

Cách Sinh Tồn Ở Thế Giới Lột Đỉnh Ký

Contents

Cách Sinh Tồn Ở Thế Giới Lột Đỉnh Ký	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Lột Đỉnh Ký	3
2. Chương 2: Lục Đục Nội Bộ	6
3. Chương 3: Tiểu Kê Tạm Dụ Đỗ	9
4. Chương 4: Lần Đầu Tiên Gặp Tiểu Huyền Tử	13
5. Chương 5: Mật Thám Trà Trộn Vào Cung	16
6. Chương 6: Heo Phục Linh Hoa Điều	19
7. Chương 7: Tứ Lạng Bạt Thiên Cân	23
8. Chương 8: Trần Châu Phỉ Thúy	27
9. Chương 9: Cha Con Gặp Mặt	31
10. Chương 10: Thủ Đoạn Độc Ác Loại Trừ Phương Di	36
11. Chương 11: Mưu Mô Toan Tính	39
12. Chương 12: Rung Cây Dọa Khỉ	42
13. Chương 13: Người Đoán Không Được	45
14. Chương 14: Củng Cố Tình Huynh Muội	48
15. Chương 15: Sóng Vai Đi Đạo Phố	51
16. Chương 16: Tiểu Tam Tử Chóc Đầu	54
17. Chương 17: Gặp Gỡ Các Anh Hùng	57
18. Chương 18: Phong Vân Luân Chuyển	60
19. Chương 19: Kế Sách Của Quân Thần	63
20. Chương 20: Tức Giận Giáo Huấn Muội Muội	66
21. Chương 21: Hồ Huynh Vô Khuyển Muội	69
22. Chương 22: Bắt Đầu Hành Động	72
23. Chương 23: Không May Đụng Lưu Nhất Chu	75
24. Chương 24: Thủ Đoạn Độc Ác Lật Thủ Tội Hoa	78
25. Chương 25: Tứ Công Công Cứu Mỹ Nhân	81
26. Chương 26: Ôm Ôn Hương Nhuyễn Ngọc Trong Lòng	84
27. Chương 27: Tứ Gia Gặp Thái Hậu	89
28. Chương 28: Nhận Ôn Của Mỹ Nhân	93
29. Chương 29: Bái Kiến Tổng Đà Chủ	97
30. Chương 30: Nghe Danh Thần Long Giáo	102
31. Chương 31: Khang Tứ Luận Võ	106
32. Chương 32: Ban Đêm Lén Vào Từ Ninh Cung	111
33. Chương 33: Gặp Tình Nhân Trong Thâm Cung	115
34. Chương 34: Mẹ Con Đấu Ác Nam...	118
35. Chương 35: Công Hiệu Của Hóa Thi Phấn	122
36. Chương 36: Thám Tử Mật Báo	125
37. Chương 37: Không Được Hái Hoa Đại	130
38. Chương 38: Quỷ Ốc Trên Núi Hoang	134
39. Chương 39: Không Phải Quỷ...	138
40. Chương 40: Mật Vì Sao Lại Đỏ	142

41. Chương 41: Nói Chuyện Đêm Khuya	147
42. Chương 42: Chữ Ung Chính Đẽ Xấu Như Gà Bới	151
43. Chương 43: Ngọa Hồ Tàng Long	156
44. Chương 44: Ngàn Dặm Truy Đuổi	160
45. Chương 45: Công Chúa Gặp Lão Hoàng Gia	165
46. Chương 46: Đánh Đổ Bình Dấm Chua	169
47. Chương 47: Bàn Đầu Đà	173
48. Chương 48: Tình Táo Và Mê Man	177
49. Chương 49: Bản Lĩnh Nam Nhi	183
50. Chương 50: Sống Không Phiền Nào	186
51. Chương 51: Một Câu Định Giang Sơn	193
52. Chương 52: Hoạn Nạn Mới Thấy Rõ Chân Tình	198
53. Chương 53: Tứ Gia Ôm Công Chúa	202
54. Chương 54: Khó Kim Lòng Nổi	206
55. Chương 55: Chọc Mù Đôi Mắt Chó Hợp Kim	210
56. Chương 56: Rễ Tình Đâm Sâu	215
57. Chương 57: Tình Dịch Đến Từ Phương Tây	219
58. Chương 58: Ngũ Vị Táp Trần	224
59. Chương 59: Thoát Y Nghiệm Thân	227
60. Chương 60: Hồi Cung	231
61. Chương 61: Tình Mẹ Bao La	237
62. Chương 62: Vì Giáo Chủ Trần Trọc Mát Ngủ	240
63. Chương 63: Gặp Mộc Tiểu Công Gia Trong Cung	243
64. Chương 64: Quan Tâm	246
65. Chương 65: Gần Vua Như Gần Cọp	250
66. Chương 66: Tuyệt Đối Không Để Người Chết	255
67. Chương 67: Tiến Thoái Lương Nan	259
68. Chương 68: Lão Tứ Gặp A Kha	263
69. Chương 69: Sóng Sóng Gió Gió	267
70. Chương 70: Củi Khô Lửa Bốc	273
71. Chương 71: Ái Gì Nặng Cái Gì Nhẹ	277
72. Chương 72: Tam Phiên	281
73. Chương 73: Ai Là Người Cứu Giá	285
74. Chương 74: Ngàn Dặm Gặp Lại	290
75. Chương 75: Tình Ý Đã Tổ	294
76. Chương 76: Cùng Nhau Trở Về Cung	298
77. Chương 77: Diệu Kế Bình Thiên Hạ	302
78. Chương 78: Ban Thưởng	306
79. Chương 79: Lửa Nóng Ngày Băng Tuyết	308
80. Chương 80: Thẳng Thắn Thành Khẩn	313
81. Chương 81: Vì Vua Chịu Hai Dao	318
82. Chương 82: Bốn Bể Thần Phục	322

Cách Sinh Tồn Ở Thế Giới Lộc Đỉnh Ký

Giới thiệu

Xuyên qua thành Kiến Ninh công chúa thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sẽ cùng với tên thái giám

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-sinh-ton-o-the-gioi-loc-dinh-ky>

1. Chương 1: Xuyên Qua Lộc Đình Ký

Lí Kiến Ninh cảm thấy cả đời mình chưa từng chật vật như vậy, đầu nàng đau đến muốn nứt ra. Nàng đưa tay lên ôm đầu, liền phát hiện trên trán sưng to một mảng. Chưa dừng lại ở đó, cơ thể nàng hoàn toàn trần trụi, trước ngực chỉ đeo một cái yếm thắm, không che kín nổi hai điểm đỏ tươi trên bộ ngực non mềm.

Nhưng, tất cả vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất. Bên cạnh nàng, một thiếu niên mi thanh mục tú đang nằm ngủ, quần áo trên người cũng không chỉnh tề. Thậm chí, lớp áo lót màu trắng của hắn còn thấm máu đỏ tươi. Hai tay người này bị trói ngoặt sau lưng, hai mắt nhắm chặt, có lẽ đã bất tỉnh rồi.

Mà dưới giường, quần áo tả tơi hỗn độn, có đôi chỗ cũng dính máu.

— chẳng lẽ đây là hiện trường án mạng? Bên cạnh nàng là thi thể nạn nhân? Như vậy, hung thủ là ai? Chính nàng hay là...

Từ từ.

Thi thể kia bỗng động đậy. Hắn tỉnh dậy, nhìn Lí Kiến Ninh, hai tròng mắt mở to, vẻ mặt khiếp sợ, nói: “Người là ai? Người muốn gì? Trẫm...” Hắn cúi đầu nhìn xuống bản thân, càng thêm sợ hãi, tiếp tục nói, “Người đang làm gì trẫm?”

Chết tiệt, ta lỡ mờ cảm thấy mình sắp chạm tới đáp án rồi. Cái “thi thể” kia, người đừng có phá có được không.

— Trẫm?

Lí Kiến Ninh lạnh toát cả sống lưng.

Mà thiếu niên kia bây giờ dường như đã bình tĩnh lại, hắn cảm hận nhìn nàng, uy hiếp, “Người rốt cục là người phương nào, dám can đảm hành thích sao? Nếu người dám động vào một sợi tóc của trẫm...” Thanh âm của hắn trầm ấm, lại lộ ra vẻ uy nghiêm lạnh người.

Lí Kiến Ninh lo lắng không thôi nhìn người đối diện. Sau đó, nàng thở dài một tiếng, nhặt khăn tay ở dưới đất lên, không ngừng chà nó trong tay, thừa dịp thiếu niên còn đang mở miệng nói, liền nhét cái khăn vào trong mồm hắn.

Vì thế, lập tức chỉ còn nghe thấy tiếng “ô ô” trong cổ họng thiếu niên. Hắn trợn mắt nhìn Lí Kiến Ninh, vừa sợ vừa giận. Hừ, nàng cực kỳ là nếu hắn không bị bịt miệng, nhất định sẽ phun ra mấy câu kiểu: “Xét nhà, tru di Cửu tộc, tịch biên tài sản” Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết được.

Sao lại thế này? Người này tại sao lại tự xưng “Trẫm”? Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Lí Kiến Ninh cũng kịp sờ soạn toàn thân mình một lần. Lại nhìn đến cái giường hoa lệ dưới thân nàng, đủ cho

nàng xoay dọc xoay ngang cũng không rơi xuống đất. Với tư cách là một fan cuồng của văn học mạng, trong lòng Lí Kiến Ninh nảy ra một dự cảm rất xấu: chẳng lẽ nàng...xuyên qua rồi?

Nàng sờ sờ đầu mình, trên mái tóc đen, đeo đầy trang sức...Lại nhìn bốn phía xung quanh, phòng rất xa hoa, toàn bộ đều trông giống như đồ của thế kỉ trước. Cầu trời khấn Phật, Lí Kiến Ninh nhắm mắt lại, tự nhủ thầm trong lòng, con đây đang là diễn viên đóng phim cổ trang thôi, người bên cạnh nhìn như xác chết này chính là bạn diễn. Sau đó, nàng lấy hết can đảm mở mắt ra, sờ sờ vào bím tóc đuôi sam của nam nhân kia. Lí Kiến Ninh dùng sức giật mạnh một cái, đó không phải là tóc giả a.

Lí Kiến Ninh yên lặng nuốt nước mắt vào trong: nếu là xuyên qua, chẳng lẽ không thể chọn cho ta một thời điểm tốt được sao? Tại sao cứ phải là nhà Thanh? Bà đây thẩm mỹ tuy rằng kém, nhưng cũng không thích cái loại cạo trọc bóng loáng nửa đầu a.

Sau đó, đập vào mắt nàng là roi là nến, tất cả đều ở trên mặt đất...Cái này, thực sự khiến người ta có liên tưởng không tốt chút nào.

Mà ngay trong lúc nàng đang cố gắng đối chiếu xem trong lịch sử có màn nào giống thế này không thì đột nhiên lại nhớ tới lời nói ban nãy của thiếu niên.

Chẳng lẽ hẳn là hoàng đế? Nhưng mà nhà Thanh, sao nàng không nhớ có ông vua nào sở thích biến thái chơi SM a? Hơn nữa, người này thoát nhìn còn rất nhỏ, cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi thôi, người nào dạy hắn làm như vậy quả thực là độc hại một mầm non của đất nước. Tuy rằng bộ dạng cũng không tệ lắm, đương nhiên, cái này không phải là điểm quan trọng...

Nhưng, quần áo rơi rụng trên mặt đất, ngoại trừ quần áo của nàng thì chính là quần áo của thiếu niên này. Khoan đã, sao một chút cũng không giống quần áo của hoàng đế...Tuy rằng nàng biết rất ít về lịch sử, nhưng chuyện này, nàng quyết không nhìn lầm.

Vậy sao hắn tự xưng là “Trẫm” đây? Chẳng lẽ hoàng đế này thích sắm vai người khác, chơi trò “vui vẻ chốn khuê phòng” với ái phi? Nhưng như vậy không hợp với những gì thiếu niên kia vừa nói?

Hoặc là,...chẳng lẽ...chính mình là tên phản tặc to gan lớn mật, không những bắt cóc hoàng đế, mà còn vì thù oán nên SM hắn?

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến muốn nổ đầu. Cuối cùng, nàng nghĩ ra một cách, quyết định phải ra tay trước để chiếm lợi thế.

Nàng cố gắng trợn to mắt lên, nhìn thiếu niên, nói: “Người muốn nói cũng được, ta hỏi gì người đáp nấy, ta thề sẽ không đánh đập người, được không?”

Thiếu niên nhìn nàng, ánh mắt nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu.

Kiến Ninh rút khăn tay trong miệng hắn ra: “Người là...Hoàng đế?”

Thiếu niên nhú mày: “Đương nhiên, chẳng lẽ người không biết?”

Kiến Ninh nói: “Ta vừa rồi bị đung vào đầu, ngất đi...Người là hoàng đế nào?”

Thiếu niên tức giận nói: “Trẫm là...” Hắn đang nói liền dừng lại, dăm chiêu nhìn Kiến Ninh.

Nàng bồi thêm một câu: “Người không nói cũng được, đợi lát nữa ta đánh chết người mang ra ngoài, tất nhiên sẽ biết được.”

Thiếu niên phần nộ nhìn nàng, sau đó cắn răng nói: “Trẫm là Ái Tân Giác La Dận Chân, Ung Chính đế.”

Kiến Ninh “phốc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Nàng bị những lời này làm cho hồn bay phách lạc rồi, xúc động đến nỗi muốn quỳ xuống ôm chân hắn...Từ từ, có chỗ không ổn.

Nỗ lực kiềm chế tâm tình dao động mãnh liệt của mình, Kiến Ninh rõ ràng nhận ra cách nói năng của người này không phù hợp với tuổi.

Thiếu niên nói: “Giờ đến lượt người, người là ai, dám cả gan bắt cóc trẫm...”

Kiến Ninh ôm đầu, hỏi: “Bệ hạ...Hoàng đế, người lên ngôi năm mấy tuổi?” Nàng mù lịch sử là sự thật, cho nên tốt nhất nên hỏi thăm một chút.

Thiếu niên cảm thấy mình đang nói chuyện với một con điên, không kiên nhẫn nổi, quát to: “Trẫm bốn mươi lăm tuổi lên ngôi...”

“Phốc...” Kiến Ninh lại phun thêm một ngụm máu nữa, lượng máu trong cơ thể nhanh chóng tụt xuống.

Thiếu niên vốn muốn hỏi nàng tại sao vẽ mặt lại kinh hoàng như thế, nhưng chưa kịp mở miệng thì chính hắn cũng phát giác ra có điều không ổn.

Thiếu niên giật nảy mình, cúi đầu nhìn xuống cơ thể. Khốn nỗi hai tay bị trói sau người, cho nên hắn không thể sờ lên khuôn mặt.

Kiến Ninh thở dài: “Người bốn mươi lăm tuổi lên ngôi?”

Thiếu niên đang lo sợ, theo bản năng liền trả lời: “Đương nhiên...” Lời vừa nói ra, thanh âm non nớt trong trẻo lại một lần nữa khiến hắn hoảng sợ. Nếu hắn tự xưng là trẫm, như vậy là đã lên ngôi; nhưng hắn bốn mươi lăm tuổi mới lên ngôi, vậy cái thân thể cỡ mười bốn này là chuyện gì đây?

Thiếu niên kinh hãi nhìn Kiến Ninh: “Người...Các người đã làm gì trẫm?”

Kiến Ninh tiếp tục ôm đầu.

Nàng cũng thực khó xử, thứ nhất nàng không rõ thân phận hiện tại của mình, thứ hai, nàng cũng không rõ cái tên thiếu niên tự xưng Ung Chính này có thân phận gì. Tại sao ở đây không có một nha hoàn nào a. Chẳng phải trong tiểu thuyết xuyên không đều viết trong trường hợp này nhất định sẽ có một con hầu bước lên “Tiểu thư ngài đã quên ngài là ai sao” rồi blah blah blah kể một đống chuyện quá khứ sao? Mà nàng lại không dám mở cửa lớn tiếng kêu la, vạn nhất không may gọi tới ngự lâm quân của vị “Ung Chính đế” này thì tiêu rồi. Liệu rằng bọn họ có lập tức đem nàng ra ngoài ngũ mã phanh thây rồi tru di cửu tộc không a?

Phân tích một hồi lâu, nàng nhận ra một điều, cho dù người này không phải là Ung Chính đế, thì sợ rằng hắn cũng chính là Ái Tân Giác La Dận Chân. Nàng đối với hắn như vậy còn không phải tội chết sao? Trừ phi nàng là mẹ hắn...Kiến Ninh sờ khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn, lại nhìn bộ ngực còn chưa nảy nở hết, nháy mắt đánh nát ý niệm này.

Mà ngay vào lúc nàng rối rắm nhất, bên ngoài lại có người nhẹ giọng kêu: “Công chúa...”

“Phốc...” Kiến Ninh học ra ngụm máu thứ ba trong ngày hôm nay. Dùng thuật ngữ game online mà nói thì chính là HP đã cạn, game over.

Nội dung của vở kịch này không ngừng thay đổi, thật sự khiến nàng sắp bị bức điên rồi.

Công chúa? Chẳng lẽ mình là tỷ tỷ của tên thiếu niên kia? Vốn tưởng rằng bản thân là “ca kỹ đất Tần Hoài” hoặc là “Phản tặc cướp ngôi” cơ, không ngờ lại là công chúa? Như vậy...Trong lịch sử đại Thanh có công chúa nào yêu thích SM a, hơn nữa lại còn dám SM hoàng tử?

Mà Ung Chính tựa hồ đối với xưng hô kia còn khiếp sợ hơn nàng: “Công chúa? Người là công chúa? Người là công chúa nào, sao trẫm chưa từng nhìn thấy người!”

Nàng không trả lời hắn, chỉ nghiêm cẩn chỉnh trang lại áo quần, sau đó buông màn xuống che kín người kia, một lần nữa nhét khăn vào miệng hắn. Sau đó, Kiến Ninh mới khoan thai cho phép người bên ngoài bước vào.

Hai nữ tử thanh xuân đi vào, không dám ngẩng đầu, kính cẩn hành lễ với Kiến Ninh: “Công chúa, thái hậu cho người sang truyền lời, nói có chuyện quan trọng, cho nên chúng nô tỳ mới đánh bạo quấy rầy công chúa.”

Kiến Ninh nuốt nước miếng, còn có thái hậu a. Nàng cứng ngắc gật đầu: “Ừ, thái hậu gọi ta, ta tất nhiên phải đi, nhưng mà, ...Hoàng đế đâu?”

Mặc kệ người kia là “Hoàng huynh”, “Hoàng đệ” hay “Hoàng a mã” của nàng, tóm lại nói “Hoàng đế” nhất định là không sai. Mà nghĩ tới đây, đột nhiên Kiến Ninh nảy ra câu hỏi: “Vạn nhất người kia là Hoàng A

Mã của ta, hơn nữa còn gọi là Càn Long thì ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ là ta xuyên vào thế giới Hoàn Châu Cách Cách rồi? Vậy, ta là công chúa nào?”

Kiến Ninh bị ý nghĩ tốt đẹp này làm ê muội. Nàng không ngừng vẽ ra viễn cảnh tương lai, nếu như quả thật xuyên vào thế giới Quỳnh Dao thì khẳng định rất tuyệt, nơi nơi ăm ỉ vui đùa, không khí tràn ngập tiếng cười...

Cung nữ kia cung kính trả lời: “Hoàng thượng còn đang ở Ngự Thư phòng...Vừa rồi còn sai người đi tìm Quế công công.”

Lúc này, Kiến Ninh quả thực không còn máu mà phun ra nữa.

Quế công công...Liên tưởng đến cái tên không hay ho của mình, lại nhìn đồng dụng cụ SM đầy trên đất, Kiến Ninh trong nháy mắt hiểu ra rất nhiều chuyện, trừ việc tại sao vị trên giường kia xưng “Trẫm”.

“Các người nói Quế công công, có phải hay không chính là...” Nàng liếc mắt về phía sau giường, cổ ra vẻ bình tĩnh.

Các cung nữ ngoan ngoãn gật đầu.

Kiến Ninh nhìn đỉnh đầu của bọn họ, đột nhiên hỏi một câu: “Như vậy, Ngao Bái...Ngao Thiếu Bảo có khỏe không?”

Các cung nữ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cẩn thận trả lời: “Ngao Thiếu Bảo đã bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao, sau đó giết chết rồi ạ...”

Hự, cái này, thật giống như ta nói “Thiên Vương Cái Địa Hồ”, người liên đới “Bảo Tháp Trấn Hà Yêu” a.

(Thiên vương cái địa hồ - trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, xuất bản ở dưới tên Rừng Thảm Tuyết Dày và Bảo tháp trấn hà yêu - là ám hiệu giữa đầu linh thổ phỉ Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hồ” Dương Từ Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”)

Ám hiệu trùng khít, Kiến Ninh trong lòng vừa mờ mịt vừa khiếp sợ. Thật sự là triều Thanh, thật sự có Ngao Thiếu Bảo, mà tên Hoàng đế chưa lộ diện kia nàng cũng khẳng định chính là Tiểu Huyền Tử Khang Hi.

Nàng là Kiến Ninh, là cái vị công chúa nổi tiếng biến thái kia, mà thế giới này, chính là Lộc Đỉnh Ký, như vậy người ngồi sau màn kia...Nếu như nàng không nhầm, hẳn cũng không phải “Quế công công” thật. Vốn cứ tưởng rằng nàng nắm rõ hẳn trong lòng bàn tay, nhưng hiện tại, xem ra cũng không chắc chắn được cái gì.

SM gì đó thật sự quá nguy hiểm rồi, rất dễ dàng gây tai nạn chết người a. Người xem, tình hình hiện tại, chẳng phải chính là Quế công công chịu kích thích quá mức — Vi Tiểu Bảo cũng bị xuyên qua rồi.

Mà tình cảnh bây giờ, không phải là “cha con hóa bạn bè” sao?

2. Chương 2: Lục Độc Nội Bộ

Đối với chuyện này, bạn trẻ Kiến Ninh cảm thấy bản thân cần phải xác minh lại tình hình.

Nàng đuổi các cung nữ ra ngoài, sau đó quay trở lại giường, nhìn tên Tiểu Quế Tử hai mắt phun lửa kia.

“Người cũng nghe thấy rồi đó.” Nàng chậm rãi dịu dàng nói, ánh mắt ướt át như nước.

Thấy Kiến Ninh thế này, Tiểu Quế Tử công công đang giãy dụa liền lập tức cứng đờ luôn.

Kiến Ninh nói: “Người a, chính là Tiểu Quế Tử...Quế công công, mà ta, chính là công chúa Thanh triều, ừm, Kiến Ninh công chúa.” Nói ra cái tên này, nàng cũng lạnh run cả người.

Mà Tiểu Quế Tử kia nghe xong, phi thường khiếp sợ: công công? Thái giám! Nàng...Công chúa!

Nhưng mà tình hình hiện nay là thế nào? Nữ nhân kia cứ cho là công chúa của hắn đi, vậy tại sao hai người bọn họ lại trèo lên giường, hơn nữa quần áo còn không chỉnh tề. Ánh mắt thiếu niên liếc qua cổ áo của công chúa, hắn thề hắn còn nhìn thấy cảnh xuân bên trong, như ẩn như hiện.

Đừng trách Ung Chính để vốn anh minh lại hoảng sợ như thế, bởi vì tình hình hiện tại đã vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn rồi.

Ngay cả cái loại đã được phổ cập kiến thức về xuyên không như Kiến Ninh còn bị đánh hết máu nữa là...

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục chậm rãi nói: “Hiện tại, bản...Bản công chúa sẽ nghiệm...nghiệm thân...cho người...” Thời điểm nàng nói ra lời này, trên mặt lộ ra một tia tà ác, ánh mắt không ngừng nhìn khắp người thiếu niên.

Tiểu thái giám bị nàng nhìn như vậy, sợ hãi vội vàng giãy dụa, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ và chán ghét vô cùng.

“Tiểu Quế Tử” dùng hết sức bình sinh nhổ cái khăn trong miệng ra, cả giận nói: “Vô liêm sỉ! Dừng tay!” Hắn kịch liệt vặn vẹo cơ thể, phối với gương mặt nghiêm nghị uy phong lẫm liệt kia...Thực sự rất giống diễn hề a.

Kiến Ninh không bỏ sót một chi tiết nào trên gương mặt hắn. Đến lúc tay nàng gần chạm tới nơi mẫn cảm của “Tiểu Quế Tử” thì ngừng lại. Kiến Ninh hừ một tiếng, nói: “Hừ, muốn ta chạm vào người sao, người còn chưa có cái phúc đó đâu...Chẳng qua, người vừa rồi nói gì ấy nhỉ? Ta nghe không rõ!” Nàng nửa cười nửa không nhìn thiếu niên.

“Tiểu Quế Tử” vội tỉnh ngộ, cúi đầu nhìn lại bản thân, do dự hồi lâu rồi nói: “Trẫm...Khụ, ta...Ta không nhớ rõ.”

Kiến Ninh cười hắc hắc hai tiếng, trong lòng thầm nghĩ, mặc kệ hắn là Vi Tiểu Bảo thật hay là Ái Tân Giác La gì gì đó đi nữa thì người này quả thực phi thường thông minh thức thời, chẳng qua...

Nàng cũng cần tính toán một chút cho tương lai của mình.

Nếu nàng thật sự là Kiến Ninh công chúa kia, quả thực cuộc đời chỉ có thể tóm gọn trong một câu: nửa đời trước vàng son nhưng lựa, nửa đời sau hậu họa vô cùng a.

Trong Lộc đỉnh ký, Kiến Ninh công chúa ban đầu được Tiểu Huyền Tử Khang Hi để vô cùng sủng ái, lại là con đẻ của “Thái hậu”. Nàng cá tính điều ngoa tùy tiện, không sợ trời không sợ đất, khiến cho đám người hầu đều sợ hãi chán ghét. Mà sau đó nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, cảm thấy người này chính là tri kỷ của mình, liền không ngừng dụ dỗ tên thái giám già này. Hai người họ thường xuyên diễn một vài tiết mục hạn chế người xem, giống như ngày hôm nay vậy.

Nhìn “Tiểu Quế Tử” trên người be bét máu, lại nhìn cây roi trên mặt đất, ngọn nến, con dao dính máu, cùng với quần áo lộn xộn trên người mình...Kiến Ninh không phải kẻ ngốc, nghĩ một thoáng liền đoán được, đại khái là Kiến Ninh thật kia vốn đang hưng phấn chơi SM với Tiểu Quế Tử, không ngờ có chút sai lầm, có lẽ là ra tay quá mạnh, làm cho hai người đều bị thương. Hoặc cũng có lẽ là Tiểu Quế Tử kia phản kháng, quyết tâm cùng chết với cô ta, cho nên mới xảy ra chuyện xuyên không này.

Chỉ là, ừ, cứ cho là xuyên không, chính mình xuyên qua thì xuyên, tại sao ngay cả Tiểu Quế Tử cũng phải xuyên a.

Vốn thân phận của Vi Tiểu Bảo chân chính đã vô cùng phức tạp rồi, nay lại còn thêm một tầng thân phận khác nữa, khiến Kiến Ninh nàng đau đầu a.

Nàng không nhớ rõ hết toàn bộ chi tiết trong Lộc Đỉnh Ký, nhưng đại khái cũng nhớ được một chuyện. Trong tương lai không xa, Tiểu Quế Tử phát hiện ra thái hậu là giả, đương nhiên sẽ kéo theo chuyện Kiến Ninh công chúa là tạp chủng. Vì thế mà Khang Hi vốn đang cực kỳ thích nàng liền chuyển sang giận chó đánh mèo, chán ghét đến mức đem nàng gả cho tên phản tặc Ngô Ứng Hùng...

Mà cuối cùng của cuối cùng, Kiến Ninh đi theo Vi Tiểu Bảo, đường đường là công chúa lại phải tranh chồng với sáu nữ nhân khác...Tuy rằng nàng ta cũng coi như đến được với người mình yêu, nhưng đối với Lí Kiến Ninh mà nói, tương lai như vậy chẳng có chút triển vọng nào cả...

Nàng hần là...có lẽ cũng không phải không thể. Không cần một bước lên tiên, chỉ cần cuộc đời vô lo vô nghĩ. Ít nhất nàng cũng không muốn tranh chồng với người khác, được chứ?

Chỉ là, hiện tại mọi chuyện dường như vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng. Cái tên Ái Tân Giác La “Tiểu Quế Tử” kia, giống như một quả bom hẹn giờ mà không biết lúc nào sẽ phát nổ. Đau khổ nhất là, chỉ cần hần nổ, nàng nếu may mắn không chết thì ắt cũng thương tích đầy mình.

Rốt cục nên làm gì bây giờ?

Mà thời điểm Kiến Ninh khổ tâm suy nghĩ bố trí tương lai của nàng thì “Tiểu Quế Tử” đang nằm trên giường cũng âm thầm đánh giá tình hình.

Trong đầu hần muôn vàn suy nghĩ bay quanh. Người con gái kia, ngoại trừ lúc ban đầu quá mức khiếp sợ để lộ ra tình hình thực tế, sau đó liền ngậm chặt miệng không nói một lời. Mà thân thể thiếu niên non nớt này lại nhắc nhở hần một chuyện, đó là bây giờ hần không phải Hoàng đế, mà miệng vết thương trên người đau đớn cũng không phải là mơ. Nếu nói đây là do đám phản tặc dựng lên...Như vậy cũng không ổn. Hoàn cảnh có thể giả tạo, người cũng có thể nói dối, nhưng không có khả năng biến một người năm mươi tuổi trở thành thiếu niên được.

Tuy rằng không biết rốt cục chuyện gì xảy ra, nhưng Ung Chính là kẻ tâm tư thâm trầm, hần liền lập tức quyết định “bình tĩnh chờ xem biến cố”.

Hần liếc nhìn Kiến Ninh. Nàng ta thoát nhìn tuổi cũng không lớn, chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi là cùng...Dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt mềm mại, tuy rằng thoát nhìn rất đáng yêu, nhưng cách nói chuyện, ánh mắt đều lộ ra vẻ cổ quái không nói rõ được.

Lúc này mặc dù khiếp sợ, nhưng Ung Chính không bỏ sót một biểu hiện nào của Kiến Ninh. Nàng ta lúc đầu rõ ràng là sợ hãi, nhưng sau khi nghe hần nói mình là hoàng đế, trên mặt nàng lại lộ ra vẻ kinh ngạc, giống như chưa từng nghe đến tên hần.

Lúc đó hần còn chưa rõ ràng có chuyện gì xảy ra, nhưng hiện tại nghĩ lại, mấy câu nói kia của nàng, về ngoài tưởng như chỉ là lời khách sáo...

Trong mắt thiếu niên lộ ra vài phần nghi ngờ.

Hơn nữa, lúc cung nữ bên ngoài kêu “công chúa”, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc không chút giả tạo. Phản ứng này, rất không bình thường.

Mà đến khi cung nữ nhắc đến “Quế công công”, mặc dù cách lớp màn che, hần vẫn nghe ra được sự chần chừ nghi vấn trong lời nói của nàng.

Tất cả những điều này khiến trong lòng hần nảy sinh một cảm giác kì lạ: chẳng lẽ nàng ta không chỉ không biết thân phận của hần, mà ngay cả thân phận của mình, nàng cũng không biết?

Mà nghĩ tới hai chữ “Ngao Bái”, nhất thời, thiếu niên lập tức căng thẳng.

Ngao Bái?!

Hần cảm thấy máu trong cơ thể mình không ngừng sôi lên.

“Ngao Bái”, cái tên này đối với hần, một chút cũng không xa lạ.

Trong nháy mắt, thiếu niên nghĩ tới, chính mình có lẽ đã quay về quá khứ, mà hoàng đế bây giờ là...

Đáp án trong đầu khiến hần không nhận được mà run cả người: “Không, chuyện này không thể xảy ra, chỉ là giấc mộng thôi, nhưng...”

Thân là đế vương, năng lực chịu đựng và chấp nhận tất nhiên sẽ vượt xa người bình thường.

Thiếu niên tuy rằng kinh hãi không tin, nhưng hần cũng biết bây giờ chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi thời cơ xuất hiện, sau đó tìm ra chân tướng chuyện này. Nhưng mà...

—— Thái giám ?!

Hắn có thể chấp nhận những thông tin kỳ quái kia, nhưng khi nghe đến từ này, hắn thiếu chút nữa ngất xỉu rồi.

Chẳng lẽ hắn thật sự là cái kia “Tiểu Quế Tử Quế công công”...là một thái giám sao?

Mới vừa rồi, lúc Kiến Ninh định chạm tay vào giữa hai chân hắn, ánh mắt thiếu niên cũng kìm lòng không được mà nhìn qua nửa người dưới của chính mình. Trong lòng hắn không ngừng kinh hoàng mà nghĩ: nếu mình thật sự là thái giám, vậy thì phải làm sao?

Chính mình một đời để vương anh minh thần võ, nếu biến thành một tên thái giám nam không ra nam, nữ không ra nữ, như vậy thực sự là sống không bằng chết.

Trong nháy mắt, con người vốn đang trong sáng tỉnh táo lại nhìn không được mà lộ ra một chút mê man mờ mịt.

Mà Kiến Ninh thì vẫn ngồi một bên chống cằm suy nghĩ, tìm không ra kế sách nào cho vẹn toàn.

Nàng quay đầu nhìn thiếu niên, thấy hắn không có chút phản ứng gì, xem ra tâm hồn treo ngược cành cây rồi.

Kiến Ninh đành phải giơ tay vỗ vào chân Tiểu Quế Tử, nói: “Này...”

Thiếu niên tỉnh trí lại, lập tức ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn nàng. Mà Kiến Ninh nhìn thấy ánh mắt ấy, nhìn không được trong lòng thầm cảm thán một câu: ánh mắt thật có uy a, khiến cho người ta không dám trực tiếp nhìn thẳng vào hắn.

“Nhìn cái gì!” Tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng ngoài miệng Kiến Ninh lại quát lớn một tiếng, cố gắng tạo uy thế ình.

Thực ra mà nói, xuyên qua thế này, không chỉ riêng nàng phải lo lắng cho tương lai, mà cái tên Tiểu Quế Tử giả có khả năng là Ái Tân Giác La Dận Chân kia...Tình cảnh của hắn so với nàng có lẽ càng nguy hiểm gấp trăm lần.

Kiến Ninh quyết định vẫn nên trước tiên điều tra rõ ràng tình hình hiện tại đã. Nếu nàng nhớ không nhầm, sau khi Ngao Bái bị tiểu Hoàng đế tiêu diệt, trong cung liền có biến. Hải Đại Phú vì điều tra thân thể của Thái hậu mà chết. Rồi cái tên Tiểu Quế Tử thì mơ mơ hồ hồ lên làm hương chủ Thanh Mộc Đường của Thiên địa hội, lại vì phát hiện ra chuyện giữa Hải Đại Phú và Thái hậu, cho nên Thái hậu nổi lên sát ý với hắn, liền tiếp sai người đến ám sát...Chỉ là vài lần đều bị kẻ giao hoạt này thoát được.

Kiến Ninh không biết hiện tại Hải Đại Phú đã chết chưa...Nếu như chưa chết, như vậy có thể câu chuyện này đã đi theo lối khác, mà người bên cạnh nàng kia rất có khả năng sắp tới sẽ bị Hải Đại Phú giết...

Kiến Ninh bỗng nhiên nổi lên ý nghĩ: phải chi Hải Đại Phú thật sự chưa chết, như vậy hắn nhất định sẽ giết Tiểu Quế Tử. Mà Thái hậu cũng muốn giết Tiểu Quế Tử, chỉ cần hai bên liên hợp lại, chẳng phải là xong hết mọi chuyện hay sao?

Chỉ cần thân phận của Thái hậu không bị vạch trần, thì sự sủng ái Khang Hy dành cho nàng sẽ không thay đổi. Vậy giết hay không giết Tiểu Quế Tử đây?

Kiến Ninh run lên: nàng vừa mới xuyên qua đã nổi lên sát ý với bạn diễn, quả thực là độc nhất vô nhị rồi. Mà trong tiểu thuyết, vai diễn kiểu này thường sẽ có một cái tên rất huy hoàng — “Vật hi sinh”...Chẳng lẽ, nàng chính là vật hi sinh trong truyền thuyết sao?

Thật sự không còn gì để nói!

3. Chương 3: Tiểu Kế Tạm Dụ Dỗ

Kiến Ninh nhặt con dao nhỏ dính máu dưới giường lên, cầm chặt trong tay.

Mà nhìn thấy cảnh này, sắc mặt thiếu niên chợt trở nên trắng bệch. Nhưng ánh mắt hắn vẫn sắc bén, trợn trừng nhìn Kiến Ninh: “Người...người muốn làm gì?” Kiến Ninh không đáp, giơ cao dao trong tay lên, chậm rãi đi tới gần.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, trong khoảnh khắc, muôn ngàn cảm xúc chợt hiện, có nghi ngờ, có đối địch, có oán hận, có mê man...Nhưng, cuối cùng, vào lúc khoảng cách giữa hai người họ không thể gần hơn được nữa, cả hai đều có thể cảm giác được hô hấp của đối phương, Kiến Ninh bỗng nhiên buông tiếng thở dài: “Aizz...”

Thiếu niên nhìn về “phiên muộn đồng cảm” trên gương mặt nàng, lại nhìn cổ áo mở rộng của nàng, thấy nàng u oán nhìn mình, lộ ra bộ dạng giống như sắp khóc.

Trong nháy mắt, thiếu niên hoàn toàn mờ mịt, nàng muốn thế nào? Mới vừa rồi cầm dao...Chẳng lẽ không phải muốn giết mình sao? Vậy còn làm bộ làm tịch gì nữa?

Kiến Ninh nhìn con dao trong tay, lại nhìn thiếu niên, sau đó nàng đột nhiên hướng dao về phía hắn, dùng sức vung một cái. “Phụt” một tiếng, dây thừng trói tay thiếu niên đứt ra, hai tay hắn buông lỏng xuống. Mà Kiến Ninh lại ném dao đi, giang hai tay ôm chầm lấy thiếu niên.

Thiếu niên giật nảy người, vội vàng giãy dụa, miệng không ngừng nói: “Người...Người đang làm cái gì, nam nữ thụ thụ bất thân, người...Buông ra...” Nàng không phải là công chúa sao? Mà mình không phải là thái giám sao? Đây...Chuyện này rốt cục là sao...

Kiến Ninh dựa cả người lên người thiếu niên: “Ô ô, oan gia, người đang nói cái gì vậy, hai người chúng ta, ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi. Hiện giờ người nói ra những lời này, chẳng lẽ không muốn thừa nhận quan hệ giữa chúng ta hay sao?”

Tâm hồn thiếu niên đã khiếp sợ đến nỗi không nói nổi trọn vẹn một câu: “Người...người...Có ý gì?”

Nàng dấm nhẹ vào vai hắn, cười ngọt ngào: “Ý gì chứ, người ăn xong rồi có phải không muốn chịu trách nhiệm hay không? Người còn nói như vậy, ta sẽ không muốn sống nữa đó. Cùng lắm thì giết người, sau đó tự sát, ô ô, nếu còn sống không thể bên nhau, vậy phải để cho chúng ta trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm lá liền cành...”

Thiếu niên càng run rẩy mạnh hơn: “Trên trời nguyện làm chim liền cánh...”

“Đúng vậy...” Kiến Ninh then thùng vùi đầu vào vai thiếu niên, thỏ thẻ: “Lúc trước người không phải đã nói với ta như vậy sao? Hư hỏng, nói nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, bây giờ ăn xong lại muốn phủi tay sạch sẽ.”

“Ta...Ta...” Thiếu niên hận không thể trực tiếp lần thứ hai ngắt đi, rời khỏi thế giới hoang đường này. Hắn không phải là thái giám sao? Tên nô tài chó má gì vậy, dám dụ dỗ...dụ dỗ công chúa đương triều?

Trong lòng hắn, bên cạnh nỗi khiếp sợ lại nổi lên sự giận dữ, nghĩ đến chuyện này sẽ trở thành điều tiếng trong hoàng tộc, hận không thể lập tức đem thân thể này ra băm nát thành mảnh nhỏ, đồng thời...

Giờ phút này, hắn đã kịp tỉnh táo lại, nếu là Ngao Bái, như vậy, hoàng đế hiện tại chính là Hoàng A Mã của mình, Khang Hi đế. Mà vị Kiến Ninh công chúa này, theo như hắn biết, hắn là em gái thứ mười bốn của Thuận Trị đế, là cô ruột của Khang Hi đế, là...của mình —

(Editor: đoạn này chú thích một chút. Công chúa Kiến Ninh vốn dựa theo nguyên mẫu nhân vật có thật trong lịch sử, là công chúa Hòa Thạc Kiến Ninh đời nhà Thanh. Trong triều đình cô được xếp là Hoàng thập tứ nữ (1641-1703), em gái được hoàng đế Thuận Trị thời Thanh, đồng thời là cô ruột của Hoàng đế Khang Hy, con gái út trong số 14 công chúa của Thanh Thái Tông Hoàng Thái Cáp. Tuy nhiên, trong Lộc Đỉnh Ký thì Kim Dung đã đưa Kiến Ninh trở thành em gái của Khang Hy. Nói chung là trong truyện này Tứ gia cũng là từ đời thực xuyên không vào truyện đó.)

Thiếu niên nghẹn lời, không biết nói gì cho phải. Mà Kiến Ninh nhìn thấy hắn kinh hoàng như vậy, đành phải tiếp tục dỗ dành: “Làm sao vậy? Vì sao không nói gì? Người yên tâm, ta vừa rồi chỉ hù dọa người thôi, người tốt như vậy, ta sao có thể bỏ người được? Lúc trước phát hiện người...” Nàng liếc mắt xuống dưới, “hoàn hảo không mất gì, ta cũng đâu có hại người? Người biết mà, chỉ cần ta nói một tiếng với hoàng đế ca ca, cái đầu của người nhất định sẽ không nằm yên trên cổ đâu.”

Thiếu niên nheo mắt nhìn nàng. Kiến Ninh lại nói: “Tóm lại, người phải nhớ cho kỹ, trong cung có ta mới có người...Bí mật này, ta biết người biết,...nếu để hoàng đế ca ca hoặc là thái hậu biết được quan hệ giữa

chúng ta, như vậy người sẽ không hay ho rồi. Cho nên, lúc người làm việc nhất định phải hết sức cẩn thận, đừng có cái gì biết cũng nói hết ra, hiểu không? Nếu không, đầu người thực khó mà giữ được a...”

Nàng nháy mắt tỏ vẻ ngây thơ đáng yêu với thiếu niên.

Hương thơm trên người con gái quấn quanh chớp mũi hần, nhưng thiếu niên không có tâm tình thưởng thức cái đẹp. Hần run rẩy, không ngừng cố gắng mở xé ý nghĩa câu nói của Kiến Ninh. Mà nàng thấy hần trầm tư không chịu trả lời, lại đưa tay chạm nhẹ vào người hần, định vuốt ve. Thiếu niên vội vàng nhảy bật dậy: “Người...Đừng vội như thế!”

Kiến Ninh cúi đầu cười, chu môi hôn nhẹ lên mặt hần: “Đừng sợ, ta sẽ không ép người. Nhưng người không được quên những lời ta đã nói, còn nữa...đừng có tiếp tục lảng nhãng với cung nữ khác sau lưng ta, bằng không ta sẽ tức giận đó a...À, để ta nói với hoàng đế ca ca thân thể Quế công công không khỏe, cho nên không đến gặp người được. Đợi lát nữa sau khi ta rời đi người mới được rời khỏi đây, rõ rồi chứ. Đừng có đi loạn chung quanh, người ta sẽ chú ý. Nếu có chuyện gì cứ phái người đến thông báo cho ta...Hoặc là tự mình đến cũng được, nhưng phải giấu hoàng đế ca ca và thái hậu, nhớ nha.”

Thiếu niên không trả lời, khuôn mặt hần cảm nhận được đôi môi của nàng, vừa mềm vừa thơm; tai hần nghe được lời của nàng, vừa kinh khủng vừa mát hân. Thiếu niên ngờ vực nhìn Kiến Ninh.

Hần nhìn ánh mắt nàng ngập nước, vô cùng mê hoặc chớp lên chớp xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Hong nhan họa thủy, hong nhan họa thủy, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vì sao lại hoang đường thế này? Trẫm, trẫm biến thành thái giám, gian dối với người trong hoàng tộc, hơn nữa người này còn là...của trẫm. Trời xanh ơi, trẫm đã sai ở đâu, tại sao lại đẩy trẫm vào hoàn cảnh này!”

“Sao cứ im lặng thế? Có phải lại muốn làm chuyện xấu không? Đừng nghĩ lung tung, đã nghe kĩ lời ta dặn chưa?” Kiến Ninh vươn tay, nửa đùa nửa thật véo má thiếu niên...Ôi...Thật là đã tay quá, làn da vừa mềm vừa mịn, lại co dãn vô cùng tốt.

Thiếu niên bị đau, thoáng nhíu mày, rốt cục miễn cưỡng nói: “Đã biết.”

Kiến Ninh hừ một tiếng, cười nói: “Miễn cưỡng như vậy, chẳng lẽ người luyện tiếc cung nữ kia sao? Hừ, người xứng bầy sau lưng ta thực ra cũng không sao, ta rất nhẫn nại. Nhưng mà cái con bé đó, suýt chút nữa đã đi bẩm báo thái hậu rồi, may mắn ta cản lại, cho nên ta mới dặn dò người. Người ta chỉ muốn tốt cho người thôi.”

Thiếu niên thở dài: “Đã biết...” Thân thể này quá thực là dâm loạn không chịu nổi, dám xúc phạm tôn nghiêm của hoàng gia, thật sự làm cho hần...xấu hổ đến nỗi muốn đi tìm cái chết tạ tội.

Kiến Ninh “âu yếm” vỗ vỗ mặt thiếu niên: “Ta đã nói tốt cho người rất nhiều lần trước mặt hoàng đế ca ca và thái hậu. Bọn họ đối tốt với người như vậy, người ngàn vạn lần đừng làm sai chuyện gì...Vừa rồi thái hậu cho gọi ta, ta phải đi xem. Chờ một lát đã...ta đã nói sau khi ta đi sẽ cho người đưa người về.”

Nàng bước xuống giường, đi ra ngoài cửa, gọi một cung nữ lại gần: “Gọi tất cả đám thái giám hầu hạ bản công chúa tới đây.”

Cung nữ kia tuy rằng nghi hoặc, nhưng Kiến Ninh công chúa bản tính vốn như vậy, luôn thích chơi trò cổ quái...Vì vậy, cung nữ này vội vàng chạy đi gọi tất cả đám thái giám tới. Bọn thái giám hầu hạ Kiến Ninh có khoảng mười mấy người, trong đó có bảy tám thái giám nhỏ tuổi, đứng ngay ngắn thành một hàng ngang đứng trước mặt nàng.

Kiến Ninh đánh giá từng người, giống như đi chợ chọn củ cải. Aizz, có mấy thái giám nhan sắc không tồi, đáng tiếc...Nàng không nhìn được nhìn xuống phía dưới bọn chúng, đáng thương đáng thương...Tuổi còn trẻ đã bị cái kia...Thực là, nếu ở hiện đại, đây đều là những mỹ thiếu niên đó...Quá lãng phí tài nguyên, thật sự tàn nhẫn, tàn nhẫn!

Kiến Ninh nhìn quét qua đám người trước mặt một lần, rốt cục hỏi: “Các người biết người bên trong phòng ta là ai chứ?”

Bọn thái giám nhìn nhau, không ai dám trả lời. Kiến Ninh lại nói: “Bản công chúa hỏi, sao không trả lời?”

Bọn thái giám trong lòng lạnh run, không biết vị công chúa tính khí thất thường này lại muốn chơi trò gì, nào ai dám đi ra chịu chết? Mười mấy người âm thầm nhìn nhau, ai cũng không chịu lên tiếng. Vì thế, bọn chúng liền hạ quyết tâm giả chết, dù sao trả lời cũng chết kia mà.

Kiến Ninh lại hừ một tiếng: “Bản công chúa hỏi lại một lần nữa, ai nhận ra người bên trong phòng ta?”

Sau một lúc lâu, rốt cục có một tên thái giám nhỏ con cúi đầu lên tiếng: “Công chúa, nô tài...Nô tài nhận ra.”

Kiến Ninh nhìn về phía thái giám kia, nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tiểu thái giám vừa ngẩng đầu, Kiến Ninh liền giật mình. Aizz, một đóa hoa đẹp của Tổ quốc a, chỉ là có chút gầy yếu, đầu lúc nào cũng cúi xuống, cho nên nàng lúc đầu mới không chú ý tới.

Kiến Ninh ánh mắt xoay tròn một vòng, lại hỏi: “Vị người nói đi, người bên trong là ai?”

Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ nói: “Công chúa, nô tài...”

Thấy hắn sợ sệt như thế, nàng âm thầm chép miệng, xem ra dâm uy của Kiến Ninh công chúa kia không nhỏ đâu. Vì thế, nàng liền phát tay: “Những người khác lui hết xuống.”

Bọn thái giám khác thấy không có chuyện gì, mừng rỡ vô cùng, vội vàng chạy ra ngoài.

Kiến Ninh cũng để các cung nữ lui ra hết, sau đó mới ôn nhu nói với tiểu thái giám kia: “Người đừng sợ, bản công chúa hỏi người, người cứ thành thật trả lời. Người kia là ai?”

Tiểu thái giám nghe thấy giọng nói ngọt ngào của nàng, bả vai run lên vài cái: “Nô tài tất nhiên nhận ra, đó là...Tổng Quản Thượng Thiện giám, Quế công công...” Hắn nói xong mấy chữ này, trên mặt dường như không còn tí sức sống nào.

Kiến Ninh công chúa trời sinh tính cách điệu ngoa, thường ngày ở trong cung muốn làm gì thì làm. Khang Hy để bận việc triều chính, thái hậu lại thích sống yên tĩnh, cho nên không ai chơi cùng với nàng. Nàng vì thế mà lấy đám cung nữ thái giám ra đùa, có đôi lúc đùa quá trớn, khiến người ta mất mạng cũng là chuyện thường như cơm bữa.

Khang Hy để sủng ái nàng, cho nên đối với chuyện này không nói gì. Hơn nữa, thái hậu cũng đứng ra bao che cho con gái thì ai dám động vào.

Đám thái giám được lệnh hầu hạ Kiến Ninh công chúa vì vậy mà thời thời khắc khắc sống cuộc sống lo lắng đề phòng. Nhiều ngày qua, Kiến Ninh công chúa và Tiểu Quế Tử làm bữa, trong lòng mọi người biết rất rõ ràng, nhưng lại không ai dám hé răng nửa lời, chỉ sợ rước họa vào thân.

Hơn nữa, Tiểu Quế Tử kia trước mặt chính là tâm phúc của hoàng đế, hẳn tương trợ Khang Hy để bắt sống Ngao Bái, sau đó còn giết Ngao Bái luôn, ngay cả Khang Thân Vương và Sách Ngạch Đồ đại nhân cũng có quan hệ rất tốt với hắn...Mà khác hẳn với công chúa, Quế công công đối đãi với đám người dưới bọn hắn cũng rất rộng rãi.

Cho nên, dưới dâm uy của công chúa và đả ngộ của Quế công công, bọn chúng đương nhiên nhắm mắt làm ngơ, coi không biết chuyện gì.

Hiện giờ, Kiến Ninh công chúa lại lôi bọn chúng ra hỏi, ai biết phải trả lời thế nào mới đúng? Có lẽ, nàng là muốn thăm dò một chút, xem bọn hắn có lộ chuyện không...Cho nên, tiểu thái giám kia sau khi trả lời xong, trong lòng cảm thấy số mình đã tận rồi.

Kiến Ninh thấy hắn sợ cứng người, liền tủm tỉm cười, vỗ vai hắn, nói: “Đừng sợ đừng sợ, trả lời rất tốt...Đúng rồi, người tên gì? Ngẩng đầu lên đi.”

Tiểu thái giám kia ngẩn ngơ, sợ hãi ngẩng đầu nhìn nàng, trông thấy nàng ôn hòa mỉm cười, đáy lòng lại càng sợ hãi, khúm núm nói: “Nô tài là Tiểu Kỳ Tử.” Tuy rằng hắn sợ hãi, nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm Kiến Ninh không rời.

“Tiểu Kỳ Tử...” Kiến Ninh rất thích cái tên này, liền nói, “Tên rất hay, người đâu, thưởng cho Tiểu Kỳ Tử năm lượng bạc.”

Tiểu Kỳ Tử nhất thời kinh hãi, vội vàng quỳ xuống: “Công chúa...Nô tài...”

Kiến Ninh nói: “Người mau đứng lên, bản công chúa còn có chuyện muốn nói với người...”

Cung nữ mang bạc lại, Tiểu Kỳ Tử nơm nớp lo sợ nhận bạc, dập đầu tạ ơn mãi mới chịu đứng dậy.

Kiến Ninh nói tiếp: “Quế công công không may bị thương, cho nên, ta muốn người đi theo hầu hạ hần. Người cũng biết, từ sau khi Hải công công đi, hần ở một mình một phòng, không khỏi có chút bất tiện. Sau này người đi theo hần, hầu hạ hần ăn uống, chăm sóc cuộc sống hàng ngày...”

Tiểu Kỳ Tử có nằm mơ cũng không ngờ được Kiến Ninh sẽ nói như vậy, vội vàng đáp ứng. Kiến Ninh lại dặn thêm: “Người hầu hạ Quế công công phải cẩn thận, nhanh tay lẹ mắt, ba ngày năm ngày nhớ về kể chuyện cho bản công chúa nghe, để ta xem người hầu hạ có tốt không...Đúng rồi, Tiểu Kỳ Tử, trong nhà người còn những ai?”

Tiểu Kỳ Tử trong lòng bất an, nói: “Trong nhà nô tài còn mẹ già và ca ca.”

Kiến Ninh nghe được câu trả lời, hài lòng gật đầu: “Người cứ làm tốt việc ta giao, bản công chúa sẽ trọng thưởng cho người nhà của người. ”

Tiểu Kỳ Tử vừa mừng vừa sợ: “Công chúa...”

Kiến Ninh nói: “Người trông rất thông minh, ta nghĩ người làm việc cũng sẽ thông minh như thế. Đừng phụ sự kỳ vọng của bản công chúa.”

Tiểu Kỳ Tử vội vàng dập đầu: “Nô tài tuân mệnh, nô tài tuân mệnh!” Giờ phút này, tiểu thái giám tuy vẫn khiếp đảm như cũ, nhưng lại nhẹ nhàng thở phào một hơi, biết rằng cái mạng nhỏ của mình vẫn được giữ lại. Hần hơi hơi ngẩng đầu nhìn Kiến Ninh, thấy nàng chăm chú nhìn mình, khoe miệng tươi cười, trong lòng không khỏi có chút suy nghĩ viển vông, vì vậy vội vàng cúi đầu xuống.

4. Chương 4: Lần Đầu Tiên Gặp Tiểu Huyền Tử

Thuận tay sắp xếp cho Tiểu Kỳ Tử làm quân cờ của mình bên cạnh Tiểu Quế Tử kia, Kiến Ninh trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng đi vào trong phòng, đã thấy “Quế công công” bước xuống giường, đang cẩn thận xem xét vết thương trên người.

Kiến Ninh vui vẻ nhào qua: “Không có việc gì chứ? Đều là do ta...tại ta nghĩ quẩn, cho nên mới muốn cùng chết với người, cũng may là không sao.”

Quế công công hoài nghi nhìn nàng: không sao? Hần rõ ràng thấy nữ nhân trước mặt này, nhìn kiểu gì cũng có vẻ quỷ dị, làm sao có thể nói là không sao.

Này, ít nhất bề ngoài chẳng phải là không sao sao, người cũng đâu có gãy tay gãy chân gì. Kiến Ninh cười tủm tỉm, giương mắt chống lại ánh mắt “thâm trầm” của thiếu niên — chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi thôi, người không cần sợ hãi a. Thôi đi, làm ơn đừng có dùng ánh mắt già cả thâm nho như thế mà nhìn ta chứ...

Kiến Ninh rút khăn tay ra, giả vờ giả vịt nói: “A, đúng rồi, suýt nữa ta đã quên, người đang bị thương, bên cạnh lại không có người chăm sóc, cho nên bản cung đã cố ý ban cho người một tiểu thái giám. Về sau, có chuyện gì người cứ sai bảo hần, coi như là bồi thường của ta cho thương tích của người.” Nàng nói xong liền cao giọng kêu: “Tiểu Kỳ Tử.”

Tiểu thái giám đứng bên ngoài nghe công chúa gọi, lập tức cúi đầu bước vào: “Công chúa có gì sai bảo nô tài?”

Tuy rằng rất muốn ra oai, nhưng nhìn thấy thân thể nhu nhược của Tiểu Kỳ Tử, Kiến Ninh đành hạ giọng, nói: “Từ hôm nay trở đi, người sẽ đi theo Quế công công, hầu hạ hần ăn uống mặc ở, không được có sai lầm gì, hiểu chưa?”

Tiểu Kỳ Tử cúi đầu hành lễ: “Nô tài tuân mệnh.”

Kiến Ninh lúc này mới quay đầu lại, liếc mắt đưa tình với thiếu niên sau lưng mình: “Thích không? Aizz...Người có lẽ là bị bản cung dọa sợ hãi rồi, đến nỗi chẳng còn chút bóng dáng gì của lúc trước.”

“Quế công công” nhướn mày: “Lúc trước?”

Kiến Ninh gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, lúc trước, người luôn tìm mọi biện pháp dỗ bản cung vui vẻ, hoàng đế ca ca cũng là bởi vì người thông minh như vậy, trung thành như vậy...cho nên mới sủng ái người nha.”

“Quế công công” nhìn Kiến Ninh, lại nhìn Tiểu Kỳ Tử đang cung kính đứng bên cạnh, miễn cưỡng nói: “Ta...Khụ...Mới vừa rồi đầu bị đập vào tường, cho nên tâm trí còn đang hoảng loạn, xin công chúa thứ tội.”

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Mặc cho người là đế vương cũng được, chân mệnh thiên tử cũng thế, một khi xuyên qua thì vua nào thần nấy, không phục không được.

Kiến Ninh gật đầu, nói: “Chuyện này bản cung thông cảm, đều là do bản cung, cũng không trách người. Nhưng mà chúng ta xưa nay thân tình như vậy, người cũng biết bản cung không phải cố tình, cho nên sẽ không thù hằn ta chứ?”

“Quế công công” vội vàng ra vẻ đồng ý: “Đương nhiên ạ, công chúa đối...” Trong lòng hắn vô cùng do dự, rốt cục cau mày, nói: “với nô tài...vô cùng quan tâm săn sóc...trong lòng nô tài vô cùng cảm kích.”

Kiến Ninh thiếu chút nữa đã phá ra cười, nếu như nàng đoán đúng thì vị này hẳn không phải Vi Tiểu Bảo mà là Ung Chính đế, aizz, đời này một vị vua phải xưng “nô tài” trước mặt nàng, quả thực là sống không uống.

Trong lòng Kiến Ninh lại không thể không âm thầm tán thưởng: Người ta thường nói: “Bụng Tể tướng có thể chống thuyền” nhưng ta thấy lòng dạ đế vương quả thực là sâu không lường được...Cứ tưởng tượng mà xem, nếu là kẻ bình thường, đang ngồi ở ngôi cao, bỗng nhiên rơi vào hoàn cảnh này, nếu không điên thì cũng phát cuồng, kêu gào khủng khiếp...Sau đó, nhất định bọn chúng sẽ chết không còn nghi ngờ gì. Làm sao có thể giống như tên trước mặt nàng đây, gió chiều nào che chiều ấy nhanh như vậy? Người này thức thời biết nhẫn nhục như thế, xem ra cơ trí cũng hơn xa người bình thường.

Nhưng, cùng với tán thưởng, trong lòng nàng lại không nhịn được mà lo lắng: giữ lại một kẻ mình không nắm được, cũng không biết là họa hay phúc...Nếu là Tiểu Quế Tử trước đây, ít nhất thân phận của Kiến Ninh tuy rằng bại lộ, nhưng tính mạng cũng không phải lo lắng gì...Chỉ là, bây giờ đổi thành vị trước mặt này, nàng mặc dù không quá nắm rõ lịch sử triều Thanh, cũng biết đây là một vị hoàng đế âm trầm hiểm độc, ra tay không khoan nhượng...Nếu như hắn vô tình vô nghĩa mà trở mặt, xoẹt cho nàng một đao...

Kiến Ninh lạnh run người: cuộc đời ta chẳng lẽ xuyên qua là để...bị người ta dễ dàng xử lý sao, thật sự là...

Tiểu Kỳ Tử hầu hạ “Quế công công” quay về chỗ ở của Tổng quản Thượng Thiện giám.

Vị “Quế công công” này hiển nhiên không biết chỗ ở của chính mình, may mà Tiểu Kỳ Tử biết, cho nên nàng có thể yên tâm hắn sẽ trở về đúng nơi.

Kiến Ninh nhìn một lớn một nhỏ đi ra khỏi Khôn Ninh cung, không ngừng thở dài thườn thượt, vì vận mệnh tương lai khó xác định của mình mà lo lắng không thôi.

Đang chăm chú nhìn “Quế công công” rời đi, đột nhiên một cung nữ bên người nàng lại rụt rè sợ hãi nói: “Công chúa, thái hậu sai người qua mời ngài đến.”

Kiến Ninh đáp ứng một tiếng, sau đó gọi mấy cung nữ tiến vào hầu hạ thay quần áo. Kiến Ninh nhìn vào gương, không khỏi ngẫm khen ngợi thể giới này thẩm mỹ trang phục thật tốt.

Mà trên đường đến Từ Ninh cung tham kiến Thái hậu, Kiến Ninh lại không ngừng nghĩ thầm.

Mao chủ tịch từng nói : “Đấu với Trời là vui vô cùng, đấu với Đất là vui vô cùng, đấu với Người là vui vô cùng...” Hừ, xuyên qua tuy không phải là ý của nàng, nhưng bình đến thì tướng ngăn, ai sợ ai?

Mặc dù xuyên qua thời thế không nắm rõ, tiền đồ cũng không hay...Bên cạnh lại có một tên bạn đồng hành vô cùng khó chơi...Nhưng nàng còn lựa chọn khác sao...Cho nên, nếu bây giờ lùi bước, có khi thất bại không phải là do người mà là do mình.

Muốn đấu tranh, cho dù năng lực đối phương có hơn mình, thì mình vẫn phải có dũng khí a...

Huống chi nghĩ lại, tình hình của nàng cũng không xấu đến mức không thể cứu vãn nổi. Dù sao nàng vẫn có một chút hơn người: nàng tương đối nhớ rõ tình tiết trong Lộc Đỉnh Ký, tuy rằng không phải rất rành mạch, nhưng cũng có thể coi như biết trước một nửa. Hy vọng, một chút này có thể giúp nàng xuôi chèo mát mái.

Kiến Ninh mang theo mấy cung nữ thái giám đi vào Từ Ninh cung. Lúc này trời đang buổi hoàng hôn, Tử Cẩm Thành nguy nga tráng lệ tắm trong ánh mặt trời.

Ở hiện đại, nàng mặc dù chưa từng tham dự vào chuyến đi “tham quan cổ cung” bao giờ, nhưng cũng biết, lần này tuy không có hướng dẫn viên du lịch, nhưng mà đám cung nữ thái giám kia, trăm phần trăm là đồ cổ khó tìm đó. Quả nhiên là cơ hội quý ngàn năm có một.

Đời người cứ sống thoải mái đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Kiến Ninh cất bước, xuyên qua cánh cửa to, chính là tấm cung của Thái hậu.

Vừa thấy bóng nàng, thái giám trong Từ Ninh cung liền hô: “Kiến Ninh công chúa cầu kiến!”

Trước kia nàng chỉ nghe giọng truyền gọi của đám thái giám qua phim truyện và kịch nói thôi, hiện tại chính tai nghe được âm thanh quái dị này, quả thực là rất dọa người.

Bỗng nhiên cảm thấy trong lòng bất an.

Tuy rằng không ngừng nhắc nhở bản thân phải thoải mái, nhưng thứ nàng sắp phải đối mặt không phải bình thường, là người cổ đại hàng trăm hàng ngàn năm trước a. Không phải nằm mơ, không phải diễn kịch, cho nên nếu diễn hỏng không có cơ hội NG* lần nữa đâu.

* NG là viết tắt của No good, mỗi khi đạo diễn hô NG thì cảnh sẽ bị cắt và phải quay lại lần nữa.

“Mau tuyên.” Một thanh âm ôn hòa, lại mang theo chút uy nghiêm vọng ra.

Kiến Ninh bước vào, bỗng nhiên nhớ ra mình không biết một chút quy củ trong cung nào, đáy lòng không khỏi phi thường hồi hộp.

Mà lúc nàng giương mắt nhìn lên, đã thấy trước mặt mình, một nữ tử trung niên ngồi trên ghế, khuôn mặt được chăm sóc tỉ mỉ cho nên căng tràn sức sống. Bà ấy mặt mũi hiền lành, vẻ mặt ôn hòa đang nhìn nàng.

Nhưng hấp dẫn Kiến Ninh hơn cả chính là người đứng bên cạnh bà. Người nọ mặc hoàng bào, đầu đội mũ miện, hai tay chấp sau lưng. Mặc dù chỉ là một thiếu niên thôi, nhưng khí chất hiên ngang uy vũ kia, quả thực khiến người ta nhìn một lần cũng khó quên.

Hắn thấy Kiến Ninh, khóe miệng liền lộ ra tươi cười.

Mà Kiến Ninh thì chấn động toàn thân rồi.

Hoàng đế! Đây là hoàng đế! Cách ăn mặc này, khí chất này, tuổi tuy mới mười bốn mười lăm, nhưng trên gương mặt non nớt ngây thơ đã có sự trầm ổn khác xa bạn bè cùng trang lứa.

Khí chất đế vương được nuôi dưỡng từ nhỏ, làm cho từng cử chỉ của thiếu niên đều có sự cao quý đứng trên người khác. Mà giờ phút này, hắn nhìn Kiến Ninh, lại lộ ra một ít sự ôn nhu của huynh trưởng dành cho muội muội.

Kiến Ninh ngây người nhìn vị hoàng đế nổi danh trong lịch sử này, quên bẵng đi chính mình cần phải làm gì.

Thái hậu nhìn nàng, lại nhìn hoàng đế, cười nói: “Kiến Ninh, ngươi làm sao vậy, sao cứ nhìn chằm chằm hoàng đế ca ca của ngươi? Ngay cả hành lễ cũng quên! Thật sự là càng ngày càng không có quy củ.”

Tuy rằng lời nói ra là lời trách cứ, nhưng giọng nói của bà lại mang đầy sủng ái. Đương nhiên, là con ruột mà... Từ nhỏ đã được nuông chiều, cho nên Kiến Ninh công chúa mới bất trị như vậy.

Một câu này của bà đã nhắc nhở Kiến Ninh. Nàng thoáng khấn trương nuốt một ngụm nước miếng, nói: “A...A, xin mẫu hậu và hoàng đế ca ca thứ tội, Kiến Ninh vừa rồi... Vừa rồi ở tấm cung không cẩn thận bị

ngã, hiện tại trên người còn đau, cho nên nhất thời đã quên hành lễ.” Ngoài miệng, nàng nói lung tung cho qua chuyện, trong lòng lại âm thầm kêu khổ, nên làm gì bây giờ? Phải hành lễ sao đây? Chuyện trước mặt, xem ra đành phải dựa theo những gì đã thấy trong phim truyền hình rồi. Nàng định khụy chân xuống, sau đó rút khăn tay ra vung lên, trong lòng không ngừng cầu nguyện kịch truyền hình tả thực một chút, đừng có vào thời khắc quan trọng này hại chết nàng a...

Không ngờ chân nàng vừa hơi khụy xuống, đã nghe hoàng đế nói: “Kiến Ninh, người bị thương làm sao? Đập vào chỗ nào? Có cần truyền ngự y không?” Vừa nói hần vừa tiến lại gần, đỡ lấy Kiến Ninh, miễn cho nàng phải hành lễ.

Kiến Ninh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hoàng đế đang dìu nàng — Tiểu Huyền Tử Khang Hy. Quả nhiên Tiểu Huyền Tử và Kiến Ninh tình cảm rất tốt, chỉ tiếc...Nếu về sau hần biết Kiến Ninh không phải là muội muội ruột thịt của hần, như vậy thì xong rồi.

Khang Hy thân thiết nhìn Kiến Ninh, hần lo lắng cau mày nhìn khắp người nàng. Mà thái hậu thấy hoàng đế sốt ruột cho con gái mình như vậy, khẽ gật đầu, dịu dàng nói: “Người sao lại không cẩn thận như vậy? Nhất định là lại chơi đùa quá trớn rồi phải không? Lại để hoàng đế và ta lo lắng, nói mau...Vết thương sao rồi?”

Thấy hai người họ quan tâm đến nàng như vậy, Kiến Ninh thở nhẹ một hơi, nói: “Hồi bẩm mẫu hậu, hoàng đế ca ca, không có gì...Cho dù có thật sự bị thương, thấy mẫu hậu và hoàng đế ca ca quan tâm Kiến Ninh như vậy, Kiến Ninh cũng không thấy đau nữa!”

Nghe lời ngon tiếng ngọt của nàng, thái hậu và Khang Hy quay mặt nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười. Thái hậu lại nói: “Con nha đầu này, khi nào thì học được cái thói nịnh bợ nói lời đường mật như vậy.”

Khang Hy cũng cười, nói: “Kiến Ninh, không cần giữ ý, nếu như thật sự bị thương, để trẫm truyền thái y, người ngàn vạn lần đừng cố chịu đựng.”

Kiến Ninh cười nói: “Hoàng đế ca ca, ta thật sự không sao, tuy rằng vừa rồi còn cảm thấy hơi choáng váng. Nhưng mà hiện tại thực sự không sao rồi mà, ta đã sớm biết mẫu hậu và hoàng đế ca ca còn lợi hại hơn thái y.”

Thái hậu và Khang Hy lại nhìn nhau, hai người vô cùng vui mừng. Sau đó ba người họ kể chuyện cho nhau nghe, thoát nhìn rất giống một gia đình hòa thuận kiểu mẫu.

5. Chương 5: Mật Thám Trà Trộn Vào Cung

Tiểu Kỳ Tử dẫn đường, đưa Tiểu Quế Tử về phòng thái giám của Thượng Thiện giám. Dọc đường đi, vị “Quế công công” này không ngừng nhìn ngó xung quanh. Rất nhiều người hành lễ với hần, cung kính gọi “Quế công công”, nhưng người cứ tưởng tượng mà xem, với một người đã quen đứng trên muôn vạn người, bây giờ được chào bằng công công, ai có thể chịu nổi.

Chỉ là hần không còn biện pháp nào khác, chỉ đành nếm mật nằm gai.

Tiểu Kỳ Tử mở cửa ra: “Quế công công, mời vào.”

Đồ vật bày trong phòng vẫn theo lối cũ, không gọi cho hần bất kỳ hứng thú nào. Hần lấy tay che mũi, bởi vì trong không gian có một mùi vị rất kỳ quái...hần cũng không nói rõ được là mùi gì.

Trong lòng Ung Chính đế âm thầm nghĩ: “Có lẽ là chỗ ở của thái giám đều có mùi vị như vậy?”

Mà Tiểu Kỳ Tử theo sau hần bước vào, nhanh chóng xoay người đóng cửa lại rồi khúm núm đứng một bên, tựa hồ như đang chờ chỉ thị của hần.

Miệng hần hơi khô, vì thế Ung Chính đế liền cầm ấm trà trên bàn lên. Tiểu Kỳ Tử quả nhiên thông minh, lập tức tiến lên, nói: “Quế công công, người cứ để ta làm.”

Tuy rằng không hài lòng với xưng hô “Quế công công” này, nhưng tạm thời cũng đành phải chịu. “Quế công công” gật đầu, chống tay lên bàn, bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Cô gái xinh đẹp kia...Lại là Kiến Ninh công chúa...

Hắn không hiểu sao lại rơi vào nơi cổ quái này, lại còn biến thành thái giám. Nhưng mà...Ung Chính để liếc mắt nhìn xuống chỗ giao giữa thắt lưng và hai chân của mình...giống như...không có cảm giác gì lạ gì. Liên tưởng đến lời nói và cử chỉ của công chúa kia...chẳng lẽ, thân thể này thật sự...Đợi lát nữa phải kiểm tra nơi đó mới được.

Aizz...

Tiểu Kỳ Tử đem chén trà đặt trước mặt hắn: “Quế công công, mời dùng trà.”

“Ừ.” Hắn bình thần trả lời, sau đó bưng chén trà đến gần miệng, lại đột nhiên ngẩng ra: trà không tồi, lại là trà Long Tĩnh thượng hạng.

Trước đây, lúc hắn còn là hoàng tử, thân phận cao quý như vậy mới được dùng loại trà thượng hạng này. Không ngờ một tiểu thái giám cũng đồng hạng với hắn. Hoàng đế có lẽ sẽ không chủ động ban thưởng mấy thứ này, có lẽ là do tên nô tài kia tự kiếm được...Lại liên tưởng đến quan hệ không tầm thường giữa hắn và công chúa...coi trời bằng vung như vậy, quả nhiên là tâm phúc của hoàng thượng.

Ung Chính để đảm chiêu nhìn cái chén trong tay, cái tên thái giám này, gọi là “Tiểu Quế Tử” “Quế công công” cũng thực biết hưởng thụ, đáng tiếc...phúc mỏng mệnh bạc không được dài lâu.

Nhưng mà tại sao chính mình lại biến thành “tiểu thái giám” này? Hắn biết rất rõ thân phận của chính mình, hắn không điên. Nhưng vấn đề này, cho dù nghĩ tới nghĩ lui cũng đều không tìm được đáp án, vì thế hắn đành tạm thời buông tha.

Trong thân thể non nớt này là một linh hồn từng trải. Vương giả chính là vương giả, họ sẽ không bao giờ vì chuyện bất ngờ mà hoảng hốt hay điên cuồng.

Hắn đứng dậy, chấp tay sau lưng đi thông thả trong phòng, không ngừng làm công tác tư tưởng ình: mặc kệ thế nào, tạm thời tính mạng không có gì bị đe dọa, cần chậm rãi điều tra.

Tiểu Kỳ Tử vẫn ngoan ngoãn đứng một bên nhìn trộm hắn. Tiểu Kỳ Tử không phải là kẻ ngu dốt, sau khi nghe Kiến Ninh đặc biệt dặn dò, liền rõ ràng nhiệm vụ của mình không phải là hầu hạ tâm phúc của hoàng thượng, mà chính là chặt chẽ giám sát nhất cử nhất động của người này...Lúc trước Quế công công chơi đùa cùng công chúa, hắn đã nhìn thấy vài lần, cũng biết bản tính của Quế công công vô cùng gian xảo, luôn luôn bợ đỡ, đối với kẻ dưới thì rất tùy tiện khăng khải nghĩa hiệp. Nhưng với người trước mắt này, hắn cảm thấy có chút không giống.

Mặc kệ là cử chỉ hay lời nói, người này đều bình tĩnh thông dong, không giống như Quế công công trước đây, cử chỉ lỗ mãng, nói chuyện láu cá.

Tiểu Kỳ Tử trong lòng âm thầm cân nhắc: chẳng lẽ đây mới chính là bộ mặt thật của Quế công công, còn trước kia, tất cả đều chỉ là giả vờ?

Nhưng Tiểu Kỳ Tử trong khi còn đang phân vân không biết có nên hỏi thẳng “Quế công công” hay không, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân của một tiểu thái giám. Sau khi Tiểu Kỳ Tử ra mở cửa, tiểu thái giám kia bước vào, cúi đầu nói: “Công công, xin công công đến Thượng Thiện giám xem qua một chút, Tiền lão bản chủ lò mổ Tiền Hưng Long, hôm nay đích thân chở mười con heo vào cung, xin công công đến xem...”

Quái, kể cả chuyện này hắn cũng phải quản sao? Trong nháy mắt, Ung Chính để kinh ngạc nhú mày, trong lòng vạn phần không muốn đi chút nào, kiếp trước hắn đường đường là vua một nước, kiếp này lại muốn hắn đi xử lý thịt heo, đây là cái lí gì hả?

Nhưng thân là Tổng quản Thượng thiện giám, mặc kệ hắn có muốn hay không thì vẫn phải đi một chuyến. Cái này gọi là “một ngày làm hòa thượng thì phải gõ một ngày chuông”, cũng có thể nói là “Người đang đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”. Vì thế, Ung Chính để đành đứng lên, mang theo Tiểu Kỳ Tử đi đến Thượng Thiện giám.

Trong lòng hắn thầm nhẩm tính, đến đó rồi nhìn quanh một chút, coi như đã làm xong chức trách. Mà bọn thái giám ở Thượng Thiện giám nhìn thấy Tổng quản tới, đều tiến lên nịnh hót. Chỉ là lần này “Quế công

công” không giống với trước cười hì hì, mà đen mặt lạnh lẽo bước đi, khiến bọn thái giám không dám chậm trễ công việc.

Mà lúc bước vào phòng, hắn liền nhìn thấy một nam tử trung niên, ăn mặc đúng kiểu thương nhân ngoài chợ. Người kia rõ ràng không phải thái giám trong cung, “Quế công công” soi xét nhìn, cảm thấy người này không đơn giản. Tuy rằng bề ngoài trông người kia rất tầm thường, nhưng đáng vẻ hơn hờ khi nhìn thấy hắn lại động ở đáy mắt.

Kiếp trước của Ung Chính đế, có loại người nào hắn chưa gặp qua, tự nhiên biết phải đối phó với người kia thế nào. Quả nhiên, vị Tiền lão bản kia lập tức tiến đến gần, đầu tiên nịnh hót vài câu, thấy hắn bình thản không tỏ thái độ, liền rút ra hai tấm ngân phiếu, lại nói: “Tiểu nhân rất cảm kích công công đã chiếu cố đến tiểu nhân, một chút này tuy không đủ tỏ lòng thành kính, nhưng xin công công vui lòng nhận cho.”

“Quế công công” nhướn mày cúi đầu nhìn, liền thấy ba tờ ngân phiếu năm trăm lạng, tổng cộng chính là một nghìn năm trăm lạng.

Trong lòng hắn cả kinh: chỉ là một ông chủ tiệm thịt thôi, tại sao vừa ra tay đã hào phóng đến vậy...Cứ cho là đưa lợn vào cung là có lợi, nhưng cũng không đến mức này chứ?

Tục ngữ nói “Khi không tỏ ra ân cần, không phải phường gian trá thì cũng là phường trộm cắp”. Thân thể này của hắn, ngay cả loại chuyện đại nghịch bất đạo cũng đã làm, nếu thật sự thông đồng với bên ngoài để làm phản...Chuyện này rất có khả năng.

“Quế công công” trong lòng rung mình, như cười như không nhìn Tiền lão bản, nói: “Tiền lão bản ra tay thật hào phóng a...” Vừa nói đến đây, hắn lại thấy Tiền lão bản chúm môi về phía viên thái giám lo liệu mua thức ăn, liền ngăn người, nửa câu sau đang định nói liền nuốt ngược vào bụng.

“Quế công công” nhướn mày, lập tức xoay chuyển ý nghĩ, nói: “Kính ý của Tiền lão bản, mọi người cứ chia nhau thôi, không cần chia cho ta đâu.” Vừa nói, hắn vừa dúm tiền cho viên thái giám kia.

Viên thái giám bỗng nhiên được ba tấm ngân phiếu, từ nghèo rớt mồng tơi phút chốc giàu to, nhất thời vui mừng khôn tả. Bọn họ ngày thường quan trên đều ăn chặn hết, chỉ còn chút nước thừa mà húp đã may, không ngờ “Quế công công” vừa lên đã thoải mái như vậy. Viên thái giám lập tức ngàn lần cảm kích.

“Quế công công” lúc này đã chắc chắn Tiền lão bản kia đến đây là có mục đích khác, vì thế hắn càng ra sức đánh giá Tiền lão bản kia, muốn xem người này còn có chiêu gì nữa.

Quả nhiên, Tiền lão bản thấy đám thái giám vui mừng chia tiền thì vô cùng vừa lòng, sau đó tươi cười nói: “Quế công công, người hào phóng với cấp dưới như vậy, thật sự rất hiếm có. Nhưng người không chịu nhận lễ, tiểu nhân trong lòng cảm thấy áy náy vạn phần. Thôi thế này, tiểu hiệu có nuôi được hai con heo Phục linh Hoa điều, tính ra vô cùng hiếm có, đợi khi mổ xong, một con sẽ hiến kính hoàng thái hậu và hoàng thượng, con kia sẽ khiêng tới phòng của công công, mời công công nếm thử...”

“Quế công công” cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, không ngờ chiêu tiếp theo của người này vẫn liên quan đến heo, lập tức có chút không kiên nhẫn nói: “Cái gì mà heo Phục Linh Hoa Điều?”

Tiền lão bản liền nói: “Đây là bí quyết tổ truyền của tiểu hiệu, mua loại heo nạc tốt, sau khi dứt sữa thì nuôi bằng các vị thuốc bổ Phục Linh, Đảng sâm, Kỳ tử, thức ăn thì ngoài thuốc bổ phải thêm món trứng gà, lúc khát nước thì cho uống rượu Hoa Điều. Heo này ăn vào rất tốt cho cơ thể, xin công công ngàn vạn lần đừng từ chối.” Hắn cười tủm tỉm, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm “Quế công công” đầy thâm ý.

“Quế công công” trầm ngâm một lát, rốt cục nói: “Được rồi, loại heo lạ như thế cũng không thể không nếm.”

Tiền lão bản thấy hắn đồng ý, nhất thời mừng rỡ khôn cùng. Hắn vội vàng sai người đem hai con lợn vào. “Quế công công” nhìn lướt qua, quả nhiên thấy hai con lợn béo mập, được tẩy rửa vô cùng sạch sẽ. Tiền lão bản nói: “Một con để lại cho hoàng thượng và hoàng thái hậu dùng, một con mang đến phòng của Quế công công”. Sau đó hắn quay sang “Quế công công”, cung kính cúi đầu: “Công công, lợn này mới giết, nếu nướng ăn ngay, hương vị nhất định ngon vô cùng.”

“Quế công công” liền nói: “Người thật sự rất có thành ý.”

Viên thái giám đang trực nghe thấy vậy liền tiến lại gần, hạ giọng nói: “Quế công công, ngài cứ ăn thôi, nhưng ngàn vạn lần lúc gặp hoàng thượng không nên nói tới chuyện này.”

“Quế công công” ngạc nhiên hỏi: “Tại sao thế?” Thái giám liền nói: “Quy củ của Ngự thiện phòng các đời truyền lại, phàm là những thức ăn kỳ lạ thì không thể dâng lên cho hoàng thái hậu, hoàng thượng và các vị bồi lặc, công chúa...Hơn nữa, ngay cả rau quả còn tươi cũng không được dâng lên. Bởi vì nếu hoàng thượng ăn thấy vừa miệng, mùa hè đòi ăn măng mùa đông, mùa đông đòi ăn đậu tằm tươi, thì mọi người chỉ còn cách treo cổ tự tử thôi...”

“Quế công công” từ trước đến giờ chưa từng biết quy củ này, nhất thời kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ: “Thật sự là buồn cười, trầm thật không ngờ, ăn uống của mình lại thấp kém hơn cả bọn thái giám. Chỉ là, bọn chúng nói cũng phải...Nếu ngày nào cũng đòi ăn đồ ăn kỳ lạ, chẳng phải là muốn mạng bọn chúng sao...Aizz, thế thật đáng buồn...”

Nhưng dù sao thân phận thực sự của hắn cũng không phải là thái giám, vì vậy, không nhịn được mà nói: “Hoàng thái hậu, hoàng thượng đều muôn phần thánh minh, làm gì có chuyện ấy?”

Viên thái giám kia vừa nghe liền sợ, vội nói: “Vâng vâng. Thái hậu và hoàng thượng thánh minh, chuyện ấy quyết không có được...Xin Quế công công tha lỗi cho nô tài.”

“Quế công công” không thèm nhìn viên thái giám kia, sai Tiểu Kỳ Tử dẫn Tiền lão bản trở về phòng của mình. Mà sau khi ra ngoài, Tiền lão bản lại nháy mắt với hắn, sau đó nhìn nhìn Tiểu Kỳ Tử. “Quế công công” hiểu ý, vô cùng bất đắc dĩ thở dài, nói: “Tiểu Kỳ Tử, người ra ngoài nói với bọn họ, tối nay, ta muốn ăn...”

Tỷ tiện tìm một cái cơ phái Tiểu Kỳ Tử ra ngoài, “Quế công công” liền quay đầu cảnh giác nhìn Tiền lão bản, trong lòng thầm nghĩ: “Lúc này để xem người muốn giở trò gì nào.”

Tiền lão bản lúc này thấy không còn ai khác, mới thu lại nét tươi cười, thất lưng vốn đang cúi cũng đứng thẳng lên, khí chất toát ra cũng khác xa lúc nãy.

“Quế công công” kinh hãi, trong lòng âm thầm đề phòng. Tiền lão bản tiến lại gần, nói: “Vi hương chủ...”

Một tiếng “Vi hương chủ” phát ra, trực tiếp hù Ung Chính hoàng đế suýt chết ngất.

6. Chương 6: Heo Phục Linh Hoa Điều

Tuy rằng dâm loạn hậu cung, nhưng cũng coi như tình chàng ý thiếp, đây là điểm nhân nhượng duy nhất của Ung Chính để với tên “Quế công công” này.

Nhưng mà lúc này, tiếng “Vi hương chủ” lọt vào tai, khiến Ung Chính sợ tới ngất người, mắt mở trừng trừng nhìn Tiền lão bản, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người vừa mới gọi ta là gì?”

Tiền lão bản ngẩn ra, thấy hắn khiếp sợ như vậy, tỏ ra tỉnh ngộ, vội vàng cười lấy lòng: “Là thuộc hạ sơ ý, chỉ là vì nơi này không có người khác, cho nên...Xin Vi hương chủ đừng trách.”

Ung Chính nhắm mắt lại: “Vi hương chủ, Vi hương chủ, cái tên này rốt cục đang làm trò gì? Chẳng lẽ dâm loạn cung đình chưa đủ hay sao, còn muốn cấu kết với phản tặc nữa.”

“Người...” Ung Chính hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, “Người rốt cục có chuyện gì?” Giờ phút này hiển nhiên không phải là thời điểm để hỏi kỹ chuyện “hương chủ” kia, cho nên hắn đành tiếp tục “nhẫn”.

“Là như vậy, hương chủ...Khụ...” Tiền lão bản nhìn xung quanh một lát, sau đó kéo Ung Chính vào phòng, ánh mắt liếc về phía con lợn béo.

Ung Chính trong lòng giật mình, chẳng lẽ con lợn này có điểm kỳ quái? Ý nghĩ này vừa nảy ra, không ngờ quả đúng như thế. Tiền lão bản tiến đến gần con lợn, lật nó một cái, bụng lợn liền quay lên trời. Ung Chính tỉnh mắt phát giác da trên bụng con lợn này được dán một lớp da giả, lập tức trái tim đập dồn dập.

Tiền lão bản kéo lớp da giả xuống, thò tay vào trong bụng heo mò ngoắc một lúc.

Ung Chính kinh hãi, suýt nữa kêu thành tiếng khi nhìn thấy Tiền lão bản bế một người ra. Hắn nhìn kĩ, chỉ thấy người đó là một cô gái chừng mười bốn mười lăm tuổi, đáng người gầy bé, cho nên dễ dàng bị đặt trong bụng heo.

Mọi chuyện xảy ra không nằm trong tưởng tượng, thật sự khiến Ung Chính khó có thể tiếp nhận. Một lần nữa, hắn cảm thấy sắp bị cái thế giới kỳ quái này bức điên rồi.

Dùng hết sức để ngăn cản nỗi kinh hoàng trong lòng, hắn cố ra vẻ bình tĩnh chỉ vào cô gái kia: “Này...Đây là chuyện gì?” Chẳng lẽ vị “Vi Hương chủ” này trời sinh hảo sắc, con gái trong cung còn chưa đủ để hắn dâm loạn, cho nên đòi bọn phản tặc bên ngoài cống nộp mỹ nữ sao?

Ý niệm này vừa nảy sinh, Ung Chính nhện không được mà rung mình một cái.

Tiền lão bản nhìn khắp phòng, cuối cùng ôm cô gái kia đặt lên giường, lại kéo chăn trùm kín nàng, sau đó mới quay lại nói với Ung Chính: “Hôm qua Từ Thiên Xuyên Từ tam ca bị người ta bắt đi, Vi Hương chủ dẫn các vị huynh đệ hai lần tới Dương Liễu Hồ Đồng nói lý, thuộc hạ bèn đi nghe ngóng tin tức. Thuộc hạ vốn chỉ muốn biết người trong Mộc vương phủ ngoài ở Dương Liễu Hồ Đồng ra còn nơi trú nào khác không, Từ tam ca có phải bị giam ở nơi đó không rồi mới thực sự động thủ. Nghe ngóng một phen, hà, người của Mộc vương phủ tới kinh thành không phải là ít, đều nằm dưới sự chỉ huy của tiểu công gia Mộc gia. Nhưng lúc thuộc hạ tới nơi đó điều tra, phát hiện bọn họ đều không có nhà, trong nhà chỉ có tiểu quận chúa, vì thế mới lợi dụng cơ hội tốt này bắt nàng tới đây.”

Mỗi một câu một chữ đều khiến người ta không rét mà run. Tiền lão bản đứng một bên thao thao bất tuyệt tường thuật chi tiết, mà Ung Chính để, tuy rằng bên ngoài không lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Quả nhiên...Mộc vương phủ, chẳng lẽ là hậu nhân của Mộc Thiên Ba? Thì ra, thân thể này quả nhiên là phản tặc, không biết vì sao lại có tranh chấp với người của Mộc vương phủ, cho nên đám người trong bang của hắn mới bắt tiểu quận chúa tới đây.

Ung Chính nhìn lướt qua cô gái đang ngủ trên giường, nói: “Vây...Các ngươi vì sao lại đưa nàng tới đây?” Tiền lão bản thấy hắn không tức giận, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, mỉm cười đáp: “Giấu trong cung đương nhiên là nơi chắc chắn nhất trên đời, cao thủ của Mộc vương phủ có nhiều hơn cũng không địch nổi thị vệ đại nội. Tiểu quận chúa ở trong hoàng cung, đừng nói bọn họ không ngờ tới, không tìm ra, mà cho dù có biết cũng làm sao đủ sức xông vào hoàng cung cứu người? Mà nói lại thì tiểu quận chúa tuy còn nhỏ tuổi nhưng vẫn là con gái, ở chung với mấy người đàn ông thối tha như bọn ta về thanh danh cũng không khỏi có chỗ quan ngại, chứ ở chung với Vi Hương chủ thì không hề gì, bởi vậy nên...”

Ung Chính thấy hắn muốn nói lại thôi, chỉ nhìn mình, trong lòng liền giận dữ: “Té ra ngươi nói ta là thái giám, vì thế giao tiểu quận chúa cho ta canh giữ thì không ảnh hưởng đến thanh danh của nàng ta...” Mà nghĩ đến đây, hắn lại hơi hơi ngạc nhiên: chẳng lẽ đám phản tặc không biết tên này không phải là thái giám thực?

Tiền lão bản thấy hắn không tỏ ra hờn giận gì, nghĩ rằng hắn đã hiểu rõ, cho nên khéo léo đổi đề tài, lại lấy lòng nói một câu: “Các huynh đệ làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, nhưng Thanh Mộc đường chúng ta, ai không biết Vi Hương chủ mảnh khỏe hơn người, không gì không làm được, cho nên mới đem vị cảnh vàng lá ngọc này giao cho Hương chủ...” Hắn biết “Vi Tiểu Bảo” thích nhất là nghe người khác tăng bốc mình, vì thế miệng ngọt như bôi mật. Hắn nào có ngờ đâu, cái vị trước mặt kia chỉ có bề ngoài của Vi Tiểu Bảo thôi, còn tâm trí bên trong vô cùng tỉnh táo lạnh lùng, cho dù hắn có nói một vạn lời hay cũng vô dụng.

Ung Chính thoáng nhíu mày, mặc cho hắn nói xong mới hỏi lại: “Làm như vậy, ta...chúng ta chẳng phải sẽ kết thù với Mộc vương phủ sao?”

Tiền lão bản lại nói: “Hương chủ yên tâm, Mộc vương phủ bọn họ tuy lợi hại, nhưng Thiên Địa hội chúng ta thua kém sao? Huống chi tuy rằng hiện tại Tổng đà chủ không có trong kinh nhưng ngài ấy cũng sắp trở lại. Sau này chỉ cần Hương chủ thả người ra, họ thả Từ đại ca về thì mọi chuyện sẽ êm xuôi. Hơn nữa, lần này Mộc vương phủ cũng không có thì giờ phân tán lực lượng đối phó với chúng ta.”

Ung Chính trong lòng giạt mình: “Thiên địa hội? Ngô Tam Quế, Ngô Ứng Hùng...Aizz, không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày có thể nhìn thấy cảnh này...”

Nhưng ngoài miệng chỉ chậm rãi hỏi: “Vì sao?”

Tiền lão bản nói: “Đơn giản vì con trai Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng lần này vào kinh. Ngô Tam Quế kia là tên Hán gian đã hại chết Mộc Thiên Ba, cho nên Mộc tiểu công gia lần này mang theo quân chính là muốn báo thù.”

Ung Chính nói: “Thì ra là thế. Vậy vị tiểu quận chúa này cần ở trong cung bao lâu?” Hiện giờ hắn còn đang gặp rắc rối với thân phận mới này, bảo vệ tính mạng của chính mình còn khó. Vậy mà bọn phản tặc còn vô duyên vô cớ lại đẩy cho hắn một tiểu nha đầu, có khác gì một củ khoai lang nóng phồng tay. Nghĩ như vậy, sát ý liền dâng lên trong lòng Ung Chính.

Tiền lão bản nói: “Một thời gian nữa chúng ta lại đàm phán với Mộc vương phủ, chỉ cần bọn họ trả Từ đại ca về, chúng ta sẽ trả quận chúa. Còn bây giờ, thực sự phải làm phiền Vi Hương chủ.” Sau đó, hắn liếc mắt lên người trên giường, nói thêm: “Tiểu quận chúa võ công thấp kém, cho nên thuộc hạ chỉ điểm một số huyệt nhỏ của nàng, lát nữa nhất định sẽ tỉnh.”

Ung Chính thản nhiên “ừ” một tiếng.

Tiền lão bản dặn dò xong, liền rời khỏi phòng. Mà Ung Chính thì trong lòng không ngừng tính toán, cuối cùng quay đầu đi đến bên giường, nhìn thoáng qua cô gái đang hôn mê kia rồi lại cúi đầu nhìn chính mình, không khỏi thở dài.

Kiếp trước, khi hắn ở ngôi vị cửu ngũ chí tôn, chán ghét nhất chính là đám phản tặc luôn miệng “Phản thanh phục minh” này, hận không thể một đao chém chết hết bọn chúng. Hiện giờ, không biết là do phạm phải sai lầm gì, lại nhập vào một tên phản tặc, hơn nữa còn là thủ lĩnh phản tặc.

Quả nhiên là tạo hóa trêu ngươi.

Nhưng bây giờ bảo hắn phải làm gì? Chẳng lẽ đi tố cáo chính mình, hoặc là tự sát? Đùa sao, đến con kiến còn ham sống chứ đừng nói là người.

Lại nhìn tiểu quận chúa trong chốc lát, lòng Ung Chính lo lắng vạn phần. Hắn nghĩ một lát, lập tức kéo màn giường xuống che khuất bên trong, xoay người định đi ra khỏi phòng. Mới bước được hai bước, bỗng nhiên nhìn thấy con lợn trên mặt đất kia.

Vô thức sờ lên hông, nhớ tới lúc ở trong cung của Kiến Ninh công chúa, thời điểm nhìn thấy chủy thủ trong tay người nọ...Người nọ tươi cười kỳ quái, khiến cho Ung Chính để trong nháy mắt hoảng hốt.

Vì vậy, Ung Chính liền mở cửa kêu to: “Tiểu Kì Tử”.

Tiểu Kì Tử đang đứng bên ngoài liền tiến vào, cung kính nói: “Công công có gì sai bảo?”

Tuy rằng không ngừng mặc niệm nhắc nhở bản thân, nhưng nghe xưng hô “công công” này, hắn vẫn không quen được. Ung Chính để cố gắng nhịn xuống, nói: “Người đến Ngự thiện phòng mang một bếp lò tới đây, thuận tiện mang theo một con dao sắc bén. Tối nay ta muốn ăn còn heo Phục Linh Hoa Điều này.”

Tiểu Kì Tử nghe xong, lập tức ngoan ngoãn quay người đi ra khỏi phòng.

Ung Chính cúi đầu nhìn con “heo Phục Linh Hoa Điều” dưới chân mình, nghĩ đến lời lúc nãy thái giám nói “Không thể để thái hậu và hoàng thượng ăn đồ ăn kỳ lạ”, hắn âm thầm cười khổ nghĩ: “Ít nhất lúc đến nơi này cũng có ưu đãi, có thể ăn những thứ mà kiếp trước không có cơ hội ăn.”

Buổi chiều, lúc nướng con heo Phục Linh Hoa Điều, quả nhiên thịt heo còn tươi nguyên, nướng trên lửa còn chảy ra mỡ. Tiền lão bản này quả thực không nói khoác, món này quả thực ngon vô cùng.

Sau khi ăn xong, hắn liền sai Tiểu Kì Tử thu dọn mọi thứ, còn bản thân liền quay trở lại giường, vén màn lên rồi chui nhanh vào trong.

Giờ phút này tâm tình hắn đang vô cùng thỏa mãn, cho nên mới chú ý đến tiểu quận chúa đang nằm trên giường. Dung mạo của nàng quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần.

Ung Chính nhìn một lúc, sau đó mí mắt của tiểu quận chúa động đậy. Hắn nhú mày: “Người tỉnh?”

Cô gái trên giường rớt cục chậm rãi mở mắt, mà lúc nàng nhìn thấy Ung Chính, bỗng nhiên vui vẻ hỏi: “Là người ư?”

Ung Chính ngẩn người: “Cái gì? Người nhận ra ta?” Từ sau khi hắn tỉnh lại, nơi nơi chồn chồn đề phòng, chỉ riêng với tiểu cô nương này mới khiến cho hắn buông lỏng lí trí.

Đó là bởi vì hiện tại tiểu quận chúa đang nằm trong tay hắn, sống chết của nàng phụ thuộc vào quyết định của hắn. Hắn không phải là phản tặc kia, cho nên tất nhiên không quan tâm đến chuyện giữa Thiên Địa hội và Mộc vương phủ. Cho nên, nếu giết cô gái này, Thiên Địa hội tất nhiên không có cách nào giải thích với Mộc vương phủ, hai đám người đó sẽ đánh nhau, vừa vặn trùng với ý muốn của hắn.

Sở dĩ Ung Chính còn giữ lại mạng của tiểu quận chúa, chẳng qua chỉ là tạm thời muốn bình tĩnh nhìn xem mọi chuyện thôi, có lẽ...còn có thể tìm cách lợi dụng cô gái này.

Tiểu quận chúa trừng mắt nhìn, nói: “Người không nhớ ta sao? Lúc ta lên kinh chúng ta đã gặp trên đường, người còn đi cùng cái tên Mao...Mao Thập Bát. Người còn nói năng lỗ mãng với sư tỷ của ta, khiến cho Lưu sư huynh mất hứng mà...” Thời điểm nàng nói tới đây, bỗng nhiên cả kinh: “A, ta sao lại nói chuyện này với người? Đúng rồi, tại sao ta lại ở đây? Chẳng lẽ người là đồng bọn với đám người bắt ta sao?”

Ung Chính tự nhiên không biết những chuyện nàng đang nói, cái gì sư tỷ, cái gì Lưu sư huynh, một chút hắn cũng không biết. Cho nên, hắn đơn giản chờ nàng nói xong mới trả lời: “Mộc vương phủ các người đắc tội với Thiên Địa hội...của ta, ta cũng không còn lựa chọn khác.”

Tiểu quận chúa cả kinh: “Chẳng lẽ người cũng là người của Thiên Địa hội?”

Ung Chính tất nhiên không tình nguyện thừa nhận điều này, vì thế lập tức nhíu mày nói: “Ta? Ta không phải, chỉ là giúp người thôi.”

Tiểu quận chúa mở to mắt, khờ dại nói: “Người không phải thì tốt rồi, người giúp người nào vậy? Là người của Thiên Địa hội sao? Người không cần giúp bọn hắn, thả ta về được không? Đại ca của ta nhất định là đang lo lắng đi tìm ta.”

Ung Chính làm sao có thể nghe lời nàng. Hắn lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Làm sao có chuyện đơn giản như vậy?”

Tiểu quận chúa nghe giọng hắn, vội nói: “Người không phải người xấu, ta xin người, người mở lòng từ bi, thả ta được không?”

Ung Chính không kiên nhẫn nghe tiếp, liền nói: “Ta cũng muốn...Nhưng mà nơi này quá nguy hiểm, ngay cả ta cũng khó giữ mạng, cho nên, nếu người muốn sống, tốt nhất là im lặng một chút...Nếu người kêu lên, để cho người xấu nghe được, người nhất định sẽ mất mạng. Đến lúc đó ta có muốn cũng không cứu nổi người.”

Tiểu quận chúa ngây thơ, bị hắn đe dọa vài câu, lập tức không dám kèo nèo nữa, chỉ nói: “Ta nghe lời người, nhưng người có thể nhờ người báo cho đại ca ta biết không, nói cho hắn biết ta đang ở đây, đại ca ta nhất định sẽ đến cứu...Nơi này toàn người xấu, ta hứa nhất định sẽ bảo đại ca cứu cả người nữa.”

Ung Chính nghe lời nói của tiểu quận chúa, trong lòng dao động trầm nghĩ: “Nơi này là hoàng cung, mà ta lại là thái giám, hơn nữa còn là phản tặc, còn dâm loạn với công chúa...Nếu như chuyện này bại lộ, khẳng định chỉ có đường chết, nhưng nếu rời khỏi đây...”

Hắn thoáng trầm ngâm rồi nói: “Người nói cũng có vài phần đạo lý. Được rồi, người yên tâm, ta sẽ nghĩ kĩ, sau khi nghĩ thông suốt rồi sẽ nhờ người báo với đại ca người, được không?”

Hắn nếu có thể, tất nhiên sẽ tự bỏ trốn, cần gì có người cứu? Hừ, thân là cửu ngũ chí tôn, hắn tự nhiên biết hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt đến mức nào? Muốn vào đây cứu người, chờ người mọc cánh đã. Nếu nói cứu là có thể cứu, vậy thì Tiên lão bản cũng không cần tốn công tốn sức mang người vào đây.

Ung Chính chẳng qua chỉ là nói có lệ với tiểu quận chúa để nàng không làm loạn mà thôi.

Mà quả nhiên Ung Chính để diễn rất tài, tiểu quận chúa hoàn toàn tin tưởng hắn, cũng không dám kêu to tiếng nữa.

Sau đó, tiểu quận chúa lại nhờ hần giải huyết ỳnh. Ung Chính chỉ nói bản thân không biết võ công, tiểu quận chúa liền thông cảm.

Ung Chính lừ gạt tiểu quận chúa xong, liền đi ra ngoài gọi Tiểu Kỳ Tử.

Ung Chính nói: “Công chúa cho người đến hầu hạ ta?”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Vâng, Quế công công.”

Ung Chính lại nói: “Ừ...Người đi theo công chúa bao lâu rồi?”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Nô tài sáu tuổi đã tiến cung, mười một tuổi được đưa đến hầu hạ công chúa, hiện tại đã được bốn năm.”

Ung Chính gật gật đầu, nói: “Tuổi của người và...ta không cách biệt nhiều.”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Nô tài làm sao dám so sánh với Quế công công?”

Ung Chính cười cười, liếc hần một cái, thấy tên tiểu thái giám này trời sinh dáng người thanh tú, đầu óc cũng thông minh. Vì thế, hần liền chậm rãi nói: “Ta như thế này rất giỏi sao?”

Tiểu Kỳ Tử nghe hần nói vậy, liền đáp: “Quế công công đương nhiên rất giỏi, tuổi còn nhỏ đã được làm Tổng quản Thượng Thiên giám. Hơn nữa, ngài còn tương trợ bệ hạ bắt sống Ngao Bái, lập được công lớn...Cũng là tâm phúc của Hoàng thượng và thái hậu...”

Ung Chính trong lòng âm thầm thở dài: “Thân thể này đâu chỉ là tâm phúc của hoàng thượng và thái hậu, hần còn là tâm phúc của công chúa nữa đó.” Nghĩ như vậy, Ung Chính lại nhin không được mà cau mày chán ghét, nhưng hần cũng không thể không thừa nhận, tên tiểu thái giám này cũng có một chút tài năng, lại có thể tương trợ Khang Hy diệt trừ Ngao Bái...Chỉ là, sao hần không nhớ rõ bên cạnh Khang Hy để có một người tên là Tiểu Quế Tử a...

Nghĩ một lát, Ung Chính lại hỏi tiếp: “Những chuyện này đều là quá khứ rồi...Đúng rồi, ta có quái bệnh, không muốn người lạ tiến vào phòng ta. Người tuy rằng ở đây hầu hạ ta, nhưng...”

Tiểu Kỳ Tử vô cùng thông minh hiểu ý, lập tức nói: “Nô tài sẽ không tự tiện đi vào phòng của công công, xin công công cứ yên tâm.”

Ung Chính vừa lòng gật đầu. Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng người nói: “Quế công công đang ở trong phòng sao?”

Ung Chính liền nói: “Người đang tới là ai?” Tiểu Kỳ Tử đáp: “Để nô tài đi xem.”

7. Chương 7: Tứ Lạng Bạt Thiên Càn

Ung Chính để Tiểu Kỳ Tử ra ngoài xem người đến. Mà sau khi Tiểu Kỳ Tử trở về thì nói: “Công công, là người của phủ Khang Thân Vương, nói là tối nay trong vương phủ mở tiệc chiêu đãi thế tử của Ngô Tam Quế...Vương gia muốn mời ngài đêm nay đến phủ dự tiệc.”

Ung Chính nghe xong lời này có chút ngoài ý muốn, nghĩ thầm: “Thế tử của Ngô Tam Quế, không phải là Ngô Ứng Hùng hay sao. Lúc trước hần mới chỉ nghe tên người này, không ngờ lần này có cơ hội nhìn thấy một lần...” Ngay cả một Vương gia cũng phải đi nịnh bợ hần, xem ra quả nhiên tên Tiểu Quế Tử này chính là tâm phúc của hoàng thượng.

Nghĩ đến tên tiểu thái giám này chính là Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên Địa hội, một nhân vật nguy hiểm như thế lại có thể ẩn núp bên trong cung đình, lòng của Ung Chính lại lạnh run lên.

Tạm thời bỏ qua chuyện Ung Chính có đến Khang thân vương phủ hay không, chúng ta hãy quay trở lại với Kiến Ninh.

Lúc này, nàng đang ở Từ Ninh cung hòa thuận vui vẻ với thái hậu và Tiểu Huyền Tử. Nói tới nói lui, bất tri bất giác trời đã sẩm tối, Khang Hy liền nói: “Nhi thần còn có một chút tẩu chương cần xem, xin cáo lui trước.”

Thái hậu cũng không giữ hẩn lại, chỉ nói: “Hoàng thượng phải chú ý long thể, đừng để mệt mỏi quá.” Khang Hy nói: “Nhi thần xin ghi tạc lời dạy của thái hậu. Thái hậu, người cũng nên nghỉ sớm.” Hẩn liếc mắt nhìn Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh, người cũng cáo lui đi, đừng làm chậm trễ việc thái hậu đi nghỉ.”

Kiến Ninh nghe Khang Hy nói, vội vàng nói lời: “Hoàng đế ca ca, ta biết rồi.”

Khang Hy thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, liền mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại nàng và thái hậu. Kiến Ninh thấy thái hậu sắc mặt không quá tốt, liền nghĩ tới việc nàng từng so nội lực với Hải Đại Phú. Lần đó nếu không phải “Vi Tiểu Bảo” đứng lúc xuất hiện, chỉ sợ thái hậu đã chết trong tay Hải Đại Phú rồi.

Lúc nàng đọc “Lộc Đình Ký”, chỉ cảm thấy thái hậu là người xấu, luôn ngóng trông Vi Tiểu Bảo có thể xử lý bà. Nhưng mà hiện tại không ngờ chính bà ta lại trở thành “bùa hộ mệnh” của nàng, nếu cái cây cổ thụ này bị lật đổ, nàng cũng sẽ chẳng còn ngày lành. Bởi vậy, Kiến Ninh giờ chỉ cầu mong bà có thể bình an, sống lâu sống dai một chút.

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu, gần đây ta thấy sắc mặt người không được tốt, có phải trong người không thoải mái hay không?”

Thái hậu thấy nàng quan tâm, vui mừng trả lời: “Người cả ngày ham chơi, ta còn tưởng trong lòng người không có thái hậu như ta chứ.” Kiến Ninh nghe vậy liền làm nũng: “Mẫu hậu, người nói gì vậy, Kiến Ninh mặc dù ham chơi, nhưng trong lòng lúc nào cũng nhớ tới mẫu hậu. Mẫu hậu nếu cảm thấy thân thể bất an, nhất định phải gọi thái y đến xem bệnh, ngàn vạn lần đừng để Kiến Ninh phải lo lắng nha.”

Thái hậu cười nói: “Người hôm nay cứ như bôi mật lên miệng vậy. Được rồi, những lời này của người, ta nhất định sẽ cẩn thận nhớ kỹ.” Kiến Ninh trong lòng nghĩ thầm: “Ta nhớ rõ sau khi thái hậu so nội lực với Hải Đại Phú, đã từng nhiều lần muốn giết Vi Tiểu Bảo, kết quả ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo...Hiện giờ Vi Tiểu Bảo cũ đã không còn mà thay bằng một kẻ không biết gì, thái hậu tốt nhất không nên động thủ với hẩn, miễn cho nảy sinh chuyện rắc rối...”

Nàng tận tai nghe “Tiểu Quế Tử” chính miệng thừa nhận bản thân là Ái Tân Giác La Dân Chân, cho nên đối với người này vô cùng kiêng kỵ. Vi Tiểu Bảo chỉ là một tên côn đồ quý kế đa đoan mà còn thoát chết được, đừng nói là vị Tứ gia kia không biết lợi hại hơn hẩn bao nhiêu lần...Hiện giờ nàng nhất định phải tìm cách để thái hậu đừng chọc vào tên kia, miễn cho thật sự xảy ra chuyện, bà còn chết nhanh hơn nguyên tác.

Kiến Ninh nghĩ đến đây liền nói: “Aizz, dạo này trong hoàng cung thật là không yên ổn.” Thái hậu nghe nàng nói vậy liền hỏi: “Có chuyện gì mà bỗng nhiên nói vậy?” Kiến Ninh giả bộ ấp a ấp úng: “Chuyện này ta không dám nói với hoàng đế ca ca, nhưng mà ta nghĩ nếu nói mẫu hậu, người nhất định sẽ không mắng ta...”

Thái hậu thấy nàng như vậy, liền biết nàng nhất định gặp rắc rối rồi, vì thế cười nói: “Nha đầu, người có phải lại gây họa hay không? Ta đã nói người phải bớt nghịch ngợm đi rồi, gần đây càng ngày người càng làm càn. Cho dù hoàng đế ca ca có thương người thì người cũng không nên quá mức, phải cẩn thận một chút, nếu không ta sợ mình cũng che chở nổi cho người đâu.”

Kiến Ninh mở to mắt, ra vẻ đáng thương nhìn thái hậu, nói: “Thái hậu, Kiến Ninh biết sai rồi...Chẳng qua là...Chuyện này không phải đến mức không cứu vãn nổi mà...Chỉ là ta...Ta vốn muốn chơi đùa cùng với Tiểu Quế Tử, ai ngờ...lại xảy ra chút vấn đề...”

Quả nhiên, Thái hậu vừa nghe nàng nói “Tiểu Quế Tử”, mặt liền đổi sắc: “Tiểu Quế Tử? Có chuyện gì, các người có vấn đề gì?”

Kiến Ninh chậm rì rì nói: “Không phải tại ta, thật ra là...Chẳng qua ta muốn hoa chân múa tay một chút...Thử xem võ công...”

Thái hậu nhíu mày: “Cái gì? Nha đầu này, người làm càn quá rồi! Hẩn chỉ là một thái giám, nhưng người lại là công chúa. Cùng thái giám hoa tay múa chân thử võ công còn ra thể thống gì?...Hẩn có làm người bị thương không?”

Quả nhiên là con ruột, thái hậu quan tâm nhất vẫn là an nguy của Kiến Ninh.

Nàng liền nói: “Không có không có...Ta không bị thương, chẳng qua Tiểu Quế Tử...”

Thái hậu ngẩn ra, thử hỏi: “Cái gì? Người có ý gì? Tiểu Quế Tử làm sao?”

Kiến Ninh cười mỉa: “Ta hoa tay múa chân một hồi, hắn không dám ra tay, cho nên ta tức giận, liền xuống tay hơi mạnh, không cẩn thận...đại khái là đã thương hắn. Sau đó hắn sợ hãi định bỏ chạy, không ngờ lại ngu đến mức không nhìn rõ đường, đập thẳng đầu vào tường...”

Thái hậu cả kinh: “Sau đó nữa thì sao? Hắn...Hắn chết rồi?”

Kiến Ninh nói: “Không có không có, mẫu hậu, người yên tâm, hắn chưa chết, chẳng qua...Hắn cũng không giống như còn sống...”

Thái hậu vừa vội vàng vừa lo lắng, ngạc nhiên hỏi: “Người nói gì lạ vậy, chết chính là chết, sống chính là sống, cái gì gọi là không chết nhưng cũng không sống?”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh nói là sự thật đó, lúc đó hắn không còn thở nữa, khiến ta choáng váng, sợ đánh chết hắn rồi. Nghĩ tới hoàng đế ca ca sùng ái hắn như vậy, nhất định sẽ không tha cho ta, cho nên ta phải cố hết sức mới cứu được hắn tỉnh lại. Không ngờ là sau khi hắn tỉnh, giống như không nhớ rõ bản thân là ai, bộ dạng ngây ngây ngốc ngốc...”

Thái hậu giật mình, do dự hỏi tiếp: “Cái gì? Hắn không nhớ rõ bản thân là ai?” Bà nghĩ một lát, lại nói: “Nha đầu nói, ta nghĩ hắn cố ý gạt người thôi, tên Tiểu Quế Tử kia quỷ kế đa đoan vô cùng...”

Kiến Ninh che miệng cười: “Thái hậu, ta thấy không phải giả đâu, ngay cả ta hắn cũng không nhận ra. Lúc đầu ta cũng nghĩ hắn lừa ta, nhưng cách nói chuyện và hành động cử chỉ của hắn đều không giống trước đây...Ồi, ta buồn cười chết mất, ngay cả đường về Thượng Thiện giám hắn còn không biết nữa cơ.”

Thái hậu nhíu mày: “Tại sao lại kỳ quái như vậy, Tiểu Quế Tử kia rốt cục đang giở trò gì...”

Kiến Ninh nói: “Là thật đó, cho nên Kiến Ninh cũng không dám nói chuyện này với người khác. Hơn nữa, lúc Kiến Ninh nói với hắn, hắn là tiểu thái giám hầu hạ hoàng đế ca ca, hắn còn ngẩn ra cơ, một chút cũng không thông minh như trước kia. Mẫu hậu nếu không tin thì gọi hắn tới đây mà xem...Ta cũng chỉ nói với riêng với một mình mẫu hậu thôi, người về sau nhìn thấy hắn, ngàn vạn lần nhớ phải bao che cho ta, đừng để hoàng đế ca ca phát hiện ra chuyện này. Nếu không hoàng đế ca ca nhất định sẽ phạt ta.”

Thái hậu nghe Kiến Ninh nói, trong lòng hoàn toàn không tin, một mực cho là Tiểu Quế Tử kia cố tình chơi trò huyền bí. Chẳng qua lão hồ ly tất nhiên giao hoạt, thái hậu là người cẩn thận, lại một lần nữa lật lại vấn đề: Nha đầu Kiến Ninh kia xuống tay không biết nặng nhẹ, quả thực cũng có khả năng đánh cho tên Tiểu Quế Tử kia quên hết mọi chuyện...Nếu hắn thật sự mất trí nhớ, liệu có thể quên mất chuyện của mình không?

Bà trước đây kiêng kị “Tiểu Quế Tử” là tâm phúc của hoàng đế, cho nên không dám đường đường chính chính ra tay với hắn, sợ hoàng đế sẽ hoài nghi. Nếu bây giờ hắn thực sự không nhớ rõ chuyện trước kia thì thật quá tốt rồi. Vốn đêm nay bà định sai người ra tay với Vi Tiểu Bảo, nhưng nghe Kiến Ninh nói như vậy thì quyết định tạm hoãn lại, quan sát một thời gian rồi nói sau; miễn cho nếu hắn thật sự mất trí nhớ mà mình lại tùy tiện ra tay, ngược lại chính là đánh rắn động cỏ.

Bên này, Kiến Ninh tứ lạng bạt thiên cân thay Ung Chính chấn một kiếp nạn. Mà bên kia, ở Khang thân vương phủ, Tứ gia đang chấn hưng tinh thần để đối phó với đám người trong tiệc.

Khang thân vương, Sách Ngạch Đồ, tổng quản thị vệ Đa Long, cộng thêm Ngô Ứng Hùng, đều là trọng thần trong triều, tất nhiên ngồi chung một bàn.

Mà vừa thấy “Tiểu Quế Tử”, Khang thân vương đã bỏ đám người kia lại chạy tới, vươn hai tay ra ôm hắn, luôn mồm xưng hô “Quế công công” hoặc là “Vi huynh đệ”. Chuyện này dọa Tứ gia sợ hãi không nhỏ, trong lòng không ngừng mắng chửi tên thái giám thói tha này rốt cục có tài đức gì mà lại có quan hệ huynh đệ với hoàng thân quốc thích hã.

Mà sau đó ngay cả Sách Ngạch Đồ và tổng quản thị vệ Đa Long cũng chạy tới. Ba người vây lấy “Quế công công”, miệng ngọt như bôi mật, thân thân thiết thiết nịnh nọt, khiến cho Tứ gia trong lòng vô cùng tức giận, nhưng ngoài mặt lại không dám biểu lộ thái độ gì.

Ba người kia nhìn thiếu niên trước mặt lộ ra bộ mặt cười mà như không, trong lòng không khỏi một lần nữa đánh giá lại vị “Quế công công” này, cảm thấy hắn càng ngày càng có phong độ của một vị đại thần đa mưu túc trí.

Mà trong ba người, quan hệ giữa Sách Ngạch Đồ và “Tiểu Quế Tử” hơi khác một chút. Hai người bọn họ lúc trước cùng đến nhà Ngao Bái, sau đó mưu đồ lấy bớt chút tài sản của người này cho vào túi mình, vì thế liền kết nghĩa huynh đệ.

Cho nên, ngồi xuống bàn được một lúc, Sách Ngạch Đồ liền nắm chặt tay Tứ gia, ân cần nói: “Vi huynh đệ, ta là ca ca cũng phải nhắc nhở ngươi một chút, đêm nay Vương gia gọi ngươi đến, chính là vì có chuyện đại sự.”

Ung Chính vội vàng tỏ vẻ hào hứng, nói: “A, không biết là có chuyện đại sự gì?”

Sách Ngạch Đồ cười hì hì: “Huynh đệ, ngươi có biết tin thể tử của Bình Tây vương vào kinh không?”

Tứ gia gật gật đầu nói: “Quả thực ta đã nghe nói, nhưng chuyện này liên quan gì tới ta?”

Sách Ngạch Đồ cười: “Ha ha, cũng không phải không có quan hệ...Thế tử vào kinh, chúng ta nhất định phải lấy một ít tiền của phi nghĩa nha.”

Tứ gia kinh ngạc: “Tiền của phi nghĩa?”

Sách Ngạch Đồ trả lời: “Đúng vậy, lần này Bình Tây vương cho thế tử đến để tiến cống, tất nhiên đám đại thần trong triều của chúng ta cũng không ngoại lệ. Dịp này là dịp phát tài đó, tiểu huynh đệ ạ.”

Tứ gia trong lòng tức giận, đại khái là vì trong mắt đế vương, đám tham quan đều là bọn sâu mọt đáng chết. Nhưng hiện giờ hắn chỉ là một tiểu thái giám, chẳng còn cách gì ngoài âm thầm chịu đựng: “Nhưng việc này cũng không liên quan đến ta, ta không phải đại thần trong triều.”

Sách Ngạch Đồ cười nói: “Lời này của tiểu huynh đệ là sai rồi. Ngươi tuy rằng không phải đại thần, nhưng so với đại thần còn quan trọng gấp trăm lần, ngươi là tâm phúc của hoàng đế. Cho nên tên Ngô Ứng Hùng kia nhất định sẽ dứt cho ngươi không ít đâu...Yên tâm, cứ nghe ca ca, Bình Tây vương mấy năm nay ở Vân Nam không biết đã bóc lột bao nhiêu xương máu của nhân dân, chúng ta cũng nên vì đám người nghèo khổ kia mà đòi một chút bồi thường.”

Tứ gia ngoài cười nhưng trong không cười, nén nổi giận muốn mắng to: “Một đám cầu quan...May mà các ngươi không làm việc cho trẫm, nếu không...”

Sách Ngạch Đồ làm sao có thể biết Tứ gia đang hận đến nghiến răng nghiến lợi, vì thế còn không ngừng thao thao bất tuyệt truyền thụ kỹ năng “lừa đảo” cho “Quế công công”. Hắn nói: “Vi huynh đệ, lát nữa mặc cho Ngô Ứng Hùng tặng gì cho ngươi, ngươi cũng không được để lộ ra vẻ vui mừng, phải bình tĩnh...”

Tứ gia bất đắc dĩ thở dài một hơi, loại chuyện đơn giản này tất nhiên hắn biết rõ phải làm thế nào.

Thân là đế vương, ai chẳng biết cách vui buồn không lộ ra mặt. Mặc kệ đại thần có làm vừa ý mình hay không, đều không tỏ thái độ, làm như vậy mới khiến đám người đó không đoán ra tâm tư của mình. Mà bọn họ đoán không ra, sẽ không dám tự cao tự đại, lại càng cẩn thận làm tốt việc được giao...

Quả nhiên, Sách Ngạch Đồ lại nói: “Ngươi cứ bình tĩnh đối phó với hắn...Làm như vậy, Ngô Ứng Hùng mới đoán không ra tâm tư của ngươi, không chừng sẽ nghĩ ngươi chê lễ vật của hắn quá ít, lại đưa thêm càng nhiều châu báu khác.” Bọn họ làm quan, tất nhiên đều rất rõ quy củ chốn quan trường. Sách Ngạch Đồ lần trước cùng Vi Tiểu Bảo vào khám nhà Ngao Bái, thấy tiểu thái giám này nhìn vàng bạc thì hai mắt tỏa sáng, liền rõ tên “Quế công công” này chính là một kẻ tham lam. Nhưng lần này, bởi vì Ngô Ứng Hùng nhất định ra tay hào phóng, cho nên hắn sợ nếu Vi Tiểu Bảo nhìn thấy kì trân dị bảo lại vội vàng nhận lấy...Như vậy, Ngô Ứng Hùng nhất định sẽ lên cười trộm trong lòng. Sách Ngạch Đồ và Vi Tiểu Bảo kết bái huynh đệ, đương nhiên không muốn tiểu thái giám này mất mặt trước quan khách.

Sách Ngạch Đồ nào đâu biết rằng Vi Tiểu Bảo nay đã khác xưa? Đạo lý này đối với “Tiểu Quế Tử” chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Vì thế, Tứ gia chỉ gật đầu, nói: “Đa tạ đại ca đã nhắc nhở, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

8. Chương 8: Trân Châu Phỉ Thúy

Tiểu Kỳ Tử trong lúc Tứ gia đến Khang thân vương phủ đã nhanh chân chạy về Khôn Ninh cung. Nhưng lúc này, Kiến Ninh còn đang ở Từ Ninh cung “thỉnh an” thái hậu chưa về. Vì thế, Tiểu Kỳ Tử cứ đứng chờ ở ngoài cửa cung, lo lắng bất an nhìn xung quanh.

Trong bóng đêm, hần nhìn thấy hai ngọn đèn le lói đang từ từ rõ dần. Tiểu Kỳ Tử vội cúi đầu, đợi cho người kia đến gần thì cung kính nói: “Nô tài tham kiến công chúa.”

Kiến Ninh từ đằng xa thấy người, trông bóng dáng đã ngỡ ngợ là tên tiểu thái giám mình sắp xếp giám sát Tứ gia. Bây giờ hần mở miệng, quả nhiên là đúng vậy.

Kiến Ninh ngừng bước chân, nhìn trái nhìn phải, sau đó nói với bọn cung nữ thái giám: “Các người lui ra đi.” Đợi ọi người tản đi hết, Kiến Ninh tiến lại gần Tiểu Kỳ Tử, thấp giọng hỏi: “Nhanh như vậy sao đã về rồi, chẳng lẽ Tiểu Quế Tử có hành động bất minh gì sao?”

Tiểu Kỳ Tử vẫn cúi đầu không dám nhìn nàng: “Hồi bẩm công chúa, nô tài hôm nay đi theo Quế công công, công công không có biểu hiện bất thường, trong ngày có đi qua Thượng Thiện giám một lần mà thôi. Chỉ là...”

Kiến Ninh vội hỏi: “Chỉ là thế nào?”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Ngoài cung có một vị Tiền lão bản, hình như là chủ lò mò Tiền Hưng Long, hôm nay mang heo vào cung, còn cố ý mang một con vào tận phòng Quế công công.”

Kiến Ninh trong lòng thót tim, thầm nghĩ: “Ồi mẹ ơi, nhanh như vậy mà tiểu quận chúa đã tiến cung rồi sao?” Nàng đối với món heo Phục Linh Hoa Điều nhớ rất rõ ràng, cho nên Tiểu Kỳ Tử vừa nhắc đến Tiền lão bản thì nàng đã nghĩ tới tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

Kiến Ninh lại tiếp tục truy hỏi: “Còn có chuyện gì khác không?”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Quế công công lúc đó không cho nô tài vào trong phòng...Sau đó liền cấm tiệt nô tài bước chân vào phòng luôn. Đêm nay Khang thân vương phủ sai người tới mời Quế công công qua phủ dự tiệc.”

Kiến Ninh vốn muốn nói: “À, cái này ta biết. Ngô Ứng Hùng tặng trân châu phỉ thúy quý hiếm nhất cho Vi Tiểu Bảo, ai ngờ thằng nhãi kia vì muốn lấy lòng tiểu quận chúa, nên đã đem giả hết đồ trân châu này ra làm thuốc đắp mặt cho nàng ta. Aizz, thật phung phí...”

Nàng nghĩ đến đây, lại nhớ tới Vi Tiểu Bảo đã thay đổi thành người khác, không biết hần bây giờ định làm thế nào a. Hần là vô cùng khó xử rồi, Kiến Ninh trong lòng vui sướng vụn phần khi thấy có người gặp họa.

Tâm tình thoáng cái đã chuyển biến tốt đẹp, Kiến Ninh hài lòng nói: “Người làm việc rất tốt, không phụ sự trông mong của bản cung.” Tiểu Kỳ Tử được khen thì cả người chấn động: “...Đa tạ...Đa tạ công chúa.” Hần chẳng qua cũng mới mười bốn mười lăm tuổi, cho nên trong lòng sợ hãi thì lập tức thể hiện rõ ràng qua giọng nói run rẩy. Mà thấy hần nhát gan như vậy, Kiến Ninh cũng có chút thương xót, liền nói: “Không có chuyện gì, người không cần phải sợ, người chỉ cần nghe lời bản cung, thay bản cung giám sát Quế công công cẩn thận rồi báo lại cho ta là được...Bản cung nhất định sẽ không bạc đãi người.”

Vừa dứt lời, Tiểu Kỳ Tử đã quỳ sụp xuống đất, dập đầu lia lịa: “Nô tài nguyện vì công chúa, lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không chối từ!”

Kiến Ninh nhìn bóng dáng gầy yếu phủ phục trên mặt đất, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót, vốn định bước đi. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn không cầm lòng được, dừng lại, nói: “Người đừng lên đi, không cần làm như thế.”

Tiểu Kỳ Tử nơm nớp lo sợ đứng dậy, mà chân có lẽ vì đứng quá lâu nên tê dại không chịu nổi. Kiến Ninh bèn giơ tay đỡ hần, mà Tiểu Kỳ Tử vừa ngẩng đầu lên thấy nàng, suýt chút nữa đã ngã ngồi xuống. Kiến Ninh liếc mắt nhìn hần, dưới ánh đèn trong cung, khuôn mặt đứa nhỏ này cũng không khó coi, hai mắt đen trắng rõ ràng, thoạt nhìn giống một đứa con gái nhu nhược hơn.

Tiểu Kỳ Tử sau khi đứng lên được, vội vàng lùi ra xa một bước, cung kính cúi đầu chờ cho Kiến Ninh đi vào Khôn Ninh cung.

Nàng vội vàng rửa mặt xong liền trèo lên giường. Nghĩ lại mọi chuyện ngày hôm nay, trong lòng nặng nề buông một tiếng thở dài.

Mà ban đêm nàng gặp ác mộng liên tục, cả người cứ lặn qua lộn lại, có lẽ là vì không quen giường, hoặc cũng có thể là vì giường quá cứng cho nên không thích nghi được. Mãi cho đến nửa đêm mệt quá, Kiến Ninh mới mơ mơ màng màng ngủ.

Sáng sớm hôm sau khi mở mắt ra, trong lòng nàng mang theo một chút hi vọng. Nhưng khi giơ tay lên, nhìn thấy ống tay áo kiểu cổ, hi vọng trong lòng Kiến Ninh vụt tắt. Nàng nhòm người dậy, chờ cung nữ bên ngoài tiến vào hầu hạ.

Ngay cả mặc quần áo cũng không cần tự làm. Các cung nữ thay nàng trang điểm mặc quần áo xong, liền kêu Ngự thiện phòng bưng đồ ăn sáng lên. Chỉ là xã hội nàng sống trước kia là xã hội tiến bộ, cho dù có là đồ ăn cung đình thì dân chúng bình thường cũng có thể ăn, còn gì tò mò nữa đâu? Hơn nữa, rau củ trong cung còn không ngon bằng rau nàng mua ngoài chợ.

Lau qua miệng sau bữa ăn, Kiến Ninh bắt đầu lên kế hoạch ột ngày mới của mình. Nếu như là công chúa Kiến Ninh trước đây, hôm nay nhất định sẽ là một ngày náo nhiệt! Kiến Ninh buồn chán nghĩ. Sau đó, nàng đột nhiên nhớ tới món heo “Phục Linh Hoa Điều”. Aizz, không biết hiện tại ra sao rồi a?

Nếu người nọ là Tiểu Quế Tử, nàng sẽ vô cùng yên tâm bởi vì biết trước chuyện sẽ xảy ra. Nhưng hiện giờ, nàng thực sự là lo lắng rồi đấy.

Vì thế, Kiến Ninh công chúa liền dẫn theo đám cung nữ thái giám, rờn rần đi tới Thượng Thiện giám thăm Quế công công. Từ đằng xa nàng đã nhìn thấy một bóng dáng gầy yếu khúm núm đứng ngoài phòng của “Quế công công”. Nhìn kĩ, người này đúng là Tiểu Kỳ Tử.

Vội vàng ngăn không cho tên thái giám đứng bên cạnh lên tiếng, sau đó, Kiến Ninh liền bước nhanh về phía trước, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Kỳ Tử?”

Tiểu Kỳ Tử đang cúi đầu thất thần suy nghĩ, bị tiếng gọi của Kiến Ninh làm giật nảy mình. Hắn quay đầu nhìn lại, rồi kích động quỳ rạp xuống đất, khóc lóc van xin: “Nô tài là nhất thời không nhìn thấy công chúa giá lâm, xin công chúa tha tội!”

Kiến Ninh đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng, lại nhỏ giọng nói tiếp: “Không sao, người đứng lên đi.”

Tiểu Kỳ Tử nơm nớp lo sợ đứng dậy, không dám ngẩng đầu. Kiến Ninh nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, nói: “Có chuyện gì, Quế công công đâu?”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Quế công công hình như còn chưa dậy. Mới vừa rồi nô tài đến hầu hạ, công công bảo nô tài đứng bên ngoài chờ.”

Kiến Ninh cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ: “Không phải là chưa dậy, mà là vì còn bận giấu người đi. Hừ, sợ Tiểu Kỳ Tử phát giác sao, chỉ là người không ngờ ta...” Thực ra, nàng vô cùng tò mò, không biết với tính tình người kia, lúc này hắn là đã biết thân phận Hương chủ của Vi Tiểu Bảo rồi, hắn sẽ làm thế nào nhỉ?

Kiến Ninh trong lòng âm thầm tưởng tượng, sau đó liền cười rộ lên, kêu to: “Tiểu Quế Tử, Tiểu Quế Tử!” Nàng định đẩy cửa xông thẳng vào, không ngờ cửa lại bị chốt chặt, đẩy mãi không ra. Kiến Ninh nhướn mày, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cổ quái: “Tuy rằng ta không biết quá rõ về Ung Chính, nhưng nam nhân thì đều háo sắc. Vì Tiểu Bảo là thái giám giả còn háo sắc như vậy, thì vị Tứ gia này, tốt xấu gì cũng là cửu ngũ chí tôn, tất nhiên tam cung lục viện không thiếu...Tiểu quận chúa theo tiểu thuyết miêu tả thì nhan sắc cũng không tệ...Chẳng lẽ đêm nay, gạo nấu thành cơm rồi?”

Nghĩ đến đây, Kiến Ninh thực hận không thể giơ chân đạp tung cửa ra, xông vào xem cảnh người lớn.

Mà lúc này, một tên thái giám của nàng thấy công chúa sốt ruột liền hô to: “Quế công công, công chúa giá lâm, người còn không ra tiếp giá?”

Lúc này, cánh cửa liền lạch cạch một tiếng. Sau đó, một người đẩy cửa ra, người này tất nhiên là “Vi Tiểu Bảo” rồi. Chỉ là, đám thái giám đều lấy làm lạ, “Quế công công” trước giờ đều cười nói vui vẻ, tại sao hôm nay mặt lại tối sầm sầm lạnh lẽo nhìn mọi người như vậy.

Kiến Ninh cố nín cười, ho khan một tiếng, nói: “Tiểu Quế Tử, người chưa tỉnh ngủ sao, bản công chúa đứng đây chờ người hồi lâu. Người đáng tội gì hả?”

Tứ gia nhìn trời thấy còn đang sáng mà cô công chúa ương ngạnh này đã tìm tới cửa gây sự, trong lòng thở dài một hơi, cố gắng ổn định tâm tình, nói: “Ờ...không biết công chúa giá lâm, cho nên không kịp thời tiếp giá, xin công chúa đại nhân đại lượng...”

Kiến Ninh không kiên nhẫn đợi hắn nói xong đã khoát tay: “Không cần khấn trương như vậy, ta chỉ đùa người thôi...Aizz, bình thường ta thấy người dậy rất sớm, tại sao hôm nay bỗng nhiên lại như vậy. Hay là trong phòng có giấu người nào, sợ bị bản công chúa thấy được?”

Nàng cười dài nhìn người trước mặt.

Tứ gia giật mình, theo bản năng nhú mày, sau đó, ánh mắt hắn liền thần nhiên nhìn Kiến Ninh, giống như đang cân nhắc những lời nàng nói vừa rồi rất cuộc và vô tình hay hữu ý...Kiến Ninh vẫn tiếp tục cười, vừa cười vừa bước chân vào trong phòng hắn: “Làm sao vậy, mặt tái mét rồi, chẳng lẽ thật sự gạt bản công chúa sao? Ha ha...”

Tứ gia lui về phía sau từng bước. Cũng may, đám thái giám sau lưng Kiến Ninh đều không ai dám bước vào phòng hắn. Trong lòng Ung Chính lúc này vô cùng do dự, cô gái bên cạnh rõ ràng tươi cười vui vẻ không có chút ác ý nào, nhưng...

Tâm tư thay đổi liên tục. Cuối cùng, hắn cắn răng nói một câu: “Công chúa cứ nói đùa.”

Kiến Ninh nhìn lướt qua trong phòng, thật sự nhìn không ra chỗ nào có vấn đề. Nàng giương mắt nhìn lên giường, quả nhiên, rèm màn vẫn chưa kéo lên. Vị Tứ gia này, đừng nói là hắn to gan lớn mật đến nỗi đặt tiểu quận chúa lên giường chứ...Mà nếu vậy, tối qua hắn ngủ ở đâu a?

Ánh mắt Kiến Ninh lướt sang ghế tựa, nhìn một lát mới tiếp tục quay sang Tứ gia, nói: “Ta đương nhiên là nói đùa, bản công chúa biết người có tà tâm nhưng cũng không có gan làm kẻ trộm...” Nàng đột nhiên hạ giọng, định dựa vào gần hắn, mà Tứ gia thì lập tức cảnh giác lùi lại vài bước. Chỉ là đạo ột thước, ma ột trượng, hắn vừa lùi lại đã thấy người kia tươi cười ngọt ngào sát vào mình, gần đến nỗi hắn có thể ngửi thấy mùi hương thơm nhàn nhạt của lan trong miệng nàng: “Người đã từng thề với bản công chúa, nếu như người phản bội ta sẽ không được chết tử tế, muốn kiếp làm nô làm tỳ. Nhưng mà ta biết người sẽ không phản bội, có đúng hay không?”

Ung Chính nghiêng chặt răng: “Vâng...” Trong lòng hắn lại ảo não: “Làm nô làm tỳ, đó là chuyện của ‘Quốc công công’ kia, sao lại tính lên đầu ta. Thật đáng giận!”

Kiến Ninh sau khi đánh phủ đầu xong, liền nói: “Ta nghe nói tối hôm qua người ra ngoài ăn chơi phải không? Rất cực là chuyện gì?”

Tứ gia kính cẩn đáp: “Tại sao công chúa biết?”

Kiến Ninh hừ lạnh một tiếng: “Ta nghe hoàng đế ca ca nói, hình như là con của Ngô Tam Quế vào kinh, cho nên Khang Thân vương phủ mở tiệc tẩy trần. Thế nào, hoàng đế ca ca nói người cũng đi, nơi đó thú vị chứ?”

Tứ gia nói: “Là ý tốt của Vương gia, cho nên nô tài không dám không đi...”

Kiến Ninh cười: “Chuyến này đi không tay trắng trở về chứ?”

Tứ gia đầy lòng giật nảy: “Ý của công chúa là?”

Kiến Ninh nói: “Không có ý gì, ta ở trong cung, cảm thấy buồn chán, thấy chuyện náo nhiệt như vậy mà mình không thể đi, cho nên rất bức mình thôi. Lại nghe nói đứa con của Ngô Tam Quế từ Vân Nam tới, vì thế ta nghĩ hắn có lẽ sẽ mang tới đây một ít đặc sản địa phương. Sao, người cũng không biết ư?”

Tứ gia thoáng do dự, rốt cục nói: “Không dám dối gạt công chúa, hắn thật sự có tặng một chút lễ vật cho nô tài.”

Kiến Ninh hai mắt tỏa sáng: “Sao? Ta đoán đúng rồi ư? Là lễ vật gì, có thú vị không?”

Tứ gia nhìn nàng, trong mắt đầy ý đánh giá, nhưng chỉ thấy Kiến Ninh cười hì hì, giống y hệt một cô gái khờ dại đang tò mò...Vĩ thế, hần hoàn toàn hết cách rồi: “Để nô tài đưa cho công chúa xem.”

Kiến Ninh vỗ tay hoan hô: “Được lắm, được lắm!”

Một lát sau, Tứ gia từ trong phòng đi ra, trên tay cầm theo một cái hộp gỗ. Hần đặt hộp gỗ lên bàn, nhẹ nhàng mở ra, nói: “Công chúa, xin mời xem.”

Kiến Ninh cúi đầu về phía trước, tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn bị cảnh trước mắt làm cho kinh hãi. Aizz, tưởng tượng theo miêu tả của sách so với tận mắt chứng kiến quả là khác nhau một trời một vực. Tuy rằng nàng sớm biết rõ Ngô Ứng Hùng tặng cho Vi Tiểu Bảo một con chim phỉ thúy, một chuỗi ngọc trai lớn và một lượng ngân phiếu không nhỏ...Nhưng chẳng qua chỉ là nhớ vậy thôi, chứ cũng không tưởng tượng ra được lễ vật đó dày mỏng to nhỏ thế nào. Hiện giờ tận mắt nhìn thấy, Kiến Ninh nhất thời há hốc mồm, nước miếng nhịn không được mà tràn ra.

Trước mặt nàng, một con chim phỉ thúy nằm gọn trong hộp gấm, toàn thân nó xanh biếc một màu, không lẫn một chút tạp chất nào. Hơn nữa, con chim được chạm khắc vạn phần tinh xảo, trông sống động như thật. Kiến Ninh không kìm nổi, đưa tay lên chạm vào con chim. Aizz, chất ngọc thật tốt.

Bên cạnh con chim phỉ thúy là chuỗi ngọc trai, hạt nào hạt nấy to bằng đầu ngón tay cái, hơn nữa lúc này còn chưa có “công nghệ nhân tạo”, cho nên, đồng ngọc trai này đều là kiếm được trong tự nhiên. Nếu như có thể mang nó về hiện đại, đây chính là đồ vô giá a. Mà con chim phỉ thúy kia cũng thế, vô cùng quý báu. Nữ nhân mà, luôn yêu thích ngọc trai, kim cương, đá quý. Kiến Ninh tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Nàng tay trái cầm chuỗi ngọc trai, tay phải cầm con chim phỉ thúy, miệng không ngớt tán dương: “Tiểu Quê Tử, tên Ngô Ứng Hùng kia ra tay cũng thật hào phóng nha. Tặng cho người lễ vật quý giá như vậy, xem ra hần thực sự rất thích người đó!” Nàng ngậy ngốc nói, cả khuôn mặt đều lộ ra bản chất ham tiền.

Tứ gia thấy nàng như vậy, bất đắc dĩ nói: “Cái này không phải là vì hần thích nô tài...”

Kiến Ninh liền hỏi: “Vậy thì vì sao, chẳng lẽ là vì hần thích bản cung ư?”

Tứ gia nghe xong, liền giật nảy mình, ở kiếp trước của hần, Kiến Ninh công chúa thực sự sau đó đã gả cho Ngô Ứng Hùng...Cuối cùng biến thành một quả phụ...

Mà Kiến Ninh thấy hần không nói, liền quay sang nhìn Tứ gia, nửa cười nửa không nói: “Sao lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ bản công chúa nói đúng rồi?”

Tứ gia ghen lời.

Kiến Ninh ngẫm một lát, sau đó lại cười, trong nụ cười của nàng lộ ra một tia oán hận nặng nề: “Người tốt nhất đừng nghĩ như vậy, bản công chúa không muốn đến Vân Nam xa xôi đó đâu...” Nàng bĩu môi, bỗng nhiên chuyển sang thô thiển: “Người cũng biết mà, hai người chúng ta tâm đầu ý hợp như thế, cả đời nhất định sẽ không chia lìa a?”

Tuy rằng tuổi không còn nhỏ, nhưng bị Kiến Ninh công chúa tấn công mãnh liệt như vậy, trong lòng Tứ gia tim liền đập loạn. Hần vội vàng ho khan một tiếng, nói: “Công chúa...Đến lúc nô tài phải đi hầu Hoàng thượng...”

Kiến Ninh không tiếp tục hỏi nữa, chỉ gật gật đầu nói: “Cũng tốt, ta cũng đang muốn đi gặp hoàng đế ca ca.”

Nàng tuy rằng nói xong, nhưng tay vẫn nắm chặt ngọc trai và con chim phỉ thúy nhất quyết không buông.

Tứ gia đành phải hắng giọng nhắc: “Công chúa, mấy thứ này...”

Kiến Ninh thấy hần quả thực không giống như Vi Tiểu Bảo trong nguyên tác kia, đem giã nát ngọc trai đắp mặt cho tiểu quận chúa, vì thế trong lòng phỉ thường thỏa mãn: “Làm sao?”

Tứ gia nói: “Mấy thứ này là Ngô Ứng Hùng đưa cho nô tài, nhưng mà, nô tài không cần chúng, nô tài nghĩ muốn...đem những thứ này dâng cho Hoàng Thượng...”

Kiến Ninh thấy hần nói vậy, trong lòng thầm gờn ngón tay cái. Nhưng ngoài mặt, nàng lại làm ra vẻ khó hiểu: “Mấy thứ này thật đáng giá, người không cần thật sao? Nếu người thích thì cứ giữ lại, ta sẽ không nói với hoàng đế ca ca đâu.”

Tứ gia thấy nàng quan tâm như vậy, chỉ lắc đầu: “Trong thiên hạ này, đâu đâu chẳng là đất của Hoàng Thượng. Huống chi, đây lại là Hoàng cung, nhất cử nhất động của nô tài, làm sao mà Hoàng thượng lại không biết?”

Hần kiếp trước là đế vương, tất nhiên hiểu được tâm tư của bậc cửu ngũ chí tôn đáng sợ bao nhiêu. Tối hôm qua, tuy rằng Khang Thân vương sai người mời hần đi, nhưng chuyện này, tất nhiên phải có sự ngầm cho phép của Hoàng đế. Vì thế, chuyện Ngô Ứng Hùng hối lộ, làm sao có thể qua khỏi tầm mắt của Khang Hy. Hơn nữa, thân là đứa con thứ tư không được sủng ái, Ung Chính tất nhiên là hiểu rất rõ tính tình của cha mình. Hiện tại thân phận của hần không giống trước đây...Chỉ là một tiểu thái giám thôi, có thể trở thành tâm phúc của Khang Hy tất nhiên cũng phải trả giá. Giữ mạng là quan trọng nhất, cần gì phải vì chút lễ mọn mà tạo thành ấn tượng xấu “tham quan” trong lòng hoàng đế!

Mà hơn cả, trong lòng hần bây giờ kỳ thật vô cùng muốn gặp Hoàng đế Khang Hy...Hần không biết “Hoàng a mã” ở tuổi này trông như thế nào, có giống như người đã từng xuất hiện trong trí nhớ của hần hay không?...Nghĩ đến đây, đột nhiên hần nghe thấy có tiếng nói văng vẳng bên tai: “Tiểu Quế Tử, tại sao tự nhiên đỏ mặt, người đang mộng xuân nhớ người yêu sao?”

Ung Chính suýt nữa phun ra một ngụm máu. Hần vội vàng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía người vừa nói kia, đã thấy một đôi mắt đen trắng rõ ràng đang mở to nhìn mình. Ung Chính hơi ngượng, khẽ hạ mi xuống: “Công chúa lại đùa rồi”

Tại sao...Trên đời lại có một vị công chúa như vậy a...Hơn nữa...Tứ gia thở dài, cảm xúc của mình đối với nàng lại vô cùng phức tạp.

9. Chương 9: Cha Con Gặp Mặt

Lúc hai người Kiến Ninh và Ung Chính định đi ra ngoài, Ung Chính đột nhiên giống như nhớ tới một cái gì đó, lập tức dừng bước, khom lưng nói: “Công chúa thứ tội, nô tài đã quên mất một thứ, xin công chúa tạm đợi trong chốc lát.”

Kiến Ninh dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết hần đại khái là muốn quay lại nhìn Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình một cái...Cũng không biết hần dùng cách gì để khống chế nàng ta a. Tuy rằng trong lòng tò mò đến chết, nhưng giờ phút này không phải là lúc trở mặt với Ung Chính. Kiến Ninh nghĩ như vậy, liền nói: “Được rồi, nhưng người nhanh một chút nha, đừng để bản công chúa chờ sốt ruột.”

Ung Chính gật đầu, sau đó quay trở về phòng, cố ý đóng cửa lại. Hần bước nhanh vào bên trong, kéo màn lên, sau đó cúi sâu đầu xuống nhìn cô gái đang nằm dưới gậm giường: “Người không sao chứ?”

Cô gái này lộ ra vẻ mặt cầu xin đáng thương, dường như sắp khóc đến nơi, chính là Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình. Ung Chính nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng ra khỏi gậm giường, nói: “Xin lỗi, là ta sai, chỉ là vì người vừa tới rất nguy hiểm, ta sợ nàng ta phát hiện ra người, cho nên mới phải làm ra hạ sách này. Hi vọng người không trách.”

Tiểu quận chúa thấy hần hối lỗi như vậy, liền rộng lòng nói: “Không có việc gì, ta cũng không trách người, người là muốn tốt cho ta mà...Chẳng qua...Ta chưa từng chui gậm giường...May mà không có chuột.”

Ung Chính mỉm cười, nói: “Khổ người rồi, cũng may là nàng ta không phát hiện ra. Hiện giờ ta có việc phải ra ngoài, trước khi ta trở về, người ngàn vạn lần không được đi lại lung tung. Nếu bị người khác phát hiện, như vậy chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hiểu không?...Trên bàn có để một ít điểm tâm, nếu người đói thì ăn nhé.”

Tiểu quận chúa thấy hần quan tâm mình như vậy, vô cùng cảm động nói: “Ta nghe lời người, người cứ yên tâm làm việc đi...Đúng rồi, người vừa tới là ai vậy, ta thấy nàng tự xưng là bản công chúa...”

Ung Chính thở dài, nói: “Việc này một lời khó nói hết, sau này ta sẽ kể tường tận cho người nghe. Nhưng bây giờ không được, ta sợ nàng ta nếu chờ lâu sẽ không kiên nhẫn mà vào phòng. Ta phải đi luôn đây, sẽ mau chóng quay lại...Tạm thời ta khóa trái cửa sổ lại nhé, nếu có ai tiến vào, người phải nhớ chui xuống gầm giường, đừng lên tiếng. Nhất định phải nhớ kĩ. Yên tâm, ta đang tìm cơ hội báo cho ca ca người để hản tới cứu người.”

Tiểu quận chúa nhìn hản: “Ta nhớ kỹ rồi, người mau trở về nhà.”

Ung Chính trấn an Mộc Kiếm Bình xong, liền mở cửa đi ra. Hản thấy Kiến Ninh đang đứng trong sân, khoanh tay nhìn lên trời, bộ mặt vô cùng đăm chiêu. Tứ gia cảm thấy, nàng như thế này rất giống với lần đầu tiên bọn họ gặp mặt trong Khôn Ninh cung, cổ quái kì dị vạn phần.

Nghe thấy động tĩnh sau lưng, Kiến Ninh quay đầu lại. Lúc nhìn thấy Ung Chính, nàng lại lộ ra tươi cười quen thuộc, nói: “Tiểu Quế Tử, người rất mau lẹ nha. Được rồi, đi thôi.”

Lúc này Khang Hy đã bãi triều, trở về Ngự thư phòng. Vì thế Ung Chính và Kiến Ninh, một trước một sau cùng đi, trên người tán gẫu một vài chuyện trong cung. Kiến Ninh sớm đã dặn dò, cho nên đám cung nữ thái giám trong Khôn Ninh cung không dám đi quá gần bọn họ.

Kiến Ninh nói: “Tiểu Quế Tử, bản công chúa đối với người tốt như vậy, nếu như con chim phỉ thúy và chuỗi ngọc trai kia hoàng đế ca ca không cần, người định xử lý thế nào?”

Ung Chính hiểu được ám chỉ của nàng, trong mắt lướt qua vẻ khinh bỉ, lại nói: “Tất nhiên ta sẽ dâng tặng cho công chúa rồi.”

Kiến Ninh khúc khích cười, đưa tay che miệng: “A, thì ra người vẫn không thay đổi gì, lời ngon tiếng ngọt khiến người ta vui chết đi được. Vốn ta còn nghĩ là người bị đập đến quên hết rồi cơ. Uống cho ta hôm qua còn tỏ khổ trước mặt thái hậu, nói người lúc chơi đùa với ta không may bị thương, sau đó dường như biến thành người khác, ngày ngày ngốc ngốc...”

Ung Chính giật mình: “Công chúa...” Nàng nói những lời này có dụng ý gì? Hản quay đầu nhìn đám người đi sau, lại nghe thấy nàng nói tiếp: “Kỳ thật người cũng biết, từ trước đến nay, thái hậu không thích nô tài quá mức thông minh...Những cử chỉ và lời nói lúc trước của người, thái hậu ngoài mặt không tỏ thái độ, nhưng người cũng nói với ta là người không thích người như vậy. Hôm qua sau khi nghe ta nói người bị đập đầu choáng váng, lúc đầu người còn không tin, nhưng sau đó lại vô cùng vui vẻ...Tiểu Quế Tử, người nói xem...Có đôi khi làm người nên ngu ngốc một chút có phải là tốt hơn không?”

Nghe xong lời này, Tứ gia chột dạ, hản không dám chắc bản thân hiểu được toàn bộ ý tứ của Kiến Ninh công chúa. Nhưng trong lời nàng nói, từng câu từng chữ, đều có ý ám chỉ hản nên giấu mình khỏi tầm mắt của Thái hậu. Chẳng lẽ chủ nhân trước đây của thân thể này không biết tiến thoái, cho nên rơi vào cảnh “công to át chủ” sao? Quả thực rất có khả năng. Có thể là người tâm phúc của hoàng thượng và thái hậu, đương nhiên cũng không phải là kẻ vô dụng. Nhưng mà, cung đình là nơi tranh đấu ám hại, nếu “Tiểu Quế Tử” này quá mức “Thông minh”, hoặc giả, ngẫu nhiên lại biết một vài chuyện không nên biết, tất nhiên sẽ khiến chủ nhân hận không thể lập tức loại bỏ.

Kiến Ninh nói mấy câu kia, cũng không có thâm ý sâu xa gì. Nàng chẳng qua cũng chỉ muốn nhắc nhở Ung Chính rằng nàng đã nói với thái hậu, hản bị trọng thương, thay đổi rất nhiều so với trước đây... Thứ nhất là để cấp cho hản lí do giải thích với người khác vì sao tính cách thay đổi, thứ hai cũng là muốn “khớp khẩu cung”.

Nàng tất nhiên cũng biết người trước mặt không phải là kẻ tầm thường, có thể “học một biết mười”, nhưng Kiến Ninh vạn lần không ngờ được, chỉ dựa vào mấy câu nói của nàng, Ung Chính đã đoán được tám chín phần nguyên nhân vì sao Thái hậu hận Vi Tiểu Bảo.

Hản không phải là Vi Tiểu Bảo chân chính, cũng chưa từng đọc Lộc Đỉnh Ký, cho nên tất nhiên không biết cụ thể chân tướng sự tình. Nhưng vừa suy nghĩ một cái Tứ gia đã đoán trúng phúc nguyên nhân: Quả thực Vi Tiểu Bảo là vì phát hiện ra một bí mật “kinh thiên động địa” của thái hậu...nên mới khiến thái hậu căm giận như vậy.

Nếu không phải đã được hun đúc trong chốn quan trường, lại là người đứng trên ngôi cao, nhìn thấy mọi âm mưu chốn thâm cung, e rằng Tứ gia cũng không sớm nghĩ đến điểm đó như vậy.

Kiến Ninh nói xong chuyện cần nói liền thôi, không tiếp tục bàn luận gì với Ung Chính nữa. Dù sao, đối với Kiến Ninh, lúc này mọi chuyện vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, giữa nàng và Ung Chính còn hoài nghi lẫn nhau. Cho nên, trước tiên cứ lấy tình chế động đã.

Mà chuyện gặp Khang Hy hôm nay, chính là điều Kiến Ninh mong muốn nhất. Bởi vì trong lòng nàng biết rõ thân phận của vị “Vi Tiểu Bảo” này, cho nên âm thầm “vui sướng khi thấy người gặp họa”, muốn xem tình huống khi hai “cha con” gặp nhau sẽ “cảm động” đến mức nào?

Chốn cung đình vốn nhàm chán, mà nàng lại không giống như Kiến Ninh kia thích làm xằng làm bậy, rảnh rỗi đi nhổ lông công, ngược đãi cung nữ thái giám, cũng không muốn chơi trò “người lớn” với “Tiểu Quế Tử”, cho nên...Xem kịch là một lựa chọn không tồi nha.

Hai người đi thẳng tới Ngự Thư Phòng. Vừa đến cửa, thái giám trực bên ngoài liền chạy vào bẩm báo, có công chúa Kiến Ninh cầu kiến. Khang Hy rất thích cô em gái này, cho nên mặc dù đang vội, cũng xếp tấu chương qua một bên, cười nói: “Mau truyền.”

Kiến Ninh và Tiểu Quế Tử, một trước một sau bước vào phòng, quy củ cúi đầu hành lễ. Sau đó, nàng liền tiến lên, làm nũng: “Hoàng đế ca ca, huynh đang vội sao? Kiến Ninh không có quấy rầy người chứ?”

Khang Hy nói: “Sao lại nói như vậy, trăm dù vội đến đâu, cũng không đến mức thiếu thời gian gặp Kiến Ninh a.” Huynh muội hai người cười vang thích thú, còn “Tiểu Quế Tử” đang khom lưng uốn gối quỳ dưới điện thì sợ run người.

Giọng nói của Khang Hy truyền vào tai hắn, chính là giọng nói quen thuộc của vị “đế vương đệ nhất từ thiên cổ”, trong sáng, sang sảng, lại vẫn mang theo uy nghiêm của kẻ đứng đầu thiên hạ. Hắn xúc động vô cùng, giờ này phút này, Ung Chính mới biết được, trước đây bản thân còn chưa thật hiểu được rõ người thân sinh ra mình.

Người cách mình trong gang tấc kia, đích thực là Khang Hy đế, không còn nghi ngờ gì nữa. Mặc dù Ung Chính cũng là bậc cửu ngũ chí tôn, không sợ hãi long uy của hoàng đế. Nhưng, người trước mặt lại khác, đó là...là cha ruột của hắn a.

Một cỗ khí thế mạnh mẽ bức người tản mát ra xung quanh, như trái núi đè nặng lên vai Tứ gia, khiến cho con người luôn bình tĩnh này phút chốc cảm thấy toàn thân tê dại.

Có lẽ do thấy hắn quỳ mãi không mở miệng, cho nên Khang Hy nói chuyện với Kiến Ninh một lát xong, liền quay đầu nhìn xuống, nói: “Tiểu Quế Tử, sao hôm nay lại im lặng như vậy?”

Ung Chính nghe xong, hoảng hốt ngẩng đầu lên.

Đối diện với hắn là một đôi mắt trong sáng dị thường, một khuôn mặt nhã nhặn tuấn tú, một thân hình hiên ngang cao ráo mặc long bào. Người kia, một tay chấp sau lưng, một tay buông bên hông, đang mỉm cười nhìn hắn. Mà trong đôi mắt ấy, vô cùng chân thành, mang theo cảm giác phi thường “thân cận.”

Ung Chính ngơ ngác nhìn: đây chính là vị hoàng đế hào hoa phong nhã, dọc ngang trời đất mà thiên hạ muôn đời kính ngưỡng...Hoàng a mã của hắn.

Khang Hy chăm chú nhìn “Tiểu Quế Tử”, cảm thấy thái giám kia hình như nhìn hắn đến xuất thần, đôi mắt hơi hơi đỏ lên. Điều này khiến Khang Hy hơi kinh ngạc, hắn vội vã bước xuống, nhún mào, thân thiết hỏi: “Tiểu Quế Tử, ngươi sao vậy? Thoạt nhìn sắc mặt không tốt lắm, thân thể không thoải mái ư? Có cần truyền ngự y xem bệnh hay không?”

Trong khoảnh khắc đó, Ung Chính mới giật mình bừng tỉnh. Hắn tự nhủ với mình: “Đây không phải lúc ‘biểu lộ chân tình’.”

Tứ gia hít sâu một hơi, đang định mở miệng thì Kiến Ninh đã tùm tùm cười: “Hoàng đế ca ca, người yên tâm, Tiểu Quế Tử chỉ là có chuyện muốn nói với người thôi...”

Nàng vừa nói, vừa đánh mắt nhìn hộp gấm trên tay tiểu thái giám theo hầu.

Ung Chính lập tức hiểu được ý nàng. Hắn vội vàng cúi đầu xuống, bẩm báo: “Công chúa nói rất phải, sự thật là thế này...Xin, xin hoàng thượng đừng trách...nô tài.” Nói xong, hắn quay đầu lại, “Đem thứ đó lại đây.”

Tiểu thái giám tiến lên, hai tay đưa hộp gấm cho Ung Chính.

Khang Hy nhìn Tiểu Quế Tử một cách kỳ quái, sau đó lại nhìn hộp gấm trên tay hắn, hỏi: “Làm sao vậy? Vì sao trẫm phải trách người? Còn nữa, đây là cái gì?”

Kiến Ninh nhẹ nhàng tới gần, nói: “Hoàng đế ca ca, người nhìn thấy nhất định sẽ kinh ngạc...”

Ung Chính liếc nàng một cái, chậm rãi mở hộp gấm ra: “Nô tài muốn Hoàng thượng xem qua cái này. Tối hôm qua, nô tài đến phủ Khang Thân vương dự tiệc, sau đó, thể tử của Bình Tây Vương Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng đã đưa cho nô tài.”

Khang Hy nghe Tiểu Quế Tử bẩm tấu thì cả kinh, vội vàng cúi đầu nhìn. Bên trong hộp gấm, một con chim phi thủy cỡ bằng bàn tay màu xanh biếc, hiển nhiên giá trị không nhỏ. Ngoài ra, còn một chuỗi trân châu to tròn sáng bóng và một chồng ngân phiếu dày.

Khang Hy nhảy dựng lên, nói: “Tiểu Quế Tử, đây là do Ngô Ứng Hùng tặng cho người?”

Ung Chính gật gù: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, đúng vậy.”

Khang Hy ngẩn người: “Người...Người vì sao phải đưa cho trẫm xem?”

Ung Chính đáp: “Nô tài toàn tâm toàn ý làm việc cho Hoàng Thượng, mấy thứ này cũng không dám giữ làm của riêng, cho nên mới mang lên trình Hoàng Thượng xem.”

Khang Hy nhìn Ung Chính, không nói gì. Trong nháy mắt, cả đại điện im lặng đến kỳ lạ. Thấy vậy, Kiến Ninh vội vàng: “Hoàng đế ca ca, người xem, Tiểu Quế Tử nhất mực trung thành với người. Ta đã bảo hắn không cần mang nộp mấy thứ này, vậy mà hắn cứ khẳng khái đòi mang cho Hoàng đế ca ca xem.”

Khang Hy vươn tay, nhẹ nhàng chụp lấy bả vai Ung Chính. Ung Chính nghiêng đầu nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình kia, trong lòng ngổn ngang trăm mối, bàn tay cầm hộp gấm cũng nhịn không được mà hơi run rẩy.

Khang Hy trầm ngâm một lát rồi gật đầu: “Tiểu Quế Tử trung thành với trẫm, điều này trẫm đã sớm biết...Ai, chẳng qua trẫm thực không ngờ, Ngô Ứng Hùng này ra tay lại hào phóng như vậy, sẵn lòng dùng số tiền lớn để hối lộ ột tiểu thái giám.”

Ung Chính ngẩng đầu lên, đã thấy hoàng đế thiếu niên quay đầu sang hướng khác, trên mặt lộ ra vẻ lo âu.

Đối với vẻ mặt này của thiếu niên, Ung Chính một chút cũng không thấy xa lạ, bởi vì trong lòng hắn vô cùng hiểu lý do tại sao.

Khang Hy tuổi còn nhỏ đã đăng cơ, bốn phía đều là đại thần trong triều, khiến hắn bó tay bó chân, không thể tự chủ bất kỳ vấn đề gì. Khó khăn lắm mới diệt trừ được Ngao Bái, lại sắp phải đối diện với nguy cơ xảy ra loạn Tam phiên. Hơn nữa đối ngoại còn vướng việc với Tây Tạng, Đài Loan, đối nội thì phải dẹp yên đám “phản tặc” trong dân gian, ví dụ như Thiên địa hội và một vài tổ chức linh tinh khác. Ngoài ra, thiên tai liên tục, hạn hán, lũ lụt, động đất, nạn châu chấu...Đường như ông trời đang cố ý thử thách hoàng đế thiếu niên này.

Ung Chính thấy Khang Hy hơi nhăn mày, trong lòng đột nhiên thở dài: Được làm hoàng đế, ai cũng đổ mắt ghen tị. Nhưng nào có ai hay, ngồi trên ngôi vị này rồi, có rất nhiều chuyện cần phải lo lắng.

Tâm tư tình cảm của con người là một lĩnh vực hết sức kỳ diệu. Từ lúc xuyên vào thân thể này, Ung Chính luôn oán trời bất công, vì sao hắn đường đường là đế vương lại bị biến thành “thái giám”. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy Khang Hy chau mày sâu nảo, Ung Chính bỗng nhiên rất muốn nói: có lẽ an bài như thế này cũng không phải là tồi...

Nghĩ vậy, hắn cười khổ.

Mà Kiến Ninh đứng một bên, chốc chốc nhìn Khang Hy, chốc chốc lại nhìn Ung Chính. Thấy Khang Hy không nói gì, nàng liền gợi chuyện: “Hoàng đế ca ca, người đang nghĩ gì vậy?”

Khang Hy quay đầu lại, nhìn nàng: “Trẫm...”

Ung Chính nói: “Hoàng thượng hắn là đang lo lắng Ngô Ứng Hùng?”

Kiến Ninh và Khang Hy đồng thời nhìn hắn. Ung Chính ảo não, tự trách bản thân sao lại lăm mồm rồi, bây giờ có muốn sửa sai cũng không còn kịp. Quả nhiên, Khang Hy lập tức hỏi: “Tiểu Quế Tử, vì sao người lại nói trẫm lo lắng Ngô Ứng Hùng?”

Ung Chính đáp: “Cái này chỉ là suy đoán của nô tài thôi. Ngô Ứng Hùng đối với một tiểu thái giám như nô tài còn chi mạnh tay như vậy, e rằng đối với các đại thần trong triều còn dút lót nhiều hơn...Theo quan sát của nô tài, chỉ sợ hắn có lòng dạ bất chính...” Hắn từ sau khi biết rõ thân phận của thân thể này, liền cố gắng thay đổi thói quen ăn nói nho nhã của mình.

Khang Hy nghe hắn nói xong, mỉm cười: “Khá lắm, Tiểu Quế Tử, người thật sự là càng ngày càng thông minh, xem ra nguyên nhân là bởi vì đi theo Trẫm lâu ngày rồi.”

Ung Chính nghe trong lời nói của Khang Hy vô cùng thoải mái, giống như lời trêu đùa bình thường, không có một chút tức giận nào. Điều này làm cho hắn hơi kinh ngạc, càng hiểu rõ hơn cái gọi là “tâm phúc” của Khang Hy...Bởi vì hắn biết, nếu như giờ phút này, người đối diện kia không phải Khang Hy mà là chính hắn, e rằng mặc dù ngoài mặt khen ngợi, nhưng trong lòng sẽ âm thầm kiêng kị, thậm chí đề phòng tiểu thái giám này.

Đế vương từ xưa đến nay, kiêng kị nhất chính là việc để hậu cung và hoạn quan tham gia vào chuyện triều chính. Thái giám bên cạnh hoàng đế dù có được sủng ái đến đâu, cũng tuyệt đối không được can dự vào việc nước, đây là quy định. Tuy rằng, hiện tại cũng không hẳn là bàn bạc chính sự, nhưng một tên thái giám quá thông minh, chưa bao giờ là lựa chọn sáng suốt.

May mắn là tình cảm giữa Khang Hy và Tiểu Quế Tử hơn xa người thường. Hơn nữa, lúc này Khang Hy còn trẻ, chưa đa mưu túc trí đến mức cực đoan, nói cách khác...Nếu đổi lại là một hoàng đế lòng dạ hẹp hòi, sợ rằng mạng nhỏ này đã không giữ được rồi.

Khang Hy nói tiếp: “Gần đây, chuyện khiến trẫm lo lắng nhất chính là Ngô Ứng Hùng và Ngô Tam Quế làm...Hắn đã hối lộ cho các đại thần, cho nên sợ rằng nếu trẫm nói ra chuyện này, đám thần tử kia sẽ đứng về phía Ngô Tam Quế mà chống đối trẫm!” Nói đến đây, lông mày Khang Hy nhăn lại, hơi hơi lộ ra vẻ tức giận.

Ung Chính đã học được một bài học, cho nên lần này ngoan ngoãn hỏi: “Hoàng thượng đang lo lắng điều gì?”

Giờ phút này, Kiến Ninh tỏ ra không quan tâm đến chuyện trong triều, tự mình chơi đùa với con chim phỉ thúy. Nhưng trên thực tế, lỗ tai nàng đã dựng thẳng lên, ánh mắt cũng thường xuyên lén lút nhìn Khang Hy và Ung Chính.

Khang Hy nói: “Hiện tại không thể nói cho người, việc này để sau hãy bàn.” Ung Chính nghe xong, đương nhiên cũng không hỏi nhiều.

Khang Hy xoay người lại, thấy Kiến Ninh nâng niu con chim phỉ thúy, liền cười: “Tiểu Quế Tử, người trung thành và tận tâm với trẫm như vậy, trẫm vốn muốn ban thưởng chút bạc cho người. Không ngờ, Ngô Ứng Hùng kia lại hào phóng quá mức. Người nói xem...Trẫm nên thưởng gì cho người bây giờ?”

Ung Chính vội đáp: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, cho dù Ngô Ứng Hùng có đem toàn bộ bảo vật ở Vân Nam cho nô tài, nô tài cũng không để vào mắt. Nô tài đối với Hoàng Thượng luôn trung thành và tận tâm, tuyệt đối sẽ không vì tiền tài mà phản bội Hoàng Thượng. Một câu khen ngợi của Hoàng Thượng trong lòng nô tài còn đáng giá hơn ngàn vạn châu báu.”

Kiến Ninh nghe thấy, cười khúc khích ra tiếng, quay đầu nhìn Ung Chính.

Những lời này của Tứ gia, chính là nửa thật nửa giả. Cái thực là, hắn quả sẽ không giúp đỡ Ngô Ứng Hùng, hơn nữa đúng là không đem tiền tài để vào mắt, người đối diện kia, chính là hoàng a mã của hắn, hắn làm

sao có thể phản bội được? Còn giả ở chỗ, từ trong miệng của Kiến Ninh, hẳn biết Vi Tiểu Bảo là một tiểu thái giám ưa nịnh hót. Cho nên, nếu hẳn lập tức trở nên trầm mặc ít nói, tuy rằng khiến thái hậu rất vui – bởi vì bà không thích tiểu thái giám lắm mồm. Nhưng mà đối với Khang Hy...

Người mà Khang Hy thích, chỉ sợ chính là Tiểu Quế Tử trước kia sẽ đấu võ mồm với mình, có thể làm cho hoàng thượng thoải mái không cần đề phòng. Nếu hẳn bây giờ thay đổi quá nhanh, Khang Hy nghi ngờ chưa nói, nhưng chắc chắn sau này sẽ không còn thân cận với hắn nữa.

Dưới hai luồng tâm tình mâu thuẫn này, Ung Chính mới học ra mấy câu nịnh nọt. Khang Hy nghe xong, tất nhiên vô cùng vui vẻ, bởi vì đây chính là “bản chất” của Tiểu Quế Tử mà hắn đã sớm quen. Đối với Kiến Ninh lại khác, là do nàng biết rất rõ “Tiểu Quế Tử” trước mặt mình đây không phải là Vi Tiểu Bảo thực sự, mà chính là Ái Tân Giác La Dận Chân. Hiện giờ thấy người này nói lời “tri kỷ ngọt ngào” như vậy, thật khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác.

Ung Chính thấy Kiến Ninh bỗng nhiên cười rộ lên, không khỏi đỏ mặt cúi đầu. Đối với hành vi này của Tiểu Quế Tử, Khang Hy vô cùng hài lòng gật gật đầu. Sau đó, hắn quay lại nhìn Kiến Ninh, hỏi: “Kiến Ninh, ngươi cười cái gì?”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn Ung Chính, thấy hắn đỏ mặt, lại cười tiếp, sau đó ngoảnh đầu lại, nói: “Hoàng đế ca ca, ta chỉ cảm thấy, Tiểu Quế Tử càng nhìn càng đáng yêu. Sớm biết như vậy, tối hôm qua ta cũng muốn đến Khang Thân vương phủ, có lẽ cũng được một phần lễ vật lớn a.”

Khang Hy cười rộ lên: “Ngươi a, lúc nào cũng bướng bỉnh!”

Sau đó, Khang Hy lại nói: “Tiểu Quế Tử rất trung thành với trẫm. Như vậy đi, phỉ thúy và trân châu trẫm sẽ ban cho ngươi, ngươi cứ yên tâm nhận lấy.”

Ung Chính đáp: “Đa tạ Hoàng Thượng, chẳng qua, nô tài phúc mỏng, không xứng dùng đồ quý giá như vậy. Nô tài thấy công chúa dường như rất thích, chi bằng, Hoàng Thượng cứ đem tặng cho công chúa đi.”

Kiến Ninh cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, mà cả Khang Hy cũng vậy. Hắn nhìn Kiến Ninh, lại nhìn Ung Chính, rốt cục cười nói: “Không ngờ ngươi lại không có lòng tham. Được rồi, trẫm đồng ý với ngươi, Kiến Ninh...”

Kiến Ninh vội vàng chạy lại gần Hoàng đế ca ca. Khang Hy thấy nàng vui như vậy, bật cười: “Ngươi thật tốt số, bây giờ cảm thấy mỹ mãn chưa, mới vừa rồi yêu thích không chịu buông tay, hiện giờ đồ đã thuộc về mình rồi.”

Kiến Ninh mừng rỡ: “Cám ơn Hoàng đế ca ca, cảm ơn...Tiểu Quế Tử!”

Khang Hy lại cười: “Thật sự là càng ngày càng không có quy củ. Được rồi, bảo vật ngươi đã cầm, sau này đừng sinh sự lung tung. Người ta ban cho ngươi, trăm ngàn lần đừng trêu chọc bọn họ quá đáng, nếu xảy ra chuyện không may trẫm cũng không che chở được đâu.”

Kiến Ninh đáp lại: “Kiến Ninh xin tuân theo ý chỉ của Hoàng đế ca ca. Hoàng đế ca ca đối với ta quá tốt rồi!” Nàng ôm chim phỉ thúy vào trong ngực, nghiêng đầu dựa vào lòng Khang Hy.

Dù sao vẫn là một cô gái mười bốn mười lăm tuổi thôi, hành vi này cũng có thể nói là ngây thơ, hướng chi, Kiến Ninh vốn là người hiểu động hoạt bát, cho nên đối với hành động cổ quái của nàng, Khang Hy cũng đã tập thành thói quen rồi. Hắn thấy nàng dựa dẫm vào mình như vậy, cảm thấy cao hứng vô cùng, liền vươn tay nắm lấy bả vai nàng, cười to: “Ngươi chỉ cần ngoan một chút, đừng có cả ngày gây chuyện khắp nơi thì trẫm đã yên tâm rồi.” Trong lời nói của hắn, nồng đậm sự sủng ái.

Ung Chính ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng “anh em hòa hợp” này, không hiểu vì sao cảm thấy là lạ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nhất thời không nói ra được bất thường ở chỗ nào.

10. Chương 10: Thủ Đoạn Độc Ác Loại Trừ Phương Di

Khang Hy khen ngợi “Tiểu Quế Tử” vài câu, Tứ gia nghe vào trong tai, cảm thán vô hạn. Mà Kiến Ninh đứng bên cạnh, tận mắt nhìn thấy màn “yêu thương” giữa “Khang Hy với Ung Chính”, hai người đều là

thiếu niên tuấn tú, một người sáng lạn hăng hái, một người thâm trầm kín đáo, quả thực là cảnh đẹp ý vui. Hơn nữa, nàng tự nhiên lại được tặng thêm hai bảo bối: chuỗi trân châu và chim phỉ thúy. Tuy rằng bây giờ đang ở triều Thanh, nhưng sau này nếu quay về thời hiện đại, chỉ cần hai món đồ này cũng đủ khiến nàng không lo ăn không lo mặc, sống sung túc cả đời...Tuy rằng mơ hồ biết việc trở về cũng không đơn giản, nhưng còn mơ ước là còn hy vọng.

Kiến Ninh ôm hai bảo bối quay về Khôn Ninh cung, chơi đùa một lúc rồi cẩn thận bỏ lại vào trong hộp gấm, đặt gần gối đầu. Sau đó, nàng theo thường lệ lại đi thỉnh an thái hậu. Hôm nay, sắc mặt của bà dường như đã khá hơn. Kiến Ninh liền kể cho bà nghe chuyện hôm nay mình và “Tiểu Quế Tử” đi gặp hoàng đế, Tiểu Quế Tử liền tặng lại bảo vật ỉnh. Thái hậu nghe xong, chỉ cười: “Tiểu Quế Tử kia có lòng như vậy, sẽ không phải muốn hối lộ người chứ?”

Kiến Ninh nói: “Chỉ có hai món đồ nhỏ thôi, Kiến Ninh còn không thèm để vào mắt.”

Thái hậu bấy giờ mới hài lòng: “Nói như vậy là đúng. Người là công chúa, ngàn vạn lần đừng quá thân thiết với bọn nô tài.” Kiến Ninh gật đầu đáp ứng.

Nàng nghiền ngẫm tâm tư của thái hậu, cảm thấy tuy rằng giờ phút này, thái hậu đã bỏ ý định hành động thiếu suy nghĩ kia đi, nhưng trong lòng bà vẫn lo lắng Tiểu Quế Tử, chỉ sợ sát ý với hắn chưa tan. Chỉ là, nếu thái hậu thực sự muốn động thủ, nàng cũng không có cách nào ngăn được, cho nên đi được bước nào thì hay bước ấy thôi.

Ban đêm, Ung Chính trở về phòng. Tiểu Kỳ Tử hầu hạ hắn rửa mặt xong, Ung Chính liền cho Tiểu Kỳ Tử lui xuống. Hắn đi tới cạnh giường, thấy màn hơi rung rinh, đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy người bên trong bước ra. Ung Chính hơi hơi sửng sốt, không kịp phản kháng, chỉ cảm thấy ngực tê dại, cả người cứng nhắc không thể nhúc nhích, liền biết mình đã bị điểm huyết rồi.

Ung Chính mở to mắt nhìn, thấy Tiểu quận chúa, liền hỏi: “Cô nương, thế nào là sao? Tại sao điểm huyết đạo của ta?”

Tiểu quận chúa nói: “Ta đương nhiên phải điểm huyết đạo của người. Vì sao người chưa từng nói với ta, người là người trong cung? Nơi này là hoàng cung, đúng không? Người vì sao lại lừa ta?...Nhất định là không có lòng tốt gì.”

Ung Chính thấy nàng đã biết sự thực, nhưng một chút cũng không sợ hãi. Hắn làm việc xưa nay rất chu toàn, tuy rằng lúc đầu chỉ định lừa phỉnh Tiểu quận chúa, nhưng trong lòng cũng đã có tính toán nếu nàng ta biết chuyện thì phải làm sao. Điều duy nhất vượt ra ngoài dự đoán, chỉ là việc Tiểu quận chúa đột nhiên ra tay điểm huyết.

Ánh mắt Tiểu quận chúa sáng trong nhìn Ung Chính. Ung Chính nhìn vào mắt nàng, liền biết ngay chính bản thân nàng cũng không tin mình là người xấu. Nàng tuy rằng điểm huyết đạo của mình, nhưng chỉ tò mò nhìn, chứ chưa có hành động gì khác, xem ra là muốn nghe hắn giải thích.

Ung Chính trong bụng cười thầm, ngoài miệng lại nói: “Ta lúc trước giấu điểm thân phận, là sợ nói ra rồi cô nương sẽ không tin, ngược lại còn cho rằng ta ba hoa chích chòe. Vốn khi nãy ta đã định giải thích rõ, ai ngờ người lại nghĩ oan ta là người xấu, xuống tay điểm huyết.”

Khuôn mặt Vi Tiểu Bảo vốn không khó coi, chẳng qua hắn trời sinh thông minh cổ quái, cho nên hành vi cử chỉ không khỏi khiến người ngoài cảm thấy lỗ mãng hoang đường. Nhưng, bây giờ, thay đổi một “tâm hồn” khác rồi, tất nhiên cách nói năng hành xử cũng không còn giống như trước nữa.

Ung Chính chậm rãi nói ra câu này, trên mặt không hề kinh hoàng sợ hãi, ngược lại bình tĩnh thản nhiên, khiến người ta không tự chủ được mà tin tưởng. Hơn nữa, Tiểu quận chúa là “khuê nữ chốn thâm cung”, từ nhỏ đã được “nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa”, làm sao biết được bốn chữ “lòng người hiểm ác” đây? Nói cách khác, trong “Lộc Đỉnh Ký”, nàng chính là kẻ duy nhất, từ đầu đến cuối, hoàn toàn tin tưởng vào lời nói lung tung của Vi Tiểu Bảo.

Lúc này, Tiểu quận chúa thấy Ung Chính ung dung như vậy, không khỏi dao động, liền nói: “Vậy tại sao ta lại ở đây? Ta rõ ràng bị bắt cóc...Người, người không phải người xấu thật chứ?”

Ung Chính liền nói: “Ta có phải người xấu hay không, trong lòng cô nương tất nhiên hiểu rõ.” Hắc liếc mắt nhìn Tiểu quận chúa một cái, nói tiếp, “Cô nương xinh đẹp như hoa, quốc sắc thiên hương, nếu như ta là người xấu, tại sao không nhân cơ hội chúng ta chung phòng mà giở trò đồi bại?”

Tiểu quận chúa nghe lời khen của Vi Tiểu Bảo, không khỏi vui sướng trong lòng: “Nếu thật như vậy, người quả là bậc chính nhân quân tử, lấy lễ để đối đãi với ta. Nhưng mà, người thực ra là ai vậy?”

Ung Chính đáp: “Thân phận của ta không tầm thường, nhưng không phải kẻ địch của người, cũng không phải người xấu. Ta vốn định nói rõ, nhưng cô nương dùng thủ đoạn đánh lén ta, thật sự đã khiến ta nản lòng. Trong tình huống này mà ta còn thành thật với cô nương được, chẳng phải là buồn cười lắm sao? Ta lấy lễ đối đãi với người, thật lòng bảo vệ người, người lại trở mặt với ta. Hừ, đại trượng phu thà chết không chịu nhục, cho dù người có động thủ giết ta, ta cũng sẽ không hé răng nửa lời.”

Hắn làm bộ làm tịch như vậy, khiến Tiểu quận chúa luống cuống tay chân. Nàng thấy Ung Chính tốt như vậy, bản thân thực sự không nên động thủ với hắn, cho nên vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không biết... Là ta sai. Người đừng giận ta... Ta, ta giải huyết cho người.”

Nàng nói đến đây, vội vàng điểm lên hai huyệt trên người Ung Chính. Ung Chính cảm thấy tay chân dần dần có thể tự do hoạt động, không khỏi thở ra một hơi.

Tiểu quận chúa giải huyết cho Ung Chính xong, còn nói thêm: “Hiện tại bình thường rồi chứ? Ta về sau hứa sẽ không như vậy nữa, người tha thứ cho ta đi.” Ung Chính thản nhiên liếc nàng một cái: “Ta cũng không phải là kẻ bụng dạ hẹp hòi, người chỉ là một tiểu cô nương, chẳng lẽ ta lại so đo tính toán hay sao?” Hắn hiện tại trên thực tế cũng là một thiếu niên, so với Tiểu quận chúa nhiều hơn một hai tuổi là cùng, vậy mà lại bày ra bộ dạng “lão gia”.

Tiểu quận chúa cảm thấy thú vị vô cùng, muốn cười nhưng lại không dám, vội vàng trưng ra bộ mặt lấy lòng “Vi Tiểu Bảo”. Ung Chính cười nhạt: “Nơi này không có người ngoài, người cứ ngồi xuống đi.” Tiểu quận chúa răm rắp nghe theo, ngồi xuống ghế. Ung Chính thấy nàng yên vị rồi, mới mở miệng: “Ta lúc đầu thấy người còn nhỏ, sợ nói ra sự thực người sẽ không tin. Một khi đã đến nước này, cũng đành phải vậy... Người nói đúng, nơi này là hoàng cung, nhưng ta không phải là... ta không phải là người xấu phục vụ cho nhà Thanh.”

Tiểu quận chúa là người trong Mộc vương phủ, đương nhiên cũng sẽ giống đám người Thiên Địa hội, có lòng “phản Thanh phục minh”. Trong mắt bọn họ, người nào làm việc cho nhà Thanh đều là kẻ xấu. Vì thế, Ung Chính cũng đành thuận theo ý Tiểu quận chúa mà lựa lời.

Tiểu quận chúa gật gật đầu. Ung Chính lại nói: “Người biết ‘Thiên Địa hội’ chứ?” Tiểu quận chúa lại gật đầu. Ung Chính thở dài, nói: “Thật không dám giấu, ta là hương chủ Thanh Mộc Đường của Thiên Địa hội...”

Tiểu quận chúa chấn động. Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại huyền não một trận. Ung Chính bước lại gần cửa sổ nghe ngóng, tiểu quận chúa cũng theo sát hắn, nói: “Thanh âm gì vậy?”

Tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên, lại có tiếng thị vệ quát to: “Người đâu, có thích khách! Mau bắt thích khách!” Ung Chính nghe vậy cả kinh, đúng lúc này, lại nghe bên ngoài có người gõ cửa. Hắn vội vàng nói với Tiểu quận chúa: “Người tạm thời trốn đi, để ta xem rốt cục có chuyện gì xảy ra.”

Tiểu quận chúa ngoan ngoãn trốn vào trong phòng ngủ. Ung Chính mở cửa ra, thấy Tiểu Kỳ Tử đang đứng bên ngoài, hoảng loạn nói: “Công công, nghe nói bên ngoài có thích khách xông vào!” Ung Chính nói: “Đừng kích động, cho dù là thích khách, mục tiêu cũng không phải là người và ta...”

Đúng lúc này, lại nghe thấy một tiếng kêu thảm. Hai thị vệ đuổi theo một bóng đen hướng về phía về họ. Tiểu Kỳ Tử và Ung Chính nhất thời cả kinh, trơ mắt nhìn thị vệ một đao vung tới. Bóng đen kia lại kêu thảm một tiếng, gục xuống, thanh đao trong tay hắn rơi ra, trượt đến tận cửa phòng của “Tiểu Quế Tử”.

Hai thị vệ kia vội vàng chạy tới: “Quê công công, chúng ta khiế ngài sợ hãi sao?”

Ung Chính nói: “Không sao, thích khách từ đâu tới? Hoàng thượng và thái hậu sao rồi?” Thị vệ nói: “Chúng ta đã sai người đến bảo vệ Hoàng thượng và Thái hậu, hẳn là sẽ không có chuyện gì. Bây giờ, xin phép công công, chúng ta còn phải tiếp tục trực nã thích khách.”

Ung Chính gật đầu, nhìn hai thị vệ kia xách đao đi nơi khác.

Sau đó, hắn nói với Tiểu Kỳ Tử: “Không cần sợ, tạm thời người về phòng đi, đóng chặt cửa lại, không cần đi ra ngoài.” Tiểu Kỳ Tử đáp ứng, xoay người muốn đi. Không ngờ mới bước một một bước, đã thấy một bóng đen treo tường tiến vào. Bóng đen kia chân vừa chạm đất, lập tức vung đao lên, chém một tên thị vệ. Sau đó, ánh mắt của bóng đen chuyển qua Tiểu Kỳ Tử. Tiểu Kỳ Tử hoảng sợ, kêu to: “Có thích khách!” Hắn sợ đến nổi, chân nam đá chân chiêu, ngã ngồi xuống đất.

Thích khách kia cau mày, vung đao lên, chuẩn bị lấy mạng Tiểu Kỳ Tử.

Ung Chính nhìn thấy, liền hất chân một cái, thanh đao của thích khách lúc này rơi trước cửa phòng hắn lập tức bay lên. Sau đó, Tứ gia dùng tay vỗ mạnh một cái, cây đao lập tức xé gió phi thẳng về phía bóng đen. Bóng đen kia cố né tránh, nhưng vẫn bị trúng đao, kêu lên một tiếng đau đớn, trong giọng nói lại hơi lộ ra vẻ mềm mại nữ tính.

Ung Chính cả kinh, chăm chú nhìn bóng đen, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thích khách là nữ?” Quả nhiên, khi thích khách quay đầu lại, miếng vải đen bị mặt rơi xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp tuyệt trần. Chỉ thấy khuôn mặt nàng trắng nõn, mắt phượng mày ngài, chính là một giai nhân tuyệt sắc.

Ung Chính còn chưa lên tiếng, nữ thích khách kia đã quát to: “Là người?” Nghe vậy, Ung Chính run lên. Mà ngay lúc đó, Tiểu Kỳ Tử đã lồm cồm bò dậy, lần thứ hai kêu to: “Người đâu, có thích khách!” Vừa kêu, hắn vừa định bỏ chạy ra ngoài.

Nữ thích khách hừ lạnh một tiếng, sắp sửa định ra tay, liền cảm thấy cánh tay tê rần, thân hình nhoáng cái đã lao đảo suýt ngã.

Nàng nhìn máu chảy thành dòng trên cánh tay, mắng to: “Tên háo sắc thói tha, thì ra người chính là chó săn của nhà Thanh, đồ thái giám chết bẩm!” Nàng liền mạng nắm chặt đao, dường như muốn quyết sống chết với Vi Tiểu Bảo. Ung Chính trong lòng bất an, hắn không rõ nữ nhân này là ai mà lại biết rõ về “Tiểu Quê Tử” như thế.

Mà ngay lúc này, lại nghe thấy trong phòng có người kêu lên: “Hình như là giọng của sư tỷ...” Ung Chính chưa kịp cau mày, đã thấy nữ thích khách kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Là tiếng...A, Tiểu quận chúa?”

Giờ phút này, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, dường như Tiểu Kỳ Tử đã dẫn thị vệ tiến vào. Nữ thích khách cả giận: “Người dám bắt cóc Tiểu quận chúa, đáng giận, ta phải lấy mạng chó của người!”

Phía sau, Tiểu quận chúa sắp sửa chạy ra. Phía trước, Tiểu Kỳ Tử đã gọi thị vệ đến. Mà thị vệ bị bóng đen chém ở góc tường khi nãy, hóa ra vẫn chưa chết: “Quê công công, cẩn thận nữ thích khách này!”

Trong lúc rối ren, Ung Chính nhanh chóng đưa ra quyết định. Hắn lập tức sử dụng Cầm nã thủ, một tay kéo giắt cổ tay nữ thích khách về phía trước, tay kia thì bẻ ngoặt thanh đao trong tay nàng, chém ngang vào sau gáy. Nữ thích khách vốn đã mất máu nhiều, lại không ngờ tiểu thái giám kia võ công cao như vậy, cho nên sau khi nàng nhận ra, giật mình muốn tránh, thì cổ đã đau nhức.

Máu tươi ồ ạt phun ra, nữ thích khách ngã xuống đất, hương tàn ngọc nát. Thị vệ bị thương kia nhìn thấy cảnh này, trợn mắt há hốc mồm, không ngờ “Quê công công” lại ra tay nhanh như vậy. Ung Chính giết thích khách xong, liền quay đầu lại, mỉm cười: “Yên tâm...Ta...” Miệng nói xong, thanh đao trong tay Tứ gia không chút do dự phi về phía trước, thẳng tắp đâm vào ngực thị vệ. Thị vệ kêu lên một tiếng, từ từ ngã xuống.

11. Chương 11: Mười Mồ Toan Tính

Ung Chính giết chết hai người xong, liền vội vàng lùi về phía sau. Vừa đến gần cửa, đã thấy Tiểu quận chúa định xông ra. Ung Chính không kịp nghĩ nhiều, vội vàng ôm cổ Tiểu quận chúa, giờ tay bịt chặt miệng nàng, đồng thời đóng cửa lại.

Đến lúc Tiểu Kỳ Tử dẫn đám thị vệ vào, chỉ thấy trên mặt đất có ba cỗ thi thể, hai nam một nữ, hai kẻ là thích khách, một kẻ là thị vệ. Hoàn toàn không thấy bóng dáng Tiểu Quê Tử đâu.

Bọn thị vệ lập tức kinh hoàng, mà thủ lĩnh thị vệ thì vội kêu to: “Quế công công, Quế công công, người ở đâu?” Người này vừa kêu, vừa chạy tới phòng “Tiểu Quế Tử”, chỉ sợ vị tâm phúc của hoàng thượng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ung Chính dựa lưng vào cửa, quát to: “Ta ở đây, không sao... Vừa rồi thích khách xuất hiện, làm bị thương thị vệ, sau đó tự tay ta đã giết chết ả rồi!”

Trong lòng hần, Tiểu quận chúa nghe được thông tin này, không khỏi giãy dụa, dường như muốn lên tiếng. Ung Chính nghĩ thầm, chỉ cách một cánh cửa, nếu để bọn thị vệ nghe thấy thì nguy, cho nên càng gắng sức bịt chặt miệng Tiểu quận chúa, một khắc cũng không dám buông tay.

Đám thị vệ bên ngoài nghe thấy tiếng của “Quế công công”, liền biết hần an toàn rồi. Thủ lĩnh thị vệ nói: “Quế công công không sao thì tốt rồi!”

Tiểu quận chúa mới đầu còn giãy dụa, dần dần nằm im, thân mình mềm nhũn ngã vào trong lòng Tứ gia. Tứ gia cúi đầu nhìn, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, xem ra đã ngất đi rồi. Hần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cao giọng nói: “Các người lười thi thể hai thích khách kia đi đi, đừng để lại đây khiến ta thấy mà phiền lòng. Đúng rồi, các thích khách khác thì sao?”

Thị vệ nói: “Trước mắt, chúng ta đã bắt được ba tên. Những kẻ còn lại, một số thì chết, một số đã chạy trốn, hần sẽ không còn ai dám quay lại quấy rầy công công.”

Tứ gia nói: “Như vậy thì tốt. Các người làm tốt lắm, ta sẽ khen ngợi mọi người trước mặt hoàng thượng. Nơi này tạm thời cũng không cần hầu hạ gì, các người kéo thi thể đi đi!”

Bọn thị vệ lập tức đáp ứng, khiêng thi thể hai thích khách lên, mang ra ngoài. Tiểu Kỳ Tử thấy trong sân không còn ai, liền nói: “Công công, nô tài có cần hầu hạ không ạ?”

Ung Chính nói: “Không cần, lát nữa ta sẽ đến xem Hoàng thượng thế nào. Đêm nay người cũng bị chấn kinh rồi, sớm về nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Kỳ Tử nói: “Nô tài tuân mệnh.” Sau đó ngoan ngoãn trở về phòng.

Ung Chính dán tai vào cánh cửa, nín thở lắng nghe. Đến khi xác định được tiếng bước chân của Tiểu Kỳ Tử đã đi xa, xung quanh yên tĩnh vắng lặng, hần mới bình tĩnh lại, ôm Tiểu quận chúa đặt lên giường. Nhìn gương mặt non nớt của Tiểu quận chúa, trong lòng Tứ gia thầm nghĩ: “Vốn dĩ nên diệt cỏ diệt tận gốc, giết chết là con nhỏ này luôn. Đáng tiếc, nàng là người do đám Thiên Địa hội đưa vào, nếu lập tức giết, e rằng sẽ khó ăn khó nói. Huống hồ, thân phận của nàng ta rất cao, mà ta đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, nếu biết lợi dụng mà nói...nàng sẽ trở thành một quân cờ rất tốt. Cho nên, tạm thời cứ giữ lại cái mạng này cho nàng đi, sau này sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi.”

Lập tức đè nén sát ý xuống, Tứ gia ấn nhẹ lên huyệt Nhân trung của Tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa từ từ tỉnh dậy. Khi này nghe thấy tiếng của sư tỷ, nàng vừa mừng vừa sợ, ngờ đâu còn chưa gặp mặt, sư tỷ đã bị giết rồi. Dưới sự kích động này, nàng mới ngất đi, hiện giờ tỉnh lại, nhìn thấy “Tiểu Quế Tử”, lại nhớ đến chuyện vừa rồi.

Tiểu quận chúa nước mắt trào ra, khóc rống: “Người giết sư tỷ của ta? Người giết người của Mộc vương phủ chúng ta?” Nàng bật người ngồi dậy, phần nộ muốn giết người.

Tứ gia không những không chống cự, ngược lại còn trầm giọng nói: “Vừa rồi nếu như không phải là ta, sợ rằng người cũng sẽ giống sư tỷ của mình, mất mạng trong tay đám chó săn nhà Thanh rồi!”

Tay Tiểu quận chúa vừa gần tới lồng ngực của Tứ gia liền dừng lại. Nàng nghi hoặc hỏi: “Người...Người nói cái gì? Mạng của sư tỷ ta...Là thị vệ trong cung giết? Nhưng rõ ràng ta nghe người nói với những người đó...”

Tứ gia bình tĩnh: “Ta chỉ là nói cho đám thị vệ nghe thôi. Người tận mắt nhìn thấy ta giết sư tỷ người sao?”

Lúc Ung Chính giết Phương Di, cũng là lúc Tiểu quận chúa còn đang ở trong phòng, tất nhiên làm sao thấy được. Quả nhiên Tiểu quận chúa nói: “Ta...Ta chưa từng nhìn thấy...”

Tứ gia hừ một tiếng, tỏ ra ảo não: “Người hãy nghe ta nói, kẻ giết sư tử người thật ra là một thị vệ. Lúc ta nhận ra thích khách là sư tử người, định ra tay cứu giúp, ai ngờ thị vệ kia đã hành động rồi. Người cũng nghe thấy giọng của hắn, phải không?”

Tiểu quận chúa cẩn thận nhớ lại, quả nhiên lúc ấy nàng có nghe tiếng một thị vệ kêu to: “Quế công công, cẩn thận...” Vì thế, Tiểu quận chúa liền gật gật đầu.

Tứ gia nắm chặt tay, đầm xuống đùi, tiếc hận nói: “...Aizz! Chỉ tiếc là ta đến chậm một bước, để hắn sát hại sư tử người. Ta trông thấy thì nổi giận, mới liều lĩnh ra tay giết chết hắn. Lúc này, sợ đám thị vệ hoài nghi, mới đành bắt đắc dĩ nói sư tử người là do ta giết...” Hắn nói đến đây, thở dài một hơi, trên mặt vừa áy náy vừa đau xót.

Tứ gia đa mưu túc trí, cho dù là Trần Cận Nam hay Mộc Kiếm Thanh nhìn thấy mặt hắn lúc này, cũng không chắc có thể nhận ra thật giả, huống hồ, Tiểu quận chúa chỉ là một cô gái trẻ. Nàng thấy hắn nói hợp tình hợp lý, trong lòng hối hận vô cùng, lại cộng thêm đau đớn vì người thân bị giết, nhất thời khóc to: “Thực xin lỗi, ta lại hiểu lầm người!”

Tiểu quận chúa tính tình nhu nhược, nghĩ đến Phương Di đã chết, chính mình lại trách lầm Vi Tiểu Bảo, liền nhào vào lòng hắn: “Sư tử đối với ta rất tốt, không ngờ nàng lại chết ở trong hoàng cung. Hiện giờ, chúng ta phải làm sao đây?”

Tứ gia cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, ôn nhu dỗ dành: “Ta không hiểu, vì sao Mộc vương phủ lại sai người đến đây?”

Tiểu quận chúa ngẩn ngơ, hỏi: “Chẳng lẽ họ biết ta bị nhốt trong hoàng cung, cho nên cố ý tới cứu?”

Tứ gia lắc đầu, nói: “Ta nghĩ không phải là vậy. Khi này, Phương sư tử nghe thấy giọng người, cũng rất kinh ngạc. Cho nên, bọn họ hiển nhiên không phải đến đây vì người.”

Tiểu quận chúa gật gật đầu, nói: “Quế...Quế đại ca, người cũng phải cẩn thận nha.”

Tứ gia ngăn người một lát, sau đó nghĩ đến khi này đám thị vệ gọi mình là “Quế công công”, cho nên mới thay đổi xưng hô. Hắn lập tức liền nói: “Hiện giờ, tình hình rất phức tạp, ta cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng mà, ta nghe nói, thị vệ đã bắt được mấy thích khách, cũng không biết là ai. Cho nên, ta bây giờ phải ra ngoài điều tra, người ngoan ngoãn ở lại đây một mình, được không?”

Tiểu quận chúa nói: “Ta, ta...” Bỗng nhiên nghĩ tới Phương Di đã chết, nàng sợ hãi vô cùng, lại tiếp tục khóc.

Tứ gia nói: “Người không phải sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ người...Thiên Địa hội chúng ta và Mộc vương phủ các người, tốt xấu gì cũng cùng đứng trên một chiếc thuyền...Ta đi ra ngoài điều tra, nếu như có thể cứu bọn họ ra, nhất định sẽ tìm cách, liều chết cũng không chối từ! Ngoan, không khóc, người chết thì cũng chết rồi, giờ người cần tính toán cho người sống!”

Hắn nói hợp tình hợp lý, vô cùng êm tai, cho nên Tiểu quận chúa liền lau khô nước mắt: “Được, Quế đại ca, ta nghe theo người. Nếu người bị bắt thực sự là người của Mộc vương phủ, xin người làm ơn tìm cách cứu họ ra ngoài.”

Tứ gia nói: “Yên tâm, mọi chuyện đã có ta lo. Chẳng qua, sau khi ta ra khỏi đây, người nhớ đừng lên tiếng để người ta phát hiện. Khi này, nếu người tùy tiện đi ra ngoài, ta đã không bảo vệ được người rồi...Để đám thị vệ phát giác ra, tính mạng người cũng khó giữ.”

Tiểu quận chúa nghe xong, trong lòng bất an, rụt rè nói: “Quế đại ca, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ không chạy loạn. Nhưng người nhớ về sớm nha, ta sẽ chờ người.”

Tứ gia ra khỏi Thượng Thiện giám, liền đi thẳng về phía trước. Lúc tới cung Càn Thanh, thấy thị vệ canh gác so với bình thường nhiều gấp đôi. Mà đám người kia thấy hắn, liền tự động tránh đường, không ai dám ngăn cản.

Tứ gia đi vào trong tấm cung của Khang Hy, đã thấy Khang Hy ngồi trên ghế cau mày.

Tứ gia tiến lên, quy củ hành lễ, sau đó hỏi nhỏ: “Hoàng thượng không bị kinh sợ chứ?”

Khang Hy gật gật đầu, nói: “Không có việc gì. Tiểu Quế Tử, người tới rất đúng lúc, trẫm vừa mới nghe nói người giết chết hai thích khách? Có thật không?”

Tứ gia nghe xong câu hỏi, trong lòng có chút do dự. Hắn tất nhiên không biết, Tiểu Quế Tử trước đây thích nhất là ăn nói lung tung, khuếch trương công trạng, nhưng thị vệ kia lại biết, cho nên hắn nói giết một cái, người kia liền biến thành hai.

Tứ gia liền nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài không dám lừa gạt. Thực sự, nô tài và một thị vệ hợp sức mới giết được một người thôi.”

Khang Hy thấy hắn thành thật trả lời, không khỏi hơi nhũn mảy. Nhưng rất nhanh, hoàng đế liền mỉm cười: “Giết được một người cũng rất giỏi, Tiểu Quế tử, người có nhớ chiêu số mà thích khách sử dụng không?”

Tứ gia nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, lúc ấy nô tài quá sợ hãi, chỉ cầm đao đâm loạn, cho nên cái gì cũng không nhớ rõ.”

Việc này nếu do Tiểu Quế Tử chân chính làm, nhất định sẽ nhân cơ hội kể đến bốn phía đâm máu, chính mình anh dũng cầm đao giết giặc. Đáng tiếc, Tứ gia lại là khác, hắn chỉ sợ Khang Hy thấy mình quá nổi bật sẽ kiêng kị, cho nên một lòng nghĩ muốn “qua loa” cho xong chuyện. Huống chi, hắn cũng không phải Vi Tiểu Bảo thực, làm sao biết được chiêu số của Mộc vương phủ đây. Cho nên, nói rằng sợ hãi không nhớ rõ chính là biện pháp tốt nhất.

Khang Hy nghe xong, chỉ gật đầu, liếc hắn một cái, nói: “Aizz, đúng là làm khó người rồi. Lúc ấy nguy hiểm vạn phần, Tiểu Quế Tử, người rất sợ hãi sao?” Thời điểm nói ra lời này, trong giọng của hoàng đế mang theo ý tứ trấn an nồng đậm.

Tứ gia ngẩn ra, trong lòng vô cùng cảm động: “Nô tài không sợ gì cả, nô tài chỉ lo kinh động Hoàng thượng và thái hậu, một lòng muốn giết thích khách để bảo vệ an nguy của Hoàng thượng và thái hậu mà thôi.”

Ý cười trên môi Khang Hy càng sâu: “Trẫm biết người rất trung thành. Được rồi, người yên tâm, trẫm sẽ không để cho người chịu thiệt. Thế này đi, bọn thị vệ bắt sống được ba thích khách, hiện giờ đang nhốt trong ngục, trẫm muốn tra xem bọn chúng rốt cục do ai sai khiến, nghiêm trị không tha!”

Khang Hy vừa dứt lời, liền nói: “Truyền Sách Ngạch Đồ, Đa Long tiến vào.” Tiểu thái giám nghe xong, lập tức chạy ra ngoài truyền chỉ.

Một lát sau, Sách Ngạch Đồ và Tổng quản thị vệ Đa Long cầu kiến. Tứ gia đứng ở bên cạnh, thấy sắc mặt hai người kia không tốt, nhất là Tổng quản thị vệ Đa Long. Đây cũng là chuyện dễ hiểu, trong cung xuất hiện thích khách, nếu như truy cứu tới cùng, nhất định Tổng quản thị vệ phải chịu trách nhiệm.

Sách Ngạch Đồ và Đa Long hành lễ xong, Khang Hy liền hỏi: “Đa Long, ba thích khách kia nhận tội chưa?”

Đa Long nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, bọn họ lúc đầu còn nói là không biết, sau khi bị nô tài dùng đại hình thẩm tra, nhận không được liền khai ra. Ngoài ra, nô tài còn tìm được rất nhiều vật chứng.”

Khang Hy nhướn mày, nói: “A? Bọn họ khai thế nào? Vật chứng là gì?”

Đa Long liền đáp: “Bọn họ tự nhận là...thủ hạ của Bình Tây Vương Ngô Tam Quế. Hơn nữa, trên quần áo cũng như binh khí đều có dấu của phủ Bình Tây Vương.” Sách Ngạch Đồ đứng bên cạnh cũng nói: “Nô tài cũng đã xem qua, quả thực trên binh khí đều khắc ‘Đại Minh, Tổng binh Sơn Hải quan’ ”

Tứ gia vừa nghe, âm thầm kinh ngạc. Nhưng sau đó trong lòng lập tức hiểu rõ, thì ra nửa đêm nửa hôm, Mộc vương phủ tập kích hoàng cung là vì việc này.

12. Chương 12: Rung Cây Dọa Khỉ

Sách Ngạch Đồ trình báo xong, Khang Hy liền trầm ngâm một lát, rồi nói: “Đa Long, lúc người dẫn người truy nã thích khách, có để ý chiêu thức võ công bọn họ sử dụng không?”

Tứ gia đứng bên cạnh nghe, đáy lòng giật thột nhìn về phía Khang Hy. Đa Long nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, nô tài khi đó có việc bận ra ngoài. Sau khi nghe được tin có thích khách, thị vệ trong cung đã vô cùng kịp thời chế ngự chúng, cho nên nô tài vẫn chưa có cơ hội tự mình động thủ.”

Khang Hy gật đầu, nói: “Ừ, đành vậy...Các người cảm thấy, chuyện này có thể là do Bình Tây Vương Ngô Tam Quế sai người làm không?”

Đa Long đáp: “Bởi vì thích khách không chịu nổi nhục hình mà nhận tội, hơn nữa còn có vật chứng, cho nên theo ý nô tài, chỉ sợ Bình Tây Vương không tránh khỏi bị hoài nghi liên quan.”

Sách Ngạch Đồ đứng bên cạnh, đang định phụ họa thì đột nhiên nhìn thấy “Quế công công” nháy mắt với mình.

Sách Ngạch Đồ là người khôn khéo, lại biết rõ “Quế công công” là tâm phúc của hoàng đế, vô cùng hiểu ý Khang Hy, cho nên lập tức vội vàng tâu: “Nô tài cảm thấy...Việc này còn cần tra khảo thêm, điều tra làm rõ rồi hẵng kết luận.”

Quả nhiên, Khang Hy vừa nghe xong, liền mỉm cười: “Vì sao?”

Sách Ngạch Đồ vội nhìn Vi Tiểu Bảo, thấy hắn chỉ vào vật áo dưới thắt lưng, liền nói: “Là thế này...Nô tài cảm thấy, vật chứng tìm thấy quá đơn giản. Huống chi, quần áo muốn thêu dấu hiệu của Bình Tây Vương, cũng rất đơn giản, cho nên...”

Đa Long kinh ngạc nhìn Sách Ngạch Đồ, trong khi Khang Hy lại liên tục gật gù: “Lời này rất hay, rất đúng với suy nghĩ của trẫm. Đa Long...”

Đa Long vội vàng chấp tay, nói: “Có nô tài.”

Khang Hy nhàn nhạt nói: “Người nhanh chóng đi tìm tất cả các thị vệ đã giao đấu với thích khách, hỏi cho rõ chiêu số bọn chúng sử dụng là gì. Kiến thức của người rất rộng, cho nên, dù đám thị vệ không nhớ rõ từng chiêu từng thức thì ta tin, người cũng có thể đoán ra đại khái là công phu của nhà ai.”

Đa Long thấy Khang Hy tin mình như vậy, vội vàng nói: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, việc này cứ giao cho nô tài. Nô tài xin cáo lui.”

Hắn nói xong, liền lui xuống. Khang Hy lúc này mới quay lại nhìn Tứ gia: “Tiểu Quế Tử, người cảm thấy chuyện này thế nào?”

Tứ gia nói: “Nô tài vốn ngu dốt. Lúc đầu nghe Tổng quản đại nhân nói cảm thấy rất có lý...Chẳng qua sau khi Sách đại nhân nói xong, bỗng nhiên thấy ngài ấy nói cũng có lý a.”

Khang Hy cười: “Đồ giáo hoạt, ai người cũng không muốn làm mất lòng. Được rồi, hiện tại Đa Long không có ở đây, người thử nói xem vì sao người cảm thấy Sách Ngạch Đồ nói có lý?”

Sách Ngạch Đồ cũng nhìn Tứ gia, thấy Tứ gia cúi đầu, nói: “Hoàng thượng, nô tài chỉ cảm thấy...Chuyện ám sát hoàng thượng là đại nghịch bất đạo, tất nhiên càng bí mật càng tốt. Nô tài thường nghe người ta nói...nói rằng thích khách ngày xưa, thà tự vẫn cũng không chịu tiết lộ thân phận chủ nhân, chẳng lẽ đám thích khách này lại ngược như vậy, mặc quần áo có dấu hiệu rõ ràng mà vào cung?”

Sách Ngạch Đồ nghe Tứ gia nói, gật đầu liên tục. Ý cười trong mắt Khang Hy càng đậm, hắn nhướn mày nhìn Tứ gia, vỗ mạnh vai hắn, cười to: “Khá lắm, Tiểu Quế Tử, trẫm cứ nghĩ hôm nay người bị thích khách dọa khiếp đảm không nói nên lời cơ. Không ngờ người lại thông minh như vậy, nghĩ rất giống trẫm, tốt lắm!”

Sách Ngạch Đồ thấy anh em kết nghĩa với mình được Hoàng thượng khen, cũng đắc ý gật gù. Vừa rồi, suýt chút nữa hắn đã phụ họa theo Đa Long, cũng may nhờ có “Quế công công” chỉ điểm mới thay đổi. Nói cách khác, Hoàng thượng vốn không cùng ý kiến với hắn và Đa Long, chê bọn họ suy nghĩ thiên cận. Nghĩ như vậy, trong lòng Sách Ngạch Đồ âm thầm vui mừng, tự cảm thấy ánh mắt nhìn người của mình không tồi chút nào, lúc trước kết bái với “Quế công công”, quả nhiên vô cùng có lợi.

Tứ gia cúi đầu: “Tạ ơn Hoàng thượng khen ngợi, nô tài chỉ là lặp lại lời người xưa, làm sao dám so với Hoàng thượng.”

Một lát sau, Đa Long vội vàng quay lại. Hắn quỳ xuống đất, dập đầu: “Nô tài đáng chết, quả nhiên Hoàng thượng dự liệu như thần!”

Khang Hy nói: “Đứng dậy bầm báo đi!”

Đa Long đứng dậy: “Nô tài vừa mới đi hỏi mấy thị vệ khi nãy giao đấu với thích khách, xem bọn họ biểu diễn lại võ công, trong đó nô tài nhận ra được một hai chiêu, chính là ‘Hoành tảo thiên quân’ và ‘Cao sơn lưu thủy’ nổi tiếng của Mộc vương phủ ở Vân Nam. Nô tài đã kiểm tra mấy người, nhất định không thể nhầm được.”

Khang Hy cười nhạt: “Quả nhiên.” Sau đó, hắn nói thêm, “Vũ khí và quần áo đều có thể làm giả, nhưng bọn họ giao đấu với thị vệ, tính mạng vô cùng nguy hiểm, tất nhiên sẽ dùng võ công bản môn. Hừ, không ngờ vì thế lại để lộ thân phận.”

Sách Ngạch Đồ cả kinh: “Chẳng lẽ thích khách là do Mộc vương phủ ở Vân Nam phái tới? Tại sao bọn chúng lại phải mạo danh Bình Tây Vương?”

Khang Hy mỉm cười: “Năm xưa, lúc Ngô Tam Quế đầu hàng Đại Thanh, đã giết chết Mộc Thiên Ba, cho nên người của Mộc vương phủ làm sao có thể tha cho hắn được. Mạo hiểm vào cung ám sát, chính là một mũi tên trúng hai đích, cho dù không tổn thương được trăm, cũng muốn giả họa cho Bình Tây Vương Ngô Tam Quế.”

Sách Ngạch Đồ và Đa Long nghe Khang Hy phân tích rõ ràng như thế, không khỏi bội phục vạn phần. Chỉ có Tứ gia đã sớm hiểu rõ, khóe miệng lộ ra nét cười.

Khang Hy vừa dứt lời, liền quay đầu nhìn về phía Tứ gia, hỏi: “Tiểu Quế Tử, ngươi nghe có hiểu không?”

Tứ gia khom người, trả lời: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đã hiểu rất rõ. Hoàng thượng quả thực trí tuệ hơn người, thật sự là bậc đế vương tài ba...” Lúc này, Khang Hy gọi hắn là “đồ giáo hoạt”, còn nói thường ngày hắn là kẻ lảm lời. Hơn nữa, trước kia Kiến Ninh cũng đã nhắc nhở nhiều lần, cho nên Ung Chính để cũng đoán được vài phần tính cách của Vi Tiểu Bảo chân chính.

Khang Hy nghe hắn nịnh nọt, trong lòng dắc ý vô cùng, vốn định đùa giỡn lại vài câu, nhưng ngại đại thần còn đang ở bên, cho nên chỉ cười: “Được rồi, để tưởng thưởng cho đêm nay ngươi anh dũng đấu thích khách, trăm liên tặng ngươi một cơ hội phát tài.”

Tứ gia nghĩ một lát, cũng đoán được vài phần, liền nói: “Không biết Hoàng Thượng có gì muốn sai nô tài làm?”

Khang Hy nói: “Ngươi cầm mấy thứ này, mang đến quý phủ của thế tử Bình Tây Vương, Ngô Ứng Hùng. Nói với hắn như thế như thế, lại như vậy như vậy, để xem hắn có sợ không?”

Tứ gia cười to: “Chỉ sợ nô tài vừa tới, Ngô thế tử liền sợ tới mức...tiểu ra quần, quỳ xuống đất xin tha không ngừng a!”

Khang Hy thấy Tiểu Quế Tử ăn nói thô tục cũng có phần đáng yêu, bèn bật cười ha hả. Mà Sách Ngạch Đồ và Đa Long, hai người lén lút nhìn nhau, trong lòng đều tự cảm thấy Quế công công quả nhiên chính là tâm phúc của bệ hạ. Những lời vừa rồi, ai dám trực tiếp nói trước mặt Hoàng đế đây? Cũng chỉ có Quế công công dám nói, hơn nữa, hoàng đế không những không giận, lại còn vô cùng cao hứng.

Tứ gia rời khỏi cung Càn Thanh, ôm một đồng “vật chứng” lớn mang về phòng. Vừa đi, hắn vừa suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra, bất tri bất giác mà về tới trong sân. Ung Chính để đẩy cửa đi vào phòng, vừa muốn quay đầu khép cửa lại, bỗng nhiên cảm thấy không khí không ổn.

Hắn cả kinh, vật chứng trong tay đánh rơi xuống đất, chân cũng lão đảo một cái, mũi chân giẫm phải một thanh đao, suýt trượt ngã. Ngay lúc này, một thanh âm mềm mại vang lên: “Tiểu Quế Tử, sao bây giờ ngươi mới về a?”

Tứ gia kinh ngạc nhảy dựng lên, đã thấy trước mặt, một mỹ nhân đang cười duyên. Ung Chính đế, đời này trời không sợ đất không sợ, chỉ duy nhất mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt kia, trong lòng liền khó chịu vô cùng. Hắn nhịn không được lùi ra xa mấy bước: “Công chúa...Nô tài không biết công chúa...” Bỗng nhiên, hắn giật

mình nhận ra một điều, Kiến Ninh công chúa tại sao lại ở đây? Còn nữa, Tiểu quận chúa của Mộc vương phủ đâu?

Trong nháy mắt, Tứ gia hồi hận vô cùng, sớm biết có ngày hôm nay, hẳn nhất định sẽ giết đứa con gái kia để trừ hậu họa. Nếu để Kiến Ninh công chúa phát hiện ra thân phận của Tiểu quận chúa, chẳng phải hẳn sẽ gặp họa lớn sao?

“Tiểu Quế Tử” nơm nớp lo sợ, âm thầm cảnh giác. Lại nghe Kiến Ninh đắc ý cười: “Không cần khách khí, đêm nay bản cung ngủ không an giấc, đến nửa đêm nghe nói có thích khách đột nhập hoàng cung, vì vậy muốn đi xem náo nhiệt...”

Tứ gia đen mặt, làm gì có công chúa nào nghe nói có thích khách mà không sợ hãi trốn đi, ngược lại còn muốn chạy ra xem náo nhiệt? Hắn giương mắt bình tĩnh nhìn Kiến Ninh, lại nghe nàng nói: “Quả nhiên bản cung nghe được tin hay. Nghe nói người đã giết chết hai tên thích khách, thật sự là dũng mãnh phi thường a!”

Tứ gia không biết nàng rốt cục có phát hiện ra Tiểu quận chúa hay không, lời khen kia lại là thật hay là giả. Hắn cố căng mắt ra nhìn quanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Tiểu quận chúa, trong lòng càng thêm sợ hãi, nghĩ thầm: “Hay là Tiểu quận chúa đã bỏ đi rồi? Nếu quả thực như vậy, còn tốt hơn là bị công chúa phát hiện ra...”

Kiến Ninh thấy hắn trầm ngâm không nói, liền chạy tới trước mặt Tứ gia: “Sao vậy, bản cung nghe nói người lập công lớn, sợ người bị thương cho nên mới đến hỏi thăm tình hình của người. Ai ngờ người lại đi tới chỗ hoàng đế ca ca...Thấy bản cung ở đây, người một chút cũng không vui mừng sao?”

Tứ gia vội ho khan một tiếng, nhìn trộm sắc mặt của Kiến Ninh, thấy nàng không có biểu hiện gì, đành phải nghĩ cách tạm thời ứng phó: “Nô tài...Chỉ là nhất thời quá mức cao hứng, không biết nên làm gì...”

Kiến Ninh cười hì hì nhìn hắn. Tứ gia cũng nhìn vào đôi mắt của Kiến Ninh, hai tròng mắt trong sáng, không ngừng loạn chuyển trong hốc mắt, tinh quái vô cùng, khiến hắn không thể nhìn thấu lòng nàng. Tứ gia chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ sinh ra cảm giác như vậy với một cô gái, vì vậy không khỏi giật mình ngẩn ra.

Kiến Ninh nói tiếp: “Người thật sự cao hứng sao? Bản cung còn tưởng rằng người đang vui đến quên cả trời đất rồi...Hừ, thế nhưng dám giấu người trong phòng, người quả thực quá to gan a!”

Tứ gia nghe xong, lập tức biến sắc, thầm nghĩ nàng quả nhiên đã biết. Hắn nhất thời lùi lại một bước, lưng chạm vào cánh cửa, hai mắt nhìn chòng chọc Kiến Ninh, trong lòng âm thầm dâng lên sát ý: tuy rằng nàng là người trong hoàng tộc, hẳn cũng không muốn “gà cùng một mẹ lại đá nhau”, nhưng nếu là vì để giữ mạng, như vậy cũng...

Kiến Ninh thấy hắn đằng đằng sát khí, trong lòng chấn động, nhưng ngoài miệng vẫn cố gượng cười: “Làm sao vậy, bí mật bị bản cung phát hiện, người sợ hãi sao? Yên tâm, tuy rằng người thật sự to gan lớn mật, nhưng ‘làm người mà không phong lưu há chẳng phải sẽ uổng đời thiếu niên’ sao...Bản cung cũng không trách người, chỉ hận con cung nữ kia dám dụ dỗ người của ta, hừ!”

Tứ gia lúc nghe được Kiến Ninh nói hai chữ “cung nữ”, bị bất ngờ không nhỏ, chân chừ nhấc lại: “Cung...nữ?”

Kiến Ninh giống như không phát hiện ra sự ngập ngừng của hắn, hờn giận nói: “Cung nữ kia quả thực xinh đẹp...cũng khó trách người lại động lòng...Chẳng qua, cho dù nàng ta có xinh đẹp bao nhiêu, thì đẹp được hơn bản cung sao? Người về sau còn dám đứng núi này trông núi nọ nữa, cẩn thận cơn giận của bản cung!”

Thấy nàng ghen tuông như vậy, gánh nặng trong lòng Tứ gia liền rơi xuống. Hắn lẳng lặng mở hai bàn tay đang nắm chặt ra, cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

13. Chương 13: Người Đoán Không Được

Lúc Kiến Ninh nghe nói Tứ gia giết chết hai tên thích khách, trong đó một người là nữ, lòng liền kinh hãi vạn phần. Nếu nàng đoán không nhầm, kẻ bất hạnh đó chính là Phương Di, tương lai sẽ trở thành một

trong bảy lão bà của Vi Tiểu Bảo. Chỉ là, thực sự rất khó hiểu tại sao mà “Phượng sư tỷ” danh tiếng lẫy lừng này vừa lộ mặt đã bị chém giết không thương tiếc.

Aizz, tuy rằng vị trước mặt không phải là “Vi Tiểu Bảo” chân chính, cũng nổi danh tàn bạo lạnh lùng, nhưng việc hấn giết Phượng Di, khiến Kiến Ninh vô cùng ngoài ý muốn.

Kiến Ninh thậm chí còn nằng nặc đòi xem thi thể của Phượng Di. Nàng ta mặc dù đã chết, nhưng khuôn mặt vẫn rất xinh đẹp. Không ngờ, người kia một chút cũng không thương hoa tiếc ngọc...

Trong lòng nàng có chút sợ hãi.

Sau khi nàng xuyên qua nơi này, trong lòng thực sự cũng có sát ý với Tứ gia, chỉ là cuối cùng sợ bóng sợ gió nên không dám hành động. So với người này — quả nhiên càng già càng cay, hổ thẹn hổ thẹn.

Lúc này nói ra chuyện Tiểu quận chúa, chính là nàng cố ý muốn thử Tứ gia. Mà lúc Kiến Ninh nhìn hấn biến sắc, lùi lại phía sau, cố ý chặn cửa lại thì đáy lòng run rẩy: đối với chuyện liên quan tới sống chết của bản thân thì ngay cả người trong hoàng tộc cũng dám giết, quả nhiên không hổ là Tứ gia.

Tứ gia nói: “Cung nữ?”

Kiến Ninh hừ lạnh: “Người giấu tiểu cung nữ trong phòng, rốt cục muốn làm gì?” Nàng cố gắng lên dây cót tinh thần, nhích lại gần “Tiểu Quế Tử”. Mà Tứ gia ngửi thấy mùi hương xung quanh mình càng lúc càng đậm, không khỏi theo bản năng tránh né, lúng túng nói: “Cái này...Không gì cả...”

Kiến Ninh nhìn hấn chằm chằm, bỗng nhiên đánh nhẹ vào ngực hấn, la lên: “Người còn nói không có gì, không có gì, hừ! Nếu không phải bản cung phát hiện ra, người còn muốn giấu ta bao lâu!”

Tứ gia dở khóc dở cười, cố nhịn không đẩy nàng ra: “Công chúa, người kia...Hiện tại...”

Kiến Ninh nửa thật nửa giả, lại đánh hấn cái nữa, hừ, ai bảo hấn vừa rồi định giết nàng. Sau đó, nàng nũng nịu nói: “Người còn nhớ thương con tiện nhân đó sao, người ta đã giết nó rồi!”

Tứ gia cả kinh: “Giết?”

Kiến Ninh véo hấn một cái: “Người...Người đau lòng có phải hay không?”

Tứ gia vội vàng nói: “Chỉ là một cung nữ thôi, làm sao có thể khiến nô tài đau lòng. Nàng khiến công chúa tức giận, chết cũng đáng.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng thực ra trong lòng Tứ gia cũng cảm thấy có chút không thoải mái. Không còn Tiểu quận chúa, cũng đồng nghĩa với việc hấn đã đánh mất một quân cờ hữu dụng. Nhưng cũng chỉ là “hữu dụng” thôi, không phải quá quan trọng, Thiên Địa hội sẽ không vì cô ta mà trở mặt với hấn. Huống chi, Mộc vương phủ cũng không biết Tiểu quận chúa ở đây. Ngược lại, nếu như giết chết Tiểu quận chúa rồi, công chúa sẽ vĩnh viễn không biết vị trí Hương chủ Thiên Địa hội kia, đối với hấn mà nói cũng coi như là một chuyện tốt.

Kiến Ninh thấy hấn nói thoải mái như vậy, trong lòng càng rét lạnh. Nhưng nàng chỉ cười, nói: “Người cũng coi như còn có lương tâm! Biết nghĩ cho bản cung. Được rồi, người yên tâm, bản cung cũng không phải loại người độc ác khát máu, làm sao có thể lấy tính mạng người khác được. Tiểu cung nữ kia, bản cung thấy nàng ngoan ngoãn dịu dàng, dung mạo cũng dễ coi...Liền đưa nàng đến Khôn Ninh cung rồi. Hừ, yên tâm rồi chứ?”

Tứ gia nuốt nửa thì hộc máu. Tâm tình khó khăn lắm mới thả lỏng, trong nháy mắt lại căng thẳng, hấn không khỏi cười khổ nhìn Kiến Ninh: “Như vậy...Nô tài thực sự phải đa tạ công chúa.”

Kiến Ninh kiêu ngạo nhìn “Tiểu Quế Tử”: “Đa tạ ta, người đa tạ ta cái gì? Còn dám nhớ nhung tiểu cung nữ kia, bản cung nhất định sẽ móc mắt người, để người cả đời cũng không được nhìn nữ nhân khác!”

Tứ gia thấy nàng ghen đến mất cả lý trí, nhịn không được mà nói: “Công chúa, nếu người móc mắt ta, đừng nói là nữ nhân khác, ngay cả công chúa ta cũng không thấy được.”

Kiến Ninh ngăn người, rồi cười khúc khích: “Vậy sao, được rồi, để lại cho người một con mắt là ổn!”

Tứ gia vạn phần bất đắc dĩ, cảm thấy công chúa Kiến Ninh này...Người thật so với hình tượng công chúa trong sử sách ghi lại khác nhau quá xa. Nàng vừa điêu ngoa vừa tùy hứng, không biết lễ nghĩa liêm sỉ. Tính cách lại tinh ranh cổ quái, thực khiến cho người ta...

Tứ gia nhíu mày nhìn Kiến Ninh, thấy nàng nhoẽn miệng cười vô cùng sáng lạn đáng yêu, da trắng mắt to, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Nàng đứng dưới ngọn đèn, thể nhưng lại có vài phần động lòng người. Hắn không khỏi một lần nữa nhẩn nhẩn nói: “Công chúa, nếu như móc một mắt của ta, như vậy sau này ta sẽ không thể nhìn được toàn bộ dung nhan xinh đẹp của công chúa, cho nên vậy cũng không tốt.”

Kiến Ninh che miệng cười: “Tiểu Quế Tử, ta cứ tưởng sau khi bị đập đầu thì chàng ngu người rồi cơ, không ngờ vẫn giống như xưa dỡ ta vui vẻ, chẳng qua...” Nàng miệng tươi như hoa, nhưng tay lại nhanh như chớp nắm lấy tai của Tứ gia: “Những lời này người nói với ta là được rồi. Nếu dám nói với nữ nhân khác, ta thực sự sẽ móc mắt người ra!”

Kiếp trước, Tứ gia chưa bao giờ bị đối xử ngược đãi thế này, tai bị véo đau là việc nhỏ, nhưng mất mặt là việc lớn. Hắn định mở miệng quát to, lại sức nhớ tới thân phận lúc này của mình, không khỏi hơi do dự. Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng người kêu nhỏ: “Công chúa...Công chúa...Đã đến lúc phải trở về.”

Kiến Ninh buông tay, sau đó che miệng ngáp một cái: “Tốt lắm, không thêm nghe người nói nữa. Đúng rồi, đồng binh khí dưới đất là sao?” Nàng giơ chân đá đá.

Tứ gia thấy nàng lật mặt như lật sách, trong lòng nghĩ thầm: “Trẫm không cần tức giận với con tiểu nha đầu này...Huống hồ, nàng...trên thực tế là tổ tông của ta, bị nàng véo ta cũng có thể chấp nhận.”

Vì thế, Tứ gia liền hòa hoãn tâm tình: “Hoàng thượng sai ta đi làm việc.”

Kiến Ninh nói: “Hừ, người cả ngày chơi đùa vô tích sự, vậy mà vẫn được hoàng đế ca ca sủng ái. Vì sao ta không phải là nam nhân đây. Thôi ta đi về trước, sáng mai lại tới.”

Tứ gia đáp ứng không được, không đáp ứng cũng không được, vì vậy chỉ đành vâng dạ, đưa tiễn “tiểu ác ma” này đi.

Kiến Ninh mở cửa ra, bên ngoài cung nữ đã chờ sẵn. Kiến Ninh liền nói: “Ta đã dặn tên nô tài này một tiếng sau đến đây, nếu không thấy ta nhất định phải báo cho hoàng đế ca ca, nói ta bị Quế công công giết chết, để huynh ấy lập tức đem người chôn cùng. Ai ngờ, bọn chúng thật là...cứ đứng mãi ở đây. Tiểu Quế Tử, người thấy có mất hứng không chứ?”

Trái tim Tứ gia nhảy tưng tưng, hắn trừng mắt nhìn Kiến Ninh, không nói nên lời, chỉ thầm nghĩ: “Lời này của nàng là thật hay giả đây? Tại sao lại đột nhiên nói như vậy. Nếu như là thật, vậy vừa rồi nếu ta thực sự giết nàng, chẳng phải hiện tại sẽ...”

Kiến Ninh mỉm cười nhìn sắc mặt của Tứ gia, sau đó bật cười khanh khách: “Đồ ngốc, nhìn bộ dạng ngờ nghệch của người xem, ta chỉ là đùa thôi. Ta biết Tiểu Quế Tử đối với ta tốt nhất, có phải hay không?” Trước mặt rất nhiều cung nữ thái giám của Khôn Ninh cung, nàng dựa vào người hắn, thỏ thẻ vào tai.

Tứ gia sốc nặng, sắc mặt xấu hổ cực kỳ, nếu hôm nay công chúa xảy ra chuyện thì hắn thực sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Hắn cố gượng cười: “Nô tài đối với Hoàng thượng, Thái hậu và công chúa đều son sắt thủy chung như một.”

Kiến Ninh bật cười, vuốt ve mặt Vi Tiểu Bảo: “Đi thôi. Bản cung trở về”. Sau đó, nàng mang theo mười mấy cung nữ thái giám rời đi.

Nhìn bóng dáng yểu điệu xinh đẹp dần khuất xa, Tứ gia mới cảm thấy bớt căng thẳng. Hồi tưởng lại lúc nãy, hắn không sao hiểu được tâm tư của cô gái này. Nếu nói nàng không có tâm cơ, như vậy không khỏi quá trùng hợp rồi. Nhưng nếu nói là cố ý, thì tại sao sắc mặt nàng không có chút bất thường nào.

Tứ gia đưa tay lên chạm vào mặt mình, nhẹ nhàng thở dài: aizz, bản thân mình già như vậy rồi mà còn bị một đứa con gái trẻ ranh treu chọc đến đứng ngồi không yên.

Ngày hôm sau, Tứ gia ra khỏi cung từ sớm, sai người mang tất cả đám quần áo và binh khí thu được của thích khách hôm qua mang đến phủ Ngô Ứng Hùng. Ngô Ứng Hùng nghe nói Quế công công đến, vội vàng đích thân ra nghênh đón. Đi cùng với hắn còn có một nam nhân cường tráng, võ nghệ giỏi giang mà Tứ gia

đã gặp hôm ở yến tiệc do Khang thân vương tổ chức, hình như gọi là Dương Dật Chi, là cao thủ nhất đẳng của Bình Tây vương phủ.

Khách và chủ chào nhau. Sau đó, Ngô Ứng Hùng cười: “Không biết ngọn gió mát lành nào đưa Quế công công tới phủ của ta thế này?”

Tứ gia như cười như không, nói: “Gió này không phải là gió thơm, mà là bão. Thế tử, mọi chuyện bất thành rồi.”

Ngô Ứng Hùng nghe xong, con mắt xoay vòng vòng, kích động hỏi lại: “Lời này của công công là có ý gì. Chẳng lẽ ty chức có điều gì khiến Hoàng thượng không vừa ý sao?”

Tứ gia nói: “Ta cũng không vòng vo với Thế tử nữa. Thế tử nghe được tin hôm qua có thích khách đột nhập hoàng cung chưa?”

Ngô Ứng Hùng đáp: “Vừa mới nghe nói.”

Tứ gia nói: “Vậy không biết Thế tử có quen thân với đám thích khách không?”

Ngô Ứng Hùng kinh hãi: “Ty chức làm sao có thể quen thân với thích khách được?”

Tứ gia cười lạnh, chỉ nói: “Thế tử không biết bọn họ thật sao? Nhưng Hoàng thượng lại cảm thấy bọn họ rất quen thế tử đó!”

Ngô Ứng Hùng biến sắc: “Công công minh giám! Lời này làm sao có thể tùy tiện nói được?”

Tứ gia vỗ tay một cái: “Người đâu, đem những thứ kia ra cho Thế tử xem.”

Đám tùy tùng bước lên, đem hành lý mở ra, bên trong toàn bộ là đao kiếm và quần áo mang dấu hiệu của Bình Tây Vương phủ.

Tứ gia nói: “Mấy thứ này, là đồ thích khách để lại — Thế tử nhìn rõ rồi chứ?”

Ngô Ứng Hùng vội vàng quỳ rạp xuống đất, khấu đầu: “Việc này thực sự không phải do cha con vi thần gây nên, xin công công thay chúng thần làm rõ với Hoàng thượng.”

Tứ gia từ phủ Ngô Ứng Hùng đi ra, ống tay áo lập tức nặng trĩu, toàn bộ đều được nhét đầy ngân phiếu. Mục đích Khang Hy sai hán đến đây làm gì, hán đương nhiên hiểu rõ, chẳng phải là “rung cây dọa khỉ” sao. Hiện giờ, quan hệ giữa Tam Phiên và Hoàng thượng vô cùng phức tạp. Một mặt, Hoàng thượng cần trấn an vô về, mặt khác, lại muốn rút bớt quyền bính trong tay bọn họ. Triệt phiên là đều sớm hay muộn cũng phải làm, nhưng không thể quá nóng vội, bởi vì nếu làm quá nhanh, chỉ sợ “chó cùng đứt giậu”, Tam Phiên quyết định tạo phản. Đến lúc đó, người đầu tiên chịu khổ chính là dân chúng, gián tiếp kéo theo nỗi đau đầu cho Khang Hy.

Mà giờ phút này, đừng nói là thích khách không phải do Bình Tây Vương phái tới, cho dù quả thực Ngô Tam Quế có gan làm vậy, Khang Hy cũng sẽ vờ như không thấy. Sai Tứ gia đến phủ Thế tử, ngoài ba phần muốn “rung cây dọa khỉ” ra, còn bảy phần là muốn lung lạc lòng người. Dù sao cũng không thể thực sự trách tội, vậy tội gì không diễn một vở kịch ngọt ngào cho Ngô Ứng Hùng xem, để hán thấy Hoàng thượng anh minh biết bao, tin tưởng Bình Tây Vương thế nào. Mục đích cuối cùng của Khang Hy cũng chỉ là muốn yên lòng Ngô Tam Quế mà thôi.

14. Chương 14: Củng Cố Tình Huynh Muội

Tứ gia quay trở về cung, bẩm báo mọi chuyện cho Khang Hy. Sau đó, hán liền cáo lui, trở về phòng ở, trong lòng âm thầm tính toán chuyện của Tiểu quận chúa. Một đứa con gái ngây thơ khờ dại như vậy, nếu để bên cạnh Kiến Ninh công chúa “khó nắm bắt tâm tình”, quả thực chính là lưỡi đao treo lơ lửng trên cổ hán. Xem ra, hán thực sự cần phải giải quyết sớm mối họa này. Bất tri bất giác suy nghĩ, vậy mà đã về đến phòng. Ngoài cửa, một tiểu thái giám đã chờ sẵn, nói Tiền lão bản đã đến Thượng Thiện giám. Tứ gia nghe xong, vừa sợ lại vừa phiền, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác là phải đi.

Chẳng qua, đến lúc gặp Tiền lão bản rồi, người này không hề hỏi han tình hình Tiểu quận chúa, hai người chỉ hàn huyên vài câu thì cáo từ. Tứ gia chấp tay sau lưng, lững thững đi về phòng, sau đó đưa thứ vừa rồi trong lúc bắt tay Tiền lão bản nhét vào gờ lên xem. Quả nhiên là một tờ giấy, trong đó viết: “Ở quán trà Cao Thăng toàn nói về Anh Liệt truyện.”

Tứ gia nhướn mày, ý tứ trong thư hẩn vừa xem liền hiểu, chẳng phải bọn phản tặc muốn hẹn hẩn ra ngoài nói chuyện sao. Nhưng tại sao lại chọn “quán trà Cao Thăng”? Tứ gia nghĩ mãi không ra ý đồ của đám người kia, cuối cùng đành quyết định bình đến thì nước ngầm.

Trong khi Tứ gia đang bận rộn thì Kiến Ninh cũng không nhỡ nỡ gì.

Chuyện này phải quay lại nói từ đêm đó, lúc Kiến Ninh nghe tin Tứ gia giết chết hai người, tìm đến phòng “Quê công công” xem thực hư. Lúc nàng mở tung cửa ra mới sực nhớ trong phòng còn có người...Người này chính là “con heo Phục Linh Hoa Điều” kia. Aizz, không biết cô ta còn sống không, hay cũng bị Tứ gia xử lý rồi.

Mà ngay lúc Kiến Ninh còn đang do dự định bỏ đi, thì trong phòng, Tiểu quận chúa vì sợ hãi trốn tránh mà không may đánh đổ tách trà, tạo thành tiếng vang không nhỏ.

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Nếu còn để Tiểu quận chúa ở đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu lão Tứ còn chưa giết nàng ta, đại khái là người này vẫn còn giá trị lợi dụng. Mà hiện giờ, hẩn đang đề phòng ta...Hừ, Ung Chính gia làm việc quả quyết tàn nhẫn, đừng nói là hoàng cung, mà ngay thiên hạ này, ngoài nàng ra, không một ai biết hẩn không phải là Vi Tiểu Bảo chân chính. Nếu giữ mạng hẩn lại, quả thực chính là mối họa lớn. Chi bằng tung hỏa mù cho hẩn đoán không ra, như vậy hẩn hành xử sẽ phải đắn đo hơn nhiều.” Nghĩ đến đây, Kiến Ninh liền quyết tâm bước vào. Nhưng, lại nghĩ tới Tiểu quận chúa biết vô công, tốt nhất không nên để “Trộm gà không được còn mất nắm gạo”, Kiến Ninh bèn chậm rãi nghĩ cách.

Sau đó, nàng liền làm bộ bật khóc nức nở, nói: “Ai đang ở đây, có phải là người chẳng...” Bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào. Kiến Ninh cười thầm, vẻ mặt lại tỏ ra sợ hãi nhìn quanh: “A, ta biết rồi, phòng này chẳng phải từng là nơi Hải Đại Phú chết sao. Hải công công, người hiện hồn về sao? A, bộ dạng người thật đáng sợ, đừng vờn lười dài lại đây...Đừng bay qua bay lại nữa, Hải công công, người muốn đòi nợ đừng tìm ta, không phải ta...”

Giọng của Kiến Ninh rõ ràng là giọng của một cô gái đang run rẩy, thanh âm khiếp đảm, cho nên, nàng vừa mới nói đến đây, đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng thét chói tai. Sau đó, một bóng người vội vàng chạy ra, hai tay bưng mặt hét: “Không...Cũng không phải ta...Cứu mạng, cứu mạng!”

Kiến Ninh che miệng cười. Quả nhiên, Tiểu quận chúa đã bị nàng dọa mà tự chui đầu vào rọ rồi. Nàng nói: “Hả, nơi này sao lại có người? Người là ai?”

Tiểu quận chúa đang sợ hãi, làm sao còn giữ được tỉnh táo đề phòng nữa, vì vậy liền kêu lên: “Nơi này thực sự có quỷ sao? Cầu xin người, mau cứu ta.”

Kiến Ninh nói: “Đừng sợ, đừng sợ. Người đi theo ta thì quỷ sẽ không dám làm hại người.”

Tiểu quận chúa nghe vậy, thoáng trấn tĩnh lại, hỏi: “Vì sao lại vậy?”

Kiến Ninh nói: “Bởi vì ta là công chúa đương triều a. Lúc Hải Đại Phú còn sống cũng phải quỳ hành lễ với ta, đương nhiên chết đi rồi, hẩn lại càng không dám làm hại bản công chúa. Chẳng qua, Hải Đại Phú sinh thời hận nhất chính là mấy kẻ phản tặc ‘Phản Thanh phục Minh’, cho nên, nếu đám người đó bị hẩn nhìn thấy, nhất định sẽ chết cháy, toàn thân thiêu thành tro bụi.”

Tiểu quận chúa lần thứ hai thét chói tai, ôm chặt lấy Kiến Ninh: “Cứu mạng, cứu mạng, không cần ăn ta!”

Kiến Ninh vỗ bả vai của nàng: “Yên tâm, người không phải phản tặc, hẩn sẽ không hại người.”

Tiểu quận chúa vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, một khắc cũng không dám ở lại trong căn phòng này nữa, liền nói: “Người dẫn ta rời khỏi đây được không? Nơi này có quỷ a.”

Kiến Ninh nói: “Suýt chút nữa ta đã quên, người là tiểu cung nữ Tiểu Quê Tử giấu trong phòng sao?”

Tiểu quận chúa tuy rằng ngây thơ, nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Nàng vừa rồi nghe Kiến Ninh xưng hô “công chúa”, cho nên hiểu rõ nếu mình khai rõ thân phận, ắt sẽ gặp họa sát thân. Hơn nữa còn có thể làm liên lụy “Quế đại ca”. Vì vậy, nhân khi Kiến Ninh nhằm tưởng bản thân là tiểu cung nữ, tiểu quận chúa liền vội nói: “Đúng, đúng vậy...Ta là tiểu cung nữ, người đừng...đừng bảo quý giết ta.”

Kiến Ninh cười khúc khích: “Yên tâm đi, người đi theo ta thì sẽ không có ai dám giết người, ngay cả quý cũng không.”

Tiểu quận chúa trước khi gặp Kiến Ninh, trong lòng luôn oán hận người Mãn Thanh, cho nên hình tượng công chúa Thanh triều đối với nàng là kẻ vô cùng xấu xa. Không ngờ sau khi gặp rồi, vị công chúa này lại “gần gũi dễ mến” như vậy. Tiểu quận chúa nhìn khuôn mặt Kiến Ninh tươi cười không chút ác ý, cảm thấy vô cùng an toàn, nói: “Người, người thực sự là người tốt.”

Kiến Ninh ôm một cánh tay của Tiểu quận chúa, nói: “Đương nhiên, tất cả mọi người đều nói như vậy. — mắt thưởng thức của người cũng rất tốt nha.”

Tiểu quận chúa không hiểu: “Thưởng thức?”

Kiến Ninh nói: “Ừ, ý là ánh mắt của người không tệ.”

Tiểu quận chúa thấy nàng khen ngợi bản thân, cũng nhoẻn miệng cười, nói: “Cảm ơn, người là người đầu tiên khen ta như vậy.”

Kiến Ninh kéo nàng ra khỏi phòng của Tứ gia, cố gắng nín cười đến đau cả bụng.

Sau khi thành công đưa Tiểu quận chúa về Khôn Ninh cung, Kiến Ninh lập tức gọi hai cung nữ hầu hạ nàng ta thay quần áo của cung nữ. Nàng lại vờ như không biết mà hỏi: “Về sau người chính là người của ta, vậy tên người là gì?”

Tiểu quận chúa không quen dối trá, rất tự nhiên mà trả lời: “Ta tên là Mộc Kiếm...”. Chữ “Bình” cuối cùng đúng lúc được nuốt ngược lại.

Kiến Ninh trong lòng tuy biết rõ ràng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Mộc Kiếm?” Nàng lắc đầu: “Ta chỉ nghe nói sắt làm thành kiếm, kiếm gỗ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy. Tên này không hay...Không bằng sau này người đổi tên là Mộc Mộc đi, nghe rất đáng yêu.”

Tiểu quận chúa nói: “Mộc Mộc...Được rồi.”

Kiến Ninh cười: “Tiểu cung nữ Mộc Mộc, hi hi.”

Thấy Tiểu quận chúa đứng đắn một chỗ, Kiến Ninh liền sai người bưng hoa quả lên. Nàng lựa một trái mềm mềm, đưa cho Tiểu quận chúa, nói: “Ta thấy người hình như đói bụng rồi, ăn chút gì đi.”

Tiểu quận chúa nói: “Cảm ơn người. Sao người biết ta đói bụng?”

Kiến Ninh nhìn nàng, cười tủm tỉm: “Vừa rồi bụng người kêu.”

Tiểu quận chúa đỏ bừng mặt, cúi đầu ăn trái cây.

Cứ như vậy, Kiến Ninh khiến cho Tiểu quận chúa ngoan ngoãn ở lại Khôn Ninh cung của mình. So sánh với Tiểu hoàng đế thông minh tháo vát, Hoàng thái hậu thâm sâu khó lường, còn thêm một lão Tứ lòng dạ hiểm ác, Khôn Ninh cung của Kiến Ninh có thể coi là thiên đường. Tiểu quận chúa ngây thơ khờ dại ở nơi này ngược lại mới chính là chỗ an toàn nhất.

Kiến Ninh trấn an Tiểu quận chúa xong mới đi hù dọa Tứ gia. Sau khi thành công trở về, nàng nhìn bàn tay được nếm “đậu hũ”, cười nói: “Ai nha, xem ra ba ngày tới không nên rửa tay.” Nghĩ đến khuôn mặt Tứ gia lúc bị nàng kéo tai sờ mặt giống như gặp quỷ, Kiến Ninh không khỏi ôm bụng mà cười ha ha không ngừng.

Mà chính vào lúc vui vẻ này, nàng lại chợt nghe thấy một thanh âm vang lên: “Kiến Ninh cười vui vẻ như vậy, có chuyện gì hay sao?”

Kiến Ninh vừa nghe, nhất thời cả kinh kêu lên: “Hoàng đế ca ca!”

Quả nhiên, sau màn hình một dáng người hiên ngang bước ra, khuôn mặt ôn hòa mang theo lo lắng nhìn nàng: “Người vừa rồi chạy đi đâu? Trong cung có thích khách, trăm sợ người hoảng loạn, cố ý tới thăm. Không ngờ người lại không ở đây, có biết trăm đã phái mấy ngự tiền thị vệ ra ngoài tìm không?”

Kiến Ninh ngăn ra, lúc này mới nhớ tới, hình như trên đường về nàng có đụng phải mấy tên ngự tiền thị vệ. Nhưng bọn chúng thấy nàng rõ ràng né tránh...Nghĩ một lát, Kiến Ninh liền hiểu ra: đêm nay nàng đến chỗ của Tứ gia, mà “Vi Tiểu Bảo” kia, tuy tuổi còn nhỏ nhưng ra tay rất hào phóng, thị vệ được hấn ban lộc cũng không ít, cho nên đương nhiên sẽ không ai ngu ngốc đi bắm báo với Khang Hy chuyện này.

Kiến Ninh liền nói: “Ta nghe nói bên ngoài náo nhiệt, ngay cả Tiểu Quế Tử cũng giết chết được hai tên thích khách, vì vậy mới chạy ra xem. Vốn sau đó ta cũng muốn tới thăm Hoàng đế ca ca, nhưng lại sợ Hoàng đế ca ca mắng ta chạy loạn, vì thế mới vội vàng về đây.”

Khang Hy nhìn nàng, đối với muội muội tùy hứng này cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: “Người ta nghe nói có thích khách, chạy trốn còn không kịp, nào có như ngươi, lại chạy ra xem...Nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Kiến Ninh giả hoạt nhưn mi: “Kiến Ninh sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Có hồng phúc của Hoàng đế ca ca phù hộ, thích khách dám lại gần ta sao. Hừ, Kiến Ninh ước gì đụng phải một tên thích khách, như vậy Kiến Ninh có thể thi triển võ công cái thể của mình rồi...Nếu may mắn không chừng còn bắt sống được thích khách, tranh công với Hoàng đế ca ca a.”

Khang Hy thấy nàng “nói lời con trẻ thơ ngây”, còn nói vô cùng có lớp có lang, không hỏi bật cười, nói: “Người là con gái, lại là công chúa hoàng gia, làm sao có thể nháo loạn như vậy. Huống hồ, truy nã thích khách là việc của thị vệ, người võ công lại không cao...Bất không được thích khách là chuyện nhỏ, nhưng nếu rơi vào tay thích khách rồi bị thương thì trăm sẽ rất đau lòng.”

Kiến Ninh chạy lại gần, ôm cánh tay của Khang Hy, ngửa mặt nhìn hấn, nói: “Hoàng đế ca ca thật sự quan tâm đến an toàn của Kiến Ninh sao?”

Khang Hy nói: “Người là muội muội của trăm, không quan tâm người thì còn quan tâm ai? Đương nhiên quan tâm người nhất rồi.”

Kiến Ninh chu môi: “Nhưng mà...”

Khang Hy cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi: “Lại gây chuyện gì sao?”

Kiến Ninh nói: “Nhưng mà...Aizz, tóm lại, Kiến Ninh cả đời cũng không muốn lớn, cứ như vậy ở bên cạnh hoàng đế ca ca, để hoàng đế ca ca yêu thương quan tâm...như vậy là tốt rồi.”

Khang Hy cười: “Ngốc nghếch, con người thì làm sao cả đời không lớn được?”

Kiến Ninh thở dài, buông tay Khang Hy ra, mệt mỏi nói: “Chỉ là...Kiến Ninh rất sợ, sợ đến lúc Kiến Ninh và Hoàng đế ca ca lớn rồi, hoàng đế ca ca sẽ có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, vân vân và vũ vũ, sẽ sinh ra rất nhiều tiểu công chúa tiểu hoàng tử a. Lúc ấy người sẽ có rất nhiều người phải yêu thương, sẽ không giống như bây giờ chỉ sủng ái mình Kiến Ninh.” Lúc đầu vốn chỉ là diễn trò, nhưng nói tới đây, bất giác trong mắt Kiến Ninh ngân ngấn nước.

Bả vai bỗng nhiên được ôm lấy, Khang Hy kéo Kiến Ninh vào trong lòng, nhẹ giọng gọi: “Kiến Ninh...”

Kiến Ninh quay đầu lại, đã thấy Khang Hy cúi đầu nhìn mình, ánh mắt vô cùng thân thiết: “Người yên tâm, mặc kệ tương lai thế nào...Trăm hứa vẫn sẽ yêu thương người như bây giờ.”

15. Chương 15: Sóng Vai Đi Đạo Phố

Khang Hy ôm Kiến Ninh trong lòng, vừa ôm vừa nói: “Kiến Ninh, mặc kệ bao nhiêu lâu nữa, trăm thủy chung vẫn sẽ yêu thương người, tuyệt đối không thay đổi.”

Kiến Ninh nghe giọng nói ôn nhu của hấn, trong lòng cảm động vô cùng. Nhưng thiên hạ này, vô tình nhất chính là lòng của đế vương, đến lúc hấn muốn thay đổi thì ai có thể ngăn cản đây?

Con mắt của Kiến Ninh đảo loạn, nàng lập tức vội vàng nói: “Hoàng đế ca ca...Lời của hoàng đế là lời châu ngọc, nói ra là không được thay đổi, người cần phải giữ lời nha...”

Khang Hy thấy Kiến Ninh tuổi còn nhỏ đã đa sầu đa cảm, trong lòng âm thầm cười tiểu nha đầu này “buồn lo vô cớ”. Lại bỗng nhiên nghe Kiến Ninh nói như vậy, khiến hắn không khỏi cười to: “Quý giả hoạt, chắc dạo này đi theo Tiểu Quế Tử học thói xấu rồi. Nói năng ngọt xớt, còn định gài trãm nữa a.”

Kiến Ninh vội vàng nói: “Hoàng đế ca ca, ta cũng không có cố ý gài người, ta thật sự lo lắng mới nói như vậy. Hoàng đế ca ca, người phải tin ta nha.” Nàng vừa nói vừa chu miệng lên, làm bộ vô cùng oan ức.

Quả nhiên Khang Hy thấy nàng sốt ruột, liền vỗ vỗ vai của nàng, nói: “”Được rồi, trãm chỉ đùa thôi, sao lại có thể không tin người? Người nói cái gì trãm cũng tin...Chỉ cần người đừng làm loạn khiến trãm lo lắng là được rồi.”

Kiến Ninh cười hì hì: “Gần đây muội cũng ngoan hơn rồi, nào còn rong chơi như ngày xưa. Hoàng đế ca ca mắt sáng như sao, xét soi ngàn dặm, nhất định là biết điều này.”

Khang Hy nghe xong liền cười: “Nha đầu này, thực sự đã học thói xấu rồi. Công phu nịnh nọt so với Tiểu Quế Tử kia còn tốt hơn.”

Kiến Ninh vén mặt lên: “Ta chỉ đối với một mình Hoàng đế ca ca như vậy, người khác thì đừng hòng ta thêm để ý tới.”

Khang Hy vẫn cười: “Vậy sao? Một khi là thế, Tiểu Quế Tử phải làm sao bây giờ?”

Kiến Ninh cảm thấy bất ngờ, con mắt đảo loạn một lúc rồi hợp tình hợp lý nói: “Hắn chẳng qua chỉ là một tiểu thái giám thôi, bình thường nếu muội buồn thì tìm hắn giải sầu...Làm sao hắn có thể so với Hoàng đế ca ca được?”

Khang Hy vốn ban đầu định đến để trấn an Kiến Ninh, không ngờ cuối cùng bản thân lại bị nàng chọc cho cười không ngừng. Vì thế, đáng lẽ chỉ là đi qua xem một lát, vậy mà bất tri bất giác đã qua một canh giờ. Đến tận lúc thấy mặt trời lên Khang Hy mới khởi giá rời đi.

Ngày hôm sau, khi Kiến Ninh tỉnh dậy, Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình liền dò hỏi: “Công chúa, Quế đại ca bây giờ thế nào, người có biết không?”

Kiến Ninh ngáp to, trong bụng nghĩ thầm: “Người quan tâm đến lão hổ kia làm gì. Ngu ngốc, thấy bộ dạng này của người thì xem ra còn chưa biết Phương Di là bị lão Tứ giết đâu. Ai nha, xem ra tình cảm giữa hai người không tệ.”

Nhưng ngoài miệng nàng lại nói: “Hắn sao, hắn rất tốt. Nhưng mà người không được nhắc tới hắn trước mặt người khác. Nếu để người ngoài biết hắn lén giấu cung nữ trong phòng, như vậy Tiểu Quế Tử nhất định sẽ gặp đại họa.”

Tiểu quận chúa hoảng sợ vô cùng, nàng trong lòng biết rõ, “Quế đại ca” là hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên Địa hội, cũng có nghĩa là “người mình”, cho nên sao có thể đẩy hắn vào nguy hiểm đây? Vì vậy, tiểu Kiếm Bình vội vàng nói: “Được được, ta sẽ không nói với người khác.”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn nàng, hỏi: “Nếu có người hỏi tới thì phải làm sao?”

Tiểu quận chúa cũng không ngu ngốc quá, vì vậy liền đáp: “Ta sẽ nói trước đây ta chỉ là một tiểu cung nữ hạ đẳng không ai biết tới. Nhưng may mắn được công chúa để mắt tới, vì thế được điều tới đây. Ta nói vậy có được không?”

Kiến Ninh cười ha ha: “Rất tốt, đúng vậy, là bản cung điều người tới. Tóm lại, nếu có ai hỏi, người cứ nói là do ta, như vậy bọn họ sẽ không thể gây khó dễ cho người.”

Sau đó, Kiến Ninh sai một cung nữ già dạy Mộc Kiếm Bình một ít quy củ trong cung, cũng là để nhân cơ hội “học ké”.

Mộc Kiếm Bình xuất thân phi phàm, là quận chúa của Mộc vương phủ ở Vân Nam, xưa nay chỉ có người ta hầu hạ nàng ta chứ không có điều ngược lại. Cũng may nàng ta chịu khó quan sát, cho nên quy củ trong cung rất nhanh nắm được, chỉ là không biết thực hành thế nào. Dù sao Kiến Ninh làm vậy cũng chỉ là để

phòng người ta phát hiện sơ hở, chứ thực tâm chẳng hề trông cậy chút nào vào việc Tiểu quận chúa bùng trà rót nước, trải giường trải chiếu ỉnh. Người để làm những việc này có rất nhiều, tội gì phải bắt nạt đứa nhỏ ngây thơ này, cứ để tiểu Kiếm Bình an an ổn ổn làm quân cờ trong tay nàng là tốt nhất.

Ngay lúc xong việc với Tiểu quận chúa thì thái giám bên ngoài Khôn Ninh cung bẩm báo có Tiểu Kì Tử tới. Kiến Ninh liền vờ vào, hỏi han vài câu rồi cho lui. Sau đó, nàng ngẫm nghĩ một lát, vẫy tay gọi một tiểu thái giám bên người, nói: “Người đi tìm một bộ quần áo vừa vặn với bản cung tới đây. Nhớ kĩ phải là đồ mới, còn sạch sẽ.”

Tên thái giám này mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đi làm. Một lát sau, hắn đã mang đến một bộ quần áo của thái giám. Thấy Kiến Ninh thay quần áo này vào, một cung nữ không khỏi tò mò: “Công chúa, vì sao người lại mặc quần áo thái giám?”

Kiến Ninh nói: “Bản cung tất có dụng ý của mình.” Thấy cung nữ còn muốn dài dòng, nàng liền giận dữ quát lên: “Chuyện của bản cung người cũng muốn quản sao?”

Những người ở đây, có ai không biết công chúa Kiến Ninh chưa ngoa danh đá, hơn nữa việc ăn mặc quá dị cũng đã có tiền lệ, cho nên một đám người lập tức ngậm chặt miệng.

Kiến Ninh mặc xong quần áo, liền rón ra rón rén đi ra ngoài, một đường thẳng tiến tới cửa Thần Võ. Thấy nàng mặc quần áo thái giám, lại cúi đầu, cho nên không ai nhận ra đó là Kiến Ninh công chúa, tự nhiên cũng không ngăn cản nàng.

Kiến Ninh nấn ná ở cửa Thần Võ một lát, liền nhìn thấy Tứ gia chậm rãi đi tới. Nàng nấp sau một cây to, lén lút quan sát, thấy Tứ gia một chút cũng không vội vàng. Bước chân hắn trầm ổn có lực, hai tay chắp sau lưng, ngẩng cao đầu mà bước, một chút cũng không thấy bộ dạng nô tài. Hơn nữa, trên người hắn là quần áo bình thường, cho nên khí chất sắc bén cũng ẩn ẩn lộ ra.

Kiến Ninh che miệng cười thầm, quả thật là tạo hóa trêu người. Hừ, cho dù người có là cửu ngũ chí tôn, hiện giờ đứng trước mặt ta cũng phải cúi đầu thôi.

Tứ gia đi đến cửa Thần Võ. Thị vệ canh cửa đều quen biết hắn, cho nên lập tức khom lưng cúi đầu chào, nói: “Quê công công muốn xuất cung sao?”

Tứ gia gật đầu: “Đúng vậy, các huynh đệ vất vả rồi.”

Bọn thị vệ lại nói: “Quê công công đối tốt với chúng ta như vậy, thỉnh thoảng lại còn kéo chúng ta đi phát tài. Người vất vả là công công mới phải.”

Tứ gia không muốn nhiều lời với bọn họ, cho nên chỉ nhếch miệng cười. Đám thị vệ hiểu ý, liền hô to: “Mau mở cửa cho công công...Chúng ta lại trì hoãn đại sự của ngài rồi.”

Tứ gia cất bước đi, đột nhiên lại nghe thấy phía sau có người kêu lên: “Quê công công, Quê công công!” Hắn ngẩn người, thanh âm này rõ ràng rất quen thuộc, chỉ là làm sao nàng lại xuất hiện ở đây. Lúc hắn quay đầu lại, đã thấy một người đội mũ thái giám cúi đầu chạy nhanh tới, lúc đến gần mới ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Tứ gia ghen ghét nhìn trân trối Kiến Ninh trước mặt, nói: “Công...”

Kiến Ninh cười hi hi, đứng ở trước mặt Tứ gia để bọn thị vệ không nhìn rõ nàng, sau đó nói: “Nhỏ giọng nhỏ giọng...”

Tứ gia kịp thời phản ứng, ánh mắt quét qua đám thị vệ canh cửa, cao giọng nói: “Thì ra là công công...” Sau đó, hắn thấp giọng hỏi: “Công chúa, người đang làm cái gì, vì sao lại mặc y phục thái giám?”

Kiến Ninh cười: “Ta nghe nói Quê công công muốn xuất cung làm việc...Bởi vậy định trợ giúp một tay. Hi vọng công công không chê...”

Tứ gia vừa tức lại vừa buồn cười: “Thật là không có quy củ gì cả.”

Kiến Ninh nghe xong liền nhại lại: “Thật là không có quy củ gì cả...” Sau đó nàng cười khúc khích, “Tại sao người nói giống như Hoàng đế ca ca của ta vậy? Được rồi, không so đo với người, mau mang ta ra ngoài chơi đi, lần trước người đã hứa rồi.”

Tứ gia lắc đầu: “Không thể...Không thể. Công chúa, người mau trở về đi.”

Kiến Ninh nắm chặt tay áo hắn, nói: “Người là đồ phản...Người trước kia đối với ta rất tốt, còn nói ta là tri kỷ duy nhất trong hoàng cung của người. Vậy mà bây giờ lại lạnh lùng, lúc nào thấy ta cũng như thấy quỷ. Người là đồ bội bạc, người...”

Tứ gia ho khan liên tục, lên quay đầu nhìn lại, thấy bọn thị vệ canh cửa đang tò mò nhìn, bèn vội nói: “Công chúa, trước cổng hoàng cung chúng ta không nên nói bậy.”

Kiến Ninh nói: “Nói bậy? Người dám nói ta nói bậy...” Nàng vươn tay ra, dùng sức đâm vào lồng ngực Tứ gia một cái, thấp giọng nói, “Người còn dám nói người không thay lòng đổi dạ!”

Giữa thanh thiên bạch nhật, lại rất nhiều người đang nhìn, khiến Tứ gia chỉ còn cách bắt lấy cổ tay của Kiến Ninh, bắt đắc dĩ nói: “Công chúa!...Việc này, chúng ta bình tĩnh thương thảo.”

Kiến Ninh thuận thế tiến sát lại gần: “Thương thảo cái gì. Trừ phi người dẫn ra ra khỏi cung. Còn nếu không, ta sẽ hô hoán mọi người, để xem Hoàng đế ca ca tin người hay tin ta.”

Tứ gia mặt nhẵn mày nhú, suy tư một lúc lâu, cuối cùng đành nói: “Được rồi...”

Tứ gia dẫn Kiến Ninh ra khỏi cung, hai người đường hoàng đi trên đường cái. Tứ gia nhìn xung quanh, trong đầu trong lòng tự hỏi “quán trà Cao Thăng” rốt cục ở đâu, sau đó lại nghĩ đến người đang đi bên cạnh phải xử trí ra sao...Vừa quay đầu nhìn sang, đã thấy người kia sà vào một quán nhỏ mua đồ ăn, hình như là vịt nướng. Khỏe miệng nàng còn dính ít tương, khiến Tứ gia nhìn mà trợn mắt há mồm.

Kiến Ninh chú ý tới ánh mắt của Tứ gia, liền thè lưỡi ra, linh hoạt liếm hết tương bên mép đi: “Nhìn cái gì mà nhìn, thèm quá sao? Lúc ta mua rõ ràng người nói không cần, cho nên ta chỉ mua một phần, hiện giờ muốn ăn cũng không còn đâu, ha ha.” Nàng đắc ý vô cùng, vênh mặt nói với Tứ gia.

Tứ gia đen mặt, chuyện ăn uống không lịch sự như vậy, đời trước hắn chưa từng làm, mà đời này, e rằng có muốn cũng không làm được.

Lắc đầu than thở trong nháy mắt, đến lúc quay đầu lại, đã thấy bên cạnh không còn ai, người mới vừa rồi còn đang riu ra riu rít trong chốc lát đã biến mất. Tứ gia kinh hãi, để lạc mất công chúa chính là tội chém đầu. Hắn vội vàng nhìn quanh bốn phía, vừa muốn mở miệng gọi to tên của Kiến Ninh, đã thấy người kia đứng trước cửa một quán nhỏ, giơ tay vẫy hắn: “Tiểu, a, vị kia...Gia!”

Tứ gia giật mình đứng sững, trong lòng tự nhiên nổi lên một cảm giác vô cùng kì quái.

Có lẽ thấy hắn chưa chịu lại gần, cho nên Kiến Ninh lại nói: “Mau tới đây, có thứ thú vị lắm.” Nói xong, cũng không chờ Tứ gia đáp ứng, nàng liền đẩy cửa mà vào.

Tứ gia nghiêng răng nghiêng lợi, thở dài: “Yêu nghiệt, yêu nghiệt...” Lời vừa nói ra khỏi miệng, hắn đột nhiên nhớ đến thân phận của đối phương chính là bề trên của mình, lại là người trong hoàng tộc...vì thế mà hơi hơi hối hận, đành phải dậm chân một cái, nói: “Thôi, chuyện phải đến thì sẽ đến, cứ để xem nàng muốn giở trò gì. Hừ, nếu định giở thủ đoạn với ta, trăm cũng không phải là kẻ bất tài, nhất định sẽ đền đáp xứng đáng cho nàng...”

16. Chương 16: Tiểu Tam Tử Chốc Đầu

Tứ gia vừa bước vào trong quán, tức khắc liền có một tiểu nhị chạy ra chào đón, hỏi han, vô cùng thân thiện. Tứ gia nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng của Kiến Ninh đâu, lập tức nhíu mày: “Người vừa vào đây đi đâu rồi?”

Tiểu nhị nói: “A, thì ra ngài đi cùng vị công công kia?”

Tứ gia cảm thấy ánh mắt tiểu nhị nhìn mình có chút kì lạ, lại nhíu mày, hỏi: “Thì sao?”

Có lẽ là do khí phách của Tứ gia quá mạnh, cho nên tiểu nhị không dám nhiều lời, chỉ cười nói: “Không có gì, không có gì...Tiểu nhân thấy vị công công kia đi thay quần áo rồi. Hay là ngài cứ từ từ chọn quần áo đi.”

Tứ gia nhàn nhạt nói: “Ta ở đây chờ cũng được.”

Một lát sau, quả nhiên Kiến Ninh vén màn đi ra, trực tiếp khiến Tứ gia không khỏi giật mình. Lúc trước Kiến Ninh mặc quần áo của tiểu thái giám, chỉ cảm thấy nàng vô cùng ẻo lả, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Hiện giờ nàng thay bộ quần áo kia, quả thực hiện lộ ra khí chất quyền quý của công tử thế gia. Áo khoác ngoài màu đen thêu chỉ mờ màu lam nhạt, đầu đội mũ da che kín trán và thái dương, lại còn mang theo một cái roi ở sau lưng.

Tục ngữ nói “Người đẹp vì lụa”, Tứ gia nhìn nàng, trong lòng âm thầm thở dài: “Mặc kệ nàng ta có bao nhiêu tình quái, chung quy vẫn là dòng dõi hoàng tộc, quả nhiên khí chất khác xa người thường.”

Mà sau khi Kiến Ninh bước ra, mọi người trong quán cũng chạy lại vây quanh nàng. Nàng vốn ngày thường nhan sắc tú lệ, làn da trắng nõn bầu bĩnh, hiện giờ cải trang nam tử, lại có thêm vài phần tuấn tú anh khí.

Kiến Ninh ngẩng đầu tìm kiếm Tứ gia, rồi nàng giống như một đào kép trong kinh kịch, oai phong lẫm liệt bước lên sân khấu xoay một vòng để Tứ gia mở rộng tầm mắt.

Sau đó, Kiến Ninh đi đến bên cạnh Tứ gia, dùng khuỷu tay thúc một cái, nói: “Thế nào, đẹp không. Người tròn mắt chưa?”

Tứ gia liếc mắt nhìn nàng một cái, hờ hững không nói gì.

Kiến Ninh thấy hắn không hưởng ứng, bèn tự lẩm bẩm: “Vốn ta muốn màu đỏ thắm, nhưng đám người kia nói loại quần áo lõe loét thô tục trong quán không có, vì vậy mới đành chọn bộ này.”

Tứ gia âm thầm nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi: “Người chọn màu đỏ thắm làm gì? Có phải đi thành thân đâu?”

Kiến Ninh nói: “Hi hi, người thật xấu xa mà. Người ta cái gì cũng chưa nói, người đã nghĩ nhiều như vậy rồi. Ai nói ta sẽ gả cho người chứ, người ta là con gái e lệ mà.”

Tứ gia nghe xong, hận không thể vắt chân lên cổ mà chạy, đành phải giả câm giả điếc. Mà mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh thân mật này, liền không ngừng suy đoán quan hệ giữa hai người.

Kiến Ninh thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, liền hừ một tiếng, cao giọng nói: “Ca ca, bộ đồ thái giám kia mặc thật xấu, ta muốn thay bộ này. Người đứng góc làm gì, mau đi trả tiền thôi. Hừ, còn bọn chó má kia nữa, đứng ở nơi này làm gì, ở đây chả có chó gì cho bọn người ăn đâu.”

Lời này nói ra, không chỉ có Tứ gia, mà tất cả đám người kia đều kinh hãi mà tản đi. Aizz, không ngờ tiểu công tử này bộ dạng nho nhã, vậy mà mở miệng lại nói lời thô lỗ như vậy. Tứ gia cổ nuốt ngụm máu trong cổ họng, lấy một nén bạc ra.

Tiểu nhị thấy tiểu công tử kia thô tục như vậy, không dám nhiều lời, cầm lấy bạc chạy như bay về quầy tìm tiền trả lại. Tứ gia thấy thế, liền nói: “Không cần” sau đó cất bước đi ra, khiến tiểu nhị trong bụng mừng thầm, ai thèm quan tâm tiểu công tử nhà kia vô giáo dục mà làm gì, đại công tử này thật hào phóng nha.

Tứ gia đi tới cửa, thấy Kiến Ninh nhìn chằm chằm tiểu nhị kia, thô lỗ nói: “Lão tử khát nước rồi, muốn tìm một chỗ uống trà, xung quanh đây có quán trà nào ngon không?”

Tứ gia ngăn người. Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, nói: “Người cứ đi thẳng về phía trước, không xa lắm sẽ thấy quán trà Hoan hỉ.”

Kiến Ninh nói: “Hừ, quán mà không náo nhiệt ta nhất định sẽ quay lại đập bể bệ hiệu của người.”

Tiểu nhị vẻ mặt đau khổ, cố gượng cười nói: “Vậy khách quan xin đi xa hơn một chút, còn có quán trà Cao Thăng nữa. Nơi đó mỗi ngày đều có người đến kể chuyện, cho nên vô cùng náo nhiệt.”

Lúc này, Kiến Ninh mới cười: “Tốt lắm, tốt lắm, người cũng có tài năng đấy. Cứ cố gắng đi, nhất định sẽ có một ngày trở thành chương quầy.”

Tiểu nhị nghe xong, hoan hỉ: “Cảm tạ lời chúc của ngài!”

Nghe Tứ gia ho khan một tiếng, Kiến Ninh quay đầu lại, hất hàm: “Ho khan cái gì? Có gì thì nói thẳng ra...Ca, chúng ta đến quán trà Cao Thăng nghe kể chuyện đi!”

Tứ gia liếc mắt nhìn nàng: “Người muốn đi sao?”

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên! Dù sao cũng có người trả tiền.”

Tứ gia nói: “Vây cũng được, đi thôi.”

Hai người đi thẳng ra ngoài phố. Dọc đường đi, Kiến Ninh mua thêm không ít đồ chơi. Dừng dằng hồi lâu, Tứ gia mới kéo được nàng đến quán trà Cao Thăng.

Hai người lên lầu, tìm một chỗ thông thoáng. Kiến Ninh trước tiên sai tiểu nhị mang lên mấy đĩa điểm tâm: hạt dưa, tô đường, long tu cao...cùng với một ấm trà ngon. Trong khi đó, Tứ gia lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Hai người ăn uống một lát, dưới lầu quả nhiên có người bắt đầu lên đài kể chuyện. Kiến Ninh cắn hạt dưa, phun vỏ ra đầy bàn, ngo trái ngo phải. nói: “Ca, chuyện xưa kia là chuyện gì vậy?”

Tứ gia nhìn đôi môi nàng đỏ mọng, khoe môi còn dính một mảnh hạt dưa, cảm thấy thật sự rất mất mặt. Vì thế, hắn liền rút một cái khăn ra, cẩn thận trải lên đùi, sau đó bốc một nắm hạt dưa chậm rãi tách vỏ, quay đầu về phía tiên sinh kể chuyện.

Tứ gia đọc sách nhiều, hiểu biết rộng, vừa nghe liền hiểu: “Chuyện này là chuyện về thưở Minh thái tổ dựng nước, mang theo Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Mộc Anh, Lí Văn Trung, Thang Đồng đại chiến với binh lính Mông Cổ...” Nói xong, trên mặt hắn liền lộ ra vẻ không vui, chậm rãi hừ lạnh một tiếng.

Kiến Ninh nhìn sắc mặt Tứ gia: “Ta thấy bọn họ kể chuyện rất hào hứng, người nghe ai nấy đều vui mừng ra mặt, sao ngươi ngược lại vẻ mặt lại như cha mẹ sắp chết vậy?”

Tứ gia nhú mày, ngắc đầu liếc Kiến Ninh một cái, thầm nghĩ: “Rõ ràng về ngoài nho nhã lễ độ... Thôi, dù sao ‘cha mẹ sắp chết’ cũng dễ nghe hơn ‘bọn chó má’ nhiều.”

Tứ gia nhướn mày nhìn đám người bên dưới đang trầm trồ khen ngợi, cười lạnh: “Ngươi nghĩ tại sao đám người kia lại vui như thế? Hừ, chỉ vì hiện giờ là giang sơn của Đại Thanh, mà trong mắt bọn họ, chúng ta chẳng qua chỉ là những kẻ man di mọi rợ, từ bên ngoài xâm lược đất nước của họ. Bọn chúng không phục, những cũng không dám ngang nhiên giương cờ chống đối triều đình, cho nên mới mượn gió bẻ măng, đem binh lính Mông Cổ tưởng tượng là người Thanh...”

Nói đến đây, Tứ gia bỗng nhiên giật mình, ngây ngốc nhìn về phía Kiến Ninh.

Kiến Ninh cười mà như không, vươn người về phía Tứ gia, gần như nằm bò lên bàn, thấp giọng nói: “Tiểu Quê Tử, ngươi tuy là người Hán, nhưng lại trung thành với Đại Thanh chúng ta như vậy. Aizz, người không biết có khi còn tưởng rằng người cũng là người Mãn a. Hoàng đế ca ca nếu nghe được lời này của ngươi, nhất định sẽ vui sướng vô cùng...”

Tứ gia gượng gạo cười, trong lòng âm thầm tự trách bản thân: vừa rồi hắn nghe được đám người kia nhiệt liệt hoan nghênh, nhất thời khó chịu vô cùng, cho nên quên mất hiện giờ bản thân là Tiểu Quê Tử, bất tri bất giác nói hết mọi suy nghĩ trong lòng...

Kiến Ninh nói xong, lại lùi lại, đoan chính ngồi trên ghế, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, mắt lại liếc Tứ gia, cười thầm: “Sao đám người Thiên Địa hội còn chưa tới?”

Vừa nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Kiến Ninh đang chán sắp chết, đột nhiên thấy một người to béo đi đến bên cạnh bàn. Hắn nhìn nàng, lại nhìn Tứ gia, nói: “Đại gia, tiểu nhân có thuốc cao khử thanh phục mình (trừ độc phục hồi thị lực) rất tốt...”

Kiến Ninh nghe thấy lời này, âm thầm vui mừng. Mà Tứ gia ngồi đối diện lại giật mình, ngắc đầu nhìn chằm chằm người kia. Người kia thấy Tứ gia chú ý tới mình, liền đánh mắt sang chỗ khác.

Nhìn thấy một màn này, Kiến Ninh tủm tỉm cười: “Sao, thuốc cao gì, lấy ra cho ta xem.”

Người nọ cả kinh, quay đầu nhìn nàng, lại nhìn Tứ gia. Thấy Tứ gia: “Khụ...” một tiếng, người nọ liền nói: “Thuốc cao của tiểu nhân, phải ba lượng bạc, ba lượng vàng mới bán.”

Kiến Ninh một chút cũng không giật mình, tươi cười: “Vị đại ca này hẳn là Cao...”

Người nọ nghe nàng nói, hơi cau mày, nhưng thấy Tứ gia không nói gì, liền mở miệng hỏi: “Vị huynh đệ này là?”

Kiến Ninh nghĩ rất nhanh: “Ta ư, ta cũng không nổi danh gì, mọi người đều gọi là Tiểu tam tử chốc đầu.”

Tứ gia cảm suýt rớt xuống đất, may mắn hắn là người bình tĩnh, cho nên không có biểu lộ gì khả nghi. Người nọ nghe xong cũng giật mình, nhìn nhìn sắc mặt của Kiến Ninh, lại nhìn mái tóc dài bóng loáng trên đầu nàng, nói: “Huynh đệ, bộ dạng ngươi không giống như bị bệnh chốc đầu đâu...”

Kiến Ninh nói: “Là do ngươi không biết đó thôi, ta vốn bị bệnh chốc đầu, tóc đều rụng hết. Cũng may sau đó gặp một gã thần y, hắn cho ta một phương thuốc. Nhưng mà dù chữa khỏi thì xưng hô cũng không thay đổi được.”

Người nọ thấy nàng nói có nhiều điểm nghi vấn, cho nên cũng không muốn dây dưa nhiều, chỉ nhìn về phía Tứ gia. Tứ gia ho khan một tiếng, nói: “Tiểu...Tam tử, ngươi ngồi đây chờ ta một lát được chứ?”

Kiến Ninh nói: “Đại ca, huynh muốn đi đâu?”

Tứ gia nói: “Ta đi vệ sinh.”

Kiến Ninh nhú mày: “Được rồi, ngươi đi nhanh về nhanh. Nếu ngươi về trễ, không chừng ta cũng muốn đi vệ sinh đó.”

Tứ gia thấy nàng bướng bỉnh, liền nắm lấy bàn tay nàng, nói: “Cho ngươi.”

Kiến Ninh khó hiểu, hỏi lại: “Cái gì?”

Tứ gia mở lòng bàn tay Kiến Ninh ra, đặt vào một cái khăn tay sạch sẽ trắng tinh. Mà Kiến Ninh vừa nhìn liền thấy, trong khăn là hạt dưa đã được tách vỏ cẩn thận. Nàng ngẩn người, cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn: “Ngươi vừa rồi...” Tứ gia ảm đạm cười, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nam nhân to béo nhìn thoáng qua hai người họ, sau đó đi trước dẫn đường cho Tứ gia. Còn lại Kiến Ninh ngồi trên ghế, nàng cúi đầu nhìn hạt dưa to tròn mập mạp trong bàn tay, trong lòng không nói rõ cảm giác gì.

17. Chương 17: Gặp Gỡ Các Anh Hùng

“Tiểu Tam Tử chốc đầu” vốn là nhân vật do Vi Tiểu Bảo bịa ra trong truyện Lộc Đình Ký, từ đầu đến cuối đều không có thật. Tình hình lúc ấy Mộc Vương phủ với Thiên Địa hội quan hệ căng thẳng, sau đó Mộc vương phủ sai thuộc hạ giả dạng quân của Bình Tây Vương đột nhập hoàng cung ám sát, không ngờ vài người bị bắt lại.

Đúng lúc đó, Vi Tiểu Bảo vì muốn ban ơn cho Mộc vương phủ, cũng muốn lấy lòng Mộc Kiếm Bình, cho nên đã đồng ý cứu đám người của Mộc vương phủ ở trong ngục ra. Hắn bịa ra nhân vật “Tiểu Tam Tử chốc đầu” là thái giám trong cung, có thể cùng hắn nội ứng ngoại hợp cứu người. Đó là lí do tại sao ban này, Kiến Ninh vừa thoáng nghĩ đã quyết định đem cái tên này đi đăng ký trước.

Nàng tất nhiên biết rõ đám người Thiên Địa hội hôm nay muốn Tứ gia làm gì, cho nên cũng không vội vã, chuyện phải đến thì sẽ đến, tạm thời cứ đứng ngoài nhìn Tứ gia gỡ thủ đoạn là được. Aizz, chẳng qua thật sự tò mò nha, kiếp trước là hoàng đế “Thất Đát”, kiếp này đột nhiên trở thành thủ lĩnh phe đối nghịch, không biết Tứ gia cảm thấy sao nhỉ. Liệu khi nhìn thấy đám nghĩa sĩ “phản Thanh phục Minh” kia, hắn có nổi xung ồ ồ chẳng một đao không ta?

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tưởng tượng ra được, đám hạt dưa cũng bị nàng trong vô thức mà nhét đầy miệng. Kiến Ninh lăm lăm bầu nói: “Lão Tứ a Lão Tứ, nếu ta là ngươi, nhất định sẽ khó xử tới chết...Ha, ha ha...” Về mặt nàng quả thực có thể nói là vô cùng vui sướng thì thấy kẻ khác gặp họa.

Lại nói tới Tứ gia, sau khi ra ngoài quán trà tới phòng sau, nam nhân to béo lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm túc chấp tay nói: “Thuộc hạ tham kiến Vi Hương chủ.”

Tứ gia đối với xưng hô này cảm thấy còn kinh khủng hơn cả “Quê công công”, nhưng cũng không tiện cầu kinh, chỉ thản nhiên gật đầu: “Có chuyện gì mà mời ta đến?”

Người nọ nói: “Có một chuyện quan trọng, những huynh đệ trong hội đang gấp rút từ bên ngoài trở về. Chúng tôi vội vã muốn gặp Hương chủ, chính là vì muốn ngài định đoạt...Chẳng qua đây không phải là chỗ thích hợp nói chuyện, cho nên xin Hương chủ đi theo sang nơi khác.”

Tứ gia thấy hần muốn nói lại thôi, hơn nữa trong câu còn có ý “gấp rút trở về”, khiến hần không khỏi trầm nghĩ: “Đây chẳng phải là thời cơ rất tốt tung lưới bắt gọn phản tặc sao...Chẳng qua...hiện giờ ta cũng là phản tặc, nếu bắt bọn chúng thì bản thân cũng khó tránh khỏi liên đới. Thôi, dù sao ta cũng đang là thủ lĩnh của đám người này, bọn họ muốn mọc cánh bay cũng khó, tạm thời cứ đùa giỡn với bọn chúng trước vậy...”

Vì thế, Tứ gia liền nói: “Đi chỗ khác...chỉ là vị tiểu huynh đệ kia của ta...” Hần ngập ngừng.

Người kia gọi là Cao Ngạn Siêu, vô cùng tinh tế, từ lúc nhìn thấy Tứ gia tự mình tách vỏ hạt dưa cho “Tiểu Tam Tử chốc đầu” đã biết giữa hai người có quan hệ không nhỏ. Cho nên, hần vội nói: “Vi Hương chủ yên tâm, vị kia...Tam gia, thuộc hạ sẽ an bài vài người chăm sóc hần.”

Hần là lão Tứ, mà Kiến Ninh lại thành lão Tam. Tứ gia trong lòng cười khổ, nhưng ngoài mặt chỉ gật đầu: “Cũng được, nhưng người phải chọn mấy người cẩn thận, Tam đệ này của ta...không giống bình thường. Nhưng hần không biết thân phận này của ta, cho nên việc trong hội không được tiết lộ cho hần.”

Cao Ngạn Siêu gật đầu: “Thuộc hạ hiểu, xin Hương chủ yên tâm.”

Sau đó, hần lập tức bước ra ngoài, ra tín hiệu cho hai người khác bước vào. Tứ gia lạnh lùng quan sát, thấy một kẻ ăn mặc theo kiểu đạo sĩ, râu dài lượt thướt, gọi là Huyền Trinh đạo trưởng. Kẻ còn lại có vẻ nhỏ nhả, tên là Quan An Cự, thường gọi là Quan phu tử.

Tứ gia thấy hai người kia không có vẻ gì kì quái, liền âm thầm gật đầu. Sau đó, trong lòng lại nghĩ đến Kiến Ninh, cảm thấy vô cùng đau đầu, không biết lát nữa nàng sẽ phải ứng ra sao. Nếu nàng không chịu ngoan ngoãn ngồi đó mà năng nặc đi theo thì phải làm gì?

Tứ gia đối với mọi chuyện đều là bình tĩnh ứng phó, duy chỉ có việc liên quan đến Kiến Ninh là bình tĩnh không nổi. Ánh mắt hần xoay chuyển một lát, liền nói: “Tam đệ của ta tính tình cổ quái, các người cứ đứng xa xa trông coi hần là được. Đợi lát nữa ta sẽ nói chuyện với hần, nếu hần không đáp ứng, ta sẽ đổ đầy chén trà, các người phải lập tức ra tay, đem hần...Điểm huyết ngủ của hần, sau đó đảm bảo an toàn.”

Ba người kia nhìn nhau, trong mắt hiện lên tia khó hiểu, nhưng vẫn cung kính nói: “Xin nghe theo lệnh Hương chủ.”

Tứ gia một lần nữa lại thông dong bước vào gian chính của quán trà, vừa ngược mắt đã thấy Kiến Ninh thò đầu qua cửa sổ, cao hứng nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Tứ gia nhìn nàng tươi cười như hoa, giây thơ khả ái, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui, đáng tiếc bản chất của người này hần hiểu quá rõ, cho nên, chỉ có thể nói là đáng tiếc.

Tứ gia lên lầu xong, liền gọi to: “Tam...Tam đệ.” Kiến Ninh quay đầu lại, cười: “Ca, người đã về rồi.”

Nàng vui mừng chạy lại gần, con mắt lại đảo loạn nhìn quanh, đã thấy dưới lầu có hai người đang chuẩn bị đi lên, một kẻ ăn mặc kiểu đạo sĩ, người kia lại có dáng dấp thư sinh.

“Người lâu như vậy mới về, hại ta thiếu chút nữa đã nhào đi tìm rồi.” Kiến Ninh cười to, nắm chặt cổ tay Tứ gia, vô cùng thân thiết.

Tứ gia ho khan một tiếng, nhưng vẫn để mặc cho nàng nắm tay, hạ giọng nói: “Là thế này...Trước khi ta ra khỏi cung, Hoàng thượng đã sai ta làm một chuyện quan trọng, cho nên bây giờ phải đi một lát...”

Kiến Ninh nói: “Là cái gì, là cái gì? Có cần ta hỗ trợ không?” Hai mắt nàng tỏa sáng, phấn khởi nắm ống tay áo của Tứ gia lắc qua lắc lại. Tứ gia vội vàng giữ tay Kiến Ninh, cảm nhận bàn tay nhỏ bé kia, trắng nõn mềm mại, cảm giác vô cùng tốt khiến hai hơi ngẩn ra. Nhưng rất nhanh, Tứ gia lập tức điều chỉnh lại cảm xúc của mình, nhàn nhạt nói: “Người đừng vội, việc này Hoàng thượng muốn ta một mình đi làm, nếu để người thứ hai biết, như vậy...Sẽ mất đầu. Ta sai hai người tới làm bạn với người, chờ xong việc ta sẽ trở

về, người...Nếu như thực sự muốn tốt cho ta, phải ngoan ngoãn ở lại đây, muốn đi dạo phố cũng được, ở lại uống trà cũng tốt. Được không?”

Tứ gia vừa dứt lời, liền cẩn thận quan sát sắc mặt Kiến Ninh. Vốn hấn tưởng nàng sẽ không chịu nghe mà làm loạn lên, ai ngờ nàng lại gật đầu: “Thì ra là vậy, nếu là Hoàng...Nếu là ca ca đã giao việc cho người, vậy người phải làm cho tốt. Ta là người xinh đẹp lại thông minh, am hiểu ý người, làm sao có thể khó xử người đây? Người yên tâm. À, đúng rồi, hai người kia đâu? Có thú vị không?”

Tứ gia thấy nàng vui vẻ đồng ý, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại ần ần có chút không nỡ để nàng lại một mình. Nhưng nghĩ tới nếu để nàng đi theo, với tính cách của Kiến Ninh, phát hiện ra chuyện này nàng nhất định sẽ lớn tiếng la lối, hấn lập tức gật đầu.

Huyền Trinh đạo trưởng và Quan An Cơ cùng bước lên, chấp tay nói: “Đại nhân.” Trước mặt người ngoài, bọn họ tất nhiên không thể tiếp tục gọi Tứ gia là “Hương chủ” được. Tứ gia chỉ nói: “Làm phiền hai vị huynh đệ ở lại với Tam đệ của ta.” Hai người kia hiểu ý: “Đại nhân, xin ngài yên tâm.”

Tứ gia phân phó xong, liền quay đầu bước đi. Mà Kiến Ninh quay đầu nhìn về hai người kia, ánh mắt dừng lại ở Huyền Trinh đạo trưởng, nói: “Này, vị đạo trưởng kia, nhìn ngài cũng có vài phần tiên khí đấy, có biết xem tướng không?”

Huyền Trinh đạo trưởng nói: “Mệnh là do trời, vốn là hư vô, cho nên bản đạo không hứng thú với tướng số.”

Kiến Ninh lại nhìn về phía Quan An Cơ: “Vị đại ca này, ta còn chưa thỉnh giáo? Lúc nãy lúc người nói, ta nghe thấy khẩu âm Thiên Tân? Người là người Thiên Tân sao?”

Quan An Cơ thấy nàng đoán được, liền nói: “Tiểu huynh đệ thật giỏi, người cứ gọi ta Quan phu tử là được. Tại hạ đích thực là vừa từ Thiên Tân về.”

Kiến Ninh bật cười: “Ta rất thích Thiên Tân. Nhĩ nhĩ tạc cao, Bánh bao Cầu Bất Lý, bánh quai chèo...đều ăn rất ngon. Quan đại ca đã từng ăn chưa?”

Quan An Cơ nói: “Những thứ này...đều chưa từng nghe qua, huynh đệ nói là bánh quai chèo...có phải là bánh quấy không? Còn hai thứ kia, tại hạ chưa từng nếm qua...Aizz, quả nhiên là kiến thức nông cạn, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Cái này cũng không thể trách Quan An Cơ kiến thức hạn hẹp. Tạc cao và bánh quai chèo đến năm Quang Tự mới ra đời, bánh bao Cầu Bất Lý cũng xuất hiện trong năm Hàm Phong, nghĩa là phải sau thời điểm này vài ba đời vua nữa. Chỉ là vị Kiến Ninh “xuyên không” này không rõ lịch sử, chỉ biết ăn uống. Cũng may cho nàng Thiên Tân rộng lớn, cho nên nếu nàng đã nói đó là đồ ăn vặt ven đường thì Quan An Cơ cũng không biết mà bóc mẽ được.

Kiến Ninh vừa nghe Quan An Cơ nói không biết, lập tức liền hiểu rõ, biết rằng thời điểm này mấy món đó còn chưa tồn tại. Chữ nếu không, đồ ăn vặt đặc sắc nổi tiếng như vậy, có lí nào Quan An Cơ chưa từng nghe nói qua? Vì vậy, nàng đành cười trừ: “Không sao không sao, Thiên Tân đâu chỉ có món ăn ngon, ngay cả âm điệu cũng rất đặc biệt, cho nên nghe Quan đại ca nói ta mới ấn tượng.”

Quan An Cơ hỏi: “Tiểu huynh đệ từng tới Thiên Tân rồi?”

Kiến Ninh gật gù, nghĩ nghĩ một lát, lại lắc đầu: “Chưa đến, nhưng có một người bạn ở đó.”

Tạm không nói tiếp cuộc tán gẫu giữa Kiến Ninh cùng với Quan An Cơ và Huyền Trinh đạo trưởng. Bên kia, Tứ gia lên kiệu, sau đó bị Cao Ngạn Siêu mang đi khắp ngõ nhỏ, cuối cùng mới tới tổng bộ của Thiên Địa hội. Ngoại trừ hai người ở lại với Kiến Ninh kia, Tứ gia lại gặp vài người nữa, đó là Kỳ Bư Thanh cũng từ Thiên Tân về cùng đám người Thiên Địa hội ở Kinh thành: Phàn Cương, Phong Tế Trung, Tiền lão bản và một vài người khác.

Mọi người chào nhau xong, liền tự tìm lấy chỗ của mình mà ngồi xuống. Cao Ngạn Siêu sai người mang thiếp mời lên, nói: “Xin Hương chủ xem qua.” Tứ gia không chút hoang mang, lật thiếp lên nhìn một cái, lập tức hiểu rõ: “Mộc Tiểu công gia mời chúng ta qua phủ dùng tiệc?”

Mọi người trong phòng nhìn nhau, muốn nói lại thôi. Sau đó, Lí Lực Thế mở miệng đánh vỡ im lặng: “Chúng ta muốn xin ý kiến Hương chủ.”

Tứ gia không hiểu rõ chuyện, vì vậy nhìn quanh đám người, thông thả hỏi: “Vô duyên vô cố, Mộc Tiểu công gia mời chúng ta làm gì?”

Mọi người liền nói: “Chúng tôi cũng không biết, cho nên mời Hương chủ tới đây cùng thương lượng. Chúng ta nên hay không nên đi?”

Tứ gia trầm ngâm nói: “Không có lửa thì làm sao có khói?” Hắc hiện tại không biết toàn bộ câu chuyện, cho nên chỉ có thể nói bóng nói gió. Quả nhiên, sau khi nói ra, Phong Tế Trung liền trả lời: “Có lẽ nào do trước đây Từ đại ca có khúc mắc với Bạch thị song Mộc, lỡ tay đánh chết Bạch Hàn Tùng, ca ca của Bạch Hàn Phong, cho nên tiệc này là Hồng Môn Yến không?”

Phàn Cương nói: “Chúng ta cũng lo lắng điểm này, vì vậy mới chạy từ Thiên Tân về đây. Nếu Mộc vương phủ cố ý gây khó dễ, ít ra còn có thể bảo vệ lẫn nhau.”

Tứ gia gật gật đầu, nói: “Mộc Kiếm Thanh...quả nhiên phô trương thanh thế...nếu chúng ta không đi, chẳng phải thể hiện là sợ họ sao?”

Đám người Thiên Địa hội nghe xong, đều ồn ào đòi đi. Lí Lực Thế nói: “Mộc Kiếm Thanh mặc dù thanh danh không thua kém gì Tổng đà chủ của chúng ta, nhưng việc gì phải sợ hắn. Hừ, chẳng phải là do hai anh em họ Bạch kia lên ra tay với một mình Từ đại ca, cuối cùng bị đánh chết một tên hay sao? Sống chết có số, huống chi lúc đó nếu Bạch Hàn Tùng không chết thì Từ đại ca sẽ chết. Bây giờ Từ đại ca bị trọng thương mà bọn chúng còn bắt đi. Rõ ràng là ý thể hiếp người mà!”

Tứ gia thấy đám người này xúc động cảm phần bưng bưng, liền biết thời biết thế, nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta cùng đi gặp Mộc Tiểu công gia đòi công bằng.”

Muốn biết Tứ gia đối phó với Mộc Tiểu công gia thế nào, xin để hạ hồi phân giải.

18. Chương 18: Phong Vân Luân Chuyển

Đám người Thiên Địa hội thấy Tứ gia nói năng đầu vào đây, vô cùng uyên thâm trầm ổn, không còn một chút đáng về lưu manh nào của trước đây, không khỏi vừa kinh dị lại vừa bội phục. Hương chủ của bọn họ quả thực là thiên biến vạn hóa, sâu không lường được. Vì vậy, không hẹn mà gặp, tất cả đều đồng ý với đề nghị của Tứ gia.

Tứ gia lên kiệu, cùng với đám người Thiên địa hội đi ra khỏi ngõ nhỏ, thẳng hướng đến Mộc vương phủ. Trong kiệu, hắc thầm nghĩ: “Hiện giờ tất cả phản tặc ta đều đã thấy mặt, sau này muốn bắt thì dễ như trở bàn tay, chẳng qua...giờ mình vẫn là thái giám. Thật bực mình, may mắn thân thể này và hoàng đế...aizz, cùng hoàng a mã tình cảm không tệ, hi vọng tương lai sự việc bại lộ, cũng được hoàng a mã mở cho đường sống. Cho nên, việc trước mắt là phải lung lạc đám phản tặc này...Ừm, cũng không cần vội tiêu diệt, cứ lợi dụng bọn chúng đã...”

Trong khi Tứ gia âm thầm tính toán, một lát sau kiệu liền dừng. Hắc vừa cất bước xuống kiệu, bên tai đã nghe thấy tiếng đàn tiếng sáo văng vẳng. Ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một tòa nhà rộng lớn, ngoài cửa chính có mười mấy người áo mũ chỉnh tề đã đứng sẵn, xem ra là ra đón tiếp bọn họ. Một thanh niên tuấn tú ôn nhả mặc cẩm y bước lên, chấp tay chào, nói: “Tại hạ Mộc Kiếm Thanh, cung nghênh Vi hương chủ đại giá.”

Tứ gia thân là đế vương, có chuyện gì chưa từng gặp qua. Cho nên, đối với việc Mộc Tiểu công gia của Vân Nam Mộc vương phủ long trọng tiếp đãi, hắc cũng không cảm thấy có gì bất thường. Tứ gia vẫn ung dung như cũ, thần nhiên nói: “Mộc tiểu công gia đa lễ rồi.”

Bên cạnh, đám người Thiên địa hội thấy Vi Hương chủ bình tĩnh tự nhiên như thế, không nhận được mà âm thầm vui mừng. Ngược lại, Mộc Kiếm Thanh, vốn nghe Bạch Hàn Tùng nói “Vi Hương chủ” là một tên tiểu lưu manh nói năng ngọt xớt cử chỉ vô lại, hiện giờ thấy Tứ gia khí chất thanh lãnh, cảm thấy rõ ràng so với miêu tả kia khác nhau một trời một vực.

Mọi người hàn huyên một lát, Tứ gia nói năng nho nhã, cử chỉ phù hợp lễ nghi, khiến cho tất cả mọi người hôm nay mới thấy, vị hương chủ này tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nhất cử nhất động đã khiến người khác không

thể khinh thường. Hắn vừa mở miệng nói chuyện, người khác đã không tự giác mà chú ý lắng nghe, giống như trời sinh hắn chính là kẻ để mọi người thần phục. Aizz, đáng thương cho Mộc vương phủ, cứ nghĩ rằng Thiên Địa hội nhân tài đông đúc, có ngờ đâu, kẻ đối diện với bọn họ lại chính là đối thủ một mất một còn, một trong những hoàng đế Thất Đát đây.

Mộc Kiếm Thanh nói: “Hôm nay mời Vi Hương chủ đến, chính là vì một chuyện...”

Tứ gia thấy hắn muốn nói lại thôi, lập tức trầm nghĩ: “Cuối cùng cũng vào chuyện chính rồi.” Vì thế, hắn liền nói: “Không biết là chuyện gì? Xin Tiểu công gia cứ nói.”

Mộc Kiếm Thanh vẫy tay: “Mời người lên.”

Anh hùng trong Thiên Địa hội âm thầm đề phòng, không biết Mộc Kiếm Thanh định giở trò gì. Một lát sau, đã thấy Bạch Hàn Phong, một người trong Bạch thị Song Mộc bước ra, theo sau là hai nô bộc đỡ một nam tử lưng gù.

Tứ gia không hiểu gì, dù sao thì những người ở đây, ngoại trừ Tiên lão bản, đều là người lần đầu hắn mới gặp. Nhưng đám người Thiên địa hội vừa thấy, trên mặt đều lộ ra nét giận dữ, kêu lên: “Mộc Kiếm Thanh, người có ý gì?” Thì ra người được đỡ ra kia, chính là Từ Thiên Xuyên. Vốn dĩ Thiên địa hội mới chỉ nghĩ ngờ hắn bị Mộc vương phủ bắt cóc, cho nên mới bắt Tiểu quận chúa ném vào cung, nhưng chuyện trước mắt này, chẳng phải chứng thực hết các nghi ngờ sao?

Mộc Kiếm Thanh không chút hoang mang, mà Từ Thiên Xuyên lại ho khan hai tiếng: “Các vị huynh đệ, đừng hiểu lầm Tiểu công gia. Người bắt ta không phải Tiểu công gia, mà là thủ hạ của tên Hán gian Ngô Tam Quế.”

Đám người Thiên Địa hội nghe xong, không khỏi quay sang nhìn lẫn nhau, chuyện này quả thực vượt ra ngoài dự đoán của mọi người. Từ Thiên Xuyên lại nói: “Là tiểu công gia phái người cứu ta ra, nếu không, ta đã sớm bị tra tấn đến chết.”

Lúc này, đám người Thiên Địa hội mới biết họ đã trách nhầm Mộc vương phủ, không khỏi xấu hổ vô cùng. Nhất là Tiên lão bản, nghĩ đến việc ném Tiểu quận chúa vào cung, hắn không khỏi ngượng ngùng nhìn Tứ gia. Lại thấy Tứ gia mặt lạnh như tiền, từ đầu đến cuối một chút biểu cảm cũng không có, khiến mọi người không khỏi thất kinh.

Mộc Kiếm Thanh thấy vậy, lập tức mỉm cười, mở miệng nói: “Sự tình trắng đen thế nào, bây giờ đã rõ ràng, Vi hương chủ.” Hắn chấp tay, nói: “Chẳng qua, việc Từ sư phó giết chết Bạch đại ca của Mộc vương phủ chúng ta cũng không thể nói bỏ qua là bỏ qua. Không biết Vi Hương chủ nghĩ thế nào?”

Tứ gia nhíu mày, nghĩ thầm: “Nghe khẩu khí của đám người Thiên Địa hội, có thể thấy lần trước gặp mặt hai bên xung đột như nước với lửa. Vậy mà lần này lại nói như vậy, ý là...muốn kết thúc chuyện này sao?”

Hắn còn đang trầm ngâm, Mộc Kiếm Thanh đã cười lạnh nói: “Nếu như Vi Hương chủ không thể quyết định, e rằng việc này ta phải nói với Trần Tổng đà chủ rồi.”

Từ Thiên Xuyên nghe được lời nói, vội vàng kêu lên: “Hảo hán dám làm dám chịu. Bạch đại hiệp do ta giết chết, cứ để ta một mạng đổi một mạng, xin đừng khó xử Vi Hương chủ, lại càng không cần kinh động Tổng đà chủ.” Người của Thiên Địa hội nặng nhất là nghĩa khí, tuyệt đối không muốn để bản thân liên lụy huynh đệ, cho nên nếu vì chuyện này mà kinh động đến Trần Cận Nam, Từ Thiên Xuyên cảm thấy mình có chết trăm lần cũng không hết tội. Tính cách hắn cương trực, vì thế vừa dứt lời đã định rút kiếm tự sát.

Người trong Thiên Địa hội vội vàng cản lại, nhưng không sao khuyên ngăn được Từ Thiên Xuyên. Tứ gia nhìn đám lộn xộn kia, lạnh lùng mở miệng: “Người không đem Hương chủ ta để vào mắt sao?” Một câu nói ra, khiến những kẻ đang ồn ào lập tức câm bặt.

Từ Thiên Xuyên lo sợ nói: “Hương chủ...”

Tứ gia hừ một tiếng: “Nếu trong mắt ngươi còn có Hương chủ ta đây, vậy thì quy củ một chút. Đứng trong nhà người ta đòi chết, đây là đạo lý gì?”

Từ Thiên Xuyên không dám cãi lại: “Ta nghe Hương chủ”, sau đó ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Mộc Kiếm Thanh lại nói: “Không biết Vi Hương chủ có cách gì giải quyết chuyện này chăng?”

Tứ gia liếc mắt nhìn hắn một cái, người này tuy vẻ ngoài ôn hòa, nhưng trong lòng lại hừng hực dã tâm muốn làm đế vương, xem ra không thể giữ lại lâu. Trong bụng tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Tứ gia chỉ nói: “Biện pháp thì tất nhiên là có, mọi người đều ngồi trên cùng một con thuyền, việc gì phải làm chuyện tự mình hại mình?”

Mộc Kiếm Thanh lạnh nhạt: “Từ sư phó giết người của chúng ta.”

Tứ gia nói: “Người chết không thể sống lại, nhưng người sắp chết, thực ra vẫn còn cứu được...”

Lời này ẩn ý mơ hồ, cho nên Mộc Kiếm Thanh liền hỏi lại: “Không biết ý Vi Hương chủ là gì?”

Tứ gia nói: “Không có gì. Chẳng qua nghĩ đến một chuyện, cho nên tự nhiên cảm khái thế sự vô thường thôi...Tiểu công gia tin tức linh thông, không biết có nghe nói tới qua thích khách vào cung ám sát hoàng thượng không?”

Quả nhiên, Mộc Kiếm Thanh vừa nghe xong, nhất thời biến sắc, từ ngạo mạn chuyển thành kinh sợ, cuối cùng hắn cẩn thận hỏi: “Chuyện này...Ta cũng chỉ nghe phong thanh, không biết Vi Hương chủ sao biết điều này?”

Trong nguyên tác Lộc Đỉnh Ký, lúc Vi Tiểu Bảo bị Mộc Kiếm Thanh ép quá, cũng lời đám thích khách trong cung ra để trao đổi. Tứ gia tuy rằng không phải Vi Tiểu Bảo, nhưng cũng nghĩ tới nước cờ này. Hai người họ, một kẻ giả dối vô lại, một kẻ đa mưu túc trí, nhưng ở thời khắc mấu chốt, đều biết tìm điểm lợi.

Nhìn sắc mặt Mộc Kiếm Thanh, Tứ gia trầm nghĩ: “Việc này chắc chắn thành công.” Vì thế, hắn giả bộ thả mối: “Ta có một vị huynh đệ làm thái giám trong cung, người này thường xuyên kể cho ta nghe chuyện hay chuyện lạ của hoàng đế. Hôm nay, hắn nói với ta, đám thích khách bị tra tấn đến nỗi nhìn không ra hình người...”

Đám người Mộc vương phủ không tự chủ được mà lộ ra vẻ sầu thảm, còn Thiên Địa hội lại ngơ ngác không hiểu tại sao Hương chủ lại đề cập tới việc này. Chỉ là nhìn thấy Mộc Kiếm Thanh lo lắng, bọn họ liền im lặng đứng nghe, lòng càng thêm khâm phục vị Hương chủ “lòng dạ sâu sắc” này.

Tứ gia lại nói: “Nghe nói đám thích khách tự nhận là thủ hạ của Ngô Tam Quế. Vị huynh đệ kia của ta hận nhất chính là bọn Hán gian, nay lại thêm chuyện bọn chúng muốn hại Từ đại ca, ta nhất định sau khi về sẽ bảo hắn đám đám thích khách thêm mấy đao, đánh thêm mấy quyền cho hả giận.”

Mộc Kiếm Thanh vội vàng nói: “Không biết vị huynh đệ của Vi Hương chủ trong cung chức vị ra sao, tên gọi là gì?”

Tứ gia nghĩ rất nhanh, lập tức nhớ tới Kiến Ninh, liền mỉm cười nói: “Hắn sao, chỉ là một tiểu thái giám thôi, nhưng lại thông minh tinh quái, tên...là Tiểu Tam Tử chốc đầu.”

Cao Ngạn Siêu đứng ở một bên nghe, liền nhớ tới “Tiểu Tam Tử” có mái tóc dày đen bóng trong quán trà kia.

Tứ gia sau khi cáo biệt người trong Mộc vương phủ, vội vàng quay về quán trà Cao Thăng, lúc lên lầu lại không thấy ba người Kiến Ninh, Huyền Trinh đạo trưởng và Quan An Cơ. Hắn kinh hãi, vội vàng sai Cao Ngạn Siêu đi tìm người. Cao Ngạn Siêu đi xuống lầu, một lát sau mới tìm thấy ở cuối phố ba bóng người quen thuộc. Người ở giữa đứng là Kiến Ninh, không biết đang nói gì với Quan An Cơ mà mặt hắn lại rạng rỡ, ngay cả Huyền Trinh đạo trưởng đứng một bên cũng nở nụ cười. Tứ gia ở trên lầu cũng nhìn thấy cảnh này, âm thầm ngạc nhiên.

Chờ một lát thì ba người kia liền về tới quán trà, Tứ gia nhìn sắc trời không còn sớm, đã ngồi sẵn ở dưới lầu chờ. Kiến Ninh vừa vào cửa liền cười: “Ca à, người cuối cùng cũng quay về, nếu không ta nhất định sẽ đi tìm a.”

Tứ gia cười: “Các người vừa đi đâu vậy?”

Kiến Ninh nói: “Rảnh rồi nhàm chán, cho nên đạo trưởng và phu tử bồi ta đi dạo phố. Phu tử quả nhiên tri thức uyên bác, khiến ta được mở rộng tầm nhìn.”

Quan An Cơ mỉm cười: “Quá khen, quá khen.”

Tứ gia nghĩ thầm: “Nàng tính cách điêu ngoa cổ quái, vậy mà lại có thể hòa hợp với hai người kia, thật sự là bất ngờ.” Hắn ngẩng đầu nhìn trời, “Sắc trời đã tối, chúng ta nên về thôi.” Vừa nói xong, Huyền Trinh, Quan An Cơ và Cao Ngạn Siêu liền hiểu ý, chấp tay cáo từ.

Tứ gia đi ra ngoài, đã thấy ở thềm đặt một đồng thượng vàng hạ cám, không khỏi nhăn mày: “Ai lại ném đồ đạc lung tung thế này?”

Kiến Ninh cười tủm tủm nhìn hắn, khiến Tứ gia kinh ngạc nhảy dựng: “Người?”

Kiến Ninh chặc lưỡi: “Lúc này nhàm chán quá, cho nên ta ra ngoài mua vài thứ...Đều là thứ tốt, sau khi về cung nhất định đem ra chơi rất vui. Nào nào, sau mặt ngươi lại nhăn như quả mướp đắng vậy, mau đến đây, cầm cái này, không nặng lắm đâu.”

Tứ gia bất đắc dĩ, cam phận làm kiếp cu li.

19. Chương 19: Kế Sách Của Quân Thần

Ngày hôm đó, các thị vệ canh cửa Thần Võ trốn mắt khi nhìn thấy một con quái vật to lớn từ đằng xa tiến lại, trên người chất đầy đồ, hai tay cũng bị buộc xích không ít thứ khác. Mà người đi phía trước con quái vật ấy lại thanh thoi ung dung, cảm giác như vô cùng vênh váo tự đắc. Lúc đầu các thị vệ còn không biết “quái vật” đến từ phương nào, thì nhau chỉ trỏ cười nhạo ha ha. Mãi cho đến khi hai người kia lại gần, chúng mới giật mình nhận ra “Quê công công”, vội vàng chạy vọt qua Kiến Ninh mà bê đỡ đồng đồ trên người Tứ gia.

Bọn thị vệ liền mồm nói: “Quê công công lần này ra ngoài, mua không ít của ngon vật lạ a. Thật vất vả, vất vả rồi.”

Có người tinh mắt nhìn thấy con rối đủ màu sắc lẫn trong đồng đồ: “Thứ đồ này dành cho trẻ con mà....Quê công công, nếu ngài thích cứ nói trước một tiếng, thuộc hạ nhất định sẽ mua giúp công công, đỡ mắt công ngài phải nặng nhọc.”

Hừ, nịnh hót. Kiến Ninh trong lòng tức giận, quát to: “Đám cầu nô tài các ngươi, trong mắt chỉ có Quê công công. Không ai nhìn thấy ta sao?”

Đám thị vệ ngay từ đầu đã nhìn thấy Kiến Ninh, nhưng chỉ cảm thấy người này có gương mặt hơi quen thuộc. Ai có thể liên hệ một thái giám với công chúa quyền quý chứ. Hơn nữa, bởi vì sức hút của Tứ gia quá mạnh, cho nên bọn họ tự nhiên cũng không để tâm cố nhớ tới đã từng gặp Kiến Ninh ở đâu.

Kiến Ninh vừa dứt lời, đám thị vệ kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng quay đầu lại nhìn nàng. Tứ gia thấy thế thì vội kéo Kiến Ninh ra sau lưng mình, nói: “Các vị huynh đệ, phiền các ngươi mang hộ đồng đồ này đến phòng thị vệ trước, sau đó ta sẽ phái người tới lấy về”. Đám thị vệ cũng không ngốc nghếch, vì vậy vội vàng làm theo lệnh của Tứ gia, giả bộ như chưa từng nghe thấy lời nào của Kiến Ninh.

Tứ gia một mạch kéo Kiến Ninh vào trong cung: “Công chúa, nếu để người khác biết người một mình ra khỏi cung với nô tài, e rằng mạng của nô tài không giữ được.”

Kiến Ninh nói: “Sợ cái gì. Hoàng đế ca ca rất sủng ái người, cho nên chỉ cần ta nói với Hoàng đế ca ca vài câu thì xong hết. Huống hồ, người nghĩ ta không ở trong cung nửa ngày mà Hoàng đế ca ca không biết sao?”

Tứ gia nghe nàng phản bác liền phẫn nộ: “Cho dù có thực sự như thế, người cũng không thể để bọn thị vệ biết được. Công chúa thì phải đoan trang quy củ, người làm như vậy chẳng phải sẽ khiến chúng cười nhạo uy nghiêm của hoàng tộc chúng ta sao?”

Kiến Ninh cười khúc khích: “Ngươi nha, cứ luôn mồm nói hoàng tộc chúng ta, chúng ta phải...cứ như người trong hoàng tộc vậy. A, ta bỗng nhiên nhớ ra, hình như mấy ngày trước, người hình như có nói mình là Ái Tân Giác La...Cái gì nhỉ?”

Tứ gia lúc mới xuyên không, đã vô ý tiết lộ tên thật. Nhưng sau đó Kiến Ninh chưa từng đề cập tới chuyện này, cho nên hắn nghĩ có lẽ lúc đó nàng hoảng sợ không nhớ tới, hoặc giả là chưa từng quan tâm hắn tên họ là gì. Bởi vì dù sao thân phận mới này cũng chỉ là một tên thái giám nho nhỏ mà thôi...Hiện giờ nàng gợi lại, khiến hắn sợ đến mức cảm giác tim ngừng đập: “Khi đó nô tài ngất đi, có lẽ đã nói năng lung tung, bây giờ cũng không còn nhớ nữa.”

Hắn một bên ngáp ngừng nói, một bên không ngừng quan sát sắc mặt của Kiến Ninh. Chỉ thấy nàng gật đầu, cười nhạt: “Bản cung cũng nghĩ vậy.”

Đưa Phật phải đưa đến tận Tây Thiên, Tứ gia đưa Kiến Ninh tới cửa Khôn Ninh cung thì dừng bước. Ấn tượng của hắn đối với nơi này vô cùng tồi tệ, vừa nghĩ lại đã thấy đau xót khắp người.

Cố gắng ổn định tâm tình, Tứ gia mở lời: “Công chúa, xin trở về đi. Những thứ kia ta sẽ sai thuộc hạ mang tới cho ngài.”

Kiến Ninh nói: “Tốt lắm, người nhớ sai người mang tới cho ta. Nếu như để mất món nào, ta sẽ bắt người đền đó!”

Tứ gia cúi đầu: “Nô tài tuân mệnh.”

Kiến Ninh bỗng nhiên đổi giọng ngọt ngào đến tận xương tủy, thỏ thẻ: “Quế công công...”

Lời vừa vào tai, chuông báo động trong đầu Tứ gia liền rung lên bần bật. Theo bản năng, hắn lập tức ngẩng lên nhìn Kiến Ninh, đã thấy nàng cười dài, nói: “Thật sự không muốn vào sao? Tiểu tình nhân của người...không không, là tiểu cung nữ, người ta còn đang ở trong đó đó.”

Tứ gia trên mặt không chút thay đổi, lạnh te nói: “Nô tài không nhớ rõ mình có tiểu cung nữ thân quen nào cả. Hoàng thượng có lẽ còn đang chờ nô tài bẩm báo kết quả, cho nên nô tài xin cáo lui.”

Kiến Ninh không chèo kéo nữa, nhìn Tứ gia xoay người rời đi mới bước vào Khôn Ninh cung.

Tứ gia đi về phía Ngự thư phòng, giữa đường đột nhiên nghe thấy tiếng gọi: “Quế đại ca, Quế đại ca...”

Tứ gia cả kinh, xưng hô này...chỉ có duy nhất nàng ta, vì vậy hắn ngoảnh đầu nhìn lại, thấy sau hòn núi giả ven đường lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, chính là Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

Cái này, thật sự là “Muốn tha cũng không tha được”.

Tiểu quận chúa thấy hắn dừng lại thì vô cùng cao hứng chạy ra. Tứ gia nhú mày, lập tức quay đầu nhìn quanh thấy không có ai, liền kéo mạnh tay Tiểu quận chúa, dẫn nàng vào bên trong hòn núi giả.

Tiểu quận chúa bị hắn lôi đi, cảm thấy cánh tay đau đớn vô cùng, không khỏi kêu lên: “Quế đại ca, người làm ta đau quá.”

Tứ gia thấy không có ai phát hiện, nhẹ nhàng thở ra, cũng buông tay Tiểu quận chúa, hỏi: “Tại sao người lại ở đây?”

Tiểu quận chúa xoa xoa cánh tay: “Quế đại ca, ta chờ người rất lâu, thực sự rất vất vả.”

Tứ gia nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, trong lòng nổi lên sát khí, nghĩ thầm: “Đây quả là cơ hội tốt để giết chết nàng ta, chẳng qua...Nếu như bây giờ nàng chết, phải ăn nói thế nào với công chúa, người kia.” Nghĩ tới điệu cười của Kiến Ninh khi này, Tứ gia không khỏi do dự.

Vì thế, hắn liền miễn cưỡng hỏi: “Người tìm ta có việc gì?”

Tiểu quận chúa cau mày, lo lắng nói: “Quế đại ca, ta nghe người khác nói, đám thích khách hôm trước vào cung đã bị bắt lại, giam trong địa lao, còn bị dùng nhục hình. Quế đại ca, người có thể sớm cứu bọn họ ra không?”

Tứ gia nhăn mặt: “Việc này...Ta còn đang suy nghĩ.”

Tiểu quận chúa trông chờ nhìn hắn, thấy hắn khó xử thì không ngừng cổ vũ: “Quế đại ca, người thông minh như vậy, nhất định sẽ tìm ra cách. Đúng rồi...Tối hôm đó, Phương sư tỷ...” Thời điểm nói tới Phương Di, Tiểu quận chúa không khỏi lại đau buồn, nghẹn ngào, “Phương sư tỷ vào cung, vậy chắc Lưu sư huynh cũng

đi theo, không biết giờ này huynh ấy còn sống hay đã chết...Nếu huynh ấy biết Phương sư tử qua đời, nhất định sẽ vô cùng đau khổ.”

Tứ gia hỏi: “Lưu sư huynh nào, chẳng lẽ cũng là người trong Mộc...” Tiểu quận chúa nói: “Là Lưu Nhất Chu Lưu sư huynh, huynh ấy và Phương sư tử đều là người rất tốt...”

Tứ gia gật gật đầu: “Ta sẽ giúp ngươi điều tra...” Nhìn thấy Tiểu quận chúa nước mắt lưng tròng nói lời cảm tạ, hẳn không khỏi động lòng thương xót: “Ngươi ở trong cung của công chúa, tình hình thế nào?”

Tiểu quận chúa lau nước mắt, nói: “Ban đầu ta cứ nghĩ công chúa Thất Đất nhất định là mặt mũi hung tợn, tính cách ác độc. Không ngờ Kiến Ninh công chúa rất tốt, nàng đối với ta vô cùng chăm sóc. Quế đại ca, người yên tâm, ta cũng không khai ra người, công chúa chỉ nghĩ ta là tiểu cung nữ thôi.”

Tứ gia thở hắt ra, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ: “Công chúa...Nàng ta tuy tốt, nhưng vẫn là người Mãn Thanh, ngươi cần phải nhớ rõ điều đó, đừng tiết lộ thân phận bản thân.”

Tiểu quận chúa nói: “Quế đại ca, ta nhất định sẽ nghe lời người...Quế đại ca, khi nào thì ta có thể ra khỏi cung? Ta rất nhớ ca của ta...cùng những người trong phủ nữa. Ca ca tìm không thấy ta, nhất định huynh ấy sẽ rất nóng ruột.”

Tứ gia nhớ tới Mộc Kiếm Thanh, thầm nghĩ: “Nóng ruột sao, thực sự nhìn không ra...Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người này tướng mạo đoan chính, có chí của kẻ làm việc lớn, cũng xem như là một nhân tài. Rõ ràng muối muối bị bắt cóc, vậy mà không chữ cũng không đề cập tới, ngược lại đối với đồng đảng bị bắt vào địa lao vô cùng quan tâm. Đáng tiếc, khanh bản giai nhân, nề hà vi tặc.” (khanh là giai nhân, tại sao lại theo giặc)

Trong lòng âm thầm nuối tiếc, ngoài mặt Tứ gia lại lộ vẻ chân thành, ân cần nói: “Ngươi cứ nhẫn nại thêm một thời gian nữa, vừa rồi ta ra khỏi cung thám thính tình hình, thấy bên ngoài hiện không an toàn. Ngược lại, hoàng cung bây giờ là chỗ an ổn nhất cho ngươi. Chờ đến khi ta tìm được cơ hội tốt, nhất định sẽ đưa ngươi về đoàn tụ với ca ca.”

Tiểu quận chúa cảm kích khôn cùng: “Quế đại ca, người thật tốt!”

Tứ gia nhìn đôi mắt to ngập nước của nàng, ho khan một tiếng: “Ngươi đi lâu như vậy, cũng nên trở về thôi. Vừa rồi công chúa đã về Khôn Ninh cung, nếu nàng ta không thấy ngươi, có lẽ sẽ nghi ngờ. Vẫn là nên mau trở về một chút, nhớ kĩ, không được để lộ sơ hở trước mặt công chúa.”

Tiểu quận chúa nói: “Được, ta lập tức trở về. Quế đại ca, người cũng phải cẩn thận nha.”

Tứ gia gật đầu, nhìn theo bóng Tiểu quận chúa rời đi, cảm thấy may mắn vô cùng vì chuyện gặp Tiểu quận chúa hôm nay không bị Kiến Ninh phát hiện, nếu không, không biết nàng ta sẽ náo loạn thành cái thể thống gì nữa...

Mãi cho đến khi Tiểu quận chúa đi vào Khôn Ninh cung, Tứ gia mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục xoay người đi gặp Khang Hy.

Khang Hy vừa thấy Tứ gia, liền hỏi ngay kết quả điều tra. Tứ gia chỉ nói hiện còn chưa có tin tức gì, sau đó hai người liền tán gẫu lung tung. Trong lúc tán gẫu, Khang Hy buột miệng nói: “Đám thích khách giả mạo thuộc hạ của Ngô Tam Quế vào cung ám sát, quả thực là một mũi tên trúng hai đích. Cho dù không giết được trăm, cũng có thể giá họa cho Bình Tây Vương...Kể nào nghĩ ra mưu này quả thực lòng dạ hiểm độc vô cùng, cho nên trăm quyết không thể tha cho bọn chúng.”

Tứ gia nói: “Nô tài nhất định sẽ tận tâm tận lực, sớm ngày tìm ra chân tướng sự tình.”

Khang Hy cười: “Thật ra, lúc ngươi không ở đây, trăm đã nghĩ ra một kế.”

Tứ gia nhìn khuôn mặt tự tin của Khang Hy, liền hỏi: “Không biết Hoàng thượng có biện pháp gì?”

Khang Hy đáp: “Tiểu Quế Tử, ngươi đã từng nghe câu ‘Lạt mềm buộc chặt’ chưa?”

Tứ gia đương nhiên hiểu rất rõ thế nào là ‘Lạt mềm buộc chặt’, nhưng hẳn biết “Vi Tiểu Bảo” trước đây là kẻ không có học vấn, vì thế liền tỏ ra mờ mịt khó hiểu: “Cái này...Nô tài hình như đã từng nghe ai đó nói

rồi, mặc dù không rõ chính xác nó là cái gì...Nhưng nếu Hoàng thượng đã nói thì nhất định đó là cách vô cùng lợi hại!”

Khang Hy thấy hần rõ ràng không hiểu ‘Lạt mềm buộc chặt’ là gì, nhưng vẫn không quên nịnh hót, liền bật cười: “Lạt mềm buộc chặt...ý chính là, người muốn bắt một người, trước hết cứ thả hần ra, đương nhiên cũng không phải để người ta đi mất hút, mà là để quan sát hành động tiếp theo, từ đó lần ra càng nhiều manh mối.”

Tứ gia nghe xong, gần như hoàn toàn rõ ràng Khang Hy muốn làm cái gì. Quả nhiên, ngay sau đó, người đối diện liền nói: “Theo ý trẫm, không bằng chúng ta thả mấy tên thích khách kia ra, dù sao có để bọn chúng lại trong địa lao cũng vô dụng. Ta nghe Đa Long nói, có tra tấn thế nào, bọn chúng vẫn khăng khăng nói là thủ hạ của Bình Tây Vương. Cho nên trẫm muốn...”

Tứ gia hiểu ý tiếp lời: “Chẳng lẽ...Hoàng thượng muốn thả bọn chúng ra...Để bọn chúng tự bò về ổ, sau đó một mẻ bắt gọn?”

Khang Hy cười: “Tiểu Quế Tử, người cũng thông minh đấy chứ, nghĩ một lát đã hiểu rõ rồi.”

Tứ gia nhận được lời khen, liền mặt dày nói: “Đi theo Hoàng thượng lâu, tất nhiên cũng phải thông minh lên.”

Khang Hy cười ha ha một hồi, sau đó nghiêm túc nói: “Không tồi, người rất đúng ý trẫm. Trẫm chính là tính toán như vậy, chỉ cần tỏ ra sơ hở, để thích khách nghĩ rằng mình có thể trốn khỏi cung. Như vậy, bọn chúng tất nhiên sẽ quay lại tìm người chủ mưu. Lúc đó, chúng ta sẽ...Một mẻ bắt gọn!” Lúc hần nói tới đây, bàn tay đang buông thông bên hông chậm rãi xiết chặt lại, trên mặt tràn ngập vẻ tự tin khí phách, khiến Tứ gia nhìn mà chấn động không thôi.

20. Chương 20: Tức Giận Giáo Huấn Muội Muội

Khang Hy nói xong, liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, hơi trầm mặc một lát mới hỏi: “Tiểu Quế Tử, hôm nay ra ngoài, người đi một mình sao?”

Tứ gia vừa nghe, giật bản mình, nghĩ đến câu “người nghĩ ta không ở trong cung nửa ngày mà Hoàng đế ca ca không biết sao” của Kiến Ninh, lập tức vội vàng quỳ sụp xuống cầu xin tha thứ: “Nô tài đáng chết, xin Hoàng thượng tha mạng!”

Khang Hy mỉm cười, nhìn bộ dạng lo lắng sợ sệt của Tiểu Quế Tử: “Hả? Người sao lại đáng chết?”

Tứ gia nói: “Bẩm Hoàng thượng, công chúa muốn cùng nô tài ra ngoài cung, nô tài không còn cách nào khác...đành phải tuân mệnh. Nô tài không hề cố ý dẫn công chúa xuất cung, xin Hoàng thượng minh giám...”

Khang Hy thấy hần thành thật kể hết đầu đuôi, lại cười: “Con mẹ người, thật ra cũng thành thật gọn nhỉ, trẫm vừa hỏi liền khai sạch.”

Tứ gia nói: “Nô tài cũng không phải muốn giấu Hoàng thượng, chỉ sợ tùy tiện nói ra, Hoàng thượng sẽ tức giận, cho nên mới không dám mở miệng...”

Khang Hy cười, cúi xuống vỗ lên vai của Tứ gia: “Hừ, cầu nô tài, trong cung có chuyện gì qua được ánh mắt của trẫm đây...”

Tứ gia lại nói: “Hoàng thượng anh minh!”

Khang Hy thở dài: “Aizz, làm sao trẫm lại không biết? Kiến Ninh từ trước tới giờ đều tùy hứng, lại thường xuyên bắt nạt người khác, người đương nhiên không dám cãi lời nàng...Chẳng qua, Tiểu Quế Tử, đừng nói là trẫm không cảnh cáo người. Sau này nếu còn xảy ra chuyện như vậy, người cứ lời ý chỉ của trẫm ra mà áp chế Kiến Ninh...May mắn lần này không xảy ra chuyện gì. Nếu thực sự có chuyện, cho dù giao tình giữa chúng ta có tốt đến đâu, trẫm cũng không tha cho người được!” Câu nói cuối cùng này mang theo nồng đậm mùi vị uy hiếp.

Tai Tứ gia giật giật, lúc hần nghe được câu “con mẹ ngươi” liền kinh hãi, làm sao Hoàng A Mã lại có thể thô tục như vậy, nhất định là bị tên cầu thái giám này làm hư rồi...Lau đi mồ hôi trên trán, Tứ gia cúi đầu nói: “Nô tài tuân mệnh, nhất định sẽ không có lần sau. Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!”

Khang Hy thấy hần nghiêm trang thề thốt như vậy, chỉ nghĩ là hần bị mình dọa cho sợ hãi rồi, nên lại vỗ vỗ vai Tứ gia: “Đừng lo, trẫm cũng là muốn tốt cho ngươi, sợ ngươi gặp phải đại họa mất đầu thôi...Nếu Kiến Ninh xảy ra chuyện, đừng nói là trẫm, mà trước tiên thái hậu sẽ không tha cho ngươi. Chuyện ngày hôm nay, mặc dù ngươi có sai, nhưng Kiến Ninh cũng có lỗi. Trẫm sẽ đi giáo huấn nàng, ừm...Đứng lên đi, Tiểu Huyền Tử làm sao nhần tâm phạt Tiểu Quế Tử được!”

Những lời của Khang Hy lọt vào tai của Tứ gia khiến Ung Chính kinh ngạc vô cùng. Đây là lần đầu tiên hần nghe Khang Hy tự xưng là “Tiểu Huyền Tử”. Chỉ cần hơi động não chút xíu là Tứ gia liền biết đó là xưng hô trước đây “Tiểu Quế Tử” gọi Khang Hy. Bây giờ Khang Hy lại tự nhiên xưng như vậy...Có thể thấy quan hệ giữa Tiểu Quế Tử và Khang Hy thực sự là...

Nghĩ tới việc Tiểu Quế Tử chính là hương chủ Thanh Mộc Đường của Thiên Địa hội, lại có quan hệ thân thiết với Khang Hy...làm Tứ gia rất khó chịu, cảm thấy cái tên Tiểu Quế Tử này vạn phần đáng chết, chỉ là hần không thể tự tay giết người này.

Tứ gia thầm nghĩ: “Hoàng a mã yêu quý tên tiểu thái giám này như vậy, vậy mà hần lại dám dối trên gạt dưới. Bây giờ ta nhất định sẽ đối tốt với Hoàng a mã gấp bội...Nếu Hoàng a mã biết mình bị phản bội, nhất định sẽ không chỉ tức giận mà còn vô cùng đau lòng...Chỉ là, sao ta lại không biết, vị Hoàng a mã không gì không làm được cũng từng có thời kì ‘phản nghịch’, ‘tùy tiện’ thế này. Chẳng lẽ là bởi bây giờ Hoàng a mã vẫn là thiếu niên sao?”

Trong khi Tứ gia còn đang miên man suy nghĩ, đã thấy Khang Hy giơ tay kéo hần đứng dậy, nói: “Mụ nội ngươi, lá gan không phải vốn rất lớn sao? Chẳng lẽ bị mấy lời nói xạo của ta dọa át mặt rồi?”

Tứ gia lấy lại tinh thần, giả bộ giơ tay lau trán: “Hoàng Thượng vừa nổi giận đã lộ ra phong thái thiên tử, tất nhiên khiến Tiểu Quế Tử sợ hãi vạn phần...” Sau đó, hần hơi cúi đầu xuống, tỏ vẻ thành khẩn, “Đa tạ Tiểu Huyền Tử đã dằn dò...Tiểu Quế Tử nhất định sau này sẽ càng thêm trung thành, làm tai mắt cho Tiểu Huyền Tử, để Tiểu Huyền Tử không phải bận lòng.”

Khang Hy cười nói: “Lại bắt đầu ba hoa rồi. Ngươi nói được vậy trẫm cũng an tâm. Mụ nội ngươi, một khi ngươi đã muốn vậy thì bắt đầu từ việc tra án Mộc vương phủ đi. Trẫm chờ tin tốt lành của ngươi.”

Tứ gia vỗ ngực: “Xin Hoàng thượng yên tâm, Tiểu Quế Tử ta đã ra tay thì tất nhiên là thành công. Hơn nữa còn có Tiểu Huyền Tử anh minh đứng sau chỉ lối, đám phản tặc này có chấp cánh cũng không thể bay đi đâu được!”

Khang Hy nghe Tiểu Quế Tử nịnh, cố nén cười: “Được rồi được rồi, trẫm biết ngươi rất tài. Mau cút đi, đừng có làm mất mặt ta!”

Tứ gia “cút” ra khỏi Ngự Thư Phòng mới nhẹ nhàng thở hắt ra, cảm thấy cuộc nói chuyện vừa rồi thực sự là nguy hiểm vô cùng.

Đối mặt với thiếu niên Khang Hy, tuy rằng có điểm mới mẻ, nhưng áp lực vẫn y như trong trí nhớ của hần. Mà hần với Tiểu Quế Tử trước đây tính cách lại khác xa nhau. Hần thuộc loại bình tĩnh lạnh nhạt mà Tiểu Quế Tử lại là kẻ láu cá, cho nên lúc ở trước mặt Khang Hy không tránh khỏi căng thẳng. May mắn Tứ gia là “người tài ba không gì không làm được”, mới có thể biết cách quan sát sắc mặt, ứng phó kịp tình hình không để lộ đuôi.

Chỉ là, cho dù hần diễn giỏi thế nào, cũng nhất định sẽ có lúc sơ hở. Huống chi trên đời này không có gì có thể mãi là bí mật, giấy thì không thể gói được lửa, đến lúc thân phận thật của hần – Vì Tiểu Bảo, hương chủ Thanh Mộc đường Thiên Địa hội bị bại lộ, thì Khang Hy sẽ xử trí hần thế nào?

Hiện giờ cứ cho là thoát được một kiếp, nhưng nghĩ đến tương lai xám xịt, Tứ gia nhin không được thở dài liên tục.

Nhưng hần không phải là người vừa thấy khó khăn sẽ lùi bước. Tuy rằng tương lai mờ mịt, nhưng Tứ gia cũng không có ý từ bỏ.

Hơn nữa, thật ra cũng không phải là không còn đường sống. Thứ nhất, Khang Hy thực sự yêu mến Tiểu Quế Tử. Thứ hai, nếu Tiểu Quế Tử lập được công lớn cho Khang Hy, như vậy Khang Hy cũng có thể giảm nhẹ tội cho hắn. Thứ ba là...cho dù Khang Hy có vô tình trở mặt...nếu đã không còn đường lui nữa...vậy ít nhất hắn cũng còn có thể trốn khỏi hoàng cung.

Tứ gia suy tính một lát, cảm thấy cũng không phải là đã mất hết hi vọng, liền lấy lại tinh thần, quyết định trước tiên phải giải quyết gọn gàng việc với Mộc vương phủ đã.

Trong khi Tứ gia bận rộn vô cùng, thì Kiến Ninh sau khi trở về Khôn Ninh cung được một lát, đã có thị vệ đem đồ hôm nay nàng mua đưa tới. Nàng thoải mái ngồi dựa vào ghế, thưởng thức từng món đồ mình đã lựa. Mua sắm bao giờ cũng là hoạt động yêu thích nhất của con gái a.

Đang cao hứng xem, bên ngoài lại nghe thấy có người hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Kiến Ninh vội vàng đứng bật dậy, chuẩn bị tiếp giá.

Khang Hy vừa bước vào đã lạnh lẽo nhìn mấy thứ đồ bày đầy trên bàn, lại nhìn Kiến Ninh, nói: “Kiến Ninh, mấy thứ này từ đâu mà có?”

Kiến Ninh ấp a ấp úng: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy liếc nàng một cái, sau đó lập tức quay mặt đi, thản nhiên nói: “Nói thật cho trẫm.”

Kiến Ninh thấy hắn tức giận, liền lí nhí đáp: “Hoàng đế ca ca, là đồ ở bên ngoài...”

Khang Hy hừ một tiếng, tức giận quay đầu lại nhìn Kiến Ninh, nhú mày: “Cái gì gọi là đồ ở bên ngoài?”

Kiến Ninh mím môi: “Là, là Kiến Ninh lén trốn khỏi cung mua về.”

Khang Hy cả giận quát to: “Người cuối cùng cũng chịu khai thật rồi?”

Kiến Ninh vội vàng lại gần, lén lút kéo ống tay áo của Khang Hy: “Hoàng đế ca ca, ta vốn cũng không có ý định lừa dối mà...”

Khang Hy nhìn xuống ống tay áo của mình, tức giận phát mạnh: “Nếu trẫm không hỏi tới, người sẽ chủ động nói ra sao? Một mình ra khỏi hoàng cung, người có biết quy củ hay không! Lúc này Thái hậu phái người đi tìm người, nếu không phải trẫm bao che thì lúc này người phải làm sao hả? Thật sự quá to gan rồi!”

Kiến Ninh nghe tới đây, thầm nghĩ: “Hình như cũng không phải thật sự tức giận đâu nha.” Nhưng ngoài mặt nàng vẫn vờ tỏ ra sợ hãi lo lắng không thôi, nhỏ giọng nói: “Hoàng đế ca ca, ta biết ta sai rồi. Nhưng mà ở trong cung mãi, thực sự buồn chán vô cùng. Hoàng đế ca ca cả ngày bận rộn không có thời gian để ý tới Kiến Ninh, cũng không chịu sắp xếp thời gian đi chơi với người ta...Ta thực sự rất muốn cùng Hoàng đế ca ca ra ngoài dạo chơi, nhưng lại không dám đi quấy rầy người...Hơn nữa, lần này ta ra ngoài, còn mua rất nhiều đồ chơi cho Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy bị lời nàng nói làm cho cảm động, nhưng vẫn nhú mày nhắc nhở: “Người nghĩ trẫm hứng thú với mấy thứ đồ bên ngoài lắm sao? Có cái gì trong cung không có chứ? Hơn nữa bên ngoài nguy hiểm, Thiên Địa hội, Mộc vương phủ, nếu để lũ phản tặc đó biết được người là công chúa thì cái mạng của người còn giữ nổi không?”

Kiến Ninh nói: “Có Tiểu Quế Tử đi cùng ta mà. Hắn thông minh như vậy, hơn nữa ta cũng rất cẩn thận...Về sau ta sẽ không dám nữa!”

Khang Hy trừng mắt với nàng, khoan thai nói tiếp: “Người biết sai chưa?”

Kiến Ninh chậm rãi nói: “...Kiến Ninh vốn không biết, nhưng sau khi thấy Hoàng đế ca ca tức giận mới hiểu ra.”

Khang Hy hỏi: “Tại sao?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca là vì sợ Kiến Ninh gặp chuyện không may nên mới tức giận như vậy. Hoàng đế ca ca bình thường vì chuyện quốc sự đã mệt mỏi vô cùng, Kiến Ninh lại còn làm cho...Hoàng đế ca ca

thêm phiền. Kiến Ninh biết sai rồi, Hoàng đế ca ca, người đừng tức giận nữa được không?” Nói tới đây, gò má Kiến Ninh đã đầm lệ.

Khang Hy lúc nghe bẩm báo nói nàng một mình ra khỏi hoàng cung thì thật sự giận dữ vô cùng, lo lắng nàng gặp chuyện chẳng lành. Hiện giờ thấy nàng bình an trở về, tảng đá lớn trong lòng đã buông xuống, vừa rồi ra vẻ tức giận chỉ là muốn dọa nàng sợ để lần sau không dám tái phạm. Thấy nàng biết suy nghĩ như vậy, lại rơi nước mắt hối lỗi, khiến Khang Hy vô cùng đau lòng, sắc mặt cũng trở lại vẻ yêu chiều: “Người...Biết mình sai rồi chứ?”

Kiến Ninh vội vàng đưa tay che tai, ra vẻ hối hận nói: “Kiến Ninh biết sai rồi biết sai rồi, biết sai một vạn lần rồi. Hoàng đế ca ca đừng giận Kiến Ninh nữa.”

Nhìn thấy nàng như vậy, Khang Hy nặng nề thở dài: “Người...Người a...Aizz!”

Kiến Ninh liền nói: “Hoàng đế ca ca, muốn mắng thì cứ mắng Kiến Ninh đi, hoàng đế ca ca đừng thở dài.”

Khang Hy giơ tay ra: “Người là muối muối của trăm...Trăm làm sao có thể thật sự tức giận với người đây? Khó có được một lần người hiểu được suy nghĩ của trăm...Trăm cũng chỉ là vì sợ người gặp bất trắc nên mới giận dữ như vậy, cũng may, cũng may là người an toàn trở về...”

Kiến Ninh nghiêng người dựa vào lòng Khang Hy, một lần nữa đưa tới túm chặt tay áo của Hoàng đế ca ca, ngọt ngào nói: “Hoàng đế ca ca...Ta biết người là muốn tốt cho ta.”

Khang Hy cúi đầu nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập yêu thương, tay không ngừng vỗ về lưng của Kiến Ninh: “Tốt lắm, biết sai có thể sửa. Người về sau đừng phạm lỗi nữa nếu không trăm sẽ thực tức giận.”

Kiến Ninh ngửa đầu nhìn Khang Hy, giang hai tay ôm chặt thắt lưng của hắn: “Hoàng đế ca ca, người đối với Kiến Ninh thật tốt...”

Khang Hy vui mừng cười: “Người cũng coi như còn chút lương tâm.”

21. Chương 21: Hồ Huynh Vô Khuyển Muội

Khang Hy nắm đầu vai của Kiến Ninh: “Vừa rồi người nói trăm không có thời gian chơi với người...Quả thực trăm gần đây bận rộn nhiều việc...vốn nghĩ kẻ địch lớn nhất của trăm là Ngao Bái, sau khi diệt trừ xong sẽ thành thời...ai ngờ lại xảy ra vấn đề Tam phiên. Hơn nữa, hiện giờ có tận ba con cáo già, aizz, thật sự là khiến trăm đau đầu.”

Khang Hy chưa bao giờ đem chuyện quốc sự nói trong hậu cung, cho nên lần này Kiến Ninh thấy hắn chủ động nói ra, liền nói: “Hoàng đế ca ca lợi hại như vậy, sợ gì ba con cáo già chứ. Hoàng đế ca ca là thợ săn giỏi nhất mà ngay cả đạo lý này cũng không biết sao? Thợ săn thì đầu tiên phải rình mồi, đợi đến khi Hoàng đế ca ca tập hợp đủ lực lượng rồi, lúc đó liền giương cung. Ta bảo đảm ba con cáo kia nhất định sẽ chết ngay lập tức!”

Khang Hy vốn chỉ thuận miệng nói ra, để giải thích cho việc mình không có thời gian chơi với muội muội. Hắn trong lòng thầm nghĩ: “Kiến Ninh cũng chỉ là công chúa ngây ngô, thích chơi đùa, trăm nói với nàng những lời này, nếu nàng hiểu được thì sẽ lo lắng cho trăm, nhưng lỡ như nàng không hiểu, lại đem nói ra ngoài thì thật sự không ổn?” Đang muốn dặn dò Kiến Ninh không được để lộ chuyện thì không ngờ lại nghe được nàng nói những lời này.

Khang Hy có chút kinh ngạc, lời Kiến Ninh nói ra, tuy rằng có chút trẻ con khờ dại, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cũng rất có đạo lý.

Khang Hy liền bật cười: “Người vẫn còn nhỏ nên cảm thấy cái gì cũng đơn giản. Nếu ba lão già kia thực sự là cáo thì trăm chỉ cần triệu tập ngự tiền thị vệ sẽ lập tức có thể phanh thây bọn chúng. Nhưng ba lão già này so với hồ ly còn gian xảo hơn, trăm càng nhường thì bọn họ càng lấn tới. Aizz, hiện giờ đại thần trong triều còn nghĩ trăm sợ bọn chúng a.”

Kiến Ninh nói: “Cái này gọi là chiến lược. Phải đánh úp, bất ngờ mới có thể thắng, thợ săn giỏi nào cũng đều làm như vậy. Trước tiên phải quan sát toàn bộ thói quen sinh hoạt của con mồi, sau khi chuẩn bị kĩ

càng, ra tay mới có thể đảm bảo bách phát bách trúng. Đám người kia rõ ràng là thiếu kiên nhẫn, không hiểu được đạo lý này, Hoàng đế ca ca, người đừng chấp bọn họ.”

Khang Hy lại một lần nữa kinh ngạc, mỉm cười: “Kiến Ninh, quả thực là ba ngày không gặp mà đã khiến trăm phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Hôm nay người sao lại có thể hiểu đạo lý như vậy chứ?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca đang khen ngợi ta sao? Tục ngữ có câu ‘hổ huynh vô khuyến muội’, Hoàng đế ca ca thông minh như vậy, nếu như ta lại quá ngu ngốc thì mặt mũi hoàng tộc chúng ta biết để vào đâu? Hừ, cho nên ta cũng muốn trở thành người thông minh, gần đây đã chăm chỉ đọc rất nhiều sách, biết thêm được rất nhiều. Nhưng mà ta cũng chỉ có thể hiểu được một vài đạo lý thôi, trước mặt Hoàng đế ca ca thì đúng là múa rìu qua mắt thợ, Hoàng đế ca ca đừng có dễ ngọt ta.”

Khang Hy lắc đầu, nói: “Lời trăm vừa nói chính là thật lòng khen ngợi người. Những lời vừa rồi của người, ngay cả đám đại thần của trăm cũng không hiểu được...Kiến Ninh...” Hắn nhìn Kiến Ninh, trong ánh mắt cũng dần có sự thay đổi, không còn giống cách nhìn một đứa trẻ con nữa.

Kiến Ninh thấy vậy thì giật mình, vội vàng ho khan nói: “Như vậy Kiến Ninh đóng giả con trai đi thi, trở thành đại thần của Hoàng đế ca ca có được không?”

Khang Hy lúc này còn muốn nhìn nàng bằng “cặp mắt khác xưa”, không ngờ trong nháy mắt lại nghe muội muội nói ra lời như vậy, không khỏi ghen hòng nói: “Người a...Lại bắt đầu nói bậy.”

Kiến Ninh nói: “Người ta là thật lòng mà. Hoàng đế ca ca là ca ca duy nhất của ta, người cho là mỗi ngày nhìn người vất vả lo chuyện quốc sự, ăn không ngon ngủ không yên mà Kiến Ninh không đau lòng sao? Kiến Ninh chỉ hận bản thân không phải con trai, nếu không thì đã có thể vào triều giúp Hoàng đế ca ca. Ngao Bái gì chứ, Tam phiên gì chứ, Hoàng đế ca ca nói nên làm thế nào, Kiến Ninh nhất định sẽ nghe theo, đánh cho bọn chúng thất bại thảm hại, phải khóc gọi cha gọi mẹ, xả giận cho Hoàng đế ca ca!”

Khang Hy nhìn nàng hào hứng nói, nắm tay nhỏ nhỏ còn không ngừng vung lên, tuy rằng chỉ là lời con trẻ, nhưng tình cảm nàng dành mình vẫn là tình cảm chân thật, khiến hắn cảm động vô cùng. Khang Hy để bật cười ha hả, ôm chặt lấy Kiến Ninh, gật đầu: “Người ta nói ‘huynh đệ đồng lòng, kỳ lợi đồng tâm’, nay trăm với người là huynh muội đồng lòng. Kiến Ninh, người yên tâm, Hoàng đế ca ca không vô dụng như vậy đâu...người sẽ sớm nghe được tin tốt.”

Kiến Ninh nhìn Khang Hy: “Thật ra Kiến Ninh biết...”

Khang Hy hỏi lại: “Biết?”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, Kiến Ninh tất nhiên biết...Hoàng đế ca ca thông minh hơn Kiến Ninh gấp trăm ngàn lần, làm sao cần một kẻ ăn nói lung tung như Kiến Ninh đồng lòng chứ. Hoàng đế ca ca trời sinh là thiên tử, đám người Ngao Bái Tam phiên là bọn tà ma ngoại đạo, nhất định sẽ bị Hoàng đế ca ca thu phục. Kiến Ninh vừa rồi nói những lời kia, chẳng qua chỉ muốn chọc cho Hoàng đế ca ca vui thôi, tự Kiến Ninh cũng biết lời mình nói chẳng ra đâu vào đâu...Nhưng mà, nếu như có thể làm cho Hoàng đế ca ca thoải mái cười, cũng có thể coi như đã lập công rồi.”

Lúc nàng nói tới đây, liền cười tủm tỉm, vẻ mặt háo hức tranh công nhìn Khang Hy.

Khang Hy ngẩn người, hai mắt tràn đầy âu yếm nhìn Kiến Ninh, ôn nhu nói: “Trong lòng trăm, Kiến Ninh mới là người lợi hại nhất...Trăm thực sự...cảm kích trời cao đã ban thưởng một muội muội như vậy cho trăm. Cho dù trăm có phải chịu bao nhiêu khổ sở khó khăn, cũng sẽ không oán hận...Dù sao cũng vẫn còn Kiến Ninh chia sẻ với trăm.”

Chân tình ở chốn Hoàng gia là điều cực kỳ đáng quý. Khang Hy từ khi còn nhỏ đã đăng cơ, xung quanh đều là những người lá mặt lá trái với hắn. Cho nên tuy còn trẻ, tâm tư của Khang Hy so với những người trưởng thành khác không biết thâm sâu hơn bao nhiêu lần.

Sở dĩ hắn đối tốt với Vi Tiểu Bảo như vậy, chính là vì Vi Tiểu Bảo là người đầu tiên không sợ hắn, hơn nữa còn thành tâm muốn làm bạn với Khang Hy.

Mà hiện tại quan hệ giữa Kiến Ninh và Khang Hy cũng giống như vậy. Khang Hy muốn tính kế ai cũng được, tính kế Vi Tiểu Bảo cũng không sao...Cho dù tương lai thế nào, nhưng ít nhất lúc này đây, khi Kiến

Ninh còn là “muội muội ruột thịt” của hần, Khang Hy chưa từng bao giờ tính kể nàng.

Hơn nữa nàng bấy giờ cả hành động lẫn lời nói đều vô cùng hợp ý Khang Hy, khiến hần cảm thấy đối với muội muội này, bảo hần moi tìm móc ruột ra cũng được.

Không khí nhất thời có chút chua xót, có lẽ là do diễn quá nhập tâm, khiến cho Kiến Ninh cảm thấy nước mắt của mình rất tự nhiên chảy ra. Nàng nhin không được ôm chầm lấy Khang Hy, miệng kêu to: “Hoàng đế ca ca!”. Kiến Ninh dán sát mặt lên long bào của Khang Hy, cảm thấy lồng ngực rần chắc rộng lớn của người này, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu người thực sự là ca ca ruột của ta thì tốt biết bao...Aizz.” Rõ ràng ban đầu chỉ định diễn trò, nhưng giờ này phút này, đến tận cùng là có mấy phần chân tình, mấy phần giả dối, ngay chính nàng cũng không rõ nữa.

Kiến Ninh đem đồng đồ mình mua từ bên ngoài đưa cho Khang Hy xem. Lúc nàng lén trốn ra ngoài đã tính trước, biết rõ Khang Hy là người thông minh, mình trốn ra giây trước, giây sau hần đã biết nên lần này cũng đặc biệt lưu tâm mua một ít đồ mới lạ giành riêng cho hần.

Thật ra cũng không phải thứ quý giá gì. Đồ rửa bút làm hình quả đào, một ống đựng bút chạm khắc từ rễ cây, còn một ít sách.

Khang Hy cầm lên xem, từ lúc hần dâng cơ đến giờ luôn bận rộn, chưa từng ra khỏi hoàng cung nửa bước, cho nên đối với những thứ thuộc về dân gian cảm thấy vô cùng mới mẻ. Kiến Ninh còn không ngừng kể chuyện bên ngoài cho Khang Hy nghe, lại cho hần nhấp nháp một ít thức ăn của thường dân. Nàng nói: “Ta ăn vào cảm thấy rất ngon, cảm thấy nếu không mang về cho Hoàng đế ca ca ăn thử thì không phải? Vì thế mới mua thêm một gói.”

Khang Hy cười nói: “Tiểu quỷ này.” Ánh mắt hần chuyển đến đồng sách buộc chỉ, thấy cuốn đầu tiên là thoại bản Tam quốc diễn nghĩa.

Khang Hy kinh ngạc hỏi: “Kiến Ninh, cái này cũng là người mua sao?”

Kiến Ninh nói: “Vâng, đúng vậy, ta biết Hoàng đế ca ca rất thích đọc sách, hơn nữa bộ này nhìn rất đẹp, lại rẻ nên mua.”

Khang Hy một lần nữa bật cười, nhìn nàng: “Trẫm thấy là bởi vì rẻ nên người mới nghĩ tới trẫm nhỉ?”

Kiến Ninh nói: “Con người có ai không thích cái đẹp. Hơn nữa ta biết Hoàng đế ca ca là người giàu có nhất thiên hạ, non sông gấm vóc đều là của Hoàng đế ca ca, nếu mua đồ đắt tiền thì ta không kham nổi, cho nên chỉ mua mấy thứ lật vặt hữu dụng với Hoàng đế ca ca thôi.”

Khang Hy tiện tay lật xem, cảm thấy bản in này vô cùng cẩn thận, hình vẽ thập phần tinh xảo, có thể thấy Kiến Ninh cũng có tâm, trong lòng vô cùng hưởng thụ, liền mỉm cười gật đầu. Lại nghĩ tới một chuyện không vui, không tự chủ được mà thở dài.

Kiến Ninh hỏi: “Hoàng đế ca ca sao lại thờ dài? Chẳng lẽ người không thích sao?”

Khang Hy nói: “Không phải không thích, chỉ là trẫm bỗng nhiên nhớ tới vụ án Minh Sử.”

Kiến Ninh giật mình, trong lòng biết rõ vụ án Minh Sử này đã dẫn tới bao nhiêu huyết án, tiểu tình nhân Song Nhi của Vi Tiểu Bảo, tuy chỉ là một nha đầu cũng bị nó liên lụy, mà Mao Thập Bát cũng là vì nguyên nhân này mới tiến kinh. Thấy Khang Hy nhắc đến, nàng không khỏi im lặng lắng nghe.

Khang Hy lại nói tiếp: “Chuyện này vốn không phải là chuyện quốc gia đại sự gì, trẫm vốn dĩ định cho qua, bởi vì nếu truy cứu tới cùng, e rằng sẽ rất nhiều người vì nó mà mất đi tính mạng. Ai ngờ Ngao Bái lại không chịu buông tha, cuối cùng trẫm cái gì cũng không thể làm. Ngao Bái trước nay đều căm ghét người Hán, ngay cả việc trẫm xem sách người Hán viết hần cũng khó chịu. Người này hay nói nhất chính là câu người Hán chỉ biết dạy hư người Mãn chúng ta...”

Kiến Ninh nghe đến đây liền xen vào: “Trách không được Ngao Bái bị Hoàng đế ca ca giết, cái loại đại thần có lớn mà không có khôn này, thật sự là mối nguy lớn của xã tắc!”

Khang Hy hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Kiến Ninh hừ một tiếng, nói: “Kiến Ninh tuy rằng ít đọc sách nhưng cũng biết sách vở ẩn chứa đạo lý, mà đạo lý thì ai cũng cần biết. Hơn nữa trước khi người Mãn chúng ta vào Trung Nguyên, nơi này đều là do người Hán cai trị. Người Hán tuy rằng bất mãn với người Mãn chúng ta, thậm chí đôi khi còn trở nên quá khích, nhưng đồng sách kia cũng rất đáng giá để chúng ta học tập. Ngao Bái kia đầu óc nông cạn, chỉ nhìn thấy mặt xấu mà trấn áp, quả thực là vô liêm sỉ. ”

22. Chương 22: Bắt Đầu Hành Động

Kiến Ninh vừa dứt lời, ánh mắt Khang Hy liền sáng lên, lại hỏi: “Vì sao lại nói vậy?”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Nếu như ta thể hiện quá thông minh, như vậy sẽ không giống Kiến Ninh bình thường.” Vì thế, nàng khờ dại nhìn Khang Hy: “Hoàng đế ca ca sao lại hỏi vậy? Chẳng lẽ...ta nói sai rồi? Ta chỉ cảm thấy tầm nhìn của Ngao Bái có chút hạn hẹp, dù sao lịch sử của người Hán cũng đã trải qua mấy ngàn năm, tất phải có chỗ đáng để chúng ta học tập. Nếu như cứ bảo thủ mà phủ nhận hoàn toàn thì thật sự...” Nàng lắc lư đầu, làm bộ như không biết phải diễn đạt thế nào.

Khang Hy cười nói: “Nói rất đúng, nếu như cứ mãi bảo thủ thì làm sao có thể tiến bộ được? Kỳ thực trong lòng trẫm cũng nghĩ như ngươi. Chúng ta vào Trung Nguyên chưa được bao lâu, giống như ngươi nói, trước đó đều là người Hán thống trị...Tuy việc người Hán phản kháng chúng ta là có, nhưng mặc kệ thế nào, trẫm đều muốn làm một hoàng đế tốt, để cho con dân của trẫm được an cư lạc nghiệp. Aizz...Chỉ tiếc bây giờ trong dân chúng vẫn còn đám người Thiên Địa hội, Mộc vương phủ...lúc nào cũng rêu rao khẩu hiệu ‘phản Thanh phục Minh’...”. Nói tới đây, trong mắt Khang Hy lại lộ ra một chút ưu sầu.

Kiến Ninh gật đầu, chủ động vỗ vỗ bả vai Khang Hy, nói: “Hoàng đế ca ca, đừng lo lắng, ngươi là hoàng đế tốt. Mặc kệ bọn họ làm loạn thế nào, cũng chỉ giống như đứa nhỏ tính khí không tốt mà thôi...Trăm ngàn năm sau, nhất định sử xanh sẽ ghi tên Hoàng đế ca ca là Hoàng đế tốt.”

Lời này Kiến Ninh nói ra vô cùng kiên định, tràn ngập tin tưởng. Bởi vì nàng biết rõ, trăm ngàn năm sau, tất cả đều nhận định Khang Hy là đế vương kiệt xuất.

Nhưng Khang Hy tất nhiên là không biết điều này, hắn nhìn muội muội nghiêm nghị nói ra những lời hùng hồn như vậy, cảm thấy buồn cười vì Kiến Ninh tuổi còn nhỏ đã biết nịnh nọt. Nhưng nghĩ lại, tục ngữ nói “Trẻ con luôn nói thật”, nàng có thể khen mình như vậy, có thể thấy những gì hắn đã làm được cũng không tệ. Kiến Ninh tuy rằng chỉ là một bé gái, thường xuyên gây ngô ngốc ngếch, nhưng cũng có lúc thông minh đột xuất, khiến Khang Hy cảm thấy đáng yêu cực kì.

Vì thế hắn liền cười: “Kiến Ninh, ngươi nói xem tại sao ngươi biết trẫm là hoàng đế tốt...Trong mắt người Hán, trẫm có làm gì cũng kém Hoàng đế của bọn họ. Mặc kệ Hoàng đế người Hán hoang dâm bao nhiêu bọn họ vẫn cho là tốt, mà trẫm...có cố gắng bao nhiêu cũng là người xấu.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, đừng để tâm đến ánh mắt của người khác như vậy. Hoàng đế, mặc kệ là người Hán hay người Mãn, chỉ cần có thể khiến cho dân chúng được đủ ăn đủ mặc, sống trong hòa bình thì đều là Hoàng đế tốt!”

Khang Hy nghe xong, cảm thấy vui mừng như mở cờ trong bụng: “Không tồi, chỉ cần có thể để dân chúng ấm no... Từ khi tiếp nhận giang sơn trong tay tổ tông, trẫm lúc nào cũng nơm nớp lo sợ...Sợ rằng mình làm không được...Hôm nay nghe được lời của Kiến Ninh ngươi, trẫm mới cảm thấy tin tưởng vào bản thân. Trẫm nhất định sẽ cố gắng để sử sách ghi lại trẫm là hoàng đế tốt!”

Kiến Ninh vỗ tay hoan hô: “Hoàng đế ca ca, chuyện này nhất định không thành vấn đề!”

Khang Hy được nàng cổ vũ liền hưng phấn nói: “Trẫm còn tưởng ngươi cái gì cũng không biết, suốt ngày chỉ rong chơi, không ngờ...Kiến Ninh, ngươi khiến trẫm cảm thấy ngoài ý muốn rồi a.” Nhìn Khang Hy tươi cười thật lòng, Kiến Ninh liền nói: “Kiến Ninh biết Hoàng đế ca ca trong lòng luôn lo lắng cho thiên hạ, nếu Kiến Ninh cứ ham chơi mãi, nhất định Hoàng đế ca ca sẽ không vui. Cho nên Kiến Ninh liền cố gắng học tập, hi vọng có thể phân ưu với Hoàng đế ca ca, không để Hoàng đế ca ca chán ghét ta thôi.”

Khang Hy cười ha hả: “Ngươi đúng là tiểu quỷ tinh quái, còn nhỏ mà đã nghĩ được nhiều như vậy.”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh có nghĩ nhiều nữa cũng không được như Hoàng đế ca ca. Đúng rồi, ta nghe nói, gần đây Hoàng đế ca ca hình như trọng dụng Thang...Thang cái gì đó, người ngoại quốc ấy.”

Khang Hy nhìn nàng, nói: “Người đang nói tới Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân phải không?”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy. Hoàng đế ca ca, ta muốn gặp bọn họ.”

Khang Hi hỏi: “Hả? Người sao lại có hứng thú với hai người này rồi?”

Kiến Ninh đáp: “Hoàng đế ca ca coi trọng bọn họ như vậy, khiến cho Kiến Ninh cảm thấy hứng thú thôi. Nghe nói hai người ngoại quốc này kiến thức uyên bác, ta muốn học tập một chút để có cái khoe khoang trước mặt Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy cười nói: “Lúc trước bảo người đọc sách, lần nào người cũng kêu đau đầu. Hiện giờ thì hay rồi, tự nhiên chủ động đòi học hành. Trẫm tất nhiên đồng ý, để hôm nào trẫm bảo hai người kia tới gặp người. Nhưng mà người phải nhớ, trẫm triệu lần không được đùa giỡn hai người họ.”

Kiến Ninh cười dài nói: “Kiến Ninh tuân mệnh!”

Khang Hy thấy Kiến Ninh ngoan ngoãn lạ kì, trong lòng vạn phần vui mừng, mỉm cười gật đầu.

Kiến Ninh thấy sóng gió đã qua, liền đi thăm Thái hậu. Đã nhiều ngày dưỡng bệnh trôi qua, sức khỏe của Thái hậu đã tốt lên nhiều. Mẹ con hai người gặp nhau, không khỏi ân cần hỏi han. Kiến Ninh còn mang theo đồ mua ở ngoài cung dâng cho Thái hậu khiến Thái hậu vô cùng mừng rỡ, cũng không khỏi sao nàng có chúng, chỉ khen nàng có tâm.

Thái hậu lại nghe thấy Khang Hy mấy ngày gần đây đều ghé qua Khôn Ninh cung, liền ôm Kiến Ninh nói: “Lúc trước người vô cùng tùy tiện, lúc nào cũng gây chuyện, khiến Hoàng đế ca ca của người không vui. Ngoài mặt hẳn không nói gì, chính là vì người là muội muội của hắn, nhưng trong lòng, aizz, hẳn là để vương, tâm tư thâm trầm...Miệng tuy không nói nhưng lòng ắt không vui. Tương lai ngày tháng còn dài, người sớm muộn cũng gặp họa. Bây giờ người lại ngoan hiền như hồi nhỏ, khiến quan hệ huynh muội tốt đẹp hơn, ta cũng an lòng. ”

Kiến Ninh nói: “Thái hậu, người cứ yên tâm, Hoàng đế ca ca hiện tại rất thích con. Thái hậu, người phải cẩn thận chăm sóc cơ thể, những chuyện khác không cần lo lắng.”

Thái hậu mỉm cười, nhưng khóe mắt lại vương nét âu sầu.

Kiến Ninh từ Từ Ninh cung đi ra, thầm nghĩ: “Thái hậu có tâm sự, nhưng không biết là chuyện gì a? Khoan đã...Ta biết rồi, hẳn là chuyện Tứ thập nhị chương kinh. Thần long giáo của bọn họ là đám tà môn, nếu không lấy được Tứ thập nhị chương kinh, sẽ phải chịu cái gì cái gì ‘Báo thai dịch cân hoàn’ tra tấn, khổ không sao nói hết! Aizz, nếu Thái hậu bị tra tấn đến chết, ta cũng coi như xong đời a...Đúng rồi, chẳng phải Vi Tiểu Bảo có mấy cuốn kinh sao, không bằng ta đi tìm xem...Dù sao Thần long giáo kia cũng không biết trong kinh thư có bí mật gì, ta chỉ cần lấy mấy miếng da nhỏ ra. Hừ, muốn tìm long mạch của Đại Thanh sao, tìm đến chết đi, ha ha! Ta thật là thông minh tuyệt đỉnh a!”

Kiến Ninh trong lòng ca ngợi bản thân ngất trời, vui vẻ đi đến chỗ ở của Tứ gia.

Lại nói tới Tứ gia, hắn đang tất bật chuẩn bị vài thứ cần thiết, sau đó đi tới đại lao gặp mấy tên thích khách Mộc vương phủ. Mấy tên thị vệ canh cửa thấy hắn bước vào, đều ủa lên chào đón. Nguyên nhân là hai tên thủ lĩnh thị vệ Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền ở đây đều có quan hệ thân thiết với “Vi Tiểu Bảo”.

Tứ gia nói: “Ta phụng lệnh Hoàng thượng, đến đây thẩm vấn phạm nhân. Thế nào, bọn họ đã nhận tội chưa?”

Trương Triệu hai người sâu nảo nói: “Mấy tên thích khách này thật sự rất cứng đầu. Thuộc hạ dùng cực hình rồi mà bọn họ một hai đều chỉ khai là làm việc cho Bình Tây Vương Ngô Tam Quế.”

Tứ gia lại nói: “Chúng ta ăn lộc của vua, phải biết trung quân báo quốc, tận tâm tận lực làm việc cho Hoàng thượng...Tại sao lâu như vậy rồi mà không khai thác được thêm thông tin gì. Để ta vào xem sao.”

Trương Triệu hai người lập tức cúi đầu, cung kính dẫn đường cho Tứ gia, nhưng Tứ gia lại nói: “Các người canh bên ngoài, không cần đi theo. Ta tính lừa gạt bọn chúng, nhưng nếu có mặt các người ở đó sẽ không thể phát huy tác dụng.”

Trương Triệu hai người gật đầu đồng ý.

Tứ gia đi vào, lập tức thấy ba người đang bị trói trên cột, vết thương trên cơ thể thảm hại không tả nổi. Một người tuổi tương đối lớn, một người đang độ tráng niên, người còn lại tuổi tương đối nhỏ, rất ra dáng tiểu bạch kiểm. Tứ gia âm thầm nhíu mày, nghĩ: “Chẳng lẽ người này chính là Lưu Nhất Chu trong miệng của Tiểu quận chúa? Chính là thanh mai trúc mã với phản tặc họ Phương kia? ”

Trong khi Tứ gia quan sát ba người kia thì ba người cũng nhìn hẩn. Tên tiểu bạch kiểm thấy Tứ gia mặc quần áo thái giám, liền mắng to: “Cẩu thái giám, nhìn cái gì mà nhìn!” Tứ gia cau mày, cẩn thận ngoái đầu nhìn lại, xác định hai người Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền không hề bước vào, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Phương Di Phương cô nương...”

Lời vừa ra khỏi miệng, đã thấy tên tiểu bạch kiểm kia biến sắc, kêu to: “Cẩu thái giám, người nói cái gì? Vì sao biết...” Lão già bên cạnh hẩn vội quát to: “Câm mồm!” Lúc lão nói chuyện, cái đầu không ngừng lắc lư, thái độ vô cùng kích động.

Tứ gia cười nhạt, quét mắt nhìn tên tiểu bạch kiểm kia, hỏi: “Người là Lưu Nhất Chu!”

Tiểu bạch kiểm mở to mắt kinh ngạc, bật thốt ra: “Làm sao người biết?” Lão già bên cạnh lại một lần nữa lắc đầu giận dữ, nói: “Hẩn lừa người thôi!”

Tứ gia nhìn sang lão già kia, cúi đầu nói: “Các hạ không cần đa nghi như vậy, vì sao ta biết rõ các người, đó là chuyện của ta, đám người nhà Thanh hoàn toàn không biết. Không dám giấu giếm, có người nhờ ta tới cứu các vị trong Mộc vương phủ.” Tứ gia mở lời, sắc mặt tỏ ra vô cùng thành khẩn, khiến ba người nhất thời không biết có nên tin hay không.

Tứ gia đã sớm có chuẩn bị, lập tức sai thị vệ bên ngoài lui ra, lại cởi trói cho ba người kia, nói: “Bằng hữu của ta chính là Vi Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên Địa hội, chịu ủy thác của Mộc Tiểu công gia nhờ tới cứu các vị ra ngoài. Sau khi các vị thấy Mộc Tiểu công gia thì sẽ biết rõ ngọn nguồn. Ở đây có mấy bộ quần áo, làm phiền các vị mau chóng thay, ta sẽ mang mọi người ra khỏi cung.”

Ba người nửa mừng nửa sợ, thấy Tứ gia lời nói và hành động đều lưu loát, cảm thấy tám chín phần là thật, vội vàng thay quần áo. Lưu Nhất Chu lại hỏi: “Công công, xin hỏi sư muội của ta...”

Tứ gia đáy lòng giật thót, thầm nghĩ: “Phương Di bị ta tự tay giết chết. Việc này lừa Tiểu quận chúa thì dễ, nhưng sau này Tiểu quận chúa nếu gặp lại đám người này, hai bên trao đổi thông tin với nhau, nhất định sẽ bị phát hiện...” Hẩn còn đang do dự, Lưu Nhất Chu đã nói thêm: “Ta nghe đám cẩu thị vệ nói nữ thích khách đã chết, người ra tay là một vị Quế công công nào đó... Công công, người không cần giấu ta, việc này là thật ư?”

Tứ gia thấy hẩn đã sớm biết, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra: “Việc này để ra ngoài lại nói tiếp, bây giờ không nên chậm trễ...” Lão già lắc đầu cũng nói: “Nhất Chu, không cần vương vấn chuyện nữ nhi, huống hồ lúc đột nhập hoàng cung chúng ta đã không còn mong sống sót trở ra nữa rồi.” Lưu Nhất Chu nghe vậy, lời định nói ra lại nuốt xuống, hai hàng lông mày nhăn lại.

Đúng lúc này, một thái giám từ bên ngoài ngồng nghênh bước vào, kêu lên: “Tiểu...” Tứ gia kinh hãi, mà thái giám kia nhìn thấy phạm nhân đang thay quần áo cũng giật mình. Chữ “Quế” còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì đã thấy Tứ gia mỉm cười, rút ra chủy thủ trong tay áo, đâm vào ngực tiểu thái giám. Thái giám kia kêu lên đau đớn, rồi ngã xuống đất chết.

Tứ gia giết người xong, liền quay đầu lại, quát: “Mau mau đi theo ta, nếu để người khác phát hiện thì không còn đường sống nữa đâu!” Ba người kia thấy Tứ gia không chút do dự giết thái giám, liền hoàn toàn tin hẩn là người một nhà, âm thầm bội phục tiểu thái giám này thân thủ phi phàm, vì việc nghĩa mà không ngại máu tanh. Họ nào có ngờ đâu, Tứ gia ra tay độc ác chẳng qua là sợ thái giám kia tiết lộ bản thân là “Quế công công”, khiến cho Lưu Nhất Chu kia có thể gây họa ỉn.

Tứ gia theo đường nhỏ đi ra, lúc vừa đến cửa cung, đang tính toán xem phải đuổi bọn thị vệ canh cửa thế nào để bọn họ không kêu tên mình lên, lơ đãng quay đầu nhìn lại, đã giật mình nhận ra Lưu Nhất Chu kia biến mất không thấy.

23. Chương 23: Không May Đụng Lưu Nhất Chu

Tứ gia không thấy Lưu Nhất Chu, trong lòng kinh hãi không thôi, nhưng hắn là người gặp nguy không loạn, cho nên vẫn bình thản tươi cười, đem hai người của Mộc vương phủ đưa ra khỏi cung. Bọn thị vệ thấy “Quế công công” mang người ra ngoài, nào dám nhiều lời. Sau khi ra ngoài, Tứ gia cũng dặn dò hai người kia vài câu. Bọn họ thấy Lưu Nhất Chu chưa ra, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng cũng hiểu rõ trong cung bốn bề hiểm nguy, bọn họ thoát ra được đã là nhờ hoàn toàn vào công của vị tiểu thái giám này. Hơn nữa, Tứ gia còn hứa sẽ cố gắng hết sức đưa Lưu Nhất Chu ra ngoài, cho nên hai người kia liền lập tức cáo từ.

Lúc Tứ gia trở lại cung, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, trầm nghĩ: “Tại sao bỗng nhiên không thấy Lưu Nhất Chu đâu? Bọn thị vệ nhất định không dám tùy tiện hạ thủ, như vậy chỉ có thể là do hắn tự mình trốn đi...Nhưng nơi này là hoàng cung, hắn ta cũng biết rõ nguy hiểm, sao còn dám ở lại? Vạn nhất bị bọn thị vệ phát hiện thì thật là phiền toái.” Nghĩ tới đây, Tứ gia không khỏi lại nhú mày. Bây giờ muốn tìm Lưu Nhất Chu không phải là chuyện dễ, trước tiên cứ báo lại cho Khang Hy biết hắn đã thành công “thả” thích khách đã.

Tứ gia liền cất bước đi tới Ngự Thư Phòng.

Lại nói tới Kiến Ninh, sau khi nàng thỉnh an Thái hậu xong, liền quyết định tới phòng của Tứ gia. Nàng nghĩ tới sau khi cầm được quyển kinh trong tay, sẽ lấy đám da dê ra rồi đưa quyển kinh vô dụng cho Thái hậu. Việc này quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Nhớ tới quá khứ không mấy huy hoàng của Kiến Ninh công chúa, nàng sợ nếu mình thường xuyên đến phòng của Tứ gia sẽ gây nên đồn đại không tốt. Huống hồ hiện giờ nàng đang “cải tà quy chính” trong mắt Khang Hy, cho nên nàng không muốn tự hủy đi cố gắng của chính mình.

Kiến Ninh đi đến nửa đường liền kiểm soát, đuổi thái giám cung nữ về Khôn Ninh cung trước, sau đó mới hoan hỉ chạy tới chỗ Tứ gia. Thấy chung quanh im ắng không một bóng người, ngay cả Tiểu Kỳ Tử cũng không thấy, nàng liền nhẹ giọng gọi: “Quế công công, Quế công công...” Bên trong không có một tiếng trả lời. Kiến Ninh thấy Tứ gia không có trong phòng, liền ngông nghênh đẩy cửa tiến vào.

Thật ra trong lòng nàng đã sớm hạ quyết tâm, cho dù Tứ gia ở trong phòng cũng không sao. Dù sao Tứ gia cũng không biết cái gọi là “Tứ thập nhị chương kinh”, lại càng không biết chúng được giấu ở đâu...Phòng này thiết kế vốn là nơi để giấu đồ, hơn nữa đồ đạc Hải Đại Phú lưu lại quá nhiều, Tứ gia tuy rằng tỉ mỉ, nhưng cũng không thể cái gì cũng biết.

Kiến Ninh nhảy chân sáo đi vào, thấy bên trong một bóng người cũng không có, liền bắt đầu nhìn quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Rốt cuộc phải tìm ở đâu đây.” Trước tiên nàng mở tủ trong tường ra, thấy bên trong chất rất nhiều sách. Bên dưới đồng sách đặt một ít bình nhỏ, còn có một cái hộp gỗ.

Kiến Ninh tiện tay lật lật đồng sách, quả nhiên không tìm thấy thứ mình cần. Lại cầm một cái chai trong tay, lắc lắc vài cái, có chai thì trống không, có chai vẫn còn đầy nguyên. Nàng đột nhiên nhớ tới “Hóa thi phần” vô cùng tàn bạo, lập tức vội vàng buông cái bình xuống.

Kiến Ninh ngồi chồm hổm trước tủ, mở hộp gỗ còn lại ra xem, bên trong vẫn là những bình bình lọ lọ. Kiến Ninh nhú mày, tự hỏi: “Aizz, đáng tiếc ta không biết công dụng của mấy thứ này, nếu không thì thật tốt...Này...Chậm đã, ta không biết nhưng mà có người sẽ biết. Ha ha.” Nàng lập tức cao hứng thú ôm toàn bộ đám chai lọ ra, đặt lên bàn, lại nói: “Lão Tứ ở đây, hắn sẽ biết rõ trong phòng mình có mấy thứ này. Nếu bây giờ không thấy nữa, hắn nhất định sẽ nghi ngờ...Nghi ngờ thì cứ nghi ngờ đi, ta là công chúa, hắn dám nói cái gì? Chỉ có thể giận trong lòng mà không dám nói ra thôi, ha ha ha...”

Nghĩ như vậy khiến nàng đắc ý vô cùng, tưởng tượng ra khuôn mặt bất đắc dĩ của Tứ gia, Kiến Ninh lại càng vui, nàng hoa tay múa chân tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

Kiến Ninh vừa cất bước đi vào phòng trong, đột nhiên thấy một góc màn hơi rung. Kiến Ninh giật mình, tưởng là do gió, liền vén màn bước vào. Chỉ thấy trên bàn trong phòng đặt một chén trà, trong chén vẫn còn một chút nước chưa khô hết.

Kiến Ninh tuy rằng “quen biết” Tứ gia không lâu, nhưng hiểu rất rõ hắn là loại người cẩn thận tỉ mỉ, nhất cử nhất động đều có nguyên tắc của mình. Thí dụ như đồ vật trong phòng, hắn chưa từng đặt lung tung, mình chứng là bàn ghế vẫn còn đang ở nguyên vị trí, tại sao có thể để chỏng chơ một chén trà trên bàn? Huống hồ bên trong còn có nước.

Kiến Ninh nhú mày, kêu lên: “Tiểu Kì Tử?” Không thấy có ai trả lời, Kiến Ninh liền cắn chặt môi, cảm thấy có điểm không ổn, lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Một trận gió lạnh đập vào mặt nàng. Người kia ra tay rất nhanh, Kiến Ninh vừa mới tới cửa, vừa định đẩy cửa chạy trốn thì đã bị người nọ túm chặt đầu vai, chặt đến mức nàng cảm thấy tay mình sắp sửa gãy lìa. Nàng hét lên một tiếng, vừa muốn kêu to cứu mạng thì đã nghe thấy người nọ hừ một tiếng, điểm huyết đạo của nàng, kéo Kiến Ninh quay lại phòng trong.

Kiến Ninh tuy rằng tỉnh táo, nhưng lại không có cách nào lên tiếng. Nàng cảm thấy mình bị người nọ ôm lên, sau đó bị ném lên giường. Việc này xảy ra quá nhanh, khiến cho người ta không kịp phản ứng. Kiến Ninh sợ hãi không thôi, rốt cuộc là kẻ nào không có mắt, dám lên vào phòng Tứ gia, lại còn đánh lên công chúa.

Một lát sau, Kiến Ninh lấy lại tinh thần, chậm rãi mở mắt ra. Người trước mặt nàng khuôn mặt không có khó xem, nhưng rõ ràng là một người con trai xa lạ.

Kiến Ninh hỏi: “Khụ, ngươi là người nào? Dám cả gan...” Bỗng nhiên nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Tứ gia, bởi vì vô ý lộ ra thân phận mà cuối cùng nàng bị hắn nắm được nhược điểm, vì thế Kiến Ninh vô cùng thức thời mà im miệng.

Người nọ lại cười lạnh, nói: “Ngươi là công chúa Thát Đát?”

Kiến Ninh âm thầm kêu khổ, tự trách chính mình tại sao lúc trước vào phòng trộm đồ không biết giữ mồm giữ miệng một chút mà bô bô nói ra, để thân phận của mình bị người này biết được.

Kiến Ninh đành phải lấp liếm: “Không, ta không phải, ngươi hiểu lầm rồi...Đại hiệp...Ngươi là ai?”

Người nọ nhìn chằm chằm Kiến Ninh, trong mắt lộ ra vẻ đói khát của dã thú, nói: “Ngươi không phải? Rõ ràng khi nãy ngươi nói mình là công chúa, ta nghe rõ rành mạch. Lão tử và người Mãn có thù không đội trời chung, ha ha, không ngờ hôm nay có thể bắt được công chúa Thát Đát. Quả nhiên trời không phụ lòng người, ta nhất định phải giết ngươi để tể Phương sư muội.”

Kiến Ninh nghe nửa đầu câu nói, càng thêm tự trách bản thân sơ ý. Mà nghe tới nửa câu sau liền giật mình: thì ra cũng không phải ai xa lạ, người quen người quen...Chính là vị Lưu Nhất Chu Lưu sư huynh đại danh鼎鼎.

Kiến Ninh lập tức nói: “Không không, ngươi hiểu lầm ta rồi. Ta không phải công chúa, ta chỉ là cung nữ được sủng ái nhất bên cạnh ả thôi. Vừa rồi là vì ta quá đắc ý nên mới ăn nói lung tung, không kịp nói nốt phần sau. Thật ra đây đủ phải là ‘ta là người được công chúa sủng ái nhất’...Ngươi ngẫm lại xem, đường đường là công chúa sao lại đến phòng tiểu thái giám chứ?”

Lưu Nhất Chu chau mày, nói: “Ngươi không phải công chúa? Vậy...Nơi này có phải là phòng của Tiểu Quế Tử Quế công công không?”

Kiến Ninh lơ mơ đoán được lí do Lưu Nhất Chu xuất hiện ở đây, lại nhìn khuôn mặt hung thần ác sát của hắn...Vì thế nàng liền nói: “Cái này...Không phải, đây là phòng của Tứ công công, không phải phòng của Tiểu Quế Tử công công.”

Lưu Nhất Chu ngẩn ngơ, nói: “Tứ công công, ai là Tứ công công? Đúng rồi, vừa rồi ta nghe ngươi nhắc đến ‘lão Tứ’, chẳng lẽ đây thật sự không phải là phòng của Quế công công sao? Đáng hận, tiểu thái giám kia dám lừa ta!”

Kiến Ninh thấy hần mắc câu, vội vàng nói: “Đúng vậy, bọn họ nhất định là lừa ngươi. Này, ngươi muốn tìm Quế công công sao, ta đem ngươi đi. Ta biết hần đang ở đâu, nhưng mà ngươi phải giải huyết cho ta trước đã.”

Lưu Nhất Chu nhìn nàng, dường như đang muốn xem xem lời nàng nói có thật hay không.

Kiến Ninh vội vàng rên sất khi còn nóng, nói tiếp: “Sao vậy, chẳng lẽ ngươi không tin ta sao? Aizz, vừa rồi ngươi nhắc tới Phương sư muội...Có phải là nữ thích khách vài ngày trước bị giết hay không, ta nhớ nàng lớn lên rất xinh đẹp, nổi bật là đôi mắt to ngập nước. Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Lưu Nhất Chu run sợ: “Ngươi...Làm sao ngươi biết?”

Kiến Ninh nói: “Chuyện này...Aizz...Ngươi có thể giải huyết cho ta trước rồi nói được không? Ta cảm thấy cả người đau nhức sắp ngất đi mất. Dù sao ta cũng chỉ là một tiểu cung nữ không có võ công, đại hiệp ngươi sợ gì a?”

Lưu Nhất Chu ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy nàng nói đúng, liền đáp: “Ngươi tốt nhất nên thật thà một chút. Phàm có nửa lời dối trá, ta nhất định sẽ đem ngươi ra chém thành trăm mảnh. Ta nói được thì sẽ làm được!”

Kiến Ninh sợ hãi nói: “Đương nhiên đương nhiên, ta vào cung cũng là do hoàn cảnh xô đẩy thôi. Hôm nay chỉ là đột nhiên hách tiện, mới tới phòng của Tứ công công định trộm đồ, không ngờ lại gặp phải đại hiệp. Ô ô, chẳng lẽ ta lại còn định hi sinh tính mạng vì một cái gã Quế công công mất hết nhân tính sao? Ta nhất định nhất định sẽ biết gì khai nấy.”

Lưu Nhất Chu vươn tay, giải huyết cho Kiến Ninh, nói: “Được rồi, ngươi hiện tại có thể nói cho ta chuyện của sư muội.”

Kiến Ninh sờ sờ bả vai, quả nhiên đã có thể cử động, chỉ là vẫn còn chút tê dại đau nhức. Nàng nghĩ một lát rồi nói: “Aizz, chuyện này nói ra, quả thực là thê thảm vô cùng.” Trong bụng, Kiến Ninh lại thầm nghĩ: “Sớm biết như vậy nhẽ ra ta nên cầm mấy cái lọ kia theo người. Hiện tại phải làm sao bây giờ? Muốn chạy không chạy được, muốn kêu cứu cũng không xong, chẳng lẽ hôm nay lại bỏ mạng ở đây? Aizz...Ta thực sợ suýt mà, nếu mang theo bọn thị vệ thì đã không xảy ra chuyện này...Thôi, đã đến nước này rồi, đành phải cố kéo dài thời gian, hi vọng viện binh tới vậy...”

Lưu Nhất Chi nói: “Ngươi nói gì? Vô cùng thê thảm? Sư muội ta, nàng...”

Kiến Ninh nói: “Đêm đó là phiên ta hầu hạ công chúa. Ta nghe thấy có tiếng động nên mới chạy ra xem, không ngờ lại nhìn thấy một nữ thích khách, nàng ta hình như đang cố chạy trốn...Hình như nàng bị thương nặng, sau lưng còn có thị vệ truy kích, quả thực rất đáng thương.”

Lưu Nhất Chu nghe, ánh mắt đỏ như hổ, nói: “Phương sư muội thực đáng thương...”

Kiến Ninh gật đầu: “Đúng vậy, thực sự rất đáng thương. Ta cũng cảm thấy nàng đáng thương, nên định chạy lại cứu giúp, không ngờ lại chứng kiến cảnh...”

Lưu Nhất Chu hỏi: “Chứng kiến cảnh gì?”

Kiến Ninh đáp: “Chứng kiến...Chứng kiến...Ngươi thật sự muốn biết sao?” Nàng vừa nói, vừa trầm ngâm suy nghĩ: “Phòng ở của lão Tứ, bình thường không ai dám vào, cho nên ta chỉ có thể trông cậy duy nhất vào chính hần...Có lẽ hần đang đi đâu đó, chốc lát nữa sẽ về thôi?” Nàng cố gắng thò tay ra sau lưng, lần lần tìm tìm.

Lưu Nhất Chu gấp gáp nói: “Tất nhiên muốn nghe, ngươi nói mau!”

Kiến Ninh nói: “Ta thấy Quế công công ngăn cản nàng, sau đó hai tên thị vệ cũng chạy tới vây lấy nàng. Nàng chạy không thoát, vì thế đã bị...Đã bị...Aizz, rất thê thảm, bị chém nhiều đao như vậy, thật là...”

Lưu Nhất Chu cả giận nói: “Ta nhất định phải báo thù cho Phương sư muội!”

Kiến Ninh nói: “Oan có đầu nợ có chủ. Chuyện này do Quế công công làm, không liên quan đến người khác. Để ta đưa ngươi đi tìm hần!”

Lưu Nhất Chu chăm chú nhìn nàng, không nói gì, đôi mắt hơi đỏ lên mang theo vẻ khát máu. Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy cực kì nguy hiểm, vì thế nàng lặng lẽ nuốt nước miếng, kêu lên: “A...Là ai?”

Lưu Nhất Chu cả kinh quay đầu lại. Kiến Ninh lập tức lấy chủy thủ giấu sau lưng ra, vừa muốn rút ra khỏi vỏ, đã bị Lưu Nhất Chu một chương đánh tới: “Người muốn làm gì?”

24. Chương 24: Thủ Đoạn Độc Ác Lạ Thủ Tồi Hoa

Lưu Nhất Chu một cước đá bay chủy thủ trong tay Kiến Ninh, quát: “Người định làm gì?”

Cổ tay Kiến Ninh bị đập mạnh, đau đớn vô cùng. Nàng vội vàng nói: “Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động, sợ là đám cầu thị vệ bước vào, nên định đề phòng...”

Lưu Nhất Chu nhú mày: “Người chẳng qua chỉ là một cung nữ bên cạnh công chúa, sao dám mang theo binh khí?”

Kiến Ninh nói: “Cái này là do người không biết đó thôi. Kiến Ninh công chúa trời sinh tính khí điêu ngoa, thích nhất là làm việc xằng bậy, cho nên thường xuyên tra tấn cung nữ thái giám bên cạnh mình. Ta thân là cung nữ cận kề bên cạnh nàng, đương nhiên thì thoảng cũng phải cầm đao tra tấn người khác để làm vui lòng công chúa.”

Lưu Nhất Chu cau chặt mi: “Công chúa kia đã man như vậy sao?”

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên rồi, người thật may là chưa đụng phải công chúa a. Nàng thực sự rất đáng sợ, rất hay đem đám cung nữ thái giám chúng ta ra tra tấn đến nỗi người không ra người, quỷ không ra quỷ.”

Lưu Nhất Chu hừ một tiếng: “Quả nhiên là công chúa Thát Đát, vô nhân tính!”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều hận nàng.”

Lưu Nhất Chu nhìn Kiến Ninh một lát, dường như muốn đánh giá độ tin cậy trong lời nói của nàng: “Nói như vậy, công chúa Thát Đát rất hung ác phải không? Xem ra, bộ dạng của nàng ta cũng nhất định vô cùng khó coi, có phải là loại mặt mũi hung tợn, trông như ma quỷ không?”

Kiến Ninh nghe hân mô tả mình mà đỏ mặt hời lạnh: “Cũng không dễ nhìn, nhưng mà vẫn chưa đến nỗi hung tợn...”

Lưu Nhất Chu lại hỏi: “Vậy nàng ta trông như thế nào?”

Kiến Ninh nói: “Nàng ta...Dáng người cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, tiếng nói ồm ồm, lúc quát lên thì nghe như sét đánh bên tai, tóm lại là vô cùng đáng sợ.”

Lưu Nhất Chu nói: “Ta mới phát hiện ra là người rất dễ nhìn a. Người tên gì?”

Kiến Ninh nuốt nước miếng, ngập ngừng nói: “Ta? Công chúa gọi ta là...Tiểu Mộc Đầu.”

Lưu Nhất Chu nói: “Tiểu Mộc Đầu? Cái tên này cũng không tồi đâu.”

Kiến Ninh nói: “Này...Đại hiệp, người còn muốn đi tìm Quế công công nữa không?”

Lưu Nhất Chu nói: “Đương nhiên là muốn tìm rồi. Nhưng mà, Tiểu Mộc Đầu, cung nữ các người đều ăn mặc giống nhau phải không?”

Kiến Ninh giật thót tim, nhưng ngoài mặt vẫn cố bình tĩnh nói: “A...Đương nhiên không phải, người cũng biết đấy, ta là cung nữ được công chúa sủng ái nhất, cho nên y phục trên người tất nhiên sẽ không giống các cung nữ bình thường khác. Y phục này là công chúa ban cho ta.”

Lưu Nhất Chu nói: “Nói như vậy thì công chúa Thát Đát đối với người cũng không tệ, sao người còn nói xấu nàng nhiều thế?”

Kiến Ninh thấy tiểu tử này không hề ngốc chút nào, đành cố lấp liếm: “Công chúa đối với ta quả thực không tệ, chẳng qua là nàng tốt với ta cũng không có nghĩa nàng tốt với người khác. Cho dù có thế nào thì ta cũng chỉ là phận nô tài, công chúa lại hung ác như vậy, nếu có một ngày nàng chán ghét ta, như vậy

cuộc sống của ta sẽ thật xui xẻo. Mà người nghĩ hầu hạ công chúa dễ lắm sao? Nhắc tới mà làm ta muốn ứa nước mắt này.”

Lưu Nhất Chu thấy nàng lộ ra vẻ mặt buồn thương, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn trông cực kì đáng yêu. Nghĩ đến nàng tuổi còn nhỏ, hẳn là không biết diễn trò, vì vậy lòng nghi ngờ của hắn cũng dần nhạt đi, bàn tay đang xiết chặt cũng thả lỏng ra: “Được rồi, người yên tâm, khi này là người nghe lầm thôi, không có thị vệ nào qua đây đâu...Ừm, sau khi giết Quế công công xong, ta sẽ tìm cách đưa người ra khỏi cung, không để người phải ở đây chịu khổ nữa.”

Kiến Ninh thấy hắn buông lỏng, liền nhạt lại chủ thủ nhét vào trong giày, hoan hỉ nói: “Thật sao đại hiệp?”

Lưu Nhất Chu liếc nàng một cái, thấy hai tròng mắt của Kiến Ninh mở to, lộ ra vẻ sùng bái, giống y như đúc dáng vẻ của Mộc Kiếm Bình và Phương Di lúc nghe hắn kể chuyện giang hồ trước đây, nhưng dung mạo so với Phương Di và Tiểu quận chúa còn xinh đẹp hơn vài phần. Lưu Nhất Chu chậm rãi gật đầu, thầm nghĩ: “Tiểu cung nữ này quả thực rất đáng yêu.” Hắn nói: “Người đừng cứ mở miệng là gọi ta đại hiệp. Ta tên là Lưu Nhất Chu, người cứ gọi ta Lưu đại ca là được.”

Kiến Ninh thấy Lưu Nhất Chu tin tưởng mình đến nỗi nói ra tên thật, trong lòng thầm sung sướng kêu may mắn. Nàng liền nói: “Lưu đại ca, huynh thật sự muốn đi ám sát Quế công công sao? Ta nghe người ta nói Quế công công võ nghệ rất cao cường, người có đánh nổi không?”

Lưu Nhất Chu thấy nàng lo lắng ình, liền cười: “Yên tâm, nếu ngay cả một thái giám mà ta còn không giết được, thì còn nói gì đến chuyện hành hiệp trượng nghĩa, phản Thanh phục Minh đây?”

Kiến Ninh liền nói: “Được rồi, một khi đã như vậy, ta sẽ đưa Lưu đại ca đi tìm Quế công công.”

Lưu Nhất Chu nhìn nàng: “Tiểu Mộc Đầu, để người dẫn đường sẽ khiến người gặp nguy hiểm. Không bằng thế này đi, người chỉ chờ ở cửa Quế công công cho ta, sau khi làm xong việc, ta sẽ quay lại tìm người.”

Kiến Ninh nghe hắn nói, cảm thấy vô cùng phù hợp với tính toán của mình. Nàng vốn định nếu Lưu Nhất Chu cứ kiên quyết bắt nàng dẫn đường thì sau khi ra khỏi cửa, nàng sẽ tìm cơ hội chui vào hòn giả sơn, kêu to thích khách...Nay hắn đã chủ động muốn nàng ở lại đây, quả thực không còn gì tốt bằng.

Vì thế, nàng lập tức liền chỉ bừa một chỗ. Lưu Nhất Chu nghe xong, liền nói: “Để người một mình ở lại đây ta có chút lo lắng. Thế này đi, ta sẽ điểm huyết của người...”

Kiến Ninh bị tình huống bất ngờ này làm cho không kịp trở tay, chỉ có thể cố nghiêm túc nói: “Lưu đại ca, ta sẽ không phản bội huynh. Có thể không cần điểm huyết không?”

Lưu Nhất Chu nói: “Đề phòng một chút cũng không thừa.”

Hắn nâng tay lên định điểm huyết thì Kiến Ninh lại nói: “Lưu đại ca, nếu như cần phải có biện pháp đề phòng thì hay là huynh cứ trói tay chân ta lại đi, làm như vậy ta cũng sẽ không thoát được. Xin đừng điểm huyết của ta, ta cảm thấy không quen...”

Lưu Nhất Chu ngạc nhiên nói: “Người có thói quen bị trói à?”

Kiến Ninh gượng cười: “Khi công chúa muốn đánh ta, đều sẽ trói ta lại, lâu dần thành thói quen.”

Lưu Nhất Chu thấy cuộc sống của nàng đáng thương như thế, nhất thời mềm lòng, quyết định lấy dây buộc tay chân của Kiến Ninh lại. Lúc hắn đang buộc tay nàng thì Kiến Ninh lại nói: “Lưu đại ca, xin huynh nhẹ một chút, ta đau quá...”

Lưu Nhất Chu nghe nàng nũng nịu cầu xin, không khỏi động lòng mà nới lỏng nút trói.

Cuối cùng, hắn nhét một cái khăn bịt miệng nàng lại, để Kiến Ninh không thể kêu la được nữa. Lưu Nhất Chu thấy nàng ngoan ngoãn, trong lòng có chút thương tiếc: “Tiểu Mộc Đầu, ta cũng là hết cách mới phải làm vậy...Người cố nhẫn nhịn một lát nhé.” Kiến Ninh bất đắc dĩ gật đầu.

Lưu Nhất Chu vừa cất bước ra đến cửa phòng, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng bước chân bên ngoài vang lên.

Hắn vội vàng dừng bước, âm thầm đề phòng, đồng tai lên nghe ngóng tiếng động bên ngoài. Có người nói: “Nghe nói Hoàng thượng sai người đến tìm công chúa, nhưng người trong Khôn Ninh cung lại nói công chúa không ở đây.” Một giọng khác vang lên: “Công chúa trước đây hay đến phòng của Quế công công...Không biết lần này đi đâu nữa?” Người kia lại nói: “Đừng có nói bừa, nếu để người khác nghe được thì chỉ có nước mất đầu. Chỉ hy vọng công chúa có thể biết được Hoàng thượng đang tìm mà sớm trở về, chứ nếu để Thái hậu và Hoàng thượng biết được thì người trong Khôn Ninh cung chỉ còn đường chết.”

Giọng của hai người kia không to, nhưng lại cố tình đứng ngay trước cửa phòng của Tứ gia, cho nên Lưu Nhất Chu nghe được rõ ràng.

Hai thị vệ kia nói xong, lại tản ra tìm kiếm.

Lưu Nhất Chu giận phát run, xoay người đi vào trong phòng, giật tung màn ra, quát: “Người dám lừa ta? Người chính là công chúa, có phải hay không?” Lời hắn còn chưa dứt, Kiến Ninh đã vung chủy thủ lên, Lưu Nhất Chu tránh không kịp, bả vai bị chủy thủ đâm sâu vào. Hắn gầm lên một tiếng, tung chưởng đánh vào ngực của Kiến Ninh, khiến nàng ngã ra sau, chủy thủ trong tay cũng bị đánh rơi xuống đất.

Lưu Nhất Chu không xử lý miệng vết thương mà nhào đến đề lên Kiến Ninh. Kiến Ninh liều mạng giãy dụa, nhưng do khi nãy Lưu Nhất Chu quay lại quá nhanh cho nên nàng mới chỉ kịp cởi trói hai tay. Hai chân Kiến Ninh vẫn bị trói chặt, miệng vẫn bị bịt kín.

Lưu Nhất Chu lập tức điểm huyệt của Kiến Ninh, khiến nàng không thể ngọ nguậy được nữa. Kiến Ninh nằm trên giường, bởi vì vừa mới phản kháng kịch liệt cho nên tóc nàng tán ra hỗn độn, khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt lại hơi ươn ướt, xinh đẹp không thể tả nổi.

Lưu Nhất Chu vù vù thở gấp, cúi đầu nhìn Kiến Ninh nằm dưới thân mình, oán hận nói: “Thì ra người chính là công chúa Thất Sát, nơi này chính là phòng của Quế công công. Người dám gạt ta!”

Kiến Ninh không ngờ lại thất bại trong gang tấc. Nàng còn muốn tiếp tục cố gắng lừa dối, đáng tiếc miệng bị bịt chặt không nói nên lời. Từ khi xuyên qua tới nay, chuyện gì đối với Kiến Ninh cũng thuận buồm xuôi gió, một phần là bởi nàng thông minh mưu mẹo, tình huống nào cũng có thể chuyển nguy thành an, phần khác là bởi nàng là công chúa, được Thái hậu thích, Khang Hy sủng ái, ngay cả Tứ gia cũng cưng chiều. Lần này tính mạng bị trực tiếp bị đe dọa, khiến nàng sợ hãi hồi hận vô cùng, nước mắt cũng tự nhiên mà chảy ra.

Lưu Nhất Chu nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể băm Kiến Ninh thành trăm mảnh, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn nàng, hắn liền bị đôi mắt đầm lệ, khuôn mặt kiều diễm mềm mại làm cho giật mình.

Lưu Nhất Chu nhìn chằm chằm Kiến Ninh. Do dự một lát, hắn đột nhiên nhe răng cười: “Vốn nghĩ người chỉ là một cung nữ tầm thường, không ngờ lại chính là công chúa Thất Sát. Quả nhiên là con đàn bà tâm địa rắn rết, vừa rồi nếu ta không nhanh một chút đã bị người giết chết rồi. Nhưng như vậy cũng tốt...Chưa giết được Tiểu Quế Tử thì giết công chúa Thất Sát, chẳng lẽ ông trời thấy ta mất đi Phương sư muội, nên cố ý bồi thường cho ta sao?” Hắn giơ tay vuốt ve khuôn mặt của Kiến Ninh, dần dần đi xuống, lúc đến chỗ cổ áo thì giật tung ra. Kiến Ninh ô ô kêu cứu, muốn giãy dụa nhưng lại không cử động được.

Lưu Nhất Chu nhìn da thịt trắng nõn của Kiến Ninh, nói: “Đối với công chúa Thất Sát, tất nhiên không cần phải giữ lễ. Ta làm như thế này chính là để báo thù cho huynh đệ tỷ muội bị chết thảm trong tay đám chó Thanh các người...”

Kiến Ninh trong lòng mắng to: “Mụ nội người...Cứ nói thẳng ra là người nổi lên thú tính, còn tìm lí do đường hoàng như vậy làm gì?”

Lưu Nhất Chu căm giận việc Kiến Ninh lừa hắn, nghĩ tới chuyện mình đường đường là nam nhân, vậy mà lại bị một đứa con gái dặt dũi thì hận không sao nói hết. Hơn nữa, khi nãy Kiến Ninh ra tay tập kích, nếu không phải hắn hành động mau lẹ thì đã sớm bị nàng giết hại. Nhưng nghĩ tới Kiến Ninh là công chúa Thất Sát, dung mạo cũng thuộc loại tuyệt sắc khiến Lưu Nhất Chu lại thay đổi thái độ: “Xinh đẹp như vậy mà bị giết thì cũng thật đáng tiếc, ừ...Không bằng chờ ta làm xong rồi, vẫn cứ mang nàng ra ngoài đi. Dù sao nàng chính là công chúa Thất Sát, nếu bắt sống được giao cho Mộc Tiểu công gia thì ta chẳng phải đã lập công lớn sao?” Nghĩ như vậy, Lưu Nhất Chu liền gạt bỏ do dự, phần chân quyết tâm bùng bùng.

Dưới sức mạnh của Lưu Nhất Chu, quần áo trên người Kiến Ninh dần dần rơi xuống. Rất nhanh nàng đã bị cởi hết áo ngoài và lớp áo phía trong, lộ ra yếm thắm bao lấy da thịt tuyết trắng, kiều diễm đến nao lòng.

25. Chương 25: Tứ Công Công Cứu Mỹ Nhân

Đúng lúc này, lại nghe bên ngoài có người nói: “Quê công công, ngài đang ở bên trong sao? Tiểu nhân phụng mệnh tới lấy đôi đũa ngà voi hôm qua mang tới.” Kiến Ninh và Lưu Nhất Chu ở bên trong nghe được, phản ứng lại hoàn toàn khác nhau. Bởi vì giọng nói này, chính là giọng của Tứ gia.

Lưu Nhất Chu trầm nghĩ: “Tại sao Tiểu Tam Tử lại tới đây?”

Còn Kiến Ninh lại nghĩ: “Là lão Tứ, hẳn vì sao lại nói như vậy? Đúng rồi, hẳn thông minh thế, nhất định đoán được Lưu Nhất Chu đã chạy tới đây. Có lẽ hẳn còn biết ta ở chỗ này, đoán ta có thể đang bị Lưu Nhất Chu khống chế nên mới cố ý tỏ ra huyền bí.” Nghĩ như vậy, Kiến Ninh không khỏi trào dâng hi vọng.

Tứ gia tại sao lại làm vậy? Chuyện nói ra thì rất dài. Sau khi Tứ gia thành công đưa hai người trong Mộc vương phủ ra ngoài thì quay lại báo với Khang Hy. Khang Hy nghe xong, lập tức sai Đa Long mang theo một đám thị vệ tinh nhuệ bám theo điều tra. Đa Long phụng mệnh mà đi.

Khang Hy khen ngợi Tứ gia một lát rồi cho lui. Tứ gia bước ra ngoài, trong lòng vẫn còn canh cánh chuyện của Lưu Nhất Chu. Khi này hẳn vẫn chưa nắm bắt chuyện này lên Khang Hy, bởi vì Tứ gia hiểu rõ đạo lý “Lừa trên gạt dưới”. Nếu lúc này để Khang Hy biết được có một thích khách còn ở lại trong cung, nhất định mình sẽ bị phạt, chi bằng cứ lảng lảng tự bắt Lưu Nhất Chu kia thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tứ gia thông thả bước đi. Đi được một lát, đột nhiên nhớ tới biểu hiện của Lưu Nhất Chu lúc trong địa lao, liền nghĩ tới: “Tiểu tử kia chẳng lẽ đi tìm Quê công công? Nghe nói lúc ở trong ngục, người này vô cùng uất hận việc Phương Di bị giết. Nhất định là như vậy cho nên hẳn mới không muốn rời cung... Quyết tâm báo thù cho tình nhân, nếu hẳn không phải phản tặc thì cũng coi như là kẻ có tình có nghĩa...”

Tứ gia phân tích xong xuôi, liền hạ quyết tâm đi tìm Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền tới, bởi hẳn hiểu rõ Lưu Nhất Chu võ nghệ cao cường, chỉ sợ mình hiện giờ không phải là đối thủ của người này. Hai người Triệu Trương đối với “Quê công công” chính là nói gì nghe nấy, cho nên Tứ gia cũng cảm thấy yên tâm.

Không ngờ vừa đến chỗ ngoặt đã thấy hai người Triệu Trương từ đầu đi đến, cười nói vui vẻ. Hai người kia vừa thấy hắn, nhất thời lấp bắp kinh hãi, vội vàng tiến lên thỉnh an: “Công công cát tường!”

Tứ gia không cần tốn công đi tìm nữa, trong lòng mừng thầm, vừa muốn mở miệng đã thấy hai người kia sắc mặt khác thường. Vì vậy hắn liền hỏi: “Sao sắc mặt hai người lại kém như vậy?”

Triệu Tề Hiền liền đáp: “Chúng tiểu nhân không thấy công công ở trong phòng cho nên đi tìm.”

Tứ gia cả kinh, hỏi: “Các người vì sao đi tìm ta?”

Triệu Tề Hiền đáp: “Chỉ vì...Khụ...” Hắn nhìn trái nhìn phải, xác định không có người ngoài mới nói: “Chỉ vì công chúa mất tích. Hoàng thượng đang sai người tìm, cho nên bọn tiểu nhân mới muốn...”

Tứ gia cũng không hiểu chuyện này có liên quan gì đến mình. Kiến Ninh kia tính tình cổ quái, chạy chơi lung tung đi đâu thì mình sao biết được. Nhưng hắn chỉ nghĩ một lát liền hiểu ra, toát mồ hôi hột hỏi: “Các người...Lúc đi qua phòng ta có thấy gì khác thường không?”

Trương Khang Niên nói: “Không có gì khác thường, chúng ta chỉ đứng trước cửa nói mấy câu, không thấy ai mở cửa liền đi ra. Sau đó thì gặp công công.”

Triệu Tề Hiền cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy. Chúng ta không biết công chúa đi đâu chơi, cho nên bây giờ chắc phải đi tìm tiếp...”

Tứ gia trong lòng lo lắng, sợ rằng suy đoán của mình có thể đã trở thành sự thực, vì thế nghĩ tới nghĩ lui, liền nói: “Được rồi, các người đi tìm tiếp đi.”

Hai thị vệ kia lại hành lễ rồi đi.

Tứ gia sờ sờ chủ thủ trong tay áo, rồi chạy như bay về phòng của mình.

Tứ gia nói xong câu kia, thấy trong phòng không có tiếng trả lời, liền cố ý làm bầm lều bầu nói: “Quái, Quế công công không có trong phòng sao? Vậy ta cứ tự vào lấy đũa về là được, Quế công công nhất định sẽ không trách.” Nói xong, hần lập tức đẩy cửa ra.

Hai người trong phòng mang tâm tư khác nhau. Kiến Ninh trừng mắt nhìn Lưu Nhất Chu. Mà Lưu Nhất Chu lại chỉ biết người vừa bước vào là “Tiểu Tam Tử”, là người cùng hội cùng thuyền, sẽ không hại hần...Nhưng lúc này công chúa đang khóa nửa thân trên, không khí có chút hương diễm, vạn nhất Tiểu Tam Tử kia...Như vậy sẽ không tốt cho thanh danh của hần. Vì thế, Lưu Nhất Chu im lặng nằm bất động, đặt toàn bộ sức nặng của cơ thể lên người Kiến Ninh.

Cửa “kêu kẹt” một tiếng, sau đó người bên ngoài liền bước vào. Tứ gia nhìn quanh phòng, để ý thấy màn giường buông xuống, trong lòng liền run rẩy, không biết tại sao lại có chút khẩn trương. Không phải là bởi Tứ gia biết Lưu Nhất Chu đang ở bên trong, mà là nghĩ tới có thể một người khác cũng đang ở trong đó. Tứ gia tuy rằng mới gặp Lưu Nhất Chu, nhưng kiếp trước có loại người nào hần chưa từng gặp qua đây, cho nên chỉ cần nhìn người hần cũng biết rõ ngay gian thế nào. Lưu Nhất Chu, chỉ vì chuyện của Phương Di mà định giết hần, cho thấy người này chẳng qua chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu, dễ dàng bị cảm xúc điều khiển, hơn nữa khi này cả người còn toát ra sát khí...

Tứ gia lúc ấy gặp Lưu Nhất Chu thì trong lòng đã tự nhiên nổi lên chán ghét, vốn đã nghĩ tới chuyện chẳng lành, không ngờ quả nhiên ứng nghiệm, chẳng qua lại rơi trên người Kiến Ninh.

Tứ gia âm thầm cầu nguyện. Lưu Nhất Chu đang ở đây thì không còn là điều cần bàn cãi. Nhưng nếu như chỉ có một mình hần thì chắc rằng khi nghe thấy âm thanh của “Tiểu Tam Tử”, người này đã đi ra.

Nhưng lúc này Lưu Nhất Chu lại án binh bất động, như vậy chỉ có thể là vì hần lúc này không thể gặp người khác? Lí do là tại sao? Đáp án kia hiện lên trong đầu Tứ gia, một đáp án rất khó để thừa nhận.

Tứ gia trong lòng căng thẳng, nhưng chuyện đã tới nước này, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi được bước nào hay bước đó. Tứ gia nỗ lực ổn định cảm xúc, giả vờ tự nói: “Aizz...Không biết Quế công công để đũa ở đây à? Nơi này không có...Nơi này cũng không có...Chẳng lẽ hần đã mang ra ngoài rồi? Không phải là đã đánh mất rồi chứ? Nếu như ta tìm không thấy, tổng quản thái giám nhất định sẽ đánh chết ta...Mụ nội nó chứ...Chẳng là vì sai lầm của người khác mà ta phải trả giá bằng tính mạng sao...Khoan, thử tìm trên giường xem sao, Quế công công hay ném đồ lung tung, không chừng lại có ở nơi đó.”

Hần nói xong, liền từng bước từng bước đi về phía giường ngủ.

Vừa muốn xóc màn lên, đã có một người nhảy ra, kêu to: “Tiểu Tam Tử!”

Tứ gia đứng sững lại, hoảng sợ nói: “Ai vậy?”

Lưu Nhất Chu nói: “Tiểu Tam Tử, đừng sợ, là ta!”

Tứ gia cả kinh nói: “Là người? A...Là người sao!”

Lưu Nhất Chu nói: “Suyt, nhỏ giọng xuống!”

Tứ gia nói: “Vâng vâng...Người sao lại ở đây? Vừa rồi...” Hần kéo Lưu Nhất Chu ra một góc, cúi đầu thì thầm: “Vừa rồi không tìm thấy người, làm ta sợ muốn chết. Hai vị kia đã ra ngoài rồi, họ nhờ ta tìm người rồi đưa người ra khỏi...Này, bả vai của người, bị thương sao?”

Lưu Nhất Chu trên mặt tỏ ra hối lỗi, nói: “Thật xin lỗi, ta nghĩ tới Phương Di sư muội, cho nên muốn làm thịt Quế công công báo thù cho nàng. Vết thương này...Là do ta giết chết một thị vệ trên đường đến đây, không sao đâu.”

Tứ gia nói: “Aizz, người định làm gì cũng phải nói trước với ta một tiếng, làm ta uống công lo lắng. Đúng rồi...Người ở đây chờ Quế công công sao?”

Lưu Nhất Chu gật đầu.

Tứ gia nói: “Sớm biết như vậy thì ta chẳng tới đây. Nếu như Quế công công bị người giết, liệu người ta có thể nghi ngờ ta không?”

Lưu Nhất Chu nói: “Tiểu Tam Tử, người yên tâm, người rời khỏi đây trước đi. Đợi lát nữa Quế công công kia quay về, ta mới giết hắn!”

Tứ gia nói: “Không được, tổng quản thái giám bảo ta đến lấy đôi dưa ngà voi, nếu như ta tìm không được sẽ bị phạt. Người để ta lên giường tìm đi...”

Lưu Nhất Chu vội vàng ngăn hắn lại, nói: “Trên giường ta đã tìm rồi, không có đôi dưa nào cả.”

Tứ gia nói: “Người có phải là không tìm kĩ không? Chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, người đừng có hại chết ta a.”

Lưu Nhất Chu nói: “Quả thực không có.”

Tứ gia khó chịu nói: “Ta chẳng ngại gian nguy cứu các người ra khỏi cung, vậy mà người lại lấy oán báo ơn, không những không chịu ra ngay, còn tạo thêm phiền phức cho ta. Hừ, có mỗi việc nhỏ cũng không chịu giúp, người thì anh hùng cái gì?”

Lưu Nhất Chu nhú mày, nhưng hắn quả thực chịu ơn “Tiểu Tam Tử”, vì vậy đành nhẫn nhịn nói: “Được rồi, người đừng gấp, ta để...người tìm cũng được”

Tứ gia lúc này mới nhõm cười: “Người như vậy mới là huynh đệ tốt.”

Lưu Nhất Chu xoay người chui vào giường, nói vọng ra: “Người cứ đứng ngoài đi, ta sẽ tự tìm.”

Tứ gia nói: “Tìm được rồi thì ta cũng chạy thôi. Ở lại nơi này quá nguy hiểm.”

Lưu Nhất Chu cười, loay hoay tìm quanh giường. Mà Tứ gia thấy hắn quay lưng lại phía mình, trong lòng thầm nghĩ, nếu lúc này không động thủ thì còn chờ đến khi nào?

Vì vậy, Tứ gia rút chủy thủ trong tay ra, nhẹ nhàng bước tới gần giường, mạnh mẽ đâm vào đại huyệt của Lưu Nhất Chu. Đúng lúc đó Lưu Nhất Chu lại quay đầu lại, thấy thế liền kêu to: “Người đang làm gì!”. Chủy thủ trong tay Tứ gia đâm sâu vào sau lưng của Lưu Nhất Chu, nhất thời không rút ra được, mà Lưu Nhất Chu quả nhiên mạnh mẽ, hắn cố nén đau đớn mà chống lại Tứ gia.

Hai người công bằng động thủ thì cao thấp liền phân rõ. Tứ gia thân là đế vương, tuy rằng võ công cao hơn đám hoàng tử tâm thường, nhưng dù sao cũng không phải là người trong võ lâm. Mà Lưu Nhất Chu sau khi bị thương thì lại như chó điên, từng bước ép Tứ gia lùi lại. Sau đó Tứ gia bị hắn chụp mạnh lên đầu vai, đau thấu tận xương tủy.

Lưu Nhất Chu gầm lên: “Thì ra người muốn giết ta? Vì sao, chẳng lẽ người cũng là chó săn của bọn Mãn Thanh sao...Người, người cố ý muốn hại chúng ta.”

Tứ gia nói: “Ta chỉ là muốn xem thử phản ứng của người thôi, không ngờ lại lỡ tay ngộ thương, cũng không phải ta cố ý.”

Lưu Nhất Chu thấy Tứ gia mở to mắt nói dối, cả giận nói: “Cẩu tặc vô liêm sỉ, ta giết người!” Tứ gia vừa đánh vừa lui, lùi đến tận cửa rồi quát to: “Mau đến cứu viện!” Vừa dứt lời, hai bóng đen liền vọt vào, chính là Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên.

Lưu Nhất Chu lúc trước đã bị thương, mà hai người Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên lại là thủ lĩnh thị vệ, tất nhiên võ công không hề tầm thường, rất nhanh đã cản được Lưu Nhất Chu lại. Tứ gia băng qua vết thương, thở dốc nói: “Giết, không được để hắn sống.”

Hai người Triệu Trương muốn lập công trước mặt Tứ gia, cho nên ra tay không hề lưu tình, Lưu Nhất Chu rất nhanh rơi xuống thế yếu. Tứ gia thấy cục diện cơ bản đã định, vội vàng chạy vào phòng. Vừa xốc màn lên, đã thấy trước mắt cảnh xuân dạt dào. Trên người Kiến Ninh chỉ còn một chiếc yếm mỏng, cặp tuyết lê như ẩn như hiện, da thịt trắng nõn trần trụi, miệng bị bịt chặt, khuôn mặt đỏ bừng, nước mắt ướt đầm. Tứ gia thấy nàng không sao thì an tâm, nhưng thấy cảnh này...Hắn không rút khăn bịt miệng Kiến Ninh ra nữa, chỉ kéo chăn che kín người nàng.

Giờ phút này, Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên ở bên ngoài đã thành công khống chế Lưu Nhất Chu, lại mơ hồ truyền ra tiếng hét thảm. Tứ gia cúi đầu nhìn Kiến Ninh, nói: “Công chúa, xin người tạm thời nhẫn

nại...” Kiến Ninh trong lòng dở khóc dở cười, không biết “Tứ công công” sẽ quyết định ra sao với chuyện này.

26. Chương 26: Ôm Ôn Hương Nhuyễn Ngọc Trong Lòng

Tứ gia bước ra ngoài, thấy Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên đã cầm đao đứng sẵn ở đó, mà Lưu Nhất Chu thì đang nằm sấp trên mặt đất, máu tươi đầm đìa từ ngực chảy ra, không biết đã chết hay chưa.

Tứ gia liền nói: “Làm phiền hai vị.”

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên hai người cùng nói: “Được làm việc cho Quê công công, chính là vinh hạnh của thuộc hạ.”

Lưu Nhất Chu nghe đến đây, hơi giãy dụa một chút, giận dữ nói: “Thì ra người...Người chính là...Chúng ta đều bị lừa rồi...”

Tứ gia hừ lạnh: “To gan lớn mật. Là người tự đi tìm chết, đừng trách ta.” Hắn đã sớm cảm thấy Lưu Nhất Chu này không thể giữ lại, liền nháy mắt ra hiệu. Triệu Tề Hiền vung đao lên, chém mạnh xuống cổ Lưu Nhất Chu. Máu tươi bắn tóe lên, Lưu Nhất Chu hét lớn một tiếng rồi chết, hai mắt mở to trừng trừng nhìn Tứ gia.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy cảnh này đã sớm sợ tới mức tè ra quần, nhưng Tứ gia sắc mặt một chút cũng không thay đổi, bình tĩnh nói: “Hai vị, làm phiền kéo thì thể này ra ngoài. Việc này tốt nhất nên kín đáo một chút, không cần kinh động Hoàng thượng và Thái hậu.”

Triệu Trương hai người cùng lên tiếng: “Xin công công yên tâm!” Dứt lời, Trương Khang Niên ra khỏi viện của Tứ gia xem xét trước, thấy không có ai mới vẫy tay bảo Triệu Tề Hiền kéo thi thể đi.

Nhìn vết máu chưa khô trên mặt đất, Tứ gia nhíu mày. Tạm thời cứ đành vậy đã, hắn vội vàng xoay người vào phòng, kéo màn ra, nhìn Kiến Ninh đang nằm thẳng tắp, hai con mắt to tròn nhìn mình chăm chú, khiến Tứ gia không khỏi thở dài.

Kiến Ninh nhíu mày, nhìn Tứ gia rút khăn拭 miệng mình ra. Nàng hít sâu một hơi, ho khan vài tiếng, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Tứ gia hỏi: “Công chúa, không sao chứ?”

Kiến Ninh trừng mắt với hắn, cảm thấy miệng vừa khô vừa đắng, liền nói: “Người thấy sao?”

Tứ gia khụ một tiếng: “Công chúa, tên phản tặc kia trói người lại sao?” Hắn lập tức quay đi, không dám nhìn cánh tay ngọc trắng nõn như ngó sen của Kiến Ninh.

Kiến Ninh nói: “Chân là bị trói, tay thì không.”

Tứ gia quay lại, cúi đầu hỏi: “Vậy tại sao công chúa lại nằm bất động?”

Kiến Ninh cả giận nói: “Bản cung bị người ta điểm huyệt!”

Tứ gia thấy nàng không sao, trái tim cũng thả lỏng, lại nhìn khuôn mặt nàng đỏ lên, bộ dạng rõ ràng đang vô cùng tức tối, liền cố nén cười nói: “Sao công chúa lại tới phòng ta? Chẳng lẽ là tên cầu tặc kia ép công chúa đến?”

Kiến Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, khi này nàng suýt bị Lưu Nhất Chu cưỡng hiếp, sợ hãi không thôi, nay nghe Tứ gia hỏi như vậy, khuôn mặt hắn rõ ràng đang cố nén cười liền thầm nghĩ: “Ta lúc này không thể mắng hắn, vạn nhất chọc giận người này thì không chừng phải bỏ mạng ở đây.”

Nàng đương nhiên không thể nói rằng mình tới đây để trộm đồ, vì thế liền dụ giọng nói: “Ta...Bản công chúa bị cầu tặc kia ép đến đây, người...Người chỉ để ý mỗi cái này sao, còn không mau giải huyệt cho ta...”

Tứ gia gật đầu: “Thì ra là vậy. Công chúa, về sau nếu người muốn ra ngoài, cảm phiền nhớ mang theo thái giám cung nữ, đừng nên đi một mình, như vậy thì kẻ gian sẽ không thể có cơ hội hành động.”

Kiến Ninh cắn răng nói: “Bản công chúa đã biết, người...Người mau giải huyết cho bản công chúa.” Bị người khác lột trần, mặc dù cách một lớp chăn nhưng trước mặt vẫn là một lão hổ, loại cảm giác này thực sự khiến nàng rợn tóc gáy, phi thường phi thường khó chịu.

Tứ gia nghe thì nhíu mày: “Cái này...” Hắn muốn nói lại thôi.

Kiến Ninh bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, nhin không được mà hỏi: “Người, người đừng nói là mình không biết giải huyết nha?”

Tứ gia mỉm cười: “Công chúa quả nhiên vô cùng thông minh...”

Kiến Ninh đỏ khốc đỏ cười, nói: “Vậy phải làm sao đây?”

Tứ gia nói: “Ta cũng đang suy nghĩ.”

Kiến Ninh hoài nghi nhìn hắn, lòng thầm nghĩ: “Hừ, ta thấy người là vui sướng khi thấy ta gặp họa thì có.”

Tứ gia suy nghĩ một chút, nói: “Ta tuy rằng không biết giải huyết, nhưng nghe nói nếu dùng phương pháp thôi huyết quá cung thì có thể được, chỉ là...” Hắn khó xử nhìn Kiến Ninh.

Kiến Ninh nói: “Thôi huyết quá cung là cái gì?”

Tứ gia đáp: “Phương pháp này nghĩa là phải xoa bóp ấn niết trên cơ thể, làm áu huyết lưu thông, như vậy sẽ giải được huyết.”

Kiến Ninh ghen hòng nhìn trân trối, nói: “Thôi huyết...Xoa bóp?” Còn ấn niết nữa? Hiện giờ nàng khóa thân như vậy, còn để một người con trai xoa bóp...Như thế không bằng giết nàng đi!

Tứ gia nhìn Kiến Ninh, chậm rãi nói: “Công chúa nghĩ thế nào?”

Kiến Ninh vốn muốn kêu to không được, nhưng nhìn hai mắt hắn rõ ràng có thâm ý, liền nhin không được mà nghĩ lại: “Không ổn...Ta lúc trước có nói quan hệ giữa ta và hắn không bình thường, hai người cùng cấu kết làm vậy...Lão Tứ tâm cơ không nhỏ, tuy rằng lúc trước bị ta dọa sợ, nhưng trong lòng nhất định đã có nghi ngờ. Hắn nói xoa bóp, chẳng lẽ là muốn thử ta sao?”

Tâm tư xoay chuyển liên tục hồi lâu. Rốt cục, Kiến Ninh cắn răng, cố gắng nở nụ cười, nói: “Cái này...Người thực sự muốn làm sao?”

Tứ gia nói: “Nô tài nguyện ý làm mọi việc vì công chúa!” Khuôn mặt hắn tỏ ra vô cùng trung thành, nhưng hai mắt nhìn Kiến Ninh lại lộ ra vẻ như cười như không.

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Người chết đi...” Nhưng ngoài mặt nàng lại tỏ ra thẹn thùng, nũng nịu nói: “Như vậy...Như vậy...Như vậy người mau tới đi...”

Tứ gia nhíu mày: “Một khi đã như vậy, nô tài...đành mạo phạm.”

Kiến Ninh nói: “Mạo phạm cái gì chứ...Trước kia có phải chàng chưa từng đâu.”

Tứ gia ho khan một tiếng, chạm tay vào chăn, chậm rãi hỏi: “Không biết lúc công chúa bị tên cấu tặc kia bắt, có nói với ai rằng...sẽ đến chỗ của nô tài không?”

Kiến Ninh vốn đang xấu hổ không thôi, nghe được lời này thì cả người phát lạnh.

Lần trước lúc nàng nói ra những lời này, chính là lúc Tứ gia nổi lên sát tâm với nàng. Lúc ấy nàng đến chỗ Tứ gia ở, Tứ gia nghi ngờ nàng biết bí mật của mình, vì thế định giết người diệt khẩu. Nhưng vì Kiến Ninh đã nói trước khi đến nơi này đã từng dẫn cung nữ, nếu không tìm thấy nàng, cứ nói với Khang Hy là nàng đã bị Tứ gia giết...

Hiện giờ Tứ gia bỗng nhiên nhắc lại chuyện này, ý hắn là gì? Không cần nói rõ cũng biết, hắn đang cố ý uy hiếp trắng trợn nàng.

Kiến Ninh hiểu ra chuyện ấy, cho nên mới phát run, cổ họng cũng không tự chủ mà không ngừng nuốt nước miếng. May mắn là nàng không thể cử động, nếu không đã sợ ném hết sĩ khí mà chạy trốn rồi.

Tứ gia nhìn Kiến Ninh, ánh mắt phi thường sắc bén. Kiến Ninh nỗ lực trấn tĩnh lại, chăm chú nhìn lại hân. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lát, Kiến Ninh liền bật cười, nói: “Người nói xem?”

Tứ gia nói: “Nô tài...làm sao biết được? Cho nên mới muốn hỏi công chúa nha.” Ngón tay hân xiết chặt lớp chăn, thoáng dùng sức, mà không biết vì sao, trong giọng nói lại mang theo hơi thở mị hoặc.

Kiến Ninh trong lòng kêu to: “Đáng chết, lại dùng cách nói này, chẳng lẽ thằng nhãi mi thực sự muốn giết ta sao? Mụ nội người thẳng khốn Tứ, ta quả nhiên quá mềm lòng, sớm biết như vậy lão nương đã đem người đi bón phân cho cây từ lâu rồi!” Trong lòng không ngừng khóc thầm, nhưng ngoài mặt nàng vẫn phải cố giả đồ bình tĩnh: “Người đoán...”

Tứ gia nghe hai chữ này, khóe miệng nhếch lên, không nói gì nữa, cũng không nhắc chăn lên, chỉ từ từ luồn tay vào.

Kiến Ninh trừng mắt, nhìn theo ngón tay của Tứ gia chạm vào ngực nàng rồi lướt dần xuống dưới, cảm thấy như thể bản thân đang bị một con rắn độc bò khắp người, khiến nàng sợ đến dựng tóc gáy.

Nàng đột nhiên có một cảm giác rất mơ hồ rằng nếu như Tứ gia muốn bóp chết nàng thì là chuyện nhỏ như giết một con kiến.

Nghĩ như vậy khiến nàng không thở nổi, nhưng càng như thế thì lồng ngực của Kiến Ninh càng phập phồng nhiều hơn. Mà ngón tay của Tứ gia lại bất chợt chạm vào điểm nhạy cảm trên người nàng.

Động tác rất nhỏ này thôi cũng khiến Kiến Ninh sợ tới mức muốn nhảy dựng lên.

Nàng ngược mắt lên nhìn Tứ gia, mà Tứ gia thì lại nhìn chằm chằm ngực nàng...ừm, có lẽ là nhìn ngón tay hân. Trên mặt hân không có bất kì một chút cảm xúc gì, chỉ lặng lặng chuyển mắt nhìn nàng.

Trong nháy mắt đó, cả hai người đều không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn nhau, người nhìn ta ta nhìn người. Kiến Ninh nhìn Tứ gia, chỉ thấy ánh mắt hân không chút dao động. Mà Tứ gia nhìn Kiến Ninh, lại phát giác ra trong mắt nàng tràn đầy sự nghiêm túc, một chút cũng không giống bình thường.

Hai người đều muốn thông qua ánh mắt để nhìn thấu đối phương, nhưng rốt cuộc đều tìm không ra cái mình cần.

Kiến Ninh là người gương cờ đầu hàng trước. Nàng nói: “Sao còn chưa bắt đầu?”

Tứ gia đáp: “Ta còn đang suy nghĩ nên dùng tư thế...khụ, động tác như thế nào.”

Kiến Ninh bật cười, ngọt ngào nói: “Dù sao ta bây giờ cũng không thể cử động, người muốn dùng tư thế gì thì cứ dùng đi a...”

Tứ gia nhìn nàng trong chốc lát, thấy đôi mắt của Kiến Ninh sáng trong không hề vẩn đục, khiến hân không thể không dời mắt đi, húng hắng ho: “Vạn nhất xảy ra sai lầm, sợ rằng sẽ làm tổn thương thân thể vàng ngọc của công chúa...”

Kiến Ninh nói: “Cũng không còn cách nào khác, bản cung tin tưởng người...Người nhất định sẽ không làm bản cung bị thương, đúng không?”

Tứ gia mỉm cười, một lần nữa nhìn sâu vào mắt nàng, chậm rãi nói: “Công chúa và nô tài thật là tâm ý tương thông.”

Lời vừa nói ra miệng thì hân liền hối hận, bởi lời này thực sự quá mức mập mờ, chỉ là...thời điểm đối mặt với nàng, hân luôn rất khó suy nghĩ sáng suốt.

Ngón tay của Tứ gia cẩn thận tránh đi chỗ mẫn cảm của Kiến Ninh. Hân nắm chặt hông của nàng, liền cảm thấy thắt lưng kia mềm mại cực kì, khiến lòng hân lại một lần nữa rung động. Tứ gia nhắm mắt lại, đỡ Kiến Ninh ngồi dậy, sau đó tự mình trèo lên giường ngồi ôm nàng vào lòng. Bàn tay hân dán vào sau lưng nàng, chậm rãi vuốt ve đi xuống, hơi hơi dùng sức.

Tay của nam nhân vuốt dọc theo sống lưng kéo đến tận hông, mặc dù chỉ là làm “Thôi huyết quá cung” nhưng lại vô cùng thân mật, da thịt gần gũi.

Da mặt Kiến Ninh có dày hơn nữa cũng không nhin nổi mà đỏ mặt. Nàng đành phải liều mạng tự thôi miên chính mình: “Cái này không tính là gì...Nó, giống như ở bể bơi thôi, đụng chạm da thịt là chuyện bình thường...Ồ ô ô, nhưng mà đây là lão hổ ăn thịt người a, liệu mình có bị hấn nuốt sạch không. Nếu hấn chỉ muốn thỏa mãn dục vọng thì còn đỡ, sợ nhất chính là tiền đâm hậu sát hoặc tiên sát hậu gian a. Được rồi, lão Tứ không phải là loại người như thế, nhưng mà bị giết thật sự rất đau. Lão nương còn chưa sống đủ mà, ô ô ô, Hoàng đế ca ca, mau cứu ta...”

Nhưng mà mặc cho nàng có cổ thuyết phục bản thân thế nào thì thân thể bao giờ cũng cho phản ứng chân thật nhất.

Lòng bàn tay của Tứ gia dần dần trở nên nóng bỏng, những chỗ bị tay hấn chạm qua, khiến Kiến Ninh cảm thấy cả người tê dại, nếu không phải cố nén, thì nàng đã sớm mở miệng bảo hấn dừng lại. Nhưng cho dù như thế, làn da vẫn không tự giác mà run lên nhẹ nhẹ.

Kiến Ninh trong lòng thầm mắng Tứ gia giở trò quỷ, nào đâu biết rằng lúc này chính Tứ gia cũng cảm thấy khó nhin.

Thân là đế vương, đối với chuyện nam nữ Ung Chính gia tất nhiên rất thông thạo. Phi tần trong hậu cung chính là trăm hoa khoe sắc, có vẻ đẹp nào mà hấn chưa từng hưởng qua đâu? Tứ gia có thể coi như là loại “đi qua vô số bụi hoa”, nhưng sau khi thay đổi thân xác thì lại không còn được đi qua bụi hoa nào nữa. Mà thân thể mới này lại phi thường trẻ trung, hừng hực đam mê.

Cũng may linh hồn trong thân thể này là Tứ gia, chứ nếu là Vi Tiểu Bảo kia, trăm phần trăm sẽ không chần chừ mà làm chuyện xấu. Nhưng cho dù có kiên định bao nhiêu, dưới sự “âu yếm” kia, khi bàn tay hấn chạm vào da thịt ấm nóng, chớp mũi tràn ngập mùi hương thơm ngát toát ra từ thân thể nàng...cũng dần dần có chút đánh mất lí trí. Mồ hôi chảy ra ướt đầm quần áo của Tứ gia, khiến hấn không khỏi hối hận vì đã dùng biện pháp này để thử nàng.

Mặc kệ trong lòng có “bình tĩnh trầm ổn” đến đâu thì cơ thể cũng sớm thay đổi. Tứ gia cảm thấy miệng khô lưỡi khô, mà cái thứ dưới khó kia cũng có chút rục rịch, dường như đang muốn ngóc đầu lên...Hấn cố cắn chặt răng kiềm chế, trong lòng lại không nhin được kinh ngạc khi thấy bản thân có phản ứng.

Ung Chính gia nhíu mày, chuyển mắt nhìn Kiến Ninh. Hấn vốn chỉ muốn xem phản ứng của nàng, nhưng đập vào mắt lại là cái gáy trơn bóng như ngọc và đầu vai trần trụi. Bả vai của cô gái kia có chút gầy yếu, nhưng lại mượt mà trắng nõn, vô cùng xinh đẹp, mà nhìn xuống chút nữa, chính là đường cong cơ thể mềm mại. Tuy rằng nàng còn chưa phát triển hết, nhưng đã mười phần hấp dẫn nam nhân. Hơn nữa, nàng còn yếu ớt tựa vào lòng Tứ gia, khiến hấn dễ dàng nhìn thấy thứ ẩn sau chiếc yếm thắm kia. Cặp tuyết lê nhỏ mới nhú, không hề đầy đủ no đủ nhưng lại có một phong vị khác.

Tứ gia bị suy nghĩ của mình dọa cho nhảy dựng, vội vàng dời mắt đi, mà bàn tay đang vuốt ve cơ thể của Kiến Ninh trong nháy mắt cũng ngừng lại.

Kiến Ninh cả người mềm nhũn tựa như không xương, ánh mắt mơ màng. Mà lúc nào đầu óc cũng nàng cũng có chút không tỉnh táo, mơ mơ hồ hồ kêu lên: “Lão...” Một tiếng “Tứ” kia suýt nữa thoát ra khỏi miệng nàng, may mà đến lúc quan trọng Kiến Ninh kịp ngậm nhanh miệng lại, thiếu chút nữa đã cắn vào lưỡi, sau đó mở miệng ra gọi: “Quế công công...” Bởi vì vừa rồi có chút động tình, nên thanh âm của Kiến Ninh nghe giống như đang rên rỉ, ngập tràn xuân sắc.

Tứ gia tâm thần chấn động, ấp úng nói: “Công chúa...Người có gì dặn dò?”

Kiến Ninh nói: “Người xoa ấn khiến khí huyết trong cơ thể ta bốc lên, vô cùng khó chịu, tựa như bị tẩu hỏa nhập ma vậy. Cho nên tạm thời cứ dừng lại đi.”

Tứ gia vốn cũng chỉ cầu như vậy, nhưng nghe nàng nhắc đến bốn chữ “Tẩu hỏa nhập ma” khiến hấn cảm thấy vô cùng buồn cười, liền nói: “Nô tài tuân mệnh.”

Kiến Ninh hít sâu một hơi, cảm giác thân thể của mình lại tê dại, liền ưu sầu nói: “Người nói làm bây giờ phải làm sao, hình như Hoàng đế ca ca đang vội vã tìm ta...”

Tứ gia nói: “Cái này, không bằng để ta đi ra ngoài hỏi bọn thị vệ xem giải huyết thể nào...”

Kiến Ninh nói: “Có thể sao? Chỉ là ta nghe nói...có một số huyết đạo chỉ cần để vài canh giờ sẽ tự động giải, không biết trường hợp của ta có thể không?”

Tứ gia đáp: “Công chúa, xin yên tâm, việc này ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài. Ngoại trừ ta, sẽ không có người nào biết.”

Kiến Ninh nhìn không tới mặt hắn, nhưng nàng cảm nhận được hắn thực sự không định giết nàng, vì vậy miễn cưỡng nói: “Tốt nhất là như vậy.”

Tứ gia mỉm cười, cúi đầu liếc nàng một cái, sau đó đem đồng quần áo của Kiến Ninh vừa rồi bị Lưu Nhất Chu lột sạch che lên người nàng, nói: “Tạ ơn công chúa khen ngợi.”

Kiến Ninh nhìn đồng quần áo rách nát tả tơi nhìn không ra hình dạng kia, nhin không được mà sợ hãi, ảo não nói: “Tên bại hoại kia thật đáng chết, hắn dám...Dám gây rối với ta.”

Tứ gia đáp: “Công chúa xin cứ yên tâm, hắn sẽ không còn có cơ hội làm điều này lần nữa.”

Kiến Ninh nói: “Khi này ta nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, người giết hắn rồi sao?”

Tứ gia nói: “Vâng, hai bằng hữu của ta đã đưa hắn xuống âm phủ rồi.”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Aizz, nhanh như vậy mà Lưu sư huynh đã phải đi cùng Phương sư tỷ rồi. Như vậy cũng tốt, trong truyện Lưu Nhất Chu kia cũng không phải người tốt gì, cuối cùng hình như còn phản bội. Người như vậy mà chết, cũng coi như tạo phúc uôn dân...Chết rất đáng, rất đáng.”

Tứ gia hỏi: “Công chúa vẫn còn sợ sao?”

Kiến Ninh nói: “Vốn dĩ ta rất sợ hãi, nhưng ta tin người nhất định sẽ đến cứu ta.”

Tứ gia nhíu mày, nói: “Công chúa, người tại sao tin tưởng ta như vậy?”

Kiến Ninh nói: “Cũng không biết tại sao. Thực buồn cười, vào lúc nguy hiểm như vậy, ta chỉ biết là người sẽ xuất hiện.” Đại khái là bởi vì nàng biết Tứ gia là kẻ thông minh, việc Lưu Nhất Chu ẩn núp ở phòng hắn, hắn nhất định sẽ phát hiện ra.

Mà thời điểm nghe thấy hắn giả làm “Tiểu Tam Tử”, Kiến Ninh đã biết mình an toàn rồi.

Điều kỳ quái chính là, mặc dù nàng không thể xác định được hắn có phải là người tốt hay không, cũng không biết thái độ của hắn đối với nàng thế nào, nhưng với năng lực làm việc của hắn, nàng một chút cũng không nghi ngờ. Mãi đến tận khi hắn cứu nàng từ trong tay Lưu Nhất Chu ra, Kiến Ninh mới nảy sinh cảm giác: “thoát khỏi mồm sói thì lại rơi vào miệng cọp”. Cũng may là lão hổ kia cũng không có ý định ăn mình.

May mắn, hay là...hắn căn bản không có chút cảm xúc gì với nàng?

Tứ gia im lặng không nói, trong lòng không ngừng phân tích lời vừa rồi của Kiến Ninh là thật hay giả. Mà Kiến Ninh thấy không khí trầm lắng, lại nhin không được mà gợi chuyện: “Người vì sao biết ta ở đây?”

Tứ gia nói: “Ta...Nghe bọn thị vệ nói công chúa mất tích, cho nên sợ rằng công chúa đã đến đây, mới quay về tìm kiếm...Còn chuyện tên phản tặc kia, đây vốn dĩ là chuyện Hoàng thượng bí mật giao cho ta làm, không ngờ nửa đường để hắn chạy mất, may mắn là hắn còn chưa kịp mạo phạm công chúa. Công chúa quả thực là hồng phúc tề thiên.” Bởi vì vừa rồi Lưu Nhất Chu tỏ ra thân mật với hắn, cho nên Tứ gia sợ Kiến Ninh nghi ngờ, mới quyết định lộ ra vài điều với nàng.

Kiến Ninh thở dài: “Có phải hồng phúc tề thiên không thì ta không biết...Chẳng qua cũng may là người phản ứng nhanh, nếu không...Aizz”

Hai người họ ban đầu là lừa dối lẫn nhau, nhưng cứ nói mãi nói mãi, bất tri bất giác lại nói ra lời từ tận đáy lòng. Giờ phút này, Kiến Ninh tựa vào người Tứ gia, hai người không hẹn mà cùng có suy nghĩ “Thì ra hắn/nàng cũng không quá tồi tệ”. Trong mơ hồ, cả hai đều nảy sinh hảo cảm với đối phương.

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, không một chút tiếng động. Tứ gia nhất thời xuất thần suy nghĩ, mà Kiến Ninh không nghe thấy hắn nói gì nữa, muốn quay đầu lại nhìn. Quay đầu xong Kiến Ninh mới kịp phản ứng, hoan hỉ hô to: “A, ta cử động được rồi!”

27. Chương 27: Tứ Gia Gặp Thái Hậu

Kiến Ninh có chút không kìm lòng được, thầm nghĩ muốn quay đầu lại nhìn xem Tứ gia đang làm gì. Mà nàng quay đầu lại, đã thấy hắc đang chăm chú nhìn nàng, trong mắt có chút mê man, giống như hữu tình mà lại tựa hồ vô tình. Kiến Ninh ngẩn ra một lát mới phát giác ra mình đã cử động được, nhất thời hô to.

Tứ gia thấy nàng cử động bình thường, liền nói: “Chúc mừng công chúa.” Khi này hai người nói chuyện, hắc vòng tay ôm lấy Kiến Ninh, mà giờ phút này lại nhanh chóng rút tay về.

Kiến Ninh không hề phát hiện ra tâm tư của Tứ gia, mừng rỡ như điên nói: “Cách xoa bóp của người quả nhiên hữu dụng, chỉ là quần áo của ta, bây giờ phải làm sao?”

Tứ gia thấy khuôn mặt nàng rạng rỡ, hơi hơi mang theo chút khờ dại của trẻ con, so với người vừa nãy phiền muộn âu sầu tựa như đã thay đổi thành người khác, liền nói: “Công chúa chờ ta một lát, ta sẽ đi mua quần áo.”

Kiến Ninh nghĩ một lát, lắc đầu: “Không cần, người lấy quần áo thái giám cho ta là được. Hoàng đế ca ca đang đợi, ta cần mau chóng hồi cung.”

Tứ gia thấy nàng nói có lí, lập tức lục tung tủ, chọn một bộ quần áo Tiểu Quế Tử chưa từng mặc bao giờ đưa cho nàng, mà mình lại tự giác thả màn đi ra ngoài.

Kiến Ninh rất nhanh đã thay xong quần áo, nói: “Ta phải về ngay đây, nếu không Hoàng đế ca ca sẽ rất sốt ruột.”

Tứ gia nói: “Khoan đã.”

Kiến Ninh nói: “Còn chuyện gì nữa sao?”

Tứ gia nói: “Người...” Kiến Ninh mở to mắt nhìn hắc, không hiểu gì cả.

Tứ gia nhìn vạt áo xộc xệch của Kiến Ninh, lại nhìn cái mũ sụp xuống gần như che hết mặt nàng, một chút cũng không giống thái giám mà giống như hái hoa tặc đang chạy trốn hơn.

Hắc bất đắc dĩ lắc đầu, cúi xuống kéo lại vạt áo cho nàng, lại sửa sang mũ mào rồi mới nói: “Công chúa, chuyện hôm nay...”

Kiến Ninh nói: “Yên tâm, ta sẽ không nói với ai.” Sau đó nàng lại vỗ ngực nói tiếp: “Yên tâm đi, bản cung nếu như không phải khinh địch thì đã không bị hắc ta khống chế, chỉ là một tên vô công mèo cào thôi, bản cung tuyệt đối không để vào mắt!”

Tứ gia thấy nàng tỏ vẻ không quan tâm, không khỏi nghĩ tới người vừa rồi nằm bất động trên giường, khuôn mặt đỏ bừng gân gân lệt, liền cười nói: “Chuyện hôm nay, nô tài cũng sẽ không nói với ai.”

Kiến Ninh kiêu ngạo hất cằm, còn nói thêm: “Hôm nay ít nhiều cũng là nhờ người, đúng rồi...” Nàng lập tức chạy lại vào phòng, vơ hết chai lọ trên bàn, khệ nệ ôm ra, vô liêm sỉ nói: “Những thứ này là bản cung trước đây nhờ người giữ hộ, hiện giờ bản cung thu hồi, người không có ý kiến gì chứ?”

Tứ gia có chút kinh ngạc, nhưng hắc làm sao dám có ý kiến?

Mấy thứ này thật ra hắc đã sớm nhìn qua, chỉ là không biết sử dụng ra sao, cho nên vẫn để nguyên trong tủ. Mà đừng nói là hắc không biết, cho dù có biết cũng không dám ngăn cản Kiến Ninh.

Tứ gia liền nói: “Nô tài tất nhiên không có ý kiến gì.”

Kiến Ninh cười nói: “Ha ha, như vậy ta mang về đây.” Nói xong, nàng vô cùng cao hứng, ôm thùng đi ra khỏi phòng của Tứ gia.

Tứ gia thấy thùng có vẻ nặng, mà nàng lại nhỏ bé, định giúp đỡ một phen. Nhưng nhớ tới việc nàng đang làm rõ ràng là trắng trợn cướp đồ của mình, cho nên việc gì phải giúp đỡ đây. Hắc không khỏi tự cười nhạo, ném ý định kia ra khỏi đầu.

Tốt xấu gì cũng vượt qua được cửa ải nguy hiểm này, Tứ gia thở phào nhẹ nhõm, sau đó bước tới Ngự Thiện Phòng. Nào ngờ mới đi được nửa đường, đã thấy mấy thái giám đứng chắn trước mặt, nói: “Quế công công...”

Tứ gia ngừng bước, thấy bọn họ lạ mặt, nhất thời không quyết định được mình có nên tỏ ra thân quen với họ không. Lại nhìn quần áo của mấy người kia, rõ ràng địa vị không cao bằng mình nên hần liền nói ba phải: “Các vị...Có chuyện gì?”

Một người dường như là thủ lĩnh của đám người kia nói: “Quế công công, Hoàng Thượng ời ngài, chúng ta mau đi thôi.”

Tứ gia nghe xong cả kinh, thầm nghĩ: “Ta vừa mới gặp Hoàng A Mã, làm sao lại mời nữa? Hơn nữa còn để mấy thái giám lạ mặt truyền lời...mấy người này có chút lăm la lăm lét, hình như không có ý tốt gì, nói chuyện lại ngạo mạn vô lễ, không lễ...Là thích khách nữa sao?”

Tứ gia liền lá mặt lá trái nói: “Ta cũng đang muốn đi gặp Hoàng Thượng, vậy phiền các vị dẫn đường.”

Một thái giám liếc mắt ra hiệu, lập tức cả đồng người kia đứng vây lấy Tứ gia.

Tứ gia thấy họ như vậy, dường như đang đề phòng mình có thể chạy trốn, trong lòng lại càng cảm thấy hoài nghi. Hần do dự bước hai bước, lại vừa lúc gặp hai người Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền vừa đi vút xác Lưu Nhất Chu về. Hai người kia vốn muốn bấm báo đã làm xong chuyện, nhưng thấy Tứ gia đang đi cùng đám thái giám, cho nên không lên tiếng, đứng lùi sang một bên để tránh đường.

Tứ gia đâu chịu buông tha cơ hội này. Hần lập tức nhướn mày, gọi: “Hai vị...”

Trương Triệu hai người thấy được gọi, vội vàng lại gần, hành lễ rồi nói: “Quế công công có gì sai bảo?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng cho gọi ta qua, bảo ta mang thêm hai thị vệ. Vừa lúc thấy hai người ở đây, cùng đi thôi...Trương đại ca, đứng rồi, người cứ gọi thêm vài người nữa đi, Hoàng Thượng có chuyện quan trọng muốn giao phó.”

Hai người vừa nghe, liền cúi đầu nói: “Thuộc hạ tuân lệnh.” Sau đó Trương Khang Niên liền chạy đi gọi người.

Đám thái giám ngờ vực liếc mắt nhìn Tứ gia, không biết lời của người này nói là thật hay giả, vì vậy liền nhú mày hỏi: “Quế công công, Hoàng Thượng muốn gọi thị vệ làm gì?”

Tứ gia đáp: “Không dám giấu công công, đây là chuyện cơ mật nên ta không tiện nói nhiều. Cũng là liên quan đến chuyện thích khách vào cung mấy hôm trước nên Hoàng Thượng muốn sai thị vệ tìm hiểu lai lịch của bọn chúng thôi.”

Đám thái giám nghe Tứ gia nói có lý, không biết phản bác thế nào.

Lúc tới ngã ba phía trước, nhìn đám thái giám cố ý đi trước dẫn đường, Tứ gia nói: “Công công, hình như chúng ta đi nhầm rồi.”

Thái giám đáp: “Dong dài cái gì, bảo người đi thì cứ đi đi.”

Triệu Tề Hiền đứng bên cạnh thấy tình thế không ổn, liền thì thầm với Tứ gia: “Công công, đường này hình như là tới Từ Ninh cung, không phải Càn Thanh cung.”

Tứ gia biết điều này từ trước, đang nghĩ tới nghĩ lui để tìm nguyên nhân: “Chẳng lẽ tên thái giám Tiểu Quế Tử này là người của Thái hậu? Nhưng nếu thế thì tại sao lại phải phái đám thái giám hung thần ác sát đến đây áp giải? Vốn dĩ còn khiến ta lầm tưởng họ là thích khách...Nhưng quả thực, thái độ kiêu ngạo đến bậc này, cũng không đủ tư cách làm thích khách.” Nghĩ mãi không tìm ra đáp án, Tứ gia liền thử thăm dò: “Các vị công công, đây là đường tới Từ Ninh cung sao?”

Thủ lĩnh thái giám liền nói: “Hiện giờ Hoàng thượng đang ở Từ Ninh cung. Sao, Tiểu Quế Tử, người định kháng chỉ ư?”. Người này tuổi tác lớn hơn Vi Tiểu Bảo nhiều, lúc nói năng khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc gì.

Tứ gia trầm nghĩ: “Thật xui xẻo, ta năm xưa oai phong là thế, nay bị một lão thái giám già ra oai cũng không dám phản kháng.” Vì thế hắn có chút khó chịu nói: “Hoàng Thượng thực sự đang ở Từ Ninh cung ư?”

Thái giám nói: “Người nghĩ ta lừa ngươi sao. Đi mau chân lên, nếu như đến muộn để Hoàng Thượng và Thái hậu chờ lâu thì ngươi có mười cái mạng cũng không bù nổi tội.”

Đúng lúc này, Trương Khang Niên dẫn theo mấy thị vệ đi tới, hành lễ với Tứ gia: “Công công, người đã tới.”

Tứ gia thấy số thị vệ không ít, trong lòng cũng an tâm hơn, liền nói với thái giám kia: “Công công, xin dẫn đường.”

Thái giám kia chỉ lạnh lùng nhìn đám thị vệ rồi quay lưng bước đi, khiến Tứ gia lại càng thêm sinh nghi, không biết đám người này có âm mưu quỷ kế gì.

Một lát sau, cả đoàn người chậm rãi tới cửa Từ Ninh cung. Dọc đường đi không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào, khiến Tứ gia càng thêm yên tâm, dù sao người ở bên trong cũng là Thái hậu, là Hoàng tổ mẫu nhân hậu của mình. Nhưng để an toàn, hắn vẫn dừng bước, ho khan một tiếng.

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên đều là kẻ thông minh, lập tức hiểu ý nhích lại gần. Tứ gia hơi nghiêng đầu về phía Triệu Tề Hiền, cúi đầu nói nhỏ: “Bây giờ ta đi vào, các người đứng ở đây chờ, nếu có chuyện gì bất thường...Phải cảnh giác.” Triệu, Trương hai người tuân mệnh, trong lòng cũng nảy sinh cảm giác bất an, không rõ Thái hậu triệu Quế công công là vì chuyện gì.

Tứ gia bám theo mấy Thái giám đi vào trong Từ Ninh cung, cả đoạn đường không dám ngoảnh mà quay cúi đầu. Đến tận khi vào tới chính điện, hắn mới ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một vị phu nhân ngồi trên ghế cao, hẳn chính là Thái hậu. Chỉ là, một chút cũng không thấy giống Khang Hy.

Theo Tứ gia được biết, mẹ đẻ của Hoàng A Mã mình chính là Hiếu Khang Chương Hoàng hậu của Thuận Trị đế, nhưng vào năm Khang Hy thứ hai bà đã quy tiên. Người trước mắt hắn đây hẳn chính là Hiếu Huệ Chương Hoàng hậu. Ở kiếp trước của hắn, Tứ gia đã từng gặp vị Hoàng tổ mẫu này, trong ấn tượng luôn cảm thấy bà điềm tĩnh bình thản, không thích tranh đấu. Lần này gặp lại, tất nhiên không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết, chỉ ngại thân phận nay đã cách biệt nên không dám bộc lộ tình cảm gì.

Thái hậu mở miệng nói: “Tiểu Quế Tử, cuối cùng ngươi cũng chịu tới đây.”

Tứ gia thấy Khang Hy không có ở đây, liền hiểu là Thái hậu cố ý tìm gặp riêng mình, vì thế liền nói: “Không biết Thái hậu triệu nô tài tới có gì dặn dò?”

Thái hậu nói: “Người còn hỏi? Hôm qua người dám giết thái giám của ta mà hôm nay đã không dám nhận rồi sao, thật là đồ nô tài chó má!”

Tứ gia cả kinh, nói: “Thái hậu, nô tài không dám...” Trong đầu hắn không ngừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra, cuối cùng lóe lên một ý nghĩ, vội vàng hỏi: “Thái hậu, chẳng lẽ người muốn nói tới vị công công hôm qua ở địa lao sao?”

Thái hậu đang tức giận, thấy hắn nói thế liền mắng luôn: “Sao? Người giết người mà không biết mình giết ai sao?”

Tứ gia đổ mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống: “Xin Thái hậu tha mạng! Nô tài thật sự không biết, lúc đó nô tài phụng mệnh Hoàng thượng làm việc. Hoàng thượng đã dặn nô tài, nếu bắt đắc dĩ thì được quyền giết thị vệ thái giám. Mà lúc đó tình thế nguy cấp, cho nên, nô tài cũng không kịp hỏi hắn là người của ai...”

Thái hậu có chút kinh ngạc: “Người nói thật chứ?”

Tứ gia đáp: “Nô tài tuyệt đối không dám dối gạt Thái hậu. Nếu như sớm biết đó là người của Thái hậu, nô tài có chết cũng không dám động thủ.”

Thái hậu hừ lạnh: “Thật sao? Bản cung còn tưởng ngươi là cố ý làm như vậy đấy.”

Tứ gia vội vàng nói: “Nô tài xưa nay đối với Thái hậu và Hoàng thượng luôn một lòng trung thành, làm sao dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy được?”

Thái hậu nghe hắn nói có tình có lý, bộ dạng lại thành khẩn hối lỗi, một chút cũng không lấu cá ranh ma như trước đây. Lại nhìn kỹ bộ dạng của hắn, người này trăm phần trăm chính là Tiểu Quế Tử...không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Bà trầm ngâm một lát rồi nói: “Tiểu Quế Tử, chẳng trách Kiến Ninh nói sau khi người bị thương ở đầu đã biến thành người khác...Người thực sự đã thay đổi rồi sao?”

Tứ gia không biết tại sao bà lại hỏi vậy, nhưng liên tưởng đến suy đoán trước đây của mình...Có lẽ Tiểu Quế Tử này biết được bí mật gì đó của Thái hậu, cho nên mới trở thành người tâm phúc của Thái hậu và Hoàng thượng. Nghĩ vậy, hắn bình tâm hơn rất nhiều, nói: “Nếu công chúa đã nói thì nô tài cũng không dám lừa Thái hậu. Nô tài thật sự đã bị thương nặng ở đầu, cho nên bây giờ trở nên đần độn hơn nhiều, có một số chuyện không còn nhớ rõ nữa...Nô tài chỉ nhớ rõ chính mình phải trung thành với Hoàng Thượng và Thái hậu thôi.”

Thái hậu cười: “Người đã thay đổi rất nhiều, nhưng bản lĩnh nòng cốt một chút cũng không giảm đâu.” Bà nói xong, liền đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước hai bước rồi mới nói tiếp: “Tiểu Quế Tử, người từng gặp Thụy Đồng chưa?”

Tứ gia sửng sốt: “Thụy Đồng?”

Thái hậu thấy hắn hai mắt mờ mịt không giống như đang giả bộ, trong lòng không khỏi hoài nghi, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tiểu thái giám này đã quên sạch mọi chuyện trước kia rồi?”

Mà Tứ gia giờ phút này lại thầm nghĩ: “Cũng may vừa rồi ta đã nói là chuyện trước kia không còn nhớ gì. Cho nên bây giờ cứ kiên quyết nói không biết Thụy Đồng thì cũng không sao.”

Thái hậu hỏi lại: “Người chưa từng gặp hắn sao?”

Tứ gia thấy bà hỏi như vậy, liền thầm tính toán: “Nếu như Thái hậu chắc chắn ta đã gặp Thụy Đồng thì nhất định không hỏi lại lần nữa.” Vì thế hắn liền lắc đầu: “Hồi bẩm Thái hậu, nô tài chưa từng gặp người này.”

Tứ gia lẩn lộn trong chốn cung đình bao năm, tất nhiên biết cách khiến Thái hậu tin tưởng. Cho nên nghe hắn nói xong, Thái hậu không khỏi lâm vào trầm tư, thầm nghĩ: “Ta sai Thụy Đồng đi ám sát tiểu thái giám này...Tại sao hắn lại khẳng khái mình chưa gặp, Thụy Đồng kia, không lẽ đã đào tẩu khỏi cung sao?”

Tứ gia thấy Thái hậu lộ ra vẻ mặt do dự, liền biết mình đã thành công.

Thái hậu đoán không ra Tứ gia nói thật hay giả, nghĩ tới nghĩ lui liền nói: “Tiểu Quế Tử, mặc kệ thế nào, người chỉ cần trung thành với Hoàng Thượng và bản cung là được.”

Tứ gia nhìn sâu vào hai mắt của Thái hậu, trong lòng thoáng cả kinh, thầm nghĩ: “Sao ta chưa từng thấy ánh mắt sắc bén như thế này của Hoàng tổ mẫu đây?” Hắn lập tức vội vàng nói: “Điều này là tất nhiên, nô tài cho tới bây giờ đều giữ tấm lòng son sắt.”

Thái hậu ha hả cười, giơ tay nâng Tứ gia lên, nhẹ nhàng vỗ lên ngực hắn, nói: “Quả thực là tấm lòng son sắt sao?”

Tứ gia cảm thấy thân mình hơi hơi chấn động, nhưng cũng không rõ là vì sao, liền nói: “Nô tài...”

Nói đến đây, Thái hậu lại vỗ tiếp một cái nữa. Tứ gia trông thấy khuôn mặt tươi cười của bà, đột nhiên cảm thấy trong tươi cười kia ẩn chứa vài phần âm hiểm, khiến hắn cảm thấy không ổn. Nhưng với thân phận bây giờ, hắn cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ. Nếu chỉ cần có nửa phần phản kháng, e rằng phải chết không nghi ngờ.

Huống chi Tứ gia vốn nghĩ, Thái hậu chẳng qua cũng chỉ là người bình thường, bị vỗ vài cái cũng không sao. Hắn nào đâu biết rằng, Thái hậu này và Hoàng tổ mẫu trong trí nhớ của hắn kia vốn không phải là cùng một người. Nếu như nhận đủ ba chương của Thái hậu, hắn nhất định sẽ toi mạng, không còn nghi ngờ gì.

Mất thấy thái hậu định vỗ cái nữa, tâm tình Tứ gia hoang mang, không biết phải làm gì cho đúng. Mà ngay lúc nguy ngập này, lại nghe một thanh âm từ ngoài truyền đến: “Thái hậu, Thái hậu!” Tiếng gọi vừa to vừa gấp, chính là giọng nói của Kiến Ninh.

Thái hậu nghe được tiếng của Kiến Ninh, bàn tay đang chuẩn bị vỗ xuống liền ngừng lại. Bà nhìn ra ngoài cung, quả nhiên thấy một bóng dáng nhỏ xinh đang vội vàng chạy vào.

Bà rút tay về, sắc mặt phi thường khó chịu, không hiểu tại sao Kiến Ninh lại đến đúng vào lúc này.

28. Chương 28: Nhận Ôn Của Mỹ Nhân

Kiến Ninh vừa trở về Khôn Ninh cung, đã vội vàng thay quần áo thái giám ra. Mà Tiểu quận chúa đứng một bên lại khờ dại hỏi: “Công chúa, tại sao người lại mặc quần áo thái giám?”

Kiến Ninh đáp: “Cái này người là không biết, đây chính là ham mê đặc thù của bản cung.”

Tiểu quận chúa lại hỏi: “Ham mê đặc thù, ham mê đặc thù là cái gì? Mặc quần áo của thái giám sao?”

Kiến Ninh cảm thấy Tiểu quận chúa quả thực được người nhà bao bọc quá kín, cho nên cái gì cũng không biết, liền thuận miệng bịa chuyện, nói: “Cái này gọi là cosplay, là một môn nghệ thuật.”

Tiểu quận chúa chần chờ nói: “Cos, cos...play? Nghệ thuật sao...Cái này thật mới mẻ, công chúa, sao người biết nhiều thứ như vậy?”

Kiến Ninh đáp: “Cái này sao? Ừm, là bởi gần đây ta học tập cùng mấy người Tây Dương, những thứ này ở nước ta còn chưa xuất hiện đâu. Đúng rồi, hôm nay người có ngoan không, không chạy lung tung chứ? Nếu người ngoan ngoan, chờ ta học xong sẽ dạy lại cho người, còn mang người ra ngoài chơi. Nhất định sẽ có nhiều người hâm mộ người a.”

Tiểu quận chúa vội vàng nói: “Ta thực sự rất ngoan mà, hôm nay ta đã học xong cách trải giường chiếu, các vị ma ma tổng quản còn khen ngợi ta thông minh nữa.”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Mộc Mộc thực sự rất ngoan. Hiện giờ ta phải đi gặp Hoàng đế ca ca, đợi lát nữa sẽ về nghe người kể chuyện tiếp.”

Tiểu quận chúa mặt đột nhiên trắng bệch, lí nhí nói: “Công chúa, ta chưa từng gặp Hoàng đế. Hoàng đế trông thế nào, ta nghe ca ca nói...Hoàng đế mặt toàn ranh nanh, vô cùng đáng sợ có phải không?”

Kiến Ninh nhớ tới lần trước khi Khang Hy đến thì Tiểu quận chúa không có mặt, liền cười thầm, nói: “Quả thực cũng hơi đáng sợ, nhưng mà cũng không đến mức vô cùng đáng sợ. Tóm lại, chỉ cần người ngoan ngoan ở đây không chạy lung tung thì sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Kiến Ninh thay quần áo công chúa, chạy đi gặp Khang Hy. Thị vệ canh ngoài Ngự Thư Phòng thấy nàng liền lui ra nhường đường. Kiến Ninh cất bước đi vào, đã thấy Khang Hy ngồi trên án, hình như đang phê chữa cái gì. Thái giám bên cạnh hẳn thấy nàng đi vào, định bẩm báo thì đã thấy Kiến Ninh dựng thẳng ngón tay trước miệng, ra dấu bảo im lặng. Tên thái giám kia hiểu ý, liền lẳng lặng lui ra ngoài.

Kiến Ninh bước nhẹ như mèo tới, khiến Khang Hy không phát hiện ra. Hắn phê phê sửa sửa một lát, liền nói: “Trà.”

Thái giám bưng trà lên, Kiến Ninh đưa tay nhận lấy khay, kính cẩn bưng cho Khang Hy.

Khang Hy đưa tay nhận lấy, nhấp một ngụm rồi bỏ xuống, tiếp tục phê duyệt tấu chương. Kiến Ninh thấy hắn chăm chú đến vậy, liền hé miệng cười.

Khang Hy lúc này mới để ý, phát hiện cánh tay bưng khay dùng vải dành cho công chúa, lập tức ngừng đầu nhìn lên.

Hắn thấy Kiến Ninh, vừa mừng vừa sợ, cười nói: “Kiến Ninh, người tới lúc nào mà trẫm không biết? Tại sao không có người nào thông báo cho trẫm?”

Thái giám đứng hầu nghe vậy cuống quýt xuống, khấu đầu nhận tội. Kiến Ninh vội vàng nói: “Hoàng đế ca ca, là Kiến Ninh bảo bọn họ không được lên tiếng. Kiến Ninh thấy Hoàng đế ca ca đang bận, cho nên không đành lòng quấy rầy.”

Khang Hy cười nói: “Người a, lúc còn nhỏ thì luôn làm phiền trẫm...Ngoan nào, đứng đã lâu chưa? Có mệt hay không?”

Kiến Ninh nói: “Không mệt, chỉ cần được ở bên cạnh Hoàng đế ca ca, cho dù có đứng cả đời cũng không mệt.”

Khang Hy cau mày, nói: “Kiến Ninh...aizz, đừng nói ra mấy lời ngu ngốc như vậy.” Hắn cầm tay nàng, lại nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc của Kiến Ninh, đắm chiêu thở dài.

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, có chuyện gì vậy?”

Khang Hy hơi lắc đầu, nói: “Không có gì...Trẫm chỉ là, nghĩ tới một chuyện, nhưng cũng còn lâu...tạm thời không cần nghĩ.”

Kiến Ninh nói: “Điều Hoàng đế ca ca đang suy nghĩ nhất định là chuyện đại sự.”

Khang Hy cười: “Sao người biết?”

Kiến Ninh đắc ý: “Ta tất nhiên biết.” Nàng cúi đầu nhìn tấu chương trên bàn, nói tiếp: “Hoàng đế ca ca đang bận sao? Kiến Ninh có phải tới không đúng lúc không? Hay là Hoàng đế ca ca cứ coi như ta không tồn tại đi.”

Khang Hy nói: “Đừng ngốc vậy, trẫm nhớ người, muốn người ở bên cạnh trẫm nên mới sai người đi tìm người...Vừa rồi thái giám nói người hình như không ở Khôn Ninh cung, lại đi đâu chơi sao?”

Kiến Ninh thấy hắn cứng chiêu mình như vậy, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện vừa rồi suýt bị Lưu Nhất Chu làm nhục, nhất thời âm ức nói: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy thấy nàng như vậy liền căng thẳng, vội vàng hỏi: “Có chuyện gì? Có phải xảy ra chuyện gì không hay rồi không?”

Kiến Ninh hít hít cái mũi, nói: “Không, không có việc gì.”

Khang Hy nhíu mày hỏi: “Kiến Ninh, không được gạt trẫm.”

Kiến Ninh nhìn ánh mắt lo lắng của Khang Hy, biết rõ nếu mình vẫn khẳng khẳng không nói, kiểu gì hắn cũng sẽ truy hỏi tới cùng. Hắn quan tâm đến nàng như vậy, chỉ sợ nếu không có được đáp án vừa lòng, sẽ âm thầm sai người điều tra, đến lúc đó nhất định sẽ có thể tra ra được chuyện nàng đến phòng của Tứ gia.

Vì vậy, Kiến Ninh liền thở dài, nói: “Chuyện này nói ra thật mất mặt, cho nên ta mới không muốn để Hoàng đế ca ca biết. Kiến Ninh vốn định tương lai sẽ tỷ võ chiêu thân nên lên đi so chiêu với người ta, không ngờ lại bị thua...” Khang Hy thấy nàng ấp a ấp úng nói ra những lời này thì suýt bật cười, ngoài miệng lại trách cứ: “Người đúng thật là không ra thể thống gì cả, đường đường là công chúa, ai cho phép tỷ võ chiêu thân?”

Kiến Ninh nói: “Ta thấy Hoàng đế ca ca ngày nào cũng luyện võ, ta...ta cũng muốn học một hai chiêu, nên mới đánh nhau với một tên tiểu thái giám. Kết quả, kết quả liền thua thảm hại.”

Khang Hy thấy nàng tỏ ra không cam lòng, vốn lúc đầu còn lo lắng nàng có bị thương không, lại cảm thấy mục đích nàng học võ để “kén chồng” là không thể chấp nhận đối với hoàng tộc, vì thế liền nói: “Người thân là công chúa, phải biết giữ phép tắc, đừng học theo đám con gái dân gian kia, vung gươm múa kiếm mà làm gì. Ngộ nhỡ tự làm bản thân bị thương thì phải làm sao? Hừ, tên cầu nô tài nào dám động thủ với người, trẫm nhất định...” Nói tới đây, hàng mi của Khang Hy cau lại, lộ ra vẻ uy phong nghiêm túc vô cùng.

Kiến Ninh vội vàng kêu lên: “Hoàng đế ca ca, là Kiến Ninh ép hắn mà, không phải lỗi của hắn. Hoàng đế ca ca, người đừng giận, nếu người giận thì cứ phạt Kiến Ninh đi. Hoàng đế ca ca là minh quân, không thể vì một chuyện con con của Kiến Ninh mà làm tổn hại thanh danh của mình được.”

Khang Hy thấy nàng sốt sắng giải thích, liền cười nói: “Người nếu như sợ thanh danh của trẫm bị tổn hại thì ngoan ngoãn cho trẫm, đừng có làm mấy chuyện nguy hiểm khiến trẫm tức giận.”

Kiến Ninh bĩu môi, thở dài: “Ta...ta chỉ cảm thấy bản thân thực vô dụng...nếu...Nếu như có người xấu muốn đánh ta thì ta không đánh lại được, như vậy sẽ bị chúng bắt nạt.” Nghĩ tới chuyện mình không thể chống trả khi bị Lưu Nhất Chu điểm huyệt, Kiến Ninh vạn phần không cam lòng.

Nếu như ở hiện đại thì cũng đành cam phận, nhưng mà đây lại là cổ đại a, nếu như có thể học “Hàng Long Thập Bát Chương”, “Cửu Dương thần công”, vân vân và vân vân, vậy thì...Ha ha ha ha...

Trong khi Kiến Ninh đang đắm chìm trong ảo tưởng đẹp đẽ thì Khang Hy lại nói: “Người thật là, không biết trong đầu suốt ngày nghĩ lung tung gì nữa? Người là công chúa, ở trong cung làm sao có người xấu muốn hại người được? Huống hồ còn có trẫm, chỉ cần người ở bên cạnh trẫm, trẫm sẽ che chở cho người.”

Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn Khang Hy, gương mặt to tròn mong nhìn hấn, nũng nịu nói: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy đối với những hành động kỳ quặc của muội muội mình, không những không tức giận mà lại còn cảm thấy đáng yêu vô cùng. Hấn thấy Kiến Ninh làm nũng, liền dỗ dành: “Được rồi, người đừng nghĩ lung tung, nghe lời trẫm.”

Kiến Ninh ừ một tiếng, rồi lại nói: “Đúng rồi, Hoàng đế ca ca, người có biết võ công không?”

Khang Hy đáp: “Trẫm cũng chỉ học được mấy chiêu.” Tuy lời nói hết sức băng quơ, nhưng khéo miệng của hấn lại mang theo một nét cười đắc ý. Trước đây, bởi vì có “Tiểu Quế Tử” cùng so chiêu nên võ công của hấn đã tiến bộ không ít. Huống chi, nơi này không phải chốn giang hồ, cho nên hấn nghĩ võ công của bản thân được như vậy đã là rất tốt rồi.

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, không bằng người dạy ta võ công đi?”

Khang Hy giật mình, kinh hãi nói: “Người nói lung tung gì vậy, làm sao như vậy được?”

Kiến Ninh ánh mắt sáng lấp lánh: “Nếu như để người khác dạy ta, bọn họ nhất định sẽ thừa cơ phi lễ ta. Nhưng mà nếu là Hoàng đế ca ca thì tốt rồi! Hoàng đế ca ca!” Nàng nói xong, liền không ngừng lay lay bàn tay của Khang Hy.

Khang Hy nhẹ nhàng rút tay áo ra, nói: “Không được, như vậy không đúng quy củ, nếu để thái hậu biết được...”

Kiến Ninh nói: “Thái hậu thông tuệ như vậy, nếu biết ta học chút võ phòng thân sẽ không phản đối đâu. Hoàng đế ca ca, người dạy ta đi, ta bái người làm sư phụ a.”

Khang Hy bị hai chữ “sư phụ” làm động lòng, không khỏi liếc mắt nhìn Kiến Ninh, chỉ thấy hai mắt nàng đầy trông mong nhìn mình, khiến hấn không khỏi mãi mới nói được nên lời: “Không được...Trẫm là Hoàng đế, không thể phá vỡ quy củ của tổ tiên.”

Kiến Ninh hừ một tiếng, nghiêng đầu thì thầm vào tai Khang Hy: “Chuyện người lên lút đánh nhau với Tiểu Quế Tử trước đây thì sao? Có tuân theo cung quy đâu.”

Khang Hy nghe nàng nói vậy, liền cố ý nhìn đi nơi khác, cố gắng tỏ ra không hề chột dạ: “Cái đó gọi là trao đổi võ nghệ, điều này rất bình thường.”

Kiến Ninh lại hừ tiếp: “Người không nói ta cũng biết, hừ, lúc hai người trao đổi võ nghệ, Tiểu Quế Tử còn đánh Hoàng đế ca ca bị thương! Cái đó chính là đại nghịch bất đạo, nếu như theo quy củ để xử lý thì Tiểu Quế Tử kia đã sớm mất đầu lâu rồi.”

Khang Hy thấy nàng giọng vô lại, liền thở dài một hơi, lại nhìn khuôn mặt tươi cười đều giả của Kiến Ninh, nói: “Aizz...Người trở nên thật xấu xa rồi a, dám lấy chuyện này để đe dọa trẫm.”

Kiến Ninh lại một lần nữa ôm cánh tay hấn, nói: “Hoàng đế ca ca, người đồng ý với Kiến Ninh đi, ta sẽ không nói cho người khác biết đâu...”

Khang Hy thấy nàng bám riết không buông thì đầu đầu không thôi. Nhưng hấn vốn yêu thương nàng hết mực, cho nên chẳng còn cách nào khác, liền nói: “Này...Được rồi, nhưng mà người phải nhớ không được nói với người khác, cho dù là Thái hậu cũng không thể nói.”

Kiến Ninh cười to: “Ta biết rồi! Kiến Ninh tham kiến sư phụ Hoàng đế ca ca!”

Khang Hy thấy nàng cười tươi như hoa, xưng hô lung tung lộn xộn, chỉ biết lắc đầu cười: “Người a...”

Khang Hy để quyền uy thiên hạ, triều thần không kẻ nào dám trái ý, vậy mà cuối cùng lại phải chịu thua một tiểu nha đầu.

Quyết định xong chuyện này, Khang Hy liền sức nhớ ra một chuyện khác: “Đúng rồi, hôm trước người nói muốn gặp Thang Vọng Nhược và Nam Hoài Nhân. Trẫm đã hẹn với hai người đó rồi đấy.”

Kiến Ninh lần này gặp Khang Hy thấy vui mừng không thôi, lập tức tuôn ra nhiều lời đường mật ngọt ngào ngào, mãi sau mới cáo lui.

Từ Ngự Thư Phòng ra, nàng liền thẳng hướng về Khôn Ninh cung, nhưng đi được nửa đường lại cảm thấy tâm thần bất an, trong lòng bứt rứt khó chịu vô cùng. Nghĩ rằng có thể là di chứng lúc Lưu Nhất Chu điểm huyết để lại, Kiến Ninh liền quyết định ngồi nghỉ một lát. Nàng nghĩ lung tung một hồi, lại miên man nhớ đến Tứ gia: “Lúc ấy ta ở trong màn nhìn không được cái gì, chỉ nghe thấy có tiếng động. Lão Tứ thân là hoàng đế, nói như vậy võ công hẳn cũng không phải là loại cao thủ võ lâm, liệu có thể cũng bị Lưu Nhất Chu kia đánh bị thương không? Nhưng sao không thấy hắn kêu ca gì nhỉ?” Nghĩ đến người kia ngoài mặt chất phác thật thà, trong bụng lại là cả một bồ quỷ kế đa đoan, nàng không khỏi che miệng cười khúc khích.

Đang ngồi ở trong hòm giả sơn, Kiến Ninh lại thấy có hai thái giám đi ngang qua, vừa đi vừa trò chuyện: “Quê công công không ở trong phòng, nghe các thị vệ đại ca nói thì hẳn bị Thái hậu gọi tới. Người nói xem, liệu có phải là chuyện tốt gì không? Aizz, chỉ khổ cho cái tên kia, xem ra còn phải chờ lâu.”

Người kia liền nói: “Đành phải đợi thôi, chẳng lẽ chúng ta lại đi gặp Thái hậu đòi người sao? Người có muốn sống nữa không? Cứ đứng ngoài tầm cung của Thái hậu chờ đi, khi nào Quê công công ra thì bẩm báo.”

Kiến Ninh đang lấy khăn lau mồ hôi trên trán, nghe câu được câu không liền giật mình, mãi sau mới kịp phản ứng.

Nàng nhảy dựng lên, từ trong hòm giả sơn chạy vọt ra, lao thẳng về hướng Từ Ninh cung. Mà hai thái giám kia thấy công chúa cắm đầu chạy như điên về phía mình thì sợ hãi tránh đường, vội vàng cúi đầu thỉnh an, đến lúc ngẩng lên đã không còn thấy bóng người nữa.

Các người hỏi tại sao Kiến Ninh lại sợ như thế ư? Bởi vì nàng vừa nghĩ tới một việc hết sức nghiêm trọng: khi Thái hậu và Hải Đại Phú quyết chiến với nhau, đã từng nói tới rất nhiều chuyện cơ mật trong cung, như là chuyện mẹ đẻ của Khang Hy, lại như là chuyện của lão hoàng đế Thuận Trị...Mà tất cả những chuyện đó tên “Tiểu Quê Tử” kia lại nghe không sót một chữ nào, cho nên, trong lòng Thái hậu, hẳn đã trở thành một mối hiểm họa khôn cùng. Lúc trước bà còn chưa ra tay với Tứ gia, một phần là bởi sau khi giao đấu với Hải Đại Phú, Thái hậu bị trọng thương, mà phần khác chính là bởi lời can ngăn của Kiến Ninh.

Hiện giờ Thái hậu đã khỏi hẳn, việc đầu tiên muốn làm đương nhiên chính là tính sổ với “Tiểu Quê Tử”. Nghĩ đến Tứ gia thất khiếu chảy máu ròng ròng, Kiến Ninh sợ đến nổi suýt hét lên.

Nàng chạy như bay tới Từ Ninh cung, tốc độ y như một vận động viên điền kinh chuyên nghiệp. Nàng nghĩ, nếu như Lưu Tường nhìn thấy cảnh này chắc hẳn phải hô to: “Sư muội đồng môn.”

Kiến Ninh thấy một đám thị vệ đứng lơ lửng trước cửa Từ Ninh cung, liền biết Tứ gia vẫn còn đang ở bên trong. Vì vậy, nàng mới cố hét to một tiếng, hy vọng Thái hậu nếu như chưa giết Tứ gia thì có thể sẽ kìm sát tâm của mình lại.

Một cử chỉ nhỏ này của Kiến Ninh, chính là tấm bùa hộ mạng cho Tứ gia.

Lúc nàng vọt vào trong Từ Ninh cung, nhìn thấy Tứ gia vẫn còn sống mới thả lỏng tâm tình. Mà Thái hậu thấy nàng đi vào, sắc mặt đang lạnh lùng bỗng trở nên hiền hòa, bà lùi lại vài bước, mà Tứ gia cũng thuận thể lui lại, cúi đầu thỉnh an công chúa.

Nhìn thấy Thái hậu, Kiến Ninh mới sức nhớ tới cung quy. Nàng vội vã giảm tốc độ lại, cố làm ra điệu bộ khoan thai. Nhưng bởi vì lúc này chạy quá nhanh, cho nên theo quán tính, Kiến Ninh không kịp thắng lại, lao đảo suýt ngã trước mặt Tứ gia.

Tứ gia nhanh tay lẹ mắt, không chút nghĩ ngợi liền đỡ lấy Kiến Ninh. Mà đợi đến lúc nàng ngẩng đầu lên, hắn mới giật mình phát hiện ra hai mắt nàng hơi đỏ lên, lại ướt nước.

Tứ gia đỡ Kiến Ninh đứng thẳng dậy mới chậm rãi buông tay, cúi đầu nói: “Công chúa xin cẩn thận ngọc thể.”

Kiến Ninh hít sâu một hơi, mỉm cười: “Bản công chúa đương nhiên biết phải làm gì, không cần tên nô tài như người phải dạy!”

Tứ gia nghe nàng nói lời chua ngoa, nhưng khuôn mặt lại ẩn chứa tươi cười thật lòng, lộ ra cảm giác thoải mái.

Vì thế, hắn ngược mắt lên nhìn lên nàng một cái, sau đó quy củ khom người lùi ra xa hơn, giống như một tên nô tài bình thường thấy chủ nhân nổi giận mà sợ hãi.

Thái hậu thấy Kiến Ninh vội vàng chạy vào, trong lòng vừa sợ hãi lại vừa nghi hoặc, hơi hơi lo lắng Kiến Ninh gấp gáp như vậy, liệu có phải vì tên Tiểu Quế Tử này hay không? Cho đến lúc bà nghe được Kiến Ninh quát Tứ gia, bộ dạng ngang ngược kiêu ngạo phách lối giống như đối với những tên nô tài cung nữ khác, mới quên đi ý nghĩ này, mỉm cười ôn hòa: “Kiến Ninh, sao vừa rồi lại chạy nhanh như vậy? Xảy ra chuyện gì hay sao?”

Kiến Ninh đi tới bên cạnh Thái hậu, rút khăn tay ra lau mắt, âm thầm nói: “Thái hậu, Kiến Ninh bị bắt nạt.”

Thái hậu cả kinh, giọng nói đang từ ôn hòa cũng trở nên gay gắt: “Cái gì? Ai dám bắt nạt người?”

Kiến Ninh nói: “Thái hậu, người xem...” Nàng chìa tay ra, Thái hậu cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trên cổ tay trắng nõn như ngọc của con gái nổi bật một lần máu, nói sâu không sâu, nói nông không nông, nhưng cũng đủ khiến bà cả giận: “Cái này...Là kẻ nào?”

Kiến Ninh dậm chân, âm ức kêu than: “Kiến Ninh khi nãy chạy chơi ngoài Ngự Hoa Viên...Là cái cây hoa chết tiết đó, con chỉ chọc chọc một chút, nó liền lấy gai đâm con...Hu hu, đau quá a, Thái hậu, người phải làm chủ cho con, người mau sai người tróc rễ cái cây đó lên đi.” Nàng vừa khóc, vừa vùi đầu vào trong lòng Thái hậu.

Thái hậu nghe xong thì bình tâm lại, bà nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Kiến Ninh, cười nói: “Người...Aizz, đứa nhỏ này, thì ra là như thế, người a, suýt nữa hù chết mẫu hậu rồi...”

Tứ gia đứng một bên lắng nghe, khóe mắt liếc nhìn Thái hậu, lại nhìn người đang làm nũng trong lòng bà, trong lòng nảy sinh muôn vàn cảm xúc.

29. Chương 29: Bái Kiến Tổng Đà Chủ

Thái hậu vô cùng dung túng Kiến Ninh, mặc cho nàng tùy hứng làm nũng thế nào, bà cũng chỉ mỉm cười. Mà Kiến Ninh khóc đủ, liền nhìn Tứ gia đứng ở góc phòng, nói: “Thái hậu, vì sao Tiểu Quế Tử ở đây?”

Thái hậu nói: “Ta có chuyện muốn hỏi hắn.”

Kiến Ninh nói: “A, ta còn tưởng hắn làm sai chuyện gì nên bị người phạt chứ.”

Thái hậu nhìn nàng, hỏi: “Sao, người lo lắng Tiểu Quế Tử bị phạt sao?”

Kiến Ninh cười nói: “Nếu hắn khiến Thái hậu tức giận thì chưa cần Thái hậu động thủ, Kiến Ninh sẽ thay người phạt hắn.”

Thái hậu bật cười: “Ta biết ngươi là đứa nhỏ có hiếu, nhưng cũng phải học theo quy củ dần đi”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh còn nhỏ mà, Thái hậu, Hoàng đế ca ca đã đồng ý cho ta học tập với hai người Tây Dương rồi.”

Thái hậu hơi kinh ngạc, suy nghĩ một lát mới nói: “Người Tây Dương, là Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân sao?”

Kiến Ninh đáp: “Đúng vậy.”

Thái hậu liếc mắt nhìn Tứ gia, ra lệnh: “Tiểu Quế Tử, nơi này không còn chuyện của người nữa, người lui xuống trước đi.”

Tứ gia nghe lệnh, cúi đầu hành lễ, chậm rãi lui ra.

Thấy Tứ gia khuất bóng rồi, Thái hậu mới quay lại nhìn Kiến Ninh: “Tại sao Hoàng Thượng đột nhiên cho phép người học tập với người Tây Dương?”

Kiến Ninh nói: “Là Kiến Ninh cầu xin Hoàng đế ca ca. Kiến Ninh cảm thấy ở trong cung thật nhàm chán, nên muốn học người Tây Dương làm chút đồ chơi kì thú. Mẫu hậu, người đồng ý đi.”

Thái hậu thở dài: “Aizz, người cũng đã lớn, bắt đầu có chủ kiến rồi.”

Kiến Ninh thấy bà tuy thở dài, nhưng ánh mắt lại lộ ra vui mừng, liền nói: “Kiến Ninh trước kia không hiểu chuyện, nhất định đã làm sai nhiều chuyện khiến mẫu hậu tức giận rồi!”

Thái hậu cười hiền hòa: “Người nói ngốc nghếch cái gì vậy, người là đứa nhỏ do ta dứt ruột đẻ ra, chẳng lẽ ta có thể ghét bỏ người sao?”

Kiến Ninh buông tiếng thở dài, lại dựa vào lòng Thái hậu, nói: “Kiến Ninh thực muốn cả đời đều ở bên cạnh Thái hậu, sống một cuộc sống bình an...”

Thái hậu trầm ngâm một lát mới nói: “Ừm...Yên tâm đi, người là công chúa, đương nhiên cả đời này sẽ bình an vô sự, không phải lo cơm áo gạo tiền.”

Hai mẹ con trò chuyện một lát thì Thái y tới, mang theo thuốc để bôi lên chỗ vết thương của Kiến Ninh, lại dặn dò nàng phải kiêng một số thứ. Xong xuôi, Kiến Ninh liền cáo từ, rời khỏi Từ Ninh cung.

Nàng mới bước chân ra ngoài, đã thấy Tứ gia đứng ở phía đằng xa chờ đợi. Kiến Ninh nhẹ nhàng bước qua, nói: “Tiểu Quế Tử, người còn ở đây làm gì?”

Tứ gia cúi đầu, nghĩ một lát liền hỏi: “Công chúa, tay của người không sao chứ?”

Kiến Ninh đáp: “Không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi. Sao, người vì chuyện này mà đứng đây đợi ư?”

Tứ gia nói: “Này...”

Kiến Ninh tiến sát gần hắn, hạ giọng nói: “Tiểu Quế Tử, người đang lo lắng cho ta à?”

Tứ gia ho khan một tiếng: “Công chúa, người tại sao lại không cẩn thận như vậy, để bản thân bị thương rồi.”

Kiến Ninh nói: “Bản cung vốn dĩ đang yên đang lành, đột nhiên nghĩ tới một tên khốn nào đó, trong lòng không khỏi bất an, vì vậy, aizz, mới chạm tay vào một bụi cây...”

Tứ gia nghe giọng ai oán của Kiến Ninh, lại nói: “Công chúa, sao người lại chạy tới chỗ Thái hậu?”

Kiến Ninh đáp: “Bởi vì gần chỗ ta bị thương nhất chính là tấm cung của Thái hậu. Sao, người muốn hỏi cái gì?”

Tứ gia nói: “Không có gì, chỉ là thuận miệng thôi.”

Kiến Ninh hừ một tiếng, nhìn trái nhìn phải thấy không có ai, mới huých nhẹ tay Tứ gia, hỏi: “Mẫu hậu gọi người tới làm gì?”

Tứ gia nói: “Ta làm sai một chuyện, đắc tội Thái hậu.”

Kiến Ninh lại hỏi: “Chuyện gì?”

Tứ gia do dự một lát, rốt cục cũng nói ra: “Hôm trước, ta phụng mệnh Hoàng thượng đi làm một chuyện, sau đó không may ngộ thương người của Thái hậu.”

Kiến Ninh à một tiếng, tỏ ra hiểu rõ: “Thì ra là vậy, chẳng trách Thái hậu không vui. Người về sau tốt nhất nên thông minh một chút, nếu khiến Thái hậu mất hứng thì Hoàng thượng cũng không cứu nổi người đâu.”

Tứ gia nói: “Đa tạ công chúa.”

Kiến Ninh hỏi: “Đa tạ ta chuyện gì?”

Tứ gia liền nói: “Tạ ơn công chúa chỉ bảo.”

Kiến Ninh hừ một tiếng: “Người chỉ cần nhớ rõ bản cung là người tốt nhất với người là được. Đúng rồi, khi này ta nghe nói, người của Ngự Thiện Phòng đang đợi người đó.”

Tứ gia nói: “Nô tài phải đi rồi.”

Kiến Ninh cười: “Xem người vội vàng chưa kìa, mau đi đi, đi đi.” Nàng nhìn bóng Tứ gia quay đi, trong mắt mới lộ ra một tia lo lắng.

Tứ gia đi được nửa đường, liền gặp Tổng quản thị vệ Đa Long đang dẫn người đi ngược lại.

Tứ gia thấy hần vội vàng, liền kêu to: “Đa ca.”

Đa Long nghe được, liền ngừng bước chân: “Quế công công.”

Tứ gia nói: “Đa ca đang vội gì sao?”

Đa Long đáp: “Quế công công, người có lẽ là không biết rồi, khi này chúng ta đi theo thích khách thám thính tình hình, phát hiện ra nơi trốn của bọn chúng, nên đã quay lại báo cáo Hoàng thượng. Hoàng thượng liền bảo ta dẫn theo thị vệ, tiến vào đại bản doanh của thích khách, tranh thủ quăng lưới bắt sạch phần tặc.” Quan hệ giữa Đa Long và Vi Tiểu Bảo rất tốt, hơn nữa Đa Long là người trọng tình cảm, hần đối đãi với Vi Tiểu Bảo như người trong nhà, cho nên biết cái gì liền nói ra bằng hết.

Tứ gia lộ ra vẻ vui sướng: “Hoàng thượng anh minh, quả nhiên kế sách do Người nghĩ ra thật chu toàn. Một khi đã như vậy, Đa ca, người mau đi thôi, không nên để lỡ thời cơ. Chỉ cần bắt gọn đám thích khách này, công lớn nhất chắc chắn thuộc về người rồi.”

Đa Long cũng vui mừng khôn xiết, nói: “Thật sự ta cũng biết, việc này có được ít nhiều là nhờ Quế công công người...”

Tứ gia vỗ bả vai hần: “Chúng ta là huynh đệ một nhà, việc gì phải khách khí như vậy, ta chúc Đa ca lần này thuận buồm xuôi gió.”

Đa Long cười ha ha: “Đa tạ ý tốt của người, sau khi thành công ta nhất định sẽ không quên ơn đức của Quế công công.”

Nói xong, Đa Long vội vàng dẫn người đi. Tứ gia nhìn theo bọn họ, lát sau mới chạy tới Ngự Thiện Phòng. Vừa bước vào, người bên trong đang chờ quả nhiên chính là Tiền lão bản của Thiên Địa hội.

Hai người ánh mắt vừa chạm nhau, Tứ gia đã tỏ ra tức giận vô cùng, quát to: “Tiền lão bản, người lại có chuyện gì? Ta hiện tại rất vội, Hoàng thượng đang gọi, nếu có chuyện gì thì nói mau. Nếu như không có thì đi về đi, đừng lãng phí thời gian của ta.”

Tiền lão bản thấy hần làm bộ làm tịch, liền nói: “Công công, không biết con heo Phục Linh Hoa Điều hôm trước ta mang vào công công đã ăn chưa, mùi vị thế nào?”

Tứ gia trong lòng hiểu rõ Tiền lão bản đang muốn hỏi tình hình Tiểu quận chúa, liền đáp: “Con heo kia ăn cũng được...nhưng mà vẫn hơi mỡ. Hừ, nhắc tới lại khiến ta không thoải mái, lần sau đừng cho heo ăn nhiều như vậy.”

Tiền lão bản nghe câu trả lời của Tứ gia, cái hiểu cái không, đành phải nói: “Tiểu nhân xin ghi tạc lời dạy bảo của công công...”

Tứ gia nhìn trái phải, thấy không ai để ý, liền nháy mắt ra dấu với Tiền lão bản. Tiền lão bản hiểu ý, liền bám theo hần. Hai người đi tới một chỗ vắng người, Tứ gia mới nhú mày, nói: “Chuyện của Tiểu quận chúa trước đừng bàn tới. Vừa rồi ta nghe nói Hoàng thượng đã tra được chỗ ở của đám người Mộc vương phủ, cho nên sau khi ra khỏi cung, người mau triệu tập huynh đệ đi. Nếu như có thể cứu bọn họ thì chúng ta ra tay tương trợ, còn nếu như không thể cứu thì phải mau chóng thoát thân, đừng để huynh đệ trong hội bị thương.”

Tiền lão bản thấy tình hình nguy cấp, lập tức nói: “Thuộc hạ lần này tới đây, một phần muốn hỏi thăm Tiểu quận chúa, phần khác chính là muốn mời hương chủ mau chóng ra khỏi cung một chuyến.”

Tứ gia hỏi: “Chuyện gì?”

Tiền lão bản trên mặt hoan hỉ vô cùng: “Tổng đà chủ đã quay về, lần này Người ở Kinh thành không lâu, muốn gặp Hương chủ một lát.”

Tứ gia trong lòng kinh hãi, không biết “Tổng đà chủ” của Thiên địa hội là người thế nào, nhưng cũng không thể từ chối, chỉ đành nói: “Được rồi, nếu là như vậy, ta sẽ mau chóng tìm cơ hội ra ngoài.”

Tiền lão bản lại nói: “Hương chủ, người ở trong cung làm việc cũng phải cẩn thận một chút. Sau khi ra khỏi đây sẽ có huynh đệ đưa người đi gặp Tổng đà chủ.”

Tứ gia gật đầu: “An bài như vậy là được.”

Bàn chuyện xong, hai người lập tức đi ra. Tứ gia lại quát to: “Được rồi, không còn chuyện gì nữa thì mau đi đi, đừng chậm trễ việc của ta. Lần sau nhớ mang tới mặt hàng tươi ngon một chút.” Tiền lão bản cúi đầu khom lưng, không dám nhiều lời mà cáo lui.

Đám người Ngự Thiện Phòng thấy Tiền lão bản bị mắng thảm như vậy, liền thầm tự cho rằng nguyên nhân là do người kia dưng lễ không đủ dày khiến Quế công công tức giận, có ai ngờ đâu đây chỉ là màn che mắt để hai người họ ngầm bàn chuyện quan trọng.

Tứ gia từ Ngự Thiện Phòng ra, quay trở về phòng, lục tung ngăn tủ ngầm trong tường một lúc mới moi ra được một quyển sách. Quyển sách này hẩn phát hiện ra từ sớm, nhưng xem qua chỉ thấy nội dung bên trong là một ít khẩu quyết luyện võ công linh tinh. Tứ gia trước giờ không có lòng muốn “nhất thống giang hồ”, vì thế lúc đầu không hề để ý, chỉ ném trở lại chỗ cũ. Nhưng hiện giờ suy nghĩ lại, trong lòng Tứ gia không khỏi thầm kêu may mắn, may mắn là cuốn sách này không bị Kiến Ninh đóng góp đem đi.

Hắn lật giở sách liên hồi, cẩn thận đọc từng câu từng chữ, cảm thấy cuốn sách này cũng không hoàn toàn giống như bí kíp võ công phổ thông mà hết sức tinh diệu. Hơn nữa, một số chỗ còn có bút tích chú thích linh tinh. Tứ gia nhìn chữ viết mạnh mẽ cứng cáp kia, thầm nghĩ: “Tên tiểu thái giám này vốn không biết chữ, làm sao có thể hiểu được sách viết cái gì? Như vậy, tại sao hắn lại có cuốn sách này đây? Chẳng lẽ là tên Tổng đà chủ kia giao cho hắn? Như vậy cũng thật kì quái...Thiên Địa hội nói thế nào cũng là một tổ chức có quy củ, tại sao tự nhiên lại túm một tên thái giám giả đảm nhận vị trí Hương chủ Thanh Mộc Đường nhỉ?” Hắn nghĩ tới nghĩ lui, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời thích hợp, chỉ đành gấp sách lại.

Chiều hôm đó, hắn kiếm thời gian rảnh thay trang phục đi ra khỏi cung. Lúc thay quần áo, Tứ gia cảm thấy nửa người trên đau nhói không thôi, nhưng hắn cũng không quá lưu tâm mà chỉ vội vàng chạy ra cửa Thần Võ.

Lúc tới quán trà Cao Thăng, chỉ thấy rất nhiều khuôn mặt xa lạ không ngừng nhìn hắn. Tứ gia không phân biệt được ai vào ai, đành dựa vào trí nhớ đi đến tổng đà của Thiên Địa hội. Càng đi hắn lại càng nhìn thấy thêm nhiều người, đến tận lúc tới trước cửa tòa nhà, mới thấy có người quen chờ ở đó. Người kia nhìn thấy Tứ gia, liền đứng dậy hành lễ.

Tứ gia còn chưa bước vào cửa thì chúng huynh đệ trong Thanh Mộc Đường đã ủa ra đón, sau đó mọi người cùng nhau đi vào trong. Vào đến sảnh chính, đã thấy một người cao lớn, khí thế hiên ngang đang khoan tay đứng chờ.

Tứ gia cảm thấy chín phần mười đây chính là Tổng đà chủ của Thiên Địa hội. Vì thế, trong lòng liền do dự, dù sao hắn đường đường là Hoàng đế Đại Thanh, chẳng lẽ hôm nay lại phải hành lễ với thủ lĩnh đám phản tặc sao?

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài vọng đến, liền từ từ xoay người lại, đôi mắt sáng quắc nhìn Tứ gia.

Tứ gia bất đắc dĩ, đành tiến lên vài bước, nói: “Thanh Mộc Đường Vi Tiểu Bảo tham kiến Tổng đà chủ...” Vốn hắn chỉ định chấp tay cho qua, nhưng không ngờ vị Tổng đà chủ kia chỉ nhướn mày một cái, đã khiến

Tứ gia toàn thân chấn động, khuỷu chân không tự chủ được nhũn cả ra, biến thành một cái quỳ hành lễ đúng tiêu chuẩn.

Trần Cận Nam lúc này mới nở nụ cười, bước lên hơi khom người nâng hắc dật, nói: “Tiểu Bảo, không cần đa lễ, vì sư lâu ngày không thấy người, thật cũng có chút nhớ nhung...” Tứ gia mồ hôi đầm đìa, thầm nghĩ vừa rồi thật quá mức nguy hiểm, may mắn cái tên Vi Tiểu Bảo trước kia cũng không hiểu phép tắc. Chuyện này nói rõ ra thì chính là bởi Tứ gia không hề biết Vi Tiểu Bảo chính là đồ đệ của “Tổng đà chủ”, cho nên chỉ hành lễ như bạn bè với nhau.

Nhưng cũng qua chuyện này, khiến Tứ gia tự giải thích được nghi vấn bấy lâu: cái tên côn đồ dâm tặc vô sỉ kia lên được ngôi Hương chủ Thanh Mộc Đường, có lẽ quá nửa vì hắn là đồ đệ của Tổng đà chủ Thiên Địa hội mà thôi.

Chỉ là lần này Tứ gia đã đoán sai. Thực ra cũng không thể trách Tứ gia, bởi vì dù hắn có tài thánh cũng không đoán ra được chuyện Vi Tiểu Bảo giết chết Ngao Bái, mà trùng hợp là Thiên địa hội lại từng thề ai trả thù được cho Hương chủ trước kia của Thanh Mộc Đường thì sẽ tôn xưng làm Hương chủ mới.

Trần Cận Nam đối với “Vi Tiểu Bảo” vô cùng thân thiết, nắm tay hắc dật vào trong, nói: “Tiểu Bảo, con ở trong cung đạo này thế nào?”

Tứ gia: “Sư phụ đừng có lo, đồ nhi ở đó ăn sung mặc sướng, chẳng phải lo lắng gì.” Hắn biết người trước mặt này là kẻ từng trải, lại là sư phụ của Vi Tiểu Bảo, cho nên tận lực giả giọng vô lại, không dám lộ ra sơ hở gì.

Trần Cận Nam gật đầu, thở dài: “Trong cung là chốn thị phi, lừa lừa gạt gạt. Vi sư thật sự không muốn người ở đó lâu, chẳng qua vì nghiệp lớn phản Thanh phục Minh, đành phải để người chịu ầm ỹ rồi.”

Tứ gia cũng gật đầu không thôi, chẳng qua cái “ầm ỹ” của hắn và “ầm ỹ” trong lời nói của Trần Cận Nam một chút cũng không giống nhau. Hắn “ầm ỹ” chính là vì bản thân vốn đường đường là con cháu Thanh triều, vậy mà bây giờ lại đứng dưới lá cờ “phản Thanh phục minh”. Nỗi ầm ỹ này quả thực là cao như núi, dài như sông, đau xót không biết chia sẻ cùng ai.

Trần Cận Nam đương nhiên không biết suy nghĩ thật của Tứ gia, chỉ nghe “Vi Tiểu Bảo” nói: “Vì sự nghiệp phản Thanh phục Minh mà nỗ lực, cho dù đồ nhi có phải chịu ầm ỹ nữa cũng không sao. Nhưng sư phụ thì khác, người quanh năm hành tẩu bên ngoài, cần phải cẩn thận nhiều hơn. Con nghe nói gần đây triều đình tăng cường thị vệ truy bắt chúng ta.”

Trần Cận Nam gật gù: “Người yên tâm, vì sư há phải là kẻ tầm thường, dám chớ sản nhà Thanh đó không làm gì được ta đâu.” Lúc hắn nói ra lời này, hơi lộ ra chút kiêu ngạo, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lại nói: “Đúng rồi, gần đây người luyện võ công tiến bộ đến mức nào?”

Tứ gia bị hỏi như vậy, đầu đầy mồ hôi, lí nhí đáp: “Sư phụ nói làm đồ nhi hổ thẹn. Gần đây quá mức bận rộn, cho nên...không còn thời gian luyện công.”

Trần Cận Nam thấy hắn thành thật như vậy, liền vỗ vai trấn an: “Cũng không còn cách nào khác. Võ công cũng không thể ngày một ngày hai mà thành, mà chỉ có người kiên trì bền bỉ, đam mê võ học mới biến cao thủ được. Vì sư chỉ là sợ người tuổi còn nhỏ, trên vai lại phải gánh trọng trách lớn lao, cho nên mới muốn ép người học võ công. Ít nhất cũng là để người có thể tự bảo vệ mình. Bản bí kíp kia người cứ xem đi, nhân lúc vì sư còn nán lại đây, nếu có chỗ nào không hiểu, vì sư sẽ chỉ dạy cho.”

Quả nhiên bí kíp đó là của Trần Cận Nam! Tứ gia nghĩ vậy, lập tức nói: “Sư phụ quả thực đã lao tâm khổ tứ vì đồ nhi. Ân tình này đồ nhi xin ghi lòng tạc dạ, nhất định sẽ cố gắng không phụ sự dạy bảo của người.” Thời điểm nói ra những lời này, Tứ gia đã hạ quyết tâm phải học võ cho thật giỏi. Bởi nói cho cùng, kiếp trước hắn là đế vương, đi đến đâu cũng có thị vệ bảo hộ, hô phong hoán vũ không gì không làm được, nhưng kiếp này hắn chỉ là một tiểu thiếu niên trói gà không chặt, tuy mang danh Hương chủ của Thiên Địa hội nhưng sự thực lại rất dễ gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa trước mặt chẳng phải có sẵn một vị Tổng đà chủ võ công phi phàm tự dâng lên cho hắn dùng sao. Tứ gia nhắm tính: “Nếu ta có thể hiểu được hết bản bí kíp kia, luyện thành một thân võ công cao cường cũng là chuyện rất tốt.”

Trần Cận Nam còn muốn nói nữa, lại đột nhiên nghe người bên ngoài bẩm báo, nói Mộc Tiểu công gia của Vân Nam Mộc vương phủ tới, vì vậy liền dừng lời.

Một lát sau, Mộc Kiếm Thanh và hai người khác bước vào. Tứ gia nhận ra một người trong số đó chính là kẻ hắc đã thả ra khỏi cung, Ngô Lập Thân.

Hai bên gặp nhau thì vái chào, sau đó Mộc Kiếm Thanh nói: “Lần này tại hạ tới, chính là muốn tự thân nói lời cảm tạ với Vi Hương chủ của Quý hội.”

Trần Cận Nam giật mình, hỏi: “A? Không biết tiểu đồ nhi của ta đã làm gì?”

Mộc Kiếm Thanh lại nói: “Thì ra Vi Hương chủ là đồ đệ của Trần Tổng đà chủ, quả thực là thầy hay tất sinh trò giỏi. Vi Hương chủ tài năng hơn người, không những cứu được huynh đệ chúng ta từ trong lao ra, lại còn phái người của Thiên Địa hội đến giúp sức khi chúng ta bị quân Thanh tróc nã. Nhờ vậy mà chúng ta mới thoát được một kiếp, không đến mức toàn quân bị diệt.”

Chuyện Tứ gia cứu ba người Ngô Lập Thân cả Thanh Mộc Đường không ai hay biết. Trần Cận Nam hơi kinh hãi, liếc mắt nhìn Tứ gia: “Tiểu Bảo, đầu đuôi là thế nào?”

Tứ gia liền đáp: “Chuyện là thế này, Tổng đà chủ...Sư phụ, trong lúc vô ý con biết được vài vị anh hùng của Mộc vương phủ bị thị vệ trong cung bắt được, nên mới nảy sinh ý định ứng cứu...Cũng may thiên thời địa lợi nhân hòa nên không xảy ra chuyện bất trắc gì.”

Tứ gia sớm đã tính toán kĩ phải làm như thế nào. Ngay từ lúc Khang Hy lệnh cho hắc lén thả ba người của Mộc vương phủ ra, hắc đã nghĩ tới chuyện Khang Hy muốn truy ra tận đại bản doanh của phản tặc. Quả nhiên, Ngô Lập Thân và sư đệ của hắc vừa về tới Mộc vương phủ thì Khang Hy đã phái thị vệ đến. Cho nên, trong chuyện này, hắc nhất định sẽ bị Thiên Địa hội nghi ngờ là nội gián.

Đó chính là lí do vì sao khi Tứ gia nhìn thấy Đa Long dẫn binh tới Mộc vương phủ thì quay đi tìm Tiền lão bản.

Hành động này của Tứ gia tựu trung là nhằm ba mục đích. Thứ nhất là cứu hai người Ngô Lập Thân, để Mộc vương phủ phải chịu ơn, qua đó giải quyết êm xuôi khúc mắc giữa Từ Thiên Xuyên và hai anh em Bạch Hàn Phong, Bạch Hàn Tùng. Thứ hai, để cho Khang Hy tìm ra được chỗ của phản tặc thì Khang Hy sẽ cao hứng. Thứ ba, hắc bảo Tiền lão bản mang anh em đến cứu người sau lúc Đa Long xuất phát, chính là vì muốn sau khi Tiền lão bản đến, người của Đa Long đã giết xong phản tặc. Ai ngờ tên Mộc Kiếm Thanh này vô công lại tốt như vậy. Nhưng cũng không sao, chẳng phải bây giờ Mộc vương phủ đã thiếu nợ ân tình của hắc ư?

Quả nhiên Mộc Kiếm Thanh đối với “Vi Tiểu Bảo” khen không dứt lời, khiến cho Trần Cận Nam và huynh đệ Thiên Địa hội cũng được thơm lây. Mà qua chuyện này, cái nhìn của Trần Cận Nam dành cho Tứ gia cũng có chút thay đổi.

30. Chương 30: Nghe Danh Thần Long Giáo

Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh bàn xong chuyện cảm tạ “Vi Tiểu Bảo” liền chuyển tới vấn đề tranh giành giữa Đường vương và Quế vương.

Chuyện phải kể từ sau triều Minh sụp đổ. Lúc đó, các cự thủ trung thành chia phe phái ủng hộ Chu Tam thái tử và Chu Ngũ thái tử. Đám người Mộc vương phủ thuộc dòng của Vĩnh Lịch đế, ủng hộ Chu Tam thái tử, hay chính là Quế vương. Mà Thiên Địa hội lại theo dòng Long Võ đế, ủng hộ Chu Ngũ thái tử, tức Đường vương.

Cũng chính vì chuyện này mà Từ Thiên Xuyên vốn đang hòa hợp với anh em Bạch thị song Mộc lại đột nhiên trở mặt, cuối cùng dẫn tới đánh nhau người chết ta sống.

Vì thế, nhất thời, cả sảnh đang vui vẻ hòa thuận trở nên cứng ngắt, lại ảm ảm lộ ra sát khí.

Tứ gia đứng một bên, thờ ơ lạnh nhạt. Hắc là đế vương, con mắt nhìn những chuyện chính trị tất nhiên vô cùng tinh nhạy, trong lòng thầm nói: “Hai mối họa này đều là hiểm nguy cho xã tắc, nhưng bọn chúng lại có chủ riêng, hơn nữa còn vì thế mà nảy sinh đấu đá nội bộ. Thật là đáng cười,...nói cái gì ‘phản Thanh phục Minh’ chứ? Còn chưa đấu được Hoàng A Mã đã nghĩ đến chuyện Đường Quế phân tranh, đáng cười,

đáng cười. Vừa đề cập tới thì một tên họ Bạch đã chết, vậy chỉ cần đề cập thêm vài lần thì bọn chúng đã tự giết lẫn nhau hết rồi. Đám người ô hợp này, lòng có dã tâm mà tầm nhìn lại hạn hẹp.”

Tứ gia cười lạnh, tận hưởng cảm giác căng thẳng đang lan tỏa ở từng ngõ ngách trong không khí. Lại nghe Trần Cận Nam quát to: “Hiện giờ người Mãn đang thống trị, vậy mà chúng ta không những không cùng nhau đối phó kẻ thù chung, lại còn tự tranh giành địa bàn. Các vị, chẳng lẽ không ai cảm thấy...bản thân đã làm liệt tổ liệt tông Đại Minh thất vọng hay sao?”

Giọng ông sang sảng như chuông đồng, một câu liền khiến tất cả sát khí tan biến.

Trần Cận Nam khẳng khái nói tiếp: “Nói đến căn nguyên của họa người Mãn vào Trung Thổ thì chính là tội của tên Hán gian Ngô Tam Quế kia. Nếu không phải hắn đầu hàng quân Thanh, công răn cần gà nhà thì Đại Minh chúng ta đã không tiêu vong nhanh đến vậy. Theo ta thấy, việc cấp bách trước mắt chính là phải tìm cách diệt trừ tên Hán gian này. Trần mỗ có một đề nghị: các vị anh hùng hào kiệt, trong chúng ta ai giết được Ngô Tam Quế thì sẽ tôn chủ của người đó lên làm vua, có được hay không?”

Mộc Kiếm Thanh cao giọng đáp: “Trần Tổng đà chủ nói thật hay. Hừ, nếu như người của Mộc vương phủ ta giết được Ngô Tam Quế, liệu Thiên Địa hội có chịu nghe hiệu lệnh của chúng ta không?”

Trần Cận Nam nói: “Tất nhiên sẽ nghe!”

Mộc Kiếm Thanh lại nói: “Được! Trần Tổng đà chủ quả nhiên có khí phách. Một khi đã như vậy, Mộc Kiếm Thanh ta xin thề, nếu như Thiên Địa hội giết được Ngô Tam Quế, Mộc vương phủ chúng ta sẽ nguyện nghe hiệu lệnh của các người!”

Hai vị thủ lĩnh đã đi tới thống nhất, cho nên những người khác không còn ý kiến gì nữa, lập tức theo sau Trần Cận Nam, Mộc Kiếm Thanh nhắc lại lời thề. Chuyện tranh chấp “Đường Quế” cứ như vậy được giải quyết xong.

Tứ gia khoanh tay đứng nhìn, trong lòng đối với Trần Cận Nam có thêm một phần kính trọng.

Ban đầu còn tưởng rằng người kia chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, không ngờ vào lúc nguy cấp lại có thể trấn áp quần hùng, sau đó đưa ra một đề nghị hợp tình hợp lý như vậy. Không những cởi bỏ được khúc mắc, lại còn tập hợp được lòng người...Quả nhiên có thể lên làm Tổng đà chủ của Thiên địa hội thì không phải kẻ tầm thường, đáng tiếc thảo khấu vẫn là thảo khấu, không thể biến thành lương dân.

Tứ gia lại nhìn Trần Cận Nam, trong lòng cảm thấy hơi đáng tiếc cho người này.

Mọi người thề xong, Mộc Kiếm Thanh liền nói: “Trách không được mọi người trên giang hồ đều nói: ‘Bình sinh chưa ra mắt Trần Cận Nam, có là anh hùng cũng uống mà thôi’...Trăm nghe không bằng một thấy, Mộc Kiếm Thanh bội phục!”

Trần Cận Nam chấp tay, khiêm nhường nói: “Cái này chỉ là sự ưu ái của đồng đạo giang hồ mà thôi, Mộc Tiểu công gia quá khen!”

Mãi cho đến lúc này, Tứ gia mới biết “sư phụ” mình tên là Trần Cận Nam. Mà nghe Mộc Tiểu công gia đọc câu kia, trong lòng thầm nghĩ: “‘Bình sinh chưa ra mắt Trần Cận Nam, có là anh hùng cũng uống mà thôi’, thơ hay, xem ra Trần Cận Nam này quả là con người phi thường? Ừm, tuy rằng chưa biết võ công của hắn nông sâu thế nào, nhưng chỉ qua cách hành xử vừa rồi, có thể thấy không thể coi thường người này...Người này mới thực là cường địch với Mãn Thanh ta, nếu tiếp tục để cho hắn mở rộng uy danh, e rằng hiểm họa khôn cùng...hơn nữa, ta cũng không thể sử dụng hắn được...” Tứ gia quan sát Trần Cận Nam chỉ huy quần hùng vô cùng thành thạo, trong lòng vô cùng kiêng dè.

Người của Mộc vương phủ và Thiên Địa hội trò chuyện vui vẻ một hồi thì giải tán. Sau đó Trần Cận Nam bắt tay vào xử lý công việc trong Thiên Địa hội, lại gọi Tứ gia đến, hỏi kĩ chuyện hắn cứu người của Mộc vương phủ ra sao. Nghe xong, Trần Cận Nam liền nói: “Tiểu Bảo, chuyện này ngươi làm rất tốt, chỉ là nếu chẳng may bị người khác phát hiện ra thì rất nguy hiểm cho ngươi.”

Tứ gia cười nói: “Sư phụ xin cứ an tâm, lời sư phụ dạy con ghi lòng tạc dạ, làm gì cũng rất cẩn thận, không để bị ai phát hiện đâu.”

Trần Cận Nam thở dài: “Tiểu Bảo, ngươi tuy rằng thông minh, nhưng vẫn còn nhỏ...Vi sư lần này quay về kinh, sẽ không ở lại lâu, cho nên mới muốn gặp ngươi, thứ nhất là vì lo lắng, nhưng thấy ngươi bình an vô sự thì ta cũng yên tâm. Nhưng mà, ngươi phải nhớ kĩ, bản thân mình đang ở nơi đầm rồng hang hổ, cho nên làm gì cũng phải nhìn trước ngó sau cẩn thận, hơn nữa, nhớ tập trung luyện tập võ công...” Ông không ngừng dặn dò lo lắng, khiến Tứ gia không khỏi cảm thấy “Ông ta coi trọng tên côn đồ này hay sao? Tự mình dạy dỗ, căn dặn đủ điều, thật giống như bà mẹ nuôi con a.” Nhưng ngoài mặt, “Vi Tiểu Bảo” vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Trần Cận Nam nói một lát, lại thở dài: “Lần trước ngươi đánh bại đánh bại mà giết được Ngao Bái, bị huynh đệ trong hội cướp về...Chỉ vì trước đó hội đã từng thề, ai giết được Ngao Bái sẽ được kế thừa chức Hương chủ, mà Thanh Mộc Đường huynh đệ không ai phục ai, vì sợ sẽ xảy ra nội chiến nên mới đành mạo hiểm để ngươi đảm nhiệm chức vị này. Lúc ấy, vi sư thấy ngươi lưu manh vô lại, còn tưởng rằng tương lai mình nhất định sẽ hối hận vì quyết định này. Không ngờ hôm nay ngươi lập công lớn, hơn nữa nghe huynh đệ trong đường đánh giá tốt, vi sư mới cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn.”

Nghe ông cảm thán như vậy, Tứ gia mới hiểu được lí do chân chính đưa tiểu thái giám kia lên làm Hương chủ.

Tứ gia lấy lại tinh thần, liền nói: “Lúc trước con chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện. Nhưng sau khi sư phụ bảo con làm Hương chủ, đã liền cảm thấy không thể tùy hứng như trước kia nữa. Tất cả đều là nhờ công lao dạy bảo của người.”

Sau một thời gian sắm vai Vi Tiểu Bảo, Tứ gia đã thuần thục thủ pháp nịnh nọt, khiến Trần Cận Nam cảm thấy hưởng thụ vô cùng: “Tốt lắm, tốt lắm, sư phụ nhìn thấy ngươi bây giờ khôn lớn, rất là vui mừng.” Ông ha hả cười, định đưa tay với chén trà, không ngờ bị Tứ gia ra tay đoạt trước dâng lên.

Trần Cận Nam thấy đồ đệ hiểu đạo lẽ, lại càng cao hứng hơn, vừa muốn giơ tay đón lấy chén trà, đã thấy chén trà kia rơi thẳng tắp xuống đất, vỡ ra từng mảnh nhỏ. Mà đồ đệ của mình thì ôm chặt đầu vai, vẻ mặt đầy đau đớn.

Tứ gia kêu lên đau đớn, cảm thấy bả vai tê dại đau đớn, ngón tay hoàn toàn không thể cử động được thì sợ hãi rút lui từng bước. Trần Cận Nam kinh ngạc, lập tức chạy tới, đỡ lấy Tứ gia, nói: “Tiểu Bảo, ngươi sao vậy?”

Tứ gia đau đến run rẩy toàn thân, đáp: “Con...không biết tại sao, nửa người, đau quá.”

Trần Cận Nam nửa ôm nửa dìu đồ đệ đỡ lên ghé: “Tiểu Bảo, ngươi cố ngồi vững một lát, vi sư bắt mạch cho ngươi.”

Tứ gia miễn cưỡng ngồi thẳng lưng, trong lòng hoang mang không biết mình bị làm sao, mồ hôi trên trán chảy xuống thành từng dòng. Trần Cận Nam đặt tay lên cổ tay của Tứ gia, một lát sau, sắc mặt liền thay đổi.

Tứ gia hỏi: “Tổng đà chủ...Con...Con làm sao vậy?”

Trần Cận Nam vẻ mặt nghiêm trọng, không trả lời mà chỉ hỏi lại: “Tiểu Bảo, gần đây người nào động võ với ngươi?”

Tứ gia suy nghĩ rất nhanh rồi lắc đầu: “Con không đánh nhau với ai cả.”

Trần Cận Nam nhíu chặt hàng mi, ngẫm nghĩ một lát lại hỏi: “Như vậy...Người cố nhớ xem có ai từng đánh người...hay đại loại như vậy không?”

Tứ gia nghĩ tới nghĩ lui, vẫn lắc đầu, hỏi: “Tổng đà chủ, con rốt cuộc bị làm sao vậy? Vì sao sắc mặt của người như thế gặp kẻ thù thế?”

Trần Cận Nam nói: “Mạch của ngươi rất cổ quái. Ta nghi ngờ ngươi bị trúng một loại chưởng pháp cực kì âm độc. Chẳng qua, người ra tay có thể chưa luyện thành công, hoặc giả trong lúc đó có người ngăn cản nên không thể ra chiêu trọn vẹn...Cho nên độc trên người ngươi đến tận bây giờ mới phát tác.”

Ông dừng lời một lát, lại nói tiếp: “Tiểu Bảo, cố gắng đừng cử động, ta cần cởi quần áo của ngươi.”

Tứ gia cảm thấy trên người mình không có dấu hiệu gì để lộ thân phận liền gật đầu, mặc cho Trần Cận Nam cởi quần áo của hắn ra. Đến lúc ông ấy dừng tay lùi ra xa, Tứ gia mới hơi cúi đầu nhìn xuống, mà vừa nhìn thì sắc mặt cũng tái đi.

Ngay trên ngực hắn, một dấu bàn tay mờ mờ, nhưng lại vô cùng quý dị bởi kinh mạch gần như bị lộ ra hoàn toàn.

Trần Cận Nam nói: “Tiểu Bảo, cái này xuất hiện từ lúc nào, là người nào làm?”

Tứ gia tâm loạn như ma, mơ hồ nghĩ tới một chuyện, nhưng ngay sau đó, hắn cắn chặt răng nhìn xuống, chỉ nói: “Con...Con thực sự không biết...Thứ này xuất hiện lúc nào.”

Trần Cận Nam nhíu mày, gật nhẹ đầu, có chút dăm chiêu nói: “Người này xuống tay rất bí ẩn, chẳng trách người cũng không biết. Ta đoán có lẽ là do lúc người đi trên đường hắn giả bộ vô tình đụng phải người, bởi vì hắn không dùng hết sức...Chỉ là...Người rốt cuộc đã đắc tội với ai mà người đó lại nhẫn tâm muốn đoạt mạng người như vậy?”

Tứ gia nghe lời nói nghiêm trọng như vậy thì hoảng sợ, run giọng hỏi: “Giết...giết con?”

Trần Cận Nam nói: “Mấy năm gần đây vì sự hành tẩu giang hồ, đã chứng kiến không ít loại võ công kì quái. Trong đó, có một đám người tự xưng là người của Thần Long giáo trên Thần Long đảo, bọn họ nổi danh với một môn võ công âm độc gọi là ‘Hóa cốt miên chưởng’. Nếu như nạn nhân bị trúng loại chưởng pháp này, ban đầu sẽ không biểu lộ ra dấu hiệu gì, mãi cho đến hai canh giờ sau, người này mới bắt đầu đau đớn toàn thân, cho tới tận lúc xương cốt vỡ nát thành bột phấn thì chết. Vì thế mới có tên là hóa cốt miên chưởng.”

Ngay cả Tứ gia tự nhận kiến thức rộng rãi cũng không biết đến chuyện kì lạ bậc này. Hắn ghen hòng nhìn trộm Trần Cận Nam, thì thào: “Thế gian sao lại có loại võ công thần kỳ mà lại thâm độc nhường ấy? Thần Long đảo...Thần Long đảo...Rốt cuộc là thế lực nào?” Đang miên man, hắn đột nhiên rùng mình: “Con bị trúng loại võ công này? Như vậy...Tổng đà chủ, con sẽ...chết ư?”

Trần Cận Nam trấn an: “Yên tâm, may mắn cho người là người hạ thủ mới chỉ dùng hai phần ba chưởng lực, cho nên người bị thương không quá nặng. Lại thêm được phát hiện sớm, cho nên vì sự tất nhiên có cách để cứu người.”

Tứ gia nghe vậy mới hết lo lắng: “May mắn Tổng đà chủ kiến thức sâu sắc lại tinh tế cẩn thận, nếu không...” Hậu quả thế nào không cần nói cũng biết.

Trần Cận Nam lại nói: “Tiểu Bảo, vì sự ở đây, người đừng kích động...” Ông nâng tay áo lên, lấy ra một viên thuốc đưa cho Vi Tiểu Bảo, “Trước tiên uống viên thuốc này vào.”

Tứ gia hỏi: “Tổng đà chủ, đây là thuốc gì?”

Trần Cận Nam đáp: “Đây là thuốc giải do ta luyện chế, sau khi người ăn vào, không những sau này luyện công sẽ đạt được thành tựu hơn, mà hiện sẽ khắc chế được độc của hóa cốt miên chưởng. Người cứ tự điều tức kinh mạch một lát trước, sau đó vì sự sẽ vận công thay người chữa thương.”

Tứ gia nhìn viên thuốc trong tay, nói: “Đồ nhi ăn viên thuốc này rồi thì sự phụ, người phải làm sao?”

Trần Cận Nam nói: “Con đừng lo, võ công của vi sư đủ để bảo vệ bản thân, thuốc này có giữ lại cũng vô dụng. Nay nếu nó đã có tác dụng với người thì người cứ dùng đi.”

Tứ gia gật gật đầu, trong lòng nén một tiếng thở dài, nuốt thuốc xuống.

Trần Cận Nam còn nói thêm: “Chỉ là vi sư không rõ, tại sao người lại bị người của Thần Long đảo truy sát?”

Tứ gia cũng không rõ chuyện này là sao, liền hỏi: “Sự phụ, Thần Long đảo là nơi nào?”

Trần Cận Nam nói: “Thần Long đảo là một đảo ở ngoài khơi, Thần Long giáo lập nghiệp ở đó. Người tuổi còn nhỏ, chưa trải giang hồ nên nhất định không biết Thần Long giáo phải không? Đó là một tổ chức rất thần bí trong giang hồ, chuyên luyện võ công bằng môn tà môn. Aizz, người tại sao lại chọc phải bọn chúng chứ?”

Tứ gia mờ mịt nói: “Đồ nhi chưa từng gặp người của Thần Long giáo. Chỉ e chuyện này có chút kì quái.”

Trần Cận Nam nói: “Người của Thần Long giáo hành tung bí ẩn, chỉ sợ cho dù người đắc tội với bọn họ cũng không biết.”

Tứ gia trong lòng chấn động, gật gật đầu: “Môn võ công này thực âm hiểm. Sư phụ, nếu như gặp phải đám người đó, người liệu có thể thắng được không?”

Trần Cận Nam cười: “Võ công trên giang hồ, rất nhiều loại kì bí. Không giấu gì con, ‘Ngưng huyết thần trảo’ của sư phụ cũng không phải là loại võ công chính tông. Nếu như người nào bị trúng ‘ngưng huyết thần trảo’, sớm muộn gì máu trong cơ thể cũng bị đông đặc lại rồi chết mà thôi.”

Tứ gia kinh hãi, ngơ vác vô cùng. Tuy rằng những chuyện như thế này vô cùng khó tin, nhưng hắn cũng biết cái gì mình không thấy, cũng không có nghĩa đó không phải sự thực. Huống chi, Trần Cận Nam thân là Tổng đà chủ của Thiên Địa hội, nếu như không có võ công kinh hãi thế tục mới là lạ.

Cảm thấy tính mạng không còn bị đe dọa nữa, Tứ gia liền thả lỏng tâm tình, nhìn Trần Cận Nam: “Sư phụ, vậy đồ nhi...Nếu luyện theo bí kíp của người, có thể trở nên lợi hại như sư phụ được không?”

Trần Cận Nam cười: “Luyện công là việc không phải một sớm một chiều là có thể thành công. Nhưng nếu người kiên trì bền bỉ, lại có thêm sự chỉ bảo của vi sư, tin rằng cho dù không thể sánh bằng ta cũng đạt được sáu bảy phần. Đến lúc đó, phần đông kẻ trên giang hồ sẽ không địch nổi người.”

Tứ gia gật gù, do dự một lát lại hỏi: “Sư phụ, con...muốn hỏi một chút, người ra tay ám hại này, sư phụ có nhìn ra được là nam hay nữ không?”

Trần Cận Nam trầm ngâm một lát mới trả lời: “Cái này ta cũng không biết. Nam hay nữ, già hay trẻ, tất cả ai học môn võ công này đều có thể tạo ra chưởng ấn như vậy. Tiểu Bảo, sau này người có làm việc gì, nhất định phải vô cùng cẩn thận.”

Tứ gia gật đầu, trong lòng trầm tư.

Trần Cận Nam hướng dẫn Tứ gia cách học võ trong bí kíp, lại không ngừng dặn dò phải luyện vào thời gian nào, sau đó mới bảo Tứ gia ngồi khoanh chân lên giường, chính mình vận công thay hắn chữa thương. Ước chừng nửa canh giờ sau, ông thu tay về. Mà Tứ gia thì thử cử động bả vai, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ngón tay cũng bắt đầu có lại cảm giác.

Tứ gia từ biệt Trần Cận Nam quay về cung, sau đó trực tiếp tới gặp Khang Hy. Khang Hy vừa thấy hắn bước vào, liền buông bút xuống, mỉm cười: “Tiểu Quế Tử, lần này ra ngoài thám thính được gì?”

Tứ gia liền nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, cũng không tra ra chuyện gì quan trọng...”

Khang Hy nhíu mày: “Không sao, người cứ thường xuyên ra ngoài, nhất định sẽ có ngày thám thính được tin tốt, không cần gấp...Đúng rồi...” Khang Hy để chà xát hai tay, đứng dậy: “lâu lắm chúng ta không so chiêu...Không bằng hôm nay thử vận động một chút?” Nói xong, Tiểu Huyền Tử liền cười to, nháy mắt bốn cột với Tứ gia.

31. Chương 31: Khang Tứ Luận Võ

Tứ gia không ngờ Khang Hy lại đề xuất như vậy, liền ngăn người mở to mắt kinh ngạc. Mà Khang Hy thấy sắc mặt hắn ngơ ngác, liền nghĩ người này hẳn là e dè thân phận, vội bước xuống, vỗ vai Tứ gia: “Không cần sợ, người cứ tỷ thí với trẫm như trước đây đi, không cho nhường!”

Tứ gia âm thầm kêu khổ, nhìn Khang Hy hưng phấn chờ mong, liền nói: “Hoàng Thượng, cái này...e rằng không hợp quy củ?”

Khang Hy nói: “Có cái gì không hợp chứ? Aizz, ta thực hoài niệm đoạn ngày tháng vui vẻ kia...Đi, chúng ta đến phòng Bô Khố luyện nào!”

Khang Hy càng nói càng hăng, tay đứng chống nạnh mỉm cười cao ngạo: “Hôm nay trẫm nhất định phải đánh cho người đau đến khóc kêu cha gọi mẹ!”

Tứ gia giờ phút này đã muốn kêu cha gọi mẹ rồi. Hắn đỏ khóc đỏ cười nói: “Hoàng thượng...Cái này...”

Lời còn chưa dứt, Khang Hy đã kéo Tứ gia đi, miệng liên mồm nói: “Đi thôi đi thôi, người đừng có lời quy củ ra đây, cảm rà cảm ràm như đàn bà ấy. Có phải mấy hôm nay trẫm không giáo huấn người, cho nên người bị ngu đi rồi không?”

Tứ gia bị Khang Hy kéo tay lôi đi, không biết phải nói gì hay làm gì để thoát khỏi tình trạng này. Trong lòng hắn lo lắng lạ thường, lại mơ hồ có chút khẩn trương, suy nghĩ loạn chuyển không ngừng: “Tiểu thái giám này thực dám động thủ với Hoàng A Mã ư? Thực ra từ cách nói chuyện giữa hai người họ ta cũng đoán được phần nào, chỉ là không ngờ Hoàng A Mã lại hưng phấn với chuyện này như vậy. Chẳng lẽ hôm nay ta thật sự phải ra tay sao? Chỉ là, không biết tiểu thái giám này võ công thế nào a, liệu có chiêu thức gì đặc trưng không...Thôi kệ đi, vận đã điểm có muốn cũng không thoát, cứ làm bộ đánh không lại Hoàng A Mã là được!”

Khang Hy kéo Tứ gia tới phòng Bồ Khố, sau đó đóng cửa phòng lại. Nhìn thấy trên bàn trong phòng đã bày sẵn điểm tâm, Tiểu Huyền Tử cười nói: “Từ lần đầu tiên gặp người, sau này cứ mỗi khi nhìn thấy điểm tâm trái cây, trẫm lại nhớ tới Tiểu Quế Tử...”

Tứ gia không hiểu tại sao Khang Hy lại nói như vậy, chỉ biết cười trừ. Khang Hy lừ mắt nhìn hắn một cái, nói: “Còn đứng ngốc như vậy làm gì nữa, mau lại ăn thôi. Hiện giờ trong phòng không có người ngoài, người không cần như trước lén lút đi trộm đồ ăn nữa...Ừm, cái này ăn ngon nè.”

Khang Hy lấy một miếng điểm tâm đặt vào lòng bàn tay của Tứ gia. Tứ gia cúi đầu nhìn theo hành động ấy, lúc này mới đoán được lần đầu tiên Khang Hy gặp Tiểu Quế Tử hẳn là do tên thái giám giả không có mắt này đi trộm đồ ăn.

Trong khi Tứ gia còn đang do dự không biết có nên ăn hay không thì Khang Hy đã ăn hết một miếng điểm tâm. Lúc quay đầu lại nhìn Tứ gia, thấy Tiểu Quế Tử còn đang ngây người, Tiểu Huyền Tử liền bật cười: “Tiểu Quế Tử, người sao vậy, ngây ngốc suy nghĩ cái gì nữa? Hừm, có phải sợ Tiểu Huyền Tử quá, muốn chạy trốn rồi không?” Nói xong, Khang Hy liền chậm chậm lại gần Tứ gia.

Tứ gia thấy Khang Hy càng lúc càng gần, trong lòng đích thực sợ hãi, rồi lại sợ Khang Hy nghi ngờ, vì thế đành phải cố bình tĩnh, cười nói: “Sợ cái gì? Chẳng qua ta đang tính xem lát nữa nên dùng chiêu gì đánh bại Tiểu Huyền Tử thôi.”

Khang Hy cười ha ha, vui vẻ vô cùng: “Người đã nghĩ ra chưa?”

Tứ gia nói: “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra.”

Khang Hy cười dài liếc mắt nhìn Tứ gia: “Được, trẫm cho phép người cứ từ từ mà nghĩ đi.”

Lúc Khang Hy nói xong, liền chấp hai tay ra sau lưng, lưng thững đi ngang qua Tứ gia. Tứ gia còn tưởng rằng Khang Hy thực sự ĩnh chậm rãi suy nghĩ, ai ngờ đầu ngay lúc hắn không phòng bị, phía sau, một luồng gió đột nhiên quét tới, đánh vào chân Tứ gia, khiến hắn lão đảo suýt nữa té ngã.

Tứ gia hoàn toàn không đoán được kết quả này, không khỏi kinh hãi quay đầu lại, đã thấy Khang Hy bày ra thế trung bình tấn, cười nói: “Người tin trẫm cho người nghĩ à. Hừ, là người lúc đầu đã nói, người tập võ thời thời khắc khắc phải cảnh giác đề phòng, tai nghe động tĩnh bốn phương tám hướng....Đến đến đến, ta với người đại chiến ba trăm hiệp!”

Tứ gia cảm thấy vận phần bất đắc dĩ, tên đã lên dây không thể không bắn, liền đặt mũ xuống, nói: “Một khi đã như vậy thì Tiểu Quế Tử ta sẽ không khách khí nữa.”

Khang Hy nói: “Ai bảo người khách khí. Hừ, đợi lát nữa trẫm sẽ đánh người quỳ rạp trên mặt đất, phải kêu to đầu hàng.” Nói xong, hắn hét lớn một tiếng, xông về phía trước.

Tứ gia thấy Khang Hy hung mãnh như vậy, vội vàng lắc mình né tránh, chân lại giơ ra, cố ý ngáng chân Khang Hy. Khang Hy nhìn thấy chiêu ấy, ánh mắt sáng lên, cười nói: “Có kỹ xảo đấy!” Thế nhưng hắn không những không thu lại thế công, mà ngược lại còn cố sức vung chân lên, đè lên chân của Tứ gia. Hai người đứng đó đầu sức với nhau, Tứ gia chỉ cảm thấy Hoàng A Mã đứng trung bình tấn vững vàng, chính mình không đầu lại nổi, đành phải hướng ngực Khang Hy đánh ra một quyền.

Khang Hy vươn tay chặn lại, túm chặt cổ tay của Tứ gia, nói: “Tiểu Quế Tử, ngươi thật yếu. Thế này thì trăm chỉ cần hai ba chiêu cũng đánh bại ngươi được.”

Thân thể hai người dán chặt một chỗ, khiến Tứ gia quan sát được kĩ lưỡng sắc mặt của Khang Hy. Hoàng A Mã của hắn đang cười, ánh mắt tràn đầy háo hức, khỏe mắt lại mang theo vẻ khiêu khích kiêu ngạo.

Tứ gia vốn ban đầu hạ quyết tâm nhất định phải “sơ ý” bị thua. Hắn thân là con của Khang Hy, hiện giờ lại là “Thái giám”, làm sao có thể động thủ với Hoàng đế được? Nhưng bị Khang Hy liên tiếp khích tướng mấy lần như thế, lòng háo thắng của hắn cũng nổi lên, hơn nữa lại biết rõ Hoàng A Mã của hắn không phải là người nhỏ mọn, vì thế liền thầm nghĩ: “Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng có cơ hội ganh đua cao thấp với Hoàng A Mã, chi bằng lần này mượn thân phận tên tiểu thái giám kia, để xem đến tột cùng ai thua ai thắng.”

Nghĩ vậy, Tứ gia liền cười, nói: “Hoàng thượng đừng gấp, mới vừa rồi chỉ là động tác làm nóng thân thể của ta thôi, bây giờ mới là thật này.” Hắn rút chân lại, nhảy về phía sau, hai tay vươn lên, bày ra tư thế tiêu chuẩn khi đấu vật của người Mãn, nói: “Hoàng thượng cẩn thận!” Không để Khang Hy kịp phản ứng, hắn đã vọt tới.

Khang Hy ngẩn ra, bị Tứ gia vọt tới trước mặt, hai tay khóa chặt tay mình. Khang Hy thấy hắn động tác thuần thục, tràn ngập phong thái của bậc cao thủ, không khỏi kinh ngạc vô cùng, còn chưa kịp mở miệng thì Tứ gia đã hét to một tiếng, quật Khang Hy ngã sấp xuống đất, sau đó không chút lưu tình nhắc chân đè lên, hoàn toàn khống chế cục diện.

Khang Hy tuy bị té, nhưng không hề buồn bã mà ngược lại còn hưng phấn bưng bưng nói: “Tiểu Quế Tử, ngươi giỏi nha, lúc đầu còn nói mình không biết đấu vật. Nói đi, ngươi học từ ai vậy? Thật khiến trẫm bất ngờ a.”

Tứ gia nghe vậy thì kinh hãi, nhưng ngay sau đó liền nghĩ ra lí do lấp liếm: “Hoàng Thượng thích ta như vậy, ta đương nhiên phải cố gắng học tập để hầu hạ Hoàng thượng tốt nhất rồi...” Hắn vừa rồi nhất thời hiếu thắng, đánh Khang Hy ngã, giờ phút này mới cảm thấy trong lòng bất an, vội vàng đưa tay kéo Khang Hy dậy.

Khang Hy cười hì hì nhìn hắn, tay đột nhiên dùng sức, kéo mạnh Tứ gia xuống. Tứ gia giật mình liền lão đảo, sau đó hai người cùng ngã xuống. Tứ gia nhanh chóng lấy lại cân bằng, lật người lại, đè lên Khang Hy.

Nhưng Khang Hy cũng không chịu thua. Hai người quyền đâm cước đá một hồi, ai cũng không chiếm được thế thượng phong.

Tứ gia thầm nghĩ: “Võ công của Hoàng A Mã quả không tồi chút nào...Thật khiến ta được mở rộng tầm mắt...” Chỉ một thoáng thất thần thôi, vậy mà đã bị Khang Hy nhìn ra sơ hở. Tiểu Huyền Tử thừa dịp này, một cước tung ra, Tứ gia hét thảm một tiếng, lùi lại vài bước. Khang Hy lập tức vùng chân lên, đá tiếp một cước nữa, khiến Tứ gia phải ngã ngửa về phía sau. Hắn vừa định giãy dụa đứng dậy, Khang Hy đã phi thân tới túm lấy, nói: “Ha ha, Tiểu Quế Tử, ngươi vẫn không thắng nổi ta đâu? Có chịu đầu hàng hay không?”

Tứ gia cắn chặt răng, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàng A Mã à, sao ngài lại trẻ con như vậy...” Nhưng ngoài miệng hắn lại tỏ ra thuận theo, liên mồm kêu to: “Đầu hàng, đầu hàng...Ta đầu hàng rồi!”

Khang Hy ngạc nhiên buông tay, nói: “Hôm nay ngươi đầu hàng sớm vậy, bình thường toàn phải chơi xấu một lúc mới chịu thua.”

Tứ gia đứng dậy, cười cười: “Còn chưa xong đâu!” Hắn vùng chân lên, Khang Hy đỡ lấy, vô cùng vui vẻ vì cuối cùng cũng được luyện đấu vật chính thống. Hai người bang bang đánh một lúc, kẻ tám lạng người nửa cân, cuối cùng không ai thắng nổi ai. Khang Hy dốc toàn lực vẫn không thể thắng được Tứ gia, trong lòng hơi nôn nóng, nghĩ thầm: “Không ngờ Tiểu Quế Tử lại tiến bộ thần tốc như vậy, chẳng lẽ hôm nay ta phải thua sao? Quả nhiên luyện võ cũng giống như học tập, tựa đi ngược dòng không tiến ắt phải lùi. Trẫm chỉ bỏ bê luyện tập mấy ngày, vậy mà đã thụt lùi rõ rệt rồi...” Giờ phút này, cánh tay của hai người họ móc chặt vào nhau, dù cho đối phương có cố sức giật thế nào thì vẫn không mấy may lay động.

Tứ gia thấy Khang Hy nhứ chặt hàng mi thì lòng hoảng hốt: “Đối phương là Hoàng Thượng, lại còn là Hoàng A Mã của ta, ta cũng nên để cho hắn ít thể diện...” Vì thế, rất tài tình, Tiểu Quế Tử đột nhiên xuống

sức, hơi thở dồn dập, lực trên cánh tay giảm xuống hơn nữa.

Khang Hy phát hiện Tiểu Quế Tử không chống đỡ nổi nữa thì cắn răng tiến lên phía trước một bước, dùng sức vung chân chặt ngang chân của đối phương. Cuối cùng cũng cười được lên người của Tứ gia, Khang Hy đến vui sướng lạ thường: “Ha ha, trăm thắng, trăm thắng!” Tứ gia giả dò giầy dựa một lát, rút cục lắc đầu sâu khổ nói: “Ta biết Tiểu Huyền Tử rất giỏi mà. Sớm biết đánh không lại ngươi, từ này ta đã nên thực đầu hàng luôn cho rồi!”

Khang Hy lần này rất gian nan mới giành chiến thắng cho nên vô cùng cao hứng, tưởng rằng bản thân hoàn toàn dựa vào thực lực mà đánh bại Tiểu Quế Tử, bèn nói: “Tiểu Quế Tử, ngươi cũng không tệ đâu. Quả nhiên ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác xưa. Công phu đấu vật này ngươi học ở đâu vậy? Học vô cùng tốt nha!”

Tứ gia vội vàng nói: “Kỳ thật mấy ngày nay nô tài ra khỏi cung đều đi tìm cao thủ đấu vật trong dân gian nhờ dạy, bởi vậy mới có thể tiến bộ nhanh như thế. Aizz, đám cao thủ đó còn nói nếu nô tài học được hết bản lĩnh của họ thì sẽ trở thành thiên hạ vô địch a! Không ngờ vẫn bị Tiểu Huyền Tử ngươi đánh bại, aizz, Hoàng Thượng, người đánh bại thiên hạ vô địch là ta thì chẳng phải đã trở thành vô địch của thiên hạ vô địch hay sao?”

Hắn e sợ việc Vi Tiểu Bảo đột nhiên biết đấu vật khiến Khang Hy hoài nghi, vì thế khi đánh nhau đã sớm nghĩ tới sử dụng lí do này.

Khang Hy cười ha ha: “Vô địch của thiên hạ vô địch, ha ha, ngươi thật là!”

Hai người đang trò chuyện cao hứng, đột nhiên nghe thấy một thanh âm trong trẻo vang lên: “Hai người các ngươi, một là thiên hạ vô địch, một là vô địch của thiên hạ vô địch, như vậy chẳng phải người xem như ta chính là may mắn thiên hạ vô địch ư?”

Khang Hy nghe có giọng nói khác thì cả kinh, vội vàng đứng dậy nhìn về phía người mới tới. Mà Tứ gia thì ngược lại, vô cùng ung dung ngồi dậy, bởi vì vừa nghe thanh âm hắn đã biết người tới là ai.

Chỉ thấy từ đằng sau đóng dụng cụ trong phòng Bồ Khố, một bóng người nhỏ xinh bước ra, khuôn mặt như hoa như ngọc tươi cười, hai mắt lúng liếng lúc nhìn Khang Hy, lúc lại nhìn Tứ gia.

Khang Hy lúc này mới bớt sợ, vui vẻ nói: “Kiến Ninh, ngươi sao lại ở đây?”

Kiến Ninh đáp: “Ta chỉ chạy lung tung thôi, tình cờ thấy hai người chạy tới đây nên bám theo, định hù dọa chơi, ai ngờ lại nhìn thấy trận tỷ thí này. Quả nhiên là rất phấn khích, phi thường phấn khích, Hoàng đế ca ca, người quả nhiên không để Kiến Ninh thất vọng!”

Khang Hy hồi tưởng lại trận quyết chiến vừa rồi, cao hứng vô cùng: “Vậy sao? Ngươi thấy thế nào?”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh nhìn thấy Tiểu Huyền Tử uy vũ vô song, đánh Tiểu Quế Tử ngã úp sấp xuống, phải kêu to đầu hàng a.”

Khang Hy che miệng cười, cố gắng không để lộ ra bản thân quá mức đắc ý, sau đó quay lại định kéo Tiểu Quế Tử lên, đã thấy người kia lồm cồm bò dậy, phủi phủi bụi trên mũ. Vì thế, Khang Hy liền nhẹ nhàng vỗ vai Tứ gia, thân thiết hỏi: “Tiểu Quế Tử thế nào rồi? Có bị thương không?”

Tứ gia đáp: “Không sao. Hoàng Thượng, người cũng không sao chứ?”

Khang Hy gật gật đầu: “Hôm nay thật sự rất thoải mái, đã lâu rồi mới có một lần được tận hứng như vậy.”

Kiến Ninh sắp lại gân: “Hoàng đế ca ca, khi nào thì ta mới có thể lợi hại như vậy?”

Khang Hy cười, lắc đầu: “Ngươi đừng có làm càn.” sau đó nháy mắt ra dấu với Kiến Ninh. Kiến Ninh vừa nhìn liền hiểu người này không muốn mình tiết lộ chuyện đã bái Tiểu Huyền Tử làm sư phụ, vì vậy liền chuyển giọng: “Ta nhất định sẽ nghe lời Hoàng đế ca ca, không dám làm càn đâu.”

Tứ gia nhìn hai người kia “mất đi mây lại”, liền biết giữa họ có chuyện muốn gạt mình. Nhưng bởi thân phận nên hắn đành coi như không thấy, chỉ cẩn thận đội mũ lên, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Khang Hy nói chuyện một lát, cảm thấy cả người đầy mồ hôi rất khó chịu, liền dẫn Kiến Ninh sớm hồi cung, sau đó liền đi tắm rửa.

Nhưng sau khi Khang Hy rời đi, Kiến Ninh vẫn đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng nhìn Tứ gia.

Tứ gia hỏi: “Công chúa nhìn nô tài làm gì?”

Kiến Ninh nói: “Người vừa rồi làm rất tốt.”

Tứ gia hỏi: “Cái gì? Nô tài thực không rõ...”

Kiến Ninh nói: “Thật ra ta rất hiếu kì, nếu như người dốc toàn lực, rốt cục hai người đến cuối cùng ai thắng ai thua đây?”

Tứ gia trong lòng chấn động, nhưng ngoài miệng lại tỏ ra khoan thai nói: “Thắng hay thua có gì quan trọng, quan trọng là Hoàng thượng có cao hứng hay không thôi.”

Kiến Ninh gật gù đầu: “Người hiểu rõ tính cách của Hoàng đế ca ca là tốt rồi.”

Tứ gia hỏi: “Công chúa, sao người lại một mình tới đây?”

Kiến Ninh đáp: “Ta đến đây luyện tập thân thể, thể nào, không được sao?” Nàng vừa nói, vừa chạy tới đồng bao cát treo lủng lẳng trên tường, hét to một tiếng, rất ra dáng võ sĩ boxing a.

Tứ gia nhìn thấy cảnh này, suýt bò lăn ra cười, nói: “Công chúa đang định luyện gì?”

Kiến Ninh nói: “Tập võ a, người không nhìn thấy sao?”

Tứ gia nói: “Thì ra như vậy gọi là tập võ.”

Kiến Ninh cao ngạo nhìn hần, hỏi: “Hừ, người có ý gì, người chê bản công chúa không biết võ sao?”

Tứ gia cúi đầu: “Nô tài nào dám.”

Kiến Ninh dậm dậm bao cát một lát đã thở dốc không thôi, đành phải ngừng tay: “Người thực sự không biết võ công ư?”

Tứ gia lắc đầu.

Kiến Ninh trầm ngâm, lại hỏi: “Vậy, thân thể người, ổn chứ?”

Tứ gia ngạc nhiên: “Công chúa tại sao lại hỏi điều này?”

Kiến Ninh cười gượng một tiếng: “Tập võ có thể giúp thân thể khỏe mạnh. Ta thấy người bộ dạng yếu đuối bệnh tật, cho nên nghĩ người nên luyện võ thôi. Nghe nói trên giang hồ có không ít bí kíp võ công, có thể khiến cho người luyện trở thành thiên hạ vô địch.”

Tứ gia lặng im một lúc mới nói: “Làm sao có thể có mấy thứ đó được?”

Kiến Ninh cười: “Cái này cũng không chắc, chẳng phải ở cửa Nam người ta đang rao bán sao, một lượng bạc một quyển, rất nhiều người chen nhau mua a.”

Tứ gia nghe nàng nói, không biết nên khóc hay nên cười: “Ý công chúa, là người cũng muốn một quyển sao?”

Kiến Ninh lại cười: “Người thật là hư, lại muốn dụ dỗ ta trốn ra ngoài với người phải không? Chỉ là lần trước đã bị Hoàng đế ca ca phát hiện, ta còn bị răn dạy một hồi, cho nên lần này muốn ra ngoài cần cần thận lên kế hoạch mới được.”

Tứ gia bị lời nàng nói làm cho suýt sặc, ho khan nói: “Công chúa, người cứ ngoan ngoãn ở lại trong cung là được, cùng lắm thì...Nô tài sẽ đi ra ngoài, mua một quyển về cho công chúa.”

Kiến Ninh gật đầu: “Như vậy là tốt nhất, nhưng mà người nhớ rõ phải mua đúng sách nha. Hừ, nếu mang sách giả về đây, bản công chúa luyện theo mà xảy ra sai sót, người có mười cái mạng cũng không đền nổi đâu.”

Tứ gia liếc mắt nhìn nàng: “Nô tài tuân mệnh.”

Thấy Kiến Ninh xoay người ra khỏi cửa, hắn cũng cất bước định đi. Không ngờ mới đi được vài bước, ngực bỗng nhiên đau nhức không thôi.

32. Chương 32: Ban Đêm Lén Vào Từ Ninh Cung

Trần Cận Nam lúc chữa thương cho Tứ gia xong có dặn dò hắn tạm thời không được đánh nhau để cơ thể mệt mỏi. Không ngờ Khang Hy lại quyết cùng hắn so chiêu, mà hắn lại nóng đầu muốn phân thắng bại, nên “bệnh cũ mới tái phát”.

Kiến Ninh nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng kêu rên, liền xoay người lại. Nàng kinh ngạc nhìn Tứ gia lão đảo, một tay ôm ngực, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Kiến Ninh thoáng ngẩn người, nhưng rất nhanh đã chạy lại, đỡ lấy Tứ gia, nhỏ giọng hỏi: “Người sao vậy?”

Tứ gia nhú mào, cố sức nói: “Bỗng nhiên...Cảm thấy ngực hơi đau.”

Kiến Ninh nghe thì giật mình, do dự một lát mới nói: “Tại sao lại như vậy? Có phải vừa rồi so chiêu với Hoàng đế ca ca bị thương không?”

Tứ gia không dám cử động, bởi chỉ cần hơi xê dịch một chút đã thấy đau thấu tận xương. Hắn khó khăn nói: “Có lẽ...là như vậy.”

Kiến Ninh nói: “Người đừng sợ, để ta gọi ngự y tới.”

Tứ gia vội nói: “Không, không cần. Chỉ là...luyện võ quá sức, nghỉ ngơi một lát thì sẽ tốt.”

Kiến Ninh nói: “Nhưng bộ dạng của người thực sự rất đáng sợ, sẽ không sao chứ?”

Tứ gia nhìn nàng lo lắng như vậy, thông thả gật đầu: “Công chúa cứ yên tâm.”

Để tránh kinh động Khang Hy, Kiến Ninh liền bảo Tứ gia cứ tạm ở lại phòng Bồ Khố, còn chính nàng đi ra ngoài kêu thị vệ nhờ chuyển lời gọi Tiểu Kỳ Tử của Ngự Thiện Phòng tới.

Một lát sau, Tiểu Kỳ Tử sắp ngựa chạy đến nơi. Kiến Ninh liền nói: “Thân thể Quế công công có chút không khỏe, người lên lút điu hắn về cho ta, nhớ rõ, không được để kinh động người khác.”

Tiểu Kỳ Tử thấy Tứ gia thê thảm như vậy thì giật mình, còn tưởng Kiến Ninh lại nổi hứng SM, vì thế nơm nớp lo sợ, vội vã điu Tứ gia ra ngoài.

Kiến Ninh nhìn theo hai người kia một lát mới thở dài, quay về Khôn Ninh cung.

Khi này, lúc Khang Hy hỏi Kiến Ninh tại sao xuất hiện ở phòng Bồ Khố, Kiến Ninh vốn dĩ không hề nói thật. Nàng chẳng qua chỉ là hôm nay nổi hứng muốn đến xem chỗ Khang Hy luyện võ trông mặt mũi ra sao, tốt xấu gì đây cũng là “đanh lam thắng cảnh lịch sử” a. Vì thế, sau một hồi hồi thăm thị vệ, nàng mới chạy được tới nơi. Mà vào phòng, nhìn rừng gương kiếm xếp sắp chỉnh tề trên giá, Kiến Ninh cũng háo hức muốn thử. Nàng cố nhắc một thanh kiếm lên vung vẩy, lát sau đã thở hồng hộc, bèn ngồi nghỉ tạm dưới đất. Ai ngờ, đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng Khang Hy và Tứ gia.

Kiến Ninh thấy hai người kia định tỷ thí, sợ rằng nếu mình lên tiếng sẽ bỏ lỡ mất trò hay. Vì vậy nàng mới ngồi im, trốn sau đồng dụng cụ lên nhìn. Quả nhiên là một màn võ thuật đầy cống hiến a.

Nàng chậm chậm đi về Khôn Ninh cung, trong đầu đều là suy nghĩ: “Lão Tứ không phải là kẻ mới chịu đau một chút đã la oai oái. Hơn nữa, nếu nói hắn vì đánh nhau với Hoàng đế ca ca mà bị thương thì cũng không đúng. Hai người họ chỉ là luận bàn võ học thôi, đâu phải là quyết giết lẫn nhau, nếu có bị thương cũng không thể nặng đến như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân hợp lý nhất có lẽ chính là một chương hôm qua của Thái hậu a.” Kiến Ninh nghĩ tới Thái hậu, trong lòng nhin không được mà lo lắng.

Thái hậu là giả. Chuyện này nếu như Vi Tiểu Bảo chân chính ở đây, đã sớm bị lộ rồi, mà tin tức lão Hoàng đế đang ở núi Ngũ Đài cũng lọt đến tai Khang Hy. May mắn giờ phút này, trong thân xác kia lại là Tứ

gia...Kiến Ninh tuy rằng nhẹ nhõm thở ra, nhưng điều này cũng không có nghĩa mọi chuyện sẽ bình an vô sự.

Huống chi Thái hậu đã ra tay với Tứ gia. Một chương kia tất nhiên không phải là chương bình thường, lấy độ tinh tế tỉ mỉ của Tứ gia mà nói, sớm hay muộn nhất định sẽ phát giác ra điều không ổn. Hơn nữa, nếu như hẩn lưu tâm một chút, cho dù không giống như Vi Tiểu Bảo kia, được tận tai nghe đoạn đối thoại giữa Hải Đại Phú và Thái hậu thì hẩn cũng sẽ phát hiện ra Thái hậu rất không bình thường. Cứ cho là hiện tại hẩn không có bằng chứng đi, nhưng nhất định trong lòng sẽ hoài nghi, bởi dù sao đi nữa, một Thái hậu thường xuyên ở trong chốn thâm cung, làm sao có được võ công cao thâm như vậy đây?

Nếu như Tứ gia biết Thái hậu là giả, như vậy sớm hay muộn cái cuộc sống thê thảm cũng đến với Kiến Ninh.

Nàng không tin rằng Tứ gia sẽ nể tình nghĩa cũ mà tha cho nàng một con đường sống đâu. Ngẫm lại mới thấy, không bằng để hẩn chết đi còn tốt hơn.

Chỉ là...

Kiến Ninh thở dài, vốn dĩ nếu để Tứ gia bị Thái hậu giết thì cũng chẳng ai đổ tội lên đầu nàng được, hơn nữa còn bớt đi một mối họa...nhưng mà, lúc đó Tứ gia vừa đứng lại cứu nàng khỏi tay của Lưu Nhất Chu, khiến nàng không đành lòng độc ác với hẩn.

Lúc ấy Tứ gia cũng có thể giết nàng, nhưng hẩn lại vẫn buông tay.

Mà từ lúc đó, Kiến Ninh nảy sinh một cảm giác rất lạ với người này, không thân cũng chẳng quen, không phải địch mà cũng không phải bạn.

Nếu nàng không biết Thái hậu định xuống tay với Tứ gia thì không sao, nhưng đã biết rồi, theo bản năng nàng liền muốn ngăn cản lại.

Đối với Tứ gia, tuy rằng biết rõ sự xuất hiện của hẩn đe dọa tới tính mạng của nàng, nhưng kỳ quái là, nàng cũng không muốn mạng của hẩn.

Nhưng hẩn không chết, chuyện của Thái hậu bất cứ lúc nào cũng có thể bị lộ.

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, tìm ra không ra biện pháp nào trung hòa được lợi ích cả hai bên. Nhịn không được thở dài, nàng lẩm bẩm: “Từng có một cơ hội đi ngang qua trước mặt ta, vậy mà ta lại không biết quý trọng, đến tận lúc mất đi rồi thì hối hận cũng không kịp. Cuộc sống này chuyện đau khổ nhất có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi. Ông trời ơi, nếu người cho ta quay lại, ta nhất định sẽ đem tên chó chết kia...đi thiến, hoặc là...giết chết a.” Nàng bực bội vung tay, làm bộ như chém đinh chặt sắt, nói: “Giết, giết, giết chết người này!”

Nàng vừa làm như vậy vừa đi vào Khôn Ninh cung, không hề để ý tới có người đi bên cạnh, cho đến khi nghe được tiếng nói ngây thơ ngọt ngào kia: “Công chúa, người vừa mới nói tên chó chết...Giết chết nó sao? Như vậy thật tàn nhẫn.”

Kiến Ninh hoảng sợ, nhận ra đó chính là Tiểu quận chúa: “Mộc Mộc, người sao đi đường không tiếng động vậy, suýt nữa hù chết bản cung rồi.”

Tiểu quận chúa thấy nàng quở trách nhưng trên mặt lại không có chút tức giận nào, liền cười cầu hòa: “Hôm nay ma ma và các tỷ tỷ dạy ta thêu thùa, ta không biết thêu nên chọc hết vào đầu ngón tay rồi. Vì thế mới định lên đi, không ngờ nhìn thấy công chúa trở về. Ta vốn đã lên tiếng rồi mà, chỉ là công chúa xuất thần không để ý thôi.”

Kiến Ninh nói: “A, tay người bị kim chọc sao? Mau đưa bản công chúa xem nào.”

Tiểu quận chúa vươn tay ra, Kiến Ninh cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy trên đầu ngón tay non mịn có mấy lỗ châm kim, liền thở dài: “Người thật là ngu ngốc, tại sao tay chân lại vụng về như vậy a.”

Tiểu quận chúa nói: “Ta trước giờ chưa từng làm qua mấy chuyện này...”

Kiến Ninh hỏi: “Vậy người bình thường học cái gì ở nhà?”

Tiểu quận chúa đáp: “Ta ư? Cầm kỳ thi họa ta có học một chút, võ công cũng học một chút...”

Kiến Ninh nghe lời thơ ngây của nàng, nhin không được mà bật cười, hỏi: “Mộc Mộc, ngươi biết võ công sao?”

Tiểu quận chúa biết mình lỡ lời, vội vàng lấy tay che miệng, lắc đầu nguầy nguậy.

Kiến Ninh nói: “Đừng sợ, ta thích nhất chính là tiểu cung nữ đa tài đa nghệ như ngươi.”

Tiểu quận chúa nghe nàng nói vậy mới an tâm, nhẹ nhàng gạt đầu: “Tuy rằng không quá tinh thông, nhưng cũng đủ để phòng thân — cái này là ca ca ta nói.”

Kiến Ninh “cười mê hoặc”, hỏi: “Ca ca ngươi? Sao bản công chúa không biết ngươi còn có ca ca a?”

Tiểu quận chúa phạm thêm một sai lầm nữa, xấu hổ vô cùng, ngập ngừng nói: “Ta...Ta quên mất...”

May mà Kiến Ninh cũng không định làm khó nàng: “Mộc Mộc, từ hôm nay trở đi ngươi dạy ta võ công đi!”

Tiểu quận chúa nói: “A? Công chúa, ngươi muốn học võ sao?”

Kiến Ninh gạt đầu: “Đúng vậy, bản công chúa muốn luyện võ công thật tốt, tương lai sẽ đi trừ gian diệt ác, làm một nữ hiệp tung hoành chốn giang hồ!”

Tiểu quận chúa cười to: “Công chúa, người chẳng lẽ muốn vứt bỏ ngôi vị công chúa này mà chạy vào chốn giang hồ sao?”

Kiến Ninh nói: “Aizz, đời người khó đoán, thay đổi thất thường, điều gì cũng không nói trước được!”

Tiểu quận chúa nói: “Này, nếu công chúa ra khỏi cung, chẳng phải ta cũng có thể đi theo người sao?”

Kiến Ninh nói: “Tất nhiên là vậy rồi, đến lúc đó chúng ta song kiếm hợp bích, trở thành thiên hạ vô địch.”

Tiểu quận chúa nghiêm trang nói: “Kiếm pháp của ta rất bình thường, hơn nữa trên giang hồ có rất nhiều cao thủ...”

Kiến Ninh nhú mày, thè lưỡi làm mặt quỷ: “Được rồi, được rồi, ta biết chứ. Chẳng qua võ công cao thì nhất định sẽ không thông minh như ta, hừ, mà kẻ thông minh hơn ta nhất định võ công không cao...Cho nên, ngươi mau dạy ta đi...chúng ta bắt đầu từ cái gì đây? Ừm, học điểm huyết trước đi!”

Lại nói đến Tứ gia. Sau khi được Tiểu Kỳ Tử dìu về phòng hắc đã cảm thấy khá hơn, nhưng hô hấp vẫn còn chút khó khăn.

Tiểu Kỳ Tử đỡ Tứ gia ngồi xuống ghế, lại thay hắc rót một chén trà, nói: “Quế công công, người uống chút nước đi.”

Tứ gia gạt đầu, cầm lấy chén trà đưa lên miệng, từ từ uống.

Tiểu Kỳ Tử đứng bên cạnh lại nói: “Quế công công, ngài bị thương ở đâu? Có cần nô tài giúp bôi thuốc không?”

Tứ gia ngẩn ra, quay đầu nhìn hắc, định hỏi: “Ngươi...” Nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì hắc liền sửa lại, “Không, ta không bị thương, không cần bôi thuốc đâu.”

Tiểu Kỳ Tử trên mặt vẫn còn lo lắng, nhin một lát rồi cục vắn nói ra: “Công công, thật sự không cần sao? Nếu như bị thương thì không nên giấu, càng để lâu càng khó chữa a.”

Tứ gia kinh ngạc: “Ngươi làm sao biết ta bị thương?”

Tiểu Kỳ Tử ập a ập ứng: “Công chúa...Nếu như công chúa không vui, nhất định sẽ lôi đám nô tài chúng ta ra trút giận. Nhìn công công như vậy, nhất định ngài cũng bị công chúa...Nô tài lẩm miệng...”

Tứ gia nghe tới đây liền hiểu ra, hóa ra Tiểu Kỳ Tử nghĩ mình bị Kiến Ninh tra tấn. Hắc mỉm cười, định giải thích nhưng nghĩ một lát lại thôi, chỉ thản nhiên nói: “Được rồi, ta không sao, ngươi yên tâm.”

Tiểu Kỳ Tử nhìn Tứ gia, thấy hắc nhất định không để mình bôi thuốc, đành phải thôi: “Ta sẽ đến Thái Y viện xin chút thuốc trị thương cho công công, bọn họ có thuốc tốt lắm.”

Tứ gia liền gật đầu: “Được, người đi đi.”

Khi màn đêm buông xuống, Kiến Ninh trần trọc không ngủ được. Trong đầu cứ quẩn quanh chuyện của Tứ gia khiến nàng bất an. Vì thế Kiến Ninh liền ngồi dậy đi ra khỏi phòng. Vốn muốn tìm Tiểu quận chúa nói chuyện phiếm, nhưng thấy đám cung nữ trông coi bên ngoài đã ngủ gục, nàng liền thôi.

Kiến Ninh cứ như vậy, mặc áo ngủ đi ra khỏi Khôn Ninh cung, vòng vào một hồi, rồi cục vắn tới Từ Ninh cung.

Sau khi vào Từ Ninh cung xong, nàng mới phát hiện cung nữ thái giám trông coi đêm nay rất ít, khiến Kiến Ninh không khỏi do dự, cảm thấy nếu mình bước vào có chút không ổn. Nhưng mà hai chân lại không nghe theo điều khiển của trí óc, cứ nhất quyết kéo nàng tiến về phía trước.

Một đường đi tới tấm cung cửa Thái hậu, lại nghe thấy có tiếng người thì thầm: “Người rốt cuộc muốn làm gì, sắp đến kì hạn rồi mà vẫn không lo tìm Kinh thư đi. Nếu như không hoàn thành công việc được giáo chủ giao, e rằng chúng ta đều không sống nổi đâu!”

Kiến Ninh nghe được, trong lòng kinh hãi không thôi, thầm nghĩ: “Chết rồi, chuyện tốt không tới chuyện xấu lại qua, nếu bị phát hiện ta phải làm sao đây?”

Mà sau khi tiếng nói kia vang lên, tiếng của Thái hậu cũng vọng tới: “Ta biết, ta cũng đã cố hết sức rồi, chẳng qua Thụy Đồng hiện giờ mất tích không thấy tăm hơi. Trên người hắn vốn có một quyển kinh thư...người yên tâm, ta đã sai người đi tìm rồi...”

Kiến Ninh đỡ thắt lưng ngồi xổm xuống, thở cũng không dám thở mạnh. Nàng tất nhiên biết Thụy Đồng sớm đã bị Vi Tiểu Bảo chân chính giết chết, hơn nữa còn dùng Hóa thi phần hòa tan toàn bộ cơ thể rồi...Hóa thi phần kia hiện giờ còn đang ở trong tay nàng a.

Kiến Ninh lại nghe thấy thanh âm kia nói: “Ta thấy người rõ ràng muốn kéo dài thời gian. Thụy Đồng kia không phải là người sai hắn đi đối phó với tiểu thái giám gì đó sao? Hiện giờ tiểu thái giám thì không sao, Thụy Đồng lại mất tích, chẳng phải chúng ta nên xuống tay với tên thái giám mới đúng ư...Nhưng tại sao người lại nhiều lần tha chết cho hắn?”

Thái hậu giải thích: “Thời gian trước ta bị thương, không tiện hành động. Cái này người cũng không phải không biết, huống chi, chuyện Thụy Đồng mất tích có liên quan đến tiểu thái giám kia không còn cần phải điều tra thêm.”

Thanh âm người nọ đột nhiên cao lên: “Người không cần lừa dối ta, hừ, ta thấy người rõ ràng là ham mê vinh hoa phú quý, cho nên mới cố tình kéo dài thời gian!”

Thái hậu nào nề nói: “Người nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người nghĩ ngờ ta đại nghịch bất đạo, muốn phản bội giáo chủ sao? Chẳng lẽ ta đây thì không sợ giáo chủ trách phạt?”

Người nọ nói: “Người nếu như biết sợ giáo chủ trách phạt thì đã không mang thai nghiệt chủng của Sáu đầu đà!”

Thái hậu nghe xong, giọng nói cũng run rẩy hằn đi: “Người...”

Người nọ đắc ý không thôi, lại nói tiếp: “Người tưởng thần không biết quỷ không hay sao. Ta sớm đã nhìn rõ sự tình rồi. Hừ, người không chịu xuống tay với tên tiểu thái giám kia, chẳng phải cũng bởi vì con nghiệt chủng đó nói tốt cho hắn ư?”

Kiến Ninh đứng bên ngoài nghe được thì hồn bay phách lạc, sau đó lại nghiêng rần nghiêng lợi, thầm nghĩ: “Mụ nội người!...Người mới là nghiệt chủng, cả nhà người đều là nghiệt chủng...Mở miệng ra là nghiệt chủng nghiệt chủng...Đừng để lão nương biết người là ai, nếu không người nhất định sống không yên đâu...”

33. Chương 33: Gặp Tình Nhân Trong Thâm Cung

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Trách không được đêm nay lão nương hết mí mắt trái nháy lại đến mí mắt phải nháy a. Thì ra có người ở đây chửi thầm ta!”

Nàng ngồi dựa vào chân tường, hung tợn chửi bới người xa lạ bên trong kia.

Mà đúng lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy có người, liền theo bản năng quay đầu lại, đã thấy một cái bóng vọt qua tường, chậm rãi đi về phía mình.

Kiến Ninh kinh hãi, đứng bật dậy. Nương theo ánh trăng và ngọn đèn mờ ảo ở hành lang, nàng cuối cùng cũng nhìn rõ, người mới đến chính là Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

Kiến Ninh cả kinh, hạ giọng nói: “Mộc Mộc, sao ngươi lại tới đây?”

Mộc Kiếm Bình cũng học theo nàng, nhỏ giọng trả lời: “Ta thấy người ra ngoài, nên cũng đi theo. Công chúa, người đang làm gì ở đây? Nơi này, không phải là Từ Ninh cung sao?”

Kiến Ninh phát hiện mắt của Tiểu quận chúa trong bóng đêm nhìn rất tốt, thầm nghĩ: “Nguy hiểm thật, may mắn ta phát hiện kịp thời, nàng vẫn còn chưa nghe được cái gì...”

Kiến Ninh đang định lừa Tiểu quận chúa trở về thì lại nghe thấy giọng nói của Thái hậu vang lên: “Được rồi, người thích nói thế nào thì nói, dù sao cũng không thay đổi được sự thực là hắc vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Chuyện đã tới nước này, không bằng hiện giờ chúng ta lập tức xử lý tiểu thái giám kia?”

Thanh âm xa lạ nói: “Người rốt cục cũng quyết định xuống tay rồi, như vậy rất tốt.”

Thái hậu nói: “Không phải ta không muốn xuống tay...Aizz, vậy việc này, người làm hay ta làm đây?”

Thanh âm kia liền nói: “Người là thái hậu, chuyện nhỏ như vậy sao dám để người lo liệu chứ? Tất nhiên là ta sẽ làm.”

Thái hậu âm thầm cười: “Người lại sợ ta buông tha cho tiểu thái giám kia phải không? Được rồi, mau đi đi, giết hắc xong nhớ xóa hết dấu vết...còn thứ kia, nếu tìm được thì công lao thuộc về người.”

Người nọ nói: “Người cũng rất hào phóng đấy, được rồi, ta đi đây!”

Mộc Kiếm Bình hai mắt tròn tròn, nghe cái hiểu cái không. Kiến Ninh ra dấu bảo nàng im lặng, sau đó kéo tay Tiểu quận chúa rón rén bước đi, trốn đằng sau một cây cột to.

Sau đó, cửa phòng Thái hậu “kéo kẹt” mở ra, một người xuất hiện. Người này nhìn trái nhìn phải không thấy ai mới mau chóng rời khỏi Từ Ninh cung.

Kiến Ninh nấp sau cột thò đầu ra nhìn, chỉ thấy người kia vừa lùn vừa béo, ăn mặc quần áo của cung nữ liền thầm nghĩ: “Ta ngày thường rất hay tới nơi này, nhưng chưa từng thấy một cung nữ xấu như vậy, cho nên nàng ta hẳn chính là người của Thần Long giáo. Đáng hận, nàng ta lại biết được thân phận thực của ta...hừ, người này quả là một trái bom hẹn giờ, tốt nhất ta nên sớm nghĩ cách loại bỏ...”

Đang nghĩ đến đây thì Mộc Kiếm Bình bỗng thì thầm nói: “Công chúa, mới vừa rồi, rốt cục là chuyện gì vậy?”

Kiến Ninh đặt tay lên miệng Tiểu quận chúa, mắng: “Nhỏ giọng xuống...Ta cũng không rõ lắm, hình như là tiểu thái giám nào đó mắc lỗi, đắc tội Thái hậu...”, nói xong, nàng bỏ tay ra.

Mộc Kiếm Bình nói: “Tiểu thái giám kia thật đáng thương, chẳng phải cung nữ đó một hai đòi giết hắc bằng được sao?”

Kiến Ninh nói: “Chúng ta đừng quản nhiều chuyện như vậy, trước mắt mau rời khỏi nơi này đã. Vạn nhất bị cung nữ kia phát hiện ra, giết người diệt khẩu thì sao?”

Tiểu quận chúa bị dọa liền sợ hãi: “Vây, đi thôi.”

Kiến Ninh cùng Tiểu quận chúa rón ra rón rén bước ra, vừa định đi ra xa khỏi tầm cung của Thái hậu thì đã nghe thấy người bên trong ho khan một tiếng, nói: “Nếu đã đến rồi thì lén la lén lút làm gì, còn không mau đi vào?”

Kiến Ninh kinh hãi, còn Tiểu quận chúa thì nói: “A, chúng ta bị phát hiện rồi sao?”

Kiến Ninh cúi: “Người còn nói nữa?” rồi vội vã suy nghĩ không biết nên dùng lời gì để giải thích lí do mình ở đây.

Mà trong khi nàng bối rối băn khoăn như vậy, lại nghe thấy một thanh âm của nam nhân vang lên: “Ai lén lút chứ, ta chẳng qua là mới đến thôi.”

Mắt của Kiến Ninh trợn trừng, vội vàng kéo Mộc Kiếm Bình ngồi xổm xuống góc tường. Hai người họ vừa rồi bị dọa đến nỗi mồ hôi chảy đầm đìa, lúc này đồng thời quay qua nhìn nhau, trong lòng không hện mà cùng kêu to nguy hiểm thật.

Tiểu quận chúa nhìn Kiến Ninh, cực kì khó hiểu chuyện tại sao nửa đêm khuya khoắt lại có tiếng nam nhân trong cung của Thái hậu. Nhưng nàng không dám lên tiếng, chỉ đành dùng đôi mắt trông mong nhìn Kiến Ninh. Kiến Ninh nhìn chằm chằm nàng một lát, rồi ghé vào tai Tiểu quận chúa, thì thào: “Mộc Mộc, mau bịt tai lại.”

Tiểu quận chúa ngẩn ngơ, hỏi: “Vì sao?”

Kiến Ninh nói: “Bởi vì nếu người nghe được điều bọn họ nói thì sẽ rất nguy hiểm, mau bịt tai lại đi.”

Tiểu quận chúa ngờ vực: “Thật vậy sao? Nhưng mà...”

Kiến Ninh nói: “Người có nghe lời ta nói không? Nếu không nghe, sau này ra ngoài cung ta sẽ không mang theo người nữa.”

Tiểu quận chúa vội vàng nói: “Được được, người phải mang ta đi đó, ta nghe người mà.” sau đó lập tức đưa tay lên bịt tai lại. Nhưng Kiến Ninh vẫn chưa an tâm, vì vậy lại dùng tay nàng ép chặt tay của Tiểu quận chúa, đến tận khi xác định Tiểu quận chúa không nghe thấy gì mới thôi.

Sau đó, Kiến Ninh bò về phía tường trong phòng, cẩn thận dùng ngón tay chọc ra một lỗ nhỏ trên cửa sổ phòng, đủ để ắt nàng có thể nhìn rõ bên trong. Lần này, trong phòng vẫn là một cung nữ, người này đang quay lưng về phía nàng mà nói chuyện với Thái hậu.

Thái hậu nhìn cung nữ kia, nói: “Người dọn dẹp bên ngoài sạch sẽ rồi chứ? Lúc bước vào có để lộ dấu vết gì không? Ngàn vạn lần đừng để manh mối cho người ta nhận ra.”

Kiến Ninh lắng tai nghe, rõ ràng nghe thấy người cung nữ kia nói giọng nam: “Người sợ cái gì, dù sao đây có phải là lần đầu ta vào cung đâu. Người sợ ta để lộ hành tung sẽ ảnh hưởng đến người sao?”

Thái hậu nói: “Lời này của người là có ý gì, ta chẳng qua chỉ là quan tâm an toàn của người thôi.”

“Cung nữ” kia lại nói: “Quan tâm ta hay là quan tâm người, trong lòng người rõ nhất.”

Thái hậu nói: “Người rốt cuộc muốn nói gì? Cứ nói thẳng ra đi, không cần vòng vo tam quốc, nói xiên nói xẹo đâu. Mọi người cùng ở trên một chiếc thuyền, vậy mà người cứ luôn châm chọc khiêu khích là sao?”

“Cung nữ” kia hừ lạnh: “Ta muốn nói gì người biết rõ nhất mà. Đúng rồi, Liễu Yến đâu?” Lúc nói tới đây, người kia bỗng nhiên xoay người lại.

Kiến Ninh nhìn thấy mặt người nọ, nhất thời sợ tới mức ngồi không vững, suýt nữa đã hét lên thành tiếng, may mà kịp thời bịt chặt miệng lại. Thì ra cung nữ này là con trai đóng giả, lúc hắn quay lại để lộ ra xương gò má góc cạnh rõ ràng, mắt thì lồi, miệng thì sứt, xấu đến mức không thể chấp nhận nổi. Phối với bộ tóc giả trên đầu và bộ quần áo cung nữ màu hồng nhạt, quả thực ghê tởm kinh dị.

Kiến Ninh vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ: “Cái tên nhân yêu chết tiệt, xấu như vậy đừng có giả gái a, hành động của người như vậy khiến người ta sẽ nghĩ người đang cố ý trả thù xã hội đó...”

Thái hậu chậm rãi nói: “Nàng quyết giết Tiểu Quế Tử, vừa đi rồi.”

“Cung nữ” cả kinh nói: “Nàng đi giết Tiểu Quế Tử? Cái tên tiểu thái giám biết quá nhiều kia á?”

Thái hậu đáp: “Đúng vậy?”

“Cung nữ” nói: “Tại sao nàng bỗng nhiên định đích thân ra tay?”

Thái hậu khó chịu nhíu mày, nhưng vẫn cố nén mà giải thích: “Nàng chất vấn ta vì sao không giết Tiểu Quế Tử, sau đó không thèm nghe ta giải thích đã nói Tiểu Quế Tử là họa lớn cần diệt ngay. Thật ra ta biết, nàng vội đi giết hắn như vậy, chẳng phải vì bảo vệ bí mật của chúng ta, mà chẳng qua muốn xem Tiểu Quế Tử có giữ kinh thư không thôi. Hừ, vốn dĩ cũng chỉ là muốn tranh công trước mặt giáo chủ.”

Vị “nam cung nữ” nhíu mày, khuôn mặt vốn đã khó coi lại càng thêm vặn vẹo, khiến Kiến Ninh muốn nôn mà không dám.

Nam nhân đó nói: “Ta nhớ người đã sai Thụy Đồng đi giết Tiểu Quế Tử rồi mà?”

Thái hậu nói: “Đúng vậy, nhưng Thụy Đồng sau đó vô duyên vô cớ mất tích luôn.”

Nam nhân hừ lạnh: “Thụy Đồng võ công cao cường như vậy, tên Tiểu Quế Tử nhất định không phải đối thủ của hắn. Nhưng hắn lại vô cùng trung thành với người, rốt cục tại sao hắn mất tích người lại không biết sao?”

Thái hậu nghe được thì cả giận quát to: “Đặng Bình Nam, người nghi ngờ ta?”

Đặng Bình Nam nói: “Không dám, ta chỉ cảm thấy khó hiểu, muốn nghe người giải thích thôi!”

Thái hậu đáp: “Người nói y như Liễu Yến, hừ, hai người các người đã thương lượng trước sao?”

Đặng Bình Nam nói: “Chúng ta thương lượng thì đã sao, người nói như vậy, là có tội giết mình à?”

Thái hậu tức giận, nhưng lại không dám hoàn toàn trở mặt, liền nói: “Người ngay không sợ chết đứng, ta giải thích các người không tin cũng được, tương lai gặp giáo chủ, ta nhất định sẽ làm rõ thị phi, để xem giáo chủ định đoạt như thế nào? Giáo chủ anh minh, nếu ta có ý phản bội, giáo chủ nhất định sẽ không tha.”

Đặng Bình Nam lúc này mới nói: “Hừ...Người biết vậy là tốt. Đúng rồi, Liễu Yến đi lâu chưa, sao chưa thấy về?”

Thái hậu thấy hắn tạm thời bỏ qua chuyện kia, liền nói: “Theo lý thuyết, giết một tiểu thái giám không mất thời gian như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Đặng Bình Nam hỏi: “Tiểu thái giám kia ở đâu? Ta sẽ đi xem.”

Thái hậu nói: “Ta biết, nhưng để phòng có chuyện bất thường, chúng ta cùng đi thôi.”

Đặng Bình Xuân thấy nàng sốt ruột như thế, liền nói: “Tốt lắm!”

Kiến Ninh một lần nữa quay về chỗ cây cột, thấy Mộc Kiếm Bình vẫn đang ngoan ngoãn ngồi xổm bịt tai thì cảm thấy an tâm hơn rất nhiều. Một lát sau cửa phòng Thái hậu lại mở, Thái hậu và Đặng Bình Nam cùng bước ra, đi về phía phòng của Tứ gia.

Trái tim của Kiến Ninh đập bùm bụp trong lồng ngực, nàng thầm nghĩ: “Chết rồi chết rồi, một Liễu Yến võ công cao cường lão Tứ chưa chắc đã đấu nổi. Nếu như ba con hổ cùng tấn công, lão Tứ chỉ còn nước chết thôi à. Ai nha, nếu lần này lão Tứ thoát chết thì không hay ho chính là ta rồi.”

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, liền kéo Mộc Kiếm Bình vào phòng của Thái hậu.

Mộc Kiếm Bình lúc này mới bỏ tay ra, ngơ ngác hỏi: “Công chúa, chúng ta tới đây làm gì? A, mấy người vừa rồi đâu? Sao không thấy nữa rồi?”

Kiến Ninh không để ý tới Tiểu quận chúa, chỉ nói: “Người ra ngoài canh cửa đi...Nếu thấy có người đến thì kêu ta một tiếng.”

Mộc Kiếm Bình bị nàng đuổi ra ngoài, gật đầu đáp ứng.

Kiến Ninh vọt tới giường của Thái hậu, ngẩng đầu nhìn rèm màn bay bay, thầm nghĩ tới một chuyện không hay khiến nàng chùn tay lại. Nhưng do dự một lát, cuối cùng Kiến Ninh vẫn quyết định thò tay xuống

giường Thái hậu, sờ tới sờ lui một lúc đã đụng tới cơ quan. Mở ra, quả nhiên thấy hai bản kinh thư đặt ở bên trong.

Nàng mừng rỡ không thôi, lập tức lấy kinh thư ra, giấu vào trong ngực, lại trải giường như cũ. Đúng lúc này, Mộc Kiếm Bình nói: “Công chúa, hình như có người tới!”

Kiến Ninh hoảng sợ, nghĩ thầm: “Động tác của ta đã nhanh như vậy rồi, chẳng lẽ số trời đã định, muốn trốn cũng không thoát sao...Tối cũng quá nhanh rồi.”

Không kịp nghĩ nhiều, Kiến Ninh lập tức kéo Mộc Kiếm Bình vào phòng, một lần nữa mở cửa tủ ra, sau đó chui vào. Mộc Kiếm Bình thấy vậy cũng làm theo.

Hai người vừa mới trốn xong, người bên ngoài đã bước vào. Bên tai nghe được thanh âm đồ vật bị lục lọi, Kiến Ninh nơm nớp lo sợ, thầm nghĩ: “Chết rồi, hiện giờ người ở bên ngoài hẳn là cái cô cung nữ gì gì đó của triều Minh rồi...Sau đó thì sao nhỉ? Thái hậu và Đặng Bình Nam đánh nhau với nàng ta sao? Thái hậu có bị thương không? Ta chỉ nhớ Vi Tiểu Bảo nhân lúc này đâm Thái hậu một đao. Nhưng mà lần này...‘Vi Tiểu Bảo’ sống chết không rõ, còn ta lại ở vị trí của hắn...Sớm biết như vậy đã không chui vào đây? Bây giờ phải làm sao? Còn nữa, lão Tứ không biết sao rồi? Chẳng lẽ lần này mạng hắn thật sự đi tong à?”

Kiến Ninh tuy rằng sớm biết hướng đi của truyện này, nhưng hiện giờ bởi vì một vài nhân vật đã thay đổi — ví dụ như vốn người phải ở đây giờ này đâm Thái hậu một đao là Vi Tiểu Bảo, nhưng giờ này Vi Tiểu Bảo lại biến thành lão Tứ, mà kẻ thế chân hắn ở đây lại chính là Kiến Ninh nàng.....

34. Chương 34: Mẹ Con Đấu Ác Nam...

Bóng người kia chui vào phòng của Thái hậu, lật tung đồ vật trong phòng, giống như đang muốn tìm một thứ gì đó. Kiến Ninh trốn trong tủ như kiến bò chảo nóng, cảm thấy chính mình đã bị mắc vào lưới nhện của số phận, chỉ cần một chút không cẩn thận thôi là sẽ mất mạng như chơi!

Người nọ tìm tới tìm lui, mãi không chịu bỏ đi, khiến Kiến Ninh vừa sốt ruột vừa sợ hãi, chỉ muốn nhảy ra hô hoán thị vệ...Hiềm nỗi bản thân nàng là công chúa, nếu như người kia thực sự là Đào Cung Nga, liệu có khi nào nổi lên sát ý lập tức giết nàng không? Cái này thật là, động cũng chết, bất động cũng chết, phải làm sao đây?

Kiến Ninh sầu sảo không thôi, hai nắm tay xiết chặt lại, mà Tiểu quận chúa lại kéo kéo ống tay áo của Kiến Ninh, nhỏ giọng nói: “Công chúa, vì sao chúng ta phải trốn trong tủ?”

Trong phòng vốn đang lặng như tờ, tuy Tiểu quận chúa nhỏ giọng hết mức, nhưng Đào Cung Nga là người luyện võ lâu năm, làm sao không nghe thấy được. Vì thế, nàng ta lập tức biến sắc, quay người hướng về phía âm thanh.

Kiến Ninh biết bây giờ có muốn trốn cũng không kịp, chỉ có thể không ngừng cổ vũ bản thân: “Thôi, nếu không phải gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp gió đông...Chẳng lẽ ta còn phải sợ sao, chết thì chết đi...” Nàng vừa định nhảy ra, lại nghe bên ngoài có tiếng nói: “Rất cục là tại sao?” Thanh âm này, chính là giọng nói của Thái hậu.

Sóng trước chưa qua, sóng sau đã tới. Thái hậu không ngờ lại trở về nhanh như vậy. Kiến Ninh sợ đến suýt ngạt thở, vận số của nàng thực sự tệ thế sao.

Đào Cung Nga hiển nhiên cũng nghe được tiếng quát, liền dừng bước chân lại. Mà ngoài cửa, Thái hậu vừa dứt lời, lại vang lên thanh âm của nam nhân: “Phòng của tiểu thái giám kia sao lại có nhiều thị vệ như vậy? Người xem, Liễu Yến đã chết rồi! Rốt cuộc đã có chuyện gì chứ!” Người kia vừa nói vừa thở dốc, mười phần chính là tên Đặng Bình Nam giả cung nữ kia.

Giờ phút này, Đào Cung Nga vội vàng trốn vào sau bức rèm ở góc phòng.

Giọng nói của Thái hậu và Đặng Bình Nam không to, nhưng Kiến Ninh ở bên trong ngăn tử vẫn nghe được rõ ràng. Nàng vừa mừng vừa sợ, trong lòng bất an nghĩ: “Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ lão Tứ không những không chết mà còn giết được Liễu Yến sao? Nghe lời của Đặng Bình Nam thì hình như lão Tứ đã sớm có chuẩn bị? Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì chứ? Liệu Liễu Yến kia có khai gì với lão Tứ không? A Di Đà Phật! Ông trời ơi, xin người phù hộ cho con...”

Lại nghĩ tới bản thân còn chưa thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng này, Kiến Ninh liền tạm thời vớt chuyện của Tứ gia sang một bên, tập trung tinh thần nghe ngóng.

Thái hậu nói: “Ta làm sao biết được? Ta đã sớm nhắc nhở Liễu Yến không nên hành động thiếu suy nghĩ rồi. Tiểu thái giám kia quỷ kế khó lường, ai biết hắn giở trò gì chứ...”

Đặng Bình Nam nói: “Người không biết? Thị vệ trong cung rốt cục nhận lệnh điều động của ai mà tới đó hả? Còn giết chết Liễu Yến nữa? Người không thấy chuyện này rất kì quặc sao?”

Thái hậu không ngờ đi tới phòng của Tứ gia lại gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy. Nàng vốn đang hoang mang lo sợ, lại nghe Đặng Bình Nam có ý chất vấn nghi ngờ, nhất thời lửa giận bốc cao, quát to: “Người lại có ý gì? Chẳng lẽ người nói ta cố ý hại chết Liễu Yến sao? Làm như vậy ta có lợi gì chứ?”

Đặng Bình Nam nói: “Người tất nhiên làm vậy là vì sợ nàng tranh công của mình, hoặc giả nàng đã phát hiện ra bí mật gì đó mà người không muốn người khác biết, vì vậy người mới giết người diệt khẩu, chẳng lẽ không đúng sao?”

Thái hậu cả giận nói: “Người đừng ăn nói lung tung, vu oan giá họa cho ta. Chúng ta đều phụ mệnh làm việc, vốn phải đồng lòng nhất trí, tại sao các người lúc nào cũng chỉ trích ta! Hừ, chẳng lẽ bởi vì ta xưa nay nhún nhường các người nhiều quá, cho nên các người được thể lấn tới à?”

Kiến Ninh ở trong tử nghe được, âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ: “Các người đừng có nói nữa, cẩn thận lộ ra xuất thân của lão nương bây giờ! Đến lúc đó lão nương có muốn bám đuôi Hoàng đế ca ca cũng không kịp nữa đâu!” Để đánh động cho bọn họ, Kiến Ninh rất quả quyết đập ngăn tử một phát.

Tục ngữ có câu: “Hổ dữ không ăn thịt con”. Cho dù Thái hậu phát hiện Kiến Ninh ở trong ngăn tử thì sao chứ, có lẽ bà sẽ không nở xuống tay với nàng đâu. Kiến Ninh quyết định đi nước cờ này, chính là muốn xem tình cảm của Thái hậu giành cho nàng đến đâu.

Quả nhiên, khi nghe được tiếng vang của tử, Thái hậu và Đặng Bình Nam đồng thời im bật. Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía tử. Thái hậu quát to: “Kẻ nào to gan như vậy, còn không mau bước ra đây cho ta?”

Trong khi bà nói thì Đặng Bình Nam tiến gần về phía tử. Kiến Ninh ngồi trong nhìn thấy, vừa chuẩn bị chui ra, bỗng Đào Cung Nga từ sau rèm đột ngột nhảy tới, tấn công Đặng Bình Nam!

Thái hậu thấy vậy, liền tưởng rằng khi này bà nghe nhầm tử có tiếng động, lập tức muốn xông lên giúp Đặng Bình Nam giết Đào Cung Nga. Mà Kiến Ninh ở bên trong ngăn tử trông ra chứng kiến cảnh đó, vội vàng đẩy tử nhảy ra ngoài.

Thái hậu vạn lần không ngờ lại gặp Kiến Ninh lúc này, vì thế ngạc nhiên kêu lên: “Kiến Ninh?”

Kiến Ninh nhìn lướt qua trận chiến giữa Đặng Bình Nam và Đào Cung Nga, mở miệng gọi: “Mẫu hậu!” Mà Mộc Kiếm Bình lúc này mới chui ra, đứng phía sau Kiến Ninh.

Thái hậu thấy Mộc Kiếm Bình ăn mặc quần áo cung nữ, liền không để ý tới nàng nữa, vội vã hỏi con: “Kiến Ninh, người tại sao lại ở đây?” Giờ phút này, bà vẫn nghĩ Kiến Ninh chẳng qua là quá ham chơi nên mới lén trốn ở Tử Ninh cung thôi.

Kiến Ninh nghe bà hỏi vậy, cắn răng nói: “Mẫu hậu...Trước đừng hỏi gì...Giết hắn!” Nàng nói xong, liền hung tợn nhìn về phía Đặng Bình Nam.

Thái hậu nằm mơ cũng không dự đoán được Kiến Ninh sẽ nói ra lời này, cho nên phản ứng đầu tiên chính là sợ hãi không thôi. Nhưng sau khi ngẫm ra lí do Kiến Ninh muốn diệt Đặng Bình Nam xong, bên trong kinh hoàng lại pha thêm phần do dự.

Thái hậu, Liễu Yến, Đặng Bình Nam, ba người đều là người của Thần Long giáo, nhận lệnh ẩn núp trong cung tìm kinh thư. Không ngờ Liễu Yến và Đặng Bình Nam lại luôn bắt tay nhau chỉ trích bà, khiến Thái hậu từ lâu đã khó chịu với hai người họ. Huống hồ Liễu Yến lại biết được chuyện Kiến Ninh là kết tinh của bà và Sáu đầu đà, cho nên khi thấy nàng ta chết, Thái hậu tuy rằng khiếp sợ, nhưng trong lòng cũng có chút vui mừng.

Mà Đặng Bình Nam thấy Liễu Yến chết, lập tức liền nghi ngờ Thái hậu có ý hợp tác với Tứ gia giết người diệt khẩu. Vì chuyện này mà cả đường về, hẩn chử rửa Thái hậu không thôi.

Đối với Kiến Ninh mà nói, so với tên nhân yêu chết tiết Đặng Bình Nam thì Đào Cung Nga cũng chỉ là râu ria thôi. Bởi mục đích của Đào Cung Nga nàng nắm rất rõ, bà ta chỉ muốn Tứ thập nhị chương kinh, không phải là muốn giết nàng. Còn Đặng Bình Nam lại khác, hẩn đường như đã nghi ngờ thân thể của nàng, lại vô lễ với Thái hậu như vậy, chuyện phản bội cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nếu lúc này để hẩn sống e chính là hậu họa về sau.

Kiến Ninh trong lúc mấu chốt này lập tức đã có quyết định. Mà nghe nàng nói vậy, bên này Thái hậu còn đang do dự, bên kia Đặng Bình Nam đã quát to: “Mao Đông Châu, thì ra tất cả đều là mưu kế của người! Quả nhiên là người giết...”

Thái hậu quá sợ hãi, theo bản năng muốn giải thích.

Kiến Ninh bước lên một bước, nắm tay Tiểu quận chúa kéo đến trước mặt Thái hậu, cố ý nói: “Đông Châu, người không cần sợ tên nhân yêu xấu xí này. Ban đêm hẩn dám đột nhập Từ Ninh cung, ý đồ gây rối đã lộ rõ ràng. Người mau mau hiệp trợ vị cung nữ nghĩa hiệp này, giết chết hẩn cho ta.”

Tiểu quận chúa khờ dại ngây thơ, không hề biết Kiến Ninh đang dùng chiêu “trộm mận đổi đào”, thấy nàng đột nhiên gọi mình là “Đông Châu” thì ngần ra, không biết nên trả lời hay không.

Mà Thái hậu thì lại lọc lõi già đời, Mao Đông Châu vốn là tên của bà. Cái tên này Đặng Bình Nam biết, nhưng cung nữ đang đánh nhau với hẩn lại không biết. Thấy Kiến Ninh nói vậy, bà liền hiểu ra nàng nhất định đã biết gì đó, cho nên mới để Tiểu quận chúa mạo danh thể thân “Mao Đông Châu”.

Đào Cung Nga lúc thấy Kiến Ninh và Tiểu quận chúa xuất hiện đã e sợ, lại nghe Kiến Ninh xưng là công chúa thì càng dè chừng hơn. Bà định đánh Đặng Bình Nam lui lại một chút rồi tìm đường chạy thoát thân. Ngờ đâu công chúa nói như vậy, rõ ràng đã hiểu nhầm mình chính là cung nữ trong cung, vì vậy trong lòng bà không khỏi vô cùng an tâm, tập trung ác chiến với Đặng Bình Nam.

Đặng Bình Nam thấy Kiến Ninh che dấu cho Thái hậu, càng giận dữ hơn. Trong số ba người Thần Long giáo ở đây, hẩn chính là kẻ có võ công cao cường nhất. Vì thế, Đặng Bình Nam lập tức một chưởng đánh lui Đào Cung Nga, sau đó xông thẳng đến chỗ Thái hậu.

Thái hậu nhìn Kiến Ninh, chần chừ do dự không quyết. Kiến Ninh liền nói: “Mẫu hậu, không thể nhân từ, nếu như hẩn không chết thì chúng ta sẽ phải chết!” Thái hậu nghe vậy, lập tức quát: “Tới!” sau đó tung người chặn Đặng Bình Nam.

Kiến Ninh lại kêu lên: “Lão lão cung nữ, người vất vả rồi, mau mau bắt tên nhân yêu này lại, bản công chúa sẽ thưởng hậu hĩnh cho người.”

Đào Cung Nga nhất thời hỗn loạn không hiểu gì hết. Ban đầu nàng vốn nghĩ tên nam nhân giả cung nữ này là nhân tình của Thái hậu, mà Thái hậu là người không biết võ công, cho nên mới lập tức tấn công Đặng Bình Nam. Nhưng bây giờ, thấy Thái hậu lại giao đấu kịch liệt với Đặng Bình Nam thì Đào Cung Nga ngạc nhiên không sao tả nổi, bà không rõ lúc này nên lao vào đánh hay nhân cơ hội mà rút lui.

Đặng Bình Nam võ công cao cường, Đào Cung Nga vừa rồi so chiêu với hẩn tất nhiên biết rõ, vì vậy liền lập tức quyết định lui bước.

Kiến Ninh thấy Đào Cung Nga như vậy, lại thấy Thái hậu đánh không lại Đặng Bình Nam, trong lòng nghĩ rất nhanh rồi hô to: “Nhân yêu, trong áo người rốt cục có cái gì vậy? Sách sao? Tại sao phải che che giấu giấu!”

Đào Cung Nga vừa nghe thấy “sách”, sắc mặt liền thay đổi, vốn đang lùi lại thì lập tức chuyển thể tiến công.

Thái hậu tập trung toàn lực chống Đặng Bình Nam, hoàn toàn không để ý tới Kiến Ninh nói gì. Ngược lại, Đặng Bình Nam lại nghe rất rõ ràng, tức giận kêu lên: “Con tiểu tiện nhân kia, người dám...”

Đặng Bình Nam còn chưa kịp thốt ra “nói hươu nói vượn” thì Kiến Ninh đã nổi giận bởi ba chữ “tiểu tiện nhân”. Nó gọi nàng nhớ lại tiếng “nghiệt chủng” ban nãy của Liễu Yến. Nàng rút chủy thủ trong giày ra, cắn răng nói: “Cái tên nhân yêu thối tha này, giả đàn bà này, hừ, thiên đường có lối người không tới, địa ngục không cửa người lại tới. Hôm nay bản công chúa sẽ cho người biết cái gì gọi là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không thừa.”

Nói xong, Kiến Ninh liền vỗ vai Tiểu quận chúa, nhỏ giọng nói: “Mộc Mộc, chúng ta hôm nay song kiếm hợp bích, giết tên nhân yêu này!”

Tiểu quận chúa thấy Đặng Bình Nam ra chiêu uy mãnh, diện mạo lại dữ tợn, trong lòng có chút sợ hãi. Nhưng thấy Kiến Ninh nói vậy thì nàng cảm thấy vững tâm hơn nhiều, liền đáp: “Vâng, công chúa!” Rồi lập tức vận công.

Lập tức cục diện bây giờ biến thành: Đào Cung Nga và Thái hậu áp sát tấn công Đặng Bình Nam, mà Kiến Ninh và Mộc Kiếm Bình lại đứng bên cạnh “như hổ rình mồi”. Đặng Bình Nam thấy vậy thì lo lắng không thôi, thầm nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng. Ngờ đâu nôn nóng để hỏng việc, hắn vô tình để lộ ra một sơ hở nhỏ, nhất thời bị Đào Cung Nga một chiêu đánh trúng sống lưng. Đào Cung Nga đánh Đặng Bình Nam bị thương xong liền kêu to: “Đem đồ giấu trên người người giao ra đây!”

Mà Thái hậu thấy Đặng Bình Nam đã rơi xuống thế hạ phong, không chần chừ gì nữa, vung chân lên đạp mạnh vào đầu hắn. Đặng Bình Nam vội vàng lui lại, tới chỗ của Kiến Ninh và Mộc Kiếm Bình. Kiến Ninh chẳng qua chỉ là kẻ mạnh mẽ, lúc này thấy kẻ xấu tới gần, sợ hãi hô to: “Mộc Mộc, điểm huyết hắn đi!”

Mộc Kiếm Bình không kịp nghĩ nhiều, nói: “Được!” rồi đưa tay định điểm huyết Đặng Bình Nam. Đặng Bình Nam gặp nguy không loạn, nghiêng người túm lấy tay của Mộc Kiếm Bình, ấn một cái, chỉ nghe tiếng xương “răng rắc” kêu lên. Tiểu quận chúa kinh nghiệm giang hồ còn thấp, làm sao có thể là đối thủ của Đặng Bình Nam, bị đau đến nổi chảy nước mắt.

Đặng Bình Nam trừng mắt, nhìn Kiến Ninh, quát: “Tiểu tiện nhân, lão tử tiễn người một chiêu xuống địa ngục!” Kiến Ninh thấy hắn hung lên, khuôn mặt càng xấu xí hơn, thì sợ hãi đến tận cùng, không ngừng lùi lại mấy bước.

Thái hậu thấy con gái yêu gặp nạn, vội vàng xông tới cứu, mà Đào Cung Nga cũng tung một chiêu đánh tới ngực của Đặng Bình Nam.

Đặng Bình Nam né đi Thái hậu, vung một chiêu cản lại chiêu của Đào Cung Nga, lại thuận thể xông tới chụp lấy bà. Đào Cung Nga thấy cổ họng như bị chọc thủng, liền biết bản thân đã bị nội thương nặng, vì thế nhanh chóng quay đầu chạy trốn.

Đặng Bình Nam thấy bớt đi một đối thủ, lại hận Kiến Ninh thủ đoạn xấu xa, liền muốn quay lại giết nàng. Mà dự đoán được điều đó, Thái hậu không để tâm đến an nguy của bản thân, vội xông lên tiếp chiêu của Đặng Bình Nam.

Giờ phút này, Kiến Ninh đứng ở sau lưng Đặng Bình Nam, vẫn còn chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng, cổ hết sức căng chặt môi, rót cuộc cầm chủy thủ trong tay đâm thẳng xuống.

Chủy thủ này chính là đồ nàng lấy của “Tiểu Quế Tử”, nguồn gốc sâu xa chính là bảo bối của Ngao Bái, sắc bén không thôi, chém sắt như chém bùn. Vì thế mà tuy Kiến Ninh không phải đâm rất mạnh nhưng chủy thủ vẫn xuyên qua lồng ngực của Đặng Bình Nam.

Thái hậu thấy thế, nhanh như chớp vỗ ba chiêu lên người Đặng Bình Nam. “Hóa cốt miên trường” lợi hại vô cùng, Đặng Bình Nam trước sau đều bị thương nặng, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra. Thân mình hắn run rẩy một lát rồi ngã xuống đất.

35. Chương 35: Công Hiệu Của Hóa Thi Phần

Đặng Bình Nam vừa ngã xuống, Thái hậu liền quay người lại, ôm lấy Kiến Ninh, hỏi: “Kiến Ninh, người có sao không?”

Kiến Ninh không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm máu tươi của Đặng Bình Nam đầm ướt cánh tay mình, cả người cũng run run.

Thái hậu hỏi lại: “Có bị thương không?”

Kiến Ninh dùng sức cắn đầu lưỡi, cố nén cảm giác khó chịu muốn nôn mửa trong lòng, nói: “Mẫu hậu...Ta, ta không sao.”

Thái hậu đặt tay lên xem mạch của Kiến Ninh, thấy con gái quả thực chỉ là bị kinh hãi quá độ, liền an ủi: “Yên tâm, hẳn chắc chắn sẽ chết.”

Ngồi một lúc lâu, Kiến Ninh mới lấy lại được tinh thần. Nàng hít sâu một hơi, nói: “Mẫu hậu, người định xử lý cái xác này thế nào?”

Thái hậu khi này liệu chết quẫn lấy Đặng Bình Nam, cũng bị hấn vỗ cho hai chương. Bây giờ bà bị trọng thương nặng, nhưng để Kiến Ninh khỏi lo, vẫn cố gắng nói: “Không sao, mẫu hậu lo được.”

Kiến Ninh thấy bà nói năng run rẩy, sắc mặt lại trắng bệch, liền biết Thái hậu bị thương không nhẹ. Nàng vội dìu bà lên giường, sau đó quay đầu lại, nhìn Tiểu quận chúa ôm cổ tay đang rầm rứt khóc.

Kiến Ninh hô: “Mộc Mộc, người lại đây.”

Tiểu quận chúa rụt rè lại gần, nhỏ tiếng gọi: “Công chúa...Người kia rất ác độc, ta sợ.” Mộc Kiếm Bình còn không dám nói to, mắt lại dán chặt vào Đặng Bình Nam, tựa hồ sợ người kia bật dậy.

Kiến Ninh thấy Tiểu quận chúa như vậy thì cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi không ít, liền nói: “Không sao, hẳn hẳn là chết rồi. Tay người đau lắm sao?”

Tiểu quận chúa đáp: “Đúng vậy, đau quá.”

Kiến Ninh cúi đầu nhìn, đã thấy cổ tay của Mộc Kiếm Bình sưng to đỏ ửng, không khỏi hoảng hồn: “Mộc Mộc, người cố chịu đựng, ta sẽ gọi Thái y tới xem bệnh cho người.”

Thái hậu ở trên giường liền nói: “Để ta xem nào.”

Kiến Ninh lo sợ Thái hậu định giết người diệt khẩu, vội nói: “Mẫu hậu, Mộc Mộc là cung nữ trung thành của con...”

Thái hậu liếc mắt nhìn nàng một lát, chần chừ rồi nói: “Ta biết rồi, người cứ yên tâm.”

Kiến Ninh nhìn thái hậu, lại nhìn Tiểu quận chúa, cuối cùng hơi gật đầu. Thái hậu nắm tay Mộc Kiếm Bình, hơi vận lực vận một cái, khiến Tiểu quận chúa đau đến hét lên. Sau đó, bà chậm rãi nói: “Ta đã bẻ lại khớp cho nàng, lát nữa gọi Thái y đến xem đi.”

Kiến Ninh lúc này mới yên tâm, thấy Tiểu quận chúa nước mắt lã chã, lại một lần nữa an ủi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, một lát nữa sẽ không sao, người nhin một chút.”

Tiểu quận chúa khuôn mặt đầm nước mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Kiến Ninh nhìn xác Đặng Bình Nam trên mặt đất, trong lòng âm thầm tính toán: “Nếu lưu lại xác chết này, không chừng sẽ có người phát hiện ra hẳn là nam nhân. Không được, nếu để như vậy thanh danh của Thái hậu sẽ mất hết...” Nàng vừa nghĩ tới đây, đã nghe Thái hậu hỏi: “Kiến Ninh, sao con hôm nay lại ở đây?”

Kiến Ninh nghe mà lòng run lên, nghĩ tới nghĩ lui mới nói: “Đêm nay Kiến Ninh ngủ không được, cứ mơ thấy ác mộng suốt, mơ thấy Thái hậu, người...Kiến Ninh sợ hãi, mới mang Mộc Mộc tới xem. Không ngờ

trong phòng Mẫu hậu không có ai, sau đó lại có một cung nữ lạ mặt bước vào. Kiến Ninh thấy mặt bà ta đờng đờng sát khí, cho nên sợ hãi mới kéo Mộc Mộc trốn trong tủ.”

Nàng giải thích nghe qua rất hợp tình hợp lý. Thái hậu nghĩ nghĩ một lát, nói: “Như vậy...Sao khi này ta có cảm giác con biết bà ta?”

Kiến Ninh đáp: “Ta làm sao quen biết bà ta được? Ta chỉ là thấy người này võ công cao cường, nên mới muốn mượn sức thôi.”

Thái hậu nói: “Như vậy...Người kia...” Bà liếc mắt nhìn về phía xác Đặng Bình Nam.

Kiến Ninh tỏ vẻ tức giận, nói: “Hắn sao, hừ, con vừa nhìn đã biết hắn là kẻ xấu rồi. Dám vô lễ với mẫu hậu, làm con tức chết đi mất, chỉ hận không thể từ trong ngăn tủ nhảy ra một đao đâm chết...”

Thái hậu nghe Kiến Ninh nói vậy, chậm rãi gật đầu: “Thì ra là vậy...”

Nhưng nghĩ tới hành động kéo Tiểu quận chúa khi Đặng Bình Nam gọi “Mao Đông Châu”, hay lúc cố ý vu cho Đặng Bình Nam giấu sách trong ngực, Thái hậu không khỏi cảm thấy nghi hoặc không thôi. Chỉ là bà không tiện trực tiếp hỏi, hơn nữa, nghĩ đến tình hình bức đồng của đứa con thân sinh...có lẽ thực sự là “trùng hợp” quá mức thôi.

Kiến Ninh thấy Thái hậu không hỏi nữa, liền mở miệng hỏi: “Mẫu hậu, ta vừa rồi nghe thấy người xấu kia cứ nhắc đến tiểu thái giám, tiểu thái giám. Tiểu thái giám nào vậy ạ?”

Thái hậu ngắt ra một lát, rốt cục nói: “Người không cần biết. Dù sao người xấu cũng đã chết rồi, mẫu hậu sẽ không bị hắn o ép nữa.”

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu không sao là tốt rồi. Hắn nói chuyện với mẫu hậu quá đáng như vậy, chết trăm ngàn lần cũng không trả hết tội!”

Thái hậu gật đầu: “Con ngoan, chẳng qua...Aizz!”

Kiến Ninh thấy Thái hậu vẫn âu sầu, liền nói ngay: “Chẳng qua người xấu là nam nhân phải không ạ? Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, nửa đêm ở trong tấm cung của Thái hậu là tối kỵ. Con sợ là vừa rồi âm ỉ như vậy, bọn thị vệ bên ngoài cũng đã nghe thấy, nếu đến tai Hoàng đế ca ca...cái này thật không biết giải thích thế nào.”

Quả nhiên Thái hậu cũng chính là đang lo lắng chuyện này. Bà cau mày, gật đầu.

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết đoán nói: “Mẫu hậu, người không cần lo lắng...Con đã có cách.”

Thái hậu nghi ngờ nhìn Kiến Ninh, lại nghe nàng nói: “Mẫu hậu, lát nữa nếu thị vệ có tới, người đừng cho bọn hắn vào. Mọi chuyện chờ con quay lại rồi nói sau.”

Thái hậu tuy rằng không biết con gái định làm gì, nhưng lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài tin tưởng.

Kiến Ninh lên ra khỏi Từ Ninh cung, kéo Tiểu quận chúa chạy như bay về Khôn Ninh cung. Dọc đường đi quả nhiên nàng nhìn thấy không ít thị vệ đang chạy tới. Vốn dĩ đánh nhau trong Từ Ninh cung thì không ai biết, nhưng lúc Đào Cung Nga bỏ chạy lại gây âm ỉ quá lớn.

Về đến Khôn Ninh cung, Kiến Ninh vội đem cái thùng hôm trước “lấy” từ chỗ Tứ gia ra, lục lục lợi lợi một lát, rốt cục cầm một cái bình nhỏ lên. Bình dáng thon dài, làm từ gốm trắng, trên thân vẽ một vòng tròn, bên dưới là một dấu X.

Tiểu quận chúa đứng một bên xoa xoa cổ tay, thấy thế liền hỏi: “Công chúa, cái đó để làm gì?”

Kiến Ninh thấy Mộc Kiếm Bình tỏ vẻ tò mò, trong lòng lại thầm nghĩ: “Chuyện này...ta cũng không thể để nàng chứng kiến được.” Vì vậy, Kiến Ninh liền nói: “Mộc Mộc, người bị thương rồi, không cần đi cùng ta nữa. Cứ nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ sớm quay lại.”

Tiểu quận chúa nói: “A? Người lại định đi đâu?”

Kiến Ninh nói: “Cái tên nhân yêu kia xấu xí như vậy, ta sợ nhờ hắc có ma pháp sống lại thì sao? Không được, ta phải đi nhìn một cái, để chắc chắn rằng, hắc...không bao giờ có thể làm chúng ta sợ hãi được nữa.”

Tiểu quận chúa khi này bị Đặng Bình Nam làm cho kinh hãi không thôi, liền nói: “Được được, người đi mau đi. Nhưng nhớ về sớm nhé.”

Kiến Ninh nói: “Ta biết rồi. Nhưng người phải hứa không được lên theo ta, được không?”

Tiểu quận chúa ngoan ngoãn gật đầu.

Kiến Ninh ra khỏi Khôn Ninh cung, lại cầm đầu chạy như điên đến Từ Ninh cung. Thị vệ trên đường nhìn thấy công chúa thì vội vàng tránh ra cho nàng đi, không dám có chút ngăn cản nào. Tới Từ Ninh cung, thấy bên ngoài không có người, Kiến Ninh liền đoán Thái hậu hắc đã cho cung nữ thái giám lui hết rồi. Nàng dựa vào cửa, nhỏ giọng gọi: “Thái hậu”.

Bên trong vang lên hai tiếng ho khan, rồi Thái hậu mới nói: “Kiến Ninh đang ở ngoài sao?”

Kiến Ninh đáp: “Vâng”. Sau đó nàng mở cửa bước vào phòng, đã thấy Thái hậu vẻ mặt khiếp sợ ngồi nhìn xác chết của Đặng Bình Nam.

Kiến Ninh nói: “Thái hậu, người nhìn hắc làm gì, tên nhân yêu này đã chết rồi.”

Thái hậu trả lời: “Aizz...không có gì.”

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu, ta mang đồ tốt đến rồi, người yên tâm đi.”

Thái hậu hỏi: “Mang theo cái gì?”

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu, người lùi lại đi, không phải sợ.”

Thái hậu nghe vậy liền lui lại vài bước. Kiến Ninh mở nắp bình ra, rắc một ít bột phấn trắng trong bình lên xác của Đặng Bình Nam.

Chỉ thấy máu tươi thấm vào lớp bột trắng, sau đó vang lên tiếng xèo xèo, da thịt trên người Đặng Bình Nam dần dần biến mất, ngay cả quần áo cũng biến thành một bãi nước vàng.

Trong tay Kiến Ninh chính là “Hóa thi phần” lợi hại của Hải Đại Phú. Còn nhớ sau khi vợ vét tài sản của Tứ gia về, nàng cũng không rõ trong đồng chai lọ, cái nào dùng để cứu người, cái nào dùng để giết người. May mắn là Kiến Ninh công chúa vốn nổi tiếng tùy hứng, không chuyện ác nào không làm, cho nên Kiến Ninh dễ thở hơn nhiều, chỉ cần sai đám thái giám bắt chuột về cho nàng thí nghiệm mà thôi.

Quá trình thí nghiệm gian khổ một lời khó nói hết. Tóm lại là con chuột bạch đung phải “Hóa thi phần” kia chết thực sự rất thảm...Vì thế, Kiến Ninh mới vung bút lên, vẽ xuống một vòng tròn với dấu X, chính là thể hiện đầu lâu xương chéo, tuyệt đỉnh độc được a. Dấu hiệu này, đừng nói là trong cung, cho dù tính cả nhân sĩ giang hồ cũng chỉ có một mình nàng hiểu được ý nghĩa của nó.

Kiến Ninh không phải không biết “Hóa thi phần” lợi hại thế nào, nhưng cũng không tránh khỏi sợ hãi, lập tức lùi lại mấy bước, dùng tay áo che miệng.

Thái hậu trở mắt nhìn Đặng Bình Nam đang từ một cái xác nguyên vẹn hóa thành một bãi nước vàng, không khỏi hoảng hốt: “Kiến Ninh, người...lấy cái này ở đâu?”

Kiến Ninh tất nhiên không thể khai ra nàng “lấy” của Tứ gia, cho nên liền nói: “Thái hậu...Thật ra, thật ra Kiến Ninh đã gặt người...”

Thái hậu càng kinh hãi, tim đập bình bịch: “Gặt ta chuyện gì?”

Kiến Ninh đáp: “Lần trước Kiến Ninh trốn ra khỏi cung...Sau đó mới mua một ít thứ cổ quái này.”

Thái hậu tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng cũng cảm thấy không có gì không đúng, vì vậy nhẹ nhàng thở ra, nói: “Đứa nhỏ này, sao lại không có quy củ thế chứ? Mấy thứ này người cũng dám mua sao?” Trong tình thế cấp bách, bà cũng không kịp nghĩ xem tại sao ở ngoài cung lại có chỗ bán thứ độc được nguy hiểm này, hơn nữa lại còn tùy tiện bán ột người lạ mặt.

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu, người cũng biết con thích mấy thứ li kì cổ quái mà...chẳng phải lúc này rất hữu dụng sao. Hoàng đế ca ca lần đó cũng trách mắng con rồi. Đúng rồi, mẫu hậu, ta vừa rồi chạy tới, thị vệ đều nhìn thấy, e rằng đã sớm bẩm báo lại với Hoàng đế ca ca. Mẫu hậu, e là Hoàng đế ca ca cũng sắp tới đây rồi.”

Thái hậu nói: “Ừ, ta đã biết.”

Kiến Ninh hỏi: “Vậy phải làm sao đây?”

Thái hậu nói: “Khi này, tổng quản thị vệ Đa Long có dẫn người tới hỏi, ta đã nói không có chuyện gì, bảo bọn họ lui xuống rồi. Nếu Hoàng thượng tới, như vậy...cứ nói là có một cung nữ định ám sát ta...được không?”

Kiến Ninh gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy. Nếu nói ra tình hình thực tế thì Hoàng đế ca ca nhất định sẽ lo lắng lắm. Chỉ bằng chúng ta cứ nói thích khách bị phát hiện, chưa kịp ra tay đã sợ hãi bỏ trốn rồi.”

Thái hậu nói: “Đúng vậy.”

Kiến Ninh đỡ Thái hậu nằm lên giường, lại nói thêm: “May mắn là người không có chuyện gì. Nếu như mẫu hậu gặp nạn, Kiến Ninh thật sự không biết phải sống thế nào.”

Thái hậu liếc mắt nhìn nàng một cái, trong lòng hơi hơi chua xót: “Thái hậu biết người có hiếu, đêm nay...người cũng mệt rồi.”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh chỉ biết làm loạn, khiến Thái hậu không vui. Là người rất tốt với con mới không trách mắng.”

Thái hậu nhìn nàng, yêu chiều nói: “Ta sao có thể trách người...Aizz...Người, những năm qua...”

Lúc bà nói tới đây, mắt đã ướt nước. Kiến Ninh nhìn thấy thì xúc động vô cùng, chậm rãi ôm lấy Thái hậu, nói: “Mẫu hậu...”

Đúng lúc này, bên ngoài có người hô to: “Hoàng thượng giá lâm!”

Thái hậu hơi run rẩy một chút, mà Kiến Ninh thì chậm rãi buông tay, quy củ đứng sang một bên.

Khang Hy vội vàng bước vào, hơi thoáng giật mình khi thấy Kiến Ninh đã ở đây, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, thân thiết bước về phía Thái hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu. Mẫu hậu, trầm nghe nói thích khách tới đây, thái hậu có bị sợ hãi không ạ? Người vẫn mạnh khỏe chứ?”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn Khang Hy, thấy hắn lo lắng vô cùng, hơi hơi an tâm. Nhưng bỗng nhiên nàng nhận ra có điều không ổn, theo trực giác quay đầu lại, liền thấy Tứ gia đang đi sau Khang Hy. Người này hơi hơi cúi đầu, không nhìn thẳng vào mắt nàng. Dưới ánh nến mờ ảo, cả hai đều không rõ tâm tư đối phương rốt cục đang ẩn chứa điều gì.

36. Chương 36: Thám Tử Mật Báo

Nghe Khang Hy hỏi, Thái hậu liền nói: “Là ta kinh động Hoàng thượng rồi sao. Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi. Ban nãy ta cũng nói với thị vệ là không sao rồi. Hoàng thượng ban ngày bận rộn, ban đêm còn bị ta quấy nhiễu, như vậy bản cung chẳng phải mắc tội lớn với tiên đế ư?”

Khang Hy vội nói: “Thái hậu sao lại nói vậy, để Thái hậu bị kinh hách là lỗi của trẫm. Xin Thái hậu đừng lo lắng cho trẫm thế này, nhi thần không dám nhận.”

Thái hậu nói: “Xưa nay người có hiếu với bản cung ra sao, sao bản cung lại không rõ? Cho nên ta cũng quan tâm người a.”

Khang Hy lộ ra vẻ mặt cảm kích, kêu: “Thái hậu...”

Thái hậu gật gật đầu, còn nói thêm: “Người an tâm, tuy rằng gần đây trong cung liên tiếp xảy ra chuyện, nhưng cũng chỉ là chút chuyện con con thôi. Đêm nay thích khách giả trang cung nữ định ám hại ta, cũng may bọn thị vệ phát giác sớm, khiến thích khách không có cơ hội hành động. Nhưng ta cảm thấy nhất định không chỉ có một người, có khi nào...Không biết những nơi khác trong cung...”

Khang Hy đáp: “Vừa rồi Tiểu Quế Tử cũng suýt bị một nữ thích khách giết chết, may mắn là thị vệ phát hiện kịp thời, đã giết người kia rồi.”

Thái hậu cau mày, chuyển mắt nhìn Tứ gia đang đứng sau lưng Khang Hy, hỏi: “Vậy sao? Tiểu Quế Tử cũng gặp thích khách ư?”

Tứ gia nghe hỏi liền kính cẩn đáp: “Hồi bẩm Thái hậu, quả thực là vậy. Cũng là một thích khách giả dạng cung nữ. May mắn là bọn thị vệ tuần tra tới kịp lúc mới không chế được nàng ta. Thái hậu yên tâm, những người khác không ai bị thương ạ.”

Thái hậu thở dài một hơi, nói: “Có thể thấy Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, liên tiếp hai lần thích khách ám sát đều bị thất bại. Hoàng thượng, người yên tâm rồi chứ.”

Khang Hy nói: “Tuy là như vậy, nhưng để thái hậu bị kinh sợ, trầm trong lòng vô cùng áy náy.”

Thái hậu cúi đầu cười nhạt: “Con người không ai hoàn mỹ được. Huống chi một chút quấy nhiễu đó đối với bản cung cũng không sao. Bản cung thực sự vui mừng vì người gặp thích khách không phải là Hoàng thượng a.”

Khang Hy rất cảm động: “Thái hậu...” Hắn vốn định nói nữa, nhưng để vương sao lại có thể để cảm xúc lẫn át lí trí được. Vì thế ánh mắt của hắn liền xoay qua chỗ Kiến Ninh: “Kiến Ninh, tại sao người lại ở đây?”

Thái hậu nói: “Còn không phải cũng giống người sao, nghe tin bản cung gặp thích khách, liền vội vàng vàng chạy tới. Nha đầu này, càng ngày càng không có quy củ. Hoàng thượng, người phải thay bản cung giáo huấn nàng một chút.”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh cũng giống như nhi thần, đều là sốt ruột lo lắng cho Thái hậu thôi. Nhi thần sao có thể vì chuyện này mà giáo huấn nàng được.”

Thái hậu cười cười: “Hoàng Thượng, bản cung mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Nếu không còn chuyện gì nữa, người cũng mau về nghỉ đi.”

Khang Hy không dám tiếp tục quấy rầy, cúi đầu hành lễ: “Nhi thần tuân mệnh.”

Sau đó, hắn quay sang nói với Kiến Ninh: “Kiến Ninh, Thái hậu muốn nghỉ ngơi, người cùng trầm ra ngoài, trầm sẽ đưa người về Khôn Ninh cung.”

Kiến Ninh gật đầu đáp ứng, nói với Thái hậu: “Mẫu hậu, vậy ta đi cùng Hoàng đế ca ca đây.”

Thái hậu liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Đi đi, nhớ rõ không được chạy lung tung.”

Kiến Ninh gật đầu rồi lập tức đi theo Khang Hy. Hai người họ đi ra khỏi Từ Ninh cung, nhưng lại không bước về phía Khôn Ninh cung. Kiến Ninh thấy Khang Hy không nói gì, chỉ chấp tay sau lưng bước đi càng lúc càng nhanh, không khỏi cố gắng chạy theo. Nàng lại nhìn Tứ gia, thấy người kia ánh mắt nhìn thẳng tắp, không chút để ý đến mình.

Gió đêm hơi se lạnh, nàng vẫn còn mặc áo ngủ mỏng manh, cho nên không khỏi lạnh run người. Mà đúng lúc này, Khang Hy lại ngừng bước.

Kiến Ninh đột nhiên nghe Khang Hy hỏi: “Lạnh sao?”

Kiến Ninh ngẩng lên, nhìn vào mắt Khang Hy rồi gật gật đầu: “Hoàng đế ca ca, người định đi đâu?”

Khang Hy nhìn nàng một lát, cũng không trả lời. Hai tay hắn vốn đang chấp sau lưng, giờ phút này lại chậm rãi vươn đến, nắm lấy hai tay của Kiến Ninh. Cứ như vậy, hắn nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, buông một bàn tay ra, tiếp tục chấp ở sau lưng. Khang Hy nắm tay, chậm chậm dẫn Kiến Ninh đi.

Kiến Ninh đi một lát, mới nhận ra đường này là đường tới Càn Thanh cung, chính là tẩm cung của Khang Hy. Nàng ngoan ngoãn bước vào trong, mà Tứ gia và đám thái giám cũng theo vào. Đến tận lúc này, Khang Hy mới ngừng hẳn bước chân, buông lỏng tay ra.

Kiến Ninh thấy Khang Hy có chút khác thường, trong lòng không ngừng tính toán: “Chẳng lẽ Liễu Yến trước khi chết đã khai gì đó với Tứ gia rồi sao? Nếu vậy, hành động khi nãy của Khang Hy là diễn trò? Không...không đúng, ánh mắt của hắn khi nãy trông rất thật. Chỉ là, hắn vô duyên vô cớ kéo ta đến Càn Thanh cung làm cái gì?”

Trong lúc miên man suy nghĩ, ánh mắt của Kiến Ninh không tự chủ liền bay tới chỗ Tứ gia. Nàng nhận ra Tứ gia hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn nàng một cái.

Kiến Ninh ngẩn ra, trong nháy mắt chỉ hận không thể chạy lại túm cổ áo Tứ gia mà chất vấn xem rốt cuộc hắn đã biết cái gì rồi. Nhưng rất nhanh, Tứ gia lại cúi đầu xuống, phảng phất như thứ Kiến Ninh vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác. Nhìn hắn như thế này, Kiến Ninh bỗng nhiên nghĩ tới một câu: “Chó cắn người là chó không sửa...”

Đột nhiên nàng nghĩ tới một điều: “Đúng rồi, ta thật là hồ đồ, nếu Liễu Yến có khai gì trước khi chết...đại khái cũng chỉ nói mình tới giết Tiểu Quế Tử là do bị Thái hậu sai khiến thôi, hoặc giả là nàng đi tìm Thụy Đồng hay Tứ thập nhị chương kinh...tóm lại chả có lí do gì lại nói ra thân thể của ta trước cả...trừ phi là lão Tứ cố tình hỏi đến...Nhưng thời gian ngắn như vậy, có lẽ hắn cũng không kịp hỏi han gì đâu. Xem ra ta đã quá lo rồi.” Nghĩ đến đây, Kiến Ninh cảm thấy thoáng an tâm.

Nàng do dự một lát, liền kêu lên: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy nghe tiếng liền quay đầu lại nhìn, sau đó thở dài thườn thượt. Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người sao vậy?”

Khang Hy lúc này mới lên tiếng: “Kiến Ninh, vì sao ngươi lại ở chỗ Thái hậu?”

Kiến Ninh đáp: “Ta...Ta nghe nói mẫu hậu gặp thích khách, cho nên sốt ruột...muốn chạy tới xem.”

Khang Hy lại hỏi: “Ngươi không mang theo cung nữ thái giám, một mình chạy tới?”

Kiến Ninh ấp úng: “Hoàng đế ca ca, ta lúc ấy rất sốt ruột, cho nên mới không mang theo đám người đó...”

Khang Hy quát: “Hồ đồ!”

Kiến Ninh thấy hắn hung hãn như vậy thì sợ không dám nói gì nữa, cúi đầu lùi về phía sau vài bước.

Khang Hy nhăn mày nhìn Kiến Ninh. Kiến Ninh kêu thầm không tốt: “Chết rồi, hắn nghiêm túc như vậy, giống như sắp sửa nhảy vào ăn thịt ta đến nơi rồi ấy! Bây giờ chạy trốn còn kịp hay không a?...Trong cung cũng không phải ai cũng biết mặt ta...Khoan đã, lại nghĩ lung tung rồi, ở trong Càn Thanh cung rồi còn chạy được sao? Hay là...không bằng xông lên dùng chủy thủ khổng chế Khang Hy, ép hắn thả ta đi.”

Bên này, Kiến Ninh đang không ngừng toan tính đường lui. Mà bên kia, Khang Hy lại thở dài lần nữa, tiến lên từng bước, ôn hòa nói: “Sao vậy, dọa ngươi rồi sao?”

Kiến Ninh lén nhìn Khang Hy, thầm nghĩ trong bụng: “Hừ, ngươi nói xem? Ngươi là hoàng đế thật, ta lại là công chúa giả, trông ngươi hung thần ác sát như vậy liệu ta có bị dọa không hả.”

Khang Hy thấy nàng khiếp hãi nhìn mình, nhin không được liền bật cười, nói: “Quả nhiên phải dọa ngươi một chút ngươi mới đứng đắn được.”

Kiến Ninh thấy hắn bỗng nhiên cười rộ lên, liền nháy mắt mấy cái, trên mặt cũng lộ ra ý cười. Nhưng rất nhanh, Khang Hy thu lại nét cười, nói: “Ngươi có biết ngươi rất tùy tiện không? Trên đường đi nghe nói ngươi chạy tới Từ Ninh cung, trẫm còn không tin...Ngươi cũng biết trẫm rất sợ ngươi gặp chuyện không may mà?”

Kiến Ninh từ nãy đến giờ đều tưởng Khang Hy tức giận vì phát hiện ra thân phận thật của Thái hậu, đến lúc này mới hiểu ra hắn giận là bởi lo lắng cho an nguy của nàng, vì thế lắp bắp kêu lên: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy nhìn Kiến Ninh, chậm rãi nói: “Thái hậu ở Từ Ninh cung, tốt xấu gì cũng có rất nhiều thị vệ bảo vệ an toàn. Còn người thì sao? Nửa đêm một mình chạy loạn trong cung, ngộ nhờ gặp phải thích khách thì sao? Trẫm không phải đã căn dặn người rồi sao, tại sao người không bao giờ nghe lời trẫm hả? Trẫm lo lắng hãi hùng, trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể giáo huấn người một trận. Mới vừa rồi Thái hậu cũng nói trẫm phải giáo huấn tốt người. Nói đi, trẫm nên phạt người thế nào mới tốt đây!”

Kiến Ninh thấy nguy cơ không tồn tại, liền bắt đầu giở tuyệt chiêu làm nũng vô địch thiên hạ của mình ra. Nàng rụt rè tiến lại gần, kéo kéo ống tay áo của Khang Hy, nũng nịu nói: “Hoàng đế ca ca... Là vì tình huống quá mức nguy cấp mà, về sau ta sẽ không bao giờ... như vậy nữa. Người đừng giận nữa mà, người phạt ta thế nào cũng được, Kiến Ninh nguyện ý chịu phạt mà. Kiến Ninh biết sai rồi, nếu không người trực tiếp đánh ta cũng được...”

Khang Hy nghe nàng nói như thế, liền trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Người nghĩ trẫm sẽ không nỡ đánh người sao?”

Kiến Ninh nói: “Người đánh đi, đánh đi, muốn đánh bao nhiêu cũng được, Kiến Ninh tuyệt đối không kêu đau.”

Khang Hy nhìn bộ dạng vô lại của nàng, tức giận trong lòng tiêu tan phân nửa, nhưng ngoài mặt vẫn cố ra vẻ nghiêm khắc: “Được, nếu như vậy thì trẫm sẽ không khách khí nữa. Chia tay ra.”

Kiến Ninh không ngờ hẳn thực sự đánh nàng thật, trong khoảnh khắc ngạc nhiên há hốc mồm. Khang Hy thấy nàng ngây ngốc như vậy, trong bụng cười thầm, nói: “Như thế nào, biết sợ chưa?”

Kiến Ninh nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng, ngoan ngoãn vươn tay ra: “Chỉ cần Hoàng đế ca ca nguôi giận, người muốn làm gì ta cũng bằng lòng. Đánh đi đánh đi...” Nàng vừa nói vừa nhắm mắt xoay đầu đi chỗ khác.

Khang Hy nói: “Tốt, một khi đã như vậy, trẫm đánh thật đây.” Hẳn đi về phía án thư, lấy một cái thước thật dài ra, gõ gõ hai cái trong lòng bàn tay mình: “Không được rụt tay lại.”

Kiến Ninh càng nhắm chặt mắt hơn, ương ngạnh nói: “Đến đây đi đến đây đi, vì Hoàng đế ca ca, có đánh chết ta cũng được.”

Khang Hy thấy nàng rõ ràng sợ hãi mà vẫn cố mạnh mẽ, khoe miệng khê nhếch lên, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiến Ninh, nói: “Trẫm bắt đầu được chưa?”

Lông mi của Kiến Ninh nhè nhẹ run lên, nhưng nàng vẫn ngoan cường nói: “Đánh... đi...”

Thật ra nếu kiểu gì cũng bị đánh thì thà cứ dứt khoát một thước hạ xuống cho xong, đau cũng chỉ đau một lần. Còn hơn là bị Khang Hy dọa trên dọa dưới, khiến nàng muốn sống không được, muốn chết không xong a.

Khang Hy thấy Kiến Ninh càng sợ thì ý cười trên khuôn mặt càng nồng đậm.

Mà Tứ gia đứng bên cạnh nhìn Khang Hy, lại nhìn Kiến Ninh, cảm thấy trong lòng một cổ cảm giác cổ quái dâng lên. Cảm giác này không quá dễ chịu, nhưng cũng không khó chịu, chỉ là khiến con người không thoải mái thôi.

Không ngoài dự liệu của Tứ gia, hai huynh muội kia chẳng qua chỉ là làm trò thôi.

Khang Hy cứ liên tục nói: “Trẫm đánh, thực sự đánh đây” nhưng cái thước trên tay mãi vẫn không đập xuống. Đến tận khi Kiến Ninh hơi hé mắt ra, hẳn mới nhẹ nhàng gõ một cái.

Kiến Ninh sợ tới mức “òà” lên một tiếng, khiến Khang Hy giật mình rồi cười to: “Trẫm còn tưởng người sẽ không lên tiếng a. Không ngờ một chút như vậy đã không chịu nổi rồi. Như thế này cũng tính là đánh sao?”

Kiến Ninh nói: “Tuy rằng người đánh không đau, nhưng rõ ràng người cố ý dọa ta. Vốn dĩ ta chỉ sợ một phần, đến cuối cùng biến thành mười phần. Hừ, là Hoàng đế ca ca không tốt, rõ ràng đã muốn tha mà còn giả vờ.”

Khang Hy thấy nàng đắc ý, liền cười: “Người cứ nhớ lấy. Lần này chẳng qua ta chỉ hù dọa người một chút thôi, nếu còn có lần sau, ta sẽ không nể mặt người đâu.”

Kiến Ninh ôm lấy Khang Hy, nhỏ giọng nói: “Kiến Ninh biết sư phụ Hoàng đế ca ca sẽ không thật sự đánh ta mà.”

Khang Hy nhìn thấy nàng như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hai người trêu đùa một lát, Khang Hy liền kêu lên: “Tiểu Quế Tử, người lại đây.”

Kiến Ninh thấy vậy lại lập tức đứng lên sợ phòng bị, cảnh giác nhìn Tứ gia. Tứ gia bước về phía trước, cúi đầu hành lễ với Khang Hy, hỏi: “Hoàng Thượng muốn sai bảo nô tài chuyện gì?”

Khang Hy nói: “Mới vừa rồi nguy cấp, trẫm chưa kịp hỏi kỹ. Người nói có một cung nữ xông vào chỗ người. Bộ dạng nàng ta ra sao, có điểm gì đáng khả nghi không?”

Kiến Ninh nghe Khang Hy hỏi vậy thì cả người căng cứng, liếc mắt nhìn Tứ gia. Chỉ thấy Tứ gia vẫn kính cẩn cúi đầu như cũ, nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, cung nữ kia rất xấu, vừa nhìn đã biết là giả mạo. Võ công người này rất cao, mấy thị vệ liên thủ mới giết chết được nàng. Vốn dĩ chúng nô tài định bắt sống, nhưng nàng thật sự quá mức lợi hại, liên tục làm bị thương mấy thị vệ. Sợ rằng để nàng chạy thoát sẽ gây bất lợi cho Thái hậu và Hoàng Thượng, vì vậy nô tài đã quyết định giết chết nàng.”

Khang Hy gật đầu, đôi mày khê cau lại, trong mắt xét qua một tia tàn nhẫn: “Giết rất tốt, thích khách càng ngày càng to gan, một nhóm lại một nhóm. Tiểu Quế Tử, người đã hỏi Đa Long xem võ công của thích khách là loại võ công gì chưa?”

Tứ gia chần chờ một lát, nói: “Nô tài đã hỏi...chỉ là Đa Long cũng không biết.”

Khang Hy liền cao giọng nói: “Người đâu, truyền Đa Long tới gấp trẫm!”

Hắn nói xong, lập tức có thái giám chạy ra ngoài. Sau đó, Khang Hy nhìn Kiến Ninh, do dự một lát rồi nói: “Người chờ một lát nữa, trẫm sẽ đích thân đưa người về cung.”

Kiến Ninh còn đang tìm cách để có thể được ở lại nghe manh mối, nghe được Khang Hy mở lời như vậy thì vui mừng không thôi, đầu gật lia gật lịa như gà mổ thóc: “Thật tốt quá rồi, Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy thấy nàng vui mừng, liền giơ tay xoa đầu nàng, nói: “Vừa rồi trẫm quá tức giận, cho nên không để ý người ăn mặc mỏng manh...Nếu như lạnh thì vào trong tấm cung của trẫm đi, để trẫm sai người mang quần áo tới.”

Kiến Ninh cũng cảm thấy mình ăn mặc thế này chạy long nhong bên ngoài thực là làm mất thể diện của hoàng gia, vì vậy vội vàng đi vào trong, lấy một bộ y phục bình thường của hoàng thượng ra khoác vào, mái tóc dài cũng búi cao lên. Đến tận khi trong gương hiện ra bóng dáng một thiếu niên thanh tú thì nàng mới bước ra.

Lúc Kiến Ninh vừa ra sau màn thì Đa Long đã có mặt. Hắn cúi đầu trước mặt Khang Hy, nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài đã hỏi tất cả những thị vệ giao đấu với thích khách, chỉ là võ công của thích khách thật sự rất kì quái, nô tài hiện vẫn chưa nhìn ra nó thuộc về môn phái nào.”

Khang Hy một chút cũng không tỏ ra ngạc nhiên, cười lạnh nói: “Cũng không có gì là lạ. Lần trước để người nhìn ra, cho nên lần này chúng tất nhiên phải cố ý giấu diếm rồi. Đa Long, người cũng coi như là kẻ hiểu rộng biết nhiều, vậy mà lần này cũng không xác định nổi thân phận của thích khách, có thể thấy thích khách đã chuẩn bị rất kĩ. Thế này đi, trẫm muốn người điều tra thật kĩ, nhất định phải cho trẫm một câu trả lời thuyết phục.”

Đa Long vội vàng tạ ơn.

Khang Hy lại nói: “Mặt khác, gần đây trong cung không an toàn, người cần điều động thêm người, gia tăng tuần tra. Đặc biệt lưu ý Từ Ninh cung và Khôn Ninh cung cho trẫm, không được để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

Đa Long vâng dạ đáp ứng, sau đó Khang Hy cho hắn lui xuống.

Đa Long vừa lui ra, Kiến Ninh định vén màn lên thì lại chợt nghe Khang Hy nói với Tứ gia: “Tiểu Quế Tử, trẫm có một chuyện quan trọng cần người làm.”

Kiến Ninh giật nảy mình, lập tức ngừng bước chân, lắng nghe Tứ gia hỏi: “Không biết Hoàng thượng có chuyện gì?”

Khang Hy nặng nề nói: “Gần đây Tây Tạng, Mông Cổ không thái bình. Trẫm nghe nói Lạt ma Tây Tạng đã nhiều lần xâm phạm biên ải, giờ đã vào đến chỗ núi Ngũ Đài. Trẫm lo lắng bọn chúng có ý đồ xấu, cho nên trẫm muốn người thay trẫm ra ngoài dò la tin tức.”

37. Chương 37: Không Được Hái Hoa Đại

Tứ gia nghe đến ba chữ “núi Ngũ Đài”, đáy lòng liền dao động mãnh liệt. Những bí ẩn về hoàng thất Đại Thanh luôn được chôn giấu rất sâu, mà hắn lại vừa vặn biết được một chuyện có liên quan đến núi Ngũ Đài.

Sử sách ghi lại, năm đó Thuận Trị đế vô cùng sủng ái Đồng Ngạc phi, vì thế sau khi nàng qua đời, ông cũng nhắm mắt xuôi tay, ban chiếu lập Khang Hy lên làm Hoàng đế. Nhưng Tứ gia lại nghe trong cung có lời đồn khác, rằng Thuận Trị đế thật ra chưa ra đi, mà là lựa chọn giả chết “lánh đời”, xuất gia tu hành ở núi Ngũ Đài. Bởi vậy, đối với Tứ gia mà nói, địa phương kia luôn là chốn phủ đầy bí ẩn.

Hiện giờ nghe Khang Hy nói tới hành tung kì quái của bọn Lạt ma, khiến hắn không khỏi liên tưởng đến chuyện này, trong lòng âm thầm nghĩ: “Là trùng hợp, hay là có nguyên nhân không thể để người khác biết đây?”

Khang Hy thấy Tứ gia có vẻ chần chừ, liền mở miệng: “Sao vậy Tiểu Quế Tử, người không muốn đi sao?”

Tứ gia vội nói: “Hoàng thượng đã giao phó cho nô tài, nô tài nào dám không muốn. Nô tài nguyện ý làm tai mắt cho Hoàng thượng, thay người trông chừng đám Lạt ma kia.”

Khang Hy thấy hắn đã đồng ý, mới cười nói: “Trẫm thật ra cũng không nỡ để người đi, chẳng qua...những người khác trẫm không thể hoàn toàn tin tưởng. Trẫm tín nhiệm người như vậy, người cũng đừng khiến trẫm thất vọng.”

Tứ gia nói: “Hoàng thượng tin tưởng nô tài như vậy, nô tài cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không chối từ.”

Khang Hy cười nói: “Mụ nội người, gần đây chăm chỉ học tập không ít nha, cuối cùng cũng dùng đúng được thành ngữ.”

Tứ gia giật nảy, trong lòng thầm mắng bản thân không cẩn thận, nhưng rất nhanh mỉm cười nói: “Nô tài nghe người ta nói, cái gì đó...Gần đây thì rạng. Cho nên nô tài nghĩ, bởi vì nô tài đi theo Hoàng thượng cho nên học vấn tự nhiên được mở rộng.”

Khang Hy nói: “Mụ nội người, quả thực là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà. Chưa quá ba câu đã không quên nịnh nọt rồi.” Ngoài lời tuy trách mắng, nhưng khóe miệng lại lộ ra tươi cười vô cùng thích thú.

Trong lúc quân thần hai người kia đang kể tung người hừng khen ngợi lẫn nhau thì Kiến Ninh đánh tiếng bước ra: “Hoàng đế ca ca, Tiểu Quế Tử làm gì mà người vui vẻ vậy?”

Khang Hy và Tứ gia cùng quay đầu lại, nhìn thấy trước mắt là một thiếu niên mi thanh mục tú đang tươi cười sảng lạn thì ngẩn người. Tứ gia rất nhanh nhận ra Kiến Ninh, bởi hắn đã từng thấy bộ dạng nàng lúc giả thái giám. Ngược lại Khang Hy kinh ngạc không thôi, cười nói: “Kiến Ninh, sao lại trang điểm thành bộ dạng này?”

Kiến Ninh nói: “Ta lấy quần áo của Hoàng đế ca ca, nên tất nhiên phải trang điểm cho phù hợp rồi.” Nói xong, nàng liền xoay một vòng trước mặt Khang Hy, nói tiếp: “Thế nào, Hoàng đế ca ca, ta mặc bộ này không tệ chứ?”

Khang Hy cười nói: “Không tệ, dáng người của người mặc đồ hai năm trước của trẫm rất thích hợp. Nhưng mà người a, nhớ không được mặc thể này chạy loạn trong cung. Lỡ may Thái hậu nhìn thấy thì nhất định sẽ không vui.”

Kiến Ninh nói: “Ta đâu có ngốc mà mặc thể này chạy tới trước mặt Thái hậu, chẳng qua ta ý được Hoàng đế ca ca sủng ái nên mới làm xằng làm bậy trước mặt người thôi.”

Đáy mắt Khang Hy ngấp vẻ cứng chiều, nói: “Người cũng biết là mình vừa làm xằng làm bậy cơ đấy? Xem ra khi này trẫm đánh chưa đủ đau cho nên chưa biết sợ phải không?”

Kiến Ninh liền nhào vào lòng hấn làm nũng: “Kiến Ninh sao lại không biết sợ, Hoàng đế ca ca, người rõ ràng là muốn bắt nạt ta.”

Tứ gia khoanh tay đứng một bên, không hề lên tiếng. Khang Hy nhìn hấn một cái, liền nói với Kiến Ninh: “Đêm nay náo loạn đủ rồi, nào, để trẫm đưa người về Khôn Ninh cung.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, ta tự về cũng được, người sai Tiểu Quế Tử đi cùng ta đi.”

Khang Hy ngẩn ra, rất nhanh liếc Tứ gia một cái, lắc đầu nói: “Vẫn cứ để trẫm đưa người đi, như vậy trẫm thấy yên tâm hơn.”

Kiến Ninh thấy không thể đòi được cơ hội đi riêng với Tứ gia, liền nói: “VẬY làm phiền Hoàng đế ca ca rồi.”

Khang Hy cười: “Đi thôi” rồi vỗ bả vai của Kiến Ninh. Lúc bước qua chỗ Tứ gia đứng, hấn lại nói: “Tiểu Quế Tử, người cũng về nghỉ đi. Chuyện vừa rồi trẫm nói với người...Minh nhi sẽ nói cặn kẽ sau.”

Tứ gia gật đầu phụng mệnh. Mà Kiến Ninh thì nhân cơ hội đó, hỏi: “Hoàng đế ca ca, là chuyện gì vậy?”

Khang Hy nói: “Là chuyện trong triều, ta sai Tiểu Quế Tử đi làm.”

Kiến Ninh nói: “Ta có thể giúp không?”

Khang Hy vòng tay ôm lưng nàng: “Người tự chăm sóc tốt bản thân chính là giúp đỡ lớn nhất đối với trẫm rồi.”

Kiến Ninh đành phải theo Khang Hy ra ngoài, không quên lườm Tứ gia một cái. Tứ gia nhìn thấy, nhưng khuôn mặt vẫn vô cảm như cũ, chẳng biết có hiểu ý nghĩa của nó hay không.

Khang Hy đưa Kiến Ninh về Khôn Ninh cung xong, lại căn dặn đám cung nữ thái giám phải hầu hạ công chúa cho tốt mới khởi giá quay về Càn Thanh cung. Kiến Ninh chờ Khang Hy rời đi, lập tức chạy đi xem vết thương của Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình. Mộc Kiếm Bình sau khi được Thái hậu bẻ lại khớp thì đã đỡ hơn, nhưng bị chạm vào thì vẫn còn đau. Kiến Ninh liền sai cung nữ lên đi mời Thái y tới khám cho nàng.

Thái y cấp thuốc xong, Kiến Ninh lại tiếp tục an ủi Tiểu quận chúa, dỗ dành nàng đi ngủ thì mới về phòng của mình.

Về đến phòng, Kiến Ninh không ngừng nghĩ tới tương lai mở ra trước mắt Tứ gia. Nàng biết rõ chuyến này đi đối với Tứ gia là nguy hiểm vạn phần, quả thực có thể nói là thập tử nhất sinh.

Nhưng nghĩ tới Tứ gia là loại người gì – ngay cả Liễu Yển cũng chết trên tay hấn – nàng liền lắc đầu không thôi. Hấn thủ đoạn như vậy, e rằng cũng không dễ chết được.

Là phúc hay họa, cũng là do tự hấn chọn thôi. Dù sao hiện giờ Hải Đại Phú đã chết, Vi Tiểu Bảo chân chính biết bí mật hậu cung cũng không còn tồn tại, Tứ gia lại hoàn toàn mở mịm với thân phận Thái hậu, cho nên hấn sẽ không có lí do gì mà nói chuyện này với lão Hoàng đế Thuận Trị...Cứ cho hấn ở núi Ngũ Đài tìm được Thuận Trị thì sao chứ, chẳng qua cũng chỉ là kinh ngạc một hồi mà thôi...Hơn nữa Kiến Ninh cũng thật muốn biết, nếu cháu nội gặp ông mà không thể nhận sẽ thế nào a? Liệu rằng hấn có giống Vi Tiểu Bảo “trung thành và tận tâm” kia, kể lại trung thực tất cả mọi chuyện cho Khang Hy không?

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy bản thân nàng tuy rằng biết rõ một vài nội dung của truyện, nhưng lại không thể không chế được sự thay đổi của nó, khiến ọi thứ trước mắt đến bây giờ vẫn chỉ là một màn sương mù dày đặc. Cứ miên man suy nghĩ lung tung như vậy, Kiến Ninh dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, Kiến Ninh đã vội vàng rửa mặt, dẫn theo cung nữ thái giám ra khỏi Khôn Ninh cung. Nàng vốn muốn ngay lập tức đi tìm Tứ gia, không ngờ mới đi được nửa đường, đã thấy hấn đang đi hướng ngược lại. Mà nhìn vào đôi mắt người kia, nàng khẳng định hấn cũng đang muốn tìm nàng.

Kiến Ninh liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, rồi hờ hững nói: “Các người đứng yên ở đây.”

Đám cung nữ thái giám phía sau nàng hiểu ý, lập tức cúi đầu tuân mệnh.

Kiến Ninh tiến lên vài bước, nhìn Tứ gia hành lễ: “Nô tài tham kiến công chúa.”

Nàng vung nhẹ tay áo lên: “Miễn lễ.”

Nhìn xung quanh không có ai, Kiến Ninh mới dám lại gần Tứ gia, hỏi: “Tiểu Quế Tử, ngày hôm qua Hoàng đế ca ca nói gì với người?”

Tứ gia đáp: “Hoàng thượng sai nô tài làm một việc.”

Kiến Ninh hỏi: “Chuyện gì?”

Tứ gia nói: “Công chúa, người không phải đã nghe hết rồi sao?”

Kiến Ninh thấy hấn đã biết thì hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó chỉ cười: “Người cũng rất thông minh. Nói đi, làm sao người biết bản công chúa đã nghe hết?”

Tứ gia mỉm cười, nói: “Nô tài chỉ là đoán mò thôi.”

Kiến Ninh thấy hấn cười xảo quyệt như vậy, chỉ có thể dở khóc dở cười nói: “Được lắm, người dám trêu bản công chúa!”

Tứ gia nói: “Nô tài không dám.”

Kiến Ninh cười cười: “Người vừa đi gặp Hoàng đế ca ca sao, hấn bảo người xuất phát lúc nào?”

Tứ gia nói: “Hôm nay sẽ khởi hành.”

Kiến Ninh ngẩn ra: “Nhanh như vậy sao...”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng trước giờ làm việc gì cũng quyết đoán.”

Kiến Ninh gật gật đầu: “Người thật là hiểu biết Hoàng đế ca ca đấy.”

Tứ gia nói: “Công chúa quá khen. Không biết công chúa có gì dặn dò nô tài không?”

Kiến Ninh hỏi: “Người cảm thấy ta có chuyện muốn dặn dò người sao?”

Tứ gia nói: “Nô tài cũng chỉ là đoán bừa thôi.”

Kiến Ninh nhướn miệng cười: “Người đoán lần nào cũng đúng nhỉ. Chi bằng đừng làm thái giám nữa, ra khỏi cung bày sạp dựng biển ‘thiết khẩu trực đoạn, đồng tẩu vô khi’ đi, ta tin là sẽ đông khách lắm đó.”

(* Thiết khẩu trực đoạn: câu nói này xuất phát từ tiểu thuyết võ hiệp Anh hùng chí, dùng để miêu tả những thầy tướng, thầy bói dự đoán chuẩn xác và kiên định.

* Đồng tẩu vô khi: không lừa gạt ức hiếp người già trẻ em)

Tứ gia lại nói: “Đa tạ ý tốt của công chúa.”

Kiến Ninh thấy hấn tỉnh bơ như vậy thì nổi giận, đập mạnh mũ trên đầu Tứ gia một cái: “Cút xuống địa ngục đi!”

Tứ gia ho khan một tiếng, đưa tay lên chỉnh lại mũ cho cân, sau đó im lặng không dám nói nữa.

Kiến Ninh thấy hấn coi như chịu thua thì nói: “Kỳ thật bản công chúa đúng là có chuyện muốn nói với người.”

Tứ gia nói: “Công chúa xin cứ nói.”

Kiến Ninh nói: “Trong hoàng cung này, ngoại trừ Hoàng đế ca ca và mẫu hậu, đối với ta mà nói, người thân thiết nhất...”

Tứ gia không kìm lòng được, giương mắt nhìn nàng một cái, lại nghe Kiến Ninh nói tiếp: “...cái này thực giống con đi xa thì mẹ lo lắng...” Nghe vậy, hắc suýt nữa sặc, ánh mắt nhìn nàng cũng không tự chủ được mà biến thành ánh mắt như nhìn kẻ điên.

Kiến Ninh biết mình nói sai, vội vàng lấy khăn che miệng, nói tiếp: “Ý của ta là, aizz, người tự hiểu đi, ta cũng không biết nói sao...”

Tứ gia cúi đầu, cổ nén cười: “Nô tài hiểu rõ.”

Kiến Ninh hừ một tiếng: “Người hiểu cái rắm...”

Tứ gia nghe thế thì cau mày, trừng mắt nhìn nàng.

Kiến Ninh lại nói: “Làm sao? Chưa từng nghe bản công chúa mắng chửi người sao? Hừ, còn trừng mắt nữa thì ta sai người móc mắt người ra”

Tứ gia rũ mắt xuống, nói: “Nô tài không dám.”

Kiến Ninh lại nói tiếp: “Được rồi, tóm lại người đi ra ngoài mọi chuyện phải cẩn thận. Mặc kệ như thế nào, gặp chuyện gì cũng phải nhớ giữ mệnh quan trọng hơn...Ta nhớ trước kia người từng nói với ta, người ở trên giang hồ có không ít kẻ thù...không sao, người thông minh như vậy, cho dù thật sự gặp nạn cũng nhất định có thể gặp dữ hóa lành.”

Tứ gia yên lặng nghe. Kiến Ninh nói xong thì hỏi: “Người nghe có hiểu không?”

Tứ gia đáp: “Nô tài đã hiểu.”

Kiến Ninh kinh ngạc nhìn hắc một hồi, rốt cục nhìn không được mà hỏi: “Còn nữa...Ngực của người hết đau chưa?”

Tứ gia thấy nàng quan tâm như vậy, hơi ngước mắt nhìn nàng, nói: “Đã không sao rồi, xin công chúa đừng bận tâm.”

Nói xong câu đó, hai người nhất thời không biết nói gì nữa. Kiến Ninh cảm thấy có chút không được tự nhiên, liền lùi lại vài bước, cúi đầu nhìn hoa cỏ mọc ven đường. Gió nhẹ thổi qua, đám cỏ bay dạt theo chiều gió, Kiến Ninh nhìn tới xuất thần, mà Tứ gia thì im lặng không lên tiếng.

Sau một hồi lâu, nàng tự nhiên gật gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi, chuyện nữ thích khách tối qua, đầu đuôi thế nào? Nữ thích khách kia là người giết hay đám thị vệ giết?”

Tứ gia thấy nàng hỏi chuyện này, liền trả lời: “Nô tài nào có bản lĩnh lớn như vậy, tất nhiên thích khách là bị thị vệ giết chết.”

Kiến Ninh nói: “Nữ thích khách kia xuất hiện ở chỗ của người, liệu có phải là trùng hợp không? Hay là?”

Tứ gia nói: “Có lẽ là trùng hợp thôi...Nô tài thấy nàng ra tay với thị vệ mới chạy ra, còn tình huống cụ thể cũng không rõ ràng lắm. Vốn dĩ nô tài muốn bắt sống nàng để thẩm tra, nào ngờ vô công của nàng ta rất cao cường, đã giết chết nhiều thị vệ.”

Kiến Ninh nghe vậy cảm thấy rất yên tâm, khoe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Xem ra ta lo lắng thừa rồi...người số tốt như vậy...chẳng phải giống như lời khi nãy ta nói sao, gặp chuyện dữ cũng sẽ hóa lành. Người nói có phải hay không?”

Tứ gia nói: “Công chúa nói phải thì tất nhiên là phải.”

Kiến Ninh quay đầu nhìn hắc, thấy hắc bình tĩnh khom lưng, quần áo thái giám mặc trên người không thể che giấu được khí chất vương giả trời sinh của linh hồn. Nàng cảm thấy buồn cười vô cùng, không biết tại sao tự nhiên muốn trêu chọc hắc một chút, liền chậm rãi nói: “Đóa hoa kia rất đẹp, người thay ta hái nó xuống đi.”

Tứ gia nói: “Vâng” rồi cất bước tiến lên, cũng không hỏi nàng là đóa hoa nào. Ánh mắt hắn quét một vòng, sau đó rất nhanh ngắt xuống một đóa hoa, lại khom người dâng cho Kiến Ninh, nói: “Công chúa.”

Kiến Ninh liếc hắn một cái, mỉm cười nhận lấy đóa hoa, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng hít một hơi, nói: “Tiểu Quê Tử, ánh mắt của ngươi không tồi nha.”

Tứ gia ngẩn ra, lại ho khan một tiếng, nói: “Đa tạ công chúa khen ngợi.”

Kiến Ninh nói: “Ta chưa nói là đóa hoa nào thì ngươi đã hái được rồi, có thể thấy chúng ta thật là tâm ý tương thông a.”

Tứ gia nhìn nàng cười, khuôn mặt rạng rỡ như hoa đào, so với bông hoa mình vừa hái kia còn đẹp hơn ba phần, không khỏi vội vã nhìn xuống dưới đất. Kiến Ninh lại nói: “Ừm, thực ra ta còn một chuyện lo lắng nữa.”

Tứ gia hỏi: “Không biết công chúa còn lo lắng điều gì?”

Kiến Ninh nghiêng người dựa vào Tứ gia, nói: “Lần này ngươi ra ngoài, bên ngoài phồn hoa náo nhiệt khác hẳn hoàng cung, ta lo ánh mắt ngươi sẽ bị oanh oanh yến yến mê hoặc mất.”

Bởi vì nàng dựa vào quá gần, cho nên khi nói chuyện, mùi hương mai thoang thoang bay vào mũi Tứ gia, khiến hắn không nhịn được muốn lùi lại mà không được, chỉ đành nói: “Nô tài làm việc cho Hoàng thượng, sao có thể đi những nơi oanh oanh yến yến được.”

Kiến Ninh ngọt ngào nói: “Tốt lắm, ngươi nhớ giữ lời a. Bên ngoài kia hoa đại tuy nhiều, mỗi bông một vẻ nhưng đừng để chúng hút mất hồn của ngươi, được không? Nếu như để ta biết được ngươi làm ra chuyện không nên làm...ngươi biết không, ta sẽ...” Nàng nói càng lúc càng hạ giọng, đến cuối cùng thì ôn nhu như nước. Mà bàn tay của Kiến Ninh cũng không yên, chậm chậm duỗi về phía trước, cọ cọ bông hoa lên gò má Tứ gia.

Tứ gia bị nàng làm như vậy thì khuôn mặt hơi hơi nóng lên, bất đắc dĩ hạ giọng nói: “Nô tài...tuân mệnh.”

Kiến Ninh cười khúc khích, nói: “Ta cũng chưa ra lệnh cho ngươi làm gì, tại sao lại tuân mệnh. Người ta cũng là muốn tốt cho ngươi thôi, ngươi phải toàn tâm toàn ý làm việc cho Hoàng đế ca ca nha. Nam nhi phải lấy đại sự làm trọng, hiểu không? Ngươi nếu lập công rồi, khi trở về có thể đem xuất thân của mình nói cho hoàng đế ca ca, ngươi biết mà, khi Hoàng đế ca ca cao hứng rồi, nhất định sẽ không trách tội ngươi nữa.”

Tứ gia nhất thời ngẩn ra, không hiểu ý nàng là gì, ánh mắt nghi hoặc nhìn Kiến Ninh. Kiến Ninh bật cười, ánh mắt như có như không nhìn xuống phía dưới của Tứ gia: “Chẳng lẽ ngươi định cả đời giả làm thái giám sao?”

Tứ gia lúc này mới hiểu ra, thu lại sát ý, nói: “Đa tạ lời vàng ngọc của công chúa..”

38. Chương 38: Quỷ Ốc Trên Núi Hoang

Kiến Ninh lại lắc lư bông hoa trong tay, trêu chọc nói: “Tiểu Quê Tử, ngươi cảm thấy bản cung có xứng đáng cầm bông hoa này không?”

Tứ gia nói: “Rất xứng.”

Kiến Ninh hừ lạnh: “Hừ, ngươi căn bản còn chưa nhìn cơ mà, e rằng trong lòng không nghĩ thế đâu.”

Tứ gia nói: “Công chúa quốc sắc thiên hương, quả thực là mỹ nhân đẹp như hoa.”

Kiến Ninh thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, lại nhớ tới thái độ giả dối của hắn khi đối mặt với Khang Hy, liền hiểu ra một điều: khi đối mặt với Hoàng A Mã của mình, Tứ gia thời thời khắc khắc luôn ép bản thân đóng giả “Tiểu Quê Tử”, mà trước mặt nàng, đôi khi hắn lại sơ ý để lộ ra bản tính thật.

Cái cụm “mỹ nhân đẹp như hoa” kia, nếu như xuất phát từ Vi Tiểu Bảo chân chính, hẳn là sẽ nồng đậm mùi vị khoa trương nịnh nọt cổ ý lấy lòng. Nhưng lúc Tứ gia nói ra, thái độ của hắn lại nghiêm trang bình tĩnh, giống như đang trần thuật một chuyện hiển nhiên vậy.

Kiến Ninh cảm thấy sự tương phản kia quá tức cười, nhịn không được mà khúc khích một tiếng, nhìn Tứ gia, nói: “Người nói cũng thật đông dạc nha! Được rồi, nếu người đã cảm thấy đóa hoa này rất đẹp, vậy bản cung liền thưởng cho người. Người xưa có câu ‘hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình’, ta thật muốn xem người định đối xử với đóa hoa xinh đẹp này thế nào...”

Dứt lời, nàng đặt bông hoa vào trong lòng bàn tay của Tứ gia: “Người đi đi...”

Tứ gia cúi đầu nhìn thoáng qua bông hoa đang e ấp trong tay, nói: “Tuân mệnh.”

Mắt thấy Tứ gia rời đi, trong lòng Kiến Ninh lại dâng lên cảm giác muộn phiền, nàng thực không xác định nổi tình cảm của mình đối với vị Tiểu Quế Tử giả này là gì. Mới đầu nàng định giết hắn để trừ hậu họa, nhưng, không có Vi Tiểu Bảo, ai biết được Lộc Đỉnh Ký sẽ thay đổi như thế nào đây? Huống chi cho dù nàng có thông minh tài ba đến đâu, cũng chỉ là một cô gái đã quen sống trong xã hội văn minh. Xem TV thấy người bị giết nàng không sợ, nhưng nếu bảo chính mình ra tay...Nhớ tới tới qua mình bắt đắc dĩ phải giết Đặng Bình Nam, cánh tay cầm chủy thủ của nàng lại run lên từng cơn.

Nếu như ở hiện đại, mặc kệ loại người nàng giết là kẻ nào, nàng nhất định sẽ bị khép vào tội giết người.

Mà nàng và Tứ gia, từ lúc bắt đầu giả dối canh chừng lẫn nhau, đến tận bây giờ lại trở nên mờ mịt không rõ.

Kiến Ninh cảm thấy chính mình và Tứ gia thật sự giống những kẻ cùng cảnh ngộ. Hơn nữa, hắn chưa từng có ý gây bất lợi cho nàng, nàng đối với hắn cũng là vạn phần nương tay. Nhưng ngày sau sóng gió ập đến, ai có thể dự liệu trước điều gì.

Hiện giờ chỉ có thể cẩn thận nhìn đường mà bước...trò chơi này, chỉ cần sẩy chân một cái sẽ không còn cơ hội cứu vãn, mà nàng...Kiến Ninh cắn răng, nàng quyết không thể nhận thua, nếu...đến cuối cùng, hai người họ nhất định phải có một người thất bại...hoặc là...ra đi, như vậy người kia, tuyệt đối không phải là nàng.

Kiến Ninh suy nghĩ hồi lâu, âm thầm hạ quyết tâm. Nàng giang tay đón gió, tận hưởng hương thơm hoa cỏ ngập tràn trong không gian, xua tan đi sát khí âm u vừa tồn tại trong lòng rồi nắm tay kêu lên: “Phấn đấu phấn đấu! Ta phải cố gắng phấn đấu!” Lại nhìn thấy sắc trời đã nhạt dần, Kiến Ninh liền quay đầu đi tìm Khang Hy.

Lại nói tới người kia, sau khi từ biệt Kiến Ninh, Tứ gia lập tức xuất cung.

Lần này hắn phụng mệnh ra ngoài kinh làm việc, Khang Hy liền chọn vài gã thị vệ thân thủ tốt cho hắn mang theo. Nhưng nhiều người quá cũng không tiện, nên Tứ gia dẫn đi một hồi cũng chỉ lấy Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền. Hai thị vệ này quan hệ với Tứ gia vô cùng tốt, vừa nhận được lệnh đã vui vẻ xách hành lý lên đường.

Tứ gia trầm nghĩ: “Cuộc đời thật lắm sự khó lường, không ngờ ta lại có lúc phải lấy thân phận ‘thái giám’ đối diện với người khác, một điều nô tài, hai điều nô tài. Tuy rằng cũng may bản thân là người tâm phúc của Hoàng A Mã, không cần phải nịnh hót Khang Thân Vương và Sách Ngạch Đồ, nhưng...thực sự ta vẫn tức giận a...”

Nghĩ một lát, hắn lại hồi tưởng lại những gì Kiến Ninh đã nói: “Aizz, theo như lời công chúa, chờ ta làm xong chuyện này, sau khi về có thể bẩm báo rõ với Hoàng A Mã. Hẳn hẳn sẽ không trách tội ta nhỉ? Đến lúc đó có lẽ...vẫn còn đường sống.” Nếu như người đang ngồi trên ngai vàng kia là Khang Hy của ba mươi năm sau thì Tứ gia tuyệt đối không dám ôm hi vọng như vậy, bởi Khang Hy của khi đó quyết sẽ không tha cho “tội khi quân”. Nhưng hiện tại là thiếu niên Khang Hy, hơn nữa có quan hệ rất tốt với Tiểu Quế Tử, nên hẳn là...có thể đi.

Tứ gia kiếp trước đối với những kẻ a dua nịnh hót như Vi Tiểu Bảo thì cảm hận đến tận xương tủy, vậy mà lúc này đây lại vui vẻ cười nói, vô cùng hưởng thụ cảm giác được Trương Triệu hai người kia tung hô lên tận trời xanh. Quả thực là đã được khai thông tư tưởng triệt để đến không thể triệt để hơn!

Tứ gia gọi hai đĩa đồ ăn, bảo Trương Triệu ngồi xuống. Triệu Tề Hiền liền nói: “Ta đã nói đi theo Quế công công thì không cần lo lắng mà, người xem, còn chưa ra khỏi kinh thành đã được mời ăn rồi.”

Trương Khang Niên cũng nói: “Đúng vậy, dưới chân thiên tử nhiều thị vệ như vậy, chỉ có hai chúng ta hưởng phúc nhiều nhất, được đi theo Quế công công.”

Tứ gia ha ha cười hai tiếng. Tiếng cười chưa tan, đã có một người từ dưới lầu chậm rãi đi lên, liếc mắt nhìn Tứ gia rồi ngồi xuống ở cái bàn trong góc.

Tứ gia vẫn thản nhiên hàn huyên với Trương Triệu một lát nữa, sau đó mới ho khan một tiếng, liếc nhìn người kia, lại nói với Trương Triệu là bản thân phải xuống lầu đi vệ sinh.

Triệu Tề Hiền liền nói: “Để chúng thuộc hạ đi cùng công công.”

Hai thị vệ này sùng bái Tứ gia như Thần Tài, hận không thể mọi chuyện đều làm thay hẳn khiến Tứ gia không khỏi dở khóc dở cười, nói: “Không cần, việc này ta tự làm được.” Nói xong liền thông thả bước xuống lầu. Mà Tứ gia chân trước vừa bước xuống thì người trên lầu cũng lặng lẽ bước theo sau.

Người nọ chính là Từ Thiên Xuyên của Thiên Địa hội. Hai người gặp nhau, Từ Thiên Xuyên liền hành lễ, cúi đầu nói: “Hương chủ hôm nay đột nhiên ra khỏi cung, không biết là có chuyện gì cần dặn thuộc hạ làm không?”

Tứ gia nói: “Quả thật là có chút việc, ta cần mấy anh em trong hội võ công tốt đi theo. Nhưng mà, ta muốn người thông minh kín miệng.”

Từ Thiên Xuyên trầm ngâm một lát: “Người trong hội võ công tốt, nhạy bén có năng lực...Nếu nói thân thủ, võ công của Huyền Trinh đạo trưởng là đệ nhất, chỉ là huynh ấy không biết biến báo. Tiền lão bản hấn còn bận lo chuyện cửa hàng...Thuộc hạ đề cử hai vị huynh đệ Phong Tế Trung và Lí Lực Thế, hương chủ thấy được không?”

Tứ gia nói: “Từ đại ca đã đề cử thì hai người đó nhất định không tồi. Vậy ta đành phiên Từ đại ca lập tức trở về triệu tập hai vị đó tới. Hơn nữa, đi cùng ta còn có hai thị vệ, nên Từ đại ca nhớ dặn hai vị Phong Lý biết trước để giả bộ là người của triều đình.”

Từ Thiên Xuyên nói: “Việc này đơn giản thôi, thuộc hạ lập tức đi làm ngay, xin hương chủ chờ ột lát.”

Lập tức hai người phân công nhau hành động. Tứ gia lại lên lầu, thấy hai người Trương Triệu đang cười hì hì uống rượu. Hai người họ thấy Tứ gia, lập tức đứng dậy hành lễ.

Tứ gia ngồi vào chỗ của mình, liền nói: “Mới vừa rồi xuống lầu, ta lại gặp được một vị huynh đệ do Hoàng Thượng phái tới, báo rằng Hoàng Thượng thấy ta mang ít người quá, sợ ta không hoàn thành được việc nên đã phái thêm hai vị huynh đệ tới hỗ trợ. Bọn họ không bao lâu nữa sẽ đến đây.”

Triệu Tề Hiền liền nói: “Hoàng Thượng đối với Quế công công quả nhiên rất tốt. Hai huynh đệ ta ở trong cung bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy Hoàng Thượng coi trọng ai như vậy.”

Trương Khang Niên cũng nói: “Đúng vậy, Quế công công, tương lai của người thực là rộng mở, trên đời này còn ai khiến cho ngay cả Khang Thân vương cũng phải nịnh bợ cơ chứ.”

Triệu Tề Hiền tiếp lời: “Lần trước ta còn thấy Sách Ngạch Đồ Sách đại nhân còn xưng huynh gọi đệ vô cùng thân thiết với Quế công công nữa...”

Tứ gia nghe được lời này, cảm thấy không có gì sai, chỉ có một điểm không tốt. Vì thế, hấn liền hạ giọng nói: “Chúng ta phụng mệnh cải trang ra ngoài, không nên để lộ thân phận. Hai người đừng gọi ta là công công nữa, chỉ bằng đối xưng hô khác...”

Triệu Trương hai người đều là kẻ thông minh, lập tức Triệu Tề Hiền nói: “Không bằng gọi là Quế công tử! Hay là Quế thiếu gia có được hay không?”

Trương Khang Niên cười: “Quế công tử, quý công tử, cái tên này rất tốt!”

Tứ gia mỉm cười: “Như vậy có khoa trương quá không?”

Triệu Trương hai người đồng thanh nói: “Khoa trương gì chứ, thân phận của công tử vốn đã rất cao quý rồi, rất hợp rất hợp!”

Ba người đang nói, lại nghe thấy có tiếng bước chân vang lên, sau đó một người gầy gò và một người trắng trẻo tiến đến, cúi đầu hành lễ, nói: “Công công, bọn tiểu nhân chờ ngài sai bảo.”

Tứ gia thấy bọn họ không để lộ sơ hở gì, liền gật đầu, nói với Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên: “Hai vị này là Phong đại ca và Lí đại ca, sau này sẽ cùng làm việc với chúng ta.”

Triệu Trương hai người thấy Phong Tế Trung và Lí Lực Thế dáng vẻ đường hoàng, hướng chủ Tứ gia lại cố ý giới thiệu, có thể thấy hai người mới đến kia rất được coi trọng, vì vậy đồng thời đứng lên, thông báo tên họ bản thân. Mà Phong Tế Trung và Lí Lực Thế là kẻ nhanh nhạy, nhanh chóng nắm bắt cơ hội, làm thân với Triệu Trương.

Tứ gia mang theo bốn người ra khỏi thành, đi về phía núi Ngũ Đài. Khi hoàng hôn buông xuống, thấy sắc trời âm u, có vẻ như sắp có mưa, mà xung quanh không có chỗ nào có thể trú tạm, bọn họ hơi hơi lo lắng. Đúng lúc này, lại có một đoàn người ngựa chạy vọt qua, loáng thoáng có thể nghe thấy họ nói: “Phía trước có một tòa nhà lớn, không bằng vượt mưa mà đi vậy.”

Phong Tế Trung liền nói: “Phía trước có một tòa nhà, không bằng chúng ta cũng đi thôi.”

Tứ gia nói: “Chỉ có thể như vậy.”

Lập tức hai đoàn người một trước một sau chạy về phía trước. Xa xa quả nhiên nhìn thấy một tòa nhà, nhưng kỳ quái là đèn đóm đều không thắp, thoạt nhìn có chút ma quái.

Một người của đoàn người kia chạy vọt tới cổng tòa nhà, gõ cửa kêu lên: “Có ai không?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, gã liền đẩy hé cửa ra nhìn, thấy bên trong tăm tối không một ánh đèn, liền nghĩ có lẽ tòa nhà này đã bỏ hoang rồi.

Giờ phút này, tiếng sấm rền vang phía chân trời, những giọt mưa đầu tiên bắt đầu rơi xuống, gã kia không nghĩ nhiều nữa, xông vào tòa nhà, trốn dưới mái hiên.

Tứ gia cùng Phong Lí Triệu Trương bốn người sau đó cũng đi vào. Vừa vào cửa, Tứ gia lập tức chăm chú nhìn nhóm người kia, thấy bọn họ tuy chỉ mặc áo vải xanh thông thường, nhưng bên hông lại đeo đao, hơn nữa người nhìn như thủ lĩnh kia đôi mắt lại sáng quắc như chim ưng, khiến Tứ gia không khỏi rung mình thầm nghĩ: “Đám người này lại lịch bất minh, không biết là thần thánh phương nào...Cũng may ta dẫn theo bốn người kia, nếu có chuyện gì xảy ra cũng có thể ứng phó.”

Vị thủ lĩnh kia nói: “Mấy người các người, mau vào trong xem có người không!” Hắn nói xong thì lập tức có vài thủ hạ cúi đầu nhận mệnh đi vào. Sau đó, hắn chuyển mắt nhìn quanh, lúc thấy Tứ gia thì hơi ngần ra, nói: “Các vị là người kinh thành?”

Triệu Tề Hiền thấy Tứ gia chần chừ không đáp thì hỏi lại: “Là người kinh thành thì sao?” Hắn và Trương Khang Niên tuy chỉ là thị vệ trong cung, nhưng lại là loại thị vệ nhất đẳng chuyên phục vụ thiên tử, tất nhiên cũng có kiêu ngạo của riêng mình. Tuy rằng ngày thường Trương Triệu a dua nịnh hót Tứ gia, nhưng đối với người ngoài, đặc biệt là với những kẻ ăn mặc tầm thường thế kia thì bọn họ hoàn toàn coi thường.

Người nọ hừ một tiếng, lại nhìn nhóm người Tứ gia thêm vài lần, bỗng nhiên nói: “Kinh thành lớn như vậy, các người sẽ không trùng hợp là người trong cung chứ?”

Triệu Trương Phong Lí thấy hắn nói toạc ra như vậy thì kinh ngạc không thôi, vừa muốn tiếp lời thì thấy Tứ gia cười, trầm giọng nói: “Làm sao lại thế. Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, không quan hệ gì với cung đình cả. Người huynh đệ kia, không biết tại sao lại hỏi vậy, chẳng lẽ người là người trong cung sao?”

Người nọ liếc mắt nhìn Tứ gia, nói: “Ta đương nhiên không phải, chẳng qua là ta đang muốn tìm một kẻ từ trong cung ra.”

Tứ gia nói: “Từ trong cung ra...Là người thân của các hạ sao?”

Người nọ lắc đầu, nói: “Không phải.”

Tứ gia cố ý ngừng lời một lát rồi mới nói: “Kinh thành lớn như vậy, muốn tìm một người thật không dễ dàng gì.”

Người nọ hừ một tiếng, nói: “Nên gặp thì sẽ gặp, người kia trốn không thoát đâu.”

Giờ phút này Trương Khang Niên hiểu được Tứ gia đang cố ý giấu diếm thân phận, lại thấy người kia mãi không chịu nói muốn tìm ai, liền xen vào hỏi: “Người giấu giấu diếm diếm cái gì, người kia không phải thân thích của người, chẳng lẽ là kẻ thù sao?”

Người nọ quét mắt nhìn Trương Khang Niên một cái: “Người trong kinh thành ai cũng đều biết tên hần.”

Tứ gia trong lòng giật thột, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy?” Hần không biết những người này từ đâu tới, có mục đích gì, nhưng chắc chắn là không có ý tốt.

Phong Tế Trung thấy Tứ gia liếc mắt nhìn mình, lập tức hỏi người kia: “Người các hạ muốn tìm rốt cục là ai? Nói lâu như vậy, chúng ta đều rất tò mò.”

Người nọ liền nói: “Chẳng giấu các ngươi làm gì, hần chính là kẻ đã giết chết Ngao Bái, Tiểu Quế Tử Quế công công.” Lúc hần mở miệng, hai mắt gắt gao nhìn Tứ gia, rõ ràng muốn xem Tứ gia có chột dạ không.

Tứ gia chỉ hơi nhú mày giống như suy nghĩ rồi thản nhiên nói: “Người này ta đã nghe nói.” Sau đó, hần mỉm cười nhìn về phía Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên, nói tiếp: “Tuy rằng chưa từng có cơ hội gặp mặt, nhưng ta nghe nói vị Quế công công kia thân hình cao lớn, oai phong凛冽, cho dù là thái giám, nhưng cũng có thể coi là đại anh hùng. Thật tiếc là không được diện kiến.”

Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên liếc nhau một cái, hai người đều không ngốc, lập tức Triệu Tề Hiền phụ họa: “A...ta còn nghe nói võ công của Quế công công rất lợi hại, một quyền có thể đánh chết một con trâu mộng!” Trương Khang Niên tiếp lời: “Người nói xem, một vị anh hùng như vậy, lớn lên trông thế nào a?”

Tứ gia giả bộ thở dài: “Đáng tiếc hần là công công, nếu không ta thật muốn kết giao huynh đệ.” Phong Tế Trung, Lí Lực Thế cũng gật đầu tỏ vẻ tiếc hận không thôi.

Người kia nhìn năm người Tứ gia một lát, rốt cục buông lòng nghi ngờ, hừ một tiếng xoay người rời đi. Đúng lúc này, lại nghe thấy phía sau có người thất thanh kêu lên: “Quý a!”

Một bóng trắng xẹt qua, trước mặt bao nhiêu người, tựa như linh hồn u uẩn, buồn bã khóc thương. Phối với tiếng sấm đi đùng trong màn mưa dày đặc, quả thực như cảnh tượng chốn Địa phủ, khiến cho người ta không rét mà run.

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên quanh năm “sống an nhàn sung sướng” trong cung, chưa gặp qua cảnh này bao giờ, lập tức cũng thét lên, kêu to có quý. Tứ gia nhú mày, nhìn Phong Tế Trung, Lí Lực Thế vội vàng bước đến, một phải một trái bao lấy mình.

39. Chương 39: Không Phải Quý...

Tứ gia liếc nhìn phía trong đại sảnh, chỉ thấy lụa trắng tung bay, tiếng gió rít gào thổi qua khung cửa sổ rách nát, phát ra tiếng vang chói tai lúc đập vào vách tường.

Vị thủ lĩnh kia hét lớn một tiếng, nói: “Kẻ nào dám giả thần giả quỷ ở đây, ngươi nghĩ Chương Lão Tam ta sẽ mắc mưu sao, mau lăn ra đây cho lão tử!” Hần quát to, nhưng trên khuôn mặt hùng hổ uy mãnh cũng không giấu nổi vẻ sợ hãi.

Phong Tế Trung và Lí Lực Thế liếc nhau một cái, nói: “Chương Lão Tam? Chưa từng nghe thấy cái tên này trên giang hồ!”

Tứ gia nói: “Cứ bình tĩnh quan sát đã!”

Mà sau khi Chương Lão Tam kêu to thì một tiếng cười lạnh buốt từ trong phòng truyền ra: “Chương Lão Tam, lá gan thật lớn...” Thanh âm lạnh lẽo nhàn nhạt, giống như tiếng u hồn nơi địa ngục.

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên bị giọng nói u uất kia dọa đến hồn xiêu phách lạc, không tự chủ được mà nhìn về phía Tứ gia, kêu lên: “Quế công công cứu mạng...”

Thanh âm của hai người mặc dù nhỏ, nhưng Chương Lão Tam tai thính vô cùng, lập tức quay đầu trừng Triệu Tề Hiền, quát: “Người vừa gọi hần là gì?”

Tứ gia âm thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt vẫn cố bình tĩnh, nghiêm trang nói: “Hần nói là Quỷ vương công cứu mạng...”

Chương Lão Tam quát mắt nhìn Tứ gia, nói: “Hừ, Quỷ vương công cái gì, chỉ sợ chính là Quế công công đi! Ta sớm đã biết ngươi có điều cổ quái mà, nói, có phải ngươi chính là Tiểu Quế Tử hay không?”

Hần hét lớn một tiếng, chấn động lòng người. Tứ gia tuy rằng “mặt than”, nhưng vẫn hơi khó chịu, cảm thấy lỗ tai bị âm thanh kia làm cho ong ong không thoải mái. Chương Lão Tam vừa dứt lời, lập tức trở vào Tứ gia, nói: “Bắt Tiểu Quế Tử lại cho ta!”

Chương Lão Tam vừa ra lệnh, thủ hạ của hần lập tức ủa lên. Phong Tế Trung và Lí Lực Thế lập tức xông lên chắn trước người Tứ gia. Mà Tứ gia quay đầu lại, thấy Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền vẫn còn đang bận ôm nhau đứng run lấy bầy thì nhấc chân đá một cái, quát: “Còn không mau hộ giá!”

Hai tiếng “hộ giá” lập tức khiến Triệu Trương bừng tỉnh, mà trong lúc nguy cấp bọn họ không kịp nhận ra sơ hở trong lời nói của Tứ gia, vội vàng buông nhau ra, rút đao ở thắt lưng xông lên. Thân là thị vệ trong cung, thân thủ hai người này thật ra cũng không tệ, miễn cưỡng vẫn có thể ứng phó.

Chương Lão Tam vẫn đứng ngoài không động thủ, cẩn thận đánh giá tình hình rồi nói: “Quả nhiên tiểu thái giám ngươi không tầm thường, bên người còn có người của Thiên Địa hội...”

Tứ gia thấy ánh mắt gã lợi hại như vậy, trong thời gian ngắn đã nhìn ra thân phận thực sự của hai người Phong Lí, liền vội cắt ngang: “Ta thấy các hạ nhận sai người rồi, tại hạ chỉ là người qua đường, tuy là người kinh thành nhưng hoàn toàn không biết Tiểu Quế Tử nào hết. Nơi này quỷ quái khó lường, chúng ta việc gì phải nội chiến? Không bằng đồng lòng chống kẻ trước mắt mới là thượng sách.”

Chương Lão Tam thấy Tứ gia tuổi còn nhỏ lại thâm trầm lão luyện, hơn nữa gặp nguy không loạn thì trong lòng âm thầm kinh ngạc, nói: “Người còn muốn phủ nhận ư? Quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Chương Lão Tam nói xong, vung đao xông về phía Tứ gia. Thấy vậy, bốn người Trương Triệu Phong Lí đều cố gắng nỗ lực hết sức, rất nhanh đã đánh bại đối thủ của mình.

Chương Lão Tam thấy thủ hạ của mình bị thương hơn một nửa thì nhú mày, song chưởng vung lên, quát to: “Giáo chủ uy vũ, không gì không được, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngàn trời đất!”

Tứ gia và bốn người Trương Triệu Phong Lí không hiểu gì, trong lòng thầm nhủ bang phái này thật sự cổ quái, đang lúc đánh nhau lại nói một câu không liên quan như vậy.

Mà Chương Lão Tam niệm xong thì thủ hạ của hần cũng lớn tiếng lặp lại: “Giáo chủ uy vũ, không gì không được, Hồng giáo chủ tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngàn trời đất!” Niệm lớn mấy lần như vậy, tất cả đám người bị thương đột nhiên như nổi điên, lại cầm đao chạy tới.

Phong Tế Trung biến sắc kêu lên: “Là người của Thần Long giáo!” Hần và Lí Lực Thế là kẻ từng trải, mặc dù chưa từng chân chính gặp qua người của đạo Thần Long, nhưng cũng từng nghe người ta nói. Lúc này, Phong Tế Trung lập tức quả quyết la lớn: “Bảo vệ công tử, tạm rút lui!” Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền, hai người vội vàng che chắn cho Tứ gia, mở một đường máu rút lui.

Tứ gia cùng Trương Triệu hai người lùi tới sân sau, rồi trốn vào một gian phòng. Chỉ thấy trong phòng hương khói mù mịt, bài vị bày thành dãy, ánh nến le lói le lói trông rất đáng sợ.

Triệu Tề Hiền hãi quá, nói: “Quỷ...có quỷ!” Trương Khang Niên sợ đến run tay, suýt nữa đánh rơi đao, may mà có Tứ gia quát: “Không được rối loạn, làm gì có quỷ! Cẩn thận nghênh địch!”

Đang nói, đám người Thần Long giáo đã đuổi tới trước cửa. Bọn chúng nhìn thấy bài vị trong phòng không dưới mấy trăm cái thì nhất thời cũng kinh ngạc, nhưng sau đó rất nhanh bao vây lấy Tứ gia.

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên vừa chắn đỡ cho Tứ gia, lại vừa sợ hãi ma quỷ, quả thực là rơi vào cảnh “loạn trong giấc ngoài”. Vì thế mà chẳng mấy chốc, hai người họ đã rơi vào thế hạ phong, mồ hôi trên trán ròng ròng chảy xuống. Còn Tứ gia thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám người của Thần Long giáo đang ngày càng khép chặt vòng vây, lại nhìn đồng bài vị xung quanh mình.

Hắn nhú mày, trầm tư suy nghĩ rồi rốt cục cũng kêu lên: “Ta mặc kệ các ngươi là người hay quỷ, nếu không bước ra đây, ta sẽ biến chỗ này thành một đồng hỗn độn đấy! Để tổ tiên bị người khác giày xéo, các ngươi có gánh tội được không?”

Vừa dứt lời, lại nghe thấy một tiếng khóc thê lương từ ngoài cửa vọng vào. Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên là hai kẻ sợ ma quỷ nhất, lập tức la lớn không thôi. Mà Tứ gia thì bình tĩnh hơn, trong lòng thầm nghĩ chiêu này quả thực có hiệu quả, chỉ là không biết kẻ giả thần giả quỷ kia có mạnh hơn đám người Thần Long giáo hay không?

Một dải lụa trắng rất nhanh xé gió mà tới, cuốn một giáo chúng của Thần Long giáo đi rồi cũng nhanh như thế mà biến mất trong bóng tối. Triệu Tề Hiền thấy thế, hai chân mềm nhũn ra, nặng nề ngã xuống, mà Trương Khang Niên lại nói: “Này, ngươi đừng bỏ ta a!”

Trong lúc đó, lại có thêm hai giáo chúng của Thần Long giáo bị kéo đi. Những kẻ còn lại không cam lòng ngồi chờ chết, vì vậy lập tức buông tha cho ba người Tứ gia, nhấc đao lên xông vào màn đêm. Tiếng binh khí, tiếng hô quát vang lên bốn phía, sau đó liền dần dần trở nên tĩnh lặng không thấy tăm hơi.

Tứ gia thoáng an tâm một chút, biết rằng mình đã tạm thời thành công, trận chiến này “Quỷ” giành được chiến thắng. Chỉ là không biết quỷ kia rốt cục là bạn hay thù đây?

Tứ gia quay đầu lại quát: “Mau ra ngoài, chúng ta phải tìm hai người Phong Lí.” Trương Khang Niên vội ứng tiếng đáp lời, sau đó nâng Triệu Tề Hiền dậy, nửa dìu nửa kéo tha ra ngoài.

Ba người ra tới cửa, Tứ gia bỗng dừng dừng bước, trong tai nghe thấy rõ ràng một tiếng cười, sau đó một giọng nói vang lên: “Người thực thông minh a, biết mượn tay ta để loại bỏ kẻ thù.”

Giữa đêm mưa gặp cảnh quỷ dị như vậy, khiến Tứ gia cũng cứng ngắc cả người, không dám quay đầu lại xem người nói là ai. Lại nghe Trương Khang Niên đứng phía sau kêu thảm một tiếng, rồi Tứ gia cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Tứ gia tỉnh lại, chỉ thấy quanh mình yên tĩnh lạ kì. Mưa bên ngoài không biết đã ngừng rơi từ lúc nào, thi thoảng chỉ có tiếng giọt nước từ trên mái hiên rơi tí tách xuống đất.

Tứ gia hít sâu một hơi, phát hiện bản thân không nhúc nhích được, trong nháy mắt cảm giác mình sắp chết đến nơi, rồi lại miên man bất định mà nghĩ: mình chẳng phải cũng đã chết một lần rồi sao, chết nữa thì chắc cũng không xui xẻo tiếp tục làm thái giám chứ?

Mà vào lúc sinh tử không rõ này, trong đầu hắn lại hiện lên một bóng dáng yếu đuối, nụ cười xinh đẹp thuần khiết, lại mang theo một chút giảo hoạt, nói: “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình...”

Ánh mắt trắng đen rõ ràng, tựa hồ có thể nhìn thấu lòng người, khiến Tứ gia sợ đến run rẩy. Hắn phát hiện ra chính mình không hiểu sao vào giây phút cuối đời lại nghĩ tới người nọ...cái này thật sự khiến hắn...không biết phải nghĩ thế nào.

Theo lý mà nói, người đầu tiên hắn nên nghĩ tới phải là Hoàng A Mã a!

Nhận ra bản thân mình quá kì lạ, Tứ gia nhếch miệng cười khổ, lăm bầm lâu bầu nói: “Rất cổ quái, nàng rốt cục là loại người gì đây? Nếu bây giờ phải chết, ta thực có chút không cam lòng, ông trời, ta còn muốn vạch trần bản chất của nàng a.”

Mà lúc này, Tứ gia mới nhận ra mình vừa nói gì, lại vừa nghe thấy gì, như vậy chẳng phải là...mình chưa chết sao?

Trong nháy mắt hần liền cảm thấy bản thân như “sống”, mà một lần nữa bóng dáng người nọ như ẩn như hiện trước mặt, nói: “Người thật là khờ, sao lại nghĩ mình đã chết được? Bản công chúa chẳng phải đã nói người rất có phúc, sẽ không xảy ra chuyện gì sao?”

Tứ gia nhin không được nở nụ cười, thì thào nói: “Chẳng lẽ bị người nói trúng rồi? Chỉ là...”

Tứ gia cố gắng thoát khỏi ảo cảnh trong tâm tưởng, chuyển động con mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy trong phòng bày biện bàn ghế đơn giản, nhưng bàn lại sạch sẽ không có một hạt bụi, có thể thấy là thường xuyên được người quét dọn.

Nếu là quỷ, chắc cũng không nhàn rỗi đi làm việc này đi.

Tứ gia vững tâm hơn nhiều, trong lòng yên lặng nói: “Hy vọng lời tốt của người ứng nghiệm, để trầm gặp dữ hóa lành.” Đang nghĩ như vậy, đã nghe thấy có tiếng “kéo kẹt” vang lên, tựa hồ cửa phòng mở ra, rồi một người lặng lẽ bước vào.

Tứ gia biết không phải là quỷ, liền không sợ nữa. Huống chi hần cũng coi như đã “chết” một lần, rất có “kinh nghiệm”. Hơn nữa, vừa rồi mơ thấy Kiến Ninh, không hiểu vì sao khiến hần cảm thấy tự tin rằng hần tuyệt đối sẽ không bỏ mạng vào lúc này.

Người nọ đi đến bên cạnh Tứ gia, hỏi: “Người thực sự là Tiểu Quế Tử?” Một giọng nữ lạnh lẽo vang lên.

Tứ gia thầm nghĩ: “Người này hiển nhiên không phải là người trong Thần Long giáo, nếu không đã không giả ma giả quỷ giết bọn họ...Lúc này trong phòng kia xếp nhiều bài vị như vậy...Đúng rồi, trầm nhớ rõ bài vị chính giữa ghi là...”

Người nọ thấy Tứ gia không đáp, liền hỏi lại: “Người có phải là Tiểu Quế Tử hay không?”

Tứ gia suy nghĩ rất nhanh, đại khái đã nắm được chân tướng sự việc, liền cao giọng nói; “Đúng vậy, ta chính là Tiểu Quế Tử.”

Người thiếu phụ kia lại nói: “Nghe nói người chính là người giết dũng sĩ đệ nhất Mãn Châu, phụ chính đại thần Ngao Bái, có phải hay không?”

Tứ gia nhú mày, thản nhiên nói: “Ngao Bái trời sinh tính tình tàn bạo, giết người vô số, bị chết là đáng tội. Hoàng Thượng nói phải diệt trừ hần, cá nhân ta cũng mang mối thù máu, tất nhiên cũng muốn giết người này. Thế nào, các người là đồng đảng của Ngao Bái sao? Nếu muốn thay hần báo thù thì tìm đúng người rồi đấy! Hừ, người nghĩ ta sẽ sợ sao? Ta đây là vì dân trừ hại, chết cũng không hối!”

Thiếu phụ kia trầm mặc một lát, hơi nức nở khóc lên, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Cửa phòng khê khàng khép lại, Tứ gia lúc này mới nở nụ cười đắc thắng.

Chuyện này muốn giải thích phải kể từ lúc Tứ gia bị đám người Thần Long giáo truy đuổi chạy vào phòng thờ kia. Khi đó đám người Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền sợ hãi hoảng loạn, làm sao dám nhìn xem trên bài vị viết gì.

Nhưng Tứ gia nào giống những kẻ đó, hần không chỉ quan sát mọi thứ xung quanh, lại còn để tâm đến thứ khắc trên bài vị, là tên của mấy người “Trang Duẫn Thành”, “Trang Đình Long”, “Lý Lệnh Tích”, “Trình Duy Phiên”...

Lúc ấy Tứ gia đã giật mình, bởi những cái tên này gợi nhắc tới một chuyện xảy ra vào năm Thuận Trị. Năm đó, có một phú hộ ở Nam Tầm Chiết Giang là Trang Đình Long hai mắt bị mù, người này đã bỏ tiền ra mua bộ Minh Sử chưa soạn hết về. Sách này viết sử thời Minh, nhưng bên trong lại chứa nhiều lời bất kính với Nỗ Nhĩ Cáp Xích – người có công lập ra Đại Thanh, vì vậy có kẻ ghen ghét sau khi Trang Đình Long chết đã chạy đi tố giác. Sau đó triều đình ra lệnh quật mổ Trang Đình Long lên, đối với những quan viên, nhà nho góp công hoàn thành bộ sách này, hoặc là in ấn chúng thì tùy theo tội nặng nhẹ mà xử tử, lăng trì, lưu đầy... Vụ việc này liên lụy tới hơn trăm người, trở thành một vụ đại án dưới thời Thuận Trị, sau này sử sách gọi là “án Minh sử Trang Đình Long”. Tứ gia thân là đế vương, tất nhiên biết rõ ngọn ngành chuyện này.

Nếu như là loạn đảng với Ngao Bái, vậy tuyệt đối sẽ không cung kính thờ phụng những người kia như vậy. Cho nên khi đó Tứ gia mới đồng dục nói ra những lời chính nghĩa, mà nghe thấy người thiếu phụ kia bật

khóc, liền biết mình đoán không nhầm. Qua chuyện này có thể thấy được, thông hiểu lịch sử, có học vấn có nghề nghiệp vẫn là tốt nhất.

Người phụ nữ kia sau khi rời đi không lâu thì tiếng cửa mở lại vang lên. Tứ gia nín thở lắng nghe, cố nhìn người tới là ai, lại chỉ thấy được một ống tay áo trắng cầm ngọn đèn le lói. Tứ gia đang muốn quát hỏi người tới có ý đồ gì thì đã nghe người kia nói: “Người sợ sao?” Thanh âm ngọt ngào mềm mại, không giống với giọng nói lạnh lùng khi nãy, rõ ràng là hai người khác nhau.

Tứ gia giật mình, nghe người con gái kia nói như vậy thì nhất thời không dám tiếp lời. Mà nàng kia thấy thế, cười khúc khích, buông ngọn đèn trong tay xuống, nói: “Tiểu Bảo, không phải sợ, người mở to mắt nhìn xem, ta không dọa người a. Ta thực sự không phải là quỷ...Ta là Song Nhi.”

Tứ gia thấy nàng gọi tên cúng cơm của Tiểu Quế Tử thì cả kinh, mở to mắt chăm chú nhìn. Chỉ thấy nàng khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc, không chút phấn son trang sức, mặc quần áo trắng để tang lại càng thêm phần thanh khiết như tiên nữ. Nàng mở to đôi mắt đen nhánh lúng liếng nhìn mình, khoe miệng lại mang theo nét cười tươi chọc.

Tứ gia há hốc mồm, nói: “Song...Song Nhi?”

Lời của editor: sao mình cảm thấy miêu tả nghe Song Nhi giống Tiểu Long Nữ quá vậy trời.

40. Chương 40: Mặt Vì Sao Lại Đỏ

“Song Nhi?” Tiểu quận chúa nghiêng đầu nhìn Kiến Ninh, tò mò hỏi: “Công chúa, Song Nhi là ai vậy?”

Kiến Ninh đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe vậy thì quay đầu lại: “Mộc Mộc, lỗi tai của người thánh ghê, bản công chúa nói nhỏ như vậy mà cũng nghe được.”

Nàng vừa rồi nhìn thấy hoàng hôn buông xuống, lại nghe tiếng sấm vang vọng phía chân trời, mơ hồ có giọt nước đang rơi, liền nhớ tới Tứ gia đang lưu lạc bên ngoài kia. Nếu như chuyện vẫn tiến hành như cũ, giờ phút này hẳn là lúc hẳn gặp được thanh mã trúc mã “Song Nhi tốt” rồi.

Trong đầu tự động vẽ nên một khuôn mặt như hoa như ngọc thuần khiết đáng yêu, Kiến Ninh thầm nghĩ: “Lão Tứ liệu có thích Song Nhi không a? Song Nhi này, thực sự rất giống Tiểu Chiêu trong Ý Thiên Đồ Long Ký, là mộng ước của tất cả các nam nhân đó. Vừa ngây thơ xinh đẹp, vừa được việc, lại ngoan ngoãn dễ bảo...Ồi chao, không chừng lão Tứ nổi lên thú tính đem thu nạp vào hậu cung của mình luôn cũng nên...” Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nghĩ đến mấy chuyện không được trong sáng cho lắm, mới thì thảo nhắc đến tên của Song Nhi, ai ngờ lại để Tiểu quận chúa nghe được.

Tiểu quận chúa hé miệng cười, nói: “Ta chỉ thấy công chúa lắm bả thôi...vốn lúc đầu đâu có nghe được gì đâu, chính là vì công chúa cứ lặp đi lặp lại cái tên đó ta mới nghe rõ thôi! Công chúa, Song Nhi là ai? Nàng là cung nữ à?”

Kiến Ninh xem thường héch mặt lên trời. Nếu như Tứ gia ở đây nhìn thấy biểu cảm này của nàng, nhất định sẽ biết nàng lại định giở trò xấu. Nhưng Tiểu quận chúa tâm địa thiện lương nào đâu biết được, mắt mở to trông ngóng câu trả lời.

Kiến Ninh ngẫm nghĩ một lát mới mở miệng: “Người không biết Song Nhi cũng không có gì lạ. Song Nhi là tên con sáo ta nuôi trước đây...” Nàng trợn mắt nói dối ngay trước mặt ma ma, cung nữ trong Khôn Ninh cung, nhưng hiểu quá rõ tính tình của Kiến Ninh, ai dám liều chết xông lên hỏi “Công chúa nuôi chim sáo bao giờ vậy?”

Vì thế Mộc Kiếm Bình lại càng thêm tin tưởng chuyện này, nói: “Thì ra là tên con chim sáo, nhưng bây giờ Song Nhi đâu rồi?”

Kiến Ninh thở dài, nói: “Người đừng nhắc khiến bản công chúa thương tâm. Con chim kia bị ta cho ăn nhiều quá liền trở nên cường tráng khỏe mạnh. Mà ta lại vô cùng cưng chiều nó, ngày ngày đều mở cửa

lồng cho nó nhảy ra chơi. Lần đó theo lệ thường ta lại mở cửa, không ngờ nó là đồ vong ân phụ nghĩa, lập tức bay đi.”

Mộc Kiếm Bình thấy Kiến Ninh âu sầu thì khuyên nhủ: “Công chúa, người không cần thương tâm, con chim đó có lẽ là không quen sống trong lồng, muốn bay đi tìm tự do thôi. Trước kia ta cũng nuôi một con mèo nhỏ, sau đó quân Thanh...sau đó chiến loạn xảy ra, nó cũng lạc đi đâu mất. Từ đó ta đều hy vọng nó có thể được người tốt nhặt được, sống tiếp cuộc sống ăn uống no đủ.”

Kiến Ninh khẽ khép mắt nhìn Mộc Kiếm Bình, thầm nghĩ: “Nàng hẳn là muốn nói lúc quân Thanh xông qua biên ải, Mộc vương phủ gặp tai ương...Thế gian này làm sao có nhiều người tốt như vậy, mạng người còn chẳng ai thương chứ đừng nói tới một con mèo...Aizz.”

Nhìn thấy Mộc Kiếm Bình vẻ mặt bi thương, Kiến Ninh lại không nỡ chỉ cho nàng sự thực cay đắng đó, chỉ nói: “Sức sống của loài mèo rất mạnh, chúng nó so với con người còn chạy nhanh hơn...cho nên hẳn sẽ không sao đâu.”

Mộc Kiếm Bình nhướn miệng cười, có chút vui mừng nói: “Công chúa, người nói như vậy ta cũng thấy yên tâm hơn. Chuyện này ta cũng từng nói với ca ca, nhưng ca ca không thêm để ý tới, còn nói mèo của ta nhất định đã chết rồi, làm ta rất đau lòng.”

Kiến Ninh nói: “Ca ca người a...”

Mộc Kiếm Bình ngẩn người, sau đó cúi đầu nói: “Cái này, ta...Ca ca ta ở bên ngoài cung...ta, ta rất lâu không gặp hẳn, thực sự rất nhớ.”

Kiến Ninh cười nói: “Người yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội đưa người ra ngoài cung tìm hẳn, nhưng hiện giờ người không được nôn nóng.”

Mộc Kiếm Bình gật gật đầu, nói: “Ta không nôn nóng, chỉ sợ lâu như vậy...ca ca tìm không thấy ta sẽ sốt ruột.”

Thực ra Mộc Kiếm Bình tuy nói là “quận chúa” được ăn sung mặc sướng, người hầu kẻ hạ nhưng cuộc sống trước kia cũng không tránh khỏi cảnh nay đây mai đó, lang bạt lẩn trốn quân Thanh. Mà hiện giờ vào trong cung, nàng không cần lo lắng sợ hãi né tránh gì cả, công chúa và ma ma cũng chưa từng đánh mắng nàng, ngược lại còn dạy nàng rất nhiều thứ mới. Cho nên nếu có gì lo lắng, thì đó chính là Mộc Kiếm Bình.

Kiến Ninh nói: “Ca ca người...Người có biết ca ca người thường xuyên ở đâu không?”

Mộc Kiếm Bình do dự hỏi: “Công chúa, người hỏi cái này làm gì?”

Kiến Ninh nói: “Người nếu biết thì ta sẽ sai người tìm ca ca người, báo với hẳn một tiếng, nói người bình an vô sự...hoặc là người có thể viết thư cho hẳn.”

Mộc Kiếm Bình hai mắt sáng ngời, nói: “Có thể sao?”

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên có thể...” Tuy rằng Tiểu quận chúa thực đáng yêu, nhưng cứ giữ nàng ở mãi trong cung cũng không phải cách hay. Lúc trước cần nàng để kìm chân lão Tứ, nhưng hiện tại, xem ra...cũng không còn cần thiết nữa. Nhưng nếu bảo nàng tùy tiện thả Tiểu quận chúa thì Kiến Ninh có chút không cam lòng.

Vì vậy nàng lại nói tiếp: “Aizz, ta thực không muốn để người ra khỏi cung a, người đi rồi thì không còn ai chơi với ta nữa.”

Mộc Kiếm Bình nói: “Ta cũng luyến tiếc công chúa, như vậy đi, ta sẽ bảo ca ca để ta ở lại trong cung thêm vài ngày.”

Kiến Ninh nhin không được liền cười, nghĩ thầm: “Người coi hoàng cung là nhà trọ sao?” nhưng ngoài mặt thì gật đầu liên tục: “Vậy thì tốt quá, người mau viết thư đi, nhớ ghi địa chỉ ra để ta còn phái người đi tìm.”

Kiến Ninh sai người mang giấy bút tới, Tiểu quận chúa cầm bút lông viết thư. Bức thư cũng chỉ có vài ba chữ ngắn gọn. Nhìn chữ viết của Mộc Kiếm Bình, Kiến Ninh tấm tắc khen: “Mộc Mộc, chữ của người viết rất đẹp a.”

Mộc Kiếm Bình nói: “Thật không? Ca ca thường nói chữ viết của ta yếu ớt, cầm bút không đủ mạnh mẽ.”

Kiến Ninh cười: “Ca ca người thần kinh sao. Người là con gái, cần mạnh mẽ làm gì, yếu ớt nhu nhược mới dễ kiếm phu quân.”

Mộc Kiếm Bình hỏi: “Công chúa, thần kinh là sao?”

Kiến Ninh nói: “Ý là...thần căn nhần đó.”

Mộc Kiếm Bình gật gật đầu, lại kể tiếp: “Thật ra ca ca cũng là muốn tốt cho ta thôi. Ca ca muốn ta luyện võ chính là để lúc nguy cấp có thể tự bảo vệ mình a.”

Kiến Ninh hừ một tiếng: “Ca ca người thật tệ, không chịu bảo vệ người còn bắt người tự bảo vệ mình!”

Mộc Kiếm Bình nói: “Ca ca đương nhiên bảo vệ ta, chỉ là có những khi hấn không thể phân thân ra được...”

Kiến Ninh vỗ vai Mộc Kiếm Bình, nói: “Mộc Mộc, người yên tâm, người ngoan như vậy, lại có bản công chúa ở đây, ai dám bắt nạt người ta đánh chết kẻ đó!”

Mộc Kiếm Bình rất cảm động, nhìn Kiến Ninh nói: “Công chúa, người đối với ta thật tốt.”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Đương nhiên, ta tuy rằng võ công còn kém, nhưng người yên tâm, rất nhanh ta sẽ thành cao thủ đệ nhất võ lâm. Huống chi ta còn thông minh như vậy, người nói có đúng không?”

Mộc Kiếm Bình cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, lần trước công chúa giết được tên nam nhân xấu xa kia, còn cứu mạng ta nữa.”

Kiến Ninh nghe nàng nhắc tới Đặng Bình Nam thì tiếng cười cũng im bật, chỉ nói: “Cái tên nhân yêu đó xấu muốn chết, lại dám chạy vào cung dọa Mộc Mộc của ta, đương nhiên ta không tha cho hắn rồi!”

Mộc Kiếm Bình nói: “Công chúa...”

Kiến Ninh thấy Tiểu quận chúa cảm động đỏ cả mắt, mới hì hì cười: “Biết ta đối với người tốt chưa? Nếu biết rồi thì sau này có chuyện gì cũng không được gạt ta.”

Mộc Kiếm Bình gật đầu, nói: “Đại ca của ta thường dạy ‘cho dù nhận ơn nhỏ cũng phải dốc hết lòng mà báo đáp’, công chúa, người yên tâm, ta nhất định sau này việc gì cũng nghe lời người.”

Kiến Ninh cầm phong thư Mộc Kiếm Bình đã viết xong lên, nói: “Ta đi tìm người nhờ chuyển thư.” Trên thư, Mộc Kiếm Bình ghi cả hai địa điểm Mộc vương phủ thường dừng chân trong kinh thành, một là ở ngô Dương Liễu, hai là ở ngô Nam Đậu Nha.

Mộc Kiếm Bình lại nói: “Công chúa, ban ngày dạo này người đều đi theo người nước ngoài học này học nọ, rốt cục biết được gì rồi? Có thể kể cho ta nghe không?”

Kiến Ninh nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ là hỏi họ phong cảnh phương Tây thế nào, rồi trao đổi văn hóa chút chút thôi.”

Tiểu quận chúa tò mò: “Phong cảnh phương Tây?”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, hai người nước ngoài người nói ấy, một người là Nam Hoài Nhân, người kia là Thang Nhược Vọng. Nam Hoài Nhân là người Bỉ, Thang Nhược Vọng là người Đức...thật là kì quái, ta lúc đầu còn tưởng họ là người Mi chứ, tại sao bọn quý nước Mi không đến đây a.”

Mộc Kiếm Bình tròn mắt, nói: “Bỉ...Đức...Mi...”

Kiến Ninh cười nói: “Mộc Mộc, người gặp qua quý ở phương Tây chưa?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Ta, ta không biết, ta chỉ nghe người ta nói, người phương Tây bộ dạng rất đáng sợ, mặt mũi hung tợn.”

Kiến Ninh lắc đầu: “Không phải vậy đâu, để khi nào ta giới thiệu cho người. Đúng rồi, ngoại trừ việc Nam Hoài Nhân tóc nâu, Thang Nhược Vọng tóc vàng, con mắt xanh cùng làn da hơi trắng hơn chúng ta một chút thì bọn họ rất giống con người.”

Mộc Kiếm Bình nghe nàng miêu tả, hết sức hiếu kì, sùng bái nói: “Công chúa, người không sợ sao?”

Kiến Ninh nói: “Sợ cái gì, chúng ta tán gẫu với nhau rất vui vẻ. Bọn họ đến đất nước của chúng ta một thời gian, đã biết nói một ít tiếng Hán rồi, còn lại chúng ta có thể nói tiếng Anh, hi hi...” lúc nói tới đây nàng đắc ý vô cùng.

Mộc Kiếm Bình lại hỏi: “Tiếng Oanh? Là tiếng kêu của chim oanh sao?”

Kiến Ninh cười khúc khích: “Phải phải, cho nên cũng có thể gọi là ‘điều ngữ’ ”

* điều ngữ: tiếng chim

Hai người đang nói hăng say, bên ngoài có người kêu lên: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Kiến Ninh ngẩn ra, mà Mộc Kiếm Bình cũng có chút không biết phải làm sao, đang muốn lui xuống thì đã thấy bóng Khang Hy bước vào.

Mộc Kiếm Bình không phải mới vào cung, nhưng trước giờ vẫn chưa từng gặp được Hoàng đế. Trong suy nghĩ của nàng, Khang Hy chính là “cầu hoàng đế” ca ca hay nhắc tới, diện mạo như Tu la ác quỷ, lại thêm Kiến Ninh còn chưa từng miêu tả “mặt mũi hung tợn”, vì thế mới nhìn lơ mơ thấy bóng người, Tiểu quận chúa đã sợ tới mức giơ tay che kín hai mắt, hét lớn một tiếng: “Quý a!”

Kiến Ninh bị Mộc Kiếm Bình làm cho hoảng sợ, đến lúc hiểu ra vấn đề thì cười khổ không thôi, lại lo lắng Khang Hy sẽ bị chọc giận.

Giờ phút này Khang Hy không biết đang cúi đầu nói gì với thái giám, nghe tiếng hét thảm của Mộc Kiếm Bình thì ngẩng đầu lên, khó hiểu nói: “Quý? Quý gì cơ?”

Kiến Ninh vội vàng “bay” qua, cúi đầu hành lễ nói: “Kiến Ninh thỉnh an Hoàng đế ca ca!” rồi liền thoảng nói tiếp, “Xin Hoàng đế ca ca thứ tội, vừa rồi ta kể chuyện Liêu Trai ột tiểu cung nữ nghe, mới khiến nàng sợ hãi mà thất thanh kêu như vậy.”

Khang Hy nghe vậy thì dở khóc dở cười nhìn Kiến Ninh, nói: “Kiến Ninh, ngươi lại nghịch ngợm rồi.” Nói xong, hần liền nhìn lướt qua Mộc Kiếm Bình đang bị cung nữ kéo quỳ xuống.

Kiến Ninh thấy hần không có dấu hiệu nổi bão, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hoàng đế ca ca, bên ngoài trời đang mưa, sao người còn tới đây?”

Khang Hy nói: “Vốn trăm bài triều xong định về nghỉ ngơi, nhưng thấy bên ngoài sấm chớp vang rền, lo người sợ hãi nên mới đến xem thế nào.”

Kiến Ninh vui vẻ nói: “Hoàng đế ca ca, người thật quan tâm Kiến Ninh, ô ô ô, ta thật cảm động a.”

Khang Hy thấy nàng diễn xuất khoa trương giả tạo như vậy thì bật cười: “Được rồi, không cần đóng kịch nữa, đúng là trăm lo lắng thừa rồi, người như ngươi thì còn biết sợ cái gì a? Còn có thời gian mà hù dọa người khác nữa kia!”

Kiến Ninh cười nói: “Tuy bên ngoài ta không sợ, nhưng không có nghĩa trong lòng cũng vậy. Hoàng đế ca ca, người ta thật sự rất muốn được quan tâm a. Cũng may Hoàng đế ca ca tới, nếu không ta sợ sắp khóc rồi.”

Khang Hy cười nói: “Ngươi đúng là đồ tiểu yêu tinh, chỉ biết dùng lời ngon tiếng ngọt chọc trăm vui thôi.” Lúc nói tới đây, hai mắt hần đang đầy ý cười, âu yếm nhìn Kiến Ninh.

Trong lúc Kiến Ninh và Khang Hy nói chuyện, Mộc Kiếm Bình không dám ngẩng đầu lên. Nghe được giọng nói của thiếu niên trong sáng bình thản, vô cùng dễ chịu thì trong lòng Tiểu quận chúa liền nghĩ: “Một kẻ xấu xí sao lại có giọng nói hay đến vậy?” Quá đối tò mò, Mộc Kiếm Bình thừa lúc cung nữ bên cạnh không để ý, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn.

Vốn tưởng rằng sẽ thấy một khuôn mặt lỗ loét kinh dị, nào ngờ đập vào mắt Tiểu quận chúa là hình ảnh một thiếu niên cao gầy, mày rồng mắt phượng, khí thế hiên ngang uy vũ cực kỳ chói mắt đang tươi cười.

Trái tim nàng đập thành thịch trong lồng ngực, đôi mắt mở càng lúc càng to: “Tại sao có thể như vậy? Hoàng đế Mãn Thanh không phải giống như con quái vật ăn thịt người sao? Tại sao hần chẳng hề xấu như miêu tả chút nào? Không...không những không xấu, còn rất đẹp trai. Mọi người thường nói ca ca ta có đáng đáp vương tôn công tử, nhưng so với người này...quả thực còn kém xa!”

Mà lúc này Khang Hy hình như cảm thấy có người theo dõi mình, liền quay đầu nhìn lại. Bốn mắt chạm nhau, trái tim của Mộc Kiếm Bình lại nhói một chút, nàng sợ hãi vội vàng cúi đầu xuống.

Khang Hy nhìn cung nữ nhỏ xinh kia, nhất thời cũng có chút kinh ngạc. Nhưng thấy nàng ta nhanh chóng cúi đầu, hắn cũng không tiện mở miệng hỏi, liền quay đầu lại nói với Kiến Ninh: “Tiểu cung nữ kia là người của cung nào vậy? Tại sao trước đây ta không trông thấy nàng ta.”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, nàng trước kia tay chân vụng về, nay mới được chọn vào đây hầu hạ.”

Khang Hy liền cười nói: “Ta thấy nàng ta tuổi còn nhỏ, người cũng đừng dọa người quá đáng.”

Kiến Ninh bật cười, giả bộ hành lễ, nói: “Hoàng đế ca ca lời nói ngàn vàng, Kiến Ninh đương nhiên không dám không nghe!”

Mộc Kiếm Bình cúi đầu, nghe Khang Hy hỏi đến mình, không biết vì sao lại có chút chờ mong, muốn ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế thiếu niên lần nữa.

Khang Hy lại nói: “Đúng rồi, trăm đến đây thật ra là có một chuyện.”

Kiến Ninh hỏi: “Hoàng đế ca ca có chuyện gì?”

Khang Hy đáp: “Đạo này người không phải đang học cùng với mấy người Tây Dương sao. Thang Nhược Vọng rất khen người.”

Kiến Ninh ngạc nhiên tròn tròn mắt: “Thật ư? Hắn khen ta cái gì?”

Khang Hy nói: “Hắn nói người thông minh lanh lợi, rất có tài, hơn nữa hiểu biết rất rộng. Kiến Ninh, người khiến trăm nhiều lần phải kinh ngạc quá.”

Kiến Ninh cười nói: “Hoàng đế ca ca kinh ngạc điều gì?”

Khang Hy nói: “Thang Nhược Vọng đi qua rất nhiều nơi, kiến thức có thể nói là uyên bác khó ai sánh kịp, vậy mà lại khen ngợi người. Như vậy có đáng để trăm kinh ngạc hay không?”

Kiến Ninh cười nói: “Thật ra Kiến Ninh thấy tên quý Tây Dương kia chẳng có tí kiến thức nào. Hừ, hắn thấy Hoàng đế ca ca là chân long thiên tử thì phải nghĩ ngay ra muội muội của chân long thiên tử cũng phải là bậc kì tài chứ...”

Khang Hy ngẩn ra, rồi sau đó không nhịn nổi cười vang. Khó khăn lắm mới dừng cười được, Khang Hy nói: “Kiến Ninh, người...da mặt người quá dày rồi, chẳng biết chữ khiêm tốn viết thế nào cả.”

Kiến Ninh thấy Khang Hy cười như vậy, ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh: “Kiến Ninh với Hoàng đế ca ca là người một nhà mà, nếu quá mức khiêm tốn sẽ thành giả dối đó...”

Khang Hy muốn cười, nhưng e ngại đánh mất mặt mũi trước mặt đám cung nữ, đành phải có nín nhịn. Kiến Ninh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn, nói: “Hoàng đế ca ca, muốn cười thì cứ cười đi...” Khang Hy nghe vậy, thiếu chút nữa đã sặc.

Sau một lát, Khang Hy gơ tay lau nước mắt vì cười quá nhiều, rồi lại vỗ vỗ bả vai Kiến Ninh, ho khan một tiếng, nói: “Không biết vì sao, mỗi lần gặp người trăm đều vô cùng vui vẻ...”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh gặp Hoàng đế ca ca cũng rất vui vẻ.”

Khang Hy mỉm cười gật đầu, nhìn nàng rồi nói: “Được rồi, trăm thấy người thì an tâm rồi. Bây giờ trăm phải khởi giá hồi cung, người không cần tiễn đi, sớm nghỉ ngơi mới tốt.”

Kiến Ninh nói: “Bên ngoài mưa rơi, Hoàng đế ca ca có mang ô theo không?”

Khang Hy nói: “Thái giám đã chuẩn bị đủ, cứ yên tâm. Khi này vào trăm còn lo người đang ngủ nên không muốn để bọn chúng lên tiếng. Kiến Ninh, sau khi trăm đi nhớ phải ngủ sớm.”

Kiến Ninh cười nói: “Kiến Ninh sẽ nhớ kĩ. Hoàng đế ca ca đừng chỉ lo cho ta, người cũng phải nghỉ ngơi cho sớm. Kiến Ninh vô dụng có ồm cũng không sao, nhưng mà Hoàng đế ca ca phải lo trăm công nghìn việc, đừng nên để cơ thể mệt mỏi.”

Khang Hy thấy muội muội quan tâm mình như vậy, vui mừng không thôi, nhéo mặt Kiến Ninh một cái, nói: “Được, trầm cũng sẽ ngủ sớm.”

Nói xong, hắn xoay lưng bước đi. Mà Mộc Kiếm Bình lúc này mới được ngẩng đầu lên, nhớ tới bộ dạng ôn nhu khi Khang Hy cười với Kiến Ninh, nàng không khỏi ngẩn người.

Trong朦胧 lung, Tiểu quận chúa mờ mịt thấy một bàn tay không ngừng quơ qua quơ lại trước mặt mình, lại nghe thấy bên tai có tiếng nói: “Mộc Mộc, Mộc Mộc, người sao vậy? Sao lại ngơ ngác như vậy?”

Mộc Kiếm Bình giật mình, đã thấy Kiến Ninh lo lắng nhìn nàng thì nói không nên lời.

Kiến Ninh sờ sờ cằm, có chút dăm chiêu nhìn gò má Mộc Kiếm Bình dần dần hồng lên, nói: “Này, liệu có phải là ốm không...Mặt người sao lại đỏ lên như vậy?”

41. Chương 41: Nói Chuyện Đêm Khuya

Mộc Kiếm Bình tỉnh táo lại, nói: “Người không phải nói hoàng đế lớn lên rất xấu sao? Tại sao...Người vừa rồi chẳng xấu chút nào?”

Kiến Ninh nói: “Ta có nói vậy sao? Ha ha, ta khi đó chỉ đùa người thôi, người nhìn ta thì biết, Hoàng đế là ca ca ta, đương nhiên không thể nào xấu được rồi.”

Mộc Kiếm Bình gật gật đầu, thở dài nói: “Đúng vậy, ta vốn nên nghĩ ra ngay từ đầu. Công chúa, người lớn lên xinh đẹp như vậy, hoàng đế sao có thể xấu xí được. Giống như ta và ca ca...”

Kiến Ninh cười cười, nói: “Mộc Mộc lớn lên xinh đẹp như vậy, chỉ hơi kém ta chút thôi, chẳng phải là ca ca người cũng không tệ sao? Nói đi, hắn có đẹp trai không?”

Mộc Kiếm Bình khó hiểu hỏi lại: “Đẹp trai hay không?”

Kiến Ninh nói: “Ý là...có anh tuấn không?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Ta thường nghe mọi người nói ca ca là giống rồng phượng, anh tuấn bất phàm, nhưng mà, ta cảm giác so ra thì vẫn kém ca ca của công chúa...Hoàng đế đẹp trai hơn.” Lúc nàng nói tới đây, hai má lại bắt đầu phồng hồng.

Lại nói tới quỷ ốc trên núi hoang kia, Tứ gia hoảng hồn không thôi, nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, chần chờ một lát: “Song Nhi?”

Cô gái trước mặt đôi mắt thật to, trong sáng như nước nhìn Tứ gia nói: “Tiểu Bảo, người không nhớ ta sao? Không cần sợ, ta thật sự không phải là quỷ, người nhìn kỹ lại đi. Ta là Song Nhi a, người nhìn kỹ lại đi.”

Tứ gia giả bộ trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói: “Ta...lâu như vậy rồi, thực sự không nhận ra...Người là Song Nhi?”

Song Nhi nói: “Đúng vậy đúng vậy, ta chính là Song Nhi cùng người lớn lên tại Lệ Xuân Viện ở Dương Châu này. Vì Tiểu Bảo, người thực sự quên ta rồi sao? Mới xa nhau một năm thôi đấy. Lúc đó người còn bảo vì ta mới lên kinh thành mà? Chẳng lẽ ta thay đổi nhiều như vậy?”

Nàng nói xong thì đôi mắt to đã rơm rớm lệ, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống người Tứ gia.

Tứ gia nhìn nàng, trong lòng không biết phải làm sao, chỉ đành nói: “Song Nhi, người đừng khóc, người...Ta không thể cử động, không biết là tại sao? Nơi này âm u như vậy, ta lại mới tỉnh dậy, cho nên không nhìn rõ lắm. Đợi lát nữa ra ngoài sáng, không chừng ta sẽ nhận ra.”

Song Nhi nghe đến đó thì chuyển sang vui vẻ, vội vàng ngừng khóc, đưa tay gạt nước mắt đi, nói: “Đúng rồi, đúng rồi, ta thật là hồ đồ. Là Tam thiếu nữ nãi điểm huyết của người, ta đã quên mất....Tiểu Bảo đừng sợ, ta lập tức giải huyết cho người liền.”

Song Nhi nhẹ nhàng ấn trước ngực Tứ gia hai cái. Tứ gia thân mình run lên, thử thăm dò giật giạt tay chân, quả nhiên có thể cử động.

Song Nhi nhìn Tứ gia, ánh mắt vẫn đầy lo lắng, hỏi: “Tiểu Bảo, ta thật sự thay đổi nhiều lắm sao?”

Tứ gia quay đầu lại nhìn nàng: “Cũng không nhiều...”

Song Nhi ánh mắt đỏ lên: “Nhưng người thấy ta, một chút cũng không cao hứng, so với trước kia...so với trước kia khác rất xa.”

Tứ gia ghen hòng nhìn trần trời, nhìn nàng khóc sưng đỏ hai mắt, liền nói: “Ta vừa rồi bị dọa sợ quá, nhất thời đầu óc ngưng trệ. Song Nhi, người đừng trách ta.”

Song Nhi nhìn Tứ gia, miệng cố nở nụ cười, nói: “Ta làm sao có thể trách người, ta thấy người thật sự rất vui vẻ. Sau khi chúng ta lạc nhau, ta lúc nào cũng lo lắng cho người, còn sợ rằng người đã...đã...may mắn ông trời phù hộ, người không những không sao còn lập được công lớn.”

Tứ gia ngồi xuống bên giường, nghe vậy buồn tiếng thở dài, nói: “Đúng vậy, rất nhiều chuyện đã xảy ra...Ta suýt chút nữa đã quên, có một chuyện chưa kịp nói với người. Ta vào cung chưa được bao lâu thì bị kẻ gian hãm hại, đầu bị thương rất nặng, mọi thứ trong quá khứ đều không nhớ rõ nữa.”

Song Nhi cả kinh, nói: “Kẻ gian? Có phải là tên đại gian thần Ngao Bái không?”

Tứ gia cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng vẫn biết thời biết thế mà nói: “Bị người đoán trúng rồi. Lúc ta đấu với tên đại gian thần kia, bị hắn đập một đao vào đầu. Aizz, hôn mê ba ngày ba đêm mới tỉnh, thiếu chút nữa đã xuống Hoàng Tuyền rồi.”

Song Nhi lo lắng không thôi: “Tiểu Bảo, người quả nhiên chịu khổ quá nhiều rồi, đều là tại ta, ô ô...Trách không được cách nói chuyện và cử chỉ của người không giống như trước nữa, đều là bởi người bị thương nặng mới đổi tính.”

Tứ gia ho khan một tiếng, nói: “Không sao, thật sự không sao mà? Mà ta không giống lúc trước một chút nào sao?”

Song Nhi gật đầu, còn nói: “Trước đây người luôn cột nhả, hiện tại lại không cười...Trước đây người hoạt bát nhảy nhót như khỉ suốt ngày, mà nay...nay...” Lúc nàng nói tới đây, trong mắt hơi lóe lên một tia sợ hãi.

Tứ gia hỏi: “Nay làm sao?”

Song Nhi đáp: “Người như biến thành người khác vậy. Ta thấy nhất cử nhất động của người, giống y hệt quan lớn...hoặc là thiếu gia công tử nhà giàu, quen được kẻ hầu người hạ...thực sự rất xa lạ với ta...”

Tứ gia mỉm cười: “Song Nhi, con người luôn luôn thay đổi.”

Song Nhi vội la lên: “Tiểu Bảo, người có thay đổi thế nào cũng không quan trọng, nhưng người đừng nói không biết ta...Còn có, còn có, mẹ người ở Lệ Xuân Viện, người còn nhớ không?”

Tứ gia nghe “Lệ Xuân Viện”, lại nghe “mẹ” thì nhin không được mà giơ tay lên đập bôm bốp vào đầu.

Mà Song Nhi thấy thế thì gấp đến rơi lệ, nói: “Tiểu Bảo, chúng ta tuy lớn lên trong kĩ viện, mẹ người...mẹ người là kĩ nữ, nhưng người không thể vì thế mà không nhớ nơi mình sinh ra a...”

Tứ gia trong lòng cực kì mờ mịt, thầm nghĩ: “Lệ Xuân Viện, cái tên này vừa nghe đã biết không phải chỗ tốt gì, quả nhiên là vậy...Sớm biết tên tiểu thái giám chết tiệt này còn lớn lên ở kĩ viện nữa thì ta thà ngay từ đầu bị công chúa một đao chém chết còn hơn. Nếu chuyện này để đại thần trong triều, hoặc là huynh đệ...hoặc là Hoàng A Mã biết thì trăm quả thực có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột được ô danh này.”

Trong phút chốc, hắn thực hận không thể tìm được thứ gì sắc nhọn mà đâm vào cổ chết quách đi.

Nghĩ tới nghĩ lui một lát, hắn vốn muốn nói bản thân cái gì cũng không còn nhớ nữa. Không phải người ta vẫn nói “anh hùng không hỏi xuất thân” sao? Nhưng ngay lập tức Tứ gia kịp kìm lại: “Không ổn, Trần Cận Nam là người lập ra Thiên Địa hội. Mà người của Thiên Địa hội thì phân tán nhiều nơi, tin tức linh thông. Trần Cận Nam để Vi Tiểu Bảo lên làm Hương chủ Thanh Mộc Đường, vậy nhất định đã phải điều

tra rõ ràng thân thể của hắn rồi...Cô nương này ta thực sự không rõ lai lịch của nàng, giả như nàng cũng có liên hệ với Trần Cận Nam thì sao. Nếu ta nói không nhớ gì nữa, chẳng phải sẽ tạo thêm phiền toái ư?”

Vì thế, hắn đành thở dài nãy nề.

Song Nhi thấy Tứ gia không nói, còn tưởng hắn thực quên rồi, đang định gọi nhắc lại thì Tứ gia đã mỉm cười nói: “Người thật buồn cười.”

Song Nhi ngạc nhiên nói: “Ta buồn cười? Tiểu Bảo, vì sao người cười ta?”

Tứ gia nói: “Ta cho dù quên hết mọi chuyện, chẳng lẽ lại không nhớ được mẹ mình hay sao...” dừng một chút, hắn lại nói tiếp, “còn có, ta là thanh mai trúc mã của người.”

Song Nhi nghe hắn nói thế, liền vỗ tay cười nói: “Tiểu Bảo, thì ra người vẫn nhớ ta. Như vậy thì ta yên tâm rồi!”

Tứ gia thấy nàng khờ dại tươi cười rạng rỡ thì thầm nghĩ: “Đứa nhỏ này thật ngốc, chọn ai không chọn lại chọn ý lại vào tên vô lại Vi Tiểu Bảo này. Nhưng như vậy cũng tốt, cho dù ta có sơ xuất gì thì cũng không sợ nàng nghi ngờ. Huống hồ loại chuyện ‘tá thi hoàn hồn’ này nói ra sợ cũng không ai tin.”

Tứ gia nói: “Đúng rồi, Song Nhi, từ dạo trước...lạc nhau, ta luôn lo lắng cho người...Sao người lại ở đây? Hơn nữa, chủ nhân nơi này, là ai vậy?”

Đang nói, bên ngoài một giọng nữ vang lên: “Tam thiếu nữ nãi nãi thỉnh Vi công tử.”

Song Nhi vội vàng nói: “Tiểu Bảo, đừng lo, lần đó ta đã được quý nhân cứu giúp. Mà nơi này là nhà của Tam thiếu nữ nãi nãi...người vừa gặp đó.”

Tứ gia gật gù đầu: “Ta biết rồi.”

Lập tức Tứ gia đi theo Song Nhi ra ngoài, rồi lại vào trong đại sảnh. Trong sảnh sạch sẽ chỉnh tề, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết đánh nhau đêm qua, mà cả đám người Chương Lão Tam cùng bọn Trương Triệu Phong Lý cũng không thấy đâu.

Một thiếu phụ đã đứng chờ sẵn. Bà mặc quần áo tang trắng, khuôn mặt để mộc tự nhiên, phong thái cao quý hiển lộ rõ ràng, tuy rằng có tuổi nhưng vẫn không giấu nổi nét xinh đẹp...Nhưng trong hai tròng mắt lại ẩn ẩn mang theo nét ai oán sâu thẳm.

Tứ gia nhìn không được nhìn nhiều hơn một chút, trong lòng thầm nghĩ: “Bà ta...hắn chính là Tam thiếu nữ nãi nãi mà Song Nhi nói...Đáng thương ột thiếu phụ, chưa già mà đã góa bụa.”

Tứ gia tiến lên, Tam thiếu nữ nãi nãi của Trang gia tự mình quỳ xuống, nói: “Thiếp thân thay mặt cho toàn gia cùng hơn trăm người bị Ngao Bái hại chết tạ ơn Vi công tử.”

Tứ gia cũng chấp tay lại, nói: “Phu nhân không cần khách sáo, xin mau mau đứng lên đi, mọi người cũng mau mau đứng lên.”

Tam thiếu nữ nãi nãi đứng dậy, theo sau, đám nha hoàn cũng đứng lên. Tam thiếu nữ nãi lại nói: “Công tử giết Ngao Bái, chính là đại ân nhân của chúng ta. Hôm qua dọa công tử sợ hãi, thật là chuyện bất đắc dĩ, nay xin công tử thứ tội.”

Tứ gia nói: “Ngao Bái kia nghiệp chướng nặng nề, giết hắn coi như là thay trời hành đạo, xin thiếu nữ nãi nãi đừng gọi ta là đại ân nhân.”

Thiếu nữ nãi nãi hỏi: “Thiếp thân có một chuyện không rõ.”

Tứ gia nói: “Phu nhân có điều gì xin cứ nói.”

Thiếu nữ nãi nãi nói: “Nghe nói Ngao Bái chính là đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu. Năm xưa quân hùng Thiên Địa hội đông đảo như vậy muốn ám sát hắn còn thất bại, sao công tử, thứ cho ta nói thẳng, chỉ là một thiếu niên chân yếu tay mềm, lại có thể giết chết được hắn?”

Tứ gia mỉm cười. Loại câu hỏi này có thể làm khó được hắn sao, nằm mơ?

Mặc dù Tứ gia không biết quá trình Vi Tiểu Bảo giết Ngao Bái rốt cục là bằng cách nào, nhưng hẳn lại biết rõ Khang Hy từng dùng mấy chục tên tiểu thái giám, bày trận ở Ngự Thư Phòng để bắt vị “đệ nhất dũng sĩ” này. Ngao Bái bị công kích bất ngờ, không kịp trở tay nên mới ngã xuống đất bị bắt sống. Chung quy chuyện này cũng chỉ có thể trách Ngao Thiếu Bảo quá mức chủ quan khinh địch mà thôi.

Mà sau này, đây chính là chuyện Khang Hy để đặc ý nhất, vì thế nên trong hoàng tộc, không ai không biết, không ai không nói Khang Hy để tuổi khi đó còn trẻ mà đã anh minh sáng suốt dũng cảm hơn người.

Tứ gia biết được đại khái câu chuyện, hơn nữa sau khi hẳn biết mình là Hương chủ Thanh Mộc Đường, liền dần dần giả moi móc hết toàn bộ thông tin. Hẳn còn biết cả chuyện Vi Tiểu Bảo phụng mệnh Khang Hy đến địa lao tra khảo Ngao Bái, sau đó đám người Thiên Địa hội xông vào, trong lúc hỗn loạn hẳn đã một đao đâm chết Ngao Bái. Thấy thế thì người của Thiên Địa hội liền mang xác của Ngao Bái đi, đồng thời đem theo cả Vi Tiểu Bảo, mà triều đình đối với chuyện này chỉ nói là đó là người của Ngao Bái cướp xác chủ đi chôn.

Cho nên, Tứ gia rất nhanh đem sự tình kể lại sinh động như thật cho Tam thiếu nữ nghe. Nghe xong, Tam thiếu nữ thở dài, nói: “Trách không được là vậy, thì ra là Hoàng đế đã có kế sách. Thực sự là ông trời có mắt, phù hộ cho Hoàng đế và Vi công tử thành công.”

Tứ gia nói: “Đương nhiên là vậy. Trận chiến đó thực sự rất nguy hiểm, chúng ta có mấy chục thái giám mà cuối cùng chết gần hết, chỉ còn lại vài người bị thương nặng.”

Nha hoàn bên cạnh nghe vậy thì không khỏi lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, mà Song Nhi nhìn Tứ gia, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng thân thiết. Đến tận khi Tứ gia nhìn nàng mỉm cười, gật đầu một cái thì Song Nhi mới an tâm cúi đầu.

Hầu chuyện với Tam thiếu nữ xong, Tứ gia liền hỏi tung tích bốn người đi theo mình. Thiếu nữ chỉ nói bọn họ hít quá nhiều thuốc mê, hiện giờ đang nghỉ ở hậu viện. Còn đám người Chương Lão Tam đảo Thần Long thì bị ma quỷ dọa sợ đã bỏ chạy.

Sau đó Song Nhi dẫn Tứ gia về phòng nghỉ ngơi. Nàng trải giường chiếu cẩn thận cho hẳn, mỉm cười: “Tiểu Bảo, người đêm nay ngủ ở đây nhé. Có cần gì thì cứ ra ngoài gọi ta một tiếng. Trên bàn là bánh ít, tự tay Tam thiếu nữ làm đó, người đói thì ăn đi.”

Tứ gia nói: “Đa tạ người, Song Nhi, người thật chu đáo quá.”

Song Nhi nói: “Người đừng khách khí với ta, thấy người như vậy...ta không được tự nhiên, giống như chúng ta thực xa lạ. Chăm sóc người không phải là chuyện ta vẫn thường làm hay sao?”

Tứ gia liền cười: “Sau khi vào cung phải tuân theo quy củ, thành ra ta bị rèn quen rồi. Song Nhi, người đừng giận ta.”

Song Nhi che miệng cười, nói: “Ta hiểu mà. Người nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài đây.”

Sau khi Song Nhi đi, Tứ gia quả nhiên cảm thấy bụng sôi lên ùng ục, liền ra bàn lấy bánh ít ăn. Cắn vào miệng, hương vị bánh ngọt ngào thơm phức, khiến Tứ gia quen ăn sơn hào hải vị cũng phải khen một tiếng ngon. Hẳn không khỏi ăn thêm hai cái nữa rồi mới lên giường.

Ngày hôm sau, Song Nhi gõ cửa đánh thức Tứ gia, lại hầu hạ hẳn rửa mặt thay quần áo. Tứ gia đã rất lâu rồi không được hưởng đãi ngộ như vậy, trong cung Tiểu Kỳ Tử là người của công chúa, hẳn cũng không dám sai bảo quá đáng, cho nên lần này, nhất thời “long tâm đại duyệt”.

* long tâm đại duyệt: ý chỉ vua hài lòng thỏa mãn

Song Nhi còn chuẩn bị cháo và bánh bao cho Tứ gia ăn sáng.

Tứ gia đang ăn, thấy Song Nhi khóc rầm rức thì không khỏi ngăn người, hỏi: “Song Nhi, người lại làm sao vậy?”

Song Nhi lắc đầu, quay mặt đi, một chữ cũng không nói. Tứ gia hỏi lại: “Rốt cục có chuyện gì vậy? Sao người lại không vui?”

Song Nhi im lặng hồi lâu mới nói: “Tiểu Bảo, hôm nay người định rời khỏi đây à?”

Tứ gia gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, nhưng mà ta đi thì sao?”

Song Nhi chần chừ mãi: “Tiểu Bảo, ta thấy ngươi thật sự thay đổi rất nhiều, cách nói năng hành xử chẳng còn chút bóng dáng nào của ngày trước, ta biết...như thế rất tốt. Tam thiếu nữ nãi nãi đã nói với ta, bà bảo như vậy nghĩa là ngươi đã trưởng thành rồi, trở nên lịch lãm có học hơn, còn khuyên ta nên cao hứng mới phải...nhưng mà ta...ta cảm thấy lo lắng.”

Tứ gia hỏi: “Ngươi lo cái gì?”

Song Nhi nhịn không được khóc rống: “Tiểu Bảo, có phải như vậy nghĩa là chúng ta sẽ không thân mật như trước không? Ngươi...Hôm nay ngươi đi rồi, có phải sẽ sớm quên ta không?”

Tứ gia nhìn thấy Song Nhi nước mắt rơi như mưa, tâm tình không khỏi dao động.

42. Chương 42: Chữ Ung Chính Đế Xấu Như Gà Bới

Hắn cảm thấy có chút không đành lòng lừa dối một tiểu cô nương, đành trấn an: “Đương nhiên sẽ không, ngươi đối với ta tốt như vậy, ta sao có thể quên được?”

Song Nhi khóc không ngừng, thút thít nói: “Ta thật sự muốn cùng ngươi quay về Dương Châu...Tiểu Bảo, ta biết là không có khả năng...nhưng mà...”

Tứ gia nói: “Đừng khóc, sau này sẽ có cơ hội.”

Tứ gia khuyên Song Nhi một lát, sau đó lại có người đến thông báo Tam thiếu nữ nãi nãi ời hắn tới sảnh. Lần này Tam thiếu nữ nãi nãi đích thân tiễn hắn ra cửa, bọn Trương Triệu Phong Lí đã đứng ngoài chờ sẵn, thấy Tứ gia xuất hiện thì vội chạy lại, miệng không ngừng gọi “công tử”. Thấy Tứ gia không sao thì sắc mặt họ đều lộ vẻ vui mừng.

Tứ gia gọi: “Song Nhi...Ta phải đi rồi.”

Song Nhi sụt sịt, nước mắt lại rơi xuống, khiến Tứ gia không biết nói thêm gì cho phải.

Tam thiếu nữ nãi nãi khẽ gật đầu, nha hoàn phía sau biết ý liền rời đi, một lát sau quay lại, trên tay cầm theo tay nải đưa cho Tam thiếu nữ nãi nãi. Tam thiếu nữ nãi nãi cầm lấy, lại đưa cho Song Nhi.

Song Nhi hai mắt đầm lệ, không hiểu gì mà nhận tay nải. Tam thiếu nữ nãi nãi chuyển mắt nhìn Tứ gia, lại nhìn bốn người sau lưng hắn. Tứ gia hiểu bà có điều muốn nói riêng với mình, liền ra dấu cho Phong Tế Trung, để người này dẫn bọn Trương Triệu Lý đi ra xa vài bước.

Lúc này, Tam thiếu nữ nãi nãi mới hạ giọng nói: “Vi công tử giết chết Ngao Bái, đại ân đại đức này cả đời chúng ta khó quên. Song Nhi làm nha hoàn nhà chúng ta không lâu thì đại nạn ập tới, cũng đã làm khổ nàng rồi. Nàng và Vi công tử là thanh mai trúc mã, hơn nửa tấm lòng Vi công tử vì nàng mà không tiếc...tình thân...Ta không phải là kẻ sắt đá, giờ thấy các ngươi có thể gặp lại, cũng coi như ông trời có mắt. Ta hiện giờ giao lại Song Nhi cho Vi công tử.”

* Tịnh thân: bị thiến đó

Tứ gia trợn mắt há hốc mồm, vừa muốn chối từ đã thấy Song Nhi vui mừng kêu lên: “Tam thiếu nữ nãi nãi...”, rồi lại nói: “Tiểu Bảo! Như vậy thì tốt quá rồi!”

Tứ gia tim đập loạn, mãi mới nói: “Phu nhân...này, điều này sao có thể được?”

Tam Thiếu nữ nãi nãi liền nói: “Có cái gì không được? Chỉ là ‘vật về với chủ’ mà thôi.” Nàng thấy Tứ gia lịch lãm trầm ổn, có dũng có mưu thì âm thầm cảm thấy tương lai Song Nhi thật có phúc.

Tứ gia trong lòng cảm thấy vạn phần không được, nhưng nếu thẳng thừng từ chối e rằng cũng không ổn, vì vậy đành nói: “Không dám giấu phu nhân, lần này ta ra ngoài là phụng mệnh làm một việc quan trọng, sống hay chết còn không rõ. Nếu mang theo Song Nhi...ta không muốn nàng theo ta chịu khổ.”

Tam Thiếu nữ nãi nãi còn chưa mở miệng thì Song Nhi đã vội vàng nói: “Ta không sợ khổ, Tiểu Bảo, chỉ cần có thể ở cùng người, ta cái gì cũng không sợ.”

Nghe Song Nhi nói vậy thì Tam thiếu nữ nãi liền tiếp lời: “Một khi đã như vậy, Vi công tử cứ mang theo Song Nhi đi. Nàng nguyện ý như vậy, công tử xin đừng bỏ lỡ đoạn nhân duyên trời định này. Hơn nữa, ta e chúng ta cũng không ở đây lâu được. Sau sự kiện đêm qua, Trang gia đã đắc tội với Thần Long giáo, nếu công tử không mang Song Nhi đi, chẳng phải nàng còn chịu khổ hơn sao?”

Tứ gia đang vắt óc không biết từ chối thế nào, nghe được hai chữ “nhân duyên” thì động lòng, lại thấy Tam thiếu nữ nãi nói hợp tình hợp lý, vì thế liền nói: “Nếu đã như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên còn đang không ngừng giả ma trêu chọc nhau, bỗng nhiên thấy Tứ gia tiến đến, theo sau còn có một nha hoàn dung mạo xinh đẹp thì trợn tròn mắt kinh ngạc.

Tứ gia nói: “Triệu đại ca, Trương đại ca, Phong đại ca, Lý đại ca, chuyện tối hôm qua, xin các vị giữ kín giùm.”

Phong Tế Trung, Lí Lực Thế là người từng trải, tự nhiên hiểu rõ điều gì có thể nói, điều gì không thể nói. Mà Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền là thị vệ trong cung, cảm thấy nếu nói ra chuyện này thì mình cũng thực mất mặt.

Vì thế bốn người vội vàng đáp ứng. Tứ gia lại nói: “Cô nương này...là bằng hữu trước đây của ta, gọi là Song Nhi, về sau mọi người nhớ chiếu cố cho nàng.”

Bốn người đều là nam tử hán đại trượng phu, thấy Tứ gia dẫn theo một cô nương xinh đẹp đi làm công chuyện thì cảm thấy kì lạ vô cùng, nhưng cũng không dám nhiều lời, đành phải cúi đầu đồng ý.

Tứ gia lại giới thiệu bốn người kia cho Song Nhi nghe. Song Nhi trời sinh tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên Triệu Trương Phong Lý rất nhanh đều quý mến nàng.

Sáu người cùng nhau lên đường. Tuy rằng ban đầu Tứ gia cảm thấy mang theo Song Nhi có điểm dư thừa lại không an toàn, nhưng chốc lát sau hẳn đã nhận ra đây chính là một chuyện tốt.

Song Nhi thông minh lại nghe lời, chịu thương chịu khó. Hơn nữa trước đây nàng đã quen chăm sóc Vi Tiểu Bảo, cho nên dọc theo đường đi hầu hạ Tứ gia rất chu toàn, ngay cả bốn người Trương Triệu Phong Lí cũng được lấy phúc.

Ăn uống ngủ ngơi mấy ngày, mắt thấy sắp đến dưới chân núi Ngũ Đài, hôm nay, sáu người liền chọn nghỉ ngơi ở quán trọ. Mới vừa vào chỗ ngồi, Tứ gia đã thấy trong góc phòng, bốn lát ma to béo đang ngồi.

Tứ gia trầm nghĩ: “Hoàng A Mã giao cho ta chuyện này, hơn một nửa hẳn là có quan hệ đến Hoàng nội tổ. Nhưng nơi này xuất hiện nhiều lát ma như vậy, chuyện này có liên quan gì tới Thuận Trị để không? Dù sao bây giờ manh mối xuất hiện, xem ra có thể bắt tay điều tra rồi.”

* Hoàng nội tổ: ông nội của vua

Tứ gia từ sau khi tiếp quản thân thể của Vi Tiểu Bảo, đã sớm kiểm tra kĩ phòng ở, lục ra được ngân phiếu mấy chục vạn. Nghĩ đến “sự tích quang vinh” của Quế công công, lại thêm việc nghe nói hẳn từng được giao cùng với Sách Ngạch Đồ đi khám nhà Ngao Bái, lòng Tứ gia hiển nhiên hiểu rõ lai lịch số bạc này.

Từ xưa đến nay, trong chốn quan trường, lừa trên gạt dưới là điều quan viên nào cũng biết. Cho nên giao đại thần khám nhà sao...Sách Ngạch Đồ hẳn phải tham ô không ít đâu, mà để bịt miệng thì đương nhiên Tiểu Quế Tử cũng được chia phần.

Lần này ra ngoài làm việc, Tứ gia chỉ sợ có người phát hiện ra số bạc giấu trong phòng mình, vì vậy hẳn liền đem ngân phiếu chia làm mấy phần, dùng giấy dầu gói lại cất ở các chỗ khác nhau.

Xem ra lúc này cần sự hỗ trợ của tiền tài rồi...Tứ gia sờ tay vào trong ngực, cố ý lấy ra tờ ngân phiếu trị giá một ngàn hai trăm lượng, đập lên bàn, kêu to: “Tiểu nhị, còn không mau mang đồ ăn lên, lấy rượu ra đây!”

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên nghe nói đến rượu, cũng ồn ào đòi hỏi làm rộn cả quán lên. Chủ quán thấy vậy thì vội vàng chạy qua định tạ lỗi, nhưng bị xấp ngân phiếu làm cho á khẩu. Tứ gia lại quát: “Nhìn

cái gì mà nhìn, mắt chó của người bị mù sao, bản công tử có tiền, rất nhiều tiền. Hừ, còn không mau mang đồ lên!”

Phong Tế Trung, Lí Lực Thế thấy Tứ gia bình thường sống rất khiêm tốn, hôm nay lại đột nhiên phô trương thanh thế, liền biết Tứ gia làm vậy hẳn là có dụng ý. Hai người âm thầm nhìn khắp trong phòng, quả nhiên cảm thấy đáng nghi nhất chính là đám lạt ma.

Chủ quán cúi đầu khom lưng đi xuống. Mà Phong Tế Trung thì ghé vào tai Tứ gia, nói nhỏ: “Công tử, mấy lạt ma kia thoát nhìn không phải người tốt.”

Lí Lực Thế cũng nói: “Bọn họ hình như đều biết võ công.”

Tứ gia nói: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Mà Song Nhi thấy ba người chụm đầu một chỗ bàn bạc, liền hỏi: “Tiểu Bảo, sao vậy?”

Tứ gia liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhiên cao giọng nói: “Song Nhi, suýt nữa ta quên mất, trong tay nải của ta còn có một chuỗi trân châu quý giá vô cùng, hạt hạt to bằng hột nhãn. Để lát về phòng ta đeo cho người.”

Song Nhi thấy hắn nói như vậy, tuy rằng kinh ngạc nhưng lại vô cùng cao hứng, nói: “Thật ư? Nhưng như thế có quý quá không, ta không đeo cũng được.”

Tứ gia nói: “Không quý không quý, cũng chỉ mấy vạn lượng bạc mà thôi!”

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả ánh mắt của mọi người trong quán đều dồn vào Tứ gia, mà Phong Tế Trung và Lí Lực Thế lại nhỏ giọng nói với nhau: “Lần đầu tiên gặp Vi hương chủ, chẳng phải hương chủ cũng nói kiểu này sao? Aizz, làm ta cứ nghĩ hắn trời sinh là loại du côn vô lại.”

Lí Lực Thế tiếp lời: “Đúng vậy, hóa ra Vi hương chủ khi đó cố ý giả bộ như vậy đánh lừa chúng ta. Ta thật là có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn.”

Triệu Tề Hiền nói: “Công tử, người mang theo thứ quý như vậy sao? Có thể lấy ra cho chúng ta mở mang tầm mắt được không?”

Tứ gia nói: “Người điên rồi sao, tục ngữ có câu “tài bất lộ bạch”, hừ, ngu ngốc như người thì chúng ta đã bị cướp lâu rồi!”

* Tài bất lộ bạch: không để lộ của cải ra ngoài

Triệu Tề Hiền nói: “Công tử anh minh!”

Sáu người cơm nước xong xuôi, Tứ gia liền trở về phòng. Phong Tế Trung, Lí Lực Thế hai người trọ một gian bên trái. Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên trọ một gian bên phải. Tứ gia và Song Nhi ở gian giữa.

Song Nhi nói: “Tiểu Bảo, người thực sự định tặng ta chuỗi trân châu lớn như vậy sao?”

Tứ gia ho khan một tiếng, trả lời: “Ta chỉ là cố ý muốn nói cho người khác nghe thôi.”

Song Nhi hơi chút thất vọng, hỏi: “Là vậy sao...Tiểu Bảo, vì sao người phải rêu rao như vậy?”

Tứ gia thấy nàng có vẻ mất mát, liền nói: “Nếu người thích, sau này rảnh rồi chúng ta sẽ đi mua...Người yên tâm, ta hứa thì nhất định sẽ làm. Đúng rồi, người biết võ công, đúng không?”

Song Nhi nói: “A, ta biết rồi, Tiểu Bảo, người là muốn dụ kẻ xấu đến trộm trân châu rồi bắt lại, có đúng không?”

Tứ gia cười, nói: “Thông minh. Chỉ là, Song Nhi, người xấu không phải chỉ có một người cho nên tối nay sợ rằng người không thể ngủ được rồi. Đừng sợ, lát nữa nếu bọn chúng xông vào, đám người Phong ca sẽ hỗ trợ người.”

Song Nhi nói: “Ta không sợ đâu. Đúng rồi, Tiểu Bảo, bốn người kia rốt cục là ai? Ta thấy Phong đại ca chính khí ngút trời, Lí đại ca khôn khéo từng trải, mà Trương đại ca, Triệu đại ca lại có chút góc ghech.”

Tứ gia cười nói: “Ánh mắt của ngươi khá lắm, nhanh như vậy đã nhìn ra được bản chất của bọn họ. Nhưng mà Song Nhi, cứ yên tâm, bọn họ đều là thủ hạ của ta.”

Song Nhi nhìn hẳn, ánh mắt lấp lánh: “Tiểu Bảo, ta phát hiện ngươi bây giờ rất lợi hại.”

Tứ gia nhướn mày, nói: “Dựa vào đâu mà nói như vậy?”

Song Nhi che miệng cười, nói: “Trước đây ngươi sẽ chẳng bao giờ nói kiểu câu ‘dựa vào đâu mà nói vậy’ đâu, hiện giờ lại khiêm tốn lắng nghe như vậy. Nhưng mà, bộ dạng lúc ngươi ở dưới lầu hù dọa chủ quán, quả thực giống y đúc hồi ở Lệ Xuân Viện...”

Tứ gia nói: “Thì ra trở mặt như lật giấy là năng lực của ta.”

Song Nhi lại nói: “Còn nữa, ta thấy Phong đại ca, Lý đại ca võ công rất cao cường. Tiểu Bảo, hai người như vậy mà cam nguyện làm thủ hạ của ngươi, đương nhiên cho thấy ngươi có năng lực rồi.”

Tứ gia nhìn đôi mắt sáng trong của nàng, nghĩ một lát liền nói: “Yên tâm, ta mặc kệ lợi hại thế nào, trước sau vẫn là Vi Tiểu Bảo.”

Song Nhi lại hưng phấn nói: “Nếu Xuân Hoa cô cô nhìn thấy ngươi có tiền đồ như vậy, hẳn sẽ vui mừng vô cùng.”

Tứ gia ngắt ra, hỏi lại: “Thật không?” mặc dù trong lòng hoàn toàn không rõ “Xuân Hoa cô cô” là người nào.

Song Nhi nói: “Tất nhiên. Mẹ ngươi trước kia luôn mắng bộ dạng ngươi thật không có tiền đồ, hiện giờ thì tốt rồi...Tiểu Bảo, chúng ta sau này quay về Dương Châu, bỏ tiền chuộc Xuân Hoa cô cô ra được không?”

Tứ gia suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Tất nhiên là phải vậy!”

Sau đó Song Nhi ra ngoài xách nước ấm, trở về hầu hạ Tứ gia rửa chân. Rửa xong, Song Nhi nói: “Tiểu Bảo, khi này lúc ta xuống lầu mức nước, phát hiện có mấy kẻ lén lút.”

Tứ gia cười: “Không sao, ta còn đang mong bọn chúng làm như vậy kia.”

Vì để sớm dụ sói vào nhà, Tứ gia liền thổi tắt nến đi, mà Song Nhi thì trốn sau ghế, nhỏ giọng nói: “Tiểu Bảo, ngươi còn chưa nói với ta, lần này ngươi ra ngoài làm gì vậy? Ta nghe Tam thiếu nãi nãi nói giờ ngươi đang làm việc trong cung, có phải không?”

Tứ gia đáp: “Ừ, ta hiện tại ở trong cung.”

Song Nhi lại nói: “A, như vậy nghĩa là ngươi làm việc cho Hoàng thượng à?”

Tứ gia lại đáp: “Đúng vậy.”

Song Nhi buồn bực nói: “Ta không thích Hoàng thượng, Hoàng thượng giết chết rất nhiều người của Trang gia.”

Tứ gia nói: “Hoàng thượng cũng là bị gian thần ép buộc thôi. Ngươi nghe Tam thiếu nãi nãi nói rồi đấy, hung thủ chân chính là Ngao Bái.”

Song Nhi thở dài.

Trong bóng tối, Song Nhi bỗng nhiên nghe được cửa “xoẹt” một tiếng rất nhẹ.

Vì thế, nàng đứng bật dậy. Mà Tứ gia cũng nhận ra, nương theo ánh đèn lồng treo bên ngoài, hẳn nhìn thấy một cái ống thật dài được nhét qua lỗ thủng trên cửa sổ, đầu ống còn bốc lên một làn khói nhẹ.

Song Nhi cả kinh, vội vàng kéo chăn che kín miệng mũi của Tứ gia, thì thầm: “Tiểu Bảo, cố ngừng thở một lát, người xấu dùng khói thuốc mê!”

Tứ gia không ngờ hóa ra trộm cắp còn có chiêu này, từ trước tới giờ hẳn luôn nghĩ muốn cướp là trực tiếp xông vào giết người phóng hỏa. Vì thế vội vàng nghe lời bịt mũi lại, còn Song Nhi thì chui vào trong màn. Một lát sau, cửa liền bị đẩy vào.

Hai ba bóng người đi về phía giường, dọc đường còn không ngừng sờ soạng kiểm tra. Mà lúc vừa tới đầu giường, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng hô to: “Có kẻ trộm!”

Ba kẻ kia kinh hãi, vội vàng xông lên giường, định khống chế Tứ gia. Nào ngờ vừa vén màn lên, một thân ảnh nhỏ xinh đã chờ sẵn, nàng vung tay, lần lượt điểm huyệt trên người ba kẻ đó.

Ba người lập tức không thể cử động, cứng đờ tại chỗ. Song Nhi nhảy xuống trước, thấp sáng ngọn đèn trong phòng. Sau đó Tứ gia mới từ từ bước ra, nhìn ba tên Lạt ma đứng như trời trồng thì không nhận được bật cười, nói: “Song Nhi, võ công của ngươi thật tốt!”

Bên ngoài, Phong Tế Trung và Lí Lực Thế áp giải một tên Lạt ma vào. Tứ gia nói: “Không nên kinh động người khác, Phong đại ca, huynh ra ngoài xử lý đi.”

Phong Tế Trung lập tức ra khỏi phòng, Tứ gia lại nói: “Bọn họ dùng khói thuốc mê, nên e rằng Trương Triệu hai người kia đã mê mết rồi. Phiên Lý đại ca ra ngoài kiểm tra xem. Song Nhi có võ công, những người này lại đều đã bị điểm huyệt, huynh không cần lo lắng.” Lí Lực Thế cũng tuân mệnh đi ra.

Tứ gia đuổi hai người kia ra khỏi phòng xong thì nhẹ nhàng thở ra, quay lại nhìn đám Lạt ma, hỏi: “Các người từ đâu tới, tới đây định làm gì?”

Thủ lĩnh đám Lạt ma nói dối quanh co: “Chúng ta chỉ đi ngang qua đây thôi.”

Tứ gia cười: “Các người chỉ đi ngang qua, ngang qua kiểu gì mà lại vào phòng của ta.” Rồi hần lại nói: “Song Nhi, người xem trên người họ có đồ gì khả nghi không?”

Song Nhi gật đầu, nhanh chóng soát người đám Lạt ma, lấy ra được một ít bạc vụn, một vài món đồ hình như là đồ cổ, ngoài ra còn một phong thư.

Tứ gia vươn tay cầm thư, lại nhìn khuôn mặt lo lắng của đám Lạt ma, nói: “Các người từ đâu đến, không định khai sao? Được, Song Nhi, giết bọn họ đi.”

Một Lạt ma sợ hãi quá, kêu lên: “Đừng, đừng, ta nói, ta nói, chúng ta, chúng ta...là Lạt ma trên núi Ngũ Đài, muốn đến...kinh thành truyền tin!”

Tứ gia nói: “Kinh thành? Đưa cho ai?”

Người nọ do dự không muốn nói. Tứ gia liền nháy mắt một cái, Song Nhi lập tức đá Lạt ma một cước, rồi Tứ gia mới nói: “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?”

Lạt ma bị ép đành phải nói: “Là...Bá sư phụ ở kinh thành. Ta không thể nói nữa, nói nữa sẽ chết.”

Tứ gia nhìn sắc mặt, biến người kia không nói dối, liền hỏi: “Người đưa phong thư này?”

Tứ gia lơ đãng cúi đầu, đột nhiên phát hiện mặt trên bức thư có ẩn chứa văn tự thì không khỏi ngẩn ra

* Văn tự: chữ viết

Lạt ma thấy Tứ gia là người Trung Nguyên, cho dù phát hiện thư có chữ cũng không đọc được nội dung thì liền nói: “Người không biết phải không? Nếu muốn biết ta sẽ nói cho người.”

Tứ gia nghi ngờ hỏi: “Người thật sẽ nói cho ta sao?”

Lạt ma nói: “Trên thư viết...các Lạt ma lập tức quay về núi Ngũ Đài, không được chậm trễ...”

Tứ gia cười nói: “Người thông minh đấy, nói dối rất giống thật. Đáng tiếc, trên thư rõ ràng không viết như vậy.”

Lạt ma kinh ngạc ngẩng người, hỏi: “Người...Người biết chữ này? Làm sao người biết được.”

Tứ gia nói: “Biết được mấy chữ, vừa vặn đủ dùng.”

Lạt ma sợ hãi nhìn Tứ gia: “Người...Người là ai? Người muốn gì?”

Tứ gia nói: “Lời này ta nên hỏi người mới phải, sao người lại hỏi ngược lại ta?”

Mở bức thư ra, Tứ gia nhìn một lát, khoe miệng không khỏi khẽ nhếch lên. Đúng lúc này, Phong Tế Trung và Lí Lực Thế quay lại. Tứ gia liền nói với Song Nhi: “Song Nhi, người mang giấy bút lên đây cho ta.”

Song Nhi gật đầu, lập tức xuống lầu lấy giấy bút. Tứ gia thấy nàng khuất bóng, mới nói với hai người Phong Lí: “Những lạt ma này không thể giữ lại, đành làm phiền hai vị rồi.”

Nhóm lạt ma nghe được, nhin không được cầu xin thăm thiết, Phong Tế Trung tiến lên điểm á huyết của họ, Lí Lực Thế thì nói: “Hương chủ, vì sao phải giết bọn hân?”

* á huyết: huyết cam

Tứ gia nói: “Ta tất có dụng ý của riêng mình, đợi lát nữa chúng ta cứ làm như vậy, như vậy...”

Tứ gia dặn dò xong thì cũng là lúc Song Nhi mang giấy và bút vào phòng, nói: “Tiểu Bảo, ta mượn của chủ quán, người xem có dùng được không?”

Tứ gia gật đầu, sai Song Nhi trải giấy ra, lại bảo nàng nghiền mực. Sau đó, hân chấm bút lông vào nghiền, mắt nhìn chữ Tạng trên thư, rồi mới chậm rãi hạ bút viết.

Song Nhi đứng một bên nhìn, không nhin được cười mà nói: “Tiểu Bảo, người làm ta giặt cả mình. Ta còn tưởng người thực sự học chữ rồi cơ, hóa ra chỉ là vẽ chữ, hơn nữa còn vẽ xấu như gà bới!”

43. Chương 43: Ngọa Hồ Tàng Long

Tứ gia nghe Song Nhi nói vậy, không khỏi cũng cười: “Xấu đến thế sao?”

Song Nhi gật đầu, nói: “Không nhìn ra nổi là chữ gì...Khoan, thực sự rất giống chữ trên phong thư.” Nàng nói xong liền quay lại nhìn đám Lạt ma một cái.

Tứ gia gật đầu, không giải thích gì thêm, giơ tờ giấy kia lên, chờ mực khô đi liền gấp lại, cẩn thận bỏ vào trong phong thư, ở bên ngoài lại viết thêm mấy chữ. Song Nhi lúc đầu không để ý tới, nhưng nhìn kỹ một lát thì sợ hãi kêu lên: “Tiểu Bảo, người thật lợi hại, giống như đúc a!”

Phong Tế Trung Lí Lực Thế nghe xong, cũng chạy lại nhìn, kinh ngạc không thôi. Chữ viết trên hai phong thư quả thực giống nhau y đúc, khó lòng phân biệt thật giả. Chữ Tạng mọi người đều không biết, nhưng công phu bắt chước nét chữ của Tứ gia thì ai cũng có thể thấy được.

Tứ gia nói: “Phong đại ca, Lý đại ca, các người cứ theo như kế hoạch đã bàn. Thư đây, cẩn thận làm việc.”

Hai người chấp tay hành lễ: “Tuân mệnh công tử.” Nói xong, Phong Tế Trung cẩn thận nhét thư vào lòng, lại cùng Lí Lực Thế kéo mấy tên Lạt ma ra ngoài.

Song Nhi hỏi: “Tiểu Bảo, người định xử trí mấy Lạt ma này thế nào?”

Tứ gia thấy nàng tuổi còn nhỏ, sợ nàng không chịu nổi cảnh giết chóc, hoặc giả nếu tệ hơn có khi còn nảy sinh xung đột với mình, vì vậy lúc trước mới cố ý đuổi nàng đi để nói chuyện riêng với hai người Phong Lí. Lúc này nghe nàng hỏi, hân qua loa nói: “Đem bọn họ kéo ra ngoài, đưa lên quan phủ.”

Quả nhiên, Song Nhi rất vừa lòng với cách giải quyết này, nàng nói: “Cũng nên giáo huấn bọn họ một chút, dám dùng thuốc mê, bọn người này xem ra thường xuyên giở trò trộm cướp a.”

Tứ gia nói: “Đương nhiên phải làm vậy rồi.”

Ngày hôm sau, khi Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền tỉnh dậy, không thấy hai người Phong Lí đâu thì khá ngạc nhiên. Trương Khang Niên ngáp một cái, nói: “Tối hôm qua không biết tại sao mà ngủ ngon thế nhỉ, mở mắt ra đã thấy trời sáng rồi.”

Triệu Tề Hiền nói: “Ta cũng vậy, có lẽ là mấy hôm nay bốn ba vất vả quá sức, sau này nhất định phải cảnh giác một chút. Đúng rồi, sao không thấy Phong đại ca, Lý đại ca đâu?”

Song Nhi cũng chạy đi tìm quanh, mà Tứ gia thì bình thần uống trà, cảm thấy trà này vừa chua vừa nhạt, so với trà cống phẩm trước đây hẳn thường thức thì một trời một vực. Miễn cưỡng hớp một ngụm nhuận giọng, Tứ gia mới nói: “Hai người bọn họ có việc, tối hôm qua ra ngoài rồi. Chúng ta ăn xong điểm tâm rồi lên đường, không cần chờ.”

Kể ở trong cung, quan trọng nhất là khéo léo, biết chuyện nào nên hỏi chuyện nào không nên, vì thế Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền liền vội gặt đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, ăn cơm trước.”

Bốn người ăn cơm xong, Trương Khang Niên mới hỏi: “Công tử, giờ chúng ta đi đâu?”

Tứ gia nói: “Người và Triệu đại ca ra ngoài mua ít hương hoa oản quả cho ta. Phía trước là núi Ngũ Đài, nghe nói chùa trên núi rất thiêng. Chúng ta lần này có dịp đi ngang qua, cũng nên lên đó cúng bái cầu xin thần Phật một chút.”

Nói xong, hắn lấy tờ ngân phiếu ra, nói: “Quần áo tăng nhân cũng chuẩn bị luôn đi, chọn hẳn loại tốt nhất ấy, đừng để người ngoài nói chúng ta keo kiệt. Còn nữa,...các người mua một bộ nam trang cho Song Nhi đi, ta nhớ chùa chiền hình như không cho phép nữ nhân bước vào.”

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền thấy tiền thì mắt sáng rực lên, nhanh chóng chạy đi.

Hai tên thị vệ này tuy nhát gan, lại thiếu kinh nghiệm giang hồ nhưng làm mấy công việc vặt vãnh thì hiệu suất rất cao. Chẳng mấy chốc Trương Triệu hai người đã mua xong gần hết đồ. Ôm không xuể, họ còn thuê mấy người địa phương vác hộ mang tới quán trọ. Về tới nơi, hai người đưa lại cho Tứ gia ba trăm lượng bạc, mà Tứ gia, sau khi kiểm tra xong chỗ đồ, cảm thấy vừa lòng liền thưởng luôn số tiền thừa cho hai người kia.

Song Nhi thay nam trang, giả làm thư đồng đi theo Tứ gia lên núi. Dọc đường đi, Trương Triệu hai người vui vẻ ra mặt, cười nói không ngừng. Đường lên núi càng lúc càng gập ghềnh quanh co, sau một hồi lâu, đoàn người mới lờ mờ nhìn thấy trong màn mây bóng dáng một ngôi chùa cũ nát, bên trên đề ba chữ “Thanh Lương Tự”.

Chú tiểu canh ngoài cổng chùa thấy có người đến, vội vàng đi vào thông báo. Không lâu sau, Trùng Quang đại sư đã ra nghênh đón bọn họ.

Trùng Quang tươi cười rạng rỡ, hai mắt tỏa sáng nhìn đồng đồ lễ sau lưng Tứ gia. Phải biết Thanh Lương Tự không phải là chùa lớn, cho nên từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên trụ trì như hắn nhìn thấy “Thần Tài” a.

Tăng nhân trong Thanh Lương Tự cũng vậy. Họ ngày ngày sống cuộc sống kham khổ, nay nhìn thấy quần áo mới, trong chốc lát vui mừng không thôi, hoan hỉ chạy ra xem, miệng không ngừng niệm “A Di Đà Phật”.

Nhìn Trùng Quang ngồi ghế trên, Tứ gia khom lưng, nói: “Tại hạ họ...Quế, là người Dương Châu, không quản đường xá xa xôi tới đây, chính là vì gia đình xưa nay đều thành tâm lễ Phật. Mấy ngày trước, một hòa thượng có tới nhà ta, nói rằng trong nhà sắp xảy ra tai họa, muốn tránh phải đi xa ngàn dặm lễ bái. Trên đường trắc trở gập ghềnh nên tại hạ chỉ có thể mang theo từng này đồ, xin phương trượng vui lòng nhận cho.”

Trùng Quang nói: “A Di Đà Phật, thí chủ có lòng thành như vậy, Phật tổ đương nhiên sẽ phù hộ gia đình thí chủ bình an vượt qua tai kiếp.”

Tứ gia nói: “A Di Đà Phật, đa tạ đại sư đã ban phước. Một chút lễ mọn này nếu không đủ, còn có...” Tứ gia rút ngân phiếu trong ống tay áo ra, dâng lên Trùng Quang, “Cảm phiền đại sư lập đàn tràng cầu an ba ngày trong chùa.”

Trùng Quang cúi đầu nhìn, thấy trên tay Tứ gia là ngân phiếu ba ngàn lượng, cao hứng đến tay cũng run lên, vội vàng nói: “Thí chủ thành tâm thành ý như vậy, lão nạp sao có thể từ chối được.”

Tứ gia gặt đầu, đợi Trùng Quang nhận tiền xong lại khoanh tay thở dài: “Con người trên đời này, hơn phân nửa là những kẻ ham mê vinh hoa phú quý. Lại không hiểu thấu được giáo lý nhà Phật, không tức là sắc, sắc tức là không. Tại hạ năm xưa cũng là kẻ tục tăng như vậy, cho nên lần này lên núi, muốn mượn linh khí trong chùa tẩy trừ ô trọc của bản thân...”

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền đứng một bên nghe mà ghen hòng nhìn trôn trối, Song Nhi cũng ngo ngác nhìn Tứ gia, hoàn toàn không hiểu hần đang lăm nhăm cái gì...Mà Trùng Quang thì hai mắt lại sáng lên, nói: “Thiện tai, thiện tai, thí chủ thực có duyên với nhà Phật.”

Tứ gia cười, vẻ mặt dường như vừa được ngộ đạo xong, nói: “Đúng rồi, xin hỏi đại sư, không biết trong chùa còn phòng trống hay không? Chỉ cần có chỗ trú là được rồi...”

Trùng Quang do dự một lát, cuối cùng nói: “Phòng...thì thật ra vẫn còn, chỉ là quá mức cũ kĩ...sợ rằng thí chủ ở không quen.”

Tứ gia nói: “Ngày xưa Phật tổ ngồi dưới gốc bồ đề mà ngộ đạo, ta nay lại yêu cầu xa hoa phí phạm, vậy há chẳng phải khinh nhờn đạo lý hay sao?”

Trùng Quang ngẩn ra, sau đó vỗ tay, nói: “Lời của thí chủ thật khiến lão nạp mở mắt.”

Nói xong, Trùng Quang quay đầu lại: “Người đâu, dẫn Quế thí chủ về dãy nhà sau hậu viện nghỉ ngơi.”

Tứ gia chấp tay trước ngực: “Đa tạ đại sư.”

Đoàn người đi tới hậu viện, quả nhiên thấy một khu nhà hoang vu cũ nát, cỏ dại mọc thành bụi chỗ chân tường, cửa sổ thì thủng lỗ chỗ. Trương Khang Niên nói: “Lão hòa thượng hóa ra không hề nói dối, nơi này thực không phải cho người ở.”

Triệu Tề Hiền cười: “Cũng may là còn có phòng, ít nhất vẫn che mưa chắn gió được.”

Trương Khang Niên vung tay một cái, đập chết một con muỗi, lầu bầu: “Che mưa chắn gió thì được, nhưng mà không che nổi muỗi đâu. Đêm nay xem ra ta phải hi sinh máu huyết của bản thân rồi.”

Song Nhi hỏi: “Tiểu Bảo, vừa rồi lúc ở đại sảnh người nói với lão hòa thượng, cái gì đó ‘sắc tức là không’ nghĩa là gì, ta nghe không hiểu?”

Tứ gia nói: “Người hiểu hay không không quan trọng, quan trọng là Lão hòa thượng đó nghe hiểu.”

Trương Khang Niên cười hi hi: “Song Nhi cô nương, thấy công tử nhà chúng ta lợi hại chưa? Nhưng như thế thì người càng nên yên tâm, chúng ta chỉ cần nghe theo sắp xếp của công tử là chắc chắn thành công.”

Triệu Tề Hiền cũng phụ họa theo đuôi. Tứ gia nhìn hai người, một bên ca tụng mình lên tận trời, một bên thì đập muỗi bôm bốp, cười nói: “Nhưng ta không sắp xếp được mấy con muỗi này đâu, cho nên các người đành phải tự nghĩ biện pháp đuổi nó đi rồi.”

Trương Khang Niên nói: “Ta đi ra ngoài hỏi tăng nhân trong chùa xem có cách nào không.” sau đó định kéo Triệu Tề Hiền đi. Tứ gia gọi hai người lại, nói: “Khoan đã, nhớ rõ không được tiết lộ thân phận...Ừm, nếu có ai hỏi tại sao các người nói giọng kinh thành thì các người sẽ trả lời thế nào?”

Triệu Tề Hiền đảo mắt một lát, nói: “Chúng ta sẽ nói mình là người được công tử thuê làm hộ vệ, có được không?”

Tứ gia cười: “Vô cùng tốt!”

Song Nhi thấy hai người kia cười hi hi ha ha rồi đi, liền hỏi: “Tiểu Bảo, người...càng ngày càng lợi hại. Vừa rồi lúc nói chuyện với lão hòa thượng kia...”

Tứ gia hỏi: “Làm sao?”

Song Nhi lắc đầu, nói: “Aizz, ta cũng không biết phải diễn tả thế nào, chỉ cảm thấy là lạ.”

Tứ gia thấy nàng tỏ ý nghi ngờ, liền cười: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều. Mà Song Nhi, người xem Trùng Quang đại sư kia có biết võ công hay không?”

Song Nhi nghe hần hỏi vậy, liền nói: “Ta thấy hai mắt hần sáng quắc tinh tường, hần là người võ công, nhưng không biết có cao cường không.”

Tứ gia nói: “Ừ...Về sau sẽ biết.”

Một lát sau, hai người Trương Triệu trở về, tỏ khổ với Tứ gia: “Đám hòa thượng kia thật dở người, hừ, còn nói không được sát sinh. Chẳng lẽ chúng ta mở lòng từ bi không giết con muỗi mà để nó hút khô máu chúng ta sao?”

Tứ gia khi này cũng bị đốt mấy nhát, hơi ngứa ngứa khó chịu nhưng vì thể diện mà không dám kêu khổ.

Song Nhi nói: “Ta nhớ cây ngải có thể đuổi muỗi. Không sao, ta đi ra ngoài tìm một chút, đốt lên là tốt rồi.”

Ba người nghe vậy thì mừng rỡ vô cùng, vội thúc giục Song Nhi mau đi.

Giữa trưa, Trùng Quang mời bốn người ra trai phòng dùng đồ ăn, sau đó lại đích thân dẫn Tứ gia đi tham quan trong chùa. Thanh Lương Tự quả nhiên không lớn, chỉ là một chùa nhỏ đơn sơ, bên trong đặt tượng của Phật tổ Như Lai và mười tám vị La Hán... Nhưng lúc trở về hậu viện, Tứ gia tinh mắt lưu ý đến một phòng ở góc khuất, cửa phòng đóng chặt, chung quanh cũng không thấy có bóng tăng nhân nào.

* trai phòng: phòng của tăng ni. Ở đây là chỉ phòng ăn chung trong chùa.

Tứ gia không hỏi, chỉ trao đổi một chút giáo lý nhà Phật với Trùng Quang. Trùng Quang thấy Tứ gia kiến thức uyên thâm thì vô cùng đắc ý, ánh mắt nhìn Tứ gia cũng khác hơn trước.

Về đến cửa phòng, Tứ gia nói: “Mấy năm gần đây tại hạ sở dĩ không viếng thăm các chùa lớn, chính là bởi cảm thấy những nơi đó thiện nam tín nữ tới lui nườm nượp, không khí cũng trở nên xô bồ. Mà ở nơi này, ta lại thấy lòng mình bình an gần gũi đất trời, thực là chốn ngọa hổ tàng long.”

Trùng Quang nghe Tứ gia hết lòng khen ngợi thì mỉm cười: “Thiện tai, thiện tai, điều Quế thí chủ vừa nói, không phải ai cũng ngộ ra được.”

Tứ gia lại nói: “Ta thấy đại sư mắt sáng mày cao, tinh thông kinh Phật, tất nhiên cũng là người ngọa hổ tàng long.”

Trùng Quang nói: “Đâu dám, đâu dám, thí chủ quá đề cao ta rồi. Chỉ là, nói thật, bản tự tuy nhỏ, nhưng thật cũng có ngọa hổ tàng long.”

* bản tự: chùa của ta.

Tứ gia trong lòng rung động, nhưng ngoài mặt lại không thể hiện ra điều gì, chỉ bình tĩnh gật đầu: “Ta đã sớm đoán được, vừa thấy đại sư, tại hạ đã biết ngài không giống những kẻ phàm phu tục tử.” nói xong, hẩn kính cúi lạy Trùng Quang.

Trùng Quang vội vàng nói: “Thí chủ xin đừng làm vậy, lão nạp không phải là nói mình.”

Tứ gia nhíu mày, lúc này mới hỏi: “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chỉ là ta đã gặp tất cả các thiền sư trong chùa, trong lòng cảm thấy không ai có khả năng bằng đại sư? Chẳng lẽ ta sai rồi sao?”

* Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ “vỏ quít dày có móng tay nhọn” hoặc “cao nhân đắc hữu cao nhân trị”

Trùng Quang không hề biết mình đã rơi vào bẫy của Tứ gia, hơi thoáng do dự rồi nói: “Không dám đối gạt thí chủ, sư thúc tổ Ngọc Lâm thiền sư của ta mới chân chính là bậc lão giả cao thâm.”

Tứ gia nói: “Ngọc Lâm thiền sư? A, không biết ta có thể được gặp ông ấy hay không?”

Trùng Quang nói: “Xin thí chủ thứ lỗi, sư thúc tổ xưa nay không gặp người lạ, hơn nữa lúc này thiền sư đang bế quan.”

Tứ gia thở dài: “Vô duyên, vô duyên.”

Trùng Quang nói: “Mấy ngày nữa sư thúc tổ sẽ xuất quan, nếu lúc đó thí chủ còn ở trong chùa, ta có thể nói với sư thúc tổ một câu. Chỉ là, cũng chưa chắc có thể gặp được.”

Tứ gia cười nói: “Được đại sư coi trọng như vậy, tại hạ cũng đã thỏa mãn rồi!”

Trùng Quang thấy Tứ gia vẻ mặt thất vọng nhưng cũng không cố cưỡng ép, lại càng thêm yêu thích vị thí chủ vừa hào phóng lại vừa tinh thông Phật pháp này.

Chiều hôm đó Tứ gia ở trong phòng nghỉ ngơi, định bụng đến tối sẽ hành động. Không ngờ mới nằm xuống một lát, lại nghe thấy bên ngoài huyên náo một hồi.

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền cũng nghe thấy tiếng động, sợ Tứ gia gặp chuyện không may, vội vàng chạy tới. Tứ gia nói: “Đi ra ngoài xem có chuyện gì.”

Hai người lĩnh mệnh mà đi, một lát sau quay lại, hoảng loạn nói: “Công tử, không hay rồi, bên ngoài có rất nhiều Lạt ma đang la hét rất hung dữ, nói là một tiểu Lạt ma nào đó bị hòa thượng trong chùa bắt cóc.”

Triệu Tề Hiền còn nói: “Kỳ lạ, chùa này cơm cho tăng nhân còn chẳng đủ, bắt thêm tiểu Lạt ma về làm gì. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là ăn thịt người sao?”

Song Nhi bị lời hấn nói dọa sợ, nói: “Người không được ăn nói linh tinh!”

Tứ gia suy nghĩ một lát, hít sâu một hơi, mùi cỏ ngải bị đốt ngập tràn trong khoang mũi, nói: “Tìm tiểu Lạt ma? Cái này chưa chắc. Chỉ sợ là ‘Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công.’”

44. Chương 44: Ngàn Dặm Truy Đuổi

Trong lúc Tứ gia đang nói, có mấy Lạt ma hung ác xông vào phòng. Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền vội rút dao ra, quát: “Kẻ nào dám vào đây, kinh động công tử nhà ta!”

Một tiểu hòa thượng hỗn hển chạy đuổi theo bọn Lạt ma, vội vàng nói: “Vị thí chủ này tới đây để làm việc thiện, xin các vị đừng...”

Bọn Lạt ma không chịu rời đi, cứ đứng nhìn chằm chằm Tứ gia không thôi. Triệu Tề Hiền quát: “Lạt ma thật vô lễ, công tử nhà ta trời sinh anh tuấn cũng không phải để cho người nhìn. Muốn chết phải không?”

Lạt ma bị mắng thì tức giận, rống lên: “Người nói cái gì?” rồi định tiến lên đánh Triệu Tề Hiền một trận. Một Lạt ma khác thấy thế thì vội kéo hấn ra ngoài, quát: “Không được chạm trề chính sự.”

Trương Khang Niên thấy đám Lạt ma bỏ đi thì chạy ra nói với theo: “Các người chạy mau đấy, bằng không lát nữa đừng hi vọng còn chân mà bò!”

Tiểu hòa thượng chấp tay tạ lỗi với Tứ gia, nói: “Xin thí chủ thứ lỗi, đám Lạt ma này điên rồi...lục lọi lung tung trong chùa, cũng không biết là muốn kiếm thứ gì.”

Tứ gia đứng dậy, nói: “Thật là kỳ quái, núi Ngũ Đài là nơi linh thiêng đất Phật, xưa nay không xung đột gì với đám Lạt ma. Các vị, chúng ta đi ra ngoài xem, rốt cuộc cái gọi là ‘chính sự’ trong miệng đám Lạt ma kia là gì?”

Vừa bước ra ngoài, đã thấy Lạt ma đứng đầy trong sân, vừa la hét vừa xông loạn vào các phòng. Trùng Quang nói: “Các vị tăng nhân, trong chùa các vị đã tìm hết rồi, quả thực không có người nào khác lạ, không biết bây giờ có thể rời đi rồi chứ?”

Lạt ma quát mắt lên, quát: “Hừ, chỉ sợ còn chưa tìm hết đi?”

Nói xong, có một lạt ma tiến đến, nói nhỏ vài câu với Lạt ma kia, sau đó cả đám Lạt ma liền xông thẳng vào phía trong.

Trùng Quang kêu lên: “Xin dừng bước!”

Lạt ma không thèm nghe, cứ hung hăng tiến vào, mà Trùng Quang thì lo lắng theo sau. Nhìn thấy Tứ gia, ông vội nói: “Thí chủ xin tạm thời tránh đi, chỉ sợ...”

Tứ gia nói: “Có chuyện gì vậy? Không biết tại hạ có thể giúp gì chăng?”

Trùng Quang thở dài, trong mắt nồng đậm ưu phiền, nói: “Aizz, một lời khó nói hết, A Di Đà Phật.”

Đúng lúc này, lại nghe thấy tiếng Lạt ma đập cửa ầm ỹ, Trùng Quang vội vàng nói câu xin lỗi với Tứ gia rồi chạy vào. Tứ gia cũng vào theo, sau lưng còn có Trương Triệu và Song Nhi.

Đám Lạt ma vây lấy một ngôi nhà nhỏ, hai mắt long lên sòng sọc, hung ác như hổ rình mồi.

Lạt ma thủ lĩnh ban này kêu lên: “Mau mở phòng này ra!”

Trùng Quang nói: “Đây là nơi bế quan của cao tăng chùa ta, không thể mở!”

Lạt ma quát: “Không mở, được, không mở thì chúng ta phá cửa!”

Đám lạt ma phía sau nghe lệnh, hùng hổ tiến lên mà Trùng Quang cũng xông tới.

Ngày thường, nhìn Trùng Quang ai cũng chỉ thấy đó là một lão già tầm sáu mươi tuổi ngốc nghếch thích nói kinh Phật, không ngờ đến lúc ra tay lại vô cùng linh hoạt nhanh nhẹn. Trương Khang Niên cả kinh nói: “Không ngờ võ công của lão hòa thượng này lại cao như vậy.”

Song Nhi nói: “Đúng vậy...Nhưng sức một người sao địch nổi trăm. Tiểu Bảo, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Tứ gia thấy nhóm Lạt ma càng đánh càng hăng, định bảo ba người kia xông lên hỗ trợ, nhưng lại nghĩ tới vị “Ngọc Lâm thiền sư” kia: “Trùng Quang kính sợ Ngọc Lâm thiền sư như vậy, e rằng lão hòa thượng đó còn lợi hại hơn cả Trùng Quang. Chi bằng nhân cơ hội này, ta cứ để đám Lạt ma ép lão ra ngoài. Hơn nữa, không chừng có thể nghe ngóng được tin tức của Hoàng nội tổ.”

* Hoàng nội tổ: ông nội của vua

Sau khi lấy được thư từ trong tay đám Lạt ma ở quán trọ, người khác có thể không hiểu thư viết gì, nhưng Tứ gia tinh thông văn tự, vừa đọc liền biết thư là của Lạt ma trên Thanh Lương Tự gửi cho đám Lạt ma trong kinh thành, bên trong nói đã có tung tích người đó, hiện đang ở trong Thanh Lương Tự. Chẳng qua trong thư, người gửi chỉ xưng là “sư huynh” hết sức mơ hồ, hẳn là chỉ có người nhận mới hiểu được cặn kẽ. Qua chuyện này, có thể thấy kẻ gửi thư rất cẩn thận, đề phòng thư rơi vào tay người khác sẽ tiết lộ chuyện cơ mật.

Đó chính là lí do vì sao Tứ gia quyết định thẳng tiến đến Thanh Lương Tự.

Trùng Quang quả nhiên như Song Nhi nói, sau mấy chục hiệp giao đấu thì đuối sức, bị một Lạt ma điểm trúng huyệt đạo. Tứ gia ngăn ra, nói: “Đi cứu người!”

Song Nhi lắc người xông ra, mà Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền lại nói: “Công tử, chúng ta cũng phải đi sao? Nếu vậy ai bảo vệ người?”

Tứ gia đá một cước, mắng: “Nhanh lên! Ta không cần người khác bảo vệ.”

Lúc này, Trương Triệu mới chịu rút đao ở thắt lưng ra, anh dũng xông lên.

Mà cũng trong nháy mắt này, cửa phòng đột nhiên bật mạnh, một người thông thả bước ra, dáng người mập mạp to béo, chính là Đại hòa thượng của Thanh Lương Tự.

Tứ gia thấy cửa mở ra liền biết cơ hội đã tới, không kịp che dấu hành tung vội vàng thi triển võ công vọt tới gần. Nhìn qua khe cửa mở rộng, lờ mờ có thể thấy cảnh tượng bên trong, một người đang ngồi tụng kinh, mặt mũi hiền từ. Có lẽ là bởi huyết mạch tương thông, Tứ gia cảm thấy mắt nóng lên, tuy rằng không nhìn được rõ từng đường nét trên gương mặt người kia, nhưng hẳn đám khăng định đó chính là Thuận Trị đế.

Hòa thượng vừa bước ra nhanh chóng phối hợp với Song Nhi, Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền đấu lại đám lạt ma. Trong trận chiến này, Song Nhi dựa vào ưu thế vóc dáng bé nhỏ, nhanh chóng điểm huyệt được rất nhiều tên, khiến cục diện nghiêng về phía có lợi cho bọn họ.

Tứ gia lúc này đã chạy tới giữa sân, đang muốn nhìn rõ hơn thì Đại hòa thượng kia đã đứng chắn trước cửa, chấp tay nói: “Đa tạ các vị thí chủ cứu giúp!”

Tứ gia còn chưa kịp nói thì Song Nhi đã chen vào: “Đại sư phụ, võ công của ông cũng rất tốt a!”

Đại hòa thượng không đáp lời nàng, chỉ nhìn Song Nhi một cái rồi xoay người đi vào phòng.

Tứ gia tập trung nhìn, trước khi cửa đóng lại hoàn toàn, hắc thê đã thấy rõ khuôn mặt người bên trong.

Đáy lòng hắc thê run rẩy, môi gắt gao mím chặt, sợ rằng chính mình không nhịn được sẽ kêu thành tiếng.

Song Nhi giải huyệt đạo cho Trùng Quang xong thì quay lại chỗ Tứ gia. Trùng Quang theo sau nàng, liên tục nói lời cảm tạ. Tứ gia nói: “Không vội, trước tiên chúng ta nên hỏi đám Lạt ma tới đây có mưu đồ gì?”

Trùng Quang lắp bắp, có ý muốn ngăn cản: “Cái này...”

Tứ gia cắt ngang: “Song Nhi.”

Song Nhi giải huyệt cho tên thủ lĩnh Lạt ma. Tứ gia hỏi: “Các người rốt cục là ai, tới đây làm gì?”

Thấy Lạt ma định chối quanh, Tứ gia lại giở bài cũ, liếc mắt ra dấu cho Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền cầm mộc côn đến, nói: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không, đây là nơi Phật môn thanh tịnh, tăng nhân không thể phá giới, nhưng chúng ta là kẻ ngoại đạo...nói đi, người muốn chết nhanh hay chết từ từ?”

Lạt ma nói: “Chết nhanh là thế nào? Chết từ từ thì ra sao?”

Triệu Tề Hiền nói: “Chết nhanh là dùng gậy đập nát đầu người ra. Còn chết từ từ là đánh toàn thân người trước, đánh tới lúc người cạn máu mà chết. Nhưng mà, ta nói thật với người, hai kiểu chết này kiểu nào cũng đau đớn như nhau thôi.”

Trùng Quang nghe thì nhủ chặt mày, miệng không ngừng niệm “A Di Đà Phật”. Mà Lạt ma thì đỏ mồm hôi rùng rùng, nói: “Ta nói, ta nói, các người thả ta ra.”

Tứ gia nói: “Cái này phải xem người có nói thật hay không.”

Lạt ma nói: “Ta phụng mệnh sư môn tới đây, tới đây tìm một người. Người này là tăng nhân trong Thanh Lương Tự, tầm bốn mươi tuổi, khí chất bất phàm.”

Đem tất cả đám Lạt ma trói lại xong, nhìn trời đã tối đen như mực, Tứ gia nói: “Đại sư, đám Lạt ma hung ác dám xông vào đây như vậy, hẳn là bị người khác ép buộc. Nếu bọn chúng không đạt được mưu đồ, chỉ sợ... sau này quý tự không còn được an bình.”

Trùng Quang nói: “Vây...Vây phải làm sao?”

Tứ gia nói: “Hiện giờ bọn họ người đông thế mạnh, chúng ta tạm thời không nên đối đầu trực diện.”

Trùng Quang nghĩ tới nghĩ lui, nói: “Ta đi thỉnh giáo Ngọc Lâm sư thúc tổ một chút.”

Tứ gia gật đầu.

Một lát sau Trùng Quang đi ra, nói: “Vừa rồi lão nạp đi thỉnh giáo Ngọc Lâm sư thúc tổ, sư thúc tổ chỉ nói một câu...Ta không thể thắng chính.”

Trương Khang Niên nhảy dựng lên: “Lão hòa thượng, cái gì gọi là tà không thể thắng chính. Rõ ràng là lời nói suông, chẳng phải vừa rồi giao đấu người thua sao?”

Trùng Quang bị nói như vậy, khuôn mặt hiện lên sự xấu hổ ảo não.

Tứ gia nói: “Không được vô lễ.”

Trùng Quang nhìn Tứ gia: “Xin lỗi thí chủ, nhưng sư thúc tổ đã quyết định như vậy, ta chỉ có thể nghe theo. Bây giờ trời tối rồi, không bằng thí chủ nhân cơ hội này xuống núi tránh nạn đi. Nếu đám Lạt ma thật sự tới nữa, ta sợ không cản được.”

Song Nhi nói: “Đại sư, người cũng biết mình ngăn không được, vì sao không tránh đi?”

Trùng Quang nói: “Lời dạy của sư thúc tổ, ta chỉ có thể vâng theo. A Di Đà Phật.”

Bóng đêm dần dần chìm xuống, quả như dự liệu của Tứ gia, một đám Lạt ma lại xông tới. Tứ gia mang theo ba người kia đến hậu viện chống trả, trong lòng lại e đám Lạt ma giở quỷ kế. Quả nhiên, một lát sau bọn họ phát hiện ra một Lạt ma lén lút tiến vào, trong tay cầm theo một cái thùng lớn không biết đựng gì.

Trương Khang Niên rút đao chém thùng một cái, không gian lập tức bốc lên một hương vị rất khó tả. Tứ gia ngửi thấy thì cả kinh, nói: “Cẩn thận, đám Lạt ma này định phóng hỏa.”

Hắn vừa dứt lời, nhóm Lạt ma đã nói: “Muốn sống thì mau tránh ra, còn không đừng trách chúng ta phóng hỏa.”

Triệu Tề Hiền vội giữ chặt lấy Tứ gia, nói: “Công tử, mau chạy đi.”

Cửa phòng lại một lần nữa mở ra, Đại hòa thượng to béo xông tới chiến đấu kịch liệt với đám Lạt ma. Tứ gia nói: “Lần này đám Lạt ma có chuẩn bị rất kỹ, chỉ sợ tăng nhân trong chùa không cản nổi.”

Trong lúc đó, đã có mấy Lạt ma định lên vào trong phòng, Tứ gia vội nói: “Mau đi hỗ trợ!” Ba người kia lập tức phi thân tới, lấp đi chỗ trống Đại hòa thượng để lại.

Tứ gia cũng nhân cơ hội này nhảy vào trong phòng. Hắn cảm thấy bên trong và bên ngoài cánh cửa này quả thực như hai thế giới, một cái thanh tịnh an bình, một cái dơ bẩn máu tanh.

Mà ngay trước mặt Tứ gia, hai người đang ngồi thẳng, ăn mặc quần áo tăng nhân. Tứ gia thấy một người trong số đó tuổi đã cao, vẻ mặt thâm trầm, nhất định chính là Ngọc Lâm trong miệng Trừng Quang, mà người còn lại...

Tứ gia chăm chú nhìn dung mạo người đó, cơ hồ kim lòng không được mà quỳ rạp xuống đất.

Tuy rằng người này đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng ánh mắt lại rất giống mắt của Khang Hy, mang theo khí chất đế vương không giện tự uy.

Tứ gia quỳ rạp xuống đất, lại không biết nói gì mới tốt, miệng không ngừng gọi: “Đại...Đại sư...”

Người nọ vẫn ngồi im không nhúc nhích. Tứ gia tiến lại gần từng bước, thấy đại sư cầm tràng hạt trong tay, không ngừng lăn từng viên từng viên một thì vươn tay ra chạm vào chuỗi hạt, nhỏ tiếng gọi: “Đại sư.”

Tăng nhân hơi run người một cái, bàn tay đang nắm Phật châu cũng ngừng lại, hai tròng mắt chậm rãi mở ra, nhìn người trước mặt.

Giờ phút này, Đại hòa thượng kia đã phát hiện có người xông vào phòng, vốn tưởng rằng đó là Lạt ma, nhưng khi thấy Tứ gia quỳ gối trước mặt tăng nhân kia thì không khỏi nhẹ nhàng thở phào.

Tăng nhân kia mở to mắt, nói: “Tiểu thí chủ, ngươi là ai?” Ánh mắt của hắn bình tĩnh ôn nhu, thanh âm cũng nhẹ nhàng hiền hậu. Tứ gia nhin không được liên tưởng đến thiếu niên Khang Hy, đôi mắt cũng đỏ lên.

Tứ gia đang muốn khai báo thân phận thì Song Nhi bên ngoài đã nhảy vào, nói: “Tiểu Bảo, không hay rồi, đám Lạt ma định phóng hỏa!”

Tứ gia cả kinh, quay đầu lại, nói: “...Đại sư, tạm thời tránh đi quan trọng hơn.”

Đại hòa thượng cũng thấy tình thế không ổn, vội vàng chạy lại chỗ tăng nhân. Tăng nhân nhìn Tứ gia, lại nhìn Ngọc Lâm thiền sư ngồi bên cạnh. Thấy Ngọc Lâm thiền sư vẫn ngồi thẳng như cũ thì thở dài, chậm rãi lắc đầu, nói: “Sống chết có số, tất cả hãy thuận theo ý trời đi.”

Tứ gia nhíu mày, nói: “Đại sư, một vị cổ nhân trong kinh thành ủy thác ta tới tìm ngài. Ngài không muốn biết là ai sao?”

Tăng nhân nhắm mắt lại, rồi từ từ mở ra, nói: “Cái gì...Cổ nhân?”

Bên ngoài lửa bùng lên, chiếu sáng cả một mảnh trời. Tứ gia cả kinh, mồ hôi cuồn cuộn đổ ra, quay đầu nhìn về phía Đại hòa thượng, nói: “Mạng đại sư ra ngoài, không được để xảy ra sơ suất!”

Đại hòa thượng thấy hắn sai phách mình, khẩu khí uy nghiêm không cho phép phản bác thì thiếu chút nữa đã quỳ xuống nói “tuân mệnh”. Đại hòa thượng, không, hắn bây giờ phải nói người này chính là hộ pháp của Thuận Trị đế, vội vàng ôm lấy chủ nhân của mình nhảy ra khỏi phòng. Lúc này, Trương Khang Niên cũng tiến vào, vừa đi vừa chặn đám Lạt ma hung hãn. Tứ gia nói: “Mau tới đây, đưa Ngọc Lâm thiền sư ra!”

Trương Khang Niên chạy lại, nói: “May mà lão hòa thượng này gầy!” sau đó một tay ôm thốc Ngọc Lâm thiền sư lên, tiếp tục chạy như bay ra khỏi phòng.

Tứ gia quát to: “Đến đại điện đằng trước gặp Trùng Quang!”

Mọi người mở đường máu xông ra ngoài, đã thấy Trùng Quang cũng bị thương, sắc mặt hoảng hốt. Quanh người ông ta, mười mấy Lạt ma đang giơ cao ngọn đuốc trong tay. Thủ lĩnh đám Lạt ma thấy đoàn người lao ra thì đặc ý nói: “Đem lão hòa thượng kia giao ra đây, bằng không đừng hòng sống sót.” Hắn chỉ thẳng vào Thuận Trị đế.

Tứ gia nhìn về phía Ngọc Lâm, thấy vị thiền sư này không định ra tay, cũng không biết là đang chờ cái gì. Chẳng lẽ giờ chết đã điểm rồi sao? Đúng lúc này, hắn nghe thấy bên ngoài huyền não ồn ào một trận.

Trùng Quang nói: “Tại sao các ngươi lại muốn ông ấy?”

Lạt ma nói: “Đó là chuyện của chúng ta. Ha ha ha, người của chúng ta xem ra đã tới đông đủ rồi. Hừ, muốn san bằng Thanh Lương Tự này thật dễ như trở bàn tay.”

Vừa dứt lời, mấy bóng người từ trên trời giáng xuống, nói: “Ở trước mặt Thiếu Lâm Tứ đại kim cương, kẻ nào dám cuồng vọng như vậy!”

Quả thực là thế trận luân chuyển khó lường, Tứ gia quay đầu nhìn về phía Ngọc Lâm, ngầm hiểu ra chuyện này vị thiền sư kia đã tính sẵn. Tứ đại kim cương vừa xuất hiện, rất nhanh đám Lạt ma ngã chổng gọng, lăn lộn trên mặt đất. Cộng với số Lạt ma bắt sống được sáng nay, cả thảy là hai mươi ba người. Tứ đại kim cương đánh bại Lạt ma xong, trên mặt không hề lộ ra vẻ vui mừng, chỉ bình tĩnh tiến đến, chấp tay hành lễ với Ngọc Lâm thiền sư.

Ngọc Lâm nói: “Đã vất vả cho các vị sư huynh rồi.”

Tứ đại kim cương nói: “Sau khi nhận được thư chúng ta vội vàng tới đây, không ngờ lại chậm mất một bước. Khi này dưới chân núi thấy Lạt ma tập hợp chừng ngàn người, chỉ e trận chiến đêm nay, khó có thể thắng được.”

Mọi người kinh hãi, vội vàng chạy ra ngoài nhìn xuống, chỉ thấy ánh lửa đang từ từ tiến gần hơn vào tầm mắt.

Sắc mặt mọi người trong chùa thay đổi khác nhau. Trương Khang Niên nói: “Làm sao bây giờ, lần này thì thảm rồi!”

Triệu Tề Hiền nói: “Không ngờ đám Lạt ma kia dám ngang nhiên như vậy.”

Trương Khang Niên không hiểu rõ bí ẩn trong chuyện này, vì thế tức giận nói: “Theo ta thấy, đám Lạt ma này thật ngu ngốc, định cướp cũng phải xem có đáng cướp hay không chứ. Tự nhiên đến chùa chiến phá rồi cái gì, có gan thì đến kinh thành đi, xem ông đây có giết chết bọn người không!”

Song Nhi nói: “Tiểu Bảo, lần này phải làm sao bây giờ?”

Tứ gia nhìn đoàn người dưới núi, nói: “Đừng nóng vội, các ngươi mau nhìn xem, đó là cái gì!”

Mọi người nhìn theo hướng tay Tứ gia chỉ, đã thấy trên đường lên núi, một đoàn người ngựa nhanh chóng xông lên, thoáng chốc đã khiến đám Lạt ma đại loạn.

Trùng Quang nói: “Hay là tiếp viện của Lạt ma lại tới nữa?”

Tứ gia lắc đầu, nói: “Không phải, nếu bọn chúng là cùng một hội thì tại sao đoàn người kia vừa tới thì đoàn người phía trước đã loạn như cào cào. Các ngươi nhìn kỹ mà xem.”

Quả nhiên như lời Tứ gia nói, ánh đèn đuốc càng lúc càng ít dần.

Mọi người nhìn nhau không hiểu ra sao. Ngọc Lâm thiền sư lại nhìn về phía Tứ gia, mà Thuận Trị đế cũng nhìn hắn. Tứ gia giật mình, nhận ra hắn đã để lộ dấu vết, vì thế quyết định lật bài, chậm rãi nhìn về phía Hoàng nội tổ, gật gật đầu. Ánh mắt hai người giao nhau, không hẹn mà cùng mỉm cười.

Trương Khang Niên cười to: “Tốt lắm rồi, chẳng lẽ đám Lạt ma xảy ra nội chiến sao?”

Tứ gia nói: “Cái này không có khả năng, chắc hẳn người cứu viện của chúng ta đã tới.”

Ngọc Lâm lúc này mới mở miệng, nói: “Cho dù là có người tới cứu thì e chờ được đến lúc họ tới nơi thì đám Lạt ma đi đầu đã xông vào rồi.”

Triệu Tề Hiền tỏ vẻ thản nhiên, nói: “Đại sư, người nói vậy là không đúng rồi. Có Tứ đại kim cương ở đây, chỉ cần Lạt ma vừa xuất hiện, chúng ta vung tay đánh đuổi họ thôi.”

Ngọc Lâm không thêm để ý tới Triệu Tề Hiền, im lặng lần tràng hạt.

Tứ gia quay đầu lại, nhìn mấy Lạt ma đang nằm sõng soài trên sân, nói: “Đám Lạt ma tuy nhiều, nhưng không có trật tự. Vốn ta đã vạch sẵn một kế hoạch xuống núi, nhưng hiện giờ viện quân tới, kế kia không thể dùng. Mọi người yên tâm, viện quân có chuẩn bị mà tới, chắc chắn rất nhanh sẽ lên núi.”

Mọi người lại cúi đầu nhìn, thấy đoàn người ngựa kia ban nãy còn chưa tới chân núi mà giờ đã đến lưng chừng, không khỏi cảm thấy phần chấn tinh thần.

Tứ gia nói tiếp: “Hiện giờ việc cần làm là phòng thủ nghiêm ngặt bốn phía. Việc này xin kính nhờ bốn vị Kim cương đại sư. Ngọc Lâm đại sư, ta nghĩ võ công của ngài cũng không phải tầm thường, ở đây ta còn hai gã thị vệ, Song Nhi cũng có võ công, nếu sắp xếp tốt tăng nhân trong chùa, hẳn là có thể trì hoãn một lát.”

Luận tài thao lược điều binh khiển tướng thì Tứ gia phải nói là bậc kì tài. Hắn rất nhanh đã vẽ xong sơ đồ bố trí, phân công ai phòng thủ, ai tấn công, ai phụ trách tuần tra. Tứ đại kim cương nhận lên bảo vệ cửa trước. Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền dẫn tăng nhân trong chùa trấn giữ cửa sau. Song Nhi và Ngọc Lâm đại sư tùy tình hình mà cứu người. Tứ gia và Hộ pháp hòa thượng bảo vệ Thuận Trị đế.

Thanh Lương Tự không lớn, mà Tứ gia lại sắp xếp bố trí chu toàn kín kẽ, nên chẳng mấy chốc nơi này biến thành pháo đài dễ thủ khó công. Đám Lạt ma mãi không xông vào được, đang định giở bài phóng hỏa cũ thì đã bị gương giáo sau lưng giết chết. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đám Lạt ma, Tứ gia chậm rãi mỉm cười: “Tới rồi!”

Hắn còn chưa dứt lời, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ác tặc dám cả gan xâm phạm Phật môn đã bị giết sạch, bản đại nhân tới chậm, còn thỉnh các vị đại sư thứ tội!”

Tứ gia nghe xong, trong đầu “tạch” một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh

45. Chương 45: Công Chúa Gặp Lão Hoàng Gia

Thị vệ đứng xếp thành hàng chỉnh tề, hai tên đi đầu cầm đuốc, chiếu sáng khuôn mặt thanh tú trắng trẻo một thiếu niên. Thiếu niên khoan tay bước tới, đầu ngẩng cao, kiêu hãnh nói: “Bản đại nhân nghe nói ác tặc làm loạn ở đây, cho nên cố ý dẫn quân tới tiêu diệt, để các vị đại sư bị sợ hãi rồi!”

Tứ gia vội cất bước ra ngoài, mở cửa hậu viện, liền thấy một khuôn mặt thân quen ánh vào trong mắt. Dưới ánh lửa, cặp mắt người kia càng thêm linh động sáng trong, nét cười vẫn như cũ, người đó chính là Kiến Ninh.

Thấy Tứ đại kim cương vẫn mang ý đề phòng nhìn Kiến Ninh, Tứ gia vội giới thiệu: “Vị này chính là người một nhà!”

Nói xong hắn liền tiến về phía trước, nghĩ nghĩ một lát, quyết định không hành lễ mà chỉ chấp tay: “Tham kiến đại nhân!” Vào lúc này, suy nghĩ trong đầu hắn rất hỗn loạn, nửa có chút mong chờ, nửa lại có chút lo lắng, muốn ngẩng đầu lên nhìn Kiến Ninh mà lại không dám.

Kiến Ninh mỉm cười, nói: “Không cần đa lễ! Người bị sợ hãi sao? Yên tâm, bản đại nhân dẫn theo hai ngàn quân tinh nhuệ, đã quét sạch đám Lạt ma rồi.”

Tứ gia trong lòng kinh ngạc, không hiểu tại sao nàng tới đây, lại nhìn xung quanh, quả thực không còn thấy bóng dáng đám Lạt ma nữa, cả Thanh Lương Tự yên tĩnh hẳn lại. Hắn vươn tay nói: “Xin đại nhân vào trong nói chuyện.”

Mà Tứ đại kim cương nhìn thấy quan quân triều đình đang thu dọn tàn cục thì vội tránh ra một bên, chấp tay nói: “Phật tổ phù hộ.”

Kiến Ninh mỉm cười cất bước đi trước, Tứ gia khúm núm theo sau. Kiến Ninh nhỏ giọng nói: “Quế đại nhân, gần đây vẫn mạnh khỏe chứ?”

Tứ gia nói: “Vẫn khỏe, không biết...công chúa sao lại tới đây?”

Kiến Ninh nói: “Nếu bản cung nói là vì nhớ người, người có tin không?”

Tứ gia liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng mỉm cười với mình thì không khỏi tim đập loạn nhịp. Hắn vội cúi đầu nhìn xuống, nói: “Việc này, không biết Hoàng Thượng có biết hay không?”

Kiến Ninh nói: “Ta sẽ không nói cho người đâu, tự đoán đi.”

Kiến Ninh cùng Tứ gia vào phòng xong thì Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền cũng từ chỗ đám quan binh chạy tới. Hai người này đều đã từng gặp Kiến Ninh, cho nên chấn động, vội vàng quỳ sụp xuống. Nhưng thấy Kiến Ninh mặc nam trang, hiểu nàng cố ý che giấu thân phận, liền nói: “Tham kiến đại nhân!”

Kiến Ninh cười: “Đứng dậy đi, không cần đa lễ!” Hai thị vệ hoảng hốt đứng lên, trong lòng ngập tràn nghi ngờ, không hiểu tại sao công chúa điện hạ đích thân tới đây.

Kiến Ninh xoay chuyển tầm mắt, rất nhanh nhìn thấy Lão hoàng gia đang ngồi trong phòng. Chưa nói đến việc Thuận Trị để khuôn mặt khá tương tự Khang Hy, mà chỉ riêng khí chất hoàng tộc toát ra từ vị tăng nhân này cũng đủ khiến người ta chú ý rồi. Nếu không thì làm sao đám Lạt ma chưa từng gặp qua Thuận Trị lại có thể chuẩn xác tìm đúng người đây?

Kiến Ninh hơi do dự một lát, mà đúng lúc này, Song Nhi lại bước vào phòng, kêu lên: “Tiểu Bảo, người không sao chứ?”

Tứ gia còn chưa kịp mở miệng thì Kiến Ninh đã nhìn chằm chằm Song Nhi, trong lòng nàng thầm gợn cái khen ngợi: “Ai u, quả nhiên là một tiểu mỹ nhân a! Hơn nữa xem ra còn rất lo lắng cho Tứ Tứ nha.”

Tứ gia nhỏ giọng nói: “Ta không sao.”

Song Nhi chạy đến bên cạnh hắn, nắm chặt lấy ống tay áo của Tứ gia, vô cùng thân thiết nói: “Đám Lạt ma đều bỏ chạy hết rồi. Cảm tạ trời đất, lúc này ta sợ muốn chết luôn. Tiểu Bảo, may mà người lo nghĩ chu đáo, nếu không nhất định đám Lạt ma đã xông vào chùa rồi!” Song Nhi ngây thơ, tính cách thẳng thắn nghĩ gì nói vậy, hơn nữa trong mắt nàng chỉ có an nguy của Tứ gia là quan trọng, những người còn lại trong phòng Song Nhi hoàn toàn không để tâm tới.

Tứ gia nghe Song Nhi nói vậy thì hơi có chút chột dạ, len lén nhìn Kiến Ninh. Rõ ràng hắn và Song Nhi không có gì, nhưng Tứ gia vẫn không nhận được mà có chút lo lắng, chỉ biết lặp lại: “Ta không sao, an tâm.”

Lúc này Kiến Ninh đã chen vào, hai mắt lộ ra vẻ hứng thú vô cùng: “Vị này là?”

Tứ gia nói: “Là...là bạn cũ ta gặp dọc đường đến đây.”

Song Nhi bây giờ mới chú ý đến sự tồn tại của Kiến Ninh. Thấy nàng mặc quần áo nam trang tuấn tú vô song, tính tình phóng khoáng hào sảng, hơn nữa trời sinh có loại khí chất uy nghi cao quý, không khỏi giắt tay áo Tứ gia, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Bảo, vị công tử này là ai vậy?”

Tứ gia nói: “Đây là...” hắn do dự hồi lâu, không biết nên giới thiệu thế nào.

Kiến Ninh cười cười, nói: “Bản công tử họ Ninh, mọi người gọi ta là Ninh đại nhân. Xin hỏi tiểu cô nương xinh đẹp tên họ là chi?”

Tứ gia thấy nàng liếc mắt đã nhìn thấu Song Nhi là con gái, nhất thời càng cảm thấy bất an. Mà Song Nhi thì nhìn Tứ gia, lại nhìn Kiến Ninh, ngơ ngác ngắc ngắc nói: “Thì ra là Ninh đại nhân, ta gọi là Song Nhi.”

Kiến Ninh cười nói: “Tên rất hay, tên rất hay, Song Nhi, chẳng phải là dung mạo, tính cách đều là thiên hạ vô song sao?” Lúc nàng nói tới đây, ánh mắt liếc Tứ gia một cái.

Tứ gia chỉ biết cúi đầu, làm bộ như không nghe thấy gì, trong lòng lại nhin không được âm thầm kêu khổ.

Song Nhi bị Kiến Ninh vạch trần thân phận, khiến Trùng Quang và các hòa thượng khác trong chùa tròn mắt nhìn nàng.

Đã đạt được mục đích, Kiến Ninh không thềm để ý tới Tứ gia nữa. Nàng lập tức đi đến bên cạnh Thuận Trị đế, chăm chú nhìn hấn một lát rồi chậm rãi quỳ một gối xuống, kêu lên: “Đại sư.”

Tứ gia thấy nàng không hề giở thói ngang ngược kiêu ngạo ra thì không khỏi trợn mắt nhìn.

Kiến Ninh lại nói: “Đại sư, đã để người bị sợ hãi rồi.”

Thuận Trị mở mắt ra, nhìn Kiến Ninh trong chốc lát, nói: “Đa tạ cứu giúp.”

Kiến Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Thuận Trị đế: “Cũng may là tới đúng lúc, đám Lạt ma đã bị đánh đuổi đi rồi. Ta...ta muốn nói chuyện riêng với đại sư một lát, không biết đại sư có thể sắp xếp một ít thời gian không?”

Lão hoàng gia nhìn Kiến Ninh, lại nhìn Ngọc Lâm đại sư đứng bên cạnh, nói: “Cái này...”

Kiến Ninh lại nói: “Ta thành tâm muốn nói chuyện với đại sư, mong đại sư chấp thuận.”

Lúc này, Ngọc Lâm đại sư liền nói: “Thí chủ điều động nhiều binh mã bảo vệ Thanh Lương Tự như vậy, coi như đã làm công đức cho chùa, cũng coi như có duyên với cửa Phật. Hành Si, người thực hiện tâm nguyện của vị thí chủ này đi.”

Lão hoàng gia lúc này mới gật gật đầu, đứng dậy nói: “Mời thí chủ đi theo ta.”

Kiến Ninh quay đầu lại, thi lễ với Ngọc Lâm đại sư, nói: “Đa tạ đại sư đã giúp đỡ.”

Ngọc Lâm thiền sư nhìn nàng, hai tròng mắt vốn phẳng lặng như nước đột nhiên lóe sáng, nhìn chăm chú Kiến Ninh, trầm giọng nói: “A Di Đà Phật, lão nạp có thể gặp được thí chủ, chính là duyên phận trời ban. Thí chủ tới nơi này là điều Phật Tổ đã định, lại được ban cho trí thông minh tuyệt đỉnh, lão nạp chỉ mong...” lúc Ngọc Lâm nói tới đây, ánh mắt lại liếc Tứ gia một cái mới nói tiếp: “Thí chủ có thể tìm được người hữu duyên với mình, sau đó hai người cùng tạo phúc cho sinh linh dân chúng. Xin đừng cô phụ nhân duyên tạo hóa đã dày công sắp đặt.”

Kiến Ninh vốn định đi, nghe thấy vậy liền ngừng bước, mà Lão hoàng gia đang đi trước cũng dừng lại. Kiến Ninh nhìn Ngọc Lâm, nói: “Thiền sư, không biết thiền sư nói vậy là có ý gì? Ta tới nơi này rốt cục là tốt hay xấu? Lại không biết ai là người hữu duyên với ta?”

Tứ gia ngẩng đầu nhìn nàng, mà Ngọc Lâm chỉ nói: “Nỗ lực không ngừng, suy nghĩ cẩn trọng, nhất định sẽ có ngày rẽ mây nhìn thấy mặt trời, đem lại thái bình cho thiên hạ.” Dứt lời, Ngọc Lâm hành lễ với Kiến Ninh, lại quay sang hành lễ với Tứ gia, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Kiến Ninh cứng họng, cảm thấy bốn câu này không đầu không đuôi, khó hiểu cực kỳ. Mà nàng liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, muốn xem có nhìn ra được điều gì hay không, lại chỉ thấy hấn mặt lạnh như tiền.

Kiến Ninh lắc đầu, ném những lời Ngọc Lâm vừa nói ra khỏi đầu, đi theo Lão hoàng gia vào phòng. Mà Trùng Quang lại nói với Tứ gia: “Thật là kỳ quái, ta chưa từng thấy sư thúc tổ nói nhiều như vậy...hơn nữa những lời này thực rất khó hiểu. Thí chủ, người có hiểu không?”

Song Nhi cũng nói: “Tiểu Bảo, sao ta cứ cảm thấy lời vừa rồi, Ngọc Lâm đại sư muốn nói với người a. Nhưng rốt cục ý nghĩa là gì?”

Tứ gia nói: “Ta cũng không biết. Ngọc Lâm thiền sư là cao tăng, lời nói đương nhiên phải có chút sâu xa, làm sao có thể dễ dàng thông hiểu ngay được. Việc này cứ để sau nghĩ tiếp, không chừng lại tìm ra manh mối.”

Song Nhi gật đầu. Trùng Quang lại nói: “A Di Đà Phật, lão nạp còn có một chuyện muốn hỏi? Thí chủ, vị Ninh đại nhân kia là ai, lại có thể điều động nhiều binh mã như vậy?”

Song Nhi nói thêm: “Hơn nữa người này còn trẻ quá. Tiểu Bảo, so với người hình như còn nhỏ hơn, vậy mà rất lợi hại.”

Tứ gia nói: “Ta cũng chỉ mơ hồ nghe người trong cung đồn đại về vị Ninh đại nhân này, hôm nay mới được diện kiến...”

Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên đứng một bên, nghe Tứ gia nói qua loa có lẽ với Trùng Quang và Song Nhi thì không khỏi cười thầm. Mà cười xong thì trong lòng họ lại lo lắng, không rõ Kiến Ninh là phụng chỉ ra ngoài cung hay là lén trốn đi, cái trước thì quá tốt không phải bàn, nhưng lỡ may là cái sau thì nguy rồi, hoàng đế nổi bão thì bọn họ nhất định sẽ bị đem ra “khai đao” đầu tiên.

Kiến Ninh đi theo Lão hoàng gia vào trong phòng. Trên sàn đặt cái hai nệm quỳ, Lão hoàng gia tự ngồi xuống một cái, sau đó vươn tay ý mời Kiến Ninh ngồi. Kiến Ninh không nói hai lời, tự động ngồi xuống.

Lúc này, Lão hoàng gia mới nói: “Đại nhân từ kinh thành tới chẳng, lão nạp nghe giọng ngài là giọng người trong kinh.”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy...” nàng nhìn Lão hoàng gia, nghĩ tới nghĩ lui: “Người này, có thể coi là phụ hoàng của công chúa, nhưng mà ta lại không có chút cảm tình gì với hắn, phải làm sao đây?”

Lão hoàng gia nói: “Nếu ngài đã là từ kinh thành tới, lại là đại quan, vậy có thể cho lão nạp hỏi tình hình hiện nay trong kinh thành ra sao không? Nghe nói tiểu hoàng đế đã đăng cơ, không biết hắn có phải là hoàng đế tốt không?”

Kiến Ninh thấy Thuận Trị chủ động đề cập tới vấn đề này, liền biết Lão hoàng gia tuy thân ở chốn thanh tịnh nhưng lòng vẫn vương vấn hồng trần.

Kiến Ninh đáp: “Hoàng đế rất tốt, từ khi đăng cơ đến nay, thi hành đường lối chính sách ôn hòa, dân chúng vô cùng yên ổn, chẳng qua...”

Lão hoàng gia nói: “Chẳng qua thế nào?”

Kiến Ninh nói: “Chẳng qua...Hoàng đế từ nhỏ không còn phụ hoàng, lại bị đại thần trong triều chèn ép, còn phải đối mặt với vấn đề Tam phiên, Tây Tạng...Hoàng đế cũng là người, rất khó lo liệu chu toàn mọi chuyện, cho nên thường xuyên phiền não, ăn không ngon, ngủ không yên. Aizz, nếu có người ở bên cạnh trợ giúp thì tốt rồi.”

Lão hoàng gia hai mắt nhìn về hư không, trên mặt lộ vẻ bi thương, mãi sau mới nói: “Người sao lại biết rõ ràng như vậy? Mà chẳng lẽ người cũng gia nhập trong đám triều thần chèn ép hắn, không trợ giúp hắn sao?”

Kiến Ninh đứng dậy: “Trong thiên hạ này, ta là người hiểu rõ Hoàng đế nhất. Không dám đối gạt đại sự, đêm nay ta tới đây không phải là ngẫu nhiên, mà là bởi ta nhận được tin tức, nên cố ý tới tương trợ.”

Lão hoàng gia hỏi: “Tin tức gì?”

Kiến Ninh nói: “Ta nghe nói Lạt ma đang tập trung rất đông ở núi Ngũ Đài. Lại không biết bọn chúng có âm mưu gì, cho nên mới phái người đi tra xét, nào ngờ nhận được tin tức bọn chúng tới đây vì một nhân vật quan trọng.”

Lão hoàng gia thở dài: “Tin này có thật không?”

Kiến Ninh nói: “Ta cũng bán tín bán nghi, nên quyết định tới xem.”

Lão hoàng gia nói: “Vậy người thấy gì?”

Thanh âm của Thuận Trị ôn hòa dịu nhẹ, trừ lúc nghe Kiến Ninh nhắc đến Khang Hy thì giọng hơi run rẩy ra, những lúc khác luôn giữ sự điềm tĩnh lạnh nhạt. Kiến Ninh cũng học theo bộ dạng đó, nhàn nhạt nói: “Ta đã thấy được thứ mình cần.”

Lão hoàng gia nhìn về phía Kiến Ninh, thấy nàng chậm chậm đi về phía mình, sau đó quỳ rạp cả người xuống, nói: “Hoàng A Mã, ta là Kiến Ninh đây, người không nhận ra Kiến Ninh sao?”

Lão hoàng gia trơ mắt nhìn nàng, thân mình hơi lão đảo một chút, chuỗi Phật châu trong tay rơi thẳng xuống đất.

46. Chương 46: Đánh Đổ Bình Dấm Chua

Lão hoàng gia mãi sau mới tìm lại được giọng nói: “Người...Người vừa nói gì?”

Kiến Ninh quỳ trên mặt đất, nhìn lão hoàng gia, nói: “Hoàng A Mã, nhi thần là Kiến Ninh đây, là Kiến Ninh công chúa a. Người, người không nhận ra ta sao?” Nói xong, nước mắt của nàng liền lăn tăn rơi xuống.

Lão hoàng gia giang hai tay, chân chừ một lát rồi nắm chặt bả vai Kiến Ninh, nói: “Người...người là Kiến Ninh?”

Kiến Ninh gật đầu, nước mắt như mưa. Tay Lão hoàng gia run lên, nói: “Ta...Ta...Lúc trước khi ta bỏ đi, người còn rất nhỏ. Không ngờ bây giờ người lại lớn như vậy rồi, cho nên ta mới không nhận ra...Ta không nhớ.”

Mấy câu nói đó của Lão hoàng gia vừa tang thương, lại vừa ảm ảm mang theo chút nghi ngờ. Kiến Ninh ngược mắt lên, nói: “Hoàng A Mã, Kiến Ninh nằm mơ cũng muốn nhìn thấy người, trong lòng luôn thầm nghĩ không biết Hoàng A Mã trông như thế nào. Hôm nay cuối cùng con cũng gặp được người rồi.”

Nàng ôm lấy Lão hoàng gia, nghẹn ngào. Bất tri bất giác, diễn trò chỉ còn ba phần, mà bảy phần là tình cảm chân thực.

Lão hoàng gia Thuận Trị trước kia sủng ái Đồng Ngạc phi vô cùng, thậm chí còn vì ái phi chết mà chán nản đến độ quyết định xuất gia đi tu, mai danh ẩn tích, cho tuyên bố với thiên hạ là tiên đế đã băng hà.

Thuận Trị trước khi đi tu ở núi Ngũ Đài, trong lòng mang nặng nghi ngờ mẹ đẻ của Kiến Ninh, Hiếu Huệ Chương hoàng hậu cố ý sát hại ái phi của ông, vì vậy mới ngầm sai Hải Đại Phú ở lại trong cung điều tra rõ chuyện này. Thuận Trị không ưa Hiếu Huệ Chương hoàng hậu là thật, nhưng không có nghĩa là ông cũng giận lây sang đứa con gái nhỏ của mình.

Huống chi Hải Đại Phú đã chết, chưa kịp đem tin tức Thái hậu là giả mặt báo cho Thuận Trị, vì thế nên Thuận Trị hoàn toàn tin tưởng Kiến Ninh chính là con đẻ của mình.

Thuận Trị nói: “Kiến Ninh, sao con lại tới đây? Con là công chúa, không phải là nên ở trong cung sao?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng A Mã, sau khi người rời khỏi hoàng cung, Hoàng đế ca ca và ta đều rất nhớ người, đều tưởng rằng người đã thật sự...băng hà. Nhưng gần đây Hoàng đế ca ca nghe nói đám Lạt ma có dấu hiệu bất thường, bởi vậy phái người tới xem xét. Con cũng nhân cơ hội đó đi ra khỏi cung. Lúc con tới đây, liền nghe tin rất nhiều Lạt ma đang lên núi, mà con lại vừa vặn bắt được một tên, kẻ đó nói chuyện này cho Kiến Ninh nghe. Kiến Ninh cảm thấy mặc kệ hắn nói có đúng hay không, cho dù chỉ còn một cơ may nhỏ nhỏ cũng tốt, vì vậy mang kim bài Hoàng đế ca ca cho ta ra, mượn hai ngàn binh mã ở địa phương.”

Thuận Trị gật đầu, nói: “Kiến Ninh, không ngờ con lại gan dạ sáng suốt thông minh như vậy, quả không hổ là công chúa của Mãn Châu ta.”

Kiến Ninh nói: “Con mới không thèm làm công chúa Mãn Châu, con chỉ muốn làm con gái của Hoàng A Mã thôi. Hơn nữa, Hoàng đế ca ca xuất sắc như vậy, làm sao con có thể chỉ là một cái bình hoa di động được, Hoàng A Mã, người thấy Kiến Ninh nói có đúng không?”

Thuận Trị vui mừng cười: “Người với Hoàng đế ca ca của người đều lợi hại hơn ta.”

Kiến Ninh vội vàng nói: “Hoàng A Mã, người đừng nói vậy, người nói vậy Kiến Ninh sẽ tổn thọ mất. Tuy rằng Kiến Ninh xưa nay thích ba hoa, nhưng cũng chưa bao giờ dám nói mình hơn Hoàng A Mã. Hoàng A Mã, vất vả lắm Kiến Ninh mới tìm được người, người cùng Kiến Ninh quay về được không? Hoàng đế ca ca mà biết người còn sống, nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Thuận Trị giật mình, nói: “Không được, ta không thể trở về.”

Kiến Ninh hỏi: “Vì sao ạ?”

Thuận Trị đáp: “Ta đã quyết sẽ xuất gia tu hành ở núi Ngũ Đài, không muốn quay về chốn hồng trần nữa.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng A Mã, tại sao người lại như vậy? Hoàng đế ca ca và con đều muốn có người ở bên a.”

Thuận Trị nói: “Người hiện giờ đã lớn vậy rồi. Huyền Diệp bây giờ cũng đã là hoàng đế tốt. Trên thế gian này, có người trời sinh không thích hợp để làm hoàng đế, có người trời sinh lại chính là thích hợp để làm công việc này. Hoàng đế ca ca người chính là loại người sau, mà ta lại là loại người trước. Ta sớm nên chặt đứt liên hệ với thế gian này, tận tâm tu hành cầu phước cho giang sơn xã tắc mới phải.”

Kiến Ninh lau nước mắt, nói: “Vậy chúng con phải làm sao đây? Hoàng A Mã, Kiến Ninh không muốn rời xa người.” Nàng hít hít mũi, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Thuận Trị nói: “Kiến Ninh, không được tùy hứng như vậy. Mau trở về đi, Hoàng đế ca ca có người bên cạnh thì hẳn cũng sẽ không cô đơn nữa.”

Kiến Ninh nhào tới ôm chặt Thuận Trị, kêu lên: “Hoàng A Mã, con rất vất vả mới tìm được người, sao người lại đuổi con đi? Con không muốn! Hơn nữa, nếu Hoàng đế ca ca biết người ở đây, Hoàng đế ca ca nhất định sẽ buông hết chuyện quốc gia đại sự xuống mà chạy tới đây gặp người.”

Thuận Trị để cũng ôm lấy nàng, nói: “Ngoan, Huyền Diệp là hoàng đế, hẳn phải biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Hoàng đế ca ca người trong lòng nhất định hiểu rõ đạo lý này, hơn nữa, ta cũng không hy vọng hẳn vì ta mà vứt bỏ bá tánh trong thiên hạ. Nếu làm như vậy, hẳn không chỉ có lỗi với ta, mà còn có lỗi với cả liệt tổ liệt tông Ái Tân Giác La.”

Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn Thuận Trị. Thuận Trị thở dài, đưa tay lau nước mắt trên gò má nàng, ôn nhu nói: “Chúng ta lần này gặp được nhau, thứ nhất là bởi người thông minh sáng suốt, mà thứ hai...chính là bởi tạo hóa an bài. Giống như sư phụ vừa rồi ở bên ngoài đã nói...Kiến Ninh, người có hiểu không?”

Kiến Ninh lắc đầu, khóc ròng nói: “Kiến Ninh không hiểu.”

Thuận Trị nói: “Sư phụ đạo hạnh cao thâm, ngay cả ta cũng không hiểu được. Nhưng mà, ta biết sư phụ cảm thấy người tốt lắm, tương lai nhất định người sẽ trở thành người quan trọng...Có lẽ người chính là người mà ông trời sắp đặt ở bên cạnh Hoàng đế ca ca, để giúp hẳn làm một hoàng đế tốt, tạo phúc cho thiên hạ a.”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh cái gì cũng không hiểu, Kiến Ninh muốn Hoàng A Mã trở về giúp Hoàng đế ca ca a.”

Thuận Trị nói: “Không được nói như vậy, biết không? Chuyện ta ở đây, ngoại trừ Hoàng đế ca ca ra, người không được kể cho ai, nếu không nhất định sẽ mang tới rắc rối cho Thanh Lương Tự.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng A Mã, đám Lạt ma kia...Bọn họ có phải muốn lợi dụng Hoàng A Mã để gây bất lợi cho Hoàng đế ca ca không? Hoàng đế ca ca nói Tây Tạng nhiều lần gây hấn với chúng ta, thực là vô cùng đáng giận!”

Thuận Trị nói: “Hoàng đế ca ca người ngay cả chuyện này cũng để tâm, có thể thấy hẳn vô cùng lợi hại. Yên tâm, Tây Tạng Mông Cổ cũng thế, mà Tam phiên cũng vậy...bọn chúng đều không phải là đối thủ của Hoàng đế ca ca người đâu.”

Kiến Ninh nói: “Ta biết Hoàng đế ca ca rất lợi hại, ta còn biết Hoàng đế ca ca rất nhớ Hoàng A Mã.”

Thuận Trị thở dài, nói: “Từ trước đến nay mọi chuyện không thể vẹn cả đôi đường. Khi ta lựa chọn con đường này thì sẽ không bao giờ quay đầu lại. Cũng giống như Hoàng đế ca ca của người, khi hẳn lựa chọn ngồi lên ngai vàng kia, thì tương lai hẳn chỉ có thể trở thành hoàng đế mà thôi. Kiến Ninh...”

Kiến Ninh gạt đầu, nhưng trong mắt vẫn có chút không phục. Thuận Trị xoa đầu nàng: “Người nghe lời ta đi.”

Kiến Ninh khịt khịt mũi, nói: “Hoàng A Mã, người như vậy bảo con sau khi trở về phải ăn nói với Hoàng đế ca ca thế nào đây? Chẳng lẽ con lại nói con đã gặp được Hoàng A Mã, nhưng không có cách nào mang Hoàng A Mã về sao. Làm như vậy nhất định Hoàng đế ca ca sẽ mắng con.”

Thuận Trị lắc đầu, nói: “Người yên tâm, hấn sẽ không mắng người” rồi thò tay vào trong ngực, lôi ra một quyển sách, đưa cho Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh, quyển sách này, người thay ta giao cho Hoàng đế ca ca của người đi.”

Kiến Ninh cúi đầu nhìn, quả nhiên là “Tứ thập nhị chương kinh”. Nhưng khi ngẩng đầu lên, Kiến Ninh vẫn giả vờ tỏ vẻ khó hiểu nhìn Thuận Trị.

Thuận Trị nói: “Người đưa quyển sách này cho Hoàng đế ca ca của người, nói với hấn, ta trông chờ hấn trở thành hoàng đế tốt, như vậy ta mới không thất vọng. Nếu có thể tạo phúc cho thiên hạ đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu thiên hạ không quy thuận chúng ta, vậy thì chúng ta đến từ đâu vẫn có thể trở lại nơi đó.”

Kiến Ninh ngẩn ngơ, kêu lên: “Hoàng A Mã!”

Thuận Trị trời sinh là người thiếu quả quyết, cho nên không có đủ tố chất trở thành hoàng đế tốt, nhưng những phương diện khác Lão hoàng gia vẫn khiến người ta phải tôn trọng.

Thuận Trị thấy nàng sùng bái nhìn mình thì mỉm cười, nói: “Ta thực vui mừng khi thấy các người đã khôn lớn. Nhớ rõ, sau khi về phải đưa cuốn sách này cho Hoàng đế ca ca của người, bảo hấn cứ theo những gì ta viết trong sách mà làm.”

Kiến Ninh gật gật đầu, nói: “Hoàng A Mã, con biết rồi.”

Hai người nói chuyện hồi lâu, mãi cho đến khi nến cháy sắp hết, chân trời đã rạng thì Thuận Trị mới nói: “Kiến Ninh, đến lúc quay trở về rồi.”

Kiến Ninh cả đêm nghe Thuận Trị kể chuyện ngày xưa trong hoàng cung, lại cũng kể cho Lão hoàng gia nghe không ít chuyện dở khóc dở cười của mình, hai phụ tử trong lúc đó hòa thuận vui vẻ, khiến Kiến Ninh có chút không nở xa rời. Nàng nói: “Hoàng A Mã, không bằng người để ta ở lại thêm vài ngày nữa đi.”

Thuận Trị lắc đầu: “Không thể, mau trở về đi, nếu không Hoàng đế ca ca của người sẽ lo lắng.”

Kiến Ninh nói: “Nhưng Hoàng A Mã, còn người thì phải làm sao, bây giờ đám Lạt ma đều chắc chắn người ở trong Thanh Lương Tự rồi.”

Thuận Trị nói: “Người yên tâm, nơi này đã có sư phụ ta lo, có lẽ ta cũng không còn ở đây lâu nữa.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng A Mã, người định đi đâu?”

Thuận Trị nói: “Mọi chuyện nghe theo sư phụ. Kiến Ninh, người cứ yên tâm.”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Ta đương nhiên biết người sắp tới sẽ thế nào...Quên đi, thiên hạ này có bữa tiệc vui nào mà không tàn, đi thì đi. Dù sao để đàn bà con gái ở lại nơi thiên tự cũng không ổn.”

Thuận Trị tiễn Kiến Ninh ra khỏi phòng. Mặt trời vừa lên, ánh sáng chiếu vào khiến Kiến Ninh bị chói mắt, hơn nữa cả đêm không ngủ, nước mắt của nàng nhất thời chảy ra. Mà Thuận Trị thấy nàng như vậy, còn tưởng rằng Kiến Ninh không nở chia tay mình, lại một lần nữa nhẹ nhàng an ủi.

Ngoài cửa, Ngọc Lâm thiền sư đã đứng đợi sẵn, nói: “Thí chủ phải đi rồi sao?”

Kiến Ninh hít hít mũi, lại lau nước mắt đi, nói: “Thiền sư, nơi này không nên ở lại lâu, không biết thiền sư đã có chuẩn bị gì chưa?”

Ngọc Lâm nói: “Tứ đại kim cương sẽ hộ tống chúng ta tới Thiếu Lâm Tự.”

Kiến Ninh nói: “Để ta phái người đưa thiền sư đi.”

Ngọc Lâm nói: “Không cần. Thí chủ cứ an tâm, mọi chuyện đều là tùy duyên.”

Kiến Ninh cúi đầu: “Một khi đã như vậy, tại hạ xin nhờ thiền sư chiếu cố nhiều cho đại sư.”

Kiến Ninh quay đầu lại nhìn Thuận Trị, thấy Thuận Trị gật đầu, liền chậm rãi nhắm mắt lại, nói: “A Di Đà Phật.”

Tứ gia và Trương Khang Niên cũng đã tới, Kiến Ninh ngẩng cao đầu, cổ nở nụ cười, nói: “Thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu, nếu có duyên sẽ gặp lại.” Nâng đi được vài bước thì quay đầu lại, phất tay với Thuận Trị, mãi cho đến khi Lão hoàng gia đi vào phòng mới dừng tay.

* Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu: non xanh không đổi dời, nước biếc còn mãi chảy. Ý nói chia tay ắt có ngày gặp lại.

Kiến Ninh mang theo binh mã xuống núi trước, theo sau là Tứ gia cùng mười mấy thị vệ, Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền, Song Nhi.

Thấy Kiến Ninh và Tứ gia một trước một sau sóng vai mà đi, Song Nhi vốn định giục ngựa đuổi kịp, lại bị Trương Triệu hai người kéo lại.

Song Nhi nói: “Vì sao không cho ta đi theo Tiểu Bảo?”

Triệu Tề Hiền nói: “Song Nhi cô nương, vì sao ngươi lại gọi Quế công tử là Tiểu Bảo?”

Song Nhi nói: “Bởi vì trước kia ta gọi hắn như vậy.”

Trương Khang Niên lại hỏi: “Song Nhi cô nương, cô có quan hệ rất tốt với Quế công tử sao?”

Song Nhi nói: “Đúng vậy, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau mà. Có chuyện gì sao?”

Trương Triệu hai người lăm la lăm lét cười, khe khẽ thì thầm: “Quế công công diễm phúc thật dày, đáng tiếc lại là thái giám a.”

Song Nhi nghe không rõ lắm, liền hỏi lại: “Sao các ngươi lại cười cổ quái như vậy?”

Trương Triệu hai người lắc đầu nguầy nguậy, liên hồi nói: “Không có gì, không có gì.”

Lại nói tới Tứ gia đang đi đầu đoàn người. Hắn nhìn đôi mắt sưng húp hồng hồng của Kiến Ninh, liền hỏi: “Không biết đêm qua công chúa và đại sư đã nói những gì mà công chúa lại khóc nhiều như vậy?”

Kiến Ninh nói: “Ngươi muốn biết sao?”

Tứ gia nói: “Công chúa muốn nói thì nô tài sẽ muốn nghe.”

Kiến Ninh hừ một tiếng: “Nếu ta nói ta tố cáo ngươi làm ta khóc với đại sư, ngươi tin không?”

Tứ gia ho khan một hồi, lập tức khôn ngoan chuyển chủ đề: “Không biết công chúa ra khỏi cung như thế nào, Hoàng Thượng có biết không?”

Kiến Ninh đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền cười gằn nói: “Cần ngươi quản sao, hừ, không phải là đột nhiên thấy bản cung xuất hiện nên chột dạ chứ?”

Tứ gia nói: “Nô tài vì sao phải chột dạ?”

Kiến Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu lại, nói: “Các ngươi từ từ mà đi.”

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền trăm miệng đáp ứng, một tay thì giữ chặt Song Nhi đang định đuổi theo Tứ gia lại.

Mà Kiến Ninh dặn dò xong thì giục ngựa chạy nhanh hơn, nói: “Đi theo ta!”

Tứ gia vội vàng chạy theo nàng. Đi đến một chỗ khuất, Kiến Ninh chờ Tứ gia đỡ nàng xuống ngựa liền giơ tay kéo lỗ tai hắn, nói: “Hừ, đồ chết tiệt, trước khi đi ta đã nói với ngươi cái gì? Ta bảo ngươi ra ngoài đừng có hái hoa dại, ngươi có nghe vào lỗ tai không? Tại sao mới ra ngoài một hai ngày thôi, bên cạnh lập tức đã có Sương Nhi Băng Nhi rồi, ngươi định làm ta tức chết đấy hử!”

Người ta thường nói diễn trò diễn tới nghiện, quả thực là một chân lý. Kiến Ninh cảm thấy mình đã thăng cấp lên làm diễn viên chuyên nghiệp rồi, lần giả “ghen” này diễn rất tự nhiên, không hề có chút áp lực nào.

Tứ gia bị Kiến Ninh véo đầu, lại không dám gạt tay nàng ra, đành nói: “Công chúa, ta và Song Nhi không có gì mà! Nàng chỉ là...phải rồi...là bạn bè trước đây của ta thôi!”

Kiến Ninh buông tha cho lỗi tai của Tứ gia, nói: “Trên đời có loại bạn bè đó à? Tốt thôi, để ta hôm nào hỏi tên cúng cơm của Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền rồi gọi nhé. Người cảm thấy thế nào? Sẽ tin tưởng chúng ta chỉ là ‘bạn bè’ sao?”

Tứ gia không dám tưởng tượng ra cảnh công chúa càn vàng lá ngọc lại thân mật gọi tên một gã thị vệ tầm thường, liền nói: “Công chúa, nếu người không thích, ta bảo Song Nhi trở về là được. Dù sao ta cũng không thể mang nàng ấy vào cung được.”

Kiến Ninh nói: “Không cần! Nhìn bộ dạng luyến tiếc của người, ta liền biết người không bỏ được mà! Cứ để nàng trong tầm mắt của ta có khi còn tốt hơn, hừ, đừng tưởng ta không biết đám thái giám hầu hạ trong cung cũng có nuôi vài nữ nhân bên ngoài, hướng hồ người lại chỉ là thái giám giả...”

Tứ gia cười khỏ, nói: “Công chúa, ta thực sự không có ý kia với Song Nhi...”

Hai người nói tới đây thì đoàn người phía sau đã lững thững đi tới. Song Nhi tinh mắt liếc thấy Tứ gia liền kêu to: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo!”

Kiến Ninh nghe vậy thì nói: “Chắc chắc, oanh thanh yến ngữ, gọi đến nao lòng người!”

* Oanh thanh yến ngữ: Thanh âm như chim oanh, lời nói như chim yến

Tứ gia còn muốn giải thích, đột nhiên một bóng người xông tới, nhanh như chớp khổng chế Kiến Ninh, kêu to: “Tứ thập nhị chương kinh đầu, mau mau giao ra đây!”

Xa xa, Song Nhi và mọi người nhìn thấy thì kinh hãi, vội vàng giục ngựa phóng tới. Mà Kiến Ninh lại thầm nghĩ: “Ghen tuông gây họa mà...Mụ nội nó, báo hại ta quên mất còn có chuyện này...”

47. Chương 47: Bàn Đầu Đà

(Để cho những bạn nào không nhớ thì đây là tên một thủ hạ của Thần Long giáo, là cặp bài trùng với Sáu đầu đà – cha đẻ của Kiến Ninh. Bàn đầu đà nghĩa là đầu đà mập, trái ngược với Sáu đầu đà là đầu đà gầy.)

Bọn thị vệ rút gươm giáo ra, chạy sầm sập về phía Kiến Ninh. Tứ gia thì kêu to: “Kinh thư ở chỗ ta, người không cần uy hiếp hần!”

Kiến Ninh ngạc nhiên nhìn Tứ gia, thầm nghĩ: “Người có cái rắm...Nhưng lừa như vậy đối với ta trăm lợi mà không có hại a.”

Người bắt Kiến Ninh lại nói: “Người giao ra trước rồi ta sẽ thả hần!”

Tứ gia nói: “Thả người trước!” Nhìn thấy Song Nhi lấp ló đằng sau, Tứ gia vội kêu lên: “Cứu Ninh đại nhân!”

Song Nhi nghe lệnh liền xông lên, mà bọn thị vệ cũng nhào vào, rút đao ở thắt lưng ra vây lấy thích khách và Kiến Ninh.

Kiến Ninh nhìn đao gươm sắc bén trước mặt, sợ tới mức kinh hồn hoảng vía, thầm nghĩ: “Này, nếu như tên thị vệ nào lỡ tay, chọc một đao lên người ta thì phải làm sao? Chẳng lẽ lại bảo sẽ cấp cho ta cấp huân chương hi sinh vì Tổ quốc?”

Người bắt Kiến Ninh thấy tình thế không ổn, vội vàng sử dụng khinh công. Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ bẫng, sợ đến hét lên...

Tứ gia quát: “Đuổi theo!”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn Tứ gia, thấy hấn vẻ mặt lo lắng, hai mắt chăm chăm nhìn mình, môi lại giật giật nói ra vài chữ.

Người nọ xách theo Kiến Ninh đi, một loáng đã cách xa đám thị vệ vài trăm mét. Kiến Ninh âm thầm lú lười, nhin không được mà khen: “Võ công của đại sư thật tốt!”

Người nọ thấy nàng bị bắt cóc, không những không sợ hãi khóc lóc, ngược lại còn có thời gian thanh thoi tán dương mình thì cả kinh, vội nói: “Đâu có, đâu có.”

Kiến Ninh cố ngoái đầu lại, chỉ thấy một kẻ như que củi di động, khuôn mặt dài, hốc hác, tựa như cả người vừa bị xe ủi chèn bẹp dẹp thì sợ hãi không thôi, vội vàng xoay đầu đi, nói: “Ta thấy đại sư cốt cách thanh cao, võ công cao cường, nhất định xuất thân không tầm thường!”

Người nọ nhú mày, nói: “Đứa nhỏ này, ngươi thì biết cái gì? Không được ăn nói lung tung!”

Kiến Ninh ha ha cười, nói: “Có phải nói lung tung hay không thì lát nữa tự nhiên sẽ biết. Đại sư, ngươi có tin hay không, hôm nay ta được gặp đại sư, chính là duyên phận.”

Người nọ ngạc nhiên nói: “Nhóc con, ngươi rốt cuộc muốn ám chỉ cái gì? Ta nghe không hiểu gì hết.”

Kiến Ninh nói: “Ngươi đương nhiên không hiểu, ha ha...”

Ánh mắt nàng đảo quanh, cuối cùng cũng nhìn thấy một cái chòi xa xa đằng trước. Bên ngoài chòi đặt một con rùa đá nằm đội bia, Kiến Ninh vội la lên: “Đây chính là thiên cơ trời muốn ta nói cho ngươi biết.”

Người nọ cũng nhìn thấy cái chòi, lại thấy truy binh chưa đuổi tới, liền chạy vào bên trong. Gã buông Kiến Ninh ra, nói: “Này, nhóc, ngươi rốt cuộc đang lăm nhăm cái gì?”

Kiến Ninh tỏ vẻ bình tĩnh thản nhiên, hừ lạnh một tiếng, rồi lớn giọng nói: “Bàn đầu đà, ngươi dám mạo phạm thiên sứ, thật là đáng chết!”

Người nọ sợ đến run rẩy toàn thân, hai con ngươi trố ra, nhìn chăm chăm Kiến Ninh, nói: “Ngươi...Sao ngươi biết tên của ta? Thiên sứ? Thiên sứ là cái gì?” Phải biết rằng với bộ dạng tong teo như cây gậy trúc của gã, rất ít người tin tên gã thực sự là “Bàn đầu đà”.

Kiến Ninh không trả lời, chỉ giang hai tay ra, ngửa mặt lên trời kêu to: “Thần Long giáo Hồng giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất!”

Bàn đầu đà vừa nghe câu này, theo phản xạ tự nhiên cũng nâng hai tay lên cao, kêu lên: “Giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất!”

Làm xong, gã mới kịp nhận ra mình vừa làm gì, vội vàng nhìn về phía Kiến Ninh, ngạc nhiên nói: “Ngươi...Sao ngươi biết chuyện trong giáo chúng ta, chẳng lẽ ngươi...”

Kiến Ninh lạnh lùng nhìn hấn, nói: “Ngươi vẫn không hiểu sao? Trách trong được ở trong giáo nhiều năm như vậy mà vẫn không trào lên nổi vị trí Long sứ.”

Chỉ có người cấp bậc cao trong Thần Long giáo mới biết đến sự tồn tại của năm vị Long sứ, chính là năm cánh tay đắc lực của Giáo chủ...vì thế, Bàn đầu đà càng thêm hoảng sợ: “Ngươi...Sao mấy cái này ngươi cũng biết?”

Kiến Ninh quát: “Ngươi dám hỏi ta sao, không biết lớn nhỏ gì cả, còn ra thể thống gì? Ngươi được giáo chủ phái ra ngoài thì đã đại diện cho một phần uy nghi của giáo chủ. Hừ, nhìn bộ dạng ngươi xem, như vậy chẳng phải bôi gió trát trâu vào mặt giáo chủ sao, nếu để giáo chủ biết được, hậu quả ngươi biết rồi chứ?”

Bàn đầu đà vội vàng cầm miệng, cúi đầu cung kính với Kiến Ninh. Kiến Ninh thấy gã quả nhiên bị lừa, trong lòng vui như nở hoa, thầm nghĩ: “Tên Bàn đầu đà này thật ngốc, được rồi, là bởi lão nương biết trước diễn biến câu chuyện. Aizz, quan tâm quá trình làm gì, kết quả mới là quan trọng.”

Kiến Ninh liền nói: “Như ta vừa mới nói, hôm nay ta gặp ngươi là vì một chuyện hết sức quan trọng.”

Bàn đầu đà lúc này đã tin nàng đến tám chín phần, vội vàng cẩn thận hỏi: “Thiên sứ, không biết là có chuyện gì?”

Kiến Ninh vừa lòng gật đầu, nói: “Thức thời như vậy là tốt. Vừa rồi người mạo phạm ta, ta vốn dĩ không định mang thiên cơ tiết lộ cho người...Nhưng mà thôi, nể tình người biết hối cải, ta sẽ nói cho người một chuyện, chỉ cần người mang chuyện này về tâu với giáo chủ, giáo chủ nhất định sẽ vô cùng cao hứng ban giải được cho người.”

Bàn đầu đà hai mắt lóe sáng, thèm nhỏ dãi, nói: “Thiên sứ, rốt cuộc là chuyện gì. Vừa rồi ta mạo phạm ngài, nay ta xin nhận lỗi, xin ngài mau nói cho ta biết được không?”

Kiến Ninh chấp tay sau lưng, lừ mắt nhìn Bàn đầu đà một cái, nói: “Ta cũng không phải là kẻ bụng dạ hẹp hòi, thấy người là người có tài, mới muốn tạo cơ hội cho người lập công, trở thành một trong năm Long sứ...” Nàng hất mắt về phía bia đá, nói: “Người lại đây xem.”

Bàn đầu đà ngoan ngoãn nhìn nàng, hỏi: “Ta phải nhìn cái gì?”

Kiến Ninh thấy gã ngơ ngác, nhin không được bật cười: “Nhìn khối bia đá kia.”

Bàn đầu đà lúc này mới để ý tới tấm bia phủ đầy rêu xanh, hỏi: “Này...ta thực không biết, tấm bia này có điều gì kì lạ không?”

Kiến Ninh nói: “Đồ ngu, người muốn lập công, hoàn toàn phải dựa vào nó đấy.”

Nàng vốn định thể hiện một chút, nhảy qua lan can ra ngoài, nhưng nghĩ tới võ công mèo quào của mình, Kiến Ninh cảm thấy không nên mạo hiểm. Nàng từ từ bước ra ngoài, chỉ vào tấm bia, nói: “Người có biết chữ ở trên mặt tấm bia nói gì không?”

Bàn đầu đà nhìn hồi lâu, sau đó xấu hổ nói: “Thiên sứ thứ tội, ta không biết những chữ này.”

Kiến Ninh than thở, nói: “Người trần mắt thịt, người không nhận ra cũng phải thôi. Được rồi, để ta đọc cho người nghe.”

Bàn đầu đà vui mừng không thôi, vội nói: “Xin thiên sứ chỉ giáo!”

Kiến Ninh thì thầm: “Người xem đoạn mở đầu này, nó viết là ngàn vạn năm sau, dưới triều nhà Thanh, ở ngoài biển có một hòn đảo, tự xưng là Thần Long...”

Bàn đầu đà mừng rỡ, kêu to: “Ngoài biển có đảo, tự xưng Thần Long, chẳng phải muốn nói tới Thần Long đảo sao? Nhưng khối bia này tuổi đời cũng phải ngàn năm, sao lại biết rõ chuyện Thần Long giáo chúng ta như vậy? Chẳng lẽ là ý trời. Thiên sứ, người mau đọc tiếp đi.”

Kiến Ninh nhíu mày một lát, nói: “Việc không không vội được, văn tự cổ đại, ta cũng cần có thời gian để dịch, ừm...cái gì đó Hồng giáo chủ, kinh thư...còn có rất nhiều địa danh, thiên thu vạn tải nhất thống giang hồ, vân vân và vân vân...Bình tĩnh để ta xem đã...Tấm bia này đôi chỗ chữ đã mờ...”

Bàn đầu đà cao hứng phấn chấn, nhin không được hoa chân múa tay: “Thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ, chẳng phải muốn nói Thần Long giáo sẽ thống nhất giang hồ sao. Trách không được thiên sứ nói ta sẽ lập công nhờ khối đá này.”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Đúng vậy, người mang tấm bia này về thì giáo chủ nhất định sẽ vui sướng, tất nhiên không quên ban thưởng hậu hĩnh.”

Bàn đầu đà nói: “Thiên sứ, không bằng người cùng ta trở về đi. Người biết đọc văn tự cổ đại, lại có năng lực tiên đoán hơn người, giáo chủ nhất định sẽ trọng dụng.”

Đúng lúc này, Song Nhi và đám thị vệ đã đuổi tới nơi, Tứ gia thì chặn đằng sau.

Bàn đầu đà bây giờ đã bị hút hồn vào tấm bia kia, không còn ham hố “Tứ thập nhị chương kinh” nữa, vì vậy gã bình thần như không chờ Kiến Ninh trả lời.

Mà Kiến Ninh lại không chút hoang mang bước về phía trước vài bước, nói: “Không cần lo lắng, ta không sao.”

Mọi người kinh hãi. Đám thị vệ nghe nàng nói vậy mới dám thở hồng hộc, mà Song Nhi lại nói: “Ninh đại nhân, người này...”

Tứ gia cắt ngang: “Không sao thật chứ?” rồi nhìn Kiến Ninh từ trên xuống dưới cẩn thận mấy lần.

Kiến Ninh phẩy tay: “Yên tâm, yên tâm.”

Nàng xoay người lại nhìn Bàn đầu đà, nói: “So với việc hao hết tâm tư cũng không lấy được trọn bộ kinh thư, chi bằng ngươi mang tấm bia này về đi. Đừng nói bản thiên sứ không giúp ngươi, nếu ngươi buông tha cơ hội này, đến lúc đó, vị trí Long sứ tất nhiên sẽ rơi vào tay người khác. Bàn đầu đà, đừng phụ ý tốt của ta.”

Bàn đầu đà cung kính hành lễ, nói: “Tuân mệnh thiên sứ. Đa tạ thiên sứ đã trợ giúp!” Vừa dứt lời, gã liền khinh công bay về phía tấm đá, ngay trước mặt mấy ngàn người, vung chưởng đập mạnh, cả tấm đá liền bay lên, nhẹ nhàng đáp xuống vai Bàn đầu đà. Gã khiêng tấm bia đi, lúc đi ngang qua Kiến Ninh lại nói lần nữa: “Đa tạ thiên sứ, nếu có duyên chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

Kiến Ninh cười, khoát tay chào, nói: “Tốt nhất là không gặp, ta sợ không phải lần nào cũng mang tới tin tốt cho người đâu.” Bàn đầu đà bị câu này dọa sợ, không dám nhiều lời, cúi đầu một cái rồi bay đi.

Kiến Ninh vẫy tay nhìn theo, nói: “Hẹn gặp lại, Bạch Bạch (bye bye), tạm biệt không tiễn, về sau không gặp là tốt nhất.”

Song Nhi thấy Bàn đầu đà đã đi rồi, mới chạy vào trong chòi, hỏi: “Ninh đại nhân, ‘Bạch Bạch’ là gì. Ta thấy người kia cũng không trắng a?”

Kiến Ninh nói: “À, cái này ngươi không biết rồi, Bạch Bạch là tên cúng cơm của kẻ kia a. Song Nhi, ngươi nói xem, kêu như vậy đã đủ thân thiết chưa?”

Song Nhi bị nàng hỏi vậy, ù ù cạc cạc gật đầu: “Đủ rồi.”

Tứ gia liếc mắt nhìn Kiến Ninh một cái, trong lòng biết rõ nàng vẫn đang ghi hận chuyện Song Nhi gọi hắn là “Tiểu Bảo”, chậm rãi nói: “Ta nghe nói nước Anh có ngôn ngữ riêng, lúc chào tạm biệt thường nói Bạch Bạch, ngươi nói xem...”

Kiến Ninh đập vai hắn một cái, cười cười: “Ngươi xem ta vất vả lắm mới lừa được một cô gái ngây thơ xinh đẹp thế này, thì ngươi lại vạch trần nhanh như vậy. Đúng rồi, sao ngươi cũng biết tiếng Anh.”

Tứ gia ho khan một tiếng, hạ giọng nhắc nhở: “Công chúa...”

Song Nhi đứng bên cạnh, thính tai nghe thấy thì kinh hãi: “Công chúa? Ninh đại nhân là công chúa sao?”

Kiến Ninh cười nói: “Thất lễ thất lễ, thật ra ta là Khôn Ninh công chúa, cho nên mới tự xưng như vậy.”

Tứ gia thông thả đi bên cạnh, không chút để ý tới những lời nhăng cuội của Kiến Ninh, mà Song Nhi lại tròn mắt, hỏi: “Ninh công chúa? Ngươi cũng giả con trai sao? Ngươi là công chúa của nước Anh à?”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Ta giả trai hay không không thành vấn đề, quan trọng là, ta thực thích ngươi a, nào nào, Song Nhi, kể cho ta nghe, trước khi ta tới đây, Tiểu...Quê công tử, Tiểu Bảo có bắt nạt ngươi không?”

Tứ gia nghe nàng hỏi vậy, nhin không được khê cau mày. Mà Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền lại cười khê, nói: “Quê công công, công chúa trốn hoàng cung đi tìm ngài, đủ để thấy công chúa đối với ngài tình thâm ý trọng a.”

Tứ gia lạnh mặt nói: “Đừng nói lung tung, công chúa xuất cung là bởi có chuyện quan trọng phải làm.”

Tứ gia một bên đối phó với hai người Trương Triệu, một bên đồng tai nghe ngóng Kiến Ninh nói chuyện với Song Nhi.

Chỉ nghe Song Nhi nói: “Không đâu, Tiểu Bảo tốt lắm, hắn chưa từng bắt nạt ta bao giờ.”

Kiến Ninh liền cười: “Ngươi không hiểu ý của ta rồi, bắt nạt a, không nhất thiết phải là đánh mắng ngươi. Ngươi là con gái, hắn là con trai, nếu nói đến bắt nạt thì có rất nhiều cách, ví dụ như lén sờ bàn tay nhỏ bé của ngươi, đại loại thế...”

Tứ gia đỏ bừng cả mặt, mà Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên chỉ biết cố bấm bụng nhịn cười, giả như cái gì cũng không nghe thấy, hòng tránh đắc tội Tứ gia.

Song Nhi cũng đỏ mặt, líu ríu nói: “Tiểu Bảo sao có thể làm như vậy...Hắn rất đứng đắn.”

Kiến Ninh cười hì hì nhìn nàng: “Là thật sao? Hay là người cố ý nói tốt cho hắn đó?”

Song Nhi nói: “Sao người lại hỏi ta loại chuyện này chứ, ta mới không thèm nói chuyện với người nữa.” nói xong, Song Nhi chạy tới bên cạnh Tứ gia, kéo kéo tay áo hắn, thẹn thùng nói: “Tiểu Bảo, Ninh công chúa rốt cục là nam hay nữ vậy, thật đáng sợ a.”

Tứ gia bắt đắc dĩ nói: “Hắn là người chúng ta không chọc vào được.”

Nói xong, Tứ gia quay đầu lại, nói với hai người Trương Triệu: “Các người chăm sóc Song Nhi đi.”

Trương Triệu hai người vội vàng chạy tới, kéo Song Nhi lại, mà Tứ gia thì bước nhanh hơn, đuổi theo Kiến Ninh, một lần nữa kiên trì hỏi: “Công chúa, rốt cục người ra ngoài bằng cách nào? Hoàng Thượng có biết không?”

48. Chương 48: Tỉnh Táo Và Mê Man

Kiến Ninh phe phẩy cây quạt không biết lấy từ đâu ra, nàng không trả lời câu hỏi của Tứ gia mà chỉ nói: “Tiểu Bảo, người gọi là Tiểu Bảo sao?”

Tứ gia đỏ mề hôi hột, nói: “Chuyện lúc trước ta đã quên sạch, Song Nhi cô nương gọi như vậy thì hẳn đó chính là tên cúng cơm của ta.”

Kiến Ninh ngược mắt nhìn trời, nói: “Thật mau lẹ nhỉ, cứ nói quên sạch là hết tội.”

Tứ gia cười trừ: “Sự thật là vậy mà.”

Kiến Ninh hừ một tiếng, nói: “Người thực chiều cổ thanh mai trúc mã tiểu mỹ nhân tiểu Song Nhi nha.”

Tứ gia thấy nàng đặt nhiều tính từ trước “Song Nhi” như vậy, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, nói: “Ta vốn không định mang theo nàng ấy, tiếc rằng thịnh tình không thể chối từ.”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, thịnh tình không thể chối từ. Cứ cái đà này, thả người ra ngoài vài hôm, e rằng nửa số thiếu nữ Trung Nguyên đều đi theo người.”

Tứ gia nói: “Công chúa quá lời rồi, ta ra ngoài làm việc cho Hoàng Thượng, làm sao dám không chú tâm được.”

Kiến Ninh nói: “Người nhớ rõ mình làm việc cho Hoàng đế ca ca là tốt rồi. Khoan, lần này bắt đám Lạt ma, có phát hiện ra chuyện gì không?”

Hai người nói một lúc, một bên cố gắng nỗ lực hỏi Kiến Ninh xuất cung thế nào, một bên lại nỗ lực lảng tránh vấn đề, cuối cùng liền nói tới chuyện Lạt ma.

Tứ gia nhìn Kiến Ninh, Kiến Ninh cũng nhìn lại hắn. Tứ gia tối hôm qua nhìn thấy Kiến Ninh, ban đầu nghi hoặc không thôi, nhưng sau đó thấy nàng ngoan ngoan bất thường trước mặt Lão hoàng gia thì cũng đoán biết được vài phần.

Thứ nhất, hắn biết thân phận của Kiến Ninh. Thứ hai, hắn biết thân phận của Lão hoàng gia. Có thể nói, hắn là kẻ đặc biệt nhất trong số những người có mặt đêm qua, bởi đám Trương Triệu chỉ biết Kiến Ninh là công chúa, mà đám hòa thượng Thanh Lương Tự lại chỉ biết Hành Si là Thuận Trị đế.

Bởi vậy, Tứ gia hiểu rõ, Kiến Ninh tuyệt đối không vô duyên vô cớ thân thiết với một tăng nhân bình thường, hơn nữa còn nói chuyện thâm đàm, khi bước ra mắt còn ngẩn lẹ. Qua chuyện này có thể thấy, Kiến Ninh nhất định cũng biết thân phận của Lão hoàng gia, chỉ là, nàng làm sao biết được tin tức này?

Tứ gia nghe Kiến Ninh hỏi, liền nói: “Cũng không tra thêm được gì, chỉ biết họ đang tìm một người thôi.”

Kiến Ninh hỏi: “Người nào?”

Tứ gia nói: “Ta cũng không biết, chỉ biết là hòa thượng trong Thanh Lương Tự.”

Hai người lại nhìn nhau hồi lâu, ngẫm thâm dò suy nghĩ của đối phương.

Một lát sau, Kiến Ninh nói: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, người thành thật nói đi, Thanh Lương Tự rốt cục giấu người nào đáng giá để đám Lạt ma huy động toàn bộ lực lượng truy bắt?”

Tứ gia nói: “Tất nhiên là người đứng trên muôn vạn người rồi.”

Kiến Ninh nói: “Trong thiên hạ này, trừ Hoàng đế ca ca của ta, còn kẻ nào đứng trên muôn vạn người nữa?”

Tứ gia nói: “Công chúa nói chuyện thâm dèm với Hành Si đại sư, chẳng lẽ không tìm ra manh mối sao?”

Kiến Ninh nhìn hấn, nói: “Ta tìm ra manh mối thì sao, cần thiết phải thông báo với người ư? Hiện giờ ta còn chưa biết phải xưng hô với người thế nào đây? Tiểu Bảo? Tiểu Quế Tử? Hay là một cách gọi khác nữa?”

Tứ gia hoảng sợ, hấn vốn định thăm dò Kiến Ninh, không ngờ khả năng phản do thám của nàng lại tốt như vậy, nhanh như chớp đã quả bóng trách nhiệm về phía hấn. Tứ gia nhìn Kiến Ninh, Kiến Ninh lại cười: “So với Hoàng đế ca ca, ta quả thực biết nhiều về người hơn, có phải hay không? Ít nhất thì ta và người đều biết người là thái giám giả, mà Hoàng đế ca ca thì không.”

Liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, Kiến Ninh nói tiếp: “Sau khi trở về người cứ bấm báo đầy đủ mọi chuyện với Hoàng đế ca ca đi, rồi ta sẽ nói đỡ cho, như vậy thì người sẽ dễ dàng khôi phục thân phận hơn. Với tài trí của người, hấn sẽ sớm nhanh chóng thăng quan phát tài nhỉ? Người xem, ta nói như vậy đã hợp lòng người chưa?”

Tứ gia chấp tay nói: “Đa tạ công chúa.”

Kiến Ninh giải quyết xong chuyện này liền nói sang chuyện khác: “Người gây như que củi khi nãy kia, người có biết là ai không?”

Tứ gia đáp: “Không biết.”

Kiến Ninh nói: “Đó là người của Thần Long đảo.”

Tứ gia nhớ tới “Chương Lão Tam” trên núi kia, nhú mày: “Hắn là người trong Thần Long giáo?”

Kiến Ninh gật đầu.

Tứ gia nói: “Hắn muốn Tứ thập nhị chương kinh...Công chúa, người biết Tứ thập nhị chương kinh không?”

Kiến Ninh nói: “Cái này...Ta...không biết rõ lắm.”

Tứ gia nhìn nàng, nói: “Ta nhớ mang máng ta đã từng nhìn thấy mấy chữ này ở chỗ nào đó...”

Kiến Ninh vội hỏi: “Nhìn thấy ở đâu? Nếu người có kinh thư trong tay thì phải lập tức mang tới cho ta, nhớ chưa.”

Tứ gia nói: “Vì sao?”

Kiến Ninh nói: “Đừng có hỏi nhiều như vậy, của người chính là của ta, mà của ta vẫn là của ta, đạo lý nhỏ như vậy cũng không hiểu à?”

Nàng hùng hồn nói, giống như thể hành vi “cướp bóc trắng trợn” kia là điều hiển nhiên. Tứ gia chỉ còn biết cười khổ: “Đã biết.”

Kiến Ninh nhướn miệng cười: “Người vừa rồi, gọi là Bàn đầu đà. Người không cần hỏi vì sao ta biết, ta thông minh lanh lợi thiên hạ vô song như vậy, tất nhiên chỉ cần giở chút thủ đoạn thì hấn đã khai hết sạch sành sanh rồi. Còn kinh thư kia, người yên tâm, hấn bị ta lừa đã đem chuyện này quên hết.”

Tứ gia nói: “Hắn gây như vậy mà lại tên là Bàn đầu đà, thật kỳ quái. Công chúa anh minh, không biết có thể nói cho ta biết công chúa dùng thủ đoạn gì hay chăng?”

Kiến Ninh nói: “Nhớ lại thì thật buồn cười, người có biết tại sao hấn lại khiêng tảng đá to kia đi không?”

Tứ gia nói: “Không biết.”

Kiến Ninh tủm tỉm cười, kể toàn bộ chuyện nàng lừa gạt Bàn đầu đà cho Tứ gia nghe, Tứ gia thấy nàng quả nhiên thủ đoạn tinh, không khỏi gật gù khen ngợi: “Công chúa quả thực thông minh hơn người.”

Kiến Ninh nói: “Điều này là đương nhiên, người cũng đâu phải mới quen biết ta. Ta từ khi sinh ra đã thông minh hơn người rồi mà...Cho nên, nếu đã biết vậy thì người cũng nên cẩn thận chút a, tốt nhất đừng nghĩ lừa gạt ta làm chuyện xấu...”

Tứ gia cười cười: “Tất nhiên ta không dám rồi, xin công chúa yên tâm.”

Song Nhi cùng đám Trương Khang Niên theo sau, thấy Tứ gia và Kiến Ninh trò chuyện vui vẻ thì không khỏi ghen tị nói: “Tiểu Bảo cùng Ninh đại nhân hình như rất hợp nhau thì phải, mấy ngày nay Tiểu Bảo cũng không thèm để ý tới ta nữa.”

Khi này Kiến Ninh hỏi nàng, Tứ gia có “bắt nạt” nàng hay không, Song Nhi trong lòng liền dấy lên cảm giác kì quái vô cùng. Bởi trước kia khi ở Lệ Xuân Viện, hai người tuy còn nhỏ, nhưng Vì Tiểu Bảo trời sinh bản tính háo sắc, luôn luôn tìm thời cơ “sờ soạng” nàng. Song Nhi cũng không chấp nhặt với hắn, bởi nàng luôn nghĩ hắn vẫn còn là một đứa trẻ.

Nhưng, điều quái lạ là sau khi gặp lại, Vì Tiểu Bảo dường như đã thay đổi thành một người khác, đừng nói là sờ tay, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt không đúng mực cũng không có.

Suốt dọc đường từ Trang gia tới bây giờ, Song Nhi nhắm tính số lời Tứ gia nói với mình thậm chí còn kém xa đám người Trương Triệu Phong Lí, bởi vậy nàng nghĩ chẳng lẽ Tiểu Bảo đã chán ghét mình rồi sao?

Giờ phút này, thấy Tứ gia và Kiến Ninh thân mật như vậy, Song Nhi không khỏi ai oán thở than.

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền biết rõ thân phận của Kiến Ninh, lại cũng biết Tứ gia chẳng qua chỉ là thái giám, nếu dám không hầu chuyện công chúa ư, người chán sống rồi hả? Còn Song Nhi, dù có tốt đến đâu thì nàng chẳng qua cũng chỉ là một bé gái mồ côi, không thân không thế, nếu như nảy sinh mâu thuẫn với Kiến Ninh, e rằng người thiệt nhất chính là nàng.

Vì thế, Trương Triệu nhìn nhau, đồng thời cùng nói: “Song Nhi cô nương, cô đừng giận, hai người bọn họ bàn chuyện công thôi.”

Triệu Tề Hiền lại nói thêm: “Đúng vậy, đúng vậy, được đại quan yêu mến, đó là phúc phận của Quế công tử.”

Song Nhi trong lòng chua xót, lại hỏi: “Vì Ninh đại nhân kia, rốt cuộc là nam hay là nữ vậy?”

Một vấn đề vốn dĩ tưởng như vô cùng đơn giản nhưng lại trở thành nan đề đối với hai gã thị vệ. Trương Khang Niên vô đầu bút tai không biết nên đáp thế nào, đột nhiên nảy ra một ý, giả giọng cột nhà: “Ninh đại nhân, đại nhân đại nhân, Song Nhi, người nói xem ngài ấy là nam hay nữ?”

Cách đáp này quả thực vô cùng xảo quyệt, bề ngoài như đã trả lời, nhưng thực chất cái gì cũng không nói. Trương Triệu hai người chọn cách này, cũng là bởi trong lòng yêu quý Song Nhi, thấy nàng ngây thơ khờ dại thì không nỡ trực tiếp mở miệng dối lừa.

Quả nhiên là Song Nhi trúng kế, nàng vỗ tay cười nói: “Đại nhân đại nhân, đương nhiên là nam rồi. Ta thực là ngốc a, cảm ơn hai vị đại ca, ta đã biết rồi.”

Trương Khang Niên, Triệu Tề Hiền liếc nhìn nhau, trên mặt mang đầy vẻ bất đắc dĩ.

Mà đằng trước, Kiến Ninh nói với Tứ gia: “Thôi, cũng nói để người yên tâm, ta lần này là phụng chỉ xuất cung, còn mang theo kim bài của Hoàng đế ca ca nữa.”

Tứ gia ngạc nhiên: “Hoàng Thượng cho phép công chúa ra ngoài cung sao?”

Kiến Ninh nói: “Cho phép hay không cũng phải nhìn xem ta lấy cớ gì để xin. Nếu ta nói ta ra ngoài chơi, như vậy chắc chắn là không. Mà nếu ta nói ta đi tìm người, ta thề Hoàng đế ca ca không những không à có khi còn phải nghe giáo huấn nữa kia...”

Nói tới đây, nàng ho nhẹ một tiếng, quét mắt nhìn Tứ gia, “Ta chỉ là nêu ví dụ thôi, giả dụ ý mà, chứ không phải là ta muốn ra ngoài tìm người, hiểu rồi chứ?”

Tứ gia khom người: “Hiểu được.”

Kiến Ninh lúc này mới nói tiếp: “Người còn nhớ hai người Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân không?”

Tứ gia nói: “Là hai người truyền đạo Tây Dương?”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, đó chính là cơ ta dùng. Xin phép Hoàng đế ca ca cho đi cùng Nam Hoài Nhân.”

Tứ gia thoáng cả kinh, hỏi: “Làm sao lại có thể như vậy?”

Kiến Ninh nói: “Người cũng biết đấy, ta học tập cùng hai người Tây Dương kia, sau đó họ khen ta hết lời. Mà nghe nói lần này ở Hà Nam có hiện tượng lạ, Nam Hoài Nhân muốn tới xem, vì vậy nên ta xin Hoàng đế ca ca cho ra ngoài mở mang đầu óc.”

Tứ gia vẫn còn nghi ngờ, lại hỏi: “Hoàng Thượng đồng ý chỉ vì như vậy?”

Kiến Ninh nói: “Tất nhiên là không đơn giản như thế, ta còn phải xúi giục Thang Nhược Vọng, Nam Hoài Nhân làm công tác tư tưởng một thời gian.”

Tứ gia nói: “Ngay cả như thế cũng không...”

Kiến Ninh cười ha ha, ngắt lời: “Nếu thêm một thái hậu nữa thì sao?”

Tứ gia nhú mày, kinh ngạc nói: “Thái hậu cũng đồng ý cho công chúa xuất cung?”

Kiến Ninh gật gật đầu: “Thái hậu là mẹ ruột của ta, tất nhiên sẽ lo lắng cho ta, chỉ cần ta phân tích rõ thiệt hơn cho bà thì tất nhiên bà đồng ý rồi. Hơn nữa, Thang Nhược Vọng, Nam Hoài Nhân cũng nói, công chúa nước Bỉ cũng được thoải mái xuất cung. Hoàng đế ca ca cũng không phải không muốn ta biết thêm kiến thức, chẳng qua Hoàng đế ca ca lo lắng cho an nguy của ta, lại sợ mất mặt hoàng gia mà thôi. Chỉ cần ta liên tục cầu xin, tất nhiên sẽ đồng ý rồi.”

Tứ gia thở dài: “Công chúa cầm thánh chỉ ra khỏi cung, chuyện này so với lên trời còn khó hơn, vậy mà công chúa lại làm được, quả thực khiến nô tài tâm phục khẩu phục.”

Kiến Ninh ha ha cười, nói: “Lên trời có khó đến đâu thì trước mặt bản công chúa cũng trở nên đơn giản...” Nghĩ đến đây, nàng lại nhin không được nổi hứng đọc thơ, liền thì thầm: “Thực đạo chi nan, nan ư thưởng thanh thiên, ô hô...”

* Thực đạo chi nan, nan ư thưởng thanh thiên: Đường Thực thật khó đi, khó như lên trời xanh. Đây là câu thơ trong bài Thực đạo nan của Lý Bạch. Xem toàn bài tại bachkhoatrithuc/encyclopedia/4698-908-633931802147382500/That-ngon-nhac-phu/Thuc-dao-nan—Ly-Bach.htm

Kiến Ninh chỉ nhớ rõ mỗi mấy chữ này trong bài thơ, cho nên đọc xong thì ngắc ngư tắc tị.

Tứ gia nghe được thì kinh ngạc vô cùng, không ngờ một kẻ suốt ngày rong chơi như Kiến Ninh cũng biết thơ Lý Bạch, đang định mở miệng khen ngợi, không ngờ nàng lại “ô hô” hai tiếng rồi dừng.

Vì vậy, hấn trợn mắt nhìn Kiến Ninh, nói: “Ô hô cái gì?”

Kiến Ninh hừ một tiếng: “Ô hô nghĩa là đoạn sau ta quên mất tiêu rồi, cho nên ô hô ai tai.”

Tứ gia bật cười, lắc đầu đọc tiếp: “Thực đạo chi nan, nan ư thưởng thanh thiên, Tầm Tùng cập Ngư Phù, Khai quốc hà mang nhiên! Nhĩ lai tứ vạn bát thiên tuế, bất dữ Tần tái thông nhân yên. Tây dương Thái Bạch, hữu điều đạo, khả dĩ hoành tuyệt Nga Mi diên. Địa băng sơn tảo trắng sĩ tử, nhiên hậu thiên thê thạch sạn phương câu liên...”

* Cả cái đoạn trên dịch ra thế này (nói chung khuyến khích mọi người nếu hứng thú thì ấn vào cái link phía trên mà đọc) Đường Thực thật khó đi như lên trời. Tầm Tùng, Ngư Phù vua thuở trước, Mở nước, mịt mù mây khơi vơi. Bầm tay bốn vạn tám ngàn năm, Thoáng khối, thoáng người, xa ải Tần. Đường chim bay, núi Thái Bạch chắn, Nga Mi may vượt qua mây tầng. Đất sứt, núi lở trắng sĩ chết, Thang trời bậc đá đành xếp thành.

Kiến Ninh nhìn hẩn chắp tay sau lưng, chậm rãi vừa đi vừa ngâm thơ, thanh thản thông dong mà lại mang theo khí chất hiên ngang khiến lòng người khuyh đảo.

Lòng hiếu thắng nổi lên, Kiến Ninh bèn tỏ ra khinh thường, nói: “Biết bài này thì người giỏi lắm sao? Hừ, ta còn biết, đúng rồi...” ‘Tầm dương giang đầu dạ tổng khách.

Phong diệp dịch hoa thu sắt sắt’...”

* Tầm dương giang đầu dạ tổng khách. Phong diệp dịch hoa thu sắt sắt: Bến Tầm Dương canh khuya đưa khách. Quạnh hơi thu, lau lách đìu hiu. Đây là câu thơ trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị. Toàn bài xem tại: poem.tkaraoke/17483/Ty_Ba_Hanh.html

Tứ gia lại một lần nữa kinh ngạc nhìn Kiến Ninh: “Công chúa cũng biết Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị sao?”

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên là ta biết rồi, sao, có thể đọc tiếp được không? Đọc thử ta nghe xem.”

Tứ gia nói: “Tỳ bà hành thật sự quá dài, hơn nữa mang nặng tình nữ nhi cho nên ta không thích lắm, chỉ nhớ có hai câu rất hay là ‘Ngân bình sạ phá thủy tương bình

Thiết kỵ đột xuất đao thương minh’. Hay, thật sự rất hay.”

* Ngân bình sạ phá thủy tương bình. Thiết kỵ đột xuất đao thương minh: Bình bạc vỡ tuôn đầy dòng nước. Ngựa sắt giông, xô sát tiếng đao

Kiến Ninh che miệng cười.

Tứ gia đang chìm trong cảm hứng thi ca, thấy nàng cười liền hỏi: “Người cười cái gì?”

Kiến Ninh nói: “Người thực dâm đẳng a...chắc chắc, thực dâm đẳng.”

Tứ gia đen mặt, nói: “Hai câu này khí thế hào hùng như vậy, hà cớ gì nói là dâm đẳng. Kể nào to gan dám xuyên tạc thơ cổ?”

Kiến Ninh nói: “Ta làm sao biết được, ta cũng muốn tự mình bắt được hẩn, đem hẩn đánh đến nỗi mẹ hẩn cũng không nhận ra a.”

Tứ gia cười, nói: “Cũng không cần làm vậy. Trên đời có câu ‘mỗi người một ý’, ý tứ chính là cùng một sự việc giống nhau, mỗi kẻ nhìn vào sẽ có một suy nghĩ riêng. Chẳng qua kẻ kia không lĩnh ngộ được ý văn hào hùng, mới xuyên tạc thành ý xấu, thật sự là...”

Kiến Ninh nói: “Ta muốn hỏi...”

Tứ gia dừng lời, nói: “Hỏi gì?”

Kiến Ninh nói tiếp: “Làm sao người biết nhiều thứ như vậy?”

Tứ gia giật thột, âm thầm mắng bản thân không ngớt: “Ta thật là ngu ngốc, tại sao trước mặt nàng lại quên mất phải giả trang Vì Tiểu Bảo chứ? Còn ngâm thơ nữa...tên vô lại kia đừng nói không biết thơ ca, ngay cả chữ hẩn còn chẳng nhận ra đâu.”

Tứ gia đang nghĩ cách che lấp sơ hở thế nào thì Song Nhi đã chạy tới, gọi: “Tiểu Bảo, các người nói gì mà cao hứng vậy?”

Kiến Ninh nói: “Chúng ta ngâm thơ.”

Tứ gia nghe vậy lại càng thêm buồn bực. Bởi vì Song Nhi quả nhiên nói: “Ngâm thơ? Tiểu Bảo, người biết ngâm thơ từ khi nào vậy?”

Kiến Ninh cười nói: “Không phải ngâm thơ, là ngâm ầm, ầm trong ầm ướt đó.”

Tứ gia nghe Kiến Ninh nói vậy thì trừng mắt nhìn nàng, trong đầu không khỏi liên tưởng đến từ “dâm đẳng” vừa rồi.

Song Nhi nghe Kiến Ninh giải thích thì không hiểu gì, liền hỏi: “Nghĩa là sao cơ?”

Kiến Ninh thản nhiên chỉ xuống đất, nói: “Song Nhi ngoan, người xem, tôi qua sương dày, nên mặt đường đầy nước rất trơn, giày của chúng ta đều bị ẩm hết cả. Cho nên ta và hần chính là đang ngâm ẩm, so xem giày ai ướt nhiều hơn a...”

Song Nhi bật cười, mà Tứ gia nghe mấy lời nói nhăng nói cuội của Kiến Ninh thì tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, lắc lắc đầu.

Đoàn người rất nhanh đã xuống tới chân núi, đi qua một thôn nhỏ. Kiến Ninh sai bọn thị vệ đi tìm chỗ nghỉ tạm, rồi nói với Tứ gia: “Nam Hoài Nhân đang ở cách xa chỗ này tầm ba trăm dặm, ta phải quay về với hần. Không bằng người mang Song Nhi và thị vệ quay về kinh trước đi.”

Tứ gia nói: “Để ta đi cùng công chúa.”

Kiến Ninh cười tủm tỉm: “A? Người muốn săn sóc ta sao?”

Tứ gia nói: “Là để phòng nếu có chuyện không may xảy ra với công chúa.”

Kiến Ninh nhú mày, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nói: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHÚNG TA CÙNG NHAU ĐI, CÓ ĐIỀU...TA CHỈ SỢ LẠI ĐỤNG PHẢI ĐÁM NGƯỜI THẦN LONG GIÁO. TỐT NHẤT LÀ MAU MAU TÌM ĐƯỢC NAM HOÀI NHÂN RỒI VỀ KINH.”

Tứ gia gật gật đầu.

Lại qua hai ngày, rốt cục bọn họ đã sắp sửa tới được chỗ của Nam Hoài Nhân.

Nhưng trời không chiều lòng người. Đêm đó, Kiến Ninh quyết định ngủ lại ở quán trọ ven đường. Sáng hôm sau, Tứ gia tỉnh dậy sớm, lúc đi ngang qua phòng của Kiến Ninh lại thấy cửa chỉ khép hờ, thì kinh hãi không thôi, vội vàng đẩy cửa ra, đã thấy phòng không một bóng người, chỉ còn một tờ giấy đặt trên bàn.

Tứ gia cầm tờ giấy lên, cúi đầu đọc: muốn cứu người thì ra bến tàu.

Hần nắm chặt tờ giấy trong tay, chạy tới phòng của Trương Khang Niên, hỏi: “Công chúa đâu?”

Trương Khang Niên nói: “Không phải là công chúa vẫn ở trong phòng sao?”

Tứ gia dậm chân một cái, quát: “Đã xảy ra chuyện rồi! Mau triệu tập mọi người, đi theo ta!”

Trương Khang Niên thấy Tứ gia sốt ruột như vậy thì biết là chuyện lớn rồi, vội vàng đi gọi tất cả đám thị vệ. Tứ gia mang theo mọi người, mau chóng chạy ra ngoài.

Mà sau khi bọn họ khuất bóng thì ở sau quán trọ, một người đẩy cửa nhà vệ sinh ra, bóp chặt mũi nói: “Đáng giận a, WC công cộng thật chẳng bao giờ tử tế được...Nhưng mà ta hết chịu nổi rồi, nếu không đi sẽ bị táo bón mất...Kệ đi, táo bón thì táo bón, cùng lắm thì về cung kêu thái y kê đơn thuốc uống là xong.”

Người này không ngờ lại chính là Kiến Ninh.

Nàng nhăn nhó đi lên lầu, thấy mọi người đều biến mất không còn tăm hơi thì sửng sốt không hiểu gì cả.

Cũng may, tiểu nhị và chủ quán thấy đoàn người của Tứ gia đi, liền chạy lên phòng đi thu dọn, gặp Kiến Ninh đang ngơ ngác đứng ngoài cửa thì vội hỏi: “Khách quan, ngài chưa đi sao?”

Kiến Ninh nói: “Những người kia đâu? Sao không còn một ai thế này? Chẳng lẽ họ đi ăn sáng rồi à?”

Tiểu nhị nói: “Không phải đâu, khách quan, bọn họ vừa rồi là ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, dường như có chuyện gì đó gấp lắm, chỉ kịp hỏi chúng ta bến tàu ở đâu rồi chạy đi. Đúng rồi, hình như họ nói đi cứu người gì đó.”

Kiến Ninh kinh hãi, kêu to: “Cứu ai?”

Tiểu nhị đáp: “Tiểu nhân cũng không biết, chỉ thấy vị công tử đi đầu có vẻ rất sốt ruột...nếu như không phải khách quan còn ở đây thì tiểu nhân đã nghĩ là bởi vì họ muốn cứu ngài a.”

Kiến Ninh tim đập thành thịch, thò tay lấy một thỏi bạc ra, nói: “Mau, kiếm cho ta một con ngựa nhanh nhất ra đây!”

Tiểu nhị thấy bạc thì vội vàng cầm lấy, vâng dạ liên tục. Một lát sau, quả nhiên gã dẫn một con ngựa to béo tới. Mà nhìn thấy con ngựa uy phong này, Kiến Ninh nhin không được lùi lại mấy bước, lúc này mới nhớ ra bản thân nàng còn chưa biết cách lên ngựa.

49. Chương 49: Bản Lĩnh Nam Nhi

Dưới sự giúp đỡ của chưởng quầy và tiểu nhị, Kiến Ninh cuối cùng cũng trèo lên được ngựa. Nàng nhớ lại cách điều khiển ngựa phi nước đại trong phim, giơ tay đánh một cái vào mông ngựa. Con ngựa bị đau, lập tức lao như điên về phía trước. Cũng may là trời còn sớm, trên đường người đi lại chưa đông, nhưng Kiến Ninh vẫn phải nghe không ít câu chửi bới.

Kiến Ninh kêu lên: “Xin lỗi xin lỗi, có việc gấp có việc gấp!” rồi vội vàng bám chặt lấy cổ con ngựa, nỗ lực để bản thân không bị rơi xuống.

Nhớ lại lời của tiểu nhị, Kiến Ninh thầm nghĩ: “Cứu người mà lại dám huy động thị vệ, ngoài ta ra có thể là ai chứ? Chẳng lẽ lão Tứ thấy ta không có ở trong phòng, liền nghĩ ta bị bắt đi rồi?...Này, tại sao không ai nghĩ tới việc tìm trong nhà vệ sinh a. Ngu ngốc...Khoan đã, tiểu nhị còn nói hần hỏi bến tàu ở đâu, theo lẽ thường mà nói, nếu không thấy ta, hần cũng không thể biết chính xác ở bến tàu có thể tìm được. Một khi đã như vậy, chẳng lẽ có ai nói với hần ta ở bến tàu sao? Rốt cuộc kẻ này là ai? A, không lẽ...không xong rồi.”

Trong lòng nàng bỗng nhiên nhớ lại chuyện mình đã lo sợ kia, khiến Kiến Ninh run cả người: “Chết rồi, là người của Thần Long giáo. Tại sao lại đến nhanh như vậy chứ...Hơn nữa...”

Vừa miên man suy nghĩ, nàng vừa giục ngựa đi về phía bến tàu. Chẳng bao lâu sau, đã thấy xa xa bóng dáng Tứ gia đang dẫn quân đi tới bờ biển, trên bờ, một con thuyền đang đợi sẵn.

Kiến Ninh vội hô to: “Này! Này! Ở đây!”

Gió biển thổi rất mạnh, khiến âm thanh của Kiến Ninh không truyền xa được. Không còn cách nào khác, nàng đành đánh con ngựa thêm cái nữa, quát: “Mau mau!”

Con ngựa càng thêm tăng tốc, bốn vó tung bay khiến Kiến Ninh ngồi trên ngựa khổ không tả nổi.

Đến lúc nàng gần tới được bờ biển, rốt cục cũng có một tên thị vệ nghe thấy tiếng vó ngựa mà quay đầu. Vừa nhìn rõ được người trên ngựa là ai, tên thị vệ liền kinh ngạc kêu to: “Quê công tử, mau nhìn! Là công...”

Tứ gia quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một con ngựa to lớn đang chở một thiếu nữ tóc tai xõa xượi không nhìn rõ mặt mũi, nhưng dựa vào quần áo cũng có thể biết được đó chính là Kiến Ninh.

Kiến Ninh kêu lên: “Mau mau quay lại!” Tứ gia ngẩn ra một lát, mà chính lúc này, đằng sau lưng hần lại vang lên âm thanh: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo!”

Nghe thấy giọng nói của Song Nhi, Tứ gia theo thói quen quay đầu lại, đã thấy nàng đang ở trên thuyền, bị một người kẻ đao vào cổ.

Sau đó, lại có một kẻ khác từ trong thuyền vọt ra, lao về phía Tứ gia. Tứ gia phản ứng mau lẹ, rất nhanh lùi lại vài bước. Đáng tiếc, võ công của hần không bằng kẻ kia nên nhanh chóng bị bắt.

Bọn thị vệ đứng bên cạnh kinh hãi, vội rút đao ra bao vây lấy kẻ đó. Nhưng kẻ này không những không lo lắng, ngược lại rất nhanh điểm huyết ngưu của Tứ gia rồi ném hần cho người trên thuyền tiếp lấy.

Giờ phút này, Kiến Ninh đã vọt tới sát mép nước, nàng vội luống cuống tay chân muốn kìm cương ngựa lại, không ngờ con ngựa chạy nhanh quá, theo quán tính hất nàng lên cao. Kiến Ninh sợ hãi hét lên một tiếng, lần này chỉ sợ là chết không phải nghi ngờ.

Trong thời khắc sinh tử này, người vừa rồi tiếp lấy Tứ gia lại xông ra, đỡ lấy Kiến Ninh rồi khinh công bay trở lại thuyền. Gã ném nàng vào trong khoang, cười ha ha.

Bọn thị vệ thấy công chúa cũng bị bắt, càng thêm xiết chặt vòng vây đối với kẻ trên bờ. Không ngờ kẻ này võ công quá cao cường, chẳng mấy chốc đã đánh bại đám thị vệ, thông dong bước lên thuyền. Lúc bọn thị vệ đứng dậy được thì con thuyền kia đã giương buồm ra khơi tự lúc nào.

Trong khoang thuyền, ánh đèn dầu hiu hắt cộng hưởng với bóng hoàng hôn nặng nề trên mặt biển. Thấy trời sắp tối, hai cao thủ kia liền mang cơm vào trong khoang, đặt lên bàn.

Ngoại trừ Song Nhi bị điểm huyết thì Kiến Ninh và Tứ gia đều được giải huyết ngay, có lẽ nguyên nhân là bởi hai người họ không có võ công.

Kiến Ninh cúi đầu nhìn bát cơm lạnh tanh lạnh ngắt, bên trên chỉ có một ít rau xanh, thì tức giận, trừng mắt nhìn Tứ gia: “Người thật sự là càng ngày càng khốn nạn, tìm không thấy tiểu tình nhân của mình lại dám qua mặt lão nương, dẫn thị vệ của lão nương đi cứu người. Uống công lão nương đi tìm người, thật sự là tiền mất tật mang! Đồ khốn nạn đê tiện!”

Song Nhi nghe Kiến Ninh mắng Tứ gia, vừa hổ thẹn lại vừa vui mừng. Hổ thẹn là vì tại nàng mà liên lụy Tiểu Bảo bị mắng, rồi lại có chút vui mừng vì Tiểu Bảo hóa ra không quên nàng, vì nàng mà không tiếc sinh mệnh bản thân xông tới cứu.

Mà Tứ gia bị mắng thì khổ không nói nổi nên lời. Hắn vốn dĩ giống như suy đoán ban đầu của Kiến Ninh, không thấy người trong phòng thì đi hỏi đám thị vệ. Nhưng đám thị vệ cũng không thấy Kiến Ninh, vì vậy hắn mới cuống lên, sợ chuyện không hay xảy ra với nàng.

Ai biết được đây hóa ra lại chỉ là một sự nhầm lẫn? Kiến Ninh hoàn toàn không sao, người bị bắt chỉ có Song Nhi.

Tứ gia vốn định giải thích cho Kiến Ninh hiểu, nhưng nghĩ nghĩ một hồi lại không mở miệng.

Lại nói tới tâm tư của Kiến Ninh, nàng thật ra cũng biết Tứ gia hẳn phải là vì nàng. Chỉ là, khi nhìn thấy Song Nhi trên thuyền, Kiến Ninh không khỏi hơi có chút nghi ngờ “đạo đức nghề nghiệp” của Tứ gia: “Nếu thẳng thắn này thật sự tới vì Song Nhi, hừ, con mẹ nó, mặc kệ mi là nam chính hay nam phụ, lão nương cũng quyết giết chết người.” Đột nhiên, nàng lại nghĩ tới thân phận hiện giờ như con cá nằm trên thớt của mình, Kiến Ninh không nhận được mà cau mày ảo não.

Lần này ra khơi, Kiến Ninh đã biết rõ điểm đến. Chẳng phải chính là Thần Long đảo sao? Không ngờ bọn chúng tới nhanh như vậy.

Trong Lộc Đình Ký, vốn dĩ Vì Tiểu Bảo mắc mưu lên thuyền chính là bởi Phương Di dùng sắc đẹp dụ dỗ hắn. Hiện giờ thì sao chứ, Phương sư tỷ đã chầu trời từ lâu, cứ tưởng Tứ gia sẽ không bị lừa, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Song Nhi.

Quả thật là tạo hóa trêu ngươi, muốn trốn cũng không trốn được.

Mà chuyện này đi, nàng càng tức giận là bởi một lí do rất cá nhân: bình sinh Kiến Ninh trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ những loài thân mềm, ví dụ như rắn, như sâu, vân vân và vân vân. Ngày thường chỉ cần nhìn thấy một con sâu nhỏ cũng đủ khiến nàng chết khiếp, huống chi trên đảo Thần Long khắp nơi toàn rắn là rắn? Quả thực là địa ngục chốn trần gian.

Kiến Ninh càng nghĩ càng uất, hai mắt phun lửa nhìn chằm chằm kẻ đầu sỏ Tứ gia. Nếu như ánh mắt có thể giết người được thì e rằng giờ khắc này Tứ gia đã sớm chết ngàn lần vạn lần.

Lại nói, nếu như Tứ gia chịu xuống nước giải thích với Kiến Ninh thì có lẽ Kiến Ninh cũng có thể thông cảm, thế nhưng hắn lại câm như hến, khiến Kiến Ninh càng thêm tin rằng hắn chính là vì chuyện “nữ nhi tình trường” mà không quan tâm đến đại cục.

* Nữ nhi tình trường: chuyện tình yêu nam nữ

Bị Kiến Ninh hiểu lầm như vậy, Tứ gia trong lòng cũng rất không vui. Chỉ là hắn thực sự...không biết phải giải thích thế nào, chỉ biết chửi thầm kẻ chủ mưu đứng đằng sau chuyện này. Hắn vốn dĩ là người bình tĩnh khôn ngoan thận trọng, không hiểu tại sao động tới chuyện của Kiến Ninh thì cuống lên, làm việc không suy nghĩ như vậy. Thực sự là rất khó hiểu.

Ngọn đèn chột lóe chột tắt, trong khoang nòng nặc mùi cá tươi tanh tươi. Kiến Ninh nuốt cổ họng, cố giữ ỉnh không nôn ra còn khó, làm sao có thể nuốt trôi bát cơm này đây. Nàng đẩy bát cơm ra xa, kêu lên: “Thứ này để cho người ăn sao, mang đi đi!”

Người bên ngoài nói vọng vào: “Xin quý khách dùng tạm, đường đi còn rất xa, nếu không ăn sẽ đói bụng.”

Kiến Ninh tức tối quát: “Này, tốt xấu gì cũng đang trên biển mà, bắt mấy con cá lên nướng ăn đi!”

Người bên ngoài im lặng không đáp, bọn họ ở trên biển lâu như vậy, ăn cá đến phát ngán rồi, tất nhiên không có ý định hầu hạ vị khách khó chiều Kiến Ninh.

Tứ gia sợ Kiến Ninh chộc giận kẻ xấu, liền nói nhỏ với nàng: “Cố gắng nhẫn nại tạm thời.”

Kiến Ninh trừng mắt nhìn hấn, quát: “Cút!”

Tứ gia trước giờ chưa từng bị ai nói như vậy, ngay lập tức mặt đen như đáy nồi.

Mà Song Nhi thấy Kiến Ninh tức giận thì cúi đầu nói: “Hai người đừng cãi nhau, đều là lỗi của ta.”

Song Nhi không nói thì thôi, nàng vừa mở miệng thì Kiến Ninh còn giận hơn. Kiến Ninh vỗ bàn chất một cái, quát nói: “Ta có cần tìm chỗ cho các ngươi bãi đường thành thân không! Như vậy cũng coi như ta làm chuyện tốt, thỏa mãn tâm nguyện thành đôi uyên ương cho các ngươi trước khi chết.”

Tứ gia cau mày, nhưng không hé răng nói thêm lời nào.

Song Nhi vội vàng nói: “Ninh đại nhân, người đừng nói vậy, đừng tức giận mà, chúng ta bình tĩnh nghĩ cách.”

Kiến Ninh thấy Tứ gia không nói, lửa giận dâng lên gấp bội, nàng đứng phắt dậy, kêu to: “Đúng vậy đúng vậy, các đại gia à, các người thả chúng ta đi, có người còn muốn thành thân sinh đứa nhỏ a! Phá hỏng nhân duyên của người khác sẽ bị trời phạt đó!”

Nàng kêu la vài câu, cổ họng càng nghẹn lại, hơn nữa thuyền chòng chành khiến Kiến Ninh choáng váng không thôi. Nàng lão đảo một cái, suýt nữa té đập mặt, may mà Tứ gia sớm thấy sắc mặt nàng không tốt, nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo Kiến Ninh, hỏi: “Làm sao vậy?”

Kiến Ninh vẫn còn tức, trừng mắt nhìn Tứ gia, lại cảm thấy ảm ức không thôi, nàng “oa” một tiếng khóc nức lên.

Tứ gia đỡ Kiến Ninh ngồi xuống. Kiến Ninh dỗi: “Không cần người giả làm người tốt.”

Tứ gia nhìn nàng, thấy nàng nước mắt đầm đìa, sắc mặt lại trắng bệch, cực kì đáng thương thì thở dài, rút khăn tay trong ngực ra, ngâm qua nước lạnh rồi lau mặt cho Kiến Ninh: “Ngươi tội gì phải như vậy? Ta biết ngươi cũng hiểu ta không phải là bởi vì nàng ấy mà đuổi theo. Ngươi cứ quá lo lắng thế này, cuối cùng chịu khổ lại chính là bản thân mình.”

Kiến Ninh ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Tứ gia.

Tứ gia lại nói: “Chẳng lẽ ta lại là loại người háo sắc hay sao mà ngươi không tin tưởng ta?”

Kiến Ninh vốn rất khó chịu, nhưng nghe Tứ gia nói câu kia, trong lòng bỗng nhiên chua xót, muốn nói mà lại không biết nên nói gì. Nàng cắn cắn môi hồi lâu: “Hừ, chẳng lẽ ngươi không giống sao? Mỗi ngày soi gương mà không nhìn ra bản chất của mình à. Bộ dạng rõ ràng là sắc lang vô lại.”

Tứ gia thấy nàng vẫn cố mạnh miệng, liền cười, nói: “Được rồi, cứ cho là vậy đi. Nhưng ngươi chưa từng nghe câu ‘ruột bông rách bề ngoài, bên trong là vàng ngọc’ hay sao?”

* Ruột bông rách bề ngoài, bên trong là vàng ngọc: Ý muốn nói con người bề ngoài có thể xấu nhưng bên trong thì tốt.

Kiến Ninh bật cười khúc khích: “Cái gì là ‘ruột bông rách bề ngoài, bên trong là vàng ngọc chứ’. Ta thấy ngươi rõ ràng là ‘bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa’ a...”

* Bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa: câu này ngược với câu trên. Ý là con người bề ngoài tốt đẹp nhưng bên trong xấu xa.

Lúc nói tới đây Kiến Ninh mới kịp nhận ra, Tứ gia chẳng qua đang cố chọc nàng vui lên, vì vậy liền lắc đầu, nói: “Ta không sao.”

Tứ gia thấy Kiến Ninh đã bình ổn cảm xúc, mới nói: “Mặc kệ là vì lý do gì, họa lần này quả thực là do ta mà nên, là do ta nhất thời sốt ruột, còn tưởng người xảy ra chuyện không hay rồi...Người yên tâm, tương lai có thể nào, ta cũng nhất định sẽ dốc toàn lực để bảo vệ người.”

Kiến Ninh nghe Tứ gia hứa hẹn, sống mũi cay cay, vội quay đầu đi, ép nước mắt không được chảy ra, hồi lâu mới quay đầu lại, nói: “Nói thật dễ nghe, ai biết đến lúc đó người sẽ thế nào? Ta nghe nói có một câu thế này ‘nam nhân mà đáng tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây.’”

Tứ gia ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Heo mẹ thực sự có thể leo cây a, ta nghe nói đã từng xảy ra chuyện này.”

Nhìn bộ dạng nghiêm trang y như thật của Tứ gia lúc nói lời hoang đường, Kiến Ninh nhin không được mà cười ha ha.

Trong khi Tứ gia tìm cách an ủi Kiến Ninh, Song Nhi ở ngay bên cạnh, nghe câu được câu không, nhưng lúc Tứ gia nói sẽ dốc toàn lực để bảo vệ Kiến Ninh thì nàng nghe rõ ràng từng từ từng chữ.

Song Nhi trong lòng đau xót, thầm nghĩ: “Tiểu Bảo vậy mà lại nói dối ta, vị Ninh đại nhân này rõ ràng là một cô nương. Tiểu Bảo đối với nàng tốt như vậy, không giống như hắn đối với ta, có thể thấy hắn thực thích Ninh đại nhân. Mà vừa rồi Ninh đại nhân liều mạng tới cứu ta, cũng cho thấy nàng là người tốt, tuy rằng tính tình có chút đại tiểu thư.”

Song Nhi ngây thơ khờ dại, luôn luôn nghĩ tốt cho người khác. Tứ gia đối với nàng chỉ tốt năm phần, nàng đã đối với hắn tốt cả mười phần, cho nên khi thấy Tứ gia thích vị “Ninh đại nhân” này, Song Nhi liền thầm nghĩ: “Như vậy cũng tốt, nếu Tiểu Bảo thích Ninh đại nhân thì khi bọn họ thành thân, nếu họ cần ta ở lại làm nha hoàn thì ta sẽ ở lại, còn nếu không ta sẽ đi tìm Trang thiếu nữ nãi. Theo hướng nào thì tương lai của ta cũng tốt đẹp cả.”

Thuyền rời bến được hai ba ngày, Kiến Ninh đã gầy đi một vòng. Đến lúc lên tới bờ, thì cả người nàng mệt mỏi, bước đi không vững. Tứ gia đành phải đỡ nàng đi lên bờ.

Đi sâu vào đất liền, dần dần nghe được tiếng “tê tê” trong không gian, khiến Kiến Ninh vốn đang mơ mơ màng màng tỉnh táo hẳn, cảnh giác nói: “Tiếng gì vậy?”

Tứ gia nhìn xung quanh, nhang nhác trông thấy trên nhánh cây có một con độc xà thì cả kinh, vội vàng ôm chặt lấy Kiến Ninh nói: “Đừng sợ.” Mới nói tới đây, đã nghe Kiến Ninh hét thảm một tiếng, Tứ gia theo phản xạ ngẩng đầu.

Vừa ngẩng lên, đã thấy trên đỉnh đầu một nhánh cây mọc ngang, trên đó một con rắn lục quấn quanh, đang mở rộng cái mõm đỏ như máu, lộ ra hai chiếc răng sắc bén.

Tứ gia không chút nghĩ ngợi, vươn tay ra chắn, chỉ cảm thấy cánh tay đau đón khôn cùng.

50. Chương 50: Sống Không Phiền Nao

Kiến Ninh chứng kiến toàn bộ quá trình, từ lúc con rắn há miệng ra đến lúc cắn lên cánh tay của Tứ gia, sợ tới suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Song Nhi vẫn còn bị điểm huyết, cho nên không thể trông cậy được gì. Tứ gia đành tự mình dùng tay kia nắm lấy con rắn ném ra xa, cố gắng an ủi Kiến Ninh: “Không sao rồi!”

Kiến Ninh cầm lấy cánh tay của Tứ gia, vén ống tay áo lên, đã thấy miệng vết thương chuyển sang màu đen sẫm. Nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức cúi đầu xuống, hút máu độc ra.

Tứ gia giật nảy người, nói: “Không thể!”

Cùng lúc đó, phía xa xa có người kêu lên: “Thiên sứ tới rồi!”

Kiến Ninh thấy người của Thần Long đảo, vội vàng kêu lớn: “Cứu người!”

Hai người đằng xa rất nhanh chạy tới nơi. Một người gầy như que củi, chính là Bàn đầu đà, người còn lại tầm ba bốn mươi tuổi, bộ dạng nho nhã như văn nhân, chẳng qua vẻ mặt lại có vẻ vô cùng hoảng loạn

Kiến Ninh thấy Bàn đầu đà, vội vàng kêu lên: “Bàn đầu đà, Lục tiên sinh, mau cứu người. Nếu cứu không được người này e tất cả mọi người sẽ phải chôn cùng hắn đấy!”

Lục Cao Hiên hoảng sợ, thầm nghĩ: “Người này tuổi nhỏ như vậy, làm sao vừa nhìn đã biết ta họ Lục? Chẳng lẽ đúng như Bàn đầu đà nói, nàng có khả năng đoán trước thiên cơ? Nếu thật sự như vậy, chúng ta được cứu rồi.” Vì thế, gã vội vàng nói: “Xin cô... công tử...đừng gấp, ta có cách, ta có cách...”

Kiến Ninh thấy Tứ gia đã đứng không vững, liền đỡ lấy hắn, nói: “Đừng có dong dài, có cách gì thì mau làm đi!”

Lục Cao Hiên lấy một viên thuốc ra, nhét vào miệng Tứ gia, nói: “Uống thuốc này vào chất độc sẽ không lan nữa, còn về phần vết thương trên cánh tay hắn, phải chờ đến lúc về tới nơi mới có thể xử lý được.”

Kiến Ninh vẫn còn chưa tin, hỏi lại: “Ta nghe nói rắn lục rất độc, người đảm bảo hắn sẽ không sao chứ?”

Lục Cao Hiên nói: “Ta đảm bảo.”

Kiến Ninh nghiêm nghị nói: “Được, nếu vì việc này mà khiến hắn mất đi một ngón tay thì đừng trách ta cũng sẽ khiến người chịu chung số phận!”

Bàn đầu đà hoảng sợ, thầm nghĩ: “Tiểu cô nương này lợi hại như vậy sao. Thật may, thật may mà người nàng rửa không phải là ta.”

Lục Cao Hiên gật mạnh đầu: “Được, cứ tính trên đầu của ta.”

Đoàn người đi tới chỗ ở của Lục Cao Hiên, sau đó Lục Cao Hiên dìu Tứ gia vào phòng trị thương. Thấy Kiến Ninh được đi vào theo, Song Nhi cũng định vào, nhưng Bàn đầu đà lại ngăn Song Nhi lại, nói: “Võ công của người quá lợi hại, tạm thời ta không dám mạo hiểm.” Hắn sai người nhốt Song Nhi vào một gian phòng.

Lục Cao Hiên đưa Tứ gia vào phòng xong, cầm một con dao lưỡi mỏng hơ trên lửa, sau đó nhanh chóng đâm xuống cánh tay của Tứ gia một nhát. Máu đen lập tức trào ra, mà Tứ gia thì kêu lên một tiếng đau đớn. Lục Cao Hiên nắm chặt tay hắn, tiếp tục đâm ấu đen tràn ra, nói: “Độc rắn trong máu không thể nuốt vào hầu. Nếu đã đến hầu thì có thần tiên cũng không cứu mạng được.”

Tứ gia nhìn về phía Kiến Ninh, khiến nàng không khỏi cảm thấy không được tự nhiên mà quay đầu đi, nói với Lục Cao Hiên: “Người không phải có giải được sao? Cho ta một viên là được rồi, đừng có giả trò hù dọa.”

Lục Cao Hiên liếc mắt nhìn nàng một cái, bình tĩnh nói: “Cái này không phải là hù dọa, người bị rắn cắn, độc tính cần có thời gian để lan đến tim. Người nói xem, nếu độc đã vào hầu thì cần bao lâu sẽ vào đến tim?”

Kiến Ninh ho khan hai tiếng, nói: “Người sao nói nhiều vậy, đừng quên nhiệm vụ của người là cứu người này.”

Lục Cao Hiên nói: “Ta biết mà.”

Lục Cao Hiên ngoại trừ việc hơi lấm mồm ra thì y thuật quả thực không chê vào đâu được. Một lát sau, máu trào ra đã trở lại màu đỏ tươi bình thường. Kiến Ninh thấy sắc mặt Tứ gia tái nhợt vì mất máu, liền hỏi: “Người thấy thế nào rồi?”

Tứ gia mỉm cười, nói: “Yên tâm, ta không sao.”

Kiến Ninh lúc này mới nhẹ nhàng thở phào, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Ta đã biết mà, người tốt thì khó sống lâu, mà tai họa thì ở lại ngàn năm, người sao có thể dễ chết như vậy.”

Tứ gia thấy nàng nói lời chua ngoa nhưng khoe miệng lại không giấu nổi tươi cười sung sướng, nhớ tới khi nãy nàng liều lĩnh hút nọc độc ra, thì hơi hơi động lòng.

Lục Cao Hiên rửa sạch tay, đem hòm thuốc đi, sau đó nói với Kiến Ninh: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Kiến Ninh nhìn gã một cái, rồi quay đầu nhìn Tứ gia, hỏi: “Có chuyện gì mà không thể nói ở đây?”

Lục Cao Hiên do dự một lát: “Chuyện này rất quan trọng, cần bí mật.”

Kiến Ninh cười to: “Chuyện bí mật gì? Để ta đoán nhé, các người sai người ‘mời’ chúng ta tới đây hẳn không phải chỉ là để uống canh rắn đầu nhĩ. Có thiên cơ nào muốn biết mà không đoán được hay sao?”

Lục Cao Hiên nhướn mày, nói: “Cái này...Xin hỏi có thể biết tên của cô nương không?”

Kiến Ninh nói: “Ta họ Ninh, tên là Vô Song.”

Lục Cao Hiên sắc mặt lộ vẻ vui mừng, vỗ tay trầm trồ khen: “Ninh Vô Song, tên quả nhiên rất hay!”

Tứ gia không hiểu gì nhìn Kiến Ninh. Kiến Ninh ném cho hắn một ánh mắt ý bảo tạm thời đừng hỏi gì cả.

Lục Cao Hiên lại nói: “Ninh cô nương, không dám đối gạt gì, chúng ta mời cô nương tới chính là vì muốn biết thiên cơ.”

Kiến Ninh nói: “Muốn biết thiên cơ gì?”

Lục Cao Hiên nói: “Không biết cô nương còn nhớ tấm bia đá gần Thanh Lương Tự núi Ngũ Đài không?”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Đương nhiên ta nhớ, tấm bia đá ngàn năm rất cục gặp được người hữu duyên. Chẳng phải ta đã giao nó cho Bàn đầu đà rồi sao, giờ nó đang nằm trong tay người hử?”

Lục Cao Hiên thấy nàng thản nhiên vạch trần mọi điều, liền gật đầu: “Đúng vậy, chẳng qua...”

Kiến Ninh nói: “Chẳng qua làm sao? Đừng nói là người không biết chữ trên tấm bia nhé. Lục tiên sinh, ta thấy người cũng là kẻ nho nhã có học, chắc hẳn ta đoán sai rồi.”

Lục Cao Hiên liên tục lắc đầu, nói: “Tại hạ hổ thẹn, hổ thẹn.”

Kiến Ninh tỏ vẻ kinh sợ: “Chẳng lẽ người không biết thật sao?”

Lục Cao Hiên ho khan: “Chữ trên bia đều là chữ giáp cốt, tại hạ học hành kém cỏi không thể dịch được, nên mới phải sai người mời Ninh cô nương đến, hy vọng Ninh cô nương có thể giải hộ cho ta.”

* Chữ giáp cốt: vi.wikipedia.org/wiki/Gi%C3%A1p_c%E1%BB%91t_v%C4%83n

Kiến Ninh nói: “Giúp người phải giúp đến cùng. Thôi vậy...Tuy rằng cách các người mời ta tới phi thường ‘đặc biệt’, nhưng nghĩ công người tận tâm cứu chữa cho bằng hữu của ta, ta sẽ thay người dịch văn tự.”

Lục Cao Hiên mừng rỡ reo vang: “Một khi đã như vậy, xin mời Ninh cô nương.”

Kiến Ninh cười nói: “Nhưng mà ta nói này, tử tù trước khi chết còn được ăn no, có phải hay không? Ta lệnh đèn trên biển mấy ngày, một hột cơm cũng không nuốt được vào bụng, vừa rồi lại bị rắn độc làm hoảng sợ, người cũng nên cho ta nghỉ ngơi một chút chứ. Cũng phiền Lục tiên sinh mang một ít điểm tâm ngon nhất vào đây và thả người đồng hành với ta ra.”

Lục Cao Hiên thấy nàng đã đồng ý giúp mình đọc chữ giáp cốt thì cũng cảm thấy cần ‘có qua có lại’, hơn nữa lời nàng nói vô cùng có lý, vì vậy lập tức đồng ý, nói: “Cô nương yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho tiểu cô nương đó đâu. Tại hạ xin phép ra ngoài chuẩn bị đồ ăn, cô nương chờ ột lát.”

Kiến Ninh thấy Lục Cao Hiên đi xa, mới bước về chỗ Tứ gia đang nằm, hỏi: “Người thực sự không sao chứ?”

Tứ gia gật đầu, nói: “Công chúa yên tâm.”

Kiến Ninh nói: “Trên đảo này tai mắt rất nhiều, nguy hiểm trùng trùng. Người đừng gọi ta công chúa nữa, ta cũng sẽ không gọi người là công công. Chỉ không biết Song Nhi có khai ra điều gì bất lợi không?”

Tứ gia thấy nàng lo lắng, liền mỉm cười, nói: “Cái này, công chúa yên tâm, khi vừa lên thuyền ta đã dặn Song Nhi không được tiết lộ thân phận của ta và công chúa rồi.”

Kiến Ninh nghe Tứ gia nói vậy, cảm thấy vô cùng yên tâm, nhưng vẫn không nhin được mà hỏi: “Người tin tưởng Song Nhi đến vậy sao?”

Tứ gia thấy trong lời của Kiến Ninh nồng mùi vị ghen tuông, liền lắc đầu, nói: “Đúng rồi, chuyện vừa rồi người nói với Lục tiên sinh kia rất cục là thế nào?”

Kiến Ninh cười nhạt: “Nói tới mới nhớ, Vì công tử, không biết người viết chữ thế nào?”

Tứ gia ở trước mặt Khang Hy luôn giả làm kẻ thô tục không biết chữ, tự nhiên vì an toàn của bản thân cũng muốn dối gạt Kiến Ninh. Chỉ là không hiểu sao, khi nhìn vào ánh mắt của nàng, hấn lại gạt đầu, nói: “Tạm tạm.”

Kiến Ninh vỗ bả vai hấn, nói: “Không cần khiêm tốn, ta biết người viết chữ rất đẹp.”

Tứ gia hỏi: “Vì sao người biết?”

Kiến Ninh nói: “Ta là muội muội của thiên tử, chính là thiên sứ a. Người nói xem, chả lẽ ta lại không biết?”

Tứ gia thấy nàng vênh váo kiêu ngạo như vậy, nhin không được bật cười thành tiếng.

Kiến Ninh vội vàng nói: “Đúng rồi, không nói linh tinh nữa, mau vào chuyện chính thôi. Ta bây giờ sẽ kể cho người một câu chuyện, nghe cho kĩ vào, đợi lát nữa có người mang tấm bia đá ra, người phải kể lại câu chuyện đó. Quan trọng nhất là bộ dạng, phải nho nhã có học. Nói chung cũng không có gì phải lo, chỉ cần nhớ mấy chữ ‘ngàn vạn năm sau, dưới triều nhà Thanh, ở ngoài biển có một hòn đảo, tự xưng là Thần Long’ là được, sau đó bịa chuyện hợp tình hợp lý một chút, đừng để người ta nhận ra sơ hở. Người làm được chứ?”

Tứ gia mù mờ chưa hiểu chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Được, người kể chuyện đi.”

Kiến Ninh lại nói: “Đảo chúng ta đang ở đây là Thần Long đảo, cũng có người gọi là Xà đảo.”

Tứ gia nhíu mày: “Hóa ra Thần Long ý muốn chỉ con rắn, chẳng trách nơi này đâu đâu cũng lúc nhúc rắn bò như thế.”

Kiến Ninh gật đầu, nói tiếp: “Đối với Thần Long giáo này, người biết được mấy phần?”

Tứ gia nói: “Ta chỉ biết đám người trong giáo vô cùng cổ quái kì dị mà thôi.”

Kiến Ninh nói: “Đâu chỉ là cổ quái kì dị. Người nghe này, giáo chủ của bọn chúng họ Hồng, thích nhất được nghe câu ‘Hồng giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất’.”

Tứ gia nhớ tới hành động kì quặc của Chương Lão Tam đêm ở Trang gia, liền gật đầu, nói: “Ta sẽ nhớ kỹ.”

Kiến Ninh nói tiếp: “Hồng giáo chủ này là ma giáo giáo chủ, nói hay là dã tâm bừng bừng, còn nói trắng ra chính là si tâm vọng tưởng. Mục tiêu của hấn không chỉ dừng ở nhất thống giang hồ đâu.”

Tứ gia nhíu mày: “Chẳng lẽ hấn có mưu đồ tạo phản?”

Kiến Ninh nhìn trời: “Điều này rất có khả năng!”

Tứ gia nói: “Thật là đáng chết!”

Kiến Ninh nói: “Hấn có đáng chết hay không cũng không đến phiên chúng ta quyết định. Hồng giáo chủ này vô công xuất thần nhập quỷ, có thêm hai trăm người như Song Nhi thì cũng không phải là đối thủ của hấn.”

Tứ gia nghe đến đây thì nổi lòng nghi ngờ, hỏi: “Người làm sao lại biết rõ ràng mọi chuyện như vậy?”

Kiến Ninh đáp: “Lúc ta ra khỏi cung thì mang theo một tên mật thám, kẻ này vô cùng thông hiểu chuyện giang hồ, sao, người chưa từng nghe đến danh tiếng của Bách Hiểu Sinh ư?”

* Bách Hiểu Sinh: người có kiến thức uyên thâm, là tác giả của Bình Khí Phổ trong truyện của Cổ Long. Bách Hiểu Sinh là người ‘vạn sự thông’ – mọi chuyện trong giang hồ đều biết. Kiến Ninh ở đây là bịa chuyện thôi.

Tứ gia ho khan một tiếng, nói: “Không biết...”

Kiến Ninh nói: “Thật đáng tiếc...Đúng rồi, người nhớ phải tâng bốc Hồng giao chủ lên, đương nhiên không được để lộ mùi nịnh hót thái quá, ừm, nói thế nào nhỉ, nịnh mà như không nịnh ấy. Còn nữa...ừm, ta mới chỉ nghĩ được thế. Tấm bia đá trên núi Ngũ Đài người còn nhớ không?”

Tứ gia nghĩ một hồi rồi nói: “Yên tâm, ta hiểu rồi. Nếu có chuyện gì không ổn, người nhắc khéo ta là được.”

Kiến Ninh do dự một lát mới nói: “Thực ra còn một chuyện nữa, cũng không biết có cần thiết không... Người còn nhớ ngày đó Bàn đầu đà muốn Tứ thập nhị chương kinh chứ. Ta cảm thấy bộ kinh tám quyển này đối với họ dường như rất quan trọng. Nếu muốn để họ tin lời ta nói là thật, chỉ bằng lúc bịa thì người bịa thêm nơi cất giấu của tám quyển này vào.”

Tứ gia nhướn mày, hỏi: “Cất giấu?”

Kiến Ninh nói: “Chọn mấy chỗ xa xa một chút, nói tóm lại là chọn nơi nào mà rất khó rất khó tìm được ấy.”

Tứ gia suy ngẫm một lát: “Ta nghĩ núi Ngũ Đài là một chỗ đi. Những cái khác...rất khó tìm, vậy Tây Tạng thì sao? Rất xa, muốn tìm được hẳn vô cùng gian nan. Còn...”

Kiến Ninh cười tinh quái: “Bình Tây Vương phủ thì sao?”

Tứ gia ánh mắt lóe sáng: “Thông minh, một mũi tên trúng hai đích.”

Kiến Ninh hỏi: “Tại sao lại là một mũi tên trúng hai đích?”

Tứ gia nói: “Bình Tây Vương là họa lớn của Hoàng A...Hoàng Thượng, nếu vu cho hắn giữ kinh thư để người của đảo Thần Long đến cướp, chẳng phải là khiến kẻ thù của Hoàng Thượng tự triệt lẫn nhau sao?”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Very good, very good!”

Tứ gia kỳ quái nhìn nàng, nói: “Nói chuyện với người...”

Kiến Ninh hỏi: “Nói chuyện với ta làm sao?”

Tứ gia cười cười, lắc đầu: “Không có gì.”

Hai người bọn họ vừa thương lượng xong thì Lục Cao Hiên đẩy cửa vào, mời bọn họ ra phòng ngoài ăn cơm. Kiến Ninh đỡ Tứ gia ra bàn ngồi, rồi gấp rất nhiều đồ ăn cho hắn. Lục Cao Hiên kiên nhẫn chờ hai người ăn xong, liền nói: “Mời hai vị đi theo ta.”

Kiến Ninh nói: “Lục tiên sinh, chúng ta sẽ đi đâu đây?”

Lục Cao Hiên nói: “Mời hai vị đến thư phòng của tại hạ.”

Kiến Ninh và Tứ gia theo Lục Cao Hiên vào trong phòng. Nhìn vách tường treo đầy tranh thư pháp, Kiến Ninh cũng không có hứng thú gì, chỉ cảm thấy thứ có thể lọt vào ánh mắt của quân sư Thần Long giáo thì giá trị ắt không nhỏ, nếu có cách nào trộm đem đi bán thì thật tốt.

Nhưng Tứ gia đi bên cạnh nàng thái độ lại khác hẳn, ánh mắt hắn tỏa sáng, trên mặt lộ vẻ thưởng thức.

Lục Cao Hiên thấy thái độ Kiến Ninh dừng dừng, liền hỏi: “Không biết Ninh cô nương thấy bức thư pháp này thế nào?”

Nhìn theo ngón tay hắn chỉ vào một bức tranh, Kiến Ninh chỉ thấy trong tranh vẽ một con chim nhỏ đậu trên nhánh cây mọc ngang, bên dưới là một hồ nước rộng, trong hồ có mấy con tùa tựa như rùa đang bơi lội.

Nhưng phải nói bức họa này vẽ giống y như thật, vì thế Kiến Ninh liền cười, nói: “Tranh đẹp, sinh động mà lại thú vị!”

Lục Cao Hiên ngẩn ra, nói: “Ninh cô nương, ý tại hạ là cô nương bình phẩm thế nào về bức tranh?”

Tứ gia thấy nàng không hiểu về thư họa, vội vàng chữa cháy: “Ý của Ninh cô nương là, bức họa này kết cấu, ý tình, chữ viết, màu sắc đều là cực phẩm. Hơn nữa cảnh vật trong tranh còn vô cùng sống động, khiến người ta không khỏi cảm thấy mình như lạc trong chốn rừng thiêng nước độc.”

Lục Cao Hiên cả kinh, gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, Vi công tử nói rất đúng.”

Kiến Ninh cười, liếc mắt nhìn Tứ gia một cái. Mà Lục Cao Hiên lại chỉ vào một bức họa khác, hỏi: “Không biết Ninh cô nương cảm thấy bức họa này thì sao?”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn bức họa, thấy chữ trên bức họa lộn xà lộn xộn, quả thực so với chữ nàng viết còn xấu hơn, từ đầu đến cuối một chữ nàng cũng không đọc được. Nhưng để giấu dốt, Kiến Ninh vẫn nghiêm trang giả vờ gật gù, nói: “Rất tốt!”

Lục Cao Hiên vừa nghi hoặc nhìn nàng, Tứ gia lại chen vào: “Không tồi, quả thực là rất tốt, cách viết cuồng thảo thoải mái tự nhiên, đủ khiến người xem thấy được tâm hồn khoáng đạt tự do của người viết. Không ngờ Lục tiên sinh ngay cả bức thư pháp của “thánh cuồng thảo” Trương Húc cũng lấy được.” Trương Húc chính là một thư pháp gia nổi tiếng đời Đường, chuyên viết theo lối cuồng thảo. Nhưng kiểu chữ này tương đối đặc biệt, đối với người hiểu biết về nó thì thấy bức thư pháp của Trương Húc là vật vô giá, còn với kẻ ngoại đạo như Kiến Ninh, lại chỉ cảm thấy là một đồng cây cỏ mọc rồi tinh rồi mù.

Lục Cao Hiên thấy Tứ gia vừa nhìn đã biết lai lịch của bức thư pháp, liền biết hẳn cũng là kẻ sành sỏi, nếu như không phải còn có nhiệm vụ cấp bách cần làm, Lục Cao Hiên thực muốn kéo Tứ gia vào phòng đàm đạo: “Bức họa này ta mua từ trong tay một vương tôn quý tộc gia cảnh lụi bại, lúc ấy gã nóng lòng muốn bán đi, cho nên ta chỉ mất năm trăm lượng bạc.”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Thằng ngu, dùng năm trăm lượng bạc mua mấy chữ xấu như cua bò, coi tiền như rác sao?”

Mà Tứ gia lại nhìn không được, thở dài: “Quả thực quá rẻ, nếu là ta, thà chết cũng không mang nó đi bán.”

Lục Cao Hiên cười, gật đầu: “Không ngờ Vi công tử cũng là kẻ đồng đạo, thật sự hận không thể sớm được gặp.”

Tứ gia cười nói: “Nào có, nào có, ta cũng chỉ là hơi biết chút ít về thư pháp mà thôi.”

Kiến Ninh nói: “Cho nên lúc này ta mới giục người mau cứu hẩn, nếu hẩn xảy ra chuyện không hay thì người cũng chẳng thể cười nổi nữa đâu.”

Lục Cao Hiên nhìn Kiến Ninh, hỏi: “Vì sao lại vậy?”

Kiến Ninh nói: “Bởi vì nội dung chữ viết trên bia đá ta chỉ lơ mờ nhận được vài chữ, còn muốn đọc hết thì phải dựa vào hẩn.”

Lục Cao Hiên nhất thời mừng rỡ không thôi, ánh mắt nhìn Tứ gia như nhìn đồ cổ quý giá, nói: “Vi công tử, thực sự ngài đọc được sao?”

Tứ gia cười, xua tay: “Mọi người cùng nhau thảo luận mới đúng. Tại hạ cũng chỉ là kẻ tài sơ học thiển, loại văn tự kia lại là văn tự cổ xưa, mà Lục tiên sinh cũng biết, người xưa nhiều khi dùng từ không giống chúng ta...”

Lục Cao Hiên nói: “Vi công tử không cần lo lắng, chỉ cần dịch toàn bộ ý tứ trên tấm bia là được.”

Tứ gia liền nói: “Lục tiên sinh ham học hỏi như vậy, thật sự khiến cho tại hạ bội phục.”

Lục Cao Hiên thấy hẩn nói như thế thì thở dài một hơi, nói: “Thật không dám giấu, biết Vi công tử có thể đọc được chữ giáp cốt, tại hạ như buông xuống được một khối đá trong lòng. Cái này không liên quan đến chuyện tại hạ ham học, mà là...Lần trước khi Bàn đầu đà mang vật ấy về, bẩm báo với giáo chủ chuyện này, giáo chủ vô cùng mừng rỡ, sai ta dịch toàn bộ văn bia ra. Nhưng ta không đủ tài, xem thể nào cũng không hiểu, bởi vậy mới đành sai người mời hai vị. Nếu như dịch không được, một nhà tám người chúng ta chỉ sợ...”

Tứ gia cả kinh: “Sao lại như vậy?”

Lục Cao Hiên khuôn mặt âu sầu, nói: “Mặc kệ thế nào, chỉ cần dịch hết văn bia ra là Vi công tử đã cứu được tám mạng người rồi nhà chúng ta rồi, cảm tạ trời đất.”

Mà lúc này Bàn đầu đà cũng tới, Lục Cao Hiên đem mọi chuyện kể cho hắn, khiến Bàn đầu đà vui đến hoa tay múa chân.

Lục Cao Hiên tự tay trải giấy Tuyên Thành ra, lại nghiền mực cho nhuyễn rồi kính cẩn nói: “Vi công tử, mời.”

Tứ gia gật đầu, ngồi xuống ghế, không chút hoang mang cầm bút, nhìn chằm chằm bia đá hồi lâu, mới viết: “Ngàn vạn năm sau, dưới triều nhà Thanh, ở ngoài biển có một hòn đảo, tự xưng là Thần Long...” Hắn hoàn toàn dựa theo lời của Kiến Ninh, cứ thế từng chữ từng chữ viết ra.

Tứ gia viết tới đâu, Lục Cao Hiên gật đầu tới đó, nét mặt tràn ngập vẻ sùng bái. Kiến Ninh tò mò nhìn xem, quả nhiên thấy chữ trong tay Tứ gia, nét ngang hay nét dọc đều cứng cáp mạnh mẽ mà phóng khoáng.

Tứ gia viết xong, Lục Cao Hiên không tìm nổi mà nói: “Vi công tử thực là bậc thư pháp gia đại tài, thể chữ Khải này quá xuất sắc, quá xuất sắc!”

Tứ gia thản nhiên nói: “Quá khen rồi.”

Mà Kiến Ninh thấy Tứ gia được khen thì ghen ghét, khinh khỉnh nói: “Tàm tạm, tàm tạm thôi.”

Lục Cao Hiên kinh hãi, nói: “Chẳng lẽ Ninh cô nương còn có thể viết tốt hơn sao, như vậy...tại hạ có thể xin cô nương mấy chữ được chăng?” Lục Cao Hiên là người đọc sách, đối với thư pháp quả thực là si mê đến tột đỉnh.

Kiến Ninh nói: “Không được không được. Chân nhân bất lộ tướng, nếu thể hiện tài năng thì đâu còn là chân nhân. Ha ha...”

Tứ gia cùng Lục Cao Hiên nhìn nhau không nói nên lời. Người trước là đang cố nén cười tính ba hoa của Kiến Ninh, còn người sau thì lại cảm thấy vị Ninh cô nương này càng lúc càng bí ẩn.

Dịch văn bia xong, Lục Cao Hiên gọi Bàn đầu đà vào. Hai người xem qua một lượt, rạo rức muốn dẫn Tứ gia và Kiến Ninh đi gặp Hồng giáo chủ. Kiến Ninh nghĩ tới bên ngoài toàn rắn là rắn, vốn định tìm có không đi, nhưng lại lo Tứ gia một mình ra ngoài sẽ gặp bất trắc, vì vậy đành cố nén sợ đi theo.

Đoàn người đi qua một khu rừng, Kiến Ninh nói: “Những con rắn độc này thật khiến người ta sợ hãi. Lục tiên sinh, bình thường các ngươi có nấu canh rắn không?”

Lục Cao Hiên nói: “Ninh cô nương nói đùa rồi. Đảo này là đảo Thần Long, chúng ta thờ cúng Thần Long còn chưa đủ, sao dám ăn thịt các ngài.”

Kiến Ninh thì thầm: “Nếu tương lai ta mở quán rắn, xem ra nên nhập hàng ở chỗ này, vừa nhiều vừa tiện.”

Đi một lát, bọn họ liền nhìn thấy một cánh cổng, bên ngoài mười mấy thiếu nam thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp đang đứng nói chuyện. Thấy Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà dẫn theo người lạ tới thì bọn chúng lộ ra vẻ khinh thường. Có cô gái nhìn Kiến Ninh xinh đẹp như tiên, nổi lên lòng ghen tị, nói với Lục Cao Hiên: “Lục Cao Hiên, người từ đâu dụ dỗ được nàng vậy? Là tình nhân của người sao?”

Lục Cao Hiên khúm núm chào, một lời cũng không dám phản kháng. Tứ gia thấy vậy thì nhú mày, mà Kiến Ninh thì giơ tay phe phẩy trước mũi, nói: “Thối quá, thối quá!”

Bàn đầu đà hỏi: “Cái gì thối?”

Kiến Ninh cười tủm tỉm: “Ai đó ở đây thực thối a, ô nhiễm môi trường, thối không tả được!”

Mọi người lúc này mới nhận ra là nàng đang cười nhạo cô gái kia. Cô gái cả giận nói: “Người nói cái gì?”

Tứ gia theo phản xạ xông lên chắn trước mặt Kiến Ninh, mà Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà thì vội vàng xin lỗi rồi rút.

Đúng lúc này, lại nghe bên trong vang lên tiếng chuông, khiến cả đám người Thần Long đảo đang cãi vã vội vàng dừng lại, khoan thai bước vào trong phòng.

Tứ gia lên hỏi Lục Cao Hiên: “Lục tiên sinh, vì sao người phải nhậm những người này?”

Lục Cao Hiên nói: “Vi công tử có điều không biết đó thôi, gần đây giáo chủ rất sủng ái đám người trẻ tuổi này, bọn cừu thần chúng ta...aizz, nhưng công tử yên tâm, công tử và Ninh cô nương thông minh hơn người như vậy, nhất định cũng sẽ được giáo chủ trọng dụng.”

Nói tới đây, bọn họ đã vào trong phòng, chỉ thấy bên trong, một sảnh lớn chứa được mấy trăm người, bài trí vô cùng hoa lệ, giữa sân chen chúc một đám nam thanh nữ tú. Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà đưa Kiến Ninh và Tứ gia đứng lên đầu hàng. Kiến Ninh tinh mắt quan sát thấy có năm người màu da khác nhau, hẳn chính là năm Long sứ của Thần Long giáo.

Một tiếng nói vang vọng khắp đại sảnh: “Giáo chủ giá lâm!”. Sau đó, một lão già toàn thân mặc trang phục màu hồng bước ra, mà bên cạnh gã, lại là một nữ tử thanh xuân xinh đẹp yếu điệu.

Tứ gia thấy nàng kia dáng người có lồi có lõm, ánh mắt lúng liếng mang theo xuân tình nhìn mình thì không khỏi bị hấp hồn. Đột nhiên, hắn cảm thấy cánh tay tê dại, vừa quay đầu nhìn, đã thấy Kiến Ninh rút tay về, tỏ ra không có chuyện gì nhìn đi nơi khác.

Giáo chủ phu nhân ngồi xuống ghế, ánh mắt nàng lướt qua Tứ gia rất nhanh rồi nhìn sang Kiến Ninh.

51. Chương 51: Một Câu Định Giang Sơn

Kiến Ninh nháy mắt với Tứ gia một cái, cả hai người rất nhanh hòa với đám người trong sảnh, hô to: “Giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất!”

Dứt lời, giáo chủ phu nhân liền hỏi: “Hai vị này là người phương nào?”

Lục Cao Hiên tiến lên, chấp tay nói: “Bẩm giáo chủ phu nhân, hai vị thiếu hiệp này, một vị là Ninh Vô Song Ninh cô nương, vị còn lại là Vi Tiểu Bảo Vi công tử.”

Giáo chủ phu nhân ngẩn ra, lại nhìn Kiến Ninh thêm một lát nữa mới chậm rãi gật đầu, nói: “Thì ra đây là một vị cô nương.” Nói tới đây, trong mắt nàng chợt lóe lên một tia tàn độc.

Lục Cao Hiên tất nhiên nhìn ra được, sợ giáo chủ phu nhân nổi lên sát ý, vội vàng nói: “Bẩm giáo chủ phu nhân, Ninh cô nương trước nay đều mặc trang phục nam, bởi vậy...”

Giáo chủ phu nhân không kiên nhẫn phát tay, nói: “Không có gì, người lui ra.”

Nói xong, nàng nhìn về phía Kiến Ninh, hỏi: “Nghe nói người chính là kẻ biết chữ cổ trên tấm bia đá kia? Nói, người rốt cuộc từ đâu tới, xuất thân thế nào mà lại dám đoán mệnh trời?”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Cũng không hiểu tại sao tự nhiên nàng lại không vừa mắt với ta. Rõ ràng khi nãy nhìn ta còn cười tủm tỉm, vậy mà vừa biết ta là cô nương, ánh mắt đã hung hãn thế rồi? Chẳng lẽ nàng vừa ý lão Tứ rồi sao? Aizz, phụ nữ có chồng thật khó chiều, đúng rồi, không bằng thừa dịp này...”

Kiến Ninh tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Vô Song biết giáo chủ và giáo chủ phu nhân thần thông quảng đại, chỉ cần liếc mắt đã rõ Vô Song là ai, bởi vậy Vô Song không dám giấu giếm...Vô Song thật ra chính là bà con xa của Liễu Yên a di, a, đúng rồi, còn có một vị thúc thúc tên là Đặng Bình Nam hay đến tìm a di của ta. Hai người bọn họ quan hệ rất tốt, Đặng thúc thúc còn thường xuyên mua kẹo cho ta.”

Giáo chủ và giáo chủ phu nhân liếc nhau một cái, sau đó Hồng giáo chủ liền hỏi: “Sao người biết quan hệ giữa bọn họ rất tốt?”

Kiến Ninh đáp: “Ta cũng không chắc, chẳng qua mỗi lần họ gặp nhau đều kiếm cớ đuổi ta ra ngoài. Có lần ta lên trở về, liền nghe được trong phòng có âm thanh hết sức kì lạ...Ta không dám lại gần, liền bỏ chạy, cũng không biết hai người họ có phải đánh nhau hay không nữa.”

Giáo chủ phu nhân nhú mày, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Kiến Ninh nói: “Bởi vì ta thấy Liễu Yến a di cứ kêu ‘nhẹ thôi, nhẹ thôi’, hẳn là bị đánh đau nên mới kêu như vậy.” Nói xong, Kiến Ninh thở dài, ngón tay chọc chọc hai má, vô cùng đáng yêu hồn nhiên nói: “Sau đó ta không thấy hai người họ đâu nữa, ta đi tìm quanh mà mãi không được.”

Tất cả mọi người trong sảnh nhất thời xôn xao một trận. Tứ gia ném cho Kiến Ninh một cái nhìn khinh bỉ, lại cảm thán quả không thể trông mặt mà bắt hình dong, nếu như không phải ta đã biết rõ bản tính của nàng, thì chỉ sợ sẽ bị bộ dạng ngây thơ đáng yêu này lừa.

Không bị bộ mặt đáng yêu của Kiến Ninh lừa là một chuyện, nhưng đối với câu chuyện nàng kể hẳn cũng bán tin bán nghi, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nàng thực sự đã chứng kiến hai kẻ kia? Nếu không sao có thể kể lại...giống như vậy...”

Kiến Ninh vừa dứt lời, giáo chủ phu nhân đã giận tím mặt, cắn răng nói: “Người đâu!”

Hai thiếu nữ phía sau tiến lên, giáo chủ phu nhân nói: “Đưa Ninh cô nương ra phòng sau, chăm sóc cẩn thận!”

Kiến Ninh ngẩn ra, thầm nghĩ: “Không đúng không đúng, mục đích nội dung, nội dung chuyện rõ ràng không phải vậy...A, chẳng lẽ lần này chỉ có mình lão Tứ sống sót, còn ta phải bỏ mạng sao?” Đang muốn nói tiếp thì hai thiếu nữ kia đã bước tới trước mặt Kiến Ninh, nói: “Ninh cô nương, mời.”

Kiến Ninh thấy hai người này khuôn mặt không có ý tốt gì, âm thầm kêu khổ, vội nói: “Giáo chủ, Vô Song vừa mới được chiêm ngưỡng dung mạo của giáo chủ và giáo chủ phu nhân, thực sự còn muốn nhìn thêm lát nữa...”

Giáo chủ phu nhân nhìn nàng, cười lạnh: “Sau này nếu có thời gian sẽ lại để cho người xem. Ta bảo người tạm thời lui ra, còn không đi!”

Hai thiếu nữ nói: “Cô nương, mời!”

Tứ gia liền nói: “Ta cũng đi.”

Giáo chủ phu nhân thản nhiên cắt ngang: “Người, ở lại.”

Kiến Ninh không còn cách nào khác, cắn cắn môi, muốn nói lại không dám nói, đành phải nhìn Tứ gia một cái rồi quay lưng đi theo hai thiếu nữ kia.

Tứ gia trở mắt nhìn Kiến Ninh rời đi, mà giáo chủ phu nhân đột nhiên lại quát to: “Trương Chí Linh! Người nghe rõ rồi chứ?”

Một gã trung tuổi bước ra từ chỗ ngồi của các vị Long sứ, khom lưng nói: “Xin giáo chủ và giáo chủ phu nhân trách phạt, là thuộc hạ quản thủ hạ không nghiêm.”

Giáo chủ phu nhân nhìn hắn, nói: “Người cũng biết người quản không được sao? Liễu Yến và Đặng Bình Nam đều là thủ hạ của người, người lại dung túng cho bọn chúng làm càn, chẳng trách đến giờ vẫn chưa lấy được một quyển Tứ thập nhị chương kinh nào! Nói đi, người đáng tội gì?”

Trương Chí Linh cầu khẩn: “Giáo chủ, xin giáo chủ nể tình mấy chục năm nay ta tận tâm trung thành đi theo giáo chủ mà tha cho ta lần này đi.”

Giáo chủ không nói gì, mà giáo chủ phu nhân lại quát: “Nếu ai trong giáo cũng giống như người, bao che cho kẻ dưới, cai quản không nghiêm, đến lúc phát sinh chuyện thì cầu xin tha thứ thì còn ai sẽ phấn đấu vì sự nghiệp của giáo chủ đây?”

Giáo chủ liền gật đầu: “Phu nhân nói có lý.”

Giáo chủ phu nhân cười, bên trong tươi cười lại mang theo muôn phần dữ tợn: “Trương Chí Linh, người nghe thấy rồi đấy? Người đâu, mang Thần Long sắc lên đây!”

Tứ gia không biết “Thần Long sắc” là cái gì, vì thế ngồi yên chờ xem kịch hay. Một lát sau, đã thấy hai thiếu niên mang một cái hòm lên, mở hòm ra, chỉ thấy bên trong chỉ chút răn, mỗi con chỉ ngắn bằng đốt ngón tay, hơn nữa hoa văn trên thân vô cùng sắc sỡ, vừa thấy liền biết là độc vô cùng.

Tứ gia vừa ném trái cảm giác bị rần rần, vì thế hơi nhú mào, trong lòng không rét mà run.

Mà những người khác thấy vậy cũng tái mặt đi, không dám một tiếng. Chỉ có một người mặc áo vàng đứng lên nói: “Bạch Long sứ bị trừng phạt là đúng người đúng tội, giáo chủ anh minh!”

Trương Chí Linh cả giận nói: “Đồ tiểu nhân dê tiện xảo trá!” Nói xong, không để ý tới rắn độc trước mặt, hấn ngược nhìn giáo chủ, kêu lên: “Trương Chí Linh một lòng vì giáo chủ, hôm nay lại rơi vào kết cục này. Giáo chủ, người nhẫn tâm giết chết tất cả huynh đệ đã theo người từ thuở lập giáo hay sao?”

Giáo chủ không biểu lộ bất kì tình cảm gì, nhàn nhạt nói: “Giáo quy như vậy, người biết mà phạm sai thì còn gì để nói?”

Trương Chí Linh cắn răng nói: “Phàm là người có lương tâm thì nhất định sẽ mở cho ta một con đường sống. Nhưng người nhìn lại người đi, từ sau khi lấy con đàn bà kia, người thay đổi rồi. Người chèn ép cực thân chúng ta, chúng ta nhẫn nhịn, không dám nói nhiều, nhưng giờ người còn muốn giết chúng ta, chúng ta sao có thể khoanh tay chờ chết!”

Gã vừa dứt lời, liền rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, Tứ gia lập tức ngửi thấy một mùi hương nồng đậm trong không gian, liền cảnh giác quan sát những người xung quanh, lại không thấy bất kì ai có hành động gì. Theo bản năng, hấn hơi lùi lại mấy bước.

Quả nhiên, Trương Chí Linh vung bảo kiếm lên, chém liên tiếp vào đám rắn trong hòm, vậy mà kỳ lạ thay, không một con rắn nào tấn công ngược lại hấn. Tên thiếu niên khi nãy bưng hòm Thần Long sắc kêu to: “Trương Chí Linh, người to gan làm vậy, muốn tạo phản sao?”

Trương Chí Linh hừ lạnh: “Nhớ năm xưa lão tử tung hoành thiên hạ thì các người còn đang ở trong bụng mẹ đó! Hiện giờ lại dám giương oai diễu võ, trèo lên đầu lên cổ lão tử!” Nói xong, gã giơ đao lên, chặt xuống, đầu của hai thiếu niên kia liền lìa khỏi cổ, rơi xuống đất lăn mấy vòng.

Mọi người thấy Bạch Long sứ ra tay độc ác như vậy thì ngây ra như phỗng. Chỉ có Tứ gia vẫn bình thản nhìn thảm trạng vừa xảy ra, thầm nghĩ: “May mà nàng đã đi rồi, nếu không lúc này nhất định sẽ sợ hãi vô cùng.” Nghĩ tới đây, hấn lại băn khoăn không biết giáo chủ phu nhân đưa Kiến Ninh đi nơi khác là có dụng ý gì, nhất thời có chút lo lắng.

Tứ gia ngẩng đầu ngược lên, liền thấy giáo chủ phu nhân cả giận nói: “Trương Chí Linh, dám giết người trước mặt giáo chủ, người quả nhiên muốn tạo phản, hôm nay ta...” Nói xong, nàng liền đập bàn đứng dậy.

Tứ gia nghĩ thầm: “Trương Chí Linh ngang nhiên phạm thượng, lại nói năng láo xược như vậy, chẳng lẽ hấn còn có chiêu gì chưa dùng sao?”

Quả nhiên, giáo chủ phu nhân vừa đứng thẳng dậy đã lão đảo, lại ngã ngồi xuống ghế.

Giáo chủ kêu lên: “Phu nhân, người sao vậy?” Lão định đứng dậy đỡ giáo chủ phu nhân, không ngờ vừa hơi thẳng người đã mềm nhũn ngã xuống.

Giáo chúng trong sảnh ngã lăn quay ra đất, ngay cả Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà cũng không may mắn thoát khỏi, chỉ còn mình Trương Chí Linh cầm kiếm đứng tại chỗ.

Tứ gia nhìn mọi người ngã trái ngã phải, liền tự sờ soạn kiểm tra toàn thân một lần, không hề cảm thấy chút khác thường nào.

Giáo chúng của Thần Long giáo nhao nhao chất vấn Bạch Long sứ Trương Chí Linh, hỏi gã rốt cuộc giở trò gì. Trương Chí Linh cười lạnh: “Sao lúc ta bị trách phạt thì không kẻ nào há mồm nói một câu? Hừ, mấy chục năm nay xưng huynh gọi đệ, vậy mà lúc Hồng An Thông định bức tử ta thì các người không nghĩ đến bản thân à, chẳng lẽ các người còn muốn tiếp tục để đám trẻ ranh này trèo lên đầu?”

Lục Cao Hiên nói: “Bạch Long sứ, người rốt cuộc dùng độc gì...mà lợi hại như vậy?”

Trương Chí Linh nói: “Bách Hoa Phúc Xà cao. Mấy tháng nay một ngụm rượu hùng hoàng ta cũng không uống, chính là để dự phòng cho ngày này!”

Giáo chủ phu nhân nói: “Trương Chí Linh, người giỏi lắm, trăm phương ngàn kế muốn làm phản, giáo chủ...”

Giáo chủ liền nói: “Quả nhiên là tặc từ trong nhà, nhẽ ra ta nên một kiếm chém chết người mới phải!”

Trương Chí Linh vùng kiếm nói: “Hôm nay để xem ai giết ai!”

Trên mặt đất, các vị Long sứ và giáo chúng thấy Trương Chí Linh chiếm thế thượng phong, lập tức thay đổi lập trường. Lục Cao Hiên kêu lên: “Bạch Long sứ, người giết Hồng An Thông, chúng ta sẽ tôn người làm giáo chủ. Nói thật, ta cũng đã chịu đựng lâu lâu rồi, chỉ là không dám ra tay mà thôi!”

Mọi người vội vàng phục họa, thậm chí còn có kẻ nói: “Chung giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất.”

Nghe vậy, Tứ gia nhú mày chịu không nổi.

Trương Chí Linh cười ha ha, đắc ý vênh váo chĩa kiếm về phía trước, nói: “Hồng An Thông, hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.”

Không ngờ, Hồng An Thông hừ lạnh, vỗ một cái lên ghế, tay ghế liền bị chặt đứt, theo lực phóng về phía trước, đâm thẳng vào ngực của Trương Chí Linh. Trương Chí Linh hộc một tiếng, phun ra máu tươi, ngã xuống đất mà chết.

Mọi chuyện thay đổi quá nhanh, kẻ vừa rồi còn được ca tụng “hưởng phúc muôn đời” thì hiện giờ đã hồn lìa khỏi xác...Tứ gia trầm nghĩ: “Tại sao ta hoàn toàn không sao hết? Như vậy, lúc này ta nên làm gì đây?”

Lục Cao Hiên đầu đầy mồ hôi, mới vừa rồi hẳn là kẻ đi đầu xúi giục Trương Chí Linh, nào biết được ngay phút sau họ Trương đã xuống suối vàng. Trong lúc lo sốt vó ấy, ánh mắt hắn lơ đãng chuyển về phía Tứ gia, đột nhiên ngộ ra một chuyện, hớn hở kêu lên: “Vi công tử, may mà người không uống rượu hùng hoàng, cho nên Bách Hoa Phúc Xà cao không có tác dụng gì. Vi công tử, người giết Hồng An Thông, chúng ta sẽ tôn người làm Vi giáo chủ.”

Đám người kia vốn đã chết tâm, bây giờ lại nhìn thấy hy vọng, đồng loạt kêu lên: “Vi giáo chủ hưởng phúc muôn đời.”

Tứ gia đổ mồ hôi hột, trầm nghĩ: “Một vị giáo chủ trước đã đi chầu Diêm Vương còn chưa đủ sao, lại còn muốn đẩy ta ngồi lên cái vị trí nguy hiểm này nữa. Hồng An Thông thần thông quảng đại, Trương Chí Linh võ công tốt như vậy còn chết bởi tay hắn, huống chi là ta? Hơn nữa đám người kia vừa nhìn đã biết là bọn tiểu nhân, Hồng An Thông võ công cao cường bọn chúng mới không dám làm phản, chứ loại không có võ công như ta, sợ rằng nếu có giết được Hồng An Thông thì bọn họ cũng tiễn ta xuống Địa phủ thôi. Nhưng mà, nếu vì vậy mà từ bỏ một cơ hội tiêu diệt phản tặc thì thật không cam lòng, hơn nữa Kiến Ninh còn...”

Tứ gia nhìn giáo chủ, lại nhìn giáo chủ phụ nhân, nói: “Lục tiên sinh, Bách Hoa Phúc Xà cao duy trì hiệu quả trong bao lâu?”

Lục Cao Hiên nói: “Trung bình khoảng nửa ngày, nếu nội công kém thì có thể kéo dài thêm một đến ba ngày.”

Tứ gia nói: “Như vậy nghĩa là giáo chủ và giáo chủ phụ nhân võ công cao cường thì thời gian sẽ ngắn hơn?”

Lục Cao Hiên cắn răng, nói: “Đúng vậy, giáo chủ võ công cao cường, nhưng mà hẳn là kẻ uống rượu hùng hoàng nhiều nhất ở đây, cho nên cũng phải kéo dài khoảng mấy canh giờ, lâu thì ba canh năm canh, nhanh thì một hai canh giờ. Võ công của phụ nhân thì thấp hơn giáo chủ...”

Tứ gia gật gật đầu, hai mắt nhìn chằm chằm giáo chủ, cẩn thận lưu ý từng động tác của lão để tránh ình cũng...chết...tức tử như Trương Chí Linh.

Lục Cao Hiên cực kỳ thông minh, thấy Tứ gia như thế, liền nói: “Vi công tử, người không cần sợ lão, lão vừa rồi giết Trương Chí Linh chính là dùng nốt chút sức lực còn lại trong người, hiện giờ chính là nỗ lực hết đà, không thể tiếp tục tấn công được nữa!”

Tứ gia nói: “Thật không?”

Lục Cao Hiên thật ra cũng chỉ nắm chắc tám chín phần, cho nên vốn ban đầu hẳn muốn Tứ gia mau chóng động thủ, hiện giờ lại nghĩ tới Tứ gia chính là cộng rơm cứu mạng cuối cùng, nếu để Hồng An Thông giết nốt thì mất nhiều hơn được, vội nói: “Vi công tử cẩn thận vẫn hơn!”

Tứ gia cười nói: “Vây mới phải, vào lúc này mọi người cần đồng tâm hiệp lực, thẳng thắn nói chuyện vẫn hơn.”

Những người khác không hiểu dụng ý của Lục Cao Hiên, thấy gã nói vậy thì liệu mạng phản đối, không ngừng thúc giục Tứ gia mau giết Hồng An Thông. Tứ gia nói: “Võ công của ta kém như vậy, làm sao giết giáo chủ được?”

Nghe hắn nói vậy, mọi người tâm như tro tàn, Lục Cao Hiên thì cười khổ, nói: “Vi công tử...”

Tứ gia không nhìn gã, mắt không rời khỏi Hồng An Thông, miệng lại hỏi: “Không biết ý phu nhân ra sao?”

Giáo chủ phu nhân ngẩn ra, nói: “Ta? Đương nhiên là không được giết giáo chủ...” Nàng cười cười, đột nhiên đổi giọng, ngọt ngào đến tận xương tủy: “Vi công tử, người nhìn ta một cái đi.”

Lục Cao Hiên kêu lên: “Công tử đừng nghe lời nàng, nàng biết Mê hồn đại pháp, người sẽ bị nàng mê hoặc tâm trí!”

Tứ gia nói: “Có loại võ công như vậy ư?”

Lục Cao Hiên nói: “Vi công tử, trăm triệu lần không được khinh thường!”

Giáo chủ phu nhân lại mở miệng, giọng càng lúc càng ngọt ngào quyến rũ: “Vi công tử, sao công tử không nhìn ta một cái, chẳng lẽ ta không xinh đẹp sao?”

Tứ gia đang quan sát Hồng An Thông, rốt cục cũng quay đầu nhìn về phía giáo chủ phu nhân, nói: “Xinh đẹp, người thực sự rất xinh đẹp.”

Lục Cao Hiên kinh hãi, kêu to: “Vi công tử, cẩn thận!”

Giáo chủ phu nhân hé môi cười, mềm mại không xương yêu kiều dựa vào ghế, nói: “Một khi đã như vậy, công tử phải nghe lời ta nha, mang thuốc giải cho ta nào...”

Tứ gia rũ mắt xuống, khẽ cười: “Giáo chủ phu nhân, việc gì phải phiền toái như vậy. Người giỏi trăm phương ngàn kế, chẳng phải cũng vì muốn diệt trừ giáo chủ sao?”

Một câu nói rất nhẹ trong miệng Tứ gia, lại như sấm động bên tai tất cả mọi người trong đại sảnh, nhất thời không ai nói câu nào.

Giáo chủ phu nhân giật mình, nụ cười trên môi cũng cứng lại, nói: “Vi công tử, sao công tử lại nói vậy?” Nàng nhin không được lên nhìn giáo chủ, đã thấy Hồng An Thông sắc mặt phi thường khó coi.

Tứ gia nói: “Từ xưa đến nay, hậu cung không được tham dự vào chính sự. Cho nên nếu một người đàn bà nắm quyền, vậy sẽ chỉ dẫn tới hai con đường, một là đoạt lấy giang sơn, hai là vĩnh viễn chôn vùi nó.”

Giáo chủ phu nhân trợn mắt nhìn Tứ gia, tỏa ra sát khí nhàn nhạt.

Tứ gia lại nói: “Người liều mạng đề bạt những người trẻ, lại xui giáo chủ giết chết cự thần, khiến cho thực lực của Thần Long giáo giảm sút nghiêm trọng, bên cạnh giáo chủ không còn người thân tín. Hừ, làm vậy không phải cuối cùng cũng chỉ là muốn giáo chủ chết sao?”

Hồng giáo chủ ngơ vờ nhìn giáo chủ phu nhân, nghe nàng kinh hãi nói: “Giáo chủ, người đừng nghe hắn nói lung tung...” nhưng không đáp lời.

Tứ gia cười lạnh: “Đối với một người đàn bà mà nói, ta cảm thấy người làm như vậy cũng là rất tốt rồi. Đáng tiếc, phụ nữ cũng chỉ là phụ nữ, có dã tâm nhưng ra tay lại không đủ tàn độc, cho nên có cổ cũng không làm nên nghiệp lớn được!”

Giáo chủ phu nhân sững sốt, nói: “Người...Người...”

Tứ gia nhìn nàng hồi lâu, lắc đầu ngao ngán nói tiếp: “Người nếu đã hận hắn như vậy, vì sao không thừa dịp này tự tay giết hắn đi? Ta và mọi người ở đây, nhất định sẽ toàn lực trợ giúp người!”

Lục Cao Hiên giờ khắc này liền hiểu ra dụng ý của Tứ gia, vì vậy lập tức phụ họa: “Giáo chủ những năm gần đây đối xử rất tệ với chúng ta, nếu phu nhân có thể giết chết lão, chúng ta tuyệt đối sẽ không vì thế

mà tìm phu nhân báo thù. Hơn nữa, chúng ta...chúng ta sẽ trung thành với phu nhân, tận lực phù trợ phu nhân ngồi lên ngôi giáo chủ!”

Giáo chủ phu nhân bình tĩnh lại, nói: “Vi công tử sợ không giết được giáo chủ nên muốn mượn tay ta sao?”

Tứ gia nói: “Phu nhân có thể thử một lần, muốn giành được thiên hạ này, không chỉ cần có may mắn và dã tâm, mà phải có dũng khí nữa. Phu nhân, người cảm thấy ta nói có phải hay không?”

Giáo chủ phu nhân cắn răng: “Tiểu quý, đừng nói là ta hiện giờ không còn chút sức nào để động thủ, cho dù ta thật sự có khả năng làm vậy thì ta cũng quyết không làm hại giáo chủ. Người đừng nên phí công li gián, lòng trung thành của ta với giáo chủ nhật nguyệt có thể chứng giám.”

Tứ gia nói: “Phu nhân muốn cược một ván với ta không? Ta cược nếu phu nhân không ra tay, chờ sau khi giáo chủ phục hồi công lực, nhất định sẽ không để phu nhân sống sót bước ra khỏi nơi này.”

Giáo chủ phu nhân nhìn Tứ gia, lại nhìn giáo chủ đang ngồi bên cạnh, nói: “Giáo chủ, người tin tưởng những lời nói nhăng nói cuội của tên tiểu quý kia sao?”

Giáo chủ nói: “Phu nhân, ta sao có thể bị một tên tiểu quý lừa gạt được! Người không nên nghi ngờ ta.”

Giáo chủ phu nhân gật đầu, nói: “Chúng ta là vợ chồng...Huống hồ, nếu ta giết giáo chủ, bọn họ nhất định cũng sẽ không buông tha ta.”

Giáo chủ gật đầu, nói: “Phu nhân nói rất...”

Chữ “đúng” còn chưa kịp phát ra, đã thấy một ánh sáng xẹt qua, nhìn kĩ thì chính là ám khí từ trong tay áo của giáo chủ phu nhân!

52. Chương 52: Hoạn Nạn Mới Thấy Rõ Chân Tình

Hồng giáo chủ bất ngờ, không kịp đề phòng, liền bị ám khí bắn trúng. Giáo chủ phu nhân cười ha ha hai tiếng, chút sức lực cuối cùng cũng theo đó mà cạn kiệt, cánh tay vừa vùng lên liền rơi xuống.

Hồng An Thông nằm mơ cũng không ngờ giáo chủ phu nhân lại có thể lá mặt lá trái (tráo trở) đến như vậy. Lão nhìn máu tươi chảy đầm ngực áo, cắn răng kêu lên: “Phu nhân, vì sao người lại đối với ta như vậy! Thì ra lời hắn nói chính là sự thật! Phu nhân, người thật muốn ta chết sao?”

Giáo chủ phu nhân một chút cũng không hối hận, cười gằn: “Đúng vậy, ta chính là muốn người chết, từ ngày người chiếm đoạt ta tới nay, thời thời khắc khắc, không một lúc nào ta không nghĩ muốn giết người.”

Giáo chủ giận run người, máu từ chỗ vết thương vì thế mà tràn ra càng lúc càng nhiều, hắn quắc mắt, quát: “Tiện nhân! Đúng là đồ đàn bà rắn rết! Ta không ngờ người lại tàn nhẫn như vậy!”

Giáo chủ phu nhân nghe vậy, không những không giận mà lại đắc ý vô cùng, nàng khanh khách cười: “Nếu không như vậy, làm sao có thể giết chết lão quái vật người đây!”

Tứ gia lúc này lặng yên không tiếng động lui lại mấy bước, tới bên cạnh Lục Cao Hiên, nhìn giáo chủ phu nhân cười như điên dại, lòng liền thầm nghĩ: “May mà ta không lỗ mãng xông lên giết đôi vợ chồng này, thật là đáng sợ!”

Hồng An Thông nội công thâm hậu, tuy rằng bị thương nặng, nhưng dưới sự bạo phát của lão, nhất thời kích thích nội lực quay trở lại: “Lão phu còn chưa chết, người đừng vội đắc ý!”

Giáo chủ phu nhân quay đầu nhìn về phía Tứ gia, lại thấy hắn đã lui ra xa mấy bước, liền nói: “Vi công tử, người còn chờ cái gì? Mau thừa dịp này giết lão đi!”

Hồng An Thông trợn mắt nhìn Tứ gia, khuôn mặt hung tợn cực kì, đôi mắt đỏ au như chậu máu, quát: “Dựa vào một tên tiểu quý vất mũi chưa sạch mà muốn giết ta?”

Tứ gia cười nhạt, khom lưng nói: “Ta ư? Đương nhiên ta không dám giết giáo chủ rồi.”

Giáo chủ phu nhân kinh hãi, thấy Tứ gia lâm trận lùi bước thì vừa giận vừa thất vọng, kêu lên: “Vi công tử, người!”

Hồng An Thông cười ha ha: “Quả nhiên là một tên nhát gan vô dụng...nhưng cũng thức thời đấy! Được, chỉ cần người không nhúng tay vào chuyện này, lão phu sẽ tha mạng cho người...”

Tứ gia ngược nhìn Hồng An Thông, lạnh lẽo nói: “Không cần phô trương thanh thế, độc đã xâm nhập vào xương tủy của người rồi, thần tiên cũng không cứu được đâu.”

Hồng An Thông ngẩn ngơ, đang muốn phản bác thì Tứ gia lại nói: “Huống hồ, có người ra tay rồi, việc gì ta phải tự mình động thủ đây.”

Hồng An Thông nhú mày: “Tiểu tử, người đang nói lung tung cái gì vậy?”

Tứ gia trầm giọng nói: “Ra tay đi.”

Hắn còn chưa dứt lời, một bóng người đã vọt lên, xông thẳng về phía Hồng An Thông. Tứ gia nhắc chân, đá bảo kiếm của Bạch Long sứ Trương Chí Linh cho người nọ, nói: “Giết lão!”

Người nọ tiếp kiếm, thuận theo lực đẩy mà đâm thẳng toàn bộ thanh kiếm vào sâu trong lồng ngực của Hồng An Thông.

Hồng An Thông lão đảo, phun ra một ngụm máu tươi, ngã sấp xuống ghế, nhưng cũng rất nhanh kịp quay lại vỗ một cái lên bả vai người kia, nói: “Người...Không ngờ lại là người...Làm sao có thể...”

Người nọ nói: “Vì sao không thể là ta?” rồi cười lạnh. Cùng với khuôn mặt đã trở nên trắng bệch không sức sống, khiến gã trông như một bóng ma.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là Lục Cao Hiên. Lục Cao Hiên bị Hồng An Thông chụp một chưởng lên bả vai, đau thấu xương nhưng lại khiến gã cảm thấy an tâm vô cùng. Bởi cao thủ khi ra tay, đánh người thường không đau, mà chủ yếu là khiến đối phương không còn sức lực đánh trả. Nhưng chưởng này của Hồng An Thông lại đánh rất đau, không chừng có thể ngay cả xương cũng gãy, lại không tước đi sức lực của Lục Cao Hiên, bởi vậy có thể thấy Hồng An Thông tuyệt đối đã không còn chút nội lực nào rồi.

Giáo chủ phu nhân ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi vui sướng vô cùng, cười to không ngớt, nói: “Hồng An Thông, người cũng có ngày hôm nay.”

Lục Cao Hiên cũng nói: “Không ngờ phải không? Giáo chủ, muốn trách thì hãy tự trách mình đã tin lầm người đi. Là người khiến chúng ta muốn nhường cũng không nhường được nữa rồi...”

Hồng An Thông nhìn Lục Cao Hiên, rồi khó nhọc quay đầu nhìn Tứ gia đứng cách đó không xa, nói: “Hai người các người cố ý liên thủ đối phó ta? Còn Trương Chí Linh kia, chẳng lẽ hắn cũng là người của các người sao? Bìa đá cổ đại, diêm lạnh nhất thống gian hồ, tất cả đều là giả, đúng không? Phản rồi, phản rồi!” Lão cố gắng nâng tay đánh ra một chưởng, đẩy ngã Lục Cao Hiên.

Tứ gia một chút cũng không sợ hãi, bình thản nói: “Ngày xưa, lúc Sở Bá Vương tự vẫn trên dòng Ô Giang đã nói ‘không phải do chiến tranh, mà là ông trời muốn diệt ta’. Hồng giáo chủ, câu nói này hôm nay ta tặng cho ông.”

Hồng An Thông nói: “Người nói gì? Tiểu tử khốn kiếp kia, ta phải giết người, phân thây trăm mảnh mới xả hết giận!” Lão bám ghế, từ từ đứng lên, thanh trường kiếm cắm sau lưng theo từng cử động của Hồng An Thông mà lắc lư liên hồi. Giáo chủ phu nhân thấy vậy thì nhất thời cười không nổi, trong lòng hơi hơi lo lắng.

Tứ gia nhìn Hồng giáo chủ bị thương nặng mà vẫn mạnh mẽ như thế, không khỏi cũng có vài phần kinh hãi, liền nói: “Người đã hết thời rồi. Hồng giáo chủ, người nhìn xem, giờ phút này người còn huynh đệ nào không, còn có ai đứng chung chiến tuyến với người không? Tất cả những người ở đây, kẻ nào cũng hận không thể giết chết người. Hồng giáo chủ, đừng oán trách ta, cục diện ngày hôm nay chính là do một tay người mà ra. Thắng làm vua thua làm giặc, đừng nên si tâm vọng tưởng nữa!”

Hồng An Thông vốn định liều mạng giết Tứ gia, nhưng nghe Tứ gia nói vậy, lão liền quay đầu nhìn tất cả những người đang nằm trong sảnh, lướt qua bốn vị Long sứ, lại nhìn Trương Chí Linh đã chết. Cuối cùng, ánh mắt lão dừng lại trên người giáo chủ phu nhân Tô Thuyên.

Hồng An Thông nhìn Tô Thuyên một lát, liền hỏi: “Phu nhân, chúng ta sống với nhau nhiều năm như vậy, trong lòng người thực sự chỉ có nỗi hận thù sao?”

Tô Thuyên cười: “Bằng không người cho là gì?”

Hồng An Thông nói: “Ta cũng ái người như vậy, người muốn cái gì ta đều cho...Người không thích kẻ nào, ta liền giết hẳn, tại sao người vẫn không hài lòng? Ta rốt cục đã làm sai điều gì? Ta hiện giờ rơi vào cảnh đơn thương độc mã, người...”

Tô Thuyên nói: “Người bị như vậy là xứng đáng. Nếu không phải là người, ta hiện giờ đã là một phúc tấn rồi, việc gì phải sống trên hoang đảo đầy rắn này. Huống hồ, người nhìn lại mình xem, ta nhìn thấy mặt người đã buồn nôn rồi. Những năm nay, mỗi ngày ta sống tưởng như một năm, khổ không nói nổi. Nếu không phải vì muốn tận mắt thấy người chết thì ta đã không sống đến ngày hôm nay!”

Hồng An Thông ngơ ngác nhìn Tô Thuyên, hồi lâu không nói nổi nên lời, mãi sau mới lắp bắp: “Thì ra là vậy...Thôi, thôi...”

Lão quay đầu nhìn Tứ gia, lại hỏi: “Nội dung của tấm bia kia là thật hay giả?”

Tứ gia nói: “Người hỏi điều này làm gì nữa?”

Hồng An Thông nói: “Ta chỉ muốn biết, nếu thật sự là thật thì tấm bia có nhắc tới tai kiếp hôm nay của ta không?”

Tứ gia nghĩ một lát, cao giọng đáp: “Hưởng phúc muôn đời là cảnh trong mơ, thọ cùng trời đất chẳng bao giờ tỉnh!”

Hồng An Thông thì thầm: “Hưởng phúc muôn đời là cảnh trong mơ, thọ cùng trời đất chẳng bao giờ tỉnh...Ha ha...Quả nhiên...thì ra là vậy...” Lão phá lên cười, tiếng cười khàn khàn giống như bị ai bóp cổ rồi dần dần im bặt.

Tứ gia tiến lại gần, rút trường kiếm đang cắm trên lưng Hồng An Thông ra, nói: “Hắn đã chết rồi.”

Giáo chủ phu nhân cười dài, nói: “Đã chết, rốt cục đã chết!”

Giáo chủ Thần Long giáo thấy Hồng An Thông đã tắt thở, liền đồng loạt kêu vang như sấm: “Vi giáo chủ hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất!”

Lục Cao Hiên bỏ lại gần, ôm ngực nói: “Đa tạ Vi công tử...Không, là Vi giáo chủ đã cứu giúp!”

Tứ gia liếc mắt nhìn gã một cái, nói: “Không cần khách sáo, chỉ cần nhớ kỹ lời người đã nói là được!”

Lục Cao Hiên nói: “Ta đem mạng tám người trong nhà của ta ra thề, tuyệt không dám cãi lời công tử!”

Tứ gia gật đầu.

Tô Thuyên nghe Lục Cao Hiên và Tứ gia nói chuyện thì hỏi: “Là người đưa thuốc giải cho Lục Cao Hiên?”

Tứ gia đáp: “Phải.”

Tô Thuyên nói: “Nói vậy, thuốc kia hẳn phải cực kỳ quý giá thì mới có thể tức khắc giải trừ độc tính của Bách Hoa Phúc Xà cao.”

Tứ gia nói: “Phải, là một vị cao nhân tặng cho ta, bảo ta mang theo phòng thân.”

Tô Thuyên gật đầu, thản nhiên nói: “Người định xử trí ta thế nào?”

Tứ gia nói: “Người trả lời một câu hỏi của ta trước đã, người đem Ninh cô nương đi đâu?”

Tô Thuyên nhướn mày, nói: “Sống chết của ta phụ thuộc vào nàng sao?”

Tứ gia gật đầu: “Ý của ta chính là như vậy! Cho nên tốt nhất người nên nói nhanh lên.”

Tô Thuyền ha ha cười: “Ta vừa nhìn đã biết hai người các ngươi là kẻ hữu tình...Mà đời này, thứ ta hận nhất, chính là tình chàng ý thiếp, đôi bên người tình ta nguyện...Cho nên...ta thực căm ghét nàng...đã bảo người đem nàng ra ngoài giết chết rồi!”

Trong khoảnh khắc đó, Tứ gia cảm thấy trái tim hẫng như ngừng đập, khó khăn lắm mới có thể nói: “Người nói cái gì?”

Lại nói tới Kiến Ninh, sau khi được hai thiếu nữ “mời” đi, mà thật ra chính là áp giải vào trong điện, nàng nơi nơi chồn chồn đề phòng, chỉ sợ có rắn bò ra.

Mất thấy cách đại sảnh càng lúc càng xa, Kiến Ninh bước chậm lại, nói: “Hai vị mỹ nữ tỷ tỷ, không biết ta phải xưng hô thế nào?”

Hai thiếu nữ nói: “Người hỏi cái này làm cái gì?”

Kiến Ninh đáp: “Ta thấy hai vị mỹ nữ tỷ tỷ thật xinh đẹp như thần tiên, hổ thẹn bản thân không sánh kịp, cho nên mới muốn làm quen.”

Hai thiếu nữ thấy nàng ca ngợi mình thì cả cười, nói: “Thật sự như vậy sao?”

Kiến Ninh mạnh mẽ gật đầu: “Tất nhiên là thật rồi, ta còn đang muốn hỏi hai vị mỹ nữ tỷ tỷ bình thường dùng son môi loại gì vậy, ta cũng muốn mua dùng thử, nhất định sẽ trở nên xinh đẹp hơn.”

Một cô gái nói: “Chúng ta thân phận thấp kém, làm sao có son môi mà dùng.”

Kiến Ninh thở dài: “Thì ra hai vị mỹ nữ tỷ tỷ chính là trời sinh hoa nhường nguyệt thẹn! Ta còn tưởng sắc đẹp này chỉ có trong tranh vẽ, không ngờ lại có thể là thật!”

Nàng liên tục nói “mỹ nữ tỷ tỷ”, khiến cho hai cô gái kia không khỏi đỏ bừng cả mặt, không tự nhiên đưa tay vuốt vuốt đuôi tóc.

Cô gái kia lại nói: “Đứa nhỏ này thật thú vị, cũng rất thức thời, đáng tiếc...”

Kiến Ninh vội vàng hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

Hai thiếu nữ đang cười vui đột nhiên nghiêm túc hẳn lại, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc giáo chủ phu nhân không thích người.”

Nói xong, một người liền đặt tay lên chuỗi kiếm đeo bên hông.

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Quả nhiên lão yêu bà kia không thích ta...Chỉ là...không biết hai người này sẽ xử lý...đừng nói là sẽ đẩy ta xuống hồ rắn nhá...” nghĩ đến đây, Kiến Ninh không khỏi rùng mình.

Kiến Ninh mở to mắt, quyết tâm giả khờ đến tận cùng, ngạc nhiên hỏi: “Này, giáo chủ phu nhân sao lại không thích ta? Nàng không phải là rất thích ta, nên mới sai hai vị mỹ nữ tỷ tỷ tới làm bạn cùng ta sao?”

Cô gái kia dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng, nói: “Người đừng nằm mơ nữa, phu nhân bảo chúng ta ‘chăm sóc’ người, chính là bảo chúng ta cẩn thận giải quyết cho tốt, hiểu không?”

Kiến Ninh kêu lên: “Các ngươi định làm gì?”

Cô gái liền đáp: “Bình thường thì chúng ta sẽ rạch vài nhát trên mặt người, nhưng nếu người không muốn thì có thể dùng thuốc độc.”

Kiến Ninh run rẩy cả người, líu lưỡi: “Hủy...Hủy dung?”

Cô gái cười: “Nếu như người không thích, vậy uống thuốc độc thôi.”

Kiến Ninh nói: “Ta...cả hai cái ta đều không thích, ta muốn có lựa chọn thứ ba.”

Cô gái nói: “Cũng được, lựa chọn thứ ba của người là kéo ra ngoài, để thần long cắn một cái.”

Kiến Ninh bị dọa, sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Quên đi, quên đi, coi như ta chưa nói gì.” Đời này, nàng sợ nhất chính là rắn, vừa tưởng tượng đến cảnh bị con vật mềm mềm lạnh lạnh này cắn một cái thì đã cảm thấy thà cứ một đao giết nàng luôn còn tốt hơn.

Cô gái đứng phía bên trái nhú mào: “Người không cần kén cá chọn canh, chúng ta đi theo giáo chủ phu nhân lâu như vậy, chỉ cần giáo chủ phu nhân liếc mắt một cái chúng ta đã hiểu nàng muốn làm gì rồi. Người nên cảm thấy may mắn là nàng cũng không phải muốn mạng của người, chỉ muốn nhan sắc của người thôi.”

Kiến Ninh ngoan cố cãi: “Rõ ràng ta thấy giáo chủ phu nhân đối với ta rất ôn hòa mà. Nàng xinh đẹp như vậy, nhất định tấm lòng cũng vô cùng thiện lương, làm sao có thể muốn hủy dung mạo của ta? Ta cũng không làm gì đắc tội nàng, hai vị mỹ nữ tỷ tỷ, có phải hai người đã nhìn nhầm rồi không?”

Hai thiếu nữ do dự, nhìn nhau một lát, Kiến Ninh vội vàng thuyết phục tiếp: “Tục ngữ có câu ‘kẻ thông minh thường nghĩ nhiều’. Ta nghĩ cái vị tỷ tỷ nhất định đã nhìn nhầm rồi. Hay là chúng ta quay lại hỏi cho rõ được không?”

Nàng lập tức xoay người lại định chạy về sảnh thì hai thiếu nữ kia đã giơ kiếm chặn lại, nói: “Người nói cũng đúng, nhưng lệnh của phu nhân xưa nay chúng ta không dám cãi lời.”

Kiến Ninh nghe hai cô gái nói đã đi theo Tô Thuyên lâu năm, vậy hẳn võ công không tồi, vì vậy vội vàng dừng lại, miệng liến thoắng: “Hai vị tỷ tỷ định làm gì ta? Ta nói trước...giả dụ hai người hiểu sai ý của giáo chủ phu nhân, như vậy nhất định giáo chủ phu nhân sẽ tức giận...”

Hai thiếu nữ quả nhiên chần chờ một lát, sau đó thì thầm bàn bạc với nhau hồi lâu, cuối cùng mới nói với Kiến Ninh: “Được rồi, bọn ta vốn định rạch mặt người, nhưng nếu đã như vậy thì người uống thuốc độc đi. Nếu giáo chủ phu nhân trách tội thì chúng ta sẽ cho người thuốc giải, người thấy có được không?”

Kiến Ninh trong lòng chửi ầm lên: “Các người nghĩ lão nương là chuột bạch để thử thuốc à, hừ, nhờ đâu giải được có vấn đề thì sao, có uống cũng nên là các người uống mới phải...”

Rất nhanh, trong đầu Kiến Ninh liền nảy ra một ý, liền nói: “Ta nghĩ vẫn nên quay lại hỏi thì tốt hơn, a, không phải giáo chủ phu nhân tới rồi sao?”

Hai thiếu nữ không biết mình bị Kiến Ninh lừa, vội vàng xoay người lại, quỳ xuống hành lễ, nhưng khi ngẩng lên thì không thấy ai, liền cười: “Tiểu nha đầu này, người nhìn nhầm...”

Lời còn chưa dứt, bọn họ quay đầu lại đã thấy sau lưng không còn ai, mà Kiến Ninh đã chạy được một quãng xa thì giận dữ quát: “Thì ra người cố tình lừa chúng ta, nha đầu thối, không được chạy!”

Hai thiếu nữ rút kiếm ra, gấp rút chạy đuổi theo nhưng Kiến Ninh đã chạy được một lát nên đuổi mãi không kịp. Nàng vốn nghĩ hẳn là có thể thoát thân rồi, đột nhiên nhìn thấy trước mặt đầy rẫy rắn độc đang bò về phía mình.

Kiến Ninh kinh hãi, nhẹn không được thét chói tai, vội vàng dừng lại, định quay đầu chạy theo hướng khác, lại thấy sau lưng mình cũng có mấy con rắn. Nàng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết lùi lại góc tường, lẳng lặng ngồi xuống, chờ đợi tử thần tới, nước mắt nhịn không được mà chảy ra.

Hai thiếu nữ thấy Kiến Ninh sợ tới mức ngồi co rúm một chỗ thì bật cười, thu kiếm lại, đứng yên tại chỗ nhìn.

Đàn rắn càng lúc càng lại gần, cũng càng lúc càng nhiều. Kiến Ninh chỉ có thể liều mạng né tránh, sợ đến mức sắp phát điên, đang định đâm đầu vào tường tự tử thì một người ôm chặt lấy nàng. Sau đó, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, dịu giọng nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Đừng sợ! Ta đã ở đây rồi!”

53. Chương 53: Tứ Gia Ôm Công Chúa

Hai thiếu nữ kia đang cười, bỗng nhiên thấy có người chạy vụt qua trước mặt mình. Hắn vung kiếm gạt mấy con rắn sang một bên, sau đó ôm chặt lấy cô gái đang sợ hãi, mặc cho những con rắn khác cắn mình, không ngừng vỗ về an ủi nàng.

Kiến Ninh sợ đến mất đi ý thức, cho nên khi Tứ gia ôm nàng, Kiến Ninh liền liều mạng giãy giụa, mãi sau mới nhận ra được người tới là ai, nàng liền ôm chặt lấy hắn, vùi đầu vào trong lòng Tứ gia, khóc rống: “Cứu ta, cứu ta!”

Tứ gia ôm Kiến Ninh vào lòng, bế nàng ra xa đàn rần, lại nói: “Được rồi, được rồi, không sao rồi, không cần sợ nữa!”

Kiến Ninh vòng tay ôm lấy cổ hắn, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Lão Tứ, ta rất sợ, rất sợ.”

Tứ gia chấn động, hai hàng lông mày cau chặt lại, cúi đầu nhìn Kiến Ninh. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì hai thiếu nữ kia đã chạy tới, kêu lên: “Tiểu tử kia, sao dám vô lễ với Thần Long!”

Đàn rần cũng trườn lại gần, nhất là mấy con vừa rồi bị Tứ gia dùng kiếm gạt ra thì càng thêm hung hãn, cổ ngóc cao lên, miệng không ngừng phát ra tiếng “tê tê” đầy uy hiếp. Tứ gia chỉ lo ôm chặt Kiến Ninh, nhất thời không kịp tránh né, lại bị cắn thêm mấy nhát. Hai chân hắn dần dần tê bại, hắn là chất độc đã bắt đầu lan khắp người.

Hai cô gái kia đang định bắt Tứ gia lại, thì đúng lúc này, phía sau có người kêu to: “Còn không mau ngừng tay!” Vừa dứt lời, một luồng chưởng phong bay tới, đánh bật hai thiếu nữ ra. Người kia cũng chạy tới chắn trước mặt Tứ gia, bộ dạng gầy như que củi, chính là Bàn đầu đà.

Bàn đầu đà quát: “Các ngươi không được vô lễ, vị này chính là giáo chủ mới của Thần Long giáo chúng ta.”

Hai thiếu nữ lồm cồm bò dậy, kinh ngạc không biết lời Bàn đầu đà nói là thật hay giả.

Bàn đầu đà lại quát: “Còn không dẫn Thần Long đi chỗ khác! Hừ, lúc quay lại nhớ mang thuốc giải ra đây! Còn chần chừ cái gì nữa, các ngươi muốn bị ném xuống hồ rần sao?”

Hai thiếu nữ tuy rằng không tin lắm, nhưng cũng hiểu Bàn đầu đà không dám nói dối chuyện tày đình như vậy, vội luống cuống lấy còi cầm đeo trên cổ ra thổi một hơi, lập tức đàn rần liền tản đi, không hề tấn công Tứ gia nữa.

Tứ gia thấy thế, thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà hai chân đã không còn nghe theo điều khiển của hắn, khiến Tứ gia suýt nữa té xuống đất, may mà còn có cây cột sau lưng để dựa vào. Đau đớn là vậy, hắn vẫn như cũ, ôm chặt Kiến Ninh không buông.

Bàn đầu đà quay đầu lại, cung kính hành lễ với Tứ gia, nói: “Giáo chủ thứ tội, hai người kia không biết chuyện này nên mới vô lễ như vậy, xin giáo chủ tha mạng!”

Tứ gia nói: “Không sao! Nhưng mà...”

Bàn đầu đà thấy hai thiếu nữ đứng lấp ló đằng xa, lại quát: “Thuốc giải đâu!”

Một cô gái lại gần, đem thuốc giao ra, nơm nớp lo sợ nói: “Xin giáo chủ...và hộ pháp an tâm, rần này chỉ là rần độc bình thường thôi, không thể lấy mạng người được...thật sự nó chỉ gây tê, không chết người được đâu a...Giáo chủ, giáo chủ chỉ cần uống thuốc này vào sẽ dễ chịu ngay.”

Bàn đầu đà giật lấy thuốc, thấy Tứ gia hai tay đều đang ôm Kiến Ninh, liền tự mình đưa thuốc đến miệng Tứ gia. Tứ gia lập tức nuốt xuống.

Kiến Ninh vốn đang ôm cổ Tứ gia, hai mắt nhắm nghiền thì đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, thấy Tứ gia uống thuốc giải rồi thì mỉm cười an tâm.

Nàng sợ hãi cúi đầu nhìn quanh, đến khi xác định không còn con rần nào nữa mới yên tâm, nhưng cũng không buông Tứ gia ra, nghẹn ngào nói: “Thật đáng sợ? Sao bây giờ người mới đến? Ta không bao giờ...không bao giờ muốn nhìn thấy mấy thứ này nữa.”

Tứ gia cười cười, nói: “Không sao, rần đã chạy hết rồi.”

Kiến Ninh khịt khịt mũi, đôi mắt ngáp trời, sợ sệt nói: “Nhờ bọn chúng lại bỏ ra thì sao?”

Tứ gia thở dài một hơi: “Ta ôm người vào phòng, ở đó sẽ an toàn, được không?”

Kiến Ninh một khắc cũng không muốn ở lại chỗ này, vội vàng thúc giục: “Được được, đi mau đi mau.”

Bàn đầu đà nói: “Để thuộc hạ dẫn đường cho giáo chủ.” Rồi gã xoay người lại, nói với hai thiếu nữ: “Các người còn đứng đó làm gì, mau mau ra sảnh thu dọn đi.”

Hai thiếu nữ vốn chỉ mong có thể sớm tìm được người xác định lại thông tin, nghe Bàn đầu đà nói thế thì vội chạy đi.

Bàn đầu đà đích thân dẫn Tứ gia đi, vừa đi vừa nói: “Vi công tử...Không, là Vi giáo chủ, vừa rồi cũng may là có người.”

Tứ gia nói: “Cũng không có gì, chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

Bàn đầu đà mắt mở trừng trừng, ngơ ngàng nói: “Đó là việc nhỏ sao? Tính mạng của rất nhiều người chúng ta đều là nhờ Vi công tử cứu giúp! Không, không, là Vi giáo chủ.”

Tứ gia cười nói: “Người muốn gọi Vi giáo chủ thì Vi giáo chủ, nhưng đừng thêm ‘hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất.’”

Bàn đầu đà hỏi: “Vi giáo chủ không thích sao?”

Tứ gia nói: “Trên thế gian này, chẳng ai có thể hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất được cả. Vậy thì nghe nhiều để làm gì, cuối cùng khiến cho bản thân si tâm vọng tưởng. Ta không muốn rơi vào kết cục như Hồng An Thông.”

Thật ra, “hưởng phúc muôn đời, thọ cùng trời đất” về bản chất cũng giống như khi đám triều thần hô to “hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”, chẳng qua khác biệt ở chỗ, Hồng An Thông chỉ có thể tác oai tác quái trên Thần Long đảo, mà quyền lực của Hoàng đế thì lớn hơn thôi. Trường sinh bất lão...đó chẳng qua cũng chỉ là một giấc mộng mà Tứ gia sớm đã nhìn thấu.

Bàn đầu đà gật đầu lia lịa: “Vi công tử quả nhiên inh hơn người! Thảo nào mà Lục Cao Hiên bội phục công tử như vậy.”

Bàn đầu đà dẫn Tứ gia vào một gian phòng, trong phòng bày biện đơn giản mà lại toát lên phong thái lịch sự tao nhã. Bàn đầu đà nói: “Vi giáo chủ, người tạm nghỉ ở đây một lát, Lục Cao Hiên chắc cũng sắp chạy tới rồi.”

Tứ gia ôm Kiến Ninh ngồi xuống giường. Hắn định buông nàng ra, nào ngờ Kiến Ninh một mực không chịu buông tay, hơn nữa còn giật bắn lên khi ngồi xuống chần ìm mềm mại: “Rắn a!”

Tứ gia xoa đầu nàng, mỉm cười: “Yên tâm, nơi này không có rắn. Người xem...”

Kiến Ninh “một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng”, lắc đầu nguầy nguậy: “Ta không tin, không cho người đi.”

Tứ gia đành phải nói: “Được rồi...Không đi, không đi.” Sau đó hắn ném cho Bàn đầu đà một ánh mắt.

Bàn đầu đà hiểu ý, cúi đầu: “Thuộc hạ xin cáo lui. Nếu giáo chủ có chuyện gì cần thì cứ gọi một tiếng, luôn có người túc trực ở bên ngoài.”

Tứ gia gật đầu, tiện thể lại hỏi: “Chuyện ta sai Lục Cao Hiên làm đến đâu rồi?”

Bàn đầu đà nói: “Quân sư chắc là sắp xong rồi ạ.”

Tứ gia nói: “Được rồi, người lui ra đi.”

Bàn đầu đà hành lễ, xoay người bước ra ngoài, lại vẫy tay gọi hai thiếu nữ lại, sai đứng trước cửa phòng rồi mới cẩn thận đóng cửa.

Sau khi cửa khép lại, Kiến Ninh mới mở mắt ra, ngó nghiêng khắp giường hồi lâu rồi mới nhìn Tứ gia, nước mắt còn chưa khô, nói: “Thật sự không có rắn chứ?”

Tứ gia nói: “Xin công chúa yên tâm.”

Kiến Ninh khóc thút thít, nhớ lại tình cảnh hồi nãy, nói: “Ta sợ muốn chết. Khi nãy nếu người đến chậm một bước, ta chắc chắn đã chết rồi.” Nói tới đây, nàng nhịn không được lại rơi lệ.

Tứ gia vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: “Công chúa hồng phúc tề thiên, sao có thể xảy ra chuyện được? Cho dù có nhất định cũng sẽ gặp dữ hóa lành.”

Kiến Ninh sau khi được Tứ gia khẳng định chắc chắn không có rắn quanh đây thì bình tĩnh lại, đầu óc nhanh như chớp hoạt động: “Đúng rồi, khi nãy ta nghe thấy Bàn đầu đà gọi người là Vi giáo chủ...Rất cục là chuyện gì đã xảy ra, hay vừa rồi chỉ là ảo giác của ta thôi?”

Tứ gia mỉm cười: “Không phải.” rồi đem mọi chuyện vừa rồi kể cho Kiến Ninh nghe. Kiến Ninh chăm chú lắng nghe, sau cùng thở dài: “Thật nguy hiểm, thật nguy hiểm, không ngờ trong thời gian ngắn mà tình thế đã xoay chuyển nhanh như vậy!”

Tứ gia nói: “Cũng may công chúa không có ở đó.”

Kiến Ninh nói: “Người có bị thương không?”

Tứ gia đáp: “Nhờ phúc của công chúa, ta không bị thương.”

Kiến Ninh nói: “À, có chuyện này, ta mơ hồ nghe thấy Bàn đầu đà nói người bị rắn cắn phải không?”

Tứ gia cười: “Ta không sao, rắn đó cũng không phải loại kịch độc.”

Kiến Ninh vừa nghe hần nói vậy, liền biết mình không nghe nhầm, vội vàng nói: “Cắn vào đâu? Để ta xem!”

Tứ gia nói: “Chỉ cắn hai cái trên đùi thôi, công chúa, thực sự không sao mà.”

Kiến Ninh kinh hãi, lắp lại: “Cắn hai cắn? Trên đùi?”

Kiến Ninh vốn đang ngồi trên đùi Tứ gia thì vội vàng định nhảy xuống, nhưng bị Tứ gia giữ chặt lại: “Không sao, công chúa, người cứ an tâm.”

Kiến Ninh không ngừng giãy dụa, kêu lên: “Để ta xem nào!”

Tứ gia mới đầu còn ngăn cản, nhưng dần dần cảm thấy bản thân có chút không ổn, chân mày liền nhíu lại, sắc mặt hơi xấu hổ, mà bàn tay đang ôm Kiến Ninh cũng buông ra.

Ngược lại Kiến Ninh một chút cũng không phát hiện ra điểm không ổn, chỉ cảm thấy có cái gì chọc chọc mình. Nếu là lúc bình thường...nàng tất nhiên đã hiểu ra ngay, chỉ là lúc này nàng đang vô cùng lo lắng cho thương tích của Tứ gia, thấy Tứ gia lỏng tay thì lập tức nhảy xuống.

Nàng lật áo bào của Tứ gia lên, lại kéo ống quần trong cao quá gối, chăm chú nhìn vết thương trên đùi hần, quả nhiên nhìn thấy mấy dấu răng nhỏ còn rỉ máu.

Nghĩ tới vết thương này là bởi Tứ gia liều mình cứu bản thân, Kiến Ninh lại bật khóc. Tay nàng nhẹ nhàng chạm lên vết thương của Tứ gia, nhỏ giọng hỏi: “Người còn đau không?”

Tứ gia vụng trộm kéo áo choàng che thất lưng, không dám cử động, chỉ mỉm cười trấn an: “Công chúa, thực sự không có chuyện gì. Vừa rồi họ đã đưa thuốc giải cho ta rồi, một chút cũng không đau đâu.”

Thật tình mà nói, rắn không độc thì cắn rất đau. Tứ gia nói vậy chẳng qua chỉ để Kiến Ninh an tâm.

Kiến Ninh nhất thời không kiềm chế nổi cảm xúc, liền nhào vào lòng Tứ gia, ôm chầm lấy hần, nói: “Cảm ơn người...Người, người đối với ta thật tốt.”

Tứ gia giật bắn mình, sắc mặt vô cùng kỳ quái, có chút vui mừng, lại có chút xấu hổ. Mãi một lúc lâu, hần mới vươn tay lên, nhẹ nhàng vỗ về bả vai của Kiến Ninh.

Kiến Ninh khóc thỏa thuê, rốt cục cũng ổn định được cảm xúc, liền ngồi xuống bên cạnh Tứ gia, cẩn thận nói: “Chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi đây thôi. Đảo này thật sự quá nguy hiểm, người nghĩ ta nói có đúng không?”

Tứ gia nói: “Chúng ta đi lâu như vậy, hần Hoàng Thượng cũng lo lắng, không chừng đã phái người đi tìm rồi.”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, ta rất nhớ Hoàng đế ca ca.”

Nàng nói xong, ánh mắt chớp liên hồi, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu Hoàng đế ca ca...Khang Hy biết ta suýt bị rắn cắn, nhất định sẽ vô cùng lo lắng...” Nhớ tới từng hành động, cử chỉ thường ngày mang theo sự ái ngại của Khang Hy, Kiến Ninh cũng có đôi phần hối hận về lần xuất cung lỗ mãng này của mình.

Tứ gia quan sát Kiến Ninh, thấy trong đôi mắt của nàng mang một chút sợ sệt, mà phần nhiều là khổ sở đau lòng, lại rơm rớm nước, liền biết Kiến Ninh đang nghĩ tới Khang Hy. Không hiểu vì sao, trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, ngay cả vết thương trên đùi vốn đã hết đau cũng trở nên đau đớn.

Tứ gia nhìn lướt qua áo choàng đang che thắt lưng một cái, thở dài một hơi, nói: “Công chúa, ta...Ta có một chuyện muốn hỏi.”

Lời của Tứ gia kéo Kiến Ninh từ trong suy tưởng về với thực tại. Nàng nói: “A, người muốn hỏi gì?”

Tứ gia chậm rãi nói từng chữ: “Lúc ở bên ngoài, khi công chúa bị rắn bao vây...”

Kiến Ninh nghe hắn nhắc tới “rắn” thì không tự chủ được mà run rẩy, không ngừng lùi về phía Tứ gia, cho đến khi cả vai hai người chạm vào nhau mới dừng lại.

Tứ gia thấy hành động của nàng, cố nén cười mà nói: “Lúc ta cứu công chúa, hình như nghe thấy công chúa gọi ta...”

Kiến Ninh ngẩn ngơ, lúc hỗn loạn vừa nãy, nàng cũng không nhớ mình đã nói những gì, vì vậy giương mắt nhìn Tứ gia, chờ nghe hắn nói tiếp.

Tứ gia nói: “Ta hình như nghe thấy công chúa gọi ta là...Lão Tứ?”

Kiến Ninh cả kinh, mắt mở to nhìn Tứ gia, há hốc mồm: “Ta...Ta thật sự đã kêu lên như vậy?”

Tứ gia gật gật đầu, nói: “Đúng vậy...Cho nên ta thực sự cảm thấy rất khó hiểu, sao công chúa lại gọi ta như thế?” Lúc hắn dứt lời, hai tròng mắt chăm chăm nhìn Kiến Ninh, tựa như muốn nhìn thấu lòng nàng.

54. Chương 54: Khó Kìm Lòng Nổi

Kiến Ninh ngây người, theo bản năng định tìm cớ nói dối. Nhưng người trước mặt nàng không phải là kẻ bình thường, mà là một con hổ mưu mô thủ đoạn a...

Thấy Kiến Ninh chần chừ, Tứ gia lập tức cười, đánh đòn phủ đầu: “Công chúa...người đang suy nghĩ cái gì vậy? Chẳng lẽ lại muốn lừa gạt cả ta nữa sao?”

Kiến Ninh thấy hắn nhìn thấu tâm tư của mình thì cả kinh, nhưng vẫn cố mạnh miệng nói: “Cái gì? Bản công chúa hồn nhiên lương thiện như vậy, con mắt nào của người thấy ta giống kẻ lừa đảo?”

Tứ gia mỉm cười, dừng dừng nói: “Thực sự là nhìn không ra, nhưng mà công chúa bản lĩnh cao cường, nô tài làm sao dám tin vào mắt mình được.”

Kiến Ninh cau mày, mặt hơi đỏ lên. Thấy đối phương tươi cười giả tạo, cố ý nhắc nhở mình lần trước trên núi Ngũ Đài đã lừa gạt Bàn đầu đà thậm chí đến mức nào, Kiến Ninh chỉ hận bản thân sao lúc trước lẩm miệng kẻ chỉ tiết cho hắn, lại còn ba hoa khoác lác bản thân “bản lĩnh cao cường”.

Kiến Ninh ho khan một tiếng, ánh mắt không ngừng đảo loạn, rốt cục thở dài một tiếng.

Tứ gia không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ hỏi: “Công chúa nghĩ kỹ câu trả lời rồi chứ?”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Chuyện này, ta vốn dĩ không muốn nói ra, bởi vì nói ra khiến ta rất thương tâm a.”

Tứ gia nhún mày: “Công chúa thương tâm chuyện gì?”

Kiến Ninh bĩu môi, nói: “Người thực không phải là người. Người bình thường khi hỏi đến chuyện thương tâm của người khác, không phải nên nói ‘thật có lỗi, ta không nên hỏi’ sao, tại sao đến phiên người thì lại chỉ chăm chăm muốn biết đó là cái gì?”

Tứ gia cười nói: “Thú thực với công chúa, ta cũng không biết tại sao lại có hứng thú muốn biết chuyện này, có lẽ...là bởi giữa ta và công chúa...có quan hệ không bình thường, công chúa nói có phải không?” Nửa sau câu nói, Tứ gia cúi gằm mặt xuống, thanh âm cũng trở nên có chút kỳ lạ.

Kiến Ninh tinh mắt nhìn, phát hiện hai má của Tứ gia hơi đỏ lên nhàn nhạt, phải nhìn kỹ mới thấy.

Nàng chần chờ một lát, trầm nghĩ: “Hắn hoài nghi ta rồi sao? Rốt cục đã biết nhiều hay ít? Ta vừa rồi bị dọa sợ muốn chết, ai mà nhớ được đã khai những gì...kệ xác chúng đi, chỉ cần thân phận nghiệt chủng không bị lộ ra là được rồi. Mà cho dù hắn có biết, ta cũng cứ khẳng khái chối cãi, nếu không, với tính tình của người này, không khéo sẽ trực tiếp mang ta đi làm đồ ăn cho Thần Long a...”

Kiến Ninh nghĩ tới rần, lại một lần nữa rùng cả mình.

Tứ gia thấy nàng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, theo thói quen liền ôm lấy bả vai nàng, để nàng tựa vào vai mình, nói: “Công chúa chưa nghĩ ra sao?”

Kiến Ninh cảm thấy bàn tay hắn nóng bỏng dán lên bả vai nàng, càng thêm bất an lo sợ, vội vàng ho khan một tiếng, nói: “Nghĩ cái gì! Ta chẳng qua chỉ là đang...đúng rồi, đang do dự không biết có nên kể chuyện bí mật này cho người không thôi.”

Tứ gia nói: “Vậy quyết định của công chúa là...?”

Kiến Ninh nói: “Quên đi, người đối tốt với ta như vậy...ta tất nhiên cũng không muốn dối người.”

Tứ gia nói: “Vậy nô tài xin rửa tai lắng nghe.”

Kiến Ninh không tự nhiên lén nhìn bàn tay đang khoát tay vai nàng, cảm thấy vô cùng...chói mắt. Được rồi, nàng thừa nhận, thời điểm Tứ gia thành thành thật thật thì nàng cố tình tìm mọi cách trêu chọc hắn, hiện giờ hắn chủ động ôm nàng, nàng lại không cam lòng.

Kiến Ninh vốn muốn định hất tay Tứ gia ra, nhưng nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng nhịn xuống, nói: “Người khi này nghe nhầm rồi, ta kêu không phải lão Tứ, mà là lão Thập.”

* Trong tiếng Trung Quốc, chữ Tứ và chữ Thập đọc gần giống nhau (cảm ơn chị Nonchalance đã giúp em vụ này ạ)

Tứ gia ngạc nhiên, nói: “Lão Thập sao?”

Kiến Ninh thở dài: “Aizz, chuyện này ta cũng không biết giải thích sao cho người hiểu, lão Thập này, chính là người thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của ta a.”

Tứ gia càng thêm kinh ngạc, nói: “Là người trong mộng?”

Kiến Ninh đáp: “Đúng vậy, là người trong mộng của ta, chuyện này...ta chưa từng kể cho ai, ừ...từ nhỏ đến giờ, ta rất hay mơ thấy một người con trai, uy vũ bất phàm, tuấn tú vô song! Ta cảm thấy mình không quen hắn, nhưng trong giấc mơ của ta, hắn luôn mỉm cười nhìn ta. Có lần ta hỏi hắn tên hắn là gì, hắn liền nói hắn là ‘lão Thập’.”

Tứ gia nhíu mày: “Giấc mộng của công chúa thật quái dị. Vô duyên vô cớ lại mơ thấy một người xa lạ sao?” Nói xong, hắn liếc mắt, sắc bén nhìn nàng, tựa hồ như muốn nói ta biết tổng hết rồi.

Nhưng Kiến Ninh da mặt rất dày, lập tức gạt đầu: “Cũng không phải người quá xa lạ, tuy rằng ta xác định trong hiện thực chưa từng trông thấy hắn, nhưng mà luôn có cảm giác đã quen nhau từ rất lâu rồi...hơn nữa, giấc mộng này rất chân thực, có lẽ ta và lão Thập kiếp trước có duyên trời định đi...” Lúc nàng nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ si mê.

Tứ gia nhìn bộ dạng mê trai của Kiến Ninh, cảm thấy khó chịu vô cùng, liền cười nhạo: “Không chừng người kia còn là nhân duyên kiếp này của công chúa nữa nhỉ?”

Kiến Ninh vẫn giữ nguyên bộ dạng kia, mơ màng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng nghĩ y như người đó.”

Tứ gia nói: “Vây...Vì sao khi nãy công chúa nhìn ta mà lại gọi ‘lão Thập’?” Hấn cố ý dừng một lát mới nói tiếp: “Chẳng lẽ ta và người kia rất giống nhau sao?”

Kiến Ninh á khẩu không trả lời được, bỗng nhiên có chút hối hận tại sao bản thân lại bịa ra câu chuyện vớ vẩn thế này. Đáng tiếc thời gian đã qua không thể quay trở lại, cho nên nàng đành mặt dày nói tiếp: “Bởi vì, bởi vì lúc ấy tình cảnh của ta rất nguy hiểm...Cho nên mới nghĩ tới lão Thập, muốn hấn tới cứu ta...mà người đứng lúc đó có mặt...cho nên nhận nhầm, nhận nhầm thôi.”

Tứ gia cười càng lúc càng tươi, nói: “Thì ra là...không...may...nhìn...nhầm...Công chúa, ta thường nghe người ta nói, lời nói trong lúc nguy cấp thường là lời nói thật...cho nên, nô tài vẫn cho rằng bản thân phải có cái gì đó tương tự với ‘lão Thập’ thì mới khiến công chúa nhận nhầm được?”

Kiến Ninh không thể chống chế, đành phải gật đầu: “Có lẽ...là giống.”

Nghe vậy, Tứ gia thoảng xiết chặt bàn tay. Kiến Ninh bị đau, bỗng nhiên rất muốn cắn Tứ gia một cái để hấn buông ra thì đã nghe Tứ gia nói: “Như vậy...Phải chăng nô tài chính là người hữu duyên với công chúa?”

Kiến Ninh ngẩn ngơ, nói: “Người...Người...A, đau...Có lẽ? Ta...”

Nàng nói còn không rõ câu thì Tứ gia đã cúi đầu cười, nói: “Ta nghĩ là vậy đó.” Sau đó, hấn ôm chặt lấy Kiến Ninh.

Kiến Ninh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, còn chưa kịp hiểu rốt cục xảy ra chuyện gì thì trên môi đã nhói đau, một đôi môi khác rất nhanh gặm nhấm bờ môi nàng, nóng bỏng như lửa.

Kiến Ninh kinh hãi, nhất thời liều mạng đẩy Tứ gia, nhưng dù cố thế nào cũng không được.

Đối với Tứ gia mà nói, lúc này, hấn vô cùng phiền muộn. Từ thời điểm Kiến Ninh ngồi trên đùi hấn vịn vẹo khiến hấn nổi lên dục vọng thì còn có thể lí giải, nhưng đến khi thấy nàng nhớ đến Khang Hy, trong mắt tràn ngập nỗi nhớ,...lại nghe nàng lẩm nhẩm nhắc tới “lão Thập”...Tuy rằng hấn không biết rốt cuộc có chuyện gì, nhưng có thể cảm nhận được Kiến Ninh hình như biết mình chân chính là ai...Nữ nhân giao hoạt như hồ ly này, hấn vĩnh viễn không nhìn thấu được?

Tứ gia không biết gọi tên cảm xúc bây giờ là gì, nhưng khát vọng trong lòng lúc nào cũng thể hiện chân thực nhất.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, lưu loát tựa như nước chảy, đến lúc hấn tỉnh trí thì đôi môi đã áp lên môi nàng, một lần nữa nhấn chìm hấn trong cõi mê.

Tay của Tứ gia trượt từ đầu vai của Kiến Ninh xuống đến tận hông. Năm eo nhỏ trong tay, hấn vẫn cảm thấy còn chưa đủ, liền vén áo nàng lên, chạm vào da thịt trần trụi. Kiến Ninh kinh hãi, muốn kêu cứu mà không kêu nổi, cũng không hiểu tại sao con người ngày thường trầm ổn lãnh đạm lại đột nhiên nổi lên “thú tính” như vậy.

Da thịt cận kề, tiếng thở dốc của Tứ gia vang lên bên tai Kiến Ninh, bàn tay to lớn không ngừng vuốt ve cơ thể nàng, khiến Kiến Ninh hoang mang không biết phải làm gì.

Tứ gia dùng sức mút mát đôi môi cánh hoa mềm mại ngọt ngào, dường như chỉ có thể làm như vậy mới giảm đi khô nóng trong người hấn. Động tác trên tay cũng càng lúc càng nhanh, “xoẹt” một tiếng, cổ áo của Kiến Ninh liền bị xé toang ra, lộ một mảng da thịt tuyết trắng.

Tiếng vải xé chói tai cuối cùng cũng đánh thức được một phần thần trí của Tứ gia. Hấn hơi hơi ngừng lại, mà Kiến Ninh nhân cơ hội này, định vùng chân lên đạp, lại bị Tứ gia dùng chân áp xuống. Giây giụa không được, Kiến Ninh càng thêm hoảng loạn, không cần biết đúng sai lập tức cắn bả vai Tứ gia.

Tứ gia bị đau, rốt cục dừng toàn bộ động tác lại. Kiến Ninh vội kêu lên: “Đồ khốn kiếp, mau buông tay!” Giọng nói của nàng ngày thường đã dịu dàng ngọt nhẹ, lúc này đây lại trở nên khàn khàn, mang theo mê hoặc không nói nên lời.

Lòng ngực Tứ gia phập phồng không ngừng, hấn rũ mắt nhìn Kiến Ninh, thấy hai gò má nàng đỏ ửng như hoa, đôi mắt trong suốt như làn thu thủy, lại mang theo lửa giận bừng bừng, quả thực như tiểu yêu tinh dụ

dỗ người ta phạm tội.

Yết hầu giật giật, Tứ gia vội vàng nhắm mắt lại không dám nhìn, nuốt một ngụm nước miếng, thầm nghĩ: “Tại sao lại như vậy...ta cũng không phải chưa từng nhìn thấy mỹ nhân...tại sao có thể không không chế được chứ...Nàng! Nàng tính ra vẫn là bề trên của trẫm...”

Tuy rằng trong lòng phân tích rất lí trí, nhưng thân thể lại cho ra phản ứng hoàn toàn tương phản, hần vẫn như cũ nằm đè lên Kiến Ninh.

Kiến Ninh then quá hóa giận, nổi lên tính đại tiểu thư, liền quyền đâm cước đá – rồi, chân nàng vẫn bị đè nặng không cử động được, nhưng nó không ảnh hưởng đến chuyện nàng liều mạng giãy dụa, được chứ? Kiến Ninh kêu lên: “Khốn kiếp, người phát điên rồi à! Cút cho ta! Bằng không ta lập tức chém chết người!”

Tứ gia từ khi xuyên qua tới nay, nơi nơi chồn chồn bị Kiến Ninh áp bức bóc lột, không thể ngẩng đầu. May mà hần bản tính nhẫn nại, là kẻ co được dãn được mới không ghi hận nàng. Nhưng mà giờ này khắc này, nghe Kiến Ninh mở miệng chửi mắng tàn tệ như vậy, Tứ gia đột nhiên sinh ra nảy sinh ý thức phản kháng.

Hần nhìn Kiến Ninh, con người lạnh lẽo, cười nhạt: “Công chúa sao lại làm vậy, chuyện xảy ra giữa chúng ta đâu phải lần một lần hai, nàng còn ngại ngần gì?”

Kiến Ninh ngẩn ra, theo bản năng muốn nói “Ta làm chuyện đó với người bao giờ”, nhưng sức nhớ ra chính miệng nàng từng nói điều đó với Tứ gia để trêu chọc, không ngờ lúc này lại thành tự hại mình.

Nàng trở mắt, ngơ ngơ ngác ngác nhìn ngón tay của Tứ gia sờ khắp người mình.

Thời điểm chạm lên làn da mềm mại, ngón tay của hần hơi chút run rẩy, rõ ràng biết rõ không thể, nhưng lại không nỡ buông tay, khiến Tứ gia tiến thoái lưỡng nan, khổ sở không biết làm gì cho phải. Kiếp trước thân là đế vương, có đóa hoa xinh đẹp nào không là của hần? Làm sao có thể có thời điểm lên giường mà còn phải chần chừ thế này? Nhưng xưa nay, có một đạo lí thế này: cái gì càng cấm kị thì càng khơi lên khao khát cực độ của con người.

Tứ gia nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Kiến Ninh, theo chiếc cổ trắng ngần xuống tới phần ngực hơi hở ra...hần nắm chặt tay, nghiêng răng lại. Rõ ràng hần đâu phải đứa nhỏ lần đầu tiên biết chuyện giường chiếu, hần chính là trải qua trăm trận rồi a...Nhưng ngọn lửa vô danh trong lòng cứ hừng hực, hừng hực bùng lên, như thúc giục, như cổ vũ hần đưa tay chạm vào ngực nàng.

Kiến Ninh tim đập như trống dồn, nhìn biến hóa trong mắt Tứ gia, càng thêm kinh hãi, trong lòng âm thầm kêu khổ. Nửa thân trên của hai người chưa đến nổi trần trụi tiếp xúc, nhưng vẫn đề là nửa thân dưới a...Kiến Ninh đương nhiên cảm thấy nơi nào đó của Tứ gia đang rục rịch ngóc đầu.

Nàng giận dữ, lại xấu hổ muốn chết, tâm loạn như ma, thầm nghĩ: “Thật sự là tự làm vậy, không thể sống...Tại sao ta lại ngu ngốc như vậy, lần này quả thực không nên ra ngoài hoàng cung. Hoàng đế ca ca, cứu ta, hu hu...” Tuy rằng Kiến Ninh thông minh lanh lợi, gặp nguy không loạn, nhưng nói thế nào thì nàng vẫn chỉ là một cô gái chưa nếm mùi đời, cho nên nhất thời luống cuống tay chân.

Ngón tay của Tứ gia chậm rãi duỗi về phía khuôn ngực của Kiến Ninh. Kiến Ninh hoảng quá, nhịn không được bật khóc, la hét: “Đừng mà! Đừng cưỡng hiếp ta!”

Tứ gia thấy nàng khóc, hàng mi không tự chủ được chau mày, ánh mắt chớp chớp, tựa hồ vô cùng do dự.

Trong lúc nguy cấp, Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy trong miệng mình lan tỏa một mùi vị kì lạ. Nàng rất nhanh nghĩ ra một chuyện, vội vàng hô to: “Đừng làm vậy! Người, cái này là do độc tính còn chưa tan!”

Tứ gia ngẩn ngơ, hỏi lại: “Cái gì?”

Kiến Ninh sợ hần lại nhào tới, liền gào lên: “Người...Người vừa rồi bị rắn cắn...Ta nghĩ do độc vẫn còn cho nên mới xảy ra chuyện như vậy. Người...Người ngày thường không phải như thế, nên đừng...đừng làm ra chuyện khiến bản thân hối hận!”

Tứ gia nhíu nhíu mày, trong lòng mơ hồ hiểu được vài phần, chẳng trách hần lại đột nhiên khác thường không thể tự chủ được như vậy. Nhưng mà...buông tay sao? Hần có chút luyến tiếc, mà phần luyến tiếc này, Tứ gia cảm nhận rõ ràng đó không phải xuất phát từ thân thể, mà từ đáy lòng của hần.

Kiến Ninh thấy hấn vẫn bất động như cũ, liền cố gắng một bên đẩy Tứ gia ra, một bên mở miệng thuyết phục: “Mau đứng lên, cách xa ta một chút thì tốt rồi. Để ta ra ngoài gọi người tới.”

Tứ gia nghe nàng nói, do dự một hồi, lại vẫn kéo Kiến Ninh vào lòng, ôm chặt lấy.

Kiến Ninh ngậy người, liều chết vặn vẹo, nói: “Này, người bị trúng độc! Không nghe ta nói sao?”

Tứ gia ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nói: “Người có thể gọi ta một tiếng...”

Thấy Tứ gia không nói tiếp, Kiến Ninh liền hỏi: “Cái gì?”

Hấn hít sâu một hơi, nói: “Cái chúng ta vừa nói ấy.”

Kiến Ninh nghĩ mãi vẫn không hiểu hấn muốn nói tới chuyện gì, bất đắc dĩ đành thăm dò: “Lão...Lão Thập.”

Tứ gia lắc đầu, nói: “Không phải cái này.”

Kiến Ninh nhú mày, cắn cắn môi, không phải cái này thì chỉ có thể là cái kia rồi, vì thế oán hận gọi: “Lão Tứ!”

Tứ gia cười cười, nói: “Nghe thật hay, công chúa, kêu thêm vài tiếng nữa đi.”

Người đây là đang dạy vẹt tập nói sao, Kiến Ninh cả giận: “Lão Tứ! Lão Tứ, Lão Tứ, Lão Tứ! Được chưa? Nghe như gọi hồn ấy!”

Tứ gia cũng không tức giận, chỉ thở dài, ôm Kiến Ninh chặt hơn. Mà động tác nhỏ này khiến Kiến Ninh càng cảm nhận rõ hơn vật nóng rực kia, vì thế lửa giận càng cao, kêu lên: “Này!”

Tứ gia thì thầm bên tai Kiến Ninh: “Về sau công chúa, công chúa gọi ta là Lão Tứ, được không?”

Kiến Ninh ngẩn ra, không ngừng suy đoán tâm tình của Tứ gia: “Tại sao hấn lại muốn ta gọi thế chứ? Chẳng lẽ hấn đã biết cái gì rồi sao? Hay là hấn vẫn không biết gì, chỉ...cảm thấy ta gọi hấn bằng tên thật thì tốt hơn?” Đoán không ra mục đích của Tứ gia, Kiến Ninh cũng không dám tùy tiện đồng ý.

Tứ gia cố chấp hỏi lại: “Công chúa đồng ý không?”

Kiến Ninh sợ nếu chống lại hấn lúc này thì không chừng người gặp hạn chính là mình, lia lịa gật đầu: “Được được, đồng ý thì đồng ý, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến ta.”

Tứ gia lúc này tươi cười: “Công chúa xưa nay đều thức thời như vậy...Đúng rồi, công chúa, người đã nói ta cư xử kì quặc như vậy là bởi trúng độc, mặc dù ta cũng không rõ là độc gì...nhưng mà phía dưới nó như thế, ta cũng không còn cách nào khác, đành phiền công chúa nhẫn nại một lát rồi, được chứ?”

Kiến Ninh rít qua kẽ răng: “Người...Người thật to gan...Nếu ta không đồng ý thì người sẽ thả ta ra sao?”

Tứ gia nghĩ nghĩ, mỉm cười, cúi đầu hôn lên cổ trắng nõn của Kiến Ninh, nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Sẽ không.”

55. Chương 55: Chọc Mù Đôi Mắt Chó Hợp Kim

* Chọc mù đôi mắt chó hợp kim: Ngôn ngữ mạng, xuất phát từ trò chơi WOW (thế giới ma thú), được diễn tả với ý nghĩa khi nhìn thấy các sự vật ngu ngốc, những chuyện bất đắc dĩ sẽ dùng như một cách tự giễu.

Kiến Ninh cả giận: “Vậy người rốt cuộc muốn thế nào?”

Tứ gia nói: “Chẳng phải công chúa luôn nói ta và công chúa quan hệ không tầm thường sao, vậy công chúa...” Hấn vốn muốn đùa nàng thêm một chút, lại đột nhiên nghĩ tới cái danh hiệu “Hoàng cô nãi nãi”, nhất thời da đầu cũng run lên, có chút không tự nhiên nói: “Công chúa nên gọi người vào cứu ta mới phải.”

Kiến Ninh nói: “Người buông tay, ta lập tức sẽ ra ngoài gọi người vào.”

Tứ gia nhíu nhíu mày, nói: “Tình hình này mà gọi người đến xem thì không phải vô cùng xấu hổ sao?”

Kiến Ninh kêu lên: “Vậy người muốn thế nào nữa?”

Tứ gia nhìn nàng hai má đỏ hồng, ánh mắt ngập nước vô cùng đáng thương, nhin không được hôn lên môi nàng, nói trong hơi thở: “Ý của ta công chúa không rõ sao?”

Hơi thở nóng rực phả vào bên tai khiến Kiến Ninh cảm thấy rất...nguy hiểm, nàng vội vàng đặt tay lên ngực Tứ gia, ý đồ kéo dần khoảng cách giữa hai người ra một chút, nói: “Người đừng có làm vậy!”

Tứ gia nói: “Công chúa, sao người lại thay đổi, xa cách ta?”

Kiến Ninh nói: “Ta...Ta hôm nay không hứng thú, đừng có làm phiền ta.” Nói xong, nàng liền trừng mắt nhìn Tứ gia.

Tứ gia vốn đang trêu nàng, thấy bộ dạng sợ hãi mà vẫn mạnh mẽ của Kiến Ninh thì mỉm cười, định chọc tiếp, lại nghe thấy tiếng cửa cọt kẹt mở ra, rồi sau đó, nghe giọng Bàn đầu đà vang lên: “Đợi một lát, đợi một lát...”

Lục Cao Hiên nói: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Bàn đầu đà nói: “Giáo chủ đang cùng Vô Song...cô nương ở bên trong...Nếu bây giờ xông vào, nhỡ phá hỏng chuyện tốt của hai người họ thì phải làm sao?”

Lục Cao Hiên giật mình tỉnh ngộ: “Cũng may có người nhắc nhở, nếu không ta đã đắc tội giáo chủ rồi!”

Kiến Ninh quắc mắt nhìn Tứ gia. Tứ gia than thở: “Tối thật không đúng lúc.”

Kiến Ninh vội nói: “Nói lung tung cái gì chứ, mau tập trung làm chính sự đi!”

Tứ gia cười: “Cái này không phải là chính sự sao?”

Kiến Ninh lúc này đột nhiên cảm thấy thứ dưới thân nàng không còn khác thường nữa, không tự chủ được liếc mắt nhìn xuống.

Tứ gia phát hiện ra, liền đùa: “Sao vậy, công chúa nuôi tiếc ư?”

Kiến Ninh thấy hân bình thường trở lại, len lén thở phào một hơi, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra kiêu ngạo nói: “Đúng vậy, vô cùng đáng tiếc, a, người sao lại nhanh như vậy liền...” Nàng vội im bặt, nuốt ngược chữ cuối cùng trở lại trong bụng, miễn cho người kia lại nổi điên như ban nãy thì thật không tốt.

Tứ gia cười, lắc đầu ra vẻ chịu thua, sau đó buông Kiến Ninh ra, kéo màn giường xuống, cẩn thận sửa sang lại quần áo của mình rồi mới nói: “Vào đi!”

Lúc này, Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên mới dám bước vào. Hai người thấy Tứ gia ngồi bên giường, sau lưng màn che kín, mơ hồ lộ ra một góc áo của Kiến Ninh. Lục Bàn hai người lên nhìn nhau một cái, cảm thấy phi thường may mắn vì mình không liều lĩnh xông vào.

Tứ gia thấy hai người kia lén lút nhìn nhau thì chỉ mỉm cười, quay đầu nhìn Kiến Ninh một cái rồi nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Kiến Ninh đối với rắn vẫn có bóng ma tâm lý, nghe Tứ gia nói như vậy thì không muốn cho rắn ra ngoài. Chỉ là, nghĩ tới tình cảnh nguy hiểm vừa rồi, nàng cắn môi, quên đi.

Tứ gia thấy nàng không lên tiếng, liền cố ý nói thêm: “Không cần chạy loạn, nơi này chốn chốn đều có rắn.” Nhìn màn rèm hơi rung lên, Tứ gia cảm thấy phi thường vui vẻ, cố nén cười bước ra ngoài.

Ra đến ngoài, rắn lập tức thu lại nụ cười, lạnh lùng hỏi: “Chuyện kia thế nào rồi?”

Lục Cao Hiên nói: “Thuộc hạ theo mệnh lệnh của giáo chủ, đã...đã giết chết bốn người kia rồi ạ!”

Tứ gia cười lạnh, nhìn Lục Cao Hiên sắc mặt lo lắng, nói: “Người cảm thấy ta còn tàn nhẫn hơn Hồng An Thông sao?”

Lục Cao Hiên vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám có ý đó...Giáo chủ, giáo chủ làm vậy, tất có dụng ý.”

Tứ gia gật gật đầu, nói: “Người nghĩ được vậy thì ta cũng an tâm. Thật lòng mà nói, Hồng An Thông không chế được năm Long sứ, thứ nhất là dựa vào Báo thai dịch cân hoàn, mà thứ hai, chính là bởi võ công của hắn rất cao, cho nên không có ai dám trực tiếp khiêu chiến hắn.”

Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà đồng thời gật đầu. Tứ gia lại nói tiếp: “Tình hình khi này các người cũng thấy rồi, lời bọn họ nói nếu ta giết được Hồng An Thông thì sẽ tôn ta lên làm giáo chủ cũng chỉ là vì muốn lợi dụng ta thôi. Hồng An Thông còn sống thì có lẽ ta sẽ không chết, nhưng nếu Hồng An Thông đã chết rồi thì sẽ không còn ai có thể khống chế bọn họ nữa. Người nói ta nên làm thế nào?”

Lục Cao Hiên nhướn mày, trong lòng kinh ngạc vô cùng, không ngờ thiếu niên tuổi còn trẻ đã có thể nhìn rõ thế cục và lòng người đến như vậy.

Tứ gia giải thích: “Hồng An Thông vừa chết, võ công của họ mặc nhiên trở thành cao nhất ở đây, vậy nào có lí gì lại phục tùng một người ngoài như ta? Tha cho họ thì chính là tự diệt mình, vì vậy ta mới muốn nhân lúc Bách Hoa Phúc Xà cao còn tác dụng, đem bọn họ...”

Lục Cao Hiên gật đầu: “Giáo chủ anh minh, thuộc hạ thực sự bội phục!”

Tứ gia nói: “Ta thực sự bất đắc dĩ mới phải làm như vậy...Ta cũng là người, không phải loài ma quỷ tàn bạo như Hồng An Thông, cho nên chỉ diệt trừ những kẻ ăn ở hai lòng, bảo toàn sự ổn định của Thần Long giáo.”

Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà vội thề thốt bản thân tuyệt đối trung thành, quyết không có lòng mưu phản. Tứ gia cười: “Trong giáo, người ta biết không nhiều, nhưng ta rất kính trọng Lục tiên sinh. Mà Bàn đầu đà lại là người không có mưu mô quỷ kế. Các người yên tâm, ta tin các người.”

Lục Bàn hai người nghe Tứ gia nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm. Tứ gia hỏi: “Lục tiên sinh, lúc này tình thế nguy cấp, ta bức người thề độc, người sẽ không vì thế mà thù hận ta chứ?”

Lục Cao Hiên nói: “Thuộc hạ tự nguyện thề. Nếu không phải nhờ ơn giáo chủ cứu giúp thì ta đã sớm chết trong tay Hồng An Thông, mà tính mạng của gia đình ta cũng mất rồi. Giáo chủ yên tâm, ta vĩnh viễn không bao giờ phản bội giáo chủ, cho nên đương nhiên không lo gia đình ta bị nguyên rủa.”

Tứ gia gật gật đầu: “Tốt lắm. Người cũng biết là lúc đó ta hoàn toàn có thể tự tay giết chết tất cả các người. Nhưng có câu ‘dùng người thì phải tin, không tin thì không dùng’, cho nên các người có thể an tâm.”

Bàn đầu đà nói: “Giáo chủ thật sự là người nhìn xa trông rộng, hiểu biết hơn người!”

Lục Cao Hiên nói: “Giáo chủ tuổi trẻ lại thông tuệ như vậy, chính là phúc của Thần Long giáo chúng ta. Vốn dĩ Hồng An Thông vừa chết, giáo chúng như rắn mất đầu, theo lí thì sẽ xảy ra đại loạn...Hiện giờ phải nói là trong họa được phúc.”

Ba người hàn huyên một lát, Lục Cao Hiên lại hỏi: “Đúng rồi, giáo chủ, chuyện Tô Thuyên chúng ta xử lý sao đây?”

Tứ gia trầm ngâm rồi trả lời: “Đợi lát nữa ta sẽ đến tìm nàng, chuyện này cứ để sau bàn tiếp.”

Lục Cao Hiên nói: “Tuy rằng ta vừa ép nàng uống rượu cân tán, nhưng người đàn bà kia tâm địa rắn rết, xin giáo chủ phải hết sức cẩn thận.”

Tứ gia nói: “Chuyện này ta hiểu.”

Bàn đầu đà và Lục Cao Hiên cáo lui, Tứ gia quay đầu nhìn cửa phòng, thấy cửa phòng vẫn đóng chặt, liền sai người dẫn mình đi gặp Tô Thuyên.

Giáo chủ phu nhân Tô Thuyên trước đây đứng dưới một người mà trên muôn vạn người, hiện tại lại bị nhốt trong một gian phòng đơn sơ. Nàng trông thấy Tứ gia vào, liền mở mắt ra, trông mắt lạnh lẽo như hồ băng, nói: “Người tới đây làm gì? Muốn làm nhục ta sao?”

Tứ gia lắc đầu, nói: “Ta tới là muốn cứu người.”

Tô Thuyên giật mình, sau đó phá lên cười: “Người có lòng tốt vậy sao? Hừ, ta cũng không phải đứa trẻ ba tuổi?”

Tứ gia nói: “Tin hay không thì tùy người, ta chỉ muốn nói với người, tuy người lòng dạ độc ác, nhưng lại vô cùng hợp ý ta. Một nữ nhân mà có thể làm được như vậy đã là không tồi rồi. Vô công người tốt, trí tuệ không kém, ta lại đang thiếu nhân tài, cho nên ta muốn cứu người.”

Tô Thuyên vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc nói: “Người muốn dùng ta? Không, phải nói là người dám dùng ta sao? Ta dù sao cũng từng là giáo chủ phụ nhân, người không sợ ta lại phản người? Huống chi, vừa rồi ta nghe Lục Cao Hiên nói, người đã sai hắc đi giết bốn Long sứ rồi. Vậy mà lại giữ mạng cho ta sao? Thật buồn cười!”

Tứ gia nói: “Ta giết Long sứ là bởi ta nhìn ra, sau khi Hồng An Thông chết, bốn người này nhất định sẽ đấu đá diệt trừ lẫn nhau để trèo lên ngôi giáo chủ. Để lại bọn họ, sẽ chỉ khiến Thần Long giáo đại loạn, đến lúc đó, mặc kệ là người, là ta hay Lục Cao Hiên đều không thể khống chế.”

Tô Thuyên nói: “Chuyện này người đúng, nhưng quan hệ gì tới ta? Người không sợ để ta sống...người cũng không thể khống chế được sao?”

Tứ gia cười: “Nếu ta nói ta không sợ người, người có tin không?”

Tô Thuyên bình tĩnh nhìn Tứ gia, chờ hắn nói tiếp.

Tứ gia nói: “Ta hứa với người, chỉ cần người bằng lòng làm việc cho ta, chờ đến khi thời cơ chín muồi, ta sẽ cho người rời khỏi đây, thậm chí có thể giúp người khôi phục thân phận địa vị ngày xưa, để người sống sung sướng nửa đời sau.”

Tô Thuyên ngăn người, mãi sau mới nói: “Người...Người nói cái gì?” Rồi nàng đột nhiên nhướn mày, hỏi: “Người rốt cục là thần thánh phương nào?”

Tứ gia nói: “Ta là ai người không cần quan tâm. Ta chỉ muốn người trả lời, người có đồng ý vĩnh viễn làm việc cho ta, không phản bội ta hay không?”

Tô Thuyên nhìn tứ gia, thấy thiếu niên tuổi còn trẻ, vậy mà đã có loại uy nghiêm khiến người khác không dám khinh thường, dường như đã quen với cảnh từ ngai cao nhìn xuống chúng sinh.

Nàng hoài nghi không ngớt, trầm nghĩ: “Thiếu niên này chẳng lẽ là vương tôn quý tộc đại thần sao? Hay là người trong hoàng tộc...Nếu ta không nắm lấy cơ hội này, với bản tính tàn nhẫn của hắn, e rằng sẽ lập tức ra tay sát hại. Nhưng nếu đồng ý...không những ta còn được sống, mà không chừng hắn thực sự có thể giúp ta...Vậy cứ đánh cược đi, dù thế nào thì đối với ta cũng là trăm lợi mà không có hại.”

Nhìn Tô Thuyên suy tư, Tứ gia một chút cũng không sốt ruột, chỉ mỉm cười nhìn nàng, dường như nắm chắc chiến thắng trong tay.

Tô Thuyên gật đầu, nói: “Thuộc hạ nguyện ý nghe theo sai bảo của giáo chủ! Nếu ăn ở hai lòng, xin bị chết trong hồ rấn, vĩnh viễn không được siêu sinh!”

Tứ gia thấy nàng thề độc, liền cười: “Kể thức thời mới là trang tuấn kiệt. Ta quả không nhìn nhầm người.”

Bên ngoài hành lang, Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà trợn tròn mắt, nhìn Tô Thuyên yêu kiều đi bên cạnh Tứ gia. Hai người tựa hồ đang thương lượng chuyện gì đó, Tứ gia thỉnh thoảng gật đầu.

Bàn đầu đà nói: “Này, lão Lục, người nói xem rốt cục là có chuyện gì vậy? Tại sao giáo chủ trong nháy mắt lại cùng giáo chủ phụ nhân...Nhầm, là tiền giáo chủ phụ nhân...thân thiết như vậy?”

Lục Cao Hiên nói: “Cái gì gọi là thân thiết chứ, người đừng nói lung tung, cẩn thận rước họa vào thân.”

Bàn đầu đà nói: “Không phải là thân thiết, phải gọi là tình chàng ý thiếp mới phải...Lúc này rõ ràng cùng Vô Song cô nương như vậy...Hiện tại lại cùng Tô Thuyên như vậy...”

Hai người đang nói, phía sau đột nhiên vang lên âm thanh tò mò: “Cái gì mà như vậy, như vậy?”

Lục Cao hiên và Bàn đầu đà hoảng sợ, vội quay đầu lại, đã thấy Kiến Ninh đứng phía sau, bên cạnh còn có hai thiếu nữ của Thần Long giáo bảo vệ. Bộ dạng của Kiến Ninh rõ ràng là vừa mới tỉnh ngủ, nàng vừa hỏi vừa ngáp, bàn tay trắng nõn nhỏ bé còn không ngừng dụi mắt.

Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà vội vàng chắn tầm mắt của Kiến Ninh, nói: “Không...Không có gì.”

Kiến Ninh mới đầu không để tâm, nhưng thấy hai người kia bộ dạng lén la lút lút, dường như cố ý che giấu điều gì thì đẩy hai người ra, nói: “Có cái gì không thể để ta nhìn sao?”

Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà không dám ra tay đả thương nàng, vì vậy Kiến Ninh liền nhìn thấy...Tứ gia sóng vai cùng Tô Thuyên đi tới.

Vừa vặn lúc đó, Tô Thuyên không biết bị làm sao mà hơi lảo đảo, Tứ gia vội vàng ôm lấy thắt lưng nàng. Tô Thuyên mềm mại không xương dựa vào lòng Tứ gia, Tứ gia cúi đầu nhìn, mỉm cười hòa nhã. Thật là một bức tranh tuần nam mỹ nữ không chê vào đâu được.

Bàn đầu đà thì thầm: “Nguy rồi...”

Lục Cao Hiên cũng âm thầm kêu khổ, mà Tứ gia cùng Tô Thuyên lại hoàn toàn không phát giác ra có ánh mắt đang nhìn trộm họ, vẫn ôm nhau quyến luyến không rời.

Kiến Ninh mắt mở to, không tự chủ được mà bước lên mấy bước rồi dừng lại, sau đó lùi thủi quay về, sắc mặt có chút không được tự nhiên, miệng thì thảo nói: “Thật là làm mù mắt chó hợp kim của lão nương mà...”

Bàn đầu đà hỏi: “Vô Song cô nương, cái gì gọi là “mắt chó hợp kim?”

Kiến Ninh thấy hần hiếu học ham tìm tòi không đúng lúc, liền nói: “Chính là để chỉ người lúc này đó!” Nói xong, nàng hung hăng lườm Tứ gia và Tô Thuyên một cái rồi xoay đầu bỏ chạy.

Mãi đến lúc Kiến Ninh chạy xa rồi, Tứ gia mới buông Tô Thuyên ra, sắc mặt lại trở nên lạnh lùng như cũ. Tô Thuyên quyến rũ cười, chỉnh chỉnh lại búi tóc, nói: “Giáo chủ quả thực dụng tâm lương khổ rồi.”

* Dụng tâm lương khổ: muốn tốt cho người khác mà người khác không biết

Tứ gia nhướn mày: “Sao người nói vậy?”

Tô Thuyên lại cười: “Giáo chủ từ nãy đến giờ đều giữ lễ với thiếp, vậy mà lúc Vô Song cô nương xuất hiện lại đột nhiên thay đổi thái độ. Giáo chủ biết rõ thiếp chỉ vờ lảo đảo thể thôi, nhưng vẫn ân cần dìu đỡ, lại ôm thiếp vào lòng...Chẳng lẽ những chuyện này không phải để cho Vô Song cô nương xem sao?”

Tứ gia cười nói: “Ta sao lại hao tâm tổn trí sắp đặt vì một người con gái được?”

Tô Thuyên thở dài: “Lúc trước thiếp đã nói rồi, giáo chủ đối với Vô Song cô nương là tình thâm ý trọng, ngay cả kẻ để khiến nàng ghen cũng inh vô cùng.” Tô Thuyên thản nhiên cười, lại nói tiếp: “Chỉ tiếc là Vô Song cô nương hình như không rõ tâm tư của giáo chủ...Thật ra, thiếp thân cũng không muốn thấy giáo chủ phải khổ sở vì tình, nếu giáo chủ muốn, thiếp thân nguyện ý giúp giáo chủ một tay.”

Tứ gia nhìn Tô Thuyên, nói: “Người có thượng sách gì chăng?”

Tô Thuyên nói: “Trong tay thiếp có một loại thuốc, sau khi ăn vào, sẽ khiến người dùng ý loạn tình mê...”

Kiến Ninh chạy về phòng, nghĩ đến cảnh thân mật giữa Tứ gia và Tô Thuyên thì vô cùng tức giận. Nàng ngồi bên giường ngẩn người, càng thêm nhớ Khang Hy và Hoàng cung. Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục cất bước ra bên ngoài. Vừa muốn mở cửa thì người bên ngoài đã tiến vào, khiến Kiến Ninh suýt nữa té ngã. Cũng may người kia ra tay kịp thời: “Công chúa cẩn thận!”

Kiến Ninh ngẩng đầu, nói: “Tránh ra!”

Tứ gia nhướn mày: “Công chúa hình như không vui?”

Kiến Ninh hít sâu một hơi, nhịn không được nhớ tới chuyện vừa rồi, không thềm nhìn Tứ gia, nói: “Không sao, ta ổn, ta...Ta muốn rời khỏi Thần Long đảo.”

Tứ gia nói: “Công chúa đừng vội, hai ngày tới thời tiết trên biển sóng to gió lớn, chờ trời quang mây tạnh rồi chúng ta khởi hành, được không?”

Kiến Ninh chần chừ, hỏi: “Thật vậy sao?”

Tứ gia đáp: “Tất nhiên...”

Hắn nhìn Kiến Ninh một lát, do dự rồi đi về phía cái bàn, nâng tay nhắc ấm trà lên, nói: “Công chúa uống tách trà cho đỡ mệt.”

Nước trà đổ vào chén, cùng lúc đó, Tứ gia mở lòng bàn tay trái, bên trong lộ ra một viên thuốc màu đỏ

56. Chương 56: Rễ Tình Dâm Sâu

Kiến Ninh nhìn bóng lưng Tứ gia, gọi: “Lão Tứ, người rót trà lâu vậy?”

Tứ gia nghe tiếng “Lão Tứ” thì giật mình, rất nhanh nắm chặt tay giữ viên thuốc lại, nói: “Ta xem trà đã hết nóng chưa?” Rồi hắn bưng tách trà đi đến bên cạnh Kiến Ninh, nói: “Nước ấm vừa phải, mời công chúa dùng.”

Kiến Ninh giơ tay đỡ chén trà, thấy Tứ gia cười, liền cúi kính nói: “Người cười như vậy là có ý gì?”

Tứ gia ngạc nhiên: “Nô tài đang cười sao?”

Kiến Ninh nhìn hắn trong chốc lát: “Cười rất dâm...”

Vốn đang muốn thoát ra từ “dâm dăng”, đột nhiên Kiến Ninh nhớ tới tiếp xúc thân mật khi nãy giữa mình và Tứ gia, tim không khỏi đập loạn, vội vàng nuốt chữ “dăng” xuống.

Tứ gia hỏi: “Công chúa sao không nói tiếp? Cái gì...”

Kiến Ninh ho khan, nói: “Ta muốn nói người cười rất dâm...tiện.”

Tứ gia cười: “Dâm tiện? Là ý tốt sao?”

Kiến Ninh gật đầu: “Đương nhiên đương nhiên.”

Tứ gia nói: “Ta cũng nghĩ ta cười dâm tiện.”

Kiến Ninh suýt phun nước trà trong miệng ra, nhìn Tứ gia như thể nhìn quái vật. Tứ gia bị nàng nhìn như vậy, cảm thấy không được tự nhiên, hỏi: “Công chúa sao vậy?”

Kiến Ninh nghĩ đến hắn vừa rồi thân thiết với Tô Thuyên như vậy, liền quyết định không nói cho hắn biết nghĩa của từ “dâm tiện” nữa, lại thầm nghĩ: “Theo lý mà nói, nếu Kiến Ninh công chúa thấy Vi Tiểu Bảo đóng giả người con gái khác thì nàng sẽ nổi cơn tam bành. Liệu ta có nên làm vậy không?” Kỳ thực, nếu là trước đây, Kiến Ninh đã sớm nắm lấy cơ hội này làm ầm lên để có cơ chính Tứ gia, nhưng mà lúc này, trong lòng nàng có một chút gì đó không nói rõ ra được, chỉ là khiến nàng cảm thấy nếu làm như vậy sẽ không tốt.

Kiến Ninh liền nói: “Không sao, ta chỉ muốn nói, chúng ta nên sớm trở về...” Nói tới đây, nàng nhin không được thờ dài, “Ta thực sự rất nhớ Hoàng đế ca ca.”

Những lời này không sai, đáng tiếc là nói không đúng thời điểm. Tứ gia tròn mắt tối lại, cúi đầu nói: “Công chúa nhớ Hoàng Thượng ư?”

Kiến Ninh gật đầu, hỏi: “Người chẳng lẽ không nhớ sao?”

Tứ gia nói: “Nô tài đương nhiên cũng rất nhớ Hoàng Thượng, không biết hiện giờ Hoàng Thượng thân thể có an khang cường kiện không.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca nhất định là rất lo lắng cho ta. Lần này xuất cung là ta sai rồi.”

Tứ gia trong lòng càng lúc càng lạnh, nhưng sắc mặt một chút cũng không thay đổi, bình tĩnh nói: “Chỉ cần chúng ta bình an trở về là tốt rồi. Hoàng Thượng hàng ngày bận trăm công nghìn việc, có lẽ sẽ không quá lo lắng đâu.”

Kiến Ninh thấy hấn nói như vậy cũng đúng, buồn bực gật đầu, lại nói: “Trên đảo này chỗ nào cũng có rắn, ta không dám bước ra ngoài, vậy...Ta đi ngủ trước nhé, đến khi nào ăn cơm thì người nhớ gọi ta.”

Tứ gia nói: “Nô tài tuân mệnh.”

Kiến Ninh chậm chậm quay về giường, than thở: “Giá như mở mắt ra đã thấy Hoàng cung thì tốt biết bao, như vậy là có thể ở bên cạnh Hoàng đế ca ca và Thái hậu rồi.”

Tứ gia cũng đi theo Kiến Ninh vào phòng trong. Kiến Ninh trèo lên giường, đắp kín chăn, phát hiện Tứ gia đang đứng trong góc thì nói: “Người chưa đi sao?”

Tứ gia nói: “Ta đợi công chúa ngủ rồi đi.”

Kiến Ninh vốn có chút nghi ngờ Tứ gia, nghe hấn nói xong những lời này thì lại mỉm cười: “Người coi ta là đứa nhỏ ba tuổi sao? Có cần phải hát ru nữa không?”

Tứ gia nói: “Hát ru là gì?”

Kiến Ninh nói: “Quên đi...Ta có nói người cũng không hiểu. Ta đi ngủ đây.”

Nàng vùi đầu vào chăn, nhắm mắt lại.

Qua hồi lâu, Tứ gia nghe nhịp thở của Kiến Ninh trở nên đều đều liền tiến lại gần. Nhìn gương mặt ngây thơ đang ngủ, Tứ gia thầm nghĩ: “Rốt cục toàn bộ chuyện này là thế nào. Ta trở thành một thái giám lai lịch phức tạp, mà hoàng cô nãi nãi của ta lại trở thành hoàng cô nãi, thay đổi này thực sự rất bất thường. Hơn nữa, nàng...hành động cử chỉ kì quặc, tuyệt đối không giống một công chúa...”

Tứ gia suy nghĩ một lát, thầm thì: “Nhưng mà...Mặc kệ người là người nào, ta...”

* Hoàng cô nãi: bác. Tức là Kiến Ninh từ bà của Tứ Tứ thành bác của Tứ Tứ đó. Nguyên nhân mình đã nêu ở đầu rồi, đó là sự thay đổi trong truyện của Kim Dung.

Nhớ lần đầu gặp gỡ, nàng quần áo không chỉnh tề nhìn mình mỉm cười tinh quái. Nhớ lần nàng tức giận kéo tai mình. Nhớ vẻ mặt kinh hoàng khi nàng liều lĩnh xông vào Từ Ninh cung. Nhớ tới lúc trên núi Ngũ Đài, nàng khoanh tay ngạo nghễ bước ra từ trong đám thị vệ...

Lần đến Thần Long đảo này là lần đầu tiên hấn phát hiện ra nàng cũng có lúc mất đi lý trí, nhớ khi nàng nhào vào lòng mình, gắt gao ôm chặt.

Bộ dạng này, sao có thể là một cô gái bình thường, lại càng không thể là công chúa hoàng tộc nhất gan?

Tứ gia nghĩ nát óc cũng không lí giải được rốt cuộc phải là hoàn cảnh nào mới có thể dạy dỗ ra một Kiến Ninh cổ quái như vậy. Nhịn không được, hấn vươn tay ra, ngón tay chạm lên thái dương của Kiến Ninh rồi dần dần trượt xuống, đến khoe môi của nàng thì hơi ngập ngừng một chút.

Hấn do dự một phen, rốt cục cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào xinh đẹp.

Kiến Ninh ngủ rất ngon, đến khi tỉnh lại chuẩn bị ra ngoài thì đã thấy Tô Thuyên bước vào.

Kiến Ninh ngẩn ra, nhìn Tô Thuyên tiến lại gần. Kiến Ninh nói: “Giáo chủ phu nhân khỏe!”

Tô Thuyên cười, nói: “Vô Song cô nương, cô nương gọi sai rồi, hiện giờ ta chỉ là hộ pháp trong giáo mà thôi.”

Kiến Ninh nói: “Tô cô nương...cô cam tâm tình nguyện...khom lưng uốn gối trước mặt người khác?”

Tô Thuyên nói: “Sao người biết ta họ Tô?”

Kiến Ninh ho khan một tiếng: “Ta nghe người khác nói. Tô cô nương, cô còn chưa trả lời câu hỏi của ta?”

Tô Thuyên nhìn xa xăm, thở dài: “Ba chữ ‘Tô cô nương’, thực đã rất lâu không được nghe.”

Kiến Ninh nói: “Quá khứ thế nào không quan trọng, quan trọng là từ nay về sau, người chỉ là Tô cô nương, không còn phải làm giáo chủ phu nhân nữa.”

Tô Thuyền thấy nàng nói rất thú vị, liền mỉm cười: “Về sau? Ngay cả có tương lai, thì chuyện quá khứ nào có thể nói quên là quên được.”

Kiến Ninh che miệng ngáp: “Đời người ngắn ngủi, cứ chìm đắm trong quá khứ phảng có ích gì? Nếu đã là vô dụng, vậy tại sao không hướng tới tương lai?”

Tô Thuyền nói: “Vô Song cô nương thật sự thông tuệ hơn người.”

Kiến Ninh thở dài: “Có đôi khi làm người phải biết bao dung tha thứ. Nếu cứ giữ trong lòng, vì chuyện cũ mà dằn vặt, thì sống có khác gì chết đâu?”

Tô Thuyền nhin không được cười một tiếng, nói: “Vô Song cô nương nói có lý.”

Kiến Ninh lườm nàng, nói: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta...Người thực sự có thể khom lưng uốn gối trước mặt người khác sao?”

Tô Thuyền nghĩ nghĩ, nói: “Vi công tử võ công mặc dù kém xa ta, nhưng mưu trí lại hơn hẳn. Vì thế, ta cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho hần.”

Kiến Ninh nói: “Chim khôn chọn cành mà đậu. Như vậy cũng tốt, nếu có người đủ tài đủ trí soi đường chỉ lối cho ta, ta cũng cam nguyện nghe hần, đỡ phải nhọc công suy nghĩ.”

Tô Thuyền nghe ra ý cô đơn quanh quẩn trong lời của Kiến Ninh, liền nói: “Vô Song cô nương, cô nương cảm thấy Vi công tử có thể là người kia không?”

Kiến Ninh giật mình, nói: “Này...Người tại sao đột nhiên lại đề cập tới hần?”

Tô Thuyền cười: “Vô Song cô nương, cô nương là người trong cuộc, tất nhiên không thể nhìn rõ mọi chuyện như ta. Người xưa có câu ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’ chính là vì lẽ đó.”

Kiến Ninh thấy nàng cười rộ lên rất xinh đẹp, liền cũng cười theo: “Được rồi, người cho là người bên ngoài mắt sáng, vậy không bằng chỉ cho ta được không?”

Tô Thuyền nói: “Vô Song cô nương thông minh như vậy, cần gì người ngoài như ta chõ mồm vào. Có một số việc nếu nói rõ ra, e sẽ không còn thú vị nữa.”

Kiến Ninh nói: “Người nói mơ hồ như vậy, càng khiến ta khó hiểu thêm. Không sao, nếu khó hiểu thì cứ tự mình hồ đồ cho là không hiểu đi.”

Hai người đều là loại khôn khéo thông minh, nói một hồi cũng không nói rõ ra điều gì, cuối cùng nhìn nhau bật cười ha ha.

Một lát, Tô Thuyền lại nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy Vô Song cô nương và Vi công tử, đã cảm thấy hai người rất tâm đầu ý hợp...Chỉ là từ sau khi bị Hồng An Thông...bắt đi, ta hận nhất chính là những đôi tình nhân như vậy, cho nên...xin Vô Song cô nương đừng ghi hận hành động lúc trước của ta.”

Kiến Ninh nói: “Ta không trách người. Có trách cũng phải trách Hồng An Thông kia, lão quái vật đã bước một chân vào quan tài rồi mà còn ham gái trẻ. Thật sự là hại mình hại người, ông trời trông thấy cũng không thể dung tha.”

Tô Thuyền không ngờ Kiến Ninh lại nói thẳng toẹt ra như vậy, trong nháy mắt hai mắt đỏ lên. Mấy năm nay nàng ở bên cạnh Hồng An Thông, khổ sở trăm bề. Cựt thân trong giáo thì coi nàng như cái gai trong mắt, thiếu niên trẻ tuổi lại sùng bái mù quáng. Không một ai chia sẻ được với nàng.

Kiến Ninh thấy Tô Thuyền như vậy, lại có vẻ đáng yêu dễ gần hơn, liền khoác vai nàng, nói: “Không sao, người yên tâm, nếu người không thích ở lại đây, ta bảo lão Tứ...Tiểu Bảo cho người rời đi. Trời cao biển rộng, chạy tới nơi không ai biết người là ai chẳng phải rất dễ sao? Chuyện quá khứ, hãy cứ bỏ nó lại quá khứ đi!”

Tô Thuyền nuốt nước mắt vào trong, nhìn về phía Kiến Ninh, cười khanh khách: “Đa tạ Vô Song cô nương.”

Giờ phút này, Kiến Ninh vẫn mặc nam trang như lúc lên đảo. Tô Thuyền nhìn vài lần, cảm thấy Kiến Ninh giống như một thiếu niên phóng khoáng phong lưu, liền thầm nghĩ: “Aizz, ta vốn dĩ tưởng hần là nam nhân xinh đẹp, không ngờ lại là một cô nương...Chỉ là, nàng không những không ghi hận việc ta làm với nàng,

hơn nữa còn ân cần an ủi ta...Thật sự là một nữ nhân hiếm có...Đáng tiếc, giang hồ tuy lớn, lại không có chốn cho ta dung thân, huống chi mấy năm nay ta bị nhốt trên Thần Long đảo, đã không thể thích ứng với cuộc sống lưu lạc bên ngoài rồi...Đành cô phụ ý tốt của nàng. Aizz!”

Mà Kiến Ninh an ủi Tô Thuyên xong, liền nổi lên trí tò mò, nhăn nhó hỏi: “Nơi này rần rần như vậy, thật sự là dọa người mà. Người không sợ sao?”

Tô Thuyên cười nói: “Mới đầu ta cũng rất sợ, sau đó uống rượu Hùng hoàng vào, lại mang theo độc tị rần nên không sợ nữa.”

Kiến Ninh vỗ tay: “Người vậy là đã rất giỏi rồi. Nào giống như ta, cứ thấy rần là cả người nhũn hết ra.”

Tô Thuyên nghe tới đây, liền lấy một viên thuốc từ trong tay áo ra, nói: “Người chỉ cần mang theo nó bên người, sẽ không có Thần Long nào dám tới gần.”

Kiến Ninh ngờ vực: “Có thứ thuốc thần kì đến vậy sao?”

Tô Thuyên này: “Thuốc này do đích thân ta đặc chế, nếu người không tin thì để ta sai người mang mấy con Thần Long đến cho người thử.”

Kiến Ninh vội vàng xua tay, liền mồm nói: “Không cần không cần, ta cứ thấy rần là y như rằng hôn mê bất tỉnh luôn.”

Tô Thuyên thấy Kiến Ninh nhát gan như vậy, so với người vừa rồi mạnh mẽ khuyên bảo nàng thật khác xa một trời một vực, không khỏi che miệng cười.

Kiến Ninh lại hỏi: “Tô tỷ tỷ, người có thuốc giải Báo thai dịch căn hoàn không?”

Tô Thuyên giật mình, hỏi: “Người ăn Báo thai dịch căn hoàn rồi? Không thể nào.”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Thái hậu là người của Thần Long giáo, nếu như không có thuốc giải...Ta cũng không thể thấy chết mà không cứu...Nếu có thể xin Tô Thuyên được một hai viên thì thật tốt.”

Vì vậy nàng liền nói: “Ta thì không, chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, nếu người có thì cho ta một hai viên được không?”

Tô Thuyên nói: “Thuốc giải nguyên liệu khó kiếm, ta đã giao hết cho giáo chủ rồi. Nếu người cần thì cứ nói với giáo chủ.”

Kiến Ninh sửng sốt, gật gật đầu: “Được rồi.”

Tô Thuyên chần chừ một lát, nói: “Vô Song cô nương, thật ra ta có câu này, không biết có nên nói hay không.”

Kiến Ninh hào phóng khoát tay: “Cái gì?”

Tô Thuyên nói: “Ta thấy Vi công tử đối với người rất tốt, không biết quan hệ giữa hai người rốt cục là gì?”

Kiến Ninh nhú mày trầm tư một lát, thận trọng trả lời: “Không phải ta không muốn nói cho người, chỉ là quan hệ giữa hai chúng ta vô cùng phức tạp, một lời khó nói hết.” Hai bọn họ đều là kẻ xuyên không, trong nguyên tác vốn nên là vợ chồng, nhưng hiện tại thì...không rõ trạng thái quan hệ, tương lai cũng...không rõ luôn.

Tô Thuyên thấy nàng mặt nhăn mày nhú, liền cười nói: “Vậy thế này đi, tương lai Vô Song cô nương chậm rãi kể cho ta nghe, có được không?”

Kiến Ninh nói: “Được chứ! Một lời đã định!”

Dứt lời, Tô Thuyên liền cáo từ Kiến Ninh, đi gặp Tứ gia. Lúc này, Lục Cao Hiên đang giải thích cho Tứ gia về nội bộ trong giáo, cũng nhắc tới một ít “quân cờ” Thần Long giáo cài cắm bên ngoài. Tứ gia trong lòng nhớ tới một chuyện, liền hỏi: “Khi này người vừa nhắc tới Liễu Yến, có phải người này là cơ sở của Thần Long giáo trong hoàng cung không?”

Tô Thuyên đứng một bên nghe, hơi nhú mày. Lục Cao Hiên đáp: “Đúng vậy, Liễu Yến và Đặng Bình Nam đều là quân cờ chúng ta sắp xếp trong cung. Hai người giả trang cung nữ trà trộn vào, hơn nữa...”

Tứ gia thấy gã do dự, liền hỏi: “Có gì không thể nói sao?”

Lục Cao Hiên đáp: “Hơn nữa, còn có một người...”

Tô Thuyền linh cảm thấy một điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Tứ gia, đã thấy Tứ gia chau mày, con mắt rét lạnh nhìn chằm chằm Lục Cao Hiên. Lục Cao Hiên nói tiếp: “Thân phận của người này vô cùng bí ẩn, là quân cờ đầu tiên chúng ta sắp xếp. Nàng trước giờ chưa từng để lộ sơ hở, đáng tiếc là đến tận bây giờ vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ.”

Tứ gia mặt lạnh như tiền, cứng ngắc hỏi: “Rốt cục là người nào?”

Lục Cao Hiên nói: “Nói ra sợ giáo chủ giết mình, người này thân phận hiện tại chính là...”

57. Chương 57: Tình Địch Đến Từ Phương Tây

Một con thuyền lớn đã chờ sẵn trên biển. Kiến Ninh vội vàng chạy lên, đã thấy trong khoang Song Nhi chui ra, tươi cười rạng rỡ kêu to: “Ninh đại nhân! Tiểu Bảo!”

Có thể rời khỏi Xà đảo, tâm tình của Kiến Ninh vô cùng tốt, liền cười với Song Nhi: “Oa ha ha, Song Nhi, chúng ta còn sống trở về rồi!”

Nàng nhào tới nắm tay Song Nhi, lại bế thốc Song Nhi lên, nói: “Thật tốt, thật tốt, rốt cục cũng được gặp lại người!”

Song Nhi ngẩn ngơ, ngượng ngùng nói: “Ninh đại nhân...”

Kiến Ninh không để ý tới tâm trạng của Song Nhi, hào hứng nói: “Song Nhi, may mà người không vào sâu trong đảo, nơi đó thật nhiều là nhiều rắn độc a. Người mà nhìn

thấy nhất định sẽ sợ đến hôn mê bất tỉnh luôn.”

Song Nhi cười nói: “Ta không sợ đâu. Nếu ta ở đó, ta nhất định liều mạng bảo vệ Ni

nh đại nhân và Tiểu Bảo.”

Kiến Ninh nói: “Ừ nhỉ...Người có võ công mà.”

Song Nhi gật đầu: “Đúng vậy. Là tại mấy người kia không cho ta đi tìm các người, cho nên ta chỉ có thể ở đây chờ.”

Lúc này, Tứ gia cũng lên thuyền. Trên bờ biển, Tô Thuyền, Lục Cao Hiên, Bàn đầu đà vẫy tay chào tạm biệt hai người, Kiến Ninh cũng vẫy tay tíu tít, kêu lên: “Tạm biệt mọi người! Never see you again!”

Lục Cao Hiên và Bàn đầu đà liếc mắt nhìn nhau, nói: “Vô Song cô nương nói cái gì vậy?”

Lục Cao Hiên nói: “Ta cũng nghe không rõ.”

Tô Thuyền đứng một bên chỉ cười, vẫy tay ý bảo Kiến Ninh không cần chào nữa. Mà Tứ gia ở trên thuyền nghe Kiến Ninh nói vậy, liền biết ngay nàng lại đang dùng tiếng

Song Nhi cố gắng lắm mới thoát khỏi được Kiến Ninh, chạy về phía Tứ gia, kêu lên: “Tiểu Bảo! Người đã về rồi!”

Tứ gia gật đầu. Song Nhi lại nói: “Các người không sao là tốt rồi, mấy ngày nay ta thực sự rất lo lắng.”

Tứ gia thản nhiên cười, chỉ nói: “Không sao, hiện tại đã không có chuyện gì rồi.”

Song Nhi thấy Tứ gia lãnh đạm như vậy, trong lòng hơi buồn nhưng cũng không dám nói nhiều.

Kiến Ninh nhìn Song Nhi không vui, liền kéo tay nàng, nói: “Bên ngoài gió lớn, đứng lâu sẽ đen da đó, nào, vào bên trong với ta đi.”

Song Nhi cười: “Ninh đại nhân, ta không sợ đen đâu.”

Kiến Ninh cười: “Ta sợ được chưa? Mau theo ta nào!”. Không đợi Song Nhi đồng ý, Kiến Ninh đã lôi nàng vào trong khoang.

Tứ gia vẫn đứng trên mũi thuyền, thấy ba người Tô Thuyền chờ thuyền đi xa mới quay về.

Sau đó, hần chậm rãi chui vào khoang, thấy Kiến Ninh và Song Nhi đang cười ha ha, cũng không biết là nói gì.

Song Nhi thấy Tứ gia tới, lập tức đứng dậy, nói: “Tiểu Bảo, người nhất định là đã mệt lắm rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, ta đi lấy nước cho người uống.”

Tứ gia mỉm cười, hỏi: “Các người đang nói gì vậy?”

Song Nhi đáp: “Ninh đại nhân kể cho ta nghe những chuyện thú vị trên đảo.” Nói xong, nàng đưa chén nước cho Tứ gia.

Tứ gia gật gật đầu, nhìn về phía Kiến Ninh. Mà Kiến Ninh thì ngẩn ra, thầm nghĩ: “Ánh mắt của lão Tứ sao có vẻ kì quái vậy?” Nàng còn đang muốn quan sát kĩ thì Tứ gia đã quay đầu đi.

Lên đến trên biển mấy ngày, cuối cùng cũng lờ mờ trông thấy bãi cát. Kiến Ninh tuy rằng sốt ruột trở về, nhưng cả đường đi, nàng vẫn như cũ không quen thuyền, lại không ăn uống được gì, suốt ngày nôn mửa, khiến cho cả người đã gầy lại càng gầy thêm. Tứ gia cũng không biết làm thế nào, chỉ đành giao phó Song Nhi chăm sóc nàng.

.

Lúc tới gần bờ biển, lại thấy từ đất liền hai thuyền lớn chạy tới. Tứ gia đứng trên mũi tập trung nhìn, rất nhanh nhận ra đây là thuyền của triều đình. Mà trên thuyền chính là người quen cũ, một gã là Triệu Tề Hiền, gã kia là Trương Khang Niên, đằng sau là một đám thị vệ, ngoài ra còn có một tên tóc vàng, trong tay đang cầm “thiên lý nhân” nhìn về phía mình.

* Thiên lý nhân: cách gọi ngày xưa của kính viễn vọng đó. Thiên lý nhân là mắt nhìn được trăm dặm.

Người nọ nhìn một lát, liền nói với đám người bên cạnh mấy câu, khiến cho cả đám thị vệ đột nhiên nhảy lên sung sướng, mà thuyền cũng đột nhiên chạy nhanh hơn, thoáng chốc đã tiếp cận thuyền của Tứ gia. Trương Khang Niên đứng trên thuyền lớn, vậy

tay không ngừng, lớn tiếng gọi: “Quế công công! Quế công công!”

Triệu Tề Hiền cũng kêu to: “Quế công công, các người không có việc gì chứ, chúng ta đi tìm mười mấy ngày rồi! Lo muốn chết đi được!”

Ván gỗ nhanh chóng được dựng lên, bắc vào thuyền của Thần Long giáo, sau đó Trương Triệu hai người nhanh như chớp chạy đến trước mặt Tứ gia, ôm chầm lấy: “Quế công công, người không sao thì tốt rồi, cảm tạ trời đất!”

Tứ gia thấy hai người họ quan tâm như vậy, không khỏi cười rộ lên. Triệu Tề Hiền lại sốt ruột hỏi: “Quế công công, công chúa đâu?”

Tứ gia nói: “Yên tâm, công chúa đang nằm nghỉ trong khoang.”

Lúc này Song Nhi cũng nghe được tiếng reo hò, liền chạy ra xem. Mà Trương Triệu thấy nàng thì còn vui mừng hơn cả thấy Tứ gia, vây lấy nàng quần quít hỏi thăm: “Song Nhi cô nương, người cũng không sao rồi, thật là tốt quá!”

Tứ gia quay đầu nhìn thoáng qua Trương Triệu rồi lại xoay lại nhìn người trước mặt. Một thầy tu mặc đồ đen đi tới, tuổi có lẽ tầm khoảng ba mươi, tóc vàng râu rậm, dáng người cao lớn. Tứ gia không khỏi nhíu mày, hơi lùi lại giữ khoảng cách với người kia, bởi bây giờ hần mới chỉ là một thiếu niên mười bốn mười lăm, chiều cao chưa phát triển hết, huống chi người Tây Dương xưa nay đều cao hơn người Mãn bọ họ.

Thầy tu này chính là Nam Hoài Nhân mà Kiến Ninh công chúa thường nhắc tới. Hắn trông thấy Tứ gia, cúi đầu tỏ ý chào hỏi, rồi dùng tiếng Hán nói: “Tiểu Quế Tử công công, xin chào.” Hắn nói rất lưu loát, nhưng nghe vẫn có chút gì đó vô cùng buồn cười.

Tứ gia nói: “Nam đại nhân khách sao rồi!”

Nam Hoài Nhân nói: “Tiểu Quế Tử công công, không biết công chúa điện hạ đang ở đâu rồi?”

Tứ gia nói: “Công chúa không quen đi thuyền, hơi choáng váng đầu, đang nghỉ tạm trong khoang.”

Nam Hoài Nhân gật gù: “Công chúa điện hạ không sao thì tốt rồi. Ta đi xem công chúa điện hạ đây.”

Tứ gia nói: “Mời.”

Nam Hoài Nhân cũng không nói nhiều, lập tức đi thẳng về phía khoang thuyền.

Tứ gia thấy Triệu Tề Hiền, Trương Khang Niên nói mãi cũng không hết chuyện với Song Nhi thì lắc đầu bất đắc dĩ, túm lấy một tên thị vệ, hỏi: “Các người đã tìm hơn mười ngày rồi sao? Vậy Hoàng thượng...có biết ta và công chúa mất tích không?”

Thị vệ nói: “Hồi bẩm công công, công chúa vừa mất tích một ngày thì Nam đại nhân đã viết tấu chương gửi cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng lập tức hạ lệnh điều tra, nói phải tìm cho bằng được công chúa và Quế công công mới thôi.”

Tứ gia nói: “Vất vả cho các người rồi.”

Thị vệ nói: “Quế công công quá khách khí rồi, may mà công công và công chúa không sao, bằng không chúng ta đều mất đầu chứ chẳng chơi.”

Tứ gia gật gù, nói: “Sau khi về kinh ta sẽ mời rượu các vị huynh đệ để tạ tội.”

Thị vệ cười nói: “Đa tạ Quế công công!”

Tứ gia dứt lời, định bước vào trong khoang, đã nghe thấy tiếng Nam Hoài Nhân nói: “Công chúa điện hạ, người gây đi rất nhiều!”

Nghe đến đây, Tứ gia không khỏi dừng bước, núp một góc nghe lén.

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên gây đi, ăn không ngon ngủ không tốt, ta cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đã muốn đình công rồi.”

Tứ gia nghe nàng than thở như vậy, suýt thì cười ra tiếng.

Nam Hoài Nhân nói: “Công chúa điện hạ, chờ đến khi vào bờ, ta sẽ thay người kiểm tra sức khỏe toàn diện. Còn bây giờ không đủ dụng cụ, nhưng nhìn sắc mặt người, ta nghĩ người thiếu vitamin đấy.”

Kiến Ninh cười: “Không sao không sao, lên bờ để ta ăn mấy bữa là khỏe lại thôi, đừng có kê đơn ép ta uống thuốc mà...Đúng rồi, người tìm chúng ta lâu không?”

Nam Hoài Nhân nói: “Mười ngày rồi. Hoàng Thượng cũng vô cùng lo lắng. Tin này là tin cơ mật, ta chỉ nói cho công chúa điện hạ nghe thôi nhé. Hoàng Thượng bởi vì công chúa mất tích mà đứng ngồi không yên, đang định vi phục xuất tuần đến đây.”

* Vi phục xuất tuần: vi hành

Kiến Ninh kinh hãi không thôi, mà Tứ gia đứng ngoài nghe lén cũng hoảng sợ.

Quả nhiên Kiến Ninh sốt ruột nói: “Sao có thể như vậy được. Quốc gia đại sự, hơn nữa bên ngoài không an toàn. Người mau gửi thư đi, bảo Hoàng đế ca ca đừng tới, nếu không may xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Nam Hoài Nhân nói: “Công chúa điện hạ yên tâm, bên cạnh Hoàng Thượng có rất nhiều cao thủ bảo vệ, sẽ không sao đâu.”

Kiến Ninh thở dài: “Phòng bệnh hơn chữa bệnh a, aizz, là tại ta liên lụy Hoàng đế ca ca.”

Nam Hoài Nhân vội an ủi: “Công chúa điện hạ đừng tự trách mình, Hoàng Thượng vì quan tâm người mới xuất cung. Nếu Hoàng Thượng biết người không sao, nhất định sẽ vui sướng vô cùng.”

Kiến Ninh khịt khịt mũi: “Ta về sau không bao giờ...chạy loạn nữa...”

Nam Hoài Nhân nói: “Chạy loạn? Công chúa, lần trước người nói sẽ đến thăm quốc gia của ta, cái này có tính là chạy loạn không?”

Tứ gia nghe đến đây thì giật mình, trong lòng thầm nghĩ: “Cái gì? Nàng...Nàng định đi theo Nam Hoài Nhân?”

Tứ gia tiến lên, rồi lại dừng lại, trong lòng âm thầm lo lắng, không biết Kiến Ninh trả lời thế nào. Lại nghe Kiến Ninh nói: “Cái này hẳn không tính là chạy loạn đâu...Đến lúc đó chuẩn bị tốt rồi, chắc cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn...Hoàng đế ca ca cũng yên tâm...Nhưng chuyện này tạm thời người đừng nói với Hoàng đế ca ca vội, nếu bây giờ nhắc tới, hẳn nhất định sẽ không đồng ý.”

Nam Hoài Nhân nói: “Ta biết, ta biết, mọi chuyện ta đều nghe công chúa. Công chúa

điện hạ thông minh như vậy, có thể nói là người thông minh nhất ta từng gặp, cho nên ta rất mong công chúa đến đất nước của ta...Ta cam đoan người dân trong quốc gia của ta nhất định cũng sẽ vô cùng thích công chúa điện hạ.”

Kiến Ninh cười: “Ta chỉ là so với người bình thường thông minh hơn một chút thôi, người đừng khen ta quá mức, không là ta phồng mũi lên đó.”

Nam Hoài Nhân nói: “Ta nói thực mà. Lúc trước ta cũng đi du lịch đến không ít nơi, ở Trung Nguyên cũng nhiều năm rồi, gặp qua đủ loại người, nhưng không có một ai sánh bằng công chúa điện hạ. Người không những có tư tưởng tiến bộ, còn hiểu biết khoa học kỹ thuật, ngay cả tiếng Anh cũng nói được, khiến cho ta vạn phần khâm phục.”

Kiến Ninh cười ha ha vài tiếng, rồi suýt khẽ, nói: “Việc này người biết ta biết, đừng nói cho Hoàng đế ca ca, được không?”

Nam Hoài Nhân gật đầu: “Ta biết, đây là bí mật giữa ta và công chúa.”

Kiến Ninh nói: “Ta biết có thể tin người mà. Đúng rồi, máy đo địa chấn người nghiên cứu tới đâu rồi?”

Tứ gia lúc nghe thấy “Đây là bí mật giữa ta và công chúa”, không khỏi bước lên mấy bước, qua khe cửa nhìn thấy Nam Hoài Nhân ngồi bên giường, chăm chú nhìn Kiến Ninh.

Tên người Tây kia tóc vàng mắt xanh, trông vô cùng kỳ quái. Thời điểm hắn nhìn Kiến Ninh, vẻ mặt say mê hào hứng lạ lùng, khiến Tứ gia không khỏi cảm thấy khó chịu.

Hắn ban đầu vốn định đi vào, giờ phút này lại phát áo bước ra, nhìn thấy Trương Triệu vẫn còn vây lấy Song Nhi thì ho một tiếng.

Triệu Tề Hiền hiểu ý, vội nói: “Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, ta có chút việc.” sau đó chạy vội tới bên cạnh Tứ gia, hỏi: “Quế công công, người có gì sai bảo chúng thuộc hạ?”

Tứ gia nói: “Nam Hoài Nhân kia, là hắn chủ động yêu cầu ở lại cùng tìm kiếm sao?”

Triệu Tề Hiền gật đầu, nói: “Đúng vậy, Quế công công, người Tây này thực sự rất có nghĩa khí. Hoàng Thượng đã nói nếu tìm không thấy công chúa và Quế công công sẽ chặt đầu chúng ta, vậy mà hắn vẫn chấp nhận mạo hiểm ở lại.”

Tứ gia nhíu mày: “Các người làm sao gặp được hắn?”

Triệu Tề Hiền nói: “Là hắn tự tìm chúng ta, hình như đến để dẫn công chúa về kinh. Lúc nghe tin công chúa mất tích thì lập tức ở lại. Cũng may là có người này trợ giúp. Công công, người cũng biết chúng ta đều là thị vệ trong cung, không hiểu gì về hàng hải. Cũng may hắn mang theo thiên lý nhân, so với bình thường nhìn được xa hơn một chút, nếu không khi này chúng ta đã bỏ qua thuyền của công công rồi.” Triệu Tề Hiền ngượng ngùng cúi đầu, lại nói tiếp: “Người Tây này so với chúng ta còn nỗ lực hơn. Mỗi ngày hắn

chỉ ngủ có tầm hai ba tiếng, thời gian còn lại đều ôm Thiên lý nhân nhìn xung quanh – hắc vốn dĩ rất trắng, hiện giờ cũng bị nắng hun đen cả rồi.”

Tứ gia nghe Triệu Tề Hiền khen ngợi Nam Hoài Nhân, cảm thấy bụng đầy lửa giận lại không thể phát tiết, chỉ biết thở dài.

Triệu Tề Hiền thấy hắc không vui, vẻ mặt đầy căm hận thì đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng cười lấy lòng: “Người Tây này thực ra rất trung thành với Hoàng Thượng, cho nên tuổi đã lớn như vậy mà còn..., ha ha.”

Tứ gia nhìn Triệu Tề Hiền, lại hỏi: “Hắc rất lớn tuổi sao?”

Triệu Tề Hiền nói: “Quế công công, người cứ nhìn bộ râu của hắc thì biết, đương nhiên là lớn tuổi rồi.”

Tứ gia nhớ lại ánh mắt sáng rực khi Nam Hoài Nhân nhìn Kiến Ninh, nhin không được lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy cũng chưa chắc.”

Đúng lúc này, đã thấy Nam Hoài Nhân mở cửa đi ra. Triệu Tề Hiền và Tứ gia đồng thời trừng trừng nhìn hắc, khiến Nam Hoài Nhân không được tự nhiên sờ lên mặt, đi tới hỏi: “Làm sao vậy, chẳng lẽ mặt ta đánh nhọ sao?”

Triệu Tề Hiền cười cười: “Không có, không có.”

Nam Hoài Nhân gật gật đầu, nói với Tứ gia: “Tiểu Quế Tử công công, công chúa điện hạ muốn gặp ngài.”

Tứ gia lễ độ nói: “Làm phiền ngài rồi.” Nhìn lướt qua Nam Hoài Nhân, thấy mặt người này phớt nắng vẫn trắng nõn, mắt xanh tóc vàng, tuy hơi khác người Trung Nguyên nhưng cũng rất tuấn tú, khiến Tứ gia càng thêm ghét bỏ.

Tứ gia chui xuống khoang, thấy Kiến Ninh đang ngồi tựa bên giường, liền lại gần, hỏi: “Công chúa có gì sai bảo?”

Kiến Ninh nói: “Ta muốn thương lượng với người một chút, sau khi trở về, người định bẩm báo thế nào?”

Tứ gia nói: “Công chúa cảm thấy nên thế nào?”

Kiến Ninh nói: “Ta hiện giờ cảm thấy mình sắp đi gặp Diêm Vương, mà lại không thể chết được, cho nên...Người nói nên làm sao bây giờ?”

Tứ gia mỉm cười, nói: “Thần Long giáo đã phục tùng ta, tuyệt đối không còn gây họa cho triều đình nữa, cho nên ta nghĩ...”

Kiến Ninh cười: “Người giỏi lắm, muốn lừa Hoàng Thượng sao?”

Tứ gia nói: “Công chúa cảm thấy thế nào?”

Kiến Ninh làm bộ nghĩ ngợi một lát, nói: “Vốn ta là người thật thà trung hậu, tuyệt đối không lừa Hoàng đế ca ca, nhưng...nếu nói với Hoàng đế ca ca, hắc nhất định sẽ lo lắng mất ăn mất ngủ. Dù sao Thần Long kia cũng không làm hại Hoàng đế ca ca được nữa, cho nên ta tất nhiên cũng không để trong lòng.”

Tứ gia nói: “Ý công chúa là?”

Kiến Ninh nhìn Tứ gia, rành mạch từng chữ từng chữ: “Ý ta rất đơn giản, người không muốn nói thì ta sẽ không nói. Nhưng, người phải trả lời ta một câu.”

Tứ gia nói: “Không biết công chúa muốn hỏi gì?”

Kiến Ninh nói: “Ta muốn hỏi...Người tiếp quản Thần Long giáo là có ý đồ gì?”

58. Chương 58: Ngũ Vị Tạp Trần

* Ngũ vị tạp trần : năm vị – ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau

Kiến Ninh nói: “Người hiện giờ là giáo chủ Thần Long giáo, dưới tay có đủ loại thuộc hạ, không biết là có tính toán gì?”

Tứ gia nghiêm nghị nói: “Hiện giờ trong chốn giang hồ, Thiên Địa hội, Mộc vương phủ mang chiêu bài ‘phản Thanh phục Minh’ điều khiển nhân sĩ vô lâm. Nếu như Thần Long giáo nằm trong tay ta, ta có thể dùng nó để chế ngự mưu đồ của đám phản tặc, thay Hoàng Thượng gánh vác một phần trọng trách.”

Kiến Ninh cười: “Mục đích nghe thật tốt nhỉ.”

Tứ gia nói: “Trong Thần Long giáo, cao thủ không ít người, hơn nữa họ đều am hiểu dùng độc, nếu lợi dụng tốt, tương lai sẽ trở thành cánh quân đặc lực của Hoàng Thượng. Chỉ là với tâm tư của Hoàng Thượng, chưa chắc đã hiểu cho ý tốt của chúng ta, cho nên công chúa...”

Kiến Ninh nói: “Người yên tâm, nếu là tốt cho Hoàng đế ca ca, ta tự nhiên sẽ không lăm mồm.”

Tứ gia gật gù đầu, nói: “Đa tạ công chúa thấu hiểu.”

Kiến Ninh thấy Tứ gia thông dong như vậy, thầm nghĩ: “Hiện giờ người là Hương chủ Thanh Mộc Đường Thiên Địa hội, lại là giáo chủ Thần Long giáo, cũng là người tâm phúc trước mặt Hoàng đế ca ca, thực là so với Vi Tiểu Bảo chân chính chỉ có hơn chứ không có kém...Nhưng mà ta thì sao đây?” Nghĩ đến đây, nàng liền buông tiếng thở dài.

Tứ gia hỏi: “Công chúa sao vậy? Người vẫn còn điều gì lo lắng sao?”

Kiến Ninh nói: “Ta lo lắng rất nhiều chuyện, một lời khó nói hết.”

Tứ gia nói: “Người lo lắng sau khi về cung sẽ bị Hoàng Thượng trách phạt?”

Kiến Ninh nói: “Cái này cũng là một trong số đó.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng yêu thương công chúa như vậy, nhất định sẽ không phạt nặng.”

Kiến Ninh có chút buồn bực không vui, lắc đầu: “Cho dù Hoàng đế ca ca phạt nặng, ta cũng không oán hận.”

Tứ gia im lặng. Kiến Ninh lại thở dài thườn thượt, nói: “Đúng rồi, chúng ta nên thương lượng cả lí do bị bắt cóc, nếu không khi Hoàng đế ca ca hỏi tới, lời khai của ta và người không giống nhau thì nguy.”

Tứ gia nói: “Công chúa nói phải.” Hai người liền lập kế hoạch cẩn thận, sau khi cảm thấy chu toàn mới thôi.

Thương lượng xong, Tứ gia chỉ nhìn Kiến Ninh, không nói gì cũng không cáo lui. Kiến Ninh nói: “Làm sao vậy? Trông người rất lạ.”

Tứ gia mỉm cười: “Nô tài làm sao lại lạ...”

Kiến Ninh nói: “Không biết...Chỉ là so với lúc trước...”

Tứ gia đột nhiên nói: “Công chúa vẫn còn khó chịu sao? Chúng ta sẽ sớm cập bờ thôi.”

Kiến Ninh nói: “Ta nghĩ mình sắp hôn mê rồi, cho nên nếu ta chết thì người cũng không cần kinh hoàng.”

Tứ gia nói: “Đang yên đang lành, công chúa sao lại nói diêm gở?”

Kiến Ninh ôm đầu, nói: “Người mạnh khỏe sao biết được đau đớn của người ốm chứ, ta cảm thấy đầu ta sắp nứt ra rồi nè.”

Tứ gia ánh mắt hơi tối đi, nói: “Không bằng để ta xoa bóp cho công chúa.”

Kiến Ninh nói: “Người biết làm sao? Đừng để chữa lợn lành thành lợn què.”

Tứ gia nói: “Thử một lần sẽ biết thôi.”

Kiến Ninh trợn mắt nhìn Tứ gia, trong lòng cảm thấy hắn đã thay đổi, lại không nói rõ ra được thay đổi ở điểm nào. Tứ gia thấy nàng không nói gì, liền nói: “Công chúa đồng ý rồi sao?”

Kiến Ninh giật mình, nói: “Làm phiền người.”

Tứ gia cười, xắn tay áo lên một chút, tựa vào bên giường, ngón tay cái ấn nhẹ lên huyệt Thái Dương của Kiến Ninh, sau đó xoa dọc theo sống mũi. Kiến Ninh nhắm hai mắt lại, cảm thấy Tứ gia xoa bóp đến đâu thì nơi đó hơi nóng lên, rồi cơn đau dần dịu đi. Nàng không khỏi khen ngợi: “Lão Tứ, người thật sự có tài đó.”

Tứ gia cúi đầu cười, nói: “Công chúa thích là tốt rồi.”

Kiến Ninh hừ hừ hai tiếng, hơi duỗi cổ ra, nói: “Ta tất nhiên là thích...”

Tứ gia một bên xoa bóp, một bên cúi đầu nhìn Kiến Ninh, thấy sắc mặt nàng dần hồng hào trở lại, làn da trắng nõn mềm mại mê người, làn mi cong rung nhẹ theo mỗi lần ấn xuống của hắn, thực khiến cho Tứ gia muốn ôm nàng vào lòng.

Lúc trước là đế vương, bao nhiêu tuyệt sắc giai nhân cũng không một ai chạm được vào trái tim hắn, vậy mà giờ phút này, hắn lại khao khát một người con gái đến như vậy.

Cho dù là nhìn nàng cười hay khóc, vui vẻ hay cáu kỉnh, cũng dễ dàng khơi lên cảm xúc trong hắn. Tứ gia âm thầm nghĩ, ngón tay vuốt dọc theo trán Kiến Ninh xuống hai gò má, thoáng chần chừ nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, bất tri bất giác nghiêng người lại gần.

Kiến Ninh được xoa bóp vô cùng dễ chịu, hơi thiu thiu buồn ngủ, đột nhiên thấy Tứ gia ngừng động tác, liền nói: “Đừng ngừng lại a.”

Một câu nói vô tình lại kích thích Tứ gia đến tột độ. Hắn nắm lấy bả vai Kiến Ninh, khiến nàng nhú mào mở mắt ra.

Kiến Ninh ngẩn ngơ nói: “Lão Tứ...”

Tứ gia nói: “Ừ.”

Kiến Ninh nói: “Người...”

Một câu “Người đang làm cái gì” còn chưa nói ra, Tứ gia đã giữ chặt cằm nàng, dựa vào càng gần hơn.

Cảm nhận được hơi thở nóng ấm của đối phương, Kiến Ninh nhất thời quên cả hô hấp, chỉ ngơ ngác nhìn Tứ gia, bên tai nghe tiếng Tứ gia ôn hòa nói: “Công chúa...Người...”

Kiến Ninh mờ mịt nhìn người trước mặt, bộ dạng đáng yêu đến nỗi Tứ gia cảm thấy hô hấp của bản thân trở nên dồn dập. Đang muốn hôn lên môi nàng, đột nhiên nghe bên ngoài có người gọi: “Cập bờ, cập bờ rồi! Tiểu Bảo, Ninh đại nhân...” sau đó Song Nhi nhảy vào trong khoang.

Tứ gia vội đẩy Kiến Ninh ra, bản thân cũng lùi lại mấy bước. Đúng lúc đó thì Song Nhi nhảy chân sáo đi vào, thấy không khí có chút trầm lắng thì nhất thời sửng sốt, nhỏ giọng gọi: “Tiểu Bảo...Ninh...” rồi im bặt.

Tứ gia ho khan một tiếng, nói: “Cập bờ rồi sao? Ừ, Song Nhi, người chăm sóc Ninh đại nhân đi, ta ra ngoài xem.”

Song Nhi vội vàng dạ đáp lời. Tứ gia quay đầu nhìn Kiến Ninh một cái, đã thấy nàng ngồi vững lại trên giường, chỉ là gò má đỏ bừng bừng như son.

Hắn không dám nhìn nữa, vội vàng kiểm chế lửa lòng, cất bước rất nhanh đi ra ngoài.

.

Còn Song Nhi thì chậm rãi đến bên cạnh Kiến Ninh, nói: “Ninh...Ninh đại nhân, ta không phải...đến không đúng lúc chứ?”

Kiến Ninh da mặt dày, tỏ ra chẳng có chuyện gì hết, nói: “Không...Không sao, vừa rồi ta đau đầu, lão Tứ...Tiểu Bảo thay ta xoa bóp thôi.” Tuy rằng như thế, nhưng nắm cằm...thật kỳ quái, tại sao lại như vậy?

Song Nhi lúc này mới nói: “A, người đau đầu sao? Muốn ta xoa bóp tiếp cho người không?”

Kiến Ninh nói: “A? Người cũng biết sao?”

Song Nhi nói: “Một ít thôi.”

Kiến Ninh gật gật đầu, lại nói: “Quên đi, không phải đã cạo bờ rồi sao? Phien người diu ta lên bờ vậy!”

Thuyền “cách” một tiếng đâm vào bãi cát rồi dừng lại. Song Nhi đỡ Kiến Ninh ra, Kiến Ninh ngửi mùi nước biển mặn mặn, cả người lại nhũn ra.

Tứ gia và Nam Hoài Nhân đứng ở mũi thuyền, Nam Hoài Nhân thấy Kiến Ninh thì tiến lại gần, nói: “Công chúa điện hạ, người nhìn kìa...”

Kiến Ninh nhìn theo phương hướng Nam Hoài Nhân chỉ, đã thấy trên bờ biển có một cỗ kiệu to màu đen, chung quanh tầng tầng lớp lớp thị vệ bao quanh, sau đó màn kiệu rất nhanh vén lên, một người khoanh tay bước ra.

Kiến Ninh vừa thấy người nọ thì mắt nhất thời đỏ lên, thì thào gọi: “Hoàng đế ca ca...” Mà Song Nhi đứng bên cạnh thì ngăn ngại, hỏi: “Ninh đại nhân, người...Người vừa nói gì?”

Kiến Ninh buông tay Song Nhi ra, cất bước đi về phía trước, lại bởi nàng vẫn còn hoa mắt chóng mặt vì say sóng mà hơi lảo đảo. Tứ gia vội vàng đỡ lấy nàng, mà cùng lúc đó, người nọ cũng sải bước chạy tới, theo sau là mười mấy tên thị vệ đại nội.

Tứ gia đỡ Kiến Ninh lên bờ, sau đó người kia liền đoạt lấy. Người nọ ôm lấy thắt lưng nàng, miệng không ngừng gọi: “Kiến Ninh!”

Kiến Ninh ngẩng đầu, nhìn đôi mắt tràn ngập lo lắng của Khang Hy thì nhịn không được mà trào nước mắt, kêu lên: “Hoàng đế ca ca!” Nàng ôm chặt lấy Khang Hy, vùi đầu vào lòng hắn, nghẹn ngào thút thít.

Khang Hy nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, ánh mắt lại nhìn Tứ gia đang đứng đối diện.

Tứ gia thấy thế thì vội vàng khom người: “Nô tài tham kiến...”

Khang Hy một tay ôm Kiến Ninh, tay kia vươn ra không cho Tứ gia hành lễ, nhẹ giọng

nói: “Tiểu Quế Tử, đây không phải hoàng cung, người không cần đa lễ.”

Tứ gia lúc này mới dám đứng thẳng người. Khang Hy nói: “Có chuyện gì trở về hẵng nói. Nơi này không phải chỗ thích hợp.”

Tứ gia cúi đầu: “Nô tài tuân chỉ.”

Khang Hy nhìn thoáng qua Nam Hoài Nhân, gật đầu. Nam Hoài Nhân cung kính khom lưng đáp lại.

Khang Hy mở miệng nói: “Nha đầu ngốc, khóc cái gì? Hiện giờ chẳng phải đã an toàn trở về rồi sao...Trẫm mang người về cung.”

Kiến Ninh ôm chặt không cho Khang Hy bước đi, miệng méo mếu: “Hoàng đế ca ca, người ta rất nhớ người...”

Khang Hy mỉm cười, nói: “Được rồi, aizz!” Hắn vỗ vai Kiến Ninh nói: “Không đi được phải không?”

Kiến Ninh gật đầu, lí nhí: “Vâng...”

Khang Hy nói: “Đã bảo người không được chạy loạn mà người không nghe, thật muốn mặc xác người...”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người ta biết sai rồi, người muốn đánh cứ đánh, Kiến Ninh một chữ cũng không kêu oan.”

Khang Hy cười cười, lắc đầu nói: “Người biết trẫm không nỡ đánh người mà.” Nói xong, hắn liền bế Kiến Ninh lên, mỉm cười ôn hòa: “Được trẫm tự mình ôm về, người a...Thực sự rất có thể diện đó.”

Kiến Ninh xấu hổ vùi đầu vào lòng Kiến Ninh, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như ăn mật.

Khang Hy nhìn nàng gầy đi nhiều, lúc bế lên cũng thấy nhẹ hơn, lại càng đau lòng. Hắn ôm Kiến Ninh đi về phía cổ kiệu, sau đó trực tiếp cất bước chui vào.

Tứ gia ở phía sau nhìn Khang Hy ôm Kiến Ninh đến tận khi biến mất sau bức màn, thì trong lòng ngũ vị tạp trần...Chua, ngọt, đắng, cay, mặn...hòa chung một chỗ, không phân tách rõ ra được rốt cục là cảm giác gì.

Khang Hy ra lệnh khởi giá, đám thị vệ lập tức theo sau. Nam Hoài Nhân thấy Tứ gia vẫn đứng yên tại chỗ, liền nhắc: “Tiểu Quê Tử công công, chúng ta cũng đi theo Hoàng Thượng thôi.”

Tứ gia lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Được...được!”

Khang Hy thương muội muội, đến tận khi vào trong kiệu cũng không buông Kiến Ninh xuống. Kiến Ninh đắc ý cực kỳ, cảm thấy lần này quả thực là gặp họa mà được phúc, cũng không nhắc Khang Hy, nằm im không nhúc nhích.

59. Chương 59: Thoát Y Nghiệm Thân

Thấy Khang Hy, Kiến Ninh tuy rằng cao hứng, nhưng do quá mệt mỏi nên ngủ mê man, mãi cho tới tận khi đến quán trọ nàng vẫn chưa tỉnh.

Khang Hy trước khi tới đây, vốn định răn dạy Kiến Ninh, nhưng thấy muội muội gầy đi nhiều thì lại không nỡ. Khang Hy nhìn Kiến Ninh ngủ ngon giấc, khỏe miệng còn mang theo nét cười, thầm nghĩ: “Nha đầu ngốc, mơ gì mà vui vẻ vậy...”

Nhìn mũ quả dưa đội lệch trên đầu nàng, Khang Hy nhịn không được vừa cười, vừa thở dài thầm nghĩ: “Sớm biết để nàng ra khỏi cung sẽ chịu khổ thì ta đã chẳng cho đi...Nhưng thôi, vậy cũng tốt, an toàn trở về là tốt rồi, về sau nhắc nàng cuộc sống gian khổ bên ngoài thì nàng sẽ biết sợ mà không dám cải trang xuất cung nữa.”

Nghĩ đến đây, Khang Hy cũng cảm thấy chuyến này Kiến Ninh đi đối với mình có thể coi là “trong họa thấy phúc”.

Hạ kiệu xuống, bọn thị vệ lập tức vây quanh bảo vệ. Khang Hy bế Kiến Ninh ra, sợ đánh thức nàng, liền kêu mọi người không được lên tiếng.

Khang Hy ôm Kiến Ninh đi trước, Nam Hoài Nhân và Tứ gia một trái một phải đi sau.

Lúc lên lầu, Kiến Ninh mơ màng mở mắt, buồn ngủ nói: “Hoàng đế ca ca, về cung rồi sao?”

Khang Hy cười nói: “Ngươi mệt thì cứ ngủ đi.”

Kiến Ninh mở to mắt đen lúng liếng, mơ hồ nói: “Được a...”

Khang Hy đem nàng vào phòng, đặt lên giường rồi đắp chăn, thấy Kiến Ninh mở mắt thao láo nhìn thì nói: “Làm sao vậy?”

Kiến Ninh hỏi: “Hoàng đế ca ca, tại sao ta vẫn còn vầng đầu? Chúng ta lại đi thuyền sao?”

Khang Hy lắc đầu, nói: “Có lẽ là do ngươi ở trên thuyền quá lâu thôi. Cứ ngủ đi, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Kiến Ninh vâng dạ một tiếng, nhìn khuôn mặt ôn hòa của Khang Hy, lại hỏi: “Hoàng đế ca ca, ta thật sự nhìn thấy người phải không. Sẽ không là mơ chứ?”

Khang Hy nói: “Ngươi mơ thấy gì?”

Kiến Ninh nói: “Sau khi ta xuất cung...Cảm thấy rất nhớ người...rất muốn gặp người, quả nhiên liền gặp được rồi. Người nói như vậy có phải là ta đang mơ không?”

Khang Hy cười cười, nhéo má Kiến Ninh một cái, nói: “Nha đầu ngọc, không phải là mơ. Người mệt rồi, ngủ một giấc đi.”

Kiến Ninh quá mệt mỏi, sau khi xác định không phải mơ thì gật đầu rồi thiếp đi.

Khang Hy đứng dậy ra ngoài. Bên ngoài, Tứ gia, Nam Hoài Nhân và các thị vệ đã chờ sẵn. Khang Hy nói: “Các người ở đây canh chừng. Tiểu Quế Tử, người theo ta vào phòng.”

Cửa phòng vừa khép lại, Khang Hy liền hỏi: “Tiểu Quế Tử, người không sao chứ?”

Tứ gia nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài không sao.”

Khang Hy nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Kiến Ninh lại đi cùng với người? Mau nói cho trẫm nghe.”

Tứ gia liền nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, việc này bắt nguồn từ đám Lạt ma.”

Khang Hy nói: “Lạt ma?”

Tứ gia đáp: “Đúng vậy. Hoàng Thượng sai nô tài đi thăm dò hành động của đám Lạt ma, không ngờ nô tài lại ở dưới chân núi Ngũ Đài trực diện đụng phải bọn chúng. Đám Lạt ma này mưu đồ trộm cắp, bị nô tài bắt được. Sau khi tra khảo thì bọn họ nói...Bọn họ nói sở dĩ lần này tập hợp đến đây, là bởi trên núi Ngũ Đài có một nhân vật quan trọng.”

Khang Hy nói: “Nhân vật quan trọng, là kẻ nào?”

Tứ gia thật sự không muốn nói chuyện Thuận Trị để xuất gia ở núi Ngũ Đài cho Khang Hy biết, bởi dù sao...chuyện này bây giờ cũng không thể chiếu cáo thiên hạ được. Huống hồ, Khang Hy hiện giờ đang ngồi ngôi báu, nếu để cho Hoàng A Mã biết phụ hoàng của mình còn sống, với tính cách của Hoàng A Mã thì nhất định sẽ cho đón Thuận Trị về, như vậy ngại vàng ai sẽ ngồi đây? Hơn nữa...nếu tin Thuận Trị để còn sống lan truyền ra ngoài...e rằng Tam Phiên sẽ mượn thời cơ dậy binh làm phản.

Người trọng tình trọng nghĩa đương nhiên rất tốt, nhưng thân là đế vương, có một số chuyện cũng không thể giữ tình nghĩa được.

Tứ gia vô dùng do dự, bởi hẳn biết, nếu Khang Hy đã nắm rõ hướng đi của đám Lạt ma thì e rằng cũng biết bọn chúng vì sao mà tới. Cho dù hiện tại Hoàng A Mã không biết, nhưng về sau có thể sẽ biết.

Khang Hy phái Tứ gia đi thăm dò, chính là bởi vì hẳn tuyệt đối tin tưởng “Tiểu Quế Tử”. Nếu Tứ gia giấu diếm, e rằng Khang Hy sẽ nghi ngờ lòng trung thành của Tứ gia. Lại nói, việc của Thuận Trị nếu để Khang Hy biết cũng có chỗ tốt, ít nhất có thể lên phái cao thủ đi bảo vệ Thuận Trị, tránh cho đám Tây Tạng, Mông Cổ kia “như hổ rình mồi”.

Tứ gia cân nhắc lợi hại, cuối cùng nói nước đôi: “Nô tài cũng không rõ lắm, chỉ biết người này đối với đám Lạt ma vô cùng quan trọng, vì thế mà bọn chúng đã ồ ạt xông lên Thanh Lương Tự trên núi Ngũ Đài...”

Khang Hy nói: “Thanh Lương Tự! Khi ở trong cung, ta cũng nghe nói có người mang kim bài, yêu cầu tuần phủ Ngũ Đài xuất binh, nghe nói để đánh đuổi Lạt ma. Hai chuyện này có quan hệ gì với nhau không?”

Tứ gia cười khổ, nói: “Hoàng Thượng anh minh. Như vậy người cũng biết ai mang kim bài chứ ạ?”

Khang Hy nghĩ nghĩ một lát, cả kinh nói: “Chẳng lẽ là Kiến Ninh?”

Tứ gia thở dài, gật đầu: “Chính là công chúa điện hạ.”

Khang Hy im lặng hồi lâu, chăm chú nhìn Tứ gia rồi mới nói: “Kim bài ngoài Kiến Ninh ra, ta chưa từng ban cho kẻ khác...Nhưng mà, Kiến Ninh tại sao lại điều binh lên núi Ngũ Đài?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng không biết đó thôi, chuyện này còn có ẩn tình. Thật ra là bởi nô tài sau khi phát hiện có chuyện không ổn, liền sai người cầu cứu tuần phủ đại nhân. Không ngờ người được nô tài phái đi giữa đường gặp công chúa...Vì thế công chúa mới...”

Khang Hy nói: “Thì ra là vậy! Nhưng mà Kiến Ninh cũng quá to gan rồi...Nàng lấy bao

nhieu quân của trẫm không quan trọng, mà quan trọng là nàng dám để bản thân lâm vào nguy hiểm! Aizz, cũng là tại trẫm đã quá nuông chiều nàng.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng nên khen công chúa mới phải, nếu không có công chúa...người quan trọng kia...”

Khang Hy hỏi: “Đúng rồi, nói tới nói lui, mọi chuyện đều là do người quan trọng kia, rốt cục hẳn là thần thánh phương nào?”

Tứ gia nói: “Cái này...Nô tài không...”

Khang Hy nói: “Mụ nội ngươi, ấp a ấp úng cái gì, không nói trẫm sai người chém đầu bây giờ. Nói mau!”

Tứ gia khúm núm cúi đầu, tỏ vẻ sợ sệt: “Không phải nô tài muốn gạt Hoàng Thượng, nhưng mà chuyện này nô tài cũng không rõ lắm...Hoàng Thượng tốt nhất nên hỏi công chúa thì hơn?”

Khang Hy cả kinh nói: “Kiến Ninh biết rõ mọi chuyện, còn ngươi thì không biết cái gì sao?”

Tứ gia thở dài: “Nô tài cho rằng chuyện này không nói bừa được. Hoàng Thượng...”

Khang Hy thấy Tứ gia trình trọng như vậy, liền gạt đầu, nói: “Nếu ngươi đã nói vậy, để chờ đến khi Kiến Ninh tỉnh lại, trẫm sẽ hỏi nàng.”

Tứ gia kể tiếp: “Sau khi đánh đuổi đám Lạt ma, nô tài và công chúa lập tức trở về cung, ai ngờ giữa đường bọn Lạt ma cải trang bắt cóc chúng ta.”

Khang Hy giận dữ nói: “To gan, ban ngày ban mặt dám giở trò bắt cóc! Tiểu Quế Tử, sau đó thì sao?”

Tứ gia nói: “Bọn họ luôn ép hỏi nô tài và công chúa ‘Tứ thập nhị chương kinh’ ở đâu, nô tài nói không biết, nhưng bọn họ không tin, liền đưa chúng ta lên một hòn đảo ngoài biển, chậm rãi tra hỏi...Cũng nhờ công chúa thông minh, lừa dối bọn chúng, tìm ra cơ hội chạy thoát ra biển. Lênh đênh mấy ngày, cuối cùng được ngư dân cứu giúp mới may mắn sống sót.”

Những chuyện này Tứ gia và Kiến Ninh đã bàn bạc rất kĩ. Bởi Tứ gia biết rõ, nếu nói thẳng Kiến Ninh xuất cung là để tìm mình...e rằng Khang Hy sẽ nổi trận lôi đình, vì thế liền uyển chuyển tạo ra lí do để hai người “gặp nhau”. Mà chuyện bọn họ bị bắt đến Thần Long đảo, đám thị vệ không một ai biết, cho nên cũng không sợ có tai mắt của Khang Hy. Quả nhiên Khang Hy nghe vậy liền nói: “Không ngờ mọi chuyện lại rắc rối như vậy! Aizz, thảo nào Kiến Ninh gây đi nhiều, nàng từ nhỏ ở trong cung, ăn sung mặc sướng, lần này gặp nạn lớn, bị sợ hãi cũng là đương nhiên...”

Tứ gia nói: “Công chúa rất thông minh, ít nhiều cũng là nhờ công chúa tương trợ thì nô tài mới có thể trốn khỏi tay đám Lạt ma.”

Khang Hy nói: “Ngươi kể mà ta cũng thấy kinh hoàng. Tiểu Quế Tử, lần này ngươi vất vả rồi!”

Khang Hy vừa nói, vừa vỗ vai Tứ gia. Tứ gia thấy Hoàng A Mã làm vậy, biết là Khang Hy đã tin mình, liền an tâm nói: “Làm việc vì Hoàng Thượng, nô tài nào dám than vất vả.”

Khang Hy mỉm cười, nói: “Ngươi a...Mấy ngày vừa rồi ta vừa lo cho Kiến Ninh, lại vừa lo cho ngươi, cũng may ông trời phù hộ, để cho hai người bình an trở về.”

Tứ gia nói: “Là Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, ban may mắn cho nô tài.”

Khang Hy cười: “Mụ nội ngươi...Lâu rồi không được nghe ngươi nịnh nọt, thật là rất nhớ.”

Tứ gia nhin không được cũng cười rộ lên, lại làm ra vẻ ta đây nói: “Hoàng Thượng, người đừng đối với nô tài tốt như vậy...Nô tài cảm động sắp khóc mất.”

Khang Hy đầm nhẹ Tứ gia một cái, vô cùng thân thiết cười nói: “Trẫm còn tưởng ngươi ở bên ngoài vui chơi quên mất trẫm rồi chứ. Còn nhớ được trẫm tốt với ngươi là tốt rồi.”

Tứ gia nói: “Nô tài sao có thể không nhớ hoàng thượng đối với nô tài vô cùng tốt! Quả thực là sớm sớm chiều chiều, ngày ngày đêm đêm, kể cả lúc bị kẻ thù tra khảo dã man, không lúc nào nô tài không nhớ tới Hoàng Thượng, nhớ từ nụ cười đến giọng nói, từ dáng đứng đến cách nằm. Hoàng Thượng, người chính là động lực khiến nô tài chống chọi để sống sót.”

Khang Hy nói: “Từ nụ cười đến giọng nói, từ dáng đứng đến cách nằm, người coi trẫm là người chết sao?”

Tứ gia nói: “Nô tài nào dám...Hoàng Thượng tha mạng!”

Khang Hy nắm cổ tay Tứ gia, nhẹ giọng nói: “Tha mạng cái gì, trẫm biết người lần này cũng chịu khổ không ít. Trẫm tuy rằng không nói, nhưng vẫn luôn nhớ rõ công lao của người. Được rồi, lần này về cung, trẫm phong người làm Tổng quản thái giám, được không?”

Tứ gia nghe đến hai chữ “thái giám”, da đầu lại run lên, thầm nghĩ: “Tổng quản thái giám...Lên càng cao càng lắm kẻ dèm pha, không bằng nhân cơ hội này...” Tứ gia nhìn Khang Hy đang cười vui vẻ, lập tức không hề do dự, liền lùi lại mấy bước, quỳ xuống: “Lần này Tiểu Quế Tử thật sự phải xin Tiểu Huyền Tử tha mạng rồi!”

Hắn vừa nói, vừa dập đầu liên tục.

Khang Hy thấy “Tiểu Quế Tử” hành lễ như vậy thì giật mình, nói: “Tiểu Quế Tử, người đang làm cái gì?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, người phải hứa tha mạng cho nô tài thì nô tài mới dám nói.”

Khang Hy nhú mày ngẫm nghĩ một lát, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì khiến người sợ hãi như vậy? Trẫm tha cho người, nói đi.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, chức Tổng quản thái giám này, nô tài không thể nhận.”

Khang Hy nói: “Vì sao? Trẫm nói người nhận thì người đương nhiên có thể nhận.”

Tứ gia cười khổ nói: “Nhưng mà nô tài không muốn nhận.”

Khang Hy nói: “Rốt cuộc là vì sao? Hay là chức quan thấp quá? Tiểu Quế Tử, thực sự trẫm cũng rất tiếc người chỉ là một thái giám, nếu không, với công trạng của người, có phong người làm đại thần cũng được. Nhưng đối với thái giám mà nói, Tổng quản thái giám đã là chức quan rất cao rồi, người vẫn không thỏa mãn sao?”

Tứ gia nói: “Những lời Hoàng Thượng nói có thật không ạ? Nô tài nghe người ta nói vua không nói chơi, một lời nặng tựa ngàn vàng.”

Khang Hy nói: “Tất nhiên là thật rồi. Làm sao vậy?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, có phải người nói sẽ tha mạng cho nô tài, còn nói nếu nô tài không phải thái giám, sẽ phong nô tài làm đại thần đúng không ạ?”

Khang Hy gật gật đầu, đùa cợt: “Đúng vậy, nhưng thế thì sao? Chẳng lẽ người không phải thái giám? Hay là năm đó...hoạn không đủ sạch...” Nói tới đây, Khang Hy phá lên cười.

Tứ gia trong lòng dở khóc dở cười, trịnh trọng dập đầu, nói: “Hoàng Thượng xin tha cho tội khi quân, nô tài...thực sự không phải thái giám.”

Khang Hy không cười nổi nữa, im lặng nhìn Tứ gia, giọng run run: “Người, người vừa nói cái gì?”

Tứ gia nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, nô tài thực sự không phải thái giám.”

Khang Hy ngẩn ra, nói: “Người...Sao có thể như vậy được!”

Tứ gia nói: “Xin Hoàng Thượng tha mạng, nô tài vốn không phải thái giám trong cung, là có một lần...Hải công công xuất cung, thấy nô tài thông minh lanh lợi liền bắt về...Hải công công lúc ấy bệnh nặng, không kịp hoạn nô tài...đã chết. Nô tài sợ hãi, lại cũng không muốn bị hoạn nên đã lén chôn chặt bí mật này trong lòng. Hoàng Thượng, nô tài thực sự không phải cố ý muốn giấu diếm người, chỉ là sợ nếu nói ra, Hoàng Thượng sẽ tức giận...lấy đầu nô tài.”

Tứ gia đã điều tra tỉ mỉ cái chết của Hải Đại Phú, tất nhiên hiểu rõ người này làm việc bí ẩn, hơn nữa đã chết rồi nên đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu hắn. Nhưng, tuy nói vậy, việc thú nhận này cũng là một canh bạc rất lớn, đánh cược xem rốt cuộc Khang Hy có bao nhiêu yêu thích Tiểu Quế Tử.

Tứ gia nói xong, vẫn như cũ cúi đầu quỳ bất động, chỉ là trái tim trong lồng ngực không ngừng đập bình bịch. Hắn cũng là đế vương, tự nhiên suy bụng ta ra bụng người, tưởng tượng nếu có kẻ dám dối hắn, cho dù ngoài mặt không tức giận thì e trong lòng cũng sẽ không vui.

Tứ gia thở dài, trầm nghĩ: “Nhưng mà, tuy không vui...chỉ cần người nọ là trợ thủ đắc lực của ta, như vậy ta vẫn sẽ lựa chọn tha mạng cho hắn, để hắn càng thêm trung thành...”

Tứ gia đang lo lắng phân vân, lại nghe Khang Hy nói: “Người, điều người nói...trẫm không tin được. Người...cởi quần ra để trẫm nhìn một cái!”

Tứ gia xấu hổ đỏ bừng mặt, mà Khang Hy nói xong câu kia cũng hơi lóng ngóng, cảm thấy không được tự nhiên. Chỉ là, nếu không tận mắt xác nhận, với bản tính tham lam của Tiểu Quế Tử, không chừng hắn lại vì muốn làm đại thần mà nói dối thì sao?

Tứ gia bất đắc dĩ đứng dậy, nói: “Nô tài...Nô tài tuân mệnh.” Nói xong, hơi ho nhẹ một tiếng, tay đưa về phía thắt lưng.

60. Chương 60: Hồi Cung

Tứ gia đưa tay về phía thắt lưng, vén áo ngoài lên, lại cởi dây quần ra. Khang Hy khoanh tay đứng một bên nhìn, tuy rằng ngoài mặt tận lực tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong mắt không giấu nổi ý cười.

Tứ gia cúi thấp đầu, buông tay để quần rơi xuống, lại nhịn không được mà nói: “Hoàng Thượng...” Lúc này, hắn thực hận đất không nứt ra để có chỗ mà chui xuống.

Khang Hy cẩn thận chăm chú nhìn vật dưới thắt lưng của Tứ gia, hơi nhú mày, miệng không nhịn được mà nhếch lên, liền vội vàng quay đầu đi chỗ khác, nén cười nói: “Được rồi, mặc quần vào đi!”

Tứ gia vội vàng kéo quần lên, buộc dây lại thật chặt, xấu hổ kêu lên: “Hoàng Thượng...”

Khang Hy cuối cùng cũng không cười ra tiếng, nghe vậy liền quay đầu nhìn Tứ gia, nói: “Tiểu Quế Tử, không ngờ người thật sự...Khụ! Mụ nội người!...Người lừa trẫm lâu như vậy, thật là quá to gan mà! Nói, người đáng tội gì?”

Tứ gia một lần nữa quỳ rạp xuống đất, khẩn thiết cầu xin: “Hoàng Thượng, nô tài đã biết sai rồi, nô tài không cố ý lừa gạt Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng minh xét.”

Khang Hy thấy Tiểu Quế Tử thực sự sợ hãi mới tiến lại gần, kéo hắn đứng dậy, nói: “Người biết sai rồi chứ?”

Tứ gia nói: “Nô tài thực sự biết sai rồi.”

Khang Hy nói tiếp: “Được rồi, chuyện này thật ra cũng không thể trách người được...Coi như là một sự nhầm lẫn đi, aizz, đáng tiếc người không được làm Tổng quản thái giám rồi, ha ha.”

Tứ gia thấy Khang Hy cười thì thở phào nhẹ nhõm, nói: “Hoàng Thượng, người lại giễu cợt nô tài rồi.”

Khang Hy nói: “Người lần này điều tra có công, lại bảo vệ công chúa an toàn, trẫm đương nhiên sẽ không trách người. Ừm, nếu người không phải thái giám, vậy thì tên thật hắn không thể là Tiểu Quế Tử. Tên thật của người là gì?”

Tứ gia nói: “Nô tài là Vi Tiểu Bảo.” Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Khang Hy một cái, trầm nghĩ: “Nếu lúc này ta nói với Hoàng A Mã ta là Dận Chân thì không biết Hoàng A Mã sẽ nghĩ sao nhỉ? Nhất định sẽ nổi trận lôi đình, kéo ta ra ngoài Ngọ môn chém đầu...khoan, không đúng, hiện giờ Hoàng A Mã còn chưa nạp phi mà, aizz, cho dù ta có nói ta là Dận Chân thì Hoàng A Mã cũng chẳng biết Dận Chân là ai.”

Tứ gia vừa dứt lời, Khang Hy liền nói: “Vi Tiểu Bảo, được...Trẫm phong ngươi làm Ngự tiền thị vệ phó tổng quản kiêm Kiêu Kỵ Doanh chính Hoàng kỳ Phó Đô Thống. Ngươi vốn là người Hán, lần này trẫm cũng đặc cách ban cho ngươi tư cách người Mãn.”

Tứ gia trầm nghĩ: “Cuối cùng ta cũng có thể trở lại làm người Mãn rồi” rồi vội vàng cúi đầu hành lễ, nói: “Tạ Hoàng Thượng long ân!”

Khang Hy nói: “Lúc này trẫm chỉ nói với ngươi như vậy, đến lúc về cung sẽ chính thức viết chiếu phong.”

Tứ gia nói: “Vâng, thưa Hoàng Thượng!”

Khang Hy cười nói: “Được rồi, ngươi không phải thái giám thì cũng là một chuyện tốt với trẫm, như vậy sau này ra ngoài cung sẽ đơn giản hơn.”

Tứ gia nói: “Cho dù Hoàng Thượng bảo nô tài lên núi đao xuống biển lửa thì nô tài cũng quyết không chối từ.”

Khang Hy cười nói: “Mấy ngày nay ngươi cũng mệt rồi, sớm đi nghỉ đi. Trẫm sẽ sai người ra đảo điều tra đám Lạt ma đã bắt ngươi và Kiến Ninh.”

Tứ gia trầm nghĩ: “Vị trí của Thần Long đảo vô cùng khó tìm, e rằng Hoàng A Mã có sai bao nhiêu binh lính cũng không thu được kết quả gì.” Vì thế liền nói: “Hoàng Thượng không ngủ thì sao nô tài dám chợp mắt. Hoàng Thượng, người để nô tài hầu hạ người đi.”

Khang Hy nói: “Lòng của ngươi trẫm biết, nhưng mà cũng không được vì thế mà không chú ý tới bản thân. Được rồi, cứ nghỉ ngơi đi!”

Tứ gia cúi đầu hành lễ, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Ngay sau đó, Khang Hy lập tức gọi thị vệ thân cận tới, sai tăng mạnh tuần tra trên biển.

Khang Hy bố trí xong, vốn định nghỉ ngơi, nhưng nghĩ tới Kiến Ninh liền sang thăm nàng, đã thấy nàng nằm xiên xẹo, chân thì bị đá xuống đất. Khang Hy lại gần, một lần nữa kéo chân lên, sửa lại tư thế nằm cho Kiến Ninh.

Làm xong, hần định rời đi, không ngờ lại nghe thấy Kiến Ninh nỉ non nói: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy quay đầu nhìn Kiến Ninh, tưởng nàng đã tỉnh, nhưng hóa ra chỉ là Kiến Ninh nói mơ, vì vậy mỉm cười, lắc đầu đi ra ngoài.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Kiến Ninh cảm thấy cơ thể đã khỏe hơn nhiều, vì vậy Khang Hy liền hỏi nàng chuyện ở núi Ngũ Đài. Vì đã có bàn tính trước với Tứ gia, mọi lời khai của Kiến Ninh đều khớp.

Lúc hỏi đến rốt cục người quan trọng là ai, Khang Hy thấy Kiến Ninh có vẻ chần chừ do dự, liền nói: “Kiến Ninh, có chuyện gì vậy?”

Kiến Ninh liền nói: “Hoàng đế ca ca, ta không biết có nên nói cho người không.”

Khang Hy tò mò: “Đừng sợ, có gì mà không thể nói cho trẫm được.”

Kiến Ninh cúi đầu nói: “Nhưng mà Hoàng đế ca ca, người phải hứa với ta sau khi nghe xong không được sốt ruột.”

Khang Hy nói: “Được...Trẫm hứa sẽ không nóng nảy, ngươi nói đi.”

Kiến Ninh nghĩ một lát rồi mở lời: “Ta có một thứ phải giao cho Hoàng đế ca ca, lúc trước ta sợ đánh mất nên đã giấu trong quần áo...ta chỉ muốn nói là, cái người bảo ta đem thứ đó giao cho hoàng đế ca ca, ông ấy...ông ấy...”

Khang Hy nói: “Ông ấy có phải là nhân vật quan trọng mà Tiểu Quế Tử...Không, là Vi Tiểu Bảo nói không?”

Kiến Ninh nghe hần thay đổi xưng hô với Tứ gia, liền biết Tứ gia đã khôi phục thân phận, liền gật gật đầu, nói: “Vâng. Hoàng đế ca ca, người đoán xem ông ấy là ai?”

Khang Hy nói: “Trẫm có biết gì đâu mà đoán?”

Kiến Ninh cúi đầu nói: “Người này có quan hệ rất lớn với Hoàng đế ca ca và ta...” Nói tới đây, nàng nhin không được mà đau lòng, trong mắt rơm rớm lệ.

Con người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình. Huống chi Kiến Ninh kiên cường mạnh mẽ đến đâu cũng không thay đổi được sự thực nàng vẫn chỉ là một cô gái, giờ phút này nghĩ tới cha mẹ mình, nước mắt liền không cầm được.

Khang Hy nói: “Quan hệ rất lớn? Vậy...là ai?”

Kiến Ninh khịt khịt mũi, nói: “Hoàng đế ca ca, người không ngờ được đâu, Hoàng A Mã của chúng ta...Hoàng A Mã chưa chết.”

Khang Hy quá sợ hãi, đứng bật dậy lùi ra xa mấy bước, sau đó lại nắm lấy tay Kiến Ninh, nói: “Người nói cái gì? Hoàng A Mã không chết? Kiến Ninh, người đừng lừa trẫm!”

Hắn xiết tay nàng đến phát đau. Kiến Ninh liền nói: “Hoàng đế ca ca, ta lừa người làm gì? Đêm đó ta chẳng qua chỉ là ham vui mới dẫn binh lên núi, nào ngờ trông thấy trong chùa có một Lão hòa thượng...ông ấy mang lại cho ta cảm giác vô cùng thân thiết, vô cùng quen thuộc. Sau đó biết được đây chính là nhân vật mà đám Lạt ma muốn tìm, ta càng quan sát nhiều hơn, lại càng cảm thấy khuôn mặt ông ấy rất giống Hoàng đế ca ca. Đến tận khi ông ấy mang ta vào phòng riêng, ta mới biết được, thì ra Hoàng A Mã của chúng ta vốn không có chết, ông ấy chỉ xuất gia ở Thanh Lương Tự thôi.”

Khang Hy sau một hồi lâu im lặng mới nói: “Thì ra là thế, Hoàng A Mã...thật sự chưa chết?”

Kiến Ninh nói: “Ta lừa hoàng đế ca ca làm gì, Hoàng A Mã còn đem một quyển Tứ thập nhị chương kinh giao cho ta, bên trong có bút tích của ông ấy đề tặng riêng cho người. Hoàng đế ca ca, người phái người đi tới khách điểm đó, vào phòng ta từng ở lấy đi.”

Khang Hy nói: “Trẫm lập tức phái người đi...Không, trẫm lập tức muốn lên núi Ngũ Đài.”

Kiến Ninh thấy Khang Hy gấp gáp như vậy, liền nắm chặt tay hắn, nói: “Hoàng đế ca ca, người đừng vội mà!”

Khang Hy dừng bước, nhìn Kiến Ninh nói: “Hoàng A Mã không sao, người bảo trẫm bình tĩnh sao nổi, không, trẫm phải tận mắt trông thấy ông ấy.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người không được đi. Hoàng A Mã nói với ta, người là hoàng đế tốt, phải lấy thiên hạ làm trọng, lại bảo nếu người dám đi tìm ông ấy, ông ấy nhất định sẽ không gặp đâu.”

Khang Hy nghe Kiến Ninh nói vậy mới chậm rãi bình tĩnh lại, nói: “Kiến Ninh, Hoàng A Mã còn nói gì nữa không? Người nhất định phải kể hết cho trẫm.”

Kiến Ninh gật đầu, nói: “Hoàng A Mã biết Hoàng đế ca ca rất có tài, còn nói người giỏi hơn ông ấy, tương lai nhất định sẽ là minh quân, lưu danh thiên cổ, ông ấy...Ông ấy còn nói, nếu có thể mở ra thiên hạ thái bình, để dân chúng an cư lạc nghiệp là tốt nhất, nhưng nếu không được...nếu dân chúng không thích chúng ta, như vậy chúng ta có thể trở về quan ngoại.”

Khang Hy nhin không được rơi nước mắt, vội vàng nâng tay áo lên lau, nói: “Hoàng A Mã thật sự nói vậy sao?”

Kiến Ninh gật đầu, còn nói thêm: “Còn có quyển Tứ thập nhị chương kinh kia, Hoàng A Mã nói, muốn thống trị tốt, cứ làm theo bốn chữ ông ấy viết.”

Khang Hy nói: “Hoàng A Mã viết gì?”

Kiến Ninh do dự một lát, nói: “Hoàng đế ca ca, người tự nhìn đi. Người biết chữ viết của Hoàng A Mã mà, như vậy người sẽ tin ta nói thật.”

Khang Hy quả nhiên sai tâm phúc ra ngoài, dựa theo lời Kiến Ninh mà tìm đến đúng quán trọ, mang Tứ thập nhị chương kinh đi.

Khang Hy nhận được sách, quả nhiên thấy trên trang sách viết bốn chữ: “Vĩnh gia bất phụ” (vĩnh viễn không tăng thuế)

Khang Hy đã từng xem rất nhiều tấu chương của Thuận Trị, đương nhiên nhận ra đó chính là bút tích của Hoàng A Mã mình.

Khang Hy thầm nghĩ: “Biết Hoàng A Mã ở trên núi Ngũ Đài sống tốt, trầm cũng yên tâm. Hoàng A Mã muốn ta làm hoàng đế tốt, ta nhất định phải hoàn thành tâm nguyện của ông ấy, không thể làm ông ấy thất vọng được...Vĩnh viễn không tăng thuế...Hoàng A Mã, lời này nhi thần nguyện khắc ghi trong lòng, chờ nhi thần giải quyết xong chuyện trong cung sẽ đi vãn an ngài!”

Đi đi lại lại mấy ngày, cuối cùng cũng trở về kinh thành. Sau khi vào cung, Khang Hy liền tự mình đưa Kiến Ninh về Khôn Ninh cung, sau đó vội vàng quay lại Càn Thanh cung xử lý đám tấu chương tồn đọng chất cao như núi.

Mà Kiến Ninh như cá gặp nước, vui vẻ thoải mái, vừa vào Khôn Ninh Cung đã cười toe toét, vẫy tay với Tiểu quận chúa. Tiểu quận chúa thấy Kiến Ninh, vui mừng khôn xiết, nói: “Công chúa, người rốt cục đã về rồi!”

Kiến Ninh cười ha ha, nói: “Thế nào, mấy ngày không gặp, người có nhớ ta không?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Có chứ, đương nhiên nhớ rồi. Từ sau khi công chúa đi, chúng ta đều vô cùng lo lắng, ngày ngày trông ngóng người quay về.”

Kiến Ninh bảo ma ma chuẩn bị nước tắm rồi ngoái đầu nói với Mộc Kiếm Bình: “Thật sự rất nhớ ta sao?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Tất nhiên là thật rồi. Hoàng Thượng cũng vô cùng lo lắng cho công chúa. Lúc công chúa không ở đây, mỗi ngày Hoàng Thượng đều tới, nhìn giường của công chúa mà ngẩn người.”

Kiến Ninh cảm thấy những lời này có chút gì rất kì quái, liền nhìn Mộc Kiếm Bình, đã thấy khuôn mặt Tiểu quận chúa như trái cà chua, liền hỏi: “Mộc Mộc, Hoàng đế ca ca tới làm gì?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Hoàng Thượng đến hỏi xem công chúa có nói bao giờ về không...Hoàng Thượng thật sự rất quan tâm công chúa đó.”

Kiến Ninh chớp chớp mắt, lại hỏi: “Mộc Mộc, Hoàng đế ca ca nói chuyện với người sao?”

Mộc Kiếm Bình càng đỏ mặt hơn, lắp bắp nói: “Hoàng Thượng...Hoàng Thượng ngồi rất lâu, hẳn là nhầm chán...nên...nên mới hỏi ta đi theo công chúa từ lúc nào...ta...ta phải trả lời.”

Kiến Ninh vãn vãn cằm, nói: “Thật sự? Chỉ có một lần thôi?”

Mộc Kiếm Bình nghĩ nghĩ, lại ấp úng nói: “Là...là vài lần.”

Kiến Ninh hoảng sợ: “Mộc Mộc, Hoàng đế ca ca hỏi người những gì?”

Mộc Kiếm Bình nói: “Hoàng Thượng mỗi lần đều hỏi công chúa thích món gì, mê trò gì thôi...ta biết được thì trả lời.”

Kiến Ninh nhìn Mộc Kiếm Bình, gãi gãi đầu, nhíu mày suy nghĩ: “Tiểu quận chúa thật giống như đứa nhỏ đang trải qua mối tình đầu a. Biểu hiện này chẳng phải bắt đầu từ lần đầu tiên gặp Hoàng đế ca ca sao, chẳng lẽ nàng thích Khang Hy rồi? Lúc trước còn lo Mộc Kiếm Bình đi tìm mình, hẳn không thể mọc cánh bay ra khỏi cung, vậy mà lần này ta về một chữ cũng không đề cập đến? Lúc nhắc tới Hoàng đế ca ca mặt đỏ bừng...Chẳng lẽ...Chẳng lẽ thật sự có gian – tình? Nhưng mà...Hoàng đế ca ca có ý với Tiểu quận chúa không? Hẳn là không đi...Nếu như có, hẳn nhất định sẽ nói với ta...”

Kiến Ninh nghĩ không ra chuyện này, mà vừa lúc nước được mang đến, liền tạm thời quên đi.

Không nói đến Kiến Ninh đang hào hứng tắm rửa chuẩn bị đi vãn an Thái hậu mà quay

trở lại với Tứ gia. Lúc này Tứ gia đang ở Càn Thanh cung, mài mực cho Khang Hy phê tấu chương.

Qua hai canh giờ, Khang Hy mới ngừng bút, nhìn về phía Tứ gia, cười nói: “Người về Ngự Thiện Phòng dọn dẹp đồ đạc trước đi, trăm xong việc sẽ lập tức hạ chỉ khôi phục thân phận cho người, để người ra ngoài cung ở.”

Tứ gia gật đầu, lúc nghe tới chỗ “khôi phục thân phận” thì vô cùng cao hứng, nhưng lại biết phải dọn ra ngoài cung, hần không nhin được nhìn về phía Khang Hy, nói: “Hoàng Thượng...”

Khang Hy hỏi: “Sao vậy?” Thấy Tứ gia muốn nói lại thôi, hần liền nói: “Đừng nói người còn giấu trẫm chuyện gì nữa nhé?”

Tứ gia vội lắc đầu: “Không phải, chỉ là...nghĩ đến phải ra khỏi cung, không thể sớm chiều hầu hạ Hoàng Thượng, nô tài...cảm thấy có chút...”

Khang Hy thấy Tứ gia buồn bã, trong lòng vô cùng cảm động nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ đi đến trước mặt Tứ gia, vỗ vai: “Được rồi, không sao, cho dù người không được ở trong cung nhưng với tư cách là Ngự tiền thị vệ Phó tổng quản, người sau này vẫn có thể theo hầu trẫm mà.”

Tứ gia lúc này mới nói: “Nô tài tuân mệnh...” dừng một lát lại nói: “Mặc kệ thế nào, nô tài vẫn nguyện được đời đời hầu hạ Hoàng Thượng.”

Khang Hy thấy “Tiểu Quế Tử” khẩn thiết như vậy, liền cười: “Trẫm biết người trung thành rồi, mau mau đi thôi.”

Tứ gia ra khỏi Càn Thanh cung, quay trở lại Ngự Thiện Phòng. Đang sửa soạn lại đồ đạc, hần đột nhiên nghe tiếng Tiểu Kì Tử kêu lên: “Quế công công, thái hậu sai người mời công công tới.”

Tứ gia tim đập nhanh hơn, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, chỉ mở cửa nói: “Thái hậu phái người đến?”

Tiểu Kì Tử gật đầu, nói: “Thái hậu hình như có chuyện muốn tìm công công.”

Tứ gia liền nói: “Được, ta lập tức tới.”

Tứ gia đóng cửa phòng lại, sau đó đi theo thái giám Thái hậu phái tới về phía Từ Ninh cung. Bước vào trong tấm cung của Thái hậu, Tứ gia liền hành lễ.

Thấy hần tới, Thái hậu liền phát tay, nói: “Các người ra ngoài trước đi.” Sau đó, đám thái giám cung nữ trong Từ Ninh cung lần lượt bước ra, chỉ còn lại một mình Tứ gia trong phòng.

Lúc này, Thái hậu mới nói: “Tiểu Quế Tử, lâu ngày không gặp, người chạy đi đâu vậy? Nghe nói còn đi cùng Kiến Ninh nữa?”

Tứ gia mặt không đổi sắc, nói: “Nô tài phụng mệnh của Hoàng Thượng ra ngoài làm việc, trên đường tình cờ gặp công chúa.”

Thái hậu nói: “Hoàng Thượng sai người ra ngoài làm chuyện gì?”

Tứ gia nói: “Xin Thái hậu thứ tội, việc này trọng đại, không có lệnh của Hoàng Thượng, nô tài không dám nói.”

Thái hậu cười lạnh: “Bí mật thế sao? Ngay cả bản cung cũng không thể nói?”

Tứ gia cúi đầu: “Xin Thái hậu thứ tội.”

Hần vừa dứt lời, Thái hậu vốn đang ngồi trên ghế liền đứng bật dậy, khoan thai bước lại gần, trầm giọng nói: “Nếu như người không nói, ta sẽ giết người. Tiểu Quế Tử, ta hi vọng người là kẻ thông minh.”

Tứ gia ngẩng đầu, thấy trong mắt Thái hậu nồng đậm sát ý cũng không hoảng hốt, chậm rãi nói: “Thật ra lúc làm việc Hoàng Thượng giao, nô tài tình cờ đi ngang qua một nơi, tin rằng nơi này sẽ khiến Thái hậu cảm thấy hứng thú.”

Thái hậu thấy hần cười đắc thắng, một chút cũng không lo sợ thì khó hiểu, hỏi: “Nơi nào?”

Tứ gia nói: “Nơi này gọi là Thần Long đảo.”

Thái hậu cả kinh, vươn tay túm cổ Tứ gia, nói: “Tiểu Quế Tử, người vừa nói cái gì?”

Tứ gia nhú mày, lạnh giọng nói: “Mao Đông Châu, người không muốn thuốc giải Báo Thai dịch cân hoàn nữa sau. Mau buông tay ra.”

Thái hậu run rẩy, vội vàng buông tay, hoảng loạn hỏi: “Người...Làm sao người biết Thần Long đảo...Làm sao người biết Báo Thai dịch cân hoàn? Ngay cả tên của ta người cũng...” Nói tới đây, bà dừng lại, chần chừ: “Người...Rất cục người là ai...”

Tứ gia thần nhiên nói: “Mao Đông Châu, bởi vì người ở trong cung nên không biết Thần Long giáo đã xảy ra chuyện gì, ta có thể tạm thời bỏ qua. Nhưng bây giờ, nếu không muốn chết thì tốt nhất nên cung kính một chút.”

Thái hậu nghi hoặc vô cùng, nói: “Ta không hiểu người đang nói gì.”

Tứ gia nói: “Không sao, giờ biết cũng không muộn.”

Thái hậu đang ngây người, lại nghe bên ngoài có người nói: “Thuộc hạ tới chậm, xin giáo chủ thứ tội!”

Thái hậu quá sợ hãi, lắp bắp: “Cái này...Đây là...”

Tứ gia lại nói: “Tới đúng lúc lắm, người vào đi!”

Tứ gia vừa dứt lời, một bóng đen không tiếng động lẳng lặng bước vào, chính là Lục Cao Hiên.

Thái hậu cả kinh: “Quân sư!”

Lục Cao Hiên đứng bên cạnh Tứ gia, nghiêm mặt quát: “Mao Đông Châu, nhìn thấy giáo chủ sao còn không quỳ xuống, chẳng lẽ người muốn ném thữ mùi vị của hồ rấn sao?”

Thái hậu quá sợ hãi, tuy rằng không biết tiểu thái giám này tại sao lại trở thành giáo chủ, nhưng cũng hiểu Lục Cao Hiên không dám nói dối, vì vậy liền quỳ xuống đất, nói: “Thuộc hạ không biết nên đã mạo phạm giáo chủ, xin giáo chủ tha tội!”

Tứ gia nói: “Không cần kinh hoàng. Người không biết không có tội. Nếu ta là người, ta nhất định cũng sẽ không tin.” Nói xong, hắn liền nhìn về phía Lục Cao Hiên, nói: “Làm phiền Lục tiên sinh.”

Lục Cao Hiên nói: “Thuộc hạ vốn định sai người thông báo cho Mao Đông Châu, nhưng sợ bọn họ chậm trễ, cũng sợ Mao Đông Châu không tin, hơn nữa thân phận giáo chủ đặc biệt, càng ít người biết mới tốt, vì vậy thuộc hạ vội đích thân tới đây. May mà vẫn kịp, nếu không...”

Tứ gia thấy Lục Cao Hiên làm việc chu đáo, liền gật gật đầu, lại nói: “Người rời khỏi Thần Long đảo, vậy chuyện trong giáo ai xử lý?”

Lục Cao Hiên nói: “Tô Thuyên đang cai quản mọi chuyện. Có Bàn đầu đà phụ giúp nàng, mấy Long sứ mới bổ nhiệm cũng không tệ, vì vậy xin giáo chủ đừng lo.”

Hai người một hỏi một đáp, mà Mao Đông Châu đứng một bên càng lúc càng khiếp hãi. Nàng biết “Tô Thuyên” là tên giáo chủ phụ nhân, vậy mà hiện giờ Lục Cao Hiên tùy tiện nói ra không chút sợ hãi, có thể thấy được ngôi giáo chủ quả nhiên đã đổi chủ.

Lục Cao Hiên dứt lời, Tứ gia gật đầu nói: “Ở đây không sao nữa rồi, người trở về đảo tiếp tục lo liệu công chuyện đi.”

Lục Cao Hiên nói: “Thuộc hạ tuân mệnh. Giáo chủ, còn có một chuyện thuộc hạ muốn bẩm báo. Gần đây, thuộc hạ đã chế ra mấy loại thuốc mới, xin dâng lên giáo chủ. Trong này đã ghi rõ công dụng và đặc tính của thuốc, khi nào giáo chủ rảnh rồi có thể xem. Còn đây là pháo sáng truyền tin, nếu giáo chủ cần chúng thuộc hạ, chỉ cần bắn nó về phía chân trời, nhất định sẽ có người của Thần Long đảo xuất hiện.”

Nói xong, Lục Cao Hiên liền lấy đồ từ trong tay áo ra, cung kính hai tay dâng lên Tứ gia. Tứ gia mỉm cười: “Lục tiên sinh quả nhiên chu đáo.”

Lục Cao Hiên thấy Tứ gia nhận xong rồi, mới quay lại nói với Thái hậu: “Mao Đông Châu, Vi công tử chính là giáo chủ mới của giáo chúng ta, nếu người dám vô lễ...kết cục thế nào thì người tự biết.”

Thái hậu không dám nhiều lời, vội nói: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Lục Cao Hiên nói xong, cúi đầu chào Tứ gia rồi nhanh như chớp biến mất.

Tứ gia thấy hần rời đi, mới quay đầu nhìn Thái hậu. Thái hậu quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy, nơm nớp lo sợ nói: “Thuộc hạ không biết giáo chủ giá lâm, xin giáo chủ tha mạng!”

Tứ gia trong lòng không được tự nhiên. Dù rằng biết người trước mặt mình không phải là thái hậu chân chính, nhưng thấy người mặc quần áo thái hậu quỳ lạy mình cũng có chút không đúng phép tắc, vì thế liền nói: “Chuyện đã qua thì cho qua, ta không muốn nhắc lại. Mao Đông Châu, ta chỉ muốn biết một việc...”

Thái hậu nói: “Giáo chủ muốn biết điều gì ạ? Thuộc hạ tuyệt đối nếu biết không dám giấu nửa lời.”

Tứ gia gật đầu, nói: “Điều ta muốn biết là, thái hậu chân chính hiện giờ ở đâu. Còn nữa...” Hần chần chừ một lát, rốt cục cũng nói ra. “Công chúa, nàng là dòng giống hoàng tộc, hay là...”

61. Chương 61: Tình Mẹ Bao La

Mao Đông Châu đang quỳ sắc mặt tái mét, thân thể run rẩy hồi lâu mới nói: “Giáo chủ...vì sao giáo chủ lại hỏi điều này?”

Tứ gia lạnh lùng nói: “Ta hỏi thì người trả lời, nhớ là đừng nói dối.”

Hần thân là Ung Chính đế, tất nhiên nói chuyện mang theo uy lực vô cùng, hơn nữa hiện lại còn mang danh giáo chủ Thần Long giáo...Mao Đông Châu sợ hãi không thôi, không dám ngẩng đầu lên, thầm nghĩ: “Vì sao giáo chủ lại hỏi cái này? Nha đầu Kiến Ninh không phải có quan hệ rất tốt với hần sao...Khoan đã, lần trước hần còn không dám hung hăng với ta, vậy mà lần này đã là giáo chủ, xem ra chuyện thay ngôi đổi chủ trong giáo mới diễn ra gần đây...Như vậy chẳng phải là thủ đoạn của người này quá ỉn rồi sao, chưa đến chục ngày đã thu phục được giáo chúng trên đảo, ngay cả giáo chủ phụ nhân và Lục Cao Hiên cũng cam nguyện phục vụ cho hần...Nhưng sao hần lại muốn hỏi Kiến Ninh? Chẳng lẽ hần đã biết Kiến Ninh là con của ta và Sấu đầu đà rồi sao?...Không đúng, kẻ biết chuyện là Liễu Yên và Đặng Bình Nam đã chết rồi, cho dù ta không nói giáo chủ cũng không thể biết được...Nếu ta nói...Ta và Sấu đầu đà ở trong Thần Long giáo đã khổ như vậy rồi, chẳng lẽ ông trời muốn con gái ta cũng không ngóc đầu lên được hay sao?”

Mao Đông Châu đang miên man suy nghĩ thì Tứ gia lại nói: “Người còn không mau nói?”

Mao Đông Châu cắn răng, trong lòng tự nhủ: “Mặc kệ...Ta bây giờ cứ khẳng khẳng Kiến Ninh là công chúa hoàng tộc, như vậy giáo chủ muốn xuống tay với nàng cũng phải suy tính nhiều hơn. Kiến Ninh, Kiến Ninh à, mẹ chỉ muốn con được cả đời bình an, ăn sung mặc sướng mà thôi, hy vọng con hiểu cho tâm tư của mẹ...”

Nghĩ đến đây, Mao Đông Châu không khỏi rơm rớm lệ, run rẩy nói: “Giáo chủ...Giáo chủ đã hỏi, thuộc hạ không dám giấu diếm...Thái hậu thực...nàng, đã bị thuộc hạ giết chết rồi! Về phần công chúa...nàng, nàng đích thực là con của Thái hậu và Thuận Trị lão hoàng đế.”

Tứ gia nghe xong, nhin không được nhú mày, lại nói: “Người nói thật chứ?”

Mao Đông Châu nói: “Thuộc hạ tuyệt đối không dám dối gạt giáo chủ!”

Tứ gia nói: “Người nếu đã giết thái hậu thực, thì tại sao lại tha mạng cho Kiến Ninh công chúa?”

Mao Đông Châu nói: “Giết thái hậu thực là vì bà ta đã hết giá trị lợi dụng, nhưng nếu công chúa tự nhiên chết, thuộc hạ sợ người khác sẽ hoài nghi. Hơn nữa, thuộc hạ nghĩ giữ lại mạng của công chúa rồi đối tốt với nàng, sẽ chính là bùa hộ mạng nếu chẳng may lộ chuyện. Giáo chủ cũng biết Hoàng thượng rất tốt với Kiến Ninh...cho nên Kiến Ninh với thuộc hạ mà nói, chỉ là một quân cờ mà thôi.”

Tứ gia nhíu mày càng sâu, nhìn Mao Đông Châu đang quỳ rạp, thầm nghĩ: “Bà ta nói đúng, như vậy...nàng thực sự chảy dòng máu Ái Tân Giác La?...Vậy chẳng phải chính là hoàng cô nãi nãi của ta sao, ta đây...Ta...”

Tứ gia biết được thân thể của Kiến Ninh, nửa an tâm, nửa lại cảm thấy mất mát, nhất thời cũng không biết khi hỏi ra câu kia, bản thân đang chờ đợi đáp án thế nào.

Mao Đông Châu thấy Tứ gia trầm ngâm không nói, sợ Tứ gia không tin, đang muốn thuyết phục thì lại nghe có người bên ngoài nói: “Kiến Ninh công chúa cầu kiến!”

Mao Đông Châu vừa nghe, lập tức đứng dậy, mà Tứ gia cũng rất ăn ý lùi lại mấy bước

Mao Đông Châu trong lòng không yên, liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, thấy hấn ngoan ngoãn cúi đầu đứng một góc, quả thực là khác xa với vừa rồi, không khỏi thở dài: “Thần Long giáo đổi vị giáo chủ này, cũng không biết là tốt hay xấu. Đừng thấy hấn còn trẻ, người này làm việc còn hơn xa Hồng giáo chủ kia...Kiến Ninh ngốc à, rốt cục con bị hấn lừa con có biết không? Chỉ hy vọng hấn nể tình Kiến Ninh đối tốt với hấn mà tha cho...Nếu không, cho dù phải liều mạng, ta...”

Mao Đông Châu ở trong Thần Long giáo là kẻ nổi danh máu lạnh, giết người không ghê tay, chỉ riêng đối với con gái bà mới lộ ra vẻ từ ái, thực giống như người ta nói “Hổ dữ không ăn thịt con.”

Sau đó, Kiến Ninh chạy ào vào, lớn tiếng gọi: “Mẫu hậu, mẫu hậu! Ta đã về rồi.”

Mao Đông Châu nghe thấy giọng nói quen thuộc, mắt không khỏi đỏ lên. Kiến Ninh ôm lấy bà, kêu to: “Mẫu hậu, Kiến Ninh đã về rồi!”

Mao Đông Châu lên nhìn Tứ gia, thấy hấn vẫn cúi đầu không tỏ thái độ gì mới dám mỉm cười, vỗ vỗ lưng Kiến Ninh, nói: “Được rồi, về thì về, sao lại gào lên như vậy, chẳng có chút phong thái công chúa nào cả. Nếu để người ngoài nhìn thấy thì nhất định sẽ chê cười!”

Kiến Ninh ngẩng ra, quay đầu nhìn quanh, thấy Tứ gia đứng trong góc, liền nói: “Tiểu Quế Tử ở đây ạ?”

Tứ gia vẫn cúi đầu, nói: “Hồi bẩm công chúa, đúng là nô tài.”

Kiến Ninh nhìn Mao Đông Châu, lại nhìn Tứ gia, hỏi: “Mẫu hậu, tại sao Tiểu Quế Tử

lại ở đây?”

Mao Đông Châu nói: “Cái này...Là ta nghe nói Tiểu Quế Tử đã chăm sóc cho người khi ra khỏi cung, vì vậy gọi hấn tới hỏi chuyện...khen ngợi hấn.”

Kiến Ninh thấy bà nói năng miễn cưỡng, ánh mắt lại không ngừng nhìn Tứ gia, liền biết sự tình có biến, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra ngây thơ khờ dại, nói: “Đúng vậy, mẫu hậu, Tiểu Quế Tử đối với ta rất tốt...nhưng mà mẫu hậu không cần khen hấn đâu, hoàng đế ca ca đã nói sẽ ban thưởng cho hấn rồi. Nếu người lại thưởng thêm, như vậy không phải hấn được lời sao?”

Mao Đông Châu cười nói: “Hoàng Thượng cho là việc của Hoàng Thượng, ta ban thưởng là việc của ta. Được rồi, Tiểu Quế Tử, không còn chuyện gì nữa, người ra ngoài đi.”

Tứ gia nói: “Nô tài tuân mệnh. Nô tài xin phép cáo lui.”

Mao Đông Châu nhìn Tứ gia rời đi, liền nắm chặt tay Kiến Ninh, nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, thân thể run lấy bẩy.

Kiến Ninh kinh ngạc hỏi: “Mẫu hậu...Người làm sao vậy?”

Mao Đông Châu nuốt nước mắt vào trong, cố gắng nói: “Không, không sao...Mẫu hậu cảm thấy ngực hơi đau, nhưng mà có người ở đây thì tốt rồi.”

Kiến Ninh thấy bà như thế, càng tin vào suy đoán của bản thân. Mao Đông Châu lại nói: “Kiến Ninh, người gây đi, xem ra ở bên ngoài đã phải chịu khổ rồi.”

Kiến Ninh đỡ Mao Đông Châu ngồi lên giường, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh, nói: “Mẫu hậu, người yên tâm, ta cũng không chịu khổ gì đâu. Nhưng thấy mẫu hậu lo lắng như vậy, Kiến Ninh xin thề, sau này ta sẽ không chạy loạn bên ngoài nữa. Nhất định sẽ ở bên cạnh mẫu hậu.”

Mao Đông Châu gật đầu: “Người thực ngoan, Kiến Ninh...Người là người duy nhất mà mẫu hậu...không nỡ bỏ lại...”

Kiến Ninh nói: “Kiến Ninh biết mẫu hậu thương con.” Nói xong, nàng vùi đầu vào lòng Mao Đông Châu, thầm nghĩ: “Nhất định lão Tứ đã nói gì đó rồi, nếu không tại sao Thái hậu lại khác thường như vậy? E rằng lão Tứ đã biết thân phận của Thái hậu, cho nên Mao Đông Châu mới không dám ra tay giết hấn...Nguy rồi, chẳng lẽ lão Tứ hỏi xuất thân của ta sao? Liệu Thái hậu có khai ra ta là con của bà và Sấu đầu đà không?”

Kiến Ninh trong lòng hỗn loạn, nhớ tới ánh mắt kỳ lạ của Tứ gia trước khi ra khỏi Từ Ninh cung, lại nghĩ: “Chết rồi, sao ta lại quên mất...Hiện giờ lão Tứ là giáo chủ Thần Long giáo, như thế chính là cấp trên của Thái hậu rồi, chuyện trong Thần Long giáo, hấn sao có thể không biết...như vậy, mấu chốt chỉ là nằm ở Thái hậu, rốt cục bà đã nói những gì.”

Nghĩ đến đây, Kiến Ninh run run rẩy rẩy, sợ đến nỗi muốn lập tức bỏ chạy khỏi cung. Đúng lúc này, Mao Đông Châu lại nói: “Kiến Ninh, lần này con ra ngoài, lúc Hoàng đế ca ca tìm thấy con thì có mất hứng hay không?”

Kiến Ninh nỗ lực ổn định tinh thần: “Không có đâu mẫu hậu, Hoàng đế ca ca rất quan tâm tới ta, còn tự mình đưa ta hồi cung.”

Mao Đông Châu vừa lòng gật đầu: “Đúng vậy, Hoàng Thượng từ trước tới giờ đều thương muội muội ruột của mình.”

Tiếng “muội muội ruột của mình” khiến Kiến Ninh cảm thấy ngỡ ngàng, dường như Thái hậu có ý muốn nhắc nhở nàng điều gì đó.

Mao Đông Châu im lặng một lát mới chậm rãi nói tiếp: “Hoàng Thượng tuy còn nhỏ, nhưng cũng thể hiện ra là người có dã tâm, có thủ đoạn. Con đừng nói xen vào, ta nhìn Hoàng Thượng lớn lên, tính tình hấn thế nào ta hiểu rõ nhất, vì thế thấy hấn thương người như vậy ta cũng an tâm, chẳng qua...con phải biết câu này ‘gần vua như gần cọp’.”

Kiến Ninh ngắt ra: “Mẫu hậu? Người...tại sao lại nói điều này với ta?”

Mao Đông Châu nói: “Hoàng Thượng hiện giờ thương người, nhưng tương lai mà nói, ví dụ như hấn lập hậu, như vậy sủng ái với người cũng sẽ dần phai nhạt. Hoặc là...vì một chuyện nào đó, Hoàng Thượng sẽ không còn yêu thương người nữa. Tóm lại, Kiến Ninh, người phải nhớ kỹ lời của mẫu hậu, người có tình cảm tốt với Hoàng Thượng là chuyện tốt, nhưng...cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Hoàng Thượng. Nhất định phải cẩn thận, làm gì cũng phải nhìn trước ngó sau.”

Kiến Ninh kinh ngạc ngẩn người. Nàng thông minh như vậy, sao có thể không nhận ra ý của Mao Đông Châu? Mao Đông Châu rõ ràng đang muốn cảnh cáo nàng, hơn nữa, nghe giống như...sắp sửa phát sinh một chuyện gì đó.

Mao Đông Châu không phải là mẹ nàng, nhưng luôn mồm kêu “mẫu hậu” thành quen, mà bà đối với nàng rất tốt, Kiến Ninh cũng không phải là kẻ vô cảm, sao có thể không yêu mến bà đây?

Kiến Ninh miên man suy nghĩ, lát sau mới chần chừ nói: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người sao lại nói vậy...Kiến Ninh, Kiến Ninh cảm thấy rất sợ, có thể có chuyện gì sắp xảy ra hay không?”

Mao Đông Châu lắc đầu, cười khổ, thầm nghĩ: “Nha đầu này sinh ra trong cung, trước giờ chưa từng hiểu rõ chuyện đời...Giáo chủ mới lại thủ đoạn như vậy, tuy rằng hiện giờ ta lừa được hấn, nhưng tương lai thế nào ta thực không tưởng tượng ra được...Nếu chẳng may xảy ra chuyện, chỗ dựa duy nhất của nàng chỉ có mình Hoàng đế, nhưng mà Hoàng Thượng...”

Mao Đông Châu nói: “Tóm lại, người phải nhớ kỹ một câu, mẫu hậu...có làm gì cũng là vì muốn tốt cho người. Trên đời này, chỉ có duy nhất mẫu hậu không bao giờ hại người.”

Kiến Ninh bật khóc, thút thít nói: “Mẫu hậu...Ta biết mẫu hậu rất tốt với ta.” Nàng ôm Mao Đông Châu, Mao Đông Châu cũng ôm lấy nàng, nhất thời cũng rơi lệ.

Mao Đông Châu lén lau nước mắt đi, lại hỏi: “Đúng rồi, Kiến Ninh, mẫu hậu có một chuyện muốn hỏi người, người phải thành thật trả lời mẫu hậu.”

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu muốn hỏi gì ạ?”

Mao Đông Châu nói: “Kiến Ninh, ngươi và Tiểu Quế Tử có phải rất thân thiết không?”

Kiến Ninh giật mình, gật đầu nói: “Tiểu Quế Tử chơi rất vui, Kiến Ninh với hắn có thể coi là bạn bè.”

Mao Đông Châu gật đầu: “Vậy ngươi nói ấu hậu, lần này ra ngoài, hắn rốt cục đã làm những gì?”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Aizz, vai diễn này của ta chính là kẻ lừa đảo có phải không. Lừa lão Tứ, lừa Khang Hy, giờ ngay cả Thái hậu cũng phải lừa. Aizz...cái gì cũng không thể nói, lão nương sắp phát điên rồi.”

Trong lòng tuy rằng chửi bới một trận, nhưng ngoài mặt Kiến Ninh không thể hiện gì, chỉ nói chuyện lên núi Ngũ Đài gặp Lạt ma, chính mình dẫn binh cứu Tứ gia, sau đó bị một đám người bắt cóc.

Mao Đông Châu sau khi nghe xong, chỉ hỏi: “Kiến Ninh, ngươi có biết kẻ bắt cóc các ngươi là người nào không? Sau đó các ngươi đi đâu?”

Kiến Ninh nói: “Tiểu Quế Tử nói đây là người của đám Lạt ma muốn báo thù...Ta cũng không biết mình bị đưa tới đâu, chỉ biết chỗ đó rất nhiều rắn. Ta vừa thấy rắn đã sợ đến bất tỉnh luôn, sau đó cả người mơ mơ màng màng. Cũng may có Tiểu Quế Tử ở đó chăm sóc ta, tóm lại hắn bảo gì ta làm vậy, nếu không ta chẳng biết có thể quay về gặp mẫu hậu nữa không.”

Kiến Ninh đổ hết mọi chuyện lên đầu Tứ gia, để đề phòng Mao Đông Châu có hỏi ra chuyện “Ninh Vô Song” thì cũng sẽ nghĩ rằng nàng làm vậy là bị Tứ gia giật dây.

Nghe Kiến Ninh nói, Thái hậu liền biết chắc bọn họ đã tới Thần Long đảo, trầm nghĩ: “Aizz, xem ra cũng may nhờ có vị giáo chủ mới này, nếu không chẳng may Hồng An Thông biết Kiến Ninh là công chúa, thì chẳng phải sẽ ban ‘Báo Thai dịch cân hoàn’ cho nó sao? Aizz...”

62. Chương 62: Vi Giáo Chủ Trần Trọc Mất Ngủ

Bởi vì Tứ gia nói không biết chuyện của Thuận Trị đế, mà Kiến Ninh lại nói lão hoàng đế không muốn có người quấy rầy việc tu hành của mình, cho nên Khang Hy cũng không giống như nguyên tác, sai “Tiểu Quế Tử” thay mình xuất gia hầu hạ lão hoàng đế.

Ngày hôm sau, Khang Hy liền hạ chỉ, công bố thân phận của Tứ gia. Lập tức, Sách Ngạch Đồ, Đa Long, Nạp Lan Minh Châu và Khang thân vương đều vui mừng khôn tả. Bọn họ có quan hệ rất tốt với Tứ gia, lúc trước còn tưởng rằng cho dù người này có được sủng ái thế nào thì cũng chỉ có thể lên tới chức Tổng quản thái giám. Ai ngờ hắn lại không phải thái giám chân chính, có thể thấy tương lai sáng láng không cần nói. Để ăn mừng chuyện này, Khang thân vương liền mở tiệc trong phủ, sai người mời Tứ gia tới cùng chúc mừng.

Tứ gia cởi bỏ quần áo thái giám, thay vào quan phục, nghiêm nhiên trở thành trọng thần trẻ tuổi trong triều. Aizz, cuối cùng cũng được ngẩng cao đầu!

Mọi người vây quanh Tứ gia chúc tụng không ngừng. Khang Thân vương nói: “Ta là cự thần trong triều, chứng kiến bao sự đổi thay, nhưng phải nói là không ai có thể sánh với Vi đại nhân, thăng quan tiến chức vèo vèo, quả là tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng a.”

Sách Ngạch Đồ cũng cười: “Đúng vậy, hơn nữa, Vi huynh đệ không chỉ được hoàng thượng tin dùng, ngay cả thái hậu...công chúa cũng rất tin tưởng. Lần này công chúa xuất cung, nghe nói chính là vì đi tìm Vi huynh đệ. Ta nói này, không chừng tương lai Vi huynh đệ còn có thể làm phò mã nữa đó.”

Tứ gia ngẩn ra, cảm thấy về vai vế là không được, nhưng trong lòng lại thoải mái vô cùng, vội vàng ho khan một tiếng, tỉnh táo nói: “Sách đại ca đừng nói lung tung, chỉ là chuyện đồn thổi vớ vẩn thôi.”

Đa Long đứng bên cạnh nói xen vào: “Ta nghe hai vị huynh đệ đi theo Vi đại nhân nói, công chúa đối với Vi đại nhân rất tốt! Vi đại nhân lần này lại lập công lớn, cho nên ta nghĩ lời của Sách đại nhân...cũng chưa chắc không thể thành sự thực.”

Khang thân vương cẩn thận nhắc nhở: “Việc này mặc dù có thể, nhưng không thể lộ ra ngoài...Hoàng Thượng yêu thương công chúa như vậy, không chừng đã có dự tính cho tương lai rồi. Chúng ta nếu nói ra ngoài, e rằng nếu Hoàng Thượng biết sẽ không vui, lại ghét bỏ Vi huynh đệ thì không tốt.”

Mọi người nghe Khang thân vương nói có lí, vội vàng gật đầu lia lịa. Tứ gia lại đột nhiên nghĩ tới một việc, hơi nhũn mày, trong lòng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Tứ gia vốn không phải loại thích ăn chơi hưởng lạc, vì vậy chỉ xã giao với các vị đại thần một hồi liền xin cáo từ.

Hắn trong lòng nặng trĩu tâm sự quay trở về phủ, đã thấy một cô gái đứng chờ sẵn, nói: “Tiểu Bảo, người về rồi sao? Sao vậy, người đang nghĩ gì vậy?” Người này không phải ai xa lạ mà chính là Song Nhi.

Lúc Tứ gia quay về kinh đã bảo Song Nhi giả trang làm thị vệ đi theo. Hiện giờ hắn đã có phủ riêng, tất nhiên là mang Song Nhi đi, để nàng khôi phục thân phận làm nha hoàn trong phủ.

Tứ gia không yên lòng, nói: “Không có gì...chỉ là ta đang nghĩ tới một chuyện.”

Song Nhi thản nhiên cười, nhìn Tứ gia, nói: “Tiểu Bảo, người không nói ta cũng biết, người nhất định là nghĩ tới Ninh...Ninh cô nương phải không?”

Tứ gia ngẩn ngơ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ biểu hiện của ta lại rõ ràng như thế, ngay cả một tiểu nha đầu thuần khiết như Song Nhi cũng nhìn ra được?”

Hắn không biết rằng, Song Nhi tuy thuần khiết, nhưng lại vô cùng quen thuộc với Vi Tiểu Bảo ham mê nữ sắc trước đây. Một đường từ núi Ngũ Đài đến Thần Long đảo, Tứ

gia đối với Kiến Ninh thế nào nàng thấy rất rõ, vì vậy chỉ nghĩ Tứ gia đam mê sắc đẹp của Kiến Ninh, không ngờ nói lung tung mà lại trúng tâm sự của Tứ gia.

Tứ gia nói: “Người sao lại biết...ta đang nghĩ tới nàng?”

Song Nhi thấy mình đoán đúng, vô cùng cao hứng, liền nói: “Tâm tư của người tất nhiên ta biết rồi. Tiểu Bảo, người đối tốt với Ninh cô nương như vậy, có phải rất thích nàng không?”

Trước giờ chưa ai hỏi Tứ gia như vậy, bởi thân phận của Kiến Ninh là công chúa, mà mọi người chỉ biết Tứ gia là “thái giám”, cho nên hai bọn họ đối với nhau thế nào thì trong mắt người khác cũng chỉ là “hơi có chút ám muội” mà thôi. Mà Tô Thuyên tuy nói hai người là kẻ hữu tình, nhưng Tứ gia trong lòng luôn đề phòng nàng, vì vậy cũng không quá tin tưởng.

Bởi vậy chính bản thân Tứ gia cũng là tỉnh tỉnh mê mê, hiện giờ Song Nhi nói toạc ra như vậy, khiến hắn chấn động trong lòng, sau đó lại lo lắng, nhũn mày nhìn Song Nhi.

Song Nhi vốn đang cười, bỗng nhiên thấy Tứ gia trợn mắt nhìn mình, mang theo vài phần không giận tự uy thì ngẩn ra, sợ tới mức co rúm lại, vội vàng cúi đầu, nhìn trộm Tứ gia một hồi mới dám lí nhí nói: “Tiểu...Tiểu Bảo, ta nói sai rồi sao?”

Song Nhi trước giờ chưa từng thấy một “Vi Tiểu Bảo” như thế này, tựa như con mèo thân thiện đã biến thành con cọp dữ tợn.

Tứ gia lúc này mới phát hiện ra bản thân vừa vô tình để lộ ra thói quen kiếp trước, liền chậm rãi cười, nói: “Sao vậy...Ta chỉ tò mò sao người biết mà thôi?”

Song Nhi thấy hắn cười, mới thở phào nói tiếp: “Ta đương nhiên biết. Tiểu Bảo, người đối với Ninh cô nương tốt như vậy cơ mà. Ninh cô nương đã nói với ta, người bởi vì cứu nàng mà bị rấn cắn, như vậy còn không phải là vì người thích nàng sao? Người trước kia rất sợ rấn, có lần nhìn thấy một cây cỏ lười rấn mà òa khóc rất lâu, vậy mà lại vì Ninh cô nương mà xông vào bầy rấn...”

Tứ gia cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, vội hỏi: “Người...Sao ngay cả chuyện đó người cũng biết?”

Song Nhi cười: “Đương nhiên là ta biết, lúc ở trên đảo về, Ninh cô nương đã kể cho ta nghe.”

Tứ gia nhin không được mỉm cười, thầm nghĩ: “Người kia...cũng còn có chút lương tâm.” Lại nhin không được hỏi: “Nàng...còn nói gì nữa không?”

Song Nhi nói: “Ninh cô nương rất quan tâm người, đúng rồi, Tiểu Bảo, vết thương trên đùi người sao rồi?”

Tứ gia nói: “Không sao, ta uống thuốc giải rồi.”

Song Nhi nói: “Ta thấy Ninh cô nương hình như cũng rất thích người...”

Tứ gia nghe xong câu này, cảm thấy cả người lâng lâng, lại không nói rõ ra được là hưng phấn hay lo lắng.

Tứ gia đang định hỏi Song Nhi tại sao biết Kiến Ninh thích mình thì lại nghe Song Nhi nói: “Đúng rồi, Tiểu Bảo, người bế Ninh cô nương đi là ai vậy? Ta cảm thấy...hắn với Ninh cô nương có vẻ rất thân mật.”

Tứ gia nghe nàng nhắc tới Khang Hy, nhất thời run lên, trong lòng bỗng nhiên nguội lạnh, nhú mào nói: “Hắn...Hắn là đại nhân vật.”

Song Nhi nói: “Đại nhân vật? So với Tiểu Bảo còn lớn hơn sao?”

Tứ gia gật đầu. Song Nhi lại nói: “Ta cảm thấy hắn cũng thích Ninh cô nương a.”

Tứ gia kinh hãi, thốt lên: “Sao có thể thế được?”

Hắn nói mà như quát, khiến Song Nhi sợ tới nhảy dựng lên, không dám hé răng nói gì thêm. Tứ gia trong lòng không những lặp lại lời Song Nhi nói vài lần, rốt cục từ từ nói: “Người...đừng nghĩ lung tung! Hắn không thể thích Ninh cô nương, ừm...nói chung là không phải là loại tình cảm nam nữ như người nghĩ.”

Song Nhi có chút bất an, lú lú nói: “Thực xin lỗi, Tiểu Bảo, ta chỉ thấy hắn ôm Ninh cô nương thân mật như vậy...Ta chưa từng thấy ai ôm Ninh cô nương cả...nên mới...”

Những lời này càng nghe càng khó chịu, Tứ gia liền đứng bật dậy, lạnh lùng nói: “Là người không biết, người kia chính là ca ca của Ninh cô nương, đương nhiên rất thân thiết với nàng rồi. Loại tình cảm này không thể là tình cảm nam nữ được, hiểu chưa?”

Nói xong, trong lòng Tứ gia lại càng buồn bực hơn, thầm nghĩ: “Ta...ta giải thích chuyện này với một tiểu nha đầu làm cái gì?”

Song Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhin không được mỉm cười, nói: “Thì ra là như vậy, thế ta an tâm rồi.”

Tứ gia ngạc nhiên nói: “Người an tâm cái gì?”

Song Nhi cười: “Ta còn sợ vị đại nhân vật kia sẽ tranh Ninh cô nương với Tiểu Bảo. Bây giờ thì tốt rồi, hắn là ca ca của Ninh cô nương, vậy Tiểu Bảo, người có thể trực tiếp bàn chuyện cưới hỏi với Ninh cô nương rồi.” Nàng vui mừng xong, nghĩ tới một chuyện, ngăn ra: “Tiểu Bảo, người còn chưa nói cho ta biết, tình cảm của người dành cho Ninh cô nương có phải là tình yêu nam nữ hay không?”

Tứ gia dở khóc dở cười: “Được rồi, chuyện này để sau hẵng nói, ta mệt rồi, người cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Song Nhi thấy hắn không đáp thì không hỏi nữa, ngoan ngoãn quay về phòng.

Tứ gia vừa đi vừa suy tính, một mặt, hắn cười tiểu nha đầu kia nói năng lung tung, mặt khác, đáy lòng lại âm thầm nghĩ: “May mà người kia là con thân sinh của lão hoàng đế, nếu không...chẳng phải là tiểu nha đầu kia đoán trúng rồi sao? Hoàng A Mã thực sự thích Kiến Ninh ư?” Nghĩ đến đây, hắn bật cười, “Ta thật là hồ đồ, nếu nàng không phải là cốt nhục hoàng gia thì Hoàng A Mã sao có thể thích nàng được. Hơn nữa nếu nàng không phải dòng giống hoàng tộc, ta há có thể để nàng tồn tại?” Nghĩ đến đây, trong mắt hắn hơi có chút đờ đờ sắc sát khí.

Tứ gia trầm ngâm hồi lâu, trở về phòng, lại ngơ ngác nghĩ: “Nhưng nếu nàng thật sự không phải là cốt nhục của lão hoàng đế, vậy giữa ta và nàng, đó đâu phải là trái luân thường đạo lý. Nếu như vậy, chẳng phải những lời vừa rồi Khang Thân Vương, Sách Ngạch Đồ nói có thể dễ dàng thành sự thực sao?” Tưởng tượng ra Kiến Ninh mỉm cười, trong con mắt lóe lên vẻ gian xảo, Tứ gia cũng không tự chủ được mà nhếch miệng lên.

Hắn cứ mơ màng trong vui sướng như vậy đến tận khi ngồi lên giường, Tứ gia lại lo lắng: “Thật ra, hiện giờ thân thể này của ta cũng không phải là của lão Tứ, thế thì có quan hệ gì với nàng đâu, ít nhất là về mặt huyết thống cũng không liên quan...Khoan đã, làm, làm sao mà nghĩ tới nghĩ lui đều là nàng?”

Tứ gia nhú mào, buông màn giường nằm xuống, lại kinh hãi nhớ lại chuyện vừa rồi hắn nhớ tới trong yến tiệc.

Đó là chuyện kiếp trước hắn nghe người ta nói, Hoàng cô nãi nãi Kiến Ninh công chúa được ban hôn cho Ngô Ứng Hùng, gả đi nơi Vân Nam xa xôi để trấn an Bình Tây Vương Ngô Tam Quế. Hiện giờ tuy rằng thân phận nàng có thay đổi, nhưng chuyện này...liệu có thay đổi không?

Nghĩ tới đây, tất cả vui sướng lo lắng trong lòng Tứ gia đều tiêu tan, chỉ còn lại bất an vô hạn.

Lại nói tới Kiến Ninh, một ngày nọ, sau khi theo Thang Nhược Vọng đi học kiến thức hàng hải về, giữa trưa nàng tới Khôn Ninh cung. Vừa mới bước vào trong cung, đã nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Khang Hy: “Người cũng thực thông minh, nhanh như vậy đã học được tiếng Tây rồi.”

Kiến Ninh tò mò nhìn, liền thấy Khang Hy ngồi bên bàn, khuôn mặt rạng rỡ tươi cười, mà người đứng đối diện hắn, chính là Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

63. Chương 63: Gặp Mộc Tiểu Công Gia Trong Cung

Khang Hy thấy Kiến Ninh bước vào, cười to đứng dậy, thân thiết gọi: “Kiến Ninh.”

Kiến Ninh cúi đầu hành lễ rất nhanh, miệng riu rít: “Hoàng đế ca ca, người tới khi nào vậy?...Đang nói chuyện gì thế?” Nói xong, Kiến Ninh liếc mắt nhìn Tiểu quận chúa một cái, chỉ thấy Mộc Kiếm Bình mặt mày hớn hớn, khóe mắt không giấu nổi vui sướng lâng lâng.

Khang Hy vẻ mặt ôn hòa, nói: “Sáng nay xong việc, trẫm muốn tới thăm người, ai ngờ người lại chăm chỉ học hành chưa về. Vốn định đi tìm, lại sợ làm xao nhãng việc học, cho nên mới ở đây đợi...Vừa rồi Mộc Mộc kể cho trẫm nghe người dạy nàng nói tiếng Tây thế nào.”

Kiến Ninh nói: “A...Là như vậy sao. Hoàng đế ca ca, Mộc Mộc có nói xấu ta không?”

Khang Hy nói: “Mộc Mộc thông minh ngoan ngoãn như vậy, sao có thể nói xấu người? Thực ra ta thấy, người không ngoan là người a, luôn luôn tìm cơ hội bắt nạt nàng.”

Kiến Ninh nghe Khang Hy có vẻ bao che cho Mộc Kiếm Bình, không khỏi liếc mắt khinh thường, cảm thấy lạ là từ bao giờ quan hệ giữa hai người họ lại tốt như vậy, liền nói: “Ta sao có thể bắt nạt nàng được. Thì ra trong lòng Hoàng đế ca ca, Kiến Ninh chính là loại thích bắt nạt tiểu cung nữ sao?”

Khang Hy cười nói: “Trẫm chỉ là thuận miệng nói thôi, người đừng để trong lòng. Thế nào, hôm nay Thang Nhược Vọng dạy người cái gì?”

Kiến Ninh lúc trở về tâm tình rất tốt, vậy mà lúc này lại ỉu xìu nói: “Cũng không có gì...Học la bàn, kim chỉ nam a...Học xem kính viễn vọng a...lại học các kiểu khí hậu trên biển, phân bố lục địa...mấy thứ linh tinh nữa.”

Khang Hy nói: “Người không dạy gì cho họ sao?”

Kiến Ninh thấy hắn cười, liền xuôi theo mà nói: “Hiện tại ta đang dạy họ mà.”

Khang Hy nhướn mày, hỏi: “Thật sao?”

Kiến Ninh nói: “Đúng...thì đã tốt rồi, ta chỉ đùa vậy thôi.”

Khang Hy thấy nàng hồ hững như vậy, ngay cả cười cũng không cười nổi, quan tâm hỏi: “Kiến Ninh, người sao vậy? Hình như tâm trạng không tốt, có phải là bởi vì học tập quá mệt không?”

Kiến Ninh lắc đầu: “Không có chuyện gì...Hoàng đế ca ca không cần lo lắng.”

Khang Hy nhìn nàng, nói: “Có bệnh không được giấu trẫm, để trẫm sai người truyền ngự y tới.”

Kiến Ninh vội vàng lắc đầu, nói: “Ta thật sự không sao, Hoàng đế ca ca cứ yên tâm đi. Ta vừa rồi chạy về có chút văng đầu, chắc là bị say nắng thôi...nghỉ một chút sẽ ổn.”

Khang Hy nghe thế, vội vàng sai người mang ô lại che cho nàng, nói: “Vậy được rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi!”

Cung nữ xúm xít lại dìu Kiến Ninh vào phòng. Khang Hy lại nói: “Đợi lát nữa ngự y tới, nếu cơ thể có gì không ổn thì phải để ngự y vào xem bệnh, biết không?”

Kiến Ninh nói: “Ta đã biết, Hoàng đế ca ca, nếu người vội thì đi đi.”

Khang Hy nói: “Đợi lát nữa trẫm sẽ lại tới.”

Khang Hy đi rồi, Kiến Ninh nhìn quanh không thấy Mộc Kiếm Bình đâu, liền hỏi: “Mộc Mộc đâu rồi?”

Một cung nữ tiến lên, nói: “Hồi bẩm công chúa, Mộc Mộc vừa ra ngoài.”

Kiến Ninh cả kinh, xóc chăn lên bật dậy, nói: “Đi đâu? Chẳng lẽ là đi theo Hoàng đế ca ca sao?”

Cung nữ vội vàng nói: “Không phải, công chúa, Mộc Mộc sau khi Hoàng Thượng đi mới ra ngoài, hình như là có việc riêng...”

Kiến Ninh hỏi: “Nàng có nói là đi đâu không?”

Cung nữ lắc đầu, mà một cung nữ khác lại nói: “Hồi bẩm công chúa, nô tỳ vừa từ bên ngoài trở về, thấy Mộc Mộc hình như đi về phía phòng Bồ Khố.” Nói xong, cung nữ lén nhìn Kiến Ninh, vẻ mặt dường như muốn nói lại thôi.

Kiến Ninh nhận thấy, liền quát: “Biết gì thì nói hết ra, không được giấu diếm!”

Cung nữ kia nơm nớp lo sợ, nói: “Nô tỳ chỉ cảm thấy nàng có vẻ lén lút, thực sự không dám giấu giếm công chúa, xin công chúa tha mạng.”

Kiến Ninh nghĩ tới nghĩ lui, bước xuống giường, kêu lên: “Tiểu Kỳ Tử!” Sau khi Tứ gia dọn ra ngoài cung, Tiểu Kỳ Tử liền quay lại Khôn Ninh cung.

Tiểu Kỳ Tử nghe truyền thì tiến vào, hành lễ nói: “Công chúa có gì sai bảo?”

Kiến Ninh nói: “Người ra ngoài cùng bản cung một chuyến.”

Tiểu Kỳ Tử tuân mệnh rồi hai người liền ra khỏi Khôn Ninh cung.

Kiến Ninh đi trước, Tiểu Kỳ Tử theo sau đi thẳng về phía phòng Bồ Khố. Đến đoạn hành lang dẫn vào phòng, Kiến Ninh chậm rãi bước tới, bên tai bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh rất nhỏ.

Kiến Ninh bước chậm hơn nữa, cố gắng không để phát ra tiếng bước chân, tai động lên lắng nghe tiếng động. Cuối cùng, nàng cũng bắt được một giọng nói: “Không! Không được đâu!”

Sau đó lại là một giọng nói khác: “Suýt! Đừng lớn tiếng như vậy.”

Kiến Ninh tìm đập tình thích, nhận ra giọng nói đầu tiên chính là giọng của Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình, nhưng giọng nói sau, rõ ràng là giọng của một người đàn ông, lại rất xa lạ.

Kiến Ninh len lén bước về phía trên mấy bước, nghiêng đầu áp vào tường lắng nghe, lại nghe thấy bên trong nói: “Ca ca, ta cầu xin người, không làm vậy có được không?”

Người nọ liền nói: “Kiếm Bình, người bị hoàng đế Thát Đát mê hoặc tâm trí rồi ư, sao lại có thể cầu xin cho hắn?”

Tiểu quận chúa nói: “Hắn không giống như những gì ca ca nói, ca ca, hắn là hoàng đế tốt, là người tốt...Ca ca, người đừng giết hắn được không?”

Kiến Ninh nghe được lời này, nhất thời kinh hãi, mà Tiểu Kỳ Tử đi theo sau thấy nàng lảo đảo thì vội vàng tiến lên đỡ lấy, nói: “Công chúa!”

Thanh âm của Tiểu Kỳ Tử tuy nhỏ, nhưng người ở bên trong nào phải loại tầm thường không có võ công, mà chính là “ca ca” của Mộc Kiếm Bình, Mộc tiểu công gia Mộc Kiếm Thanh a.

Mộc Kiếm Thanh võ công hơn người, cho nên từ nãy đến giờ Kiến Ninh không dám lơ mãng, mỗi bước chân đi đều nín thở rón rén vô cùng.

Kiến Ninh sợ hãi, đang muốn giục Tiểu Kỳ Tử chạy thì cửa phòng đã “lạch cạch” mở ra, rồi sau đó một bóng người nhanh như chớp xuất hiện. Tuy rằng kẻ này chỉ mặc quần áo của thái giám, nhưng nhìn thần thái vô cùng cao quý, mày kiếm mắt sáng, Kiến Ninh có thể ngay lập tức xác định đó chính là Mộc tiểu công gia của Vân Nam Mộc vương phủ.

Kiến Ninh kinh hãi, vội vàng bỏ chạy, mà Mộc Kiếm Thanh thì nhíu mày, chặn nàng lại, nói: “Người là công chúa Thất Sát?”

Kiến Ninh theo bản năng liền phủ nhận: “Không, ta đương nhiên không phải, công công, người tìm sai người rồi...Ta có việc gấp phải đi, có gì gặp lại sau được không.” Nàng trong lòng kêu khổ không ngớt, quay đầu lại đã thấy Tiểu Kỳ Tử trốn ở một góc rồi.

Mộc Kiếm Thanh cười lạnh: “Người coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Mà đúng lúc này, Mộc Kiếm Bình lại đi ra, nhìn thấy Kiến Ninh liền kêu lên: “Công chúa!”

Kiến Ninh ho khan một tiếng, miễn cưỡng đứng thẳng người, nói: “Mộc Mộc, người và vị...công công này cứ nói chuyện đi, ta còn có chút việc, lát nữa sẽ tìm người.” Nói xong, nàng định xoay đầu trốn.

Mộc Kiếm Thanh nói: “Đứng lại cho ta!” sau đó định đuổi theo, nhưng bị Mộc Kiếm Bình tóm lại, nàng nói: “Ca ca, người đừng như vậy, sẽ dọa công chúa!”

Mộc Kiếm Thanh đẩy Mộc Kiếm Bình ra, tung người nhảy lên nhảy xuống mấy bước đã tóm được Kiến Ninh, lại thuận tay điểm huyệt Tiểu Kỳ Tử. Tiểu Kỳ Tử không kịp kêu tiếng nào đã ngã lộn quay xuống đất.

Mộc Kiếm Thanh tay tóm vai Kiến Ninh, nói với Mộc Kiếm Bình: “Nàng vừa rồi nhất định đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa chúng ta, nếu bây giờ tha cho nàng, nhất định Khang Hy sẽ biết, đến lúc đó, ta và người, ai cũng không thể sống.”

Tuy rằng giả thái giám nên Mộc Kiếm Thanh không mang theo binh khí, nhưng công phu quyền cước của hắn rất lợi hại, khiến bả vai của Kiến Ninh đau đớn vô cùng. Kiến Ninh nhíu mày, nói: “Này, nhẹ tay một chút, bả vai của ta sắp gãy lìa rồi!”

Mộc Kiếm Bình vội khuyên nhủ: “Ca ca, người thả công chúa ra đi. Công chúa là người tốt, trong cung đều là nàng chăm sóc cho ta.”

Mộc Kiếm Thanh hừ lạnh: “Người tốt sao? Người đừng để nàng lừa, ta thấy nàng gian xảo xảo hoạt như vậy, nhất định không phải người tốt. Huống hồ công chúa Thất Sát có thể tốt với người Hán chúng ta sao?”

Kiến Ninh cười mà đau đến méo miệng: “Đây là thành kiến...Này, xương của ta gãy thật rồi đấy! Ta chỉ là kẻ không có võ công, người có cần ra tay độc ác thế không?”

Mộc Kiếm Thanh hơi buông lỏng tay, lớn tiếng nói: “Người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút cho ta, quanh đây không có thị vệ, cho dù người có kêu to nữa cũng không ai biết đâu. Nếu người dám không nghe, ta nhất định sẽ không khách khí!”

Kiến Ninh ôm bả vai, cử động một chút đã khiến nàng đau đến cau mày, liền bĩu môi nói: “Uy phong thật a, đi bắt nạt một thiếu nữ không có võ công lại tay không tác sát.”

Mộc Kiếm Thanh ngẩn ra, mà Kiến Ninh lại nhìn về phía Mộc Kiếm Bình, nói: “Mộc Mộc, chẳng lẽ đây chính là ca ca người. Ta tưởng trước kia người nói hần tính tình ôn hòa lại chính trực nghĩa hiệp, còn nghĩ hần là người tốt, ai dè vừa gặp mặt đã hung dữ như vậy, còn nhào vào sờ soạng sàm sỡ ta...”

Mộc Kiếm Thanh cả giận nói: “Người nói cái gì, ai sờ soạng sàm sỡ người?”

Mộc Kiếm Bình lại nói: “Công chúa, người đừng giận, ca ca ta...Ca ca bình thường không như vậy đâu.”

Mộc Kiếm Thanh nghe muội muội trả lời như vậy, không khác gì thừa nhận mình “sàm sỡ sờ soạng” liền cáu điên lên, còn Kiến Ninh thì lại lộ ra tươi cười.

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Kẻ thù của Mộc vương phủ ngoại trừ Ngô Tam Quế thì chính là hoàng tộc nhà Thanh, cho nên giữ lại hai người này là không được rồi...Chỉ là không biết tại sao Mộc Kiếm Thanh lại xông vào đây, chẳng lẽ vì Mộc Kiếm Bình báo tin cho hắn sao? Aizz, chuyện này không quan trọng, quan trọng là Mộc Kiếm Thanh định giết Khang Hy...ta phải tìm cách giải quyết mới được.”

Kiến Ninh liền giả nhân giả nghĩa nói: “Thôi đi, ta đại nhân có đại lượng, sao lại tức giận vì chuyện con này. Ta biết huynh muội các người lâu ngày không gặp, muốn hàn huyên nhiều lời. Như vậy đi, không bằng niệm tình ta và Mộc Mộc thân như chị em, ta sẽ ban cho các người một trăm lượng bạc, lại phái người đưa hai người ra khỏi cung, để cả nhà đoàn tụ, có được không?” Nàng cố ý làm bộ như không biết thân phận thật của Mộc Kiếm Bình và Mộc Kiếm Thanh, lại tặng thêm vàng bạc, ý muốn đánh vào lòng tham của Mộc tiểu công gia.

Không ngờ lời vừa thốt ra, hai anh em họ Mộc đồng thời nói: “Không được.”

Kiến Ninh trợn mắt nhìn hai người, thầm nghĩ: “Sao lại đồng lòng như vậy, chẳng lẽ tổ tông họ Mộc dặn các người phải giết Khang Hy sao?”

Lại nghe Mộc Kiếm Thanh nói: “Nếu đã tới đây, không thể tay không mà về. Cơ hội tốt như vậy xuất hiện, ta sao có thể cam tâm từ bỏ. Người, mau dẫn ta đi gặp tên cầu hoàng đế kia.”

Kiến Ninh nói: “Ta trông rất gốc sao?”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Người có ý gì?”

Kiến Ninh nói: “Không có gì, ta chỉ cảm thấy gần đây cơ thể không được khỏe, mọi người đều nói ta không được xinh như trước.”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Con điên! Ta hỏi một đằng người đáp một nẻo sao...Hừ, người có đi hay không?”

Kiến Ninh không để ý tới Mộc Kiếm Thanh, lại nhìn Mộc Kiếm Bình, hỏi: “Mộc Mộc, vừa rồi người nói không muốn ra khỏi hoàng cung là vì sao? Chẳng lẽ người cũng giống như ca ca người, một lòng muốn giết ta và Hoàng đế ca ca?”

Mộc Kiếm Bình thấy nàng hỏi, vội vàng xua tay nói: “Tất nhiên không phải rồi, ta, ta sao có thể muốn giết Hoàng Thượng được.” Nói xong, trên mặt Tiểu quận chúa lộ ra vài phần thẹn thùng.

Kiến Ninh thầm an tâm, lại quét mắt nhìn qua Mộc Kiếm Thanh, hỏi tiếp: “Mộc Mộc, người còn chưa nói lý do vì sao người không muốn ra khỏi cung?”

Mộc Kiếm Bình nhìn Mộc Kiếm Thanh, lại nhìn Kiến Ninh, nói: “Ta...Bởi vì, ta không muốn rời xa công chúa.”

Đáp án này y như dự tính của Kiến Ninh, vì thế nàng lập tức mở to mắt tỏ ra kinh ngạc, hỏi: “Cái gì...Không muốn xa...Ta?”

64. Chương 64: Quan Tâm

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Rõ ràng là không muốn xa Hoàng đế ca ca thì có. Hừ, dám lấy ta ra làm lá chắn, Tiểu quận chúa cũng không phải là ngu hết thuốc chữa.”

Kiến Ninh thở dài, giả bộ nói: “Đương nhiên rồi, thật ra ta cũng không nỡ xa người. Nhưng mà người yên tâm, cho dù người ra khỏi cung thì tương lai chúng ta vẫn có thể gặp mặt mà. Huống hồ, ca ca người hận Hoàng đế ca ca như vậy, ta sợ nếu giữ người lại thì trong cung sẽ xảy ra đại loạn, đến lúc đó thực sự vô cùng nguy hiểm.”

Mộc Kiếm Thanh nghe vậy liền nói: “Ta giết Hoàng đế Thát Đát xong lập tức mang muối muối chạy trốn, làm sao có thể gặp nguy hiểm chứ. Người gặp nguy hiểm ở đây chỉ có người thôi.”

Kiến Ninh vội vàng trốn ra sau lưng Mộc Kiếm Bình, nói: “Mộc Mộc, ca ca người thật hung ác, không những chỉ muốn giết Hoàng đế ca ca, còn muốn giết cả ta nữa!”

Mộc Kiếm Bình kêu lên: “Ca ca!”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Buồn cười, một công chúa Thát Đát mà dám chia rẽ tình cảm huynh muội giữa chúng ta sao?”

Kiến Ninh nói: “Ta sao có thể chia rẽ quan hệ giữa hai người. Ta chỉ là thấy người thân là ca ca lại không quan tâm đến muội muội, vì thế bất bình thay Mộc Mộc mà thôi!”

Mộc Kiếm Thanh ngăn ra, nói: “Người nói cái gì? Ta mà không quan tâm muội muội sao? Còn dám nói bậy nữa, ta liền giết người!”

Kiến Ninh nói: “Người đừng nghĩ hù dọa ta để che giấu sự thực. Được, ta hỏi người, hiện giờ nếu hai người nghe theo lời ta, lên lút ra khỏi cung thì nhất định sẽ không gặp chút trở ngại nào, vậy vì sao người cứ nhất quyết muốn ám sát Hoàng đế ca ca và ta? Trong Tử Cấm Thành này, Hoàng đế ca ca là lớn nhất, nếu hấn xảy ra chuyện gì, nhất định thị vệ trong cung sẽ lùng sục từng góc nơi này, ngay cả một con bọ cũng không để lọt. Người nói đi, đến lúc đó người có thể dẫn Mộc Mộc đi được không? Hừ, người đây là muốn cứu nàng hay hại nàng? Cho nên ta nói người không quan tâm muội muội, chẳng lẽ là sai sao?”

Mộc Kiếm Thanh giật mình, nhất thời không tìm được lí do để phản bác. Hấn thân là người của Vân Nam Mộc vương phủ, “phản Thanh phục Minh” chính là lẽ sống của hấn, cho nên lần này vất vả lắm mới lên được vào cung, làm sao có thể bảo hấn buông tha cơ hội này được. Hấn nói sau khi giết Khang Hỷ sẽ mang Mộc Kiếm Bình đi, thực ra

chỉ để trấn an muội muội, không ngờ lại bị Kiến Ninh nhìn ra.

Mộc Kiếm Bình thấy Mộc Kiếm Thanh ghen lời, liền kéo tay hấn, nói: “Ca ca, người hãy nghe ta nói, Hoàng Thượng thực sự không phải là người xấu đâu. Hấn thông minh tài giỏi, khí chất cao quý, luôn lo lắng cho dân chúng trong thiên hạ. Ca ca, người đừng giết hấn được không?”

Mộc Kiếm Thanh nghe vậy liền giật mạnh tay ra, cả giận quát: “Người chẳng qua chỉ ở trong cung mấy ngày, vậy mà đã tôn thờ hoàng đế Thát Đát như vậy sao? Mộc Kiếm Bình, người quên rằng những người của Mộc vương phủ của chúng ta đã chết như thế nào ư? Được, được, nếu người còn nói tốt cho hấn, đừng trách ta không nhận muội muội này.”

Mộc Kiếm Bình bị mắng, trong mắt rơm rớm lệ, kêu lên: “Ca ca, không phải mà...Ta chỉ nói lên sự thực thôi.”

Kiến Ninh nghe hai người họ nói chuyện, lại kêu lên: “A...Người xem ta nói có đúng không, giờ hấn then quá thành giận rồi, hung dữ với cả muội muội mình.”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Đừng xen vào việc của người khác!” Dứt lời, hấn phi thân chộp lấy Kiến Ninh. Kiến Ninh lập tức kêu lên: “Người đừng sờ soạng ta a!”

Mộc Kiếm Thanh nghe được hai chữ “sờ soạng”, không khỏi nhú mày. Kiến Ninh lại nói: “Mộc Mộc, người đừng đứng đó, ta sắp bị ca ca người giết a!”

Mộc Kiếm Bình vội gạt tay Mộc Kiếm Thanh ra, ôm chặt lấy hấn, nói: “Ca ca! Có chuyện gì thì bình tĩnh nói, người đừng làm công chúa sợ.”

Kiến Ninh nhân cơ hội này, vội vàng chạy trốn.

Mộc Kiếm Thanh nhanh như cắt thoát khỏi Mộc Kiếm Bình, tung người nhảy lên, rất nhanh bắt được Kiến Ninh, quát: “Người còn nhỏ đã giáo hoạt như thế, có để sống cũng chỉ gây hại cho đời! Hừ, nếu đã không chịu giúp ta giết Khang Hy, vậy đừng trách ta tiễn người xuống suối vàng trước!”

Kiến Ninh thấy tình thế nguy cấp, vội nói: “Đường đường là Mộc tiểu công gia, vậy mà lại ra tay với một người con gái yếu đuối. Chuyện này mà lan truyền ra ngoài thì Mộc vương phủ thật đẹp mặt!”

Mộc Kiếm Thanh giật mình, dừng tay lại, hỏi: “Người sao biết ta là...” Bỗng nhiên hần ngộ ra, là bởi vì vừa rồi khi răn dạy Tiểu quận chúa đã vô tình tiết lộ, liền nói: “Đối phó với công chúa Thất Sát ta không cần giữ đạo quân tử. Hừ, cho người một cơ hội cuối, người có đưa ta đi giết hoàng đế hay không?”

Kiến Ninh cảm thấy tay Mộc Kiếm Thanh như kim sắt kẹp chặt lấy nàng, thầm nghĩ: “Mộc Kiếm Thanh này thật khó lừa, đành phải nghĩ cách khác vậy.” Nghĩ một lát, nàng

liền kêu lên: “Được rồi, được rồi, ta tuy là công chúa, nhưng cũng chưa làm chuyện gì bất lợi với người, người đừng giết ta. Ta có lòng tốt muốn khuyên người, nhưng nếu người muốn đi chịu chết, vậy ta sẽ mang người đi gặp Hoàng đế ca ca. Ta phải nói trước thế này nhé, Hoàng đế ca ca không thể dễ dàng bị giết như vậy đâu, cho nên lúc người xuống địa phủ, đừng bảo bối ta không nhắc.”

Mộc Kiếm Thanh hừ lạnh: “Người chỉ cần dẫn ta đi gặp cầu hoàng đế là được, những chuyện khác người không cần quan tâm.” Nói xong, hần liền điểm huyệt của Kiến Ninh, rồi quay trở lại túm Mộc Kiếm Bình và Tiểu Kỳ Tử ném vào phòng Bồ Khố. Giấu kĩ hai người kia, hần mới quay lại giải huyệt cho Kiến Ninh, nói: “Tốt nhất đừng có giở trò. Nếu người dám gạt ta thì cho dù ông trời cũng không cứu nổi đâu.”

Kiến Ninh nói: “Được rồi, đại anh hùng, đại hiệp, ta đương nhiên biết mà, ta cũng rất quý sinh mạng.” Dứt lời, nàng liền theo Mộc Kiếm Thanh đi, trên đường tuy có gặp mấy thị vệ, nhưng bởi vì Mộc Kiếm Thanh nhìn chăm chăm cho nên Kiến Ninh không dám kêu cứu. Mộc Kiếm Thanh võ công cao cường, mấy thị vệ này sao có thể là đối thủ của hần?

Nàng dẫn hần đi, quẹo trái quẹo phải, cuối cùng tới trước cửa Từ Ninh cung. Mộc Kiếm Thanh nói: “Vì sao người lại dẫn ta tới Từ Ninh cung? Nơi này không phải là tẩm cung của Thái hậu sao? Muốn lừa ta hả?”

Kiến Ninh cười nhạt, nói: “Người thực sự không có tí kiến thức nào, hoàng đế ca ca giờ này mỗi ngày đều tới thỉnh an Thái hậu.”

Mộc Kiếm Thanh bị nàng mắng, có chút cáu giận, nhưng vì chuyện lớn trước mắt, hần không thể không nhẫn nhịn: “Hừ, tốt nhất là người nói đúng.”

Kiến Ninh nói: “Đương nhiên là vậy, người nghĩ ta đem tính mạng của mình ra đùa sao?”

Nói tới đây, Kiến Ninh liền dẫn Mộc Kiếm Thanh vào, mãi cho tới trước cửa phòng Thái hậu, một cung nữ nói: “Công chúa cầu kiến.”

Kiến Ninh nói: “Ta đến thăm mẫu hậu, các người lui ra đi, đừng tới quấy rầy.”

Mộc Kiếm Thanh cũng không để ý, mặc các cung nữ lui ra. Kiến Ninh lại nói: “Người xem, ta đủ hợp tác rồi chứ? Cung nữ thái giám đều lui hết, thuận tiện cho người động thủ như vậy, có thể giết được Hoàng đế ca ca hay không hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của người. Ta còn muốn nói một câu, nếu giết được Hoàng đế, người hãy tuân thủ lời hứa mà buông tha ta, nếu không giết được hần, người phải hứa sẽ không tiết lộ bất kì điều gì. Hơn nữa, không được động vào thái hậu, chúng ta đều là phụ nữ và trẻ em vô tội, người lại là đại hiệp, phải theo quy củ giang hồ.”

Mộc Kiếm Thanh nhú mày, nói: “Ta đồng ý, người đừng dong dài nữa, mau vào đi!”

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Đi vào chỉ sợ người còn chết nhanh hơn. Aizz, nhìn người anh tuấn như vậy, hóa ra cũng chỉ là một cái gỏi thêu hoa, thích liều mạng y chang tên Trịnh Khắc Sảng trong truyện. Ta vốn cũng không muốn người chết đâu...nhưng là người ép ta, vậy đừng trách lão nương độc ác.”

Kiến Ninh biết Thái hậu võ công lợi hại, lại vô cùng cẩn thận nên vừa rồi mới cố ý đứng trước cửa nói chuyện với Mộc Kiếm Thanh. Nhìn qua tưởng như nàng nói rất nhỏ, nhưng với võ công của Thái hậu, sao có thể không nghe thấy. Tin rằng giờ này bà đã sớm có chuẩn bị rồi.

Kiến Ninh đẩy cửa vào, kêu lên: “Mẫu hậu.”

Mộc Kiếm Thanh thấy trong phòng trống không, vội kéo nàng lại, nói: “Hoàng đế đâu?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca tất nhiên ở bên trong hầu chuyện Thái hậu, chẳng lẽ người muốn hắt đứng cửa nghênh đón người sao?”

Mộc Kiếm Thanh nhủ mày, mà bên trong đúng lúc này vọng ra tiếng Thái hậu: “Hoàng Thượng, người xem, vừa nhắc tới Kiến Ninh là nó đã tới rồi, thực là hiếu thảo.”

Mộc Kiếm Thanh nghe thấy chữ “Hoàng Thượng” thì mắt sáng lên, buông Kiến Ninh ra, nói: “Ta giết Hoàng thượng xong sẽ để người đi.” Dứt lời, hắt liền điểm huyết của Kiến Ninh, sau đó tung người xông vào trong.

Kiến Ninh đứng như trời trồng trước cửa, tim đập bình bịch trong lòng. Nàng tất nhiên biết giờ này Khang Hy đang ở Ngự Thư Phòng, cho nên lời Thái hậu vừa nói rõ ràng là cố ý nói cho Mộc Kiếm Thanh nghe.

Quả nhiên, Mộc Kiếm Thanh vừa vào, Kiến Ninh đã nghe thấy tiếng hắt kêu lên sợ hãi, rồi sau đó có tiếng đánh nhau.

Kiến Ninh lo lắng đề phòng, nín thở lắng tai nghe, thấy thanh âm dần dần nhỏ lại, sau đó “cục” một tiếng, tựa như có vật gì đó bị đập vỡ, rồi một bóng người hốt hoảng chạy ra. Nhìn thấy người này chính là Thái hậu, Kiến Ninh vội kêu: “Mẫu hậu!”

Thái hậu chạy tới bên cạnh Kiến Ninh, vung tay giải huyết cho nàng, nói: “Kiến Ninh, con không sao chứ?”

Kiến Ninh nói: “Con không sao, mẫu hậu, người thì sao?”

Thái hậu lắc đầu nói: “Kẻ vừa xông vào kia rốt cục là ai? Tại sao hắt lại bắt người?”

Kiến Ninh nói: “Ta nghe hắt tự xưng là người của Mộc vương phủ. Hắt bắt ta đưa tới chỗ Hoàng đế ca ca...ta quá hoảng sợ, cho nên chỉ nghĩ được nếu hắt không tìm thấy Hoàng đế ca ca sẽ tha cho ta...”

Thái hậu nói: “Người yên tâm, hắt không thấy Hoàng đế trong phòng, cho nên đã phá cửa sổ chạy mất rồi.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe bên ngoài có người kêu lên: “Đừng để thích khách chạy thoát!”

Sau đó liền vang lên tiếng đao kiếm đánh nhau, Thái hậu nghe được, nhủ mày: “Tiếng gì vậy?”

Kiến Ninh nói: “Mẫu hậu, để con ra ngoài xem.”

Thái hậu nói: “Bên ngoài không an toàn, con cứ ở trong này đi.”

Thái hậu kéo Kiến Ninh tới gần cửa sổ, đẩy cửa ra, nói: “Ở trong này cũng có thể quan sát bên ngoài.”

Kiến Ninh ngược mắt nhìn, đã thấy bên ngoài Từ Ninh cung, không biết tự lúc nào thị vệ đã bao vây tầng tầng lớp lớp quanh một người, nhìn kĩ thì chính là Mộc Kiếm Thanh. Một thị vệ kêu lên: “Còn không mau bó tay chịu trời?”

Lại thấy một đoàn người nữa vội vàng tới, đi đầu chính là Khang Hy và Tứ gia.

Kiến Ninh trong lòng chấn động, thầm nghĩ: “Sao Hoàng đế ca ca lại biết mà tới đây? Đám thị vệ...Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lúc Kiến Ninh còn đang nghi hoặc không thôi thì Khang Hy đã nói: “Tất cả dừng tay cho trẫm.”

Bọn thị vệ tản ra hai bên, nhưng vẫn cầm gươm hướng về phía Mộc Kiếm Thanh. Khang Hy cất bước tiến lên, giọng sang sảng như chuông: “Mộc Tiểu công gia của Vân Nam Mộc vương phủ, Mộc Kiếm Thanh, người dám xông vào cung định hành thích trẫm, thật là to gan!”

Thái hậu nắm chặt tay Kiến Ninh, vội hỏi: “Kiến Ninh, sao Hoàng Thượng lại biết?”

Kiến Ninh cũng trợn mắt há hốc mồm, thì thào nói: “Mẫu...mẫu hậu, con cũng không biết.”

Mộc Kiếm Thanh cũng sợ run người, nói: “Người...Người chính là Hoàng đế Thát Đát sao, sao người biết ta ở đây?”

Khang Hy lạnh lùng cười, ánh mắt sắc bén phi thường, nói: “Trong thiên hạ này, có chuyện gì qua được mắt trẫm đây. Mộc Kiếm Thanh, ngươi nên dừng tay chịu trôi đi thôi.”

Mộc Kiếm Thanh mặc dù đấu với đám thị vệ đã gần kiệt sức, nhưng vẫn ngoan cường nói: “Thắng làm vua thua làm gì, lằng nhằng cái gì? Mau động thủ đi.”

Khang Hy cười nhạt, nét cười ánh vào trong mắt Kiến Ninh, khiến nàng không rét mà run, trong lòng mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện không tốt xảy ra. Quả nhiên, Khang Hy nói: “Được lắm! Có lập trường, quả nhiên không hổ là người của Mộc vương phủ. Chẳng qua, Mộc Kiếm Thanh, ngươi không sợ liên lụy người nhà sao?”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Ngươi nói cái gì?”

Khang Hy nhìn lướt qua Tứ gia đứng bên cạnh. Tứ gia hiểu ý, quay đầu lại, quát: “Đem người tới.”

Sau đó hai tên thị vệ, nửa kéo nửa dìu một cô gái đang hôn mê bất tỉnh tới. Nàng ăn mặc theo lối cung nữ, khuôn mặt ngây ngô, chính là Mộc Kiếm Bình.

Kiến Ninh nhìn thấy thì sợ hãi không thôi, run rẩy nghe Khang Hy nói: “Mộc Kiếm Thanh, ngươi muốn nàng cùng chết với mình sao?”

Mộc Kiếm Thanh cả người phát run, thanh kiếm vừa cướp được trong tay đám thị vệ cũng rung lên nhẹ.

Kiến Ninh mắt tròn trừng, hoảng loạn không hiểu đầu đuôi thế nào, mà đúng lúc này, Tứ gia hướng mắt nhìn về phía nàng. Kiến Ninh nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy ánh mắt kia lạnh lẽo, sâu không lường được, bất tri bất giác khiến nàng muốn khụy xuống.

65. Chương 65: Gần Vua Như Gần Cọc

Khang Hy cười lạnh nhìn Mộc Kiếm Thanh do dự chưa quyết, hất đầu ra hiệu cho Tứ gia. Lập tức Tứ gia vẫy tay, sau đó Đa Long cầm đao kề sát vào cổ của Mộc Kiếm Bình.

Trong nháy mắt, không hẹn mà hai thanh âm cùng vang lên: “Dừng tay!”. Một người là Mộc Kiếm Thanh, mà người còn lại, chính là Kiến Ninh đang mở cửa phòng chạy ra.

Thái hậu thấy Kiến Ninh lao ra ngoài, liền kêu lên: “Kiến Ninh!”

Kiến Ninh không đáp lại, mà thái hậu nghĩ một lát, cũng không đuổi theo, ngược lại vội vàng đi vào trong phòng. Đúng lúc này, trong phòng cũng có người bước ra, nói: “Sao vậy?”

Lại nói tới Kiến Ninh. Khang Hy thấy Kiến Ninh lao ra ngoài, vội vàng tiến lại gần, quát: “Kiến Ninh, sao lại ra đây?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người đừng giết Mộc Mộc, nàng không có liên quan đến chuyện này.”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh, chuyện này ngươi đừng nhúng tay vào, đứng ra sau lưng trẫm mau.”

Kiến Ninh lắc đầu, nhìn Mộc Kiếm Thanh, hét: “Ngươi còn không buông binh khí đi! Chẳng lẽ ngươi muốn tận mắt thấy muội muội mình chết sao?”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Cho dù ta có chết cũng không đầu hàng nhà Thanh!”

Kiến Ninh lớn tiếng mắng: “Ngươi là đồ cổ hủ! Vô liêm sỉ! Tự xưng anh hùng cái gì, ngay cả muội muội của mình cũng không bảo vệ được. Hy sinh muội muội để bảo toàn thanh danh, nếu liệt tổ liệt tông Mộc vương phủ trên trời có linh thiêng cũng sẽ mất mặt vì loại con cháu như ngươi!”

Mộc Kiếm Thanh luống cuống tay chân, nói: “Ta...cho dù thế nào, ta cũng không đầu hàng hoàng đế Thát Đát.” Kiến Ninh nói: “Hiện giờ thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, ngươi nói đi, Hoàng đế ca

ca của ta làm sai ở đâu? Trước kia nhà Minh thay nhà Tống cai trị thiên hạ, nay đến phiên chúng ta... lịch sử đã chỉ rõ, kẻ thống trị hoang dâm vô độ, đánh mất lòng dân thì ắt phải thất bại, thay đổi triều đại là chuyện hiển nhiên...ngay cả Mãn Thanh chúng ta cũng thế, nếu hoàng đế không đủ tài đức, ắt phải thoái vị nhường ngôi cho kẻ hiền tài...”

Tứ gia biến sắc, nhìn về phía Khang Hy. Mà Khang Hy thì lại nhú mày, dăm chiêu nhìn Kiến Ninh.

Mộc Kiếm Thanh ngây ra như phỗng, trăm triệu lần không thể ngờ Kiến Ninh dám nói ra những lời này, lắp bắp: “Người...Người nói cái gì...Những lời này...” Những lời này không phải là đại nghịch bất đạo sao? Nhưng nhìn sắc mặt Khang Hy không hề có chút tức giận nào, Mộc Kiếm Thanh không khỏi kinh ngạc không nói tiếp được.

Kiến Ninh nói: “Hiện giờ Đại Thanh hưng thịnh, Hoàng đế ca ca là hoàng đế tốt, dốc lòng lo cho dân chúng, quên ăn quên ngủ để mang tới thái bình thịnh trị, như vậy thì không đúng chỗ nào? Chim khôn chọn cành mà đậu. Mộc Kiếm Thanh, người việc gì cứ phải khư khư níu giữ quá khứ. Người chết thì không sao, nhưng Mộc Mộc là người thân duy nhất của người, người nữ nhân tâm nhìn nàng còn chưa kịp trưởng thành đã phải chết cho cái đại nghiệp ‘Phản Thanh phục Minh’ hư vô sao? Vì lẽ linh của bản thân mà hại người khác, đây cũng là đại nghĩa à?”

Mộc Kiếm Thanh tay càng run dữ dội hơn, mắt nhìn về phía Mộc Kiếm Bình còn đang hôn mê bất tỉnh, cảm thấy lòng đau như bị dao cắt. Kiến Ninh lại kêu lên: “Còn không mau buông binh khí, người thật sự nhân tâm hại chết Mộc Mộc ư?”

Mộc Kiếm Thanh thở dài một hơi, nói: “Được, ta thua, muốn chém muốn giết tùy các người.” Nói xong, hắt buông đao xuống.

Kiến Ninh mừng rỡ, quay đầu nhìn Khang Hy, vừa muốn khoe công lại đột nhiên cả kinh, ánh mắt nhìn lướt qua đỉnh đầu đối phương, kêu to: “Hoàng đế ca ca cẩn thận!”

Nói thì chậm mà động tác thì nhanh, ngay đúng lúc Kiến Ninh kêu lên, một luồng chưởng lực mạnh mẽ phóng tới.

Giờ phút này, Tứ gia đứng gần Khang Hy nhất. Hắn từ đầu đến cuối tuy rằng cúi đầu, nhưng tầm mắt không lúc nào rời khỏi từng cử động của Kiến Ninh, vì vậy, vừa thấy nàng biến sắc hắn đã phát hiện có chuyện không ổn, lập tức quát: “Hộ giá!”

Đồng thời, Tứ gia xoay người lại, nhìn thấy rõ cảnh tượng trước mặt thì nhú mày, rất nhanh vung chưởng chắn sau lưng Khang Hy.

Một bóng trắng từ mái nhà lướt xuống, tay áo dài vung lên. Mấy thị vệ đứng chắn trước mặt Khang Hy bị đánh bay ra ngoài, kêu thảm liên tục, còn Tứ gia thì vẫn chặt chẽ bảo vệ Hoàng Thượng, kiên quyết không lùi bước.

Khang Hy ngẩng đầu quan sát người kia, thấy đó là một ni cô tuổi trung niên khuôn mặt nghiêm nghị đang tiến lại càng lúc càng gần.

Ni cô kia lúc cách Khang Hy không xa, quát to: “Chết đi!”

Một chưởng tung ra khiến Kiến Ninh đứng xem sợ tới hồn phi phách tán. Nàng biết rõ lai lịch của ni cô, cho nên nếu chưởng phong thực sự đánh tới, cho dù là Khang Hy hay Tứ gia, nàng đều không muốn ai phải chết...

Kiến Ninh trong lúc vội vàng, không thêm quan tâm đến việc nàng sắp làm có thể khiến Khang Hy nghi ngờ hay không, cuống quýt kêu lên: “A Cữu! Muốn biết nơi họ Viên sống thì dừng tay!”

Lúc này, một chưởng của ni cô đã chuẩn bị ấn vào ngực Tứ gia. Tuy rằng chưa chính thức chạm tới, nhưng sức mạnh của nó khiến Tứ gia cảm thấy lồng ngực đau buốt không thể thở nổi, xương sườn như muốn gãy rời không thể cử động.

Từ khi sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên hắn thực sự cảm thấy cái chết gần mình như thế.

Trong khoảnh khắc sống chết ấy, ni cô kia nghe được lời của Kiến Ninh, chưởng phong lập tức chuyển hướng, đập nát hòn núi giả bày trong Từ Ninh cung.

Tuy rằng như vậy, nhưng Tứ gia vẫn bị đánh lùi mấy bước, phun ra một búng máu, gục xuống tại chỗ.

Khang Hy đứng sau lưng vội vàng đỡ lấy Tứ gia, thất thanh kêu lên: “Tiểu Quế Tử, Tiểu Bảo!”

Ni cô nhìn về phía Kiến Ninh, quát: “Tiểu nha đầu, ngươi vừa nói cái gì?”

Đa Long lúc này mới kịp thời phản ứng, kêu to: “Hộ giá, hộ giá!”

Nhất thời, mười mấy tên cao thủ đại nội vây chặt lấy Khang Hy và Tứ gia, mà những kẻ vừa rồi bị đánh bật ra ngoài cũng rút đao xông tới.

Ni cô kia thấy thời cơ đã qua, cắn răng phi thân bay lên, vung tay áo giải cứu cho Tiểu quận chúa, lại ném Tiểu quận chúa về phía Mộc Kiếm Thanh, nói: “Mau rời khỏi đây!”

Mộc Kiếm Thanh cuống quýt ôm lấy Tiểu quận chúa, nói: “Đa tạ tiền bối.” Sau đó hất đá ngã hai tên thị vệ đứng gần đó, mở đường mà chạy.

Bên cạnh Kiến Ninh không có một ai. Nàng liền biết không hay rồi, vì vậy vừa kêu xong đã vội vàng quay đầu chạy về phía tấm cung của Thái hậu, hy vọng Thái hậu có thể bảo vệ nàng.

Quả nhiên, ni cô phi như bay về phía nàng. Kiến Ninh kinh hoàng, vừa chạy vừa kêu: “Mẫu hậu, mẫu hậu!”

Ni cô cười lạnh: “Có là trời cũng không cứu nổi ngươi. Mau đứng lại, đem những lời ngươi vừa nói khai rõ ta, ta...”

Mắt thấy Kiến Ninh sắp bị bắt thì một người cao lớn bật mặt từ trong Từ Ninh cung nhảy ra, tung một chưởng về phía ni cô. Ni cô ngẩn ra, nhú mày nói: “Tại sao bên trong hoàng cung lại có cao thủ bậc này...Ngươi là người nào?”

Đúng lúc này, có người hét lớn: “Mau bảo vệ Kiến Ninh công chúa!”

Kiến Ninh nhận ra đó là thanh âm của Khang Hy thì trong lòng vui như mở cờ, nghĩ thầm: “Vậy là Hoàng đế ca ca không sao rồi.” nhưng lập tức lại lo lắng: “Còn hấn thì sao?”

Trong lúc hỗn loạn này, người béo kia liên tục so chiêu với ni cô. Đánh một hồi, ni cô quát: “Ngươi là người của Thần Long đảo?”

Người nọ hừ một tiếng, không trả lời. Nhìn thấy thị vệ dừng mảnh tràn vào Từ Ninh cung, mà Kiến Ninh cũng đã chui vào trong tấm cung, hấn mới tung người bỏ chạy. Trước khi đi, hấn quay đầu lại, mà đúng lúc Kiến Ninh đang nhìn ra cửa sổ, liền thấy trong mắt người kia mang theo nét sầu lo.

Trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy bị thương vô hạn.

Bọn thị vệ vọt tới, cản bước ni cô lại. Ni cô không tóm được Kiến Ninh, nhú mày nói: “Được lắm.” Sau đó bà tung người bay lên, nhảy qua tường rồi biến mất.

Bọn thị vệ đứng đông nghịt trước cửa Từ Ninh cung. Thái hậu ôm lấy Kiến Ninh, vỗ về: “Kiến Ninh đừng sợ, mẫu hậu đây rồi.”

Kiến Ninh ôm bà, kêu: “Thái hậu!” trong giọng nói vẫn không kìm nổi sự sợ hãi.

Kiến Ninh biết ni cô kia pháp danh chính là Cửu Nạn, nguyên là Trưởng Bình công chúa của triều trước. Năm đó Sầm Vương chiếm được kinh đô, Sùng Trinh hoàng đế vì sợ công chúa bị làm nhục, liền tự mình rút kiếm định chém chết Trưởng Bình, nhưng cuối cùng lại không đành lòng, chỉ chặt đứt một cánh tay của nàng.

Lúc đó, nàng công chúa này đã bái Mộc Tang đạo nhân làm sư phụ, học được một bộ võ công quỷ khốc thần sầu. Bà có thể xem như là cao thủ hàng đầu trong Lộc Đỉnh Ký, một chín một mười với Trần Cận Nam. Mà “A Cửu”, chính là danh xưng của Trưởng Bình công chúa khi bà mới bước chân vào chốn giang hồ.

Mới vừa rồi Kiến Ninh biết tình hình khẩn cấp, liền bật thốt lên lai lịch của Cửu Nạn. Phải biết rằng, trên giang hồ, Cửu Nạn hành tung bí ẩn, người ta chỉ biết nàng là “ni cô cụt tay”. Cái tên “A Cửu”, có thể nói là trừ đám người Viên Thừa Chí ra, không một ai hay biết.

A Cửu thời điểm bái sư phụ đang ở độ thanh xuân, trong lòng phi thường ái mộ đại hiệp Viên Thừa Chí. Thế nhưng, Viên Thừa Chí cuối cùng lại lựa chọn bỏ lại nàng, mang theo vợ chạy ra hải ngoại lánh nạn. Cho nên chuyện này luôn là mối bi thương khó giải trong lòng A Cửu.

Quả nhiên khi Kiến Ninh hô lên câu kia, Cửu Nạn lập tức chấn động, vội vàng không dám xuất chiêu nữa.

Kiến Ninh vẫn còn tim đập chân run thì thị vệ đã chạy tới, hỏi: “Thái hậu và công chúa không sao chứ?”

Thái hậu ôm Kiến Ninh ra ngoài, nói: “Không sao. Hoàng Thượng thế nào?”

Thị vệ nói: “Hồi bẩm thái hậu, Vi đô thống hộ giá bị trọng thương, Hoàng Thượng vẫn bình an.”

Kiến Ninh nói: “Thái hậu, con muốn đi thăm Hoàng đế ca ca và Tiểu Bảo.”

Thái hậu liếc mắt nhìn nàng, thở dài: “Được...người...người đi đi.” Rồi bà đột nhiên lại lắc đầu, nói tiếp: “Thôi, để mẫu hậu đi cùng người.”

Kiến Ninh biết Thái hậu lo lắng cho an nguy của nàng, vì vậy gật đầu. Không ngờ hai người vừa định xuất cung, bên ngoài đã có người kêu lên: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Thái hậu ngẩn ra, cười nói: “Xem ra Hoàng đế ca ca của người vẫn còn nhớ tới chúng ta.”

Lời còn chưa dứt, Khang Hy từ bên ngoài đã vội vàng bước vào, hành lễ nói: “Thái hậu vẫn khỏe chứ? Kiến Ninh...người có sao không?”

Thái hậu nói: “Ta không sao. Hoàng Thượng long thể vẫn an khang chứ?”

Kiến Ninh cũng nói: “Hoàng đế ca ca, ta không sao, người thế nào? Tiểu Quế Tử sao rồi?”

Khang Hy nói: “Hai người không sao trăm cũng bớt lo...Tiểu Quế Tử, hẳn vì bảo vệ trăm mà bị trọng thương, hiện giờ đang được đưa về Càn Thanh cung. Trăm đã sai người truyền Thái y rồi.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, ta với người cùng đi thăm hẳn.”

Khang Hy gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt.”

Thái hậu lúc này lại nói: “Hoàng Thượng, lần này thích khách hung hãn như vậy, Hoàng Thượng nên tăng thêm đại nội thị vệ đi theo bên mình.”

Khang Hy nói: “Vừa rồi đã quấy nhiễu sự thanh tĩnh của Thái hậu rồi. Nhi thần nhất định sẽ tăng mạnh phòng bị, Thái hậu, nhi thần định sắp xếp thêm người canh phòng tại Từ Ninh cung, không biết ý Thái hậu thế nào?”

Thái hậu nói: “Không cần thiết, như thế ai gia sợ không yên tĩnh.”

Khang Hy nói: “Ta sẽ bảo bọn chúng nhẹ tay nhẹ chân, không để Thái hậu nghe thấy chút tiếng động nào. Xin Thái hậu cứ an tâm.”

Thái hậu biết ý Khang Hy đã quyết thì không thể lay chuyển, vì vậy nhẹ gật đầu.

Sau đó, Khang Hy mang theo Kiến Ninh ra khỏi Từ Ninh cung, đi thẳng về phía cung Càn Thanh. Trên đường, Khang Hy nói: “Kiến Ninh, ta có chuyện muốn hỏi người?”

Kiến Ninh đáp: “Hoàng đế ca ca, là chuyện gì vậy? Người cứ hỏi đi.”

Khang Hy nói: “Ni cô kia, người tại sao biết tên bà ta là A Cửu. Hai người...có quen nhau sao?”

Kiến Ninh lúc từ Từ Ninh cung đi ra đã sớm nghĩ ra cách lí giải phù hợp, vì vậy lập tức nói: “Hồi bẩm Hoàng đế ca ca, ni cô này ta không biết, nhưng ta có nghe người khác nói nên đoán vậy. Chính là nghe hai vị hòa thượng trên núi Ngũ Đài bàn luận...chuyện này nói ra cũng dài, để khi khác có dịp ta sẽ từ từ kể cho Hoàng đế ca ca nghe.”

Khang Hy gật đầu, lại nói: “Được, để lát nữa nói trầm nghe đi. Aizz, vốn lần này trầm định tung lưới bắt Mộc Kiếm Thanh, ai dè lại kéo theo một ni cô lợi hại như thế. Thật là quá mức nguy hiểm, cũng may là có người và Tiểu Bảo.”

Kiến Ninh nói: “Chỉ cần Hoàng đế ca ca không sao thì tốt rồi. Mặc kệ ta có làm gì cũng đều vì muốn tốt cho Hoàng đế ca ca thôi...Tiểu Bảo...hắn là cũng giống ta vậy.”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh...” Hắn thở dài một hơi, nói tiếp: “Kiến Ninh, người có biết tại sao ta biết Mộc Kiếm Thanh ở trong cung không?”

Kiến Ninh mờ mịt nói: “Kiến Ninh không biết. Hoàng đế ca ca, rốt cục là vì sao?”

Khang Hy nói: “Chuyện này phải kể từ lúc người xuất cung cùng Nam Hoài Nhân...sau khi người đi, trầm rất nhớ...người, cho nên thường đến Khôn Ninh cung ngồi. Không ngờ lại phát hiện ra cử chỉ của Mộc Mộc kia vô cùng kì lạ, không giống với một cung nữ chút nào. Vì thế, trầm mới cố ý gợi chuyện với nàng, quả nhiên trong lời nói của nàng ta vô cùng nhiều sơ hở, khiến trầm không thể không kêu ca thủ đại nội giám sát nhất cử nhất động của Mộc Mộc. Ngày hôm nay, đại nội thị vệ báo lại, có một thái giám lạ mặt vào cung gặp nàng...”

Kiến Ninh nghe Khang Hy nói có người giám sát trong Khôn Ninh cung của nàng thì đầu đầy mồ hôi lạnh. Khang Hy lại nói tiếp: “Trầm sai mật thám tra xét, hóa ra người kia chính là người của Vân Nam Mộc vương phủ. Hừ, trầm vốn nghĩ thần không biết quỷ không hay bắt hắn lại, không ngờ người lại phát hiện ra bọn họ trước...Aizz...”

Kiến Ninh trầm nghĩ: “Chỉ sợ ngay từ lúc ta theo dõi Mộc Mộc thì đã bị phát hiện rồi...”

Quả nhiên Khang Hy nói: “Đáng tiếc là mật thám của trầm không nhận ra thân phận của người, nếu không người đã không phải chịu nguy hiểm đến vậy. Đến khi trầm phát giác Mộc Kiếm Thanh khống chế người rồi, mới vội vàng sai người dừng tay lại, chỉ sợ làm hắn hung lên sẽ gây tổn hại cho người. Đúng rồi, Kiến Ninh, tại sao người lại dẫn hắn tới Từ Ninh cung?”

Kiến Ninh nói: “Ta...Ta lừa hắn là Hoàng đế ca ca đang ở chỗ của Thái hậu. Ta...Ta chỉ nghĩ nếu hắn tìm không thấy người, cũng sẽ không xuống tay giết ta và Thái hậu.”

Khang Hy lắc đầu, nói: “Kiến Ninh, người có biết là làm như vậy sẽ khiến cả người và Thái hậu đều gặp nguy hiểm không?”

Kiến Ninh cúi đầu, nói: “Ta lúc đó chỉ nghĩ, cho dù thế nào cũng không thể để hắn tìm được Hoàng đế ca ca...Cho dù ta và Thái hậu gặp chuyện không may, cũng không thể để Hoàng đế ca ca gặp bất trắc.”

Khang Hy dừng bước, quay đầu nhìn Kiến Ninh. Kiến Ninh liếc hắn một cái, tuy rằng vạn phần tin tưởng lời nói dối của mình vô cùng hoàn mỹ, nhưng trong lòng, nàng không khỏi cảm thấy...có một số việc không giống như tính toán của nàng.

Tựa như...Gần vua như gần cọp, lời này không còn gì phải bàn cãi...Chính là, thế giới này càng đáng sợ hơn, bởi nàng không phải chỉ làm bạn với một, mà là hai con “cọp”.

Kiến Ninh nghĩ tới ánh mắt Tứ gia nhìn nàng khi ở trong Từ Ninh cung, lạnh lẽo không chút độ ấm, trong nháy mắt không tự chủ được mà thở dài nặng nề.

Khang Hy thấy nàng buồn bã không vui, liền bế nàng lên, nói: “Kiến Ninh...” rồi lại thoáng ngập ngừng.

Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, tự hỏi bản thân rốt cục tại sao lại đi đến bước này? Ngay từ đầu, nàng chỉ định yên vui sống một kiếp công chúa, vậy mà bây giờ thì sao...đao kiếm vô tình, rắn độc trên đảo...tất cả đều không phải thứ nàng hoạch định cho tương lai...Tại sao lại như vậy?

Kiến Ninh nghĩ mãi không ra, liền chỉ nói: “Hoàng đế ca ca, ta chỉ muốn người biết rằng, mặc kệ thế nào, Kiến Ninh cũng luôn trung thành, một lòng một dạ với người, Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy nghe vậy liền nói: “Nha đầu ngốc, sao trầm có thể không biết chứ? Trầm chỉ là cảm thấy, người thực sự rất ngốc, sao lại nghĩ trầm có thể gặp chuyện bất trắc được? Trầm đã sớm bày thiên la địa võng,

chỉ chờ Mộc Kiếm Thanh tự chui đầu vào rọ...aizz, nếu người đưa hấn đi ám sát trẫm, trẫm chắc chắn sẽ không để hấn thoát thân như hôm nay.”

Kiến Ninh ngẩn ngơ. Lời của Khang Hy khiến nàng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, bởi nàng không thể nghĩ trong khoảng thời gian ngắn hấn lại có thể sắp đặt kế hoạch chu toàn đến vậy. Xem ra, danh xưng Đại đế Khang Hy quả không phải hư danh.

Thông minh lại bị thông minh hại rồi! Nghĩ tới đây, Kiến Ninh thật muốn khóc lên, liền nói: “Hoàng đế ca ca...Thực xin lỗi, ta không biết...không biết người...ta chỉ là sợ người bị thương nên mới như vậy...”

Khang Hy lắc đầu, ánh mắt ôn hòa như nước, nói: “Nha đầu ngốc, sao lại nói vậy...là bởi người không biết bố trí của trẫm thôi, trẫm sao có thể trách người...ngược lại, lần này đứng giữa sống chết, thế nhưng người lại đặt an nguy của trẫm lên hàng đầu...tình cảm này, so với việc trẫm bắt được Mộc Kiếm Thanh còn làm trẫm vui hơn trăm lần, trăm...thật sự là cực kỳ vui mừng.”

Kiến Ninh thấy Khang Hy nói như vậy, không khỏi rơi lệ. Khang Hy nâng tay áo lau nước mắt cho nàng, nói tiếp: “Trẫm thật sự rất vui mừng. Xưa nay có bậc quân vương nào không là kẻ cô đơn, vậy mà trời xanh lại ban cho trẫm người và Tiểu Bảo, cùng trẫm chia sẻ, lại vì trẫm mà sẵn sàng trả giá bằng cả sinh mạng, trẫm sao có thể không vui được.”

Kiến Ninh chậm rãi gạt đầu, chùi nước mắt vào tay áo Khang Hy, nói: “Hoàng đế ca ca, không biết Tiểu Bảo sao rồi, không bằng chúng ta mau đi thôi.”

Khang Hy nói: “Đúng vậy” rồi thả Kiến Ninh xuống.

Hai người cất bước mà đi. Đột nhiên, một tiểu thái giám hốt hoảng chạy tới, quỳ trước mặt Khang Hy, nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, chuyện không hay rồi, Thái y nói...nói...”

Khang Hy và Kiến Ninh không hẹn mà cùng thốt lên: “Nói cái gì?”

Tiểu thái giám lắp bắp: “Thái y nói...nói Vi đô thống bị thương nặng, không thể...”

66. Chương 66: Tuyệt Đối Không Để Người Chết

Tiểu thái giám còn chưa dứt lời, Kiến Ninh và Khang Hy đã vội vàng chạy về phía Càn Thanh cung. Trong đại điện, thái y, Phó tổng quản thị vệ Đa Long và thái giám cung nữ đã đứng chờ sẵn.

Khang Hy và Kiến Ninh nhìn nhau rất nhanh, sau đó Khang Hy kêu lên: “Tiểu Quế Tử? Tiểu Bảo?”

Không nghe được tiếng trả lời, hấn vội túm lấy Thái y, nói: “Tiểu Bảo, hấn rốt cuộc sao rồi?”

Một lão thái y tiến lên, do dự nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, theo quan sát và kiểm tra của nô tài thì Vi đô thống bị nội thương, cụ thể nặng nhẹ thế nào thực sự rất khó nói. Nhưng trước mắt có thể thấy, hấn là một xương sườn đã gãy, tuy rằng không để lại dấu vết rõ rệt trên da, nhưng vết thương càng sâu, e rằng càng nguy hiểm đến tính mạng...”

Đám thái y biết rõ Vi đô thống là tâm phúc của Hoàng Thượng, vì vậy từng lời nói ra đều không ngừng chọn lọc, chỉ sợ khiến Khang Hy nổi giận.

Không ngờ bọn họ diễn giải lằng nhằng như vậy ngược lại mới khiến Khang Hy nổi cáu. Hấn nhíu mày quát: “Trẫm không muốn nghe những lời vô nghĩa này nữa. Các người chỉ cần trả lời trẫm, Tiểu Quế Tử có thể cứu được hay không?”

Thời khắc này, Kiến Ninh đã tới bên cạnh Tứ gia. Nhìn hấn nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệnh như tờ giấy, bên môi còn vương chút máu, Kiến Ninh trong lòng đau xót không thôi, liền rút khăn tay trong lòng ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu.

Lại nói tới đám thái y, bị Khang Hy quát như vậy, vội vàng quỳ sụp xuống, đồng thanh nói: “Nô tài nhất định dốc hết khả năng, toàn tâm toàn lực cứu Vi đô thống. Xin Hoàng Thượng bớt giận.”

Khang Hy cắn răng nói: “Tốt nhất nên như vậy. Nuôi binh nghìn ngày dụng binh một giờ, nếu các người không còn giá trị thì trăm giữ mạng các người lại làm gì!”

Một câu này khiến cả đám thái y sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu. Khang Hy lại nói: “Quỳ làm cái gì, còn không mau đi xem bệnh tình của Tiểu Quế Tử thế nào!”

Các thái y nơm nớp lo sợ đứng dậy, vội vàng chạy lại vây lấy Tứ gia, cần bắt mạch thì bắt mạch, cần xem tướng cũng xem tướng, tóm lại là vô cùng bận rộn. Kiến Ninh đứng bên cạnh nhìn, thấy Tứ gia mãi không tỉnh lại, trong lòng mờ mịt không biết phải làm gì.

Khang Hy đột nhiên nói: “Vô công của ni cô kia quả thực quá mức kinh khủng, tay nàng còn chưa trực tiếp đánh vào người Tiểu Bảo đã khiến hắn bị trọng thương như vậy...nếu đánh trúng, chẳng phải Tiểu Bảo và trăm đã...”

Nghĩ lại lúc Cửu Nạn dời giường lực kia đi đã đánh nát cả hòn núi giả bày trước Từ Ninh cung, sắc mặt của Khang Hy cũng tái đi, thầm nghĩ: “May mà Kiến Ninh thông minh, aizz...Nếu như không có nàng và Tiểu Bảo, e là trăm...”

Kiến Ninh nhìn Khang Hy, lại nhìn Tứ gia, bắt tri bắt giác trong hốc mắt đầy nước. Khang Hy vốn đang nhìn xem Thái y bắt mạch cho Tứ gia, đột nhiên cảm thấy Kiến Ninh quá mức im lặng, liền quay đầu lại nhìn, đã thấy nàng nước mắt rưng rưng, sắc mặt vừa lo lắng lại vừa khổ sở.

Khang Hy thấy vậy thì giật mình, vội vàng kêu lên: “Kiến Ninh?”

Kiến Ninh như chìm đắm vào suy tưởng của mình, nàng không rõ rốt cục nàng muốn Tứ gia sống hay chết, lại nghĩ tới những điều mình đã trải qua, nghĩ tới tương lai mịt mờ: “Mới đầu ta còn vô cùng đắc ý, cứ tưởng rằng nắm rõ nội dung của Lộc Đình Ký, sẽ có thể tránh nguy tìm an...Vậy mà cuối cùng, tất cả mọi chuyện dường như đều có chút ít biến đổi, giống như hôm nay, nhỡ ra Mộc Kiếm Thanh không thể xuất hiện trong cung, mà Cửu Nạn vốn dĩ phải là ra tay với Khang Hy trên núi Ngũ Đài...liệu có khi nào, hắn...hắn sẽ chết không?”

Nghĩ tới Tứ gia, nàng nhẹn không được muốn khóc nức lên, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy có ai đó dường như ở rất xa đang gọi mình, vì vậy cũng không để ý.

Mãi đến tận khi Khang Hy gọi đến lần thứ ba thì nàng mới phát hiện.

Kiến Ninh ngẩn ra, vội vàng trả lời: “Hoàng đế ca ca, người gọi Kiến Ninh là có chuyện gì?”

Khang Hy càng thêm lo lắng, liền nói: “Kiến Ninh, người lại đây.”

Kiến Ninh quả nhiên ngoan ngoãn lại gần. Khang Hy nắm tay nàng, nói: “Người lo lắng cho Tiểu Quế Tử sao?”

Kiến Ninh nói: “Vâng...Đúng vậy, hoàng đế ca ca. Tiểu Quế Tử sẽ không sao chứ?”

Khang Hy gật đầu, nói: “Tiểu Quế Tử phúc lớn mạng lớn, trăm thường nói hắn là phúc tinh của trăm, cho nên nhất định sẽ không sao. Người không cần lo lắng.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca miệng vàng lời ngọc, nếu người nói hắn không sao, vậy nhất định hắn sẽ không sao.”

Khang Hy cười, nói: “Đúng vậy. Ừm, vừa rồi người cũng bị kinh hãi, chi bằng trở về Khôn Ninh cung nghỉ ngơi đi?”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Ta không sao. Hoàng đế ca ca, để ta ở lại có được không?”

Nghi ngờ trong lòng Khang Hy càng lúc càng đậm, vốn định nói không, nhưng lời ra đến miệng liền nuốt xuống: “Nếu người đã lo lắng thế, vậy thì ở lại đi.”

Kiến Ninh nói: “Đa tạ Hoàng đế ca ca!” Nói xong, ánh mắt lại dán chặt lên người Tứ gia.

Khang Hy không nói gì, cũng tập trung quan sát đám thái y làm việc. Một lúc sau, Thái y nói Tứ gia tạm thời đã qua cơn nguy kịch, lại kê đơn, nói rằng uống thuốc này xong thì phân nửa là không còn gì đáng ngại nữa.

Khang Hy nghe thì yên tâm, liền nói: “Tốt lắm, các người sai người đi sắc thuốc đi. Nếu để xảy ra sơ sót gì, trẫm sẽ hỏi tội các người!”

Khang Hy lại khuyên Kiến Ninh trở về Khôn Ninh cung: “Kiến Ninh, trẫm thấy người sắc mặt không tốt, không bằng trẫm sai người đưa người vào tắm cung của trẫm nghỉ một lát?”

Kiến Ninh vẫn lắc đầu, nói: “Hoàng đế ca ca, chờ Tiểu Quế Tử tỉnh lại rồi ta đi, được không?”

Khang Hy lại yên lặng không nói. Sau đó, một thị vệ bước vào, nói nhỏ vài tiếng với Đa Long. Đa Long nghe xong đi ra ngoài, một lát liền chạy vào thì thầm với Khang Hy. Khang Hy gật gù đầu, nói: “Khi nào Tiểu Quế Tử tỉnh lại, lập tức phái người báo cho trẫm.”

Mọi người đồng loạt tuân mệnh. Kiến Ninh nhỏ giọng nói: “Hoàng đế ca ca, người định đi đâu?”

Khang Hy nói: “Bên ngoài có chuyện, trẫm đi một lát sẽ trở lại. Mà người cũng nghe thấy rồi đấy, Tiểu Quế Tử hẳn không sao, tỉnh lại chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, cho nên đừng để bản thân mệt mỏi quá.”

Chờ Kiến Ninh ngoan ngoãn gật đầu, Khang Hy mới mỉm cười, dẫn người rời đi.

Khang Hy vừa đi, liền có cung nữ mang ghế tới cho Kiến Ninh ngồi. Kiến Ninh ngơ ngác nhìn Tứ gia, chốc chốc lại hỏi thái y: “Thái y, vì sao hần còn chưa tỉnh?”, chốc chốc lại vươn đầu ngón tay đặt dưới mũi Tứ gia xem hần còn thở hay không.

Thái y thấy nàng như vậy, liền nói: “Công chúa xin đừng sốt ruột. Vi đô thống hô hấp bình thường, thực sự không sao.”

Kiến Ninh lúc này mới ngượng ngừng thu ngón tay về.

Thuốc sắc xong liền mang lên. Thái y nói: “Hiện giờ nô tài sẽ đút thuốc cho Vi đô thống uống. Nếu có thể uống hết bát thuốc này, vậy cửa sinh tử kia coi như Vi đô thống đã vượt qua.”

Kiến Ninh nói: “Vậy mau làm đi!”

Thái y bưng bát thuốc tới bên cạnh Tứ gia, dùng thìa đút cho hần. Không ngờ Tứ gia lại cắn chặt hàm răng, tất cả thuốc đều chảy xuống cổ, một giọt cũng không lọt vào miệng được.

Tay thái y run lên, các cung nữ vội vàng lau sạch nước thuốc trên người Tứ gia. Thái y vội buông bát thuốc xuống, chạy lại bàn bạc với các thái y khác.

Các thái y người nhìn ta, ta nhìn người, sắc mặt phi thường không tốt. Một người nói: “Nếu Vi đô thống không chịu uống thuốc...” Một người khác lại nói: “Không phải là không chịu, chỉ sợ là...” lão muốn nói lại thôi, lén nhìn về phía Kiến Ninh.

Nhóm thái y thầm nghĩ: “Vi đô thống không chịu uống thuốc, sợ rằng không thể giữ mạng. Nếu Hoàng Thượng và công chúa tức giận thì chúng ta sẽ thế nào đây?”

Kiến Ninh ở bên cạnh nhìn, thấy sắc mặt đám người kia như thể cha mẹ vừa chết, không khỏi hoảng sợ, vội hỏi: “Rốt cuộc là sao vậy, mau cho hần uống thuốc đi!”

Thái y liền nói: “Công chúa, không phải nô tài không cho, mà là Vi đô thống không uống...”

Kiến Ninh nói: “Lời này có ý gì?”

Nhóm thái y không ai dám trả lời. Kiến Ninh liền quát: “Hần không mở miệng thì các người không đổ thuốc được sao? Mau cạy miệng hần ra cho ta!”

Nhóm thái y không dám không theo, đành phải nói: “Vâng, nô tài tuân mệnh” rồi nhanh chóng phân công, kẻ cầm bát, kẻ cầm thìa, kẻ phụ trách cạy miệng Tứ gia, kẻ bắt mạch, lại có kẻ đứng nhìn sắc mặt người bệnh.

Không ngờ cạy mãi cũng không khiến Tứ gia mở miệng được, đám Thái y lắc đầu tuyệt

vọng.

Kiến Ninh nhìn từ đầu đến cuối, thấy thế liền quát: “Hừ, vô dụng! Để bản cung!”

Nàng tiến lại gần, cầm lấy bát, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Quế Tử, tên chết tiệt nhà ngươi, bản công chúa đại từ đại bi, tự mình dứt thuốc cho ngươi là đã cho ngươi thể diện rất lớn rồi? Còn không mau ngoan ngoan mở miệng ra.” Nói xong, nàng cũng múc một thìa thuốc, đổ vào miệng Tứ gia.

Nước thuốc tiếp tục từ môi chảy xuống. Đám cung nữ đứng bên cạnh lại vội vàng lau.

Kiến Ninh ngơ ngác nhìn, tay run lên, đưa bát cho thái y, ác độc nói: “Bản cung không tin, cầu nô tài ngươi dám...dám...” Nàng cắn răng, sẵn tay áo lên, dùng hết sức cạy miệng Tứ gia, nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì.

Đám thái y đứng bên cạnh tâm như tro tàn, sầm thẫm nói: “Công chúa...Công chúa nên từ bỏ đi thôi...”

Kiến Ninh trong đầu trống rỗng, ngơ ngác buông tay xuống. Nàng nhìn Tứ gia đang nằm trước mặt, vẻ mặt bình an giống như đang ngủ thì không khỏi giận dữ, đá mạnh vào

giường, nói: “Tên thái giám chết bầm nhà ngươi, cầu thái giám, dám không nghe lệnh bản công chúa. Hiện giờ bản cung ra lệnh cho ngươi, mau tỉnh lại cho ta, mau uống thuốc cho ta...nếu không...ngươi, ngươi, ngươi, ngươi...ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đi theo Hắc Bạch vô thường, cho dù phải đuổi tới tận Địa phủ ta cũng sẽ mang ngươi về! Ngươi đừng muốn chết, đừng chết, đừng chết!”

Kiến Ninh giống như phát điên, liều mạng giơ chân đạp lia lịa vào giường, lớn tiếng quát: “Ngươi còn không mau tỉnh? Khốn kiếp, ta đánh chết ngươi!”

Bởi vì quá mức mệt mỏi, cộng thêm tinh thần không ổn định, Kiến Ninh nhanh chóng bị kiệt sức, nàng ngã ngửa ra phía sau.

Đám thái y, cung nữ thấy vậy thì vội vàng chạy lại đỡ. Thái y nói: “Công chúa bớt giận, ngọc thể quan trọng...”

Kiến Ninh không kìm nổi nước mắt, khóc rống nói: “Lão Tứ, ngươi đừng chết...Mau tỉnh lại...Ta, ta không muốn ngươi chết...”

Đám cung nữ, thái giám nghe Kiến Ninh nói “Lão Tứ” thì hoảng lên, tưởng rằng công chúa đã phát điên, nói năng lảm nhảm, vì vậy không ngừng trấn an cảm xúc của nàng.

Đúng lúc nước sôi lửa bỏng ấy, tên tiểu thái giám đứng ôm bát thuốc đột nhiên kêu to: “Vi đô thống hình như tỉnh rồi!”

Mọi người kinh hãi, trong thoáng chốc, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tứ gia. Kiến Ninh vội giạt tay cung nữ bên cạnh, yếu ớt nói: “Mau đỡ ta dậy!”

Các thái y nhào đến chỗ Tứ gia, cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy hàng mi Tứ gia khẽ rung lên, sau đó hần chầm chậm mở mắt ra, nhìn quét qua mọi người một lượt, giống như đang muốn tìm kiếm ai đó.

Kiến Ninh đẩy đám người đang đứng lơ nhố trước mặt nàng ra, cúi đầu nhìn Tứ gia, hốt hoảng hỏi: “Thật sự đã tỉnh chưa...”

Bốn mắt nhìn nhau. Kiến Ninh không biết phải nói gì nữa, nước mắt tí tách rơi xuống.

Mà đám thái y đứng quanh thì vui mừng sung sướng: “Tỉnh là tốt rồi. Vi đô thống được cứu rồi, mau đi thông báo cho Hoàng Thượng!”

Có người nói: “Mau, mau đưa thuốc cho Vi đô thống uống.”

Một thái y bưng bát thuốc đến bên Tứ gia, hớn hờ cười: “Vi đô thống, mời uống thuốc.”

Tứ gia bị thương nặng không nói được, chỉ thấy hần mím chặt môi, ánh mắt nhìn chằm chằm Kiến Ninh.

Kiến Ninh đột nhiên mơ hồ hiểu ra điều gì đó, liền nói: “Để ta bón cho hần...”

Lúc nàng nói tới đây, Kiến Ninh thề đã trông thấy Tứ gia mỉm cười.

67. Chương 67: Tiến Thoái Lương Nan

Kiến Ninh múc một thìa thuốc, đưa đến bên môi Tứ gia.

Tứ gia nhìn nàng nước mắt đầm đìa, trong lòng thở dài một tiếng.

Khi này bị Cửu Nạn vỗ một chưởng, mặc dù bà ta đã thu lại sáu bảy phần rồi, nhưng Tứ gia vô công tâm thường, cho nên lực phủ ngũ tạng mới bị thương đến vậy, chứ trên thực tế nội thương không phải là nặng.

Mà đám thái y lại sợ chẳng may không cứu chữa được, nên cố ý phán bệnh nặng một chút, hy vọng nếu Vi đô thống có không qua được thì Hoàng Thượng và công chúa cũng không thể đổ hết trách nhiệm cho y thuật của họ.

Không ngờ làm như vậy, lại khiến Khang Hy và Kiến Ninh sợ chết khiếp.

May mà hấn không sao. Kiến Ninh nhìn Tứ gia, nhẹ nhàng nói: “Há mồm.”

Tứ gia hé miệng ra, dùng sức nuốt thìa thuốc vào, cảm thấy cổ họng đau như dao cắt.

Kiến Ninh thấy hấn khổ sở cau mày, liền an ủi: “Có phải rất đắng không? Để ta nếm thử xem.”

Nói xong, nàng cũng nhấp thử một chút thuốc, quả nhiên đắng nghét vô cùng, không khỏi cũng nhíu mày, gian nan nuốt xuống cổ họng, nói: “Thực đắng.”

Tứ gia nhìn bộ dạng muốn nôn ra mà phải cố nén lại của Kiến Ninh, định bật cười, nhưng vừa hơi cử động đã đau đớn.

Kiến Ninh nói: “Thái y, các người kê đơn thuốc gì vậy, có thể khiến thuốc ngọt đi một chút không?”

Thái y nói: “Hồi bẩm công chúa, nô tài lúc kê đơn, đã thêm cam thảo vào rồi...chỉ là, làm vậy cũng không khiến thuốc đỡ đắng đi được.”

Kiến Ninh thở dài, nàng cũng biết thuốc Đông Y nào cũng vậy, nên không làm khó đám thái y nữa, dù sao giữ mạng cũng quan trọng hơn. Kiến Ninh quay đầu lại, nhìn Tứ gia nói: “Thuốc đắng dã tật, người đừng sợ, cứ nhắm mắt nhắm mũi cố uống hết là xong thôi.”

Tứ gia nhìn đôi môi xinh đẹp còn vương ít nước thuốc trước mặt, ngơ ngác ngẩn người, nhìn không chuyển mắt.

Kiến Ninh gạt gạt thìa, nói: “Nào, uống một ngụm.”

Thấy Tứ gia không có phản ứng gì, nàng kiên nhẫn nhắc lần nữa: “Nào, há mồm ra.”

Gọi đến hai lần mà Tứ gia vẫn ngơ ngẩn, Kiến Ninh giật mình, vội hỏi: “Người sao vậy? Cảm thấy cơ thể không ổn ở chỗ nào. Thái...”

Kiến Ninh vừa muốn gọi Thái y, lại đột nhiên nghe thấy Tứ gia nỗ lực nói: “Ta...có chuyện....muốn nói...với...người.”

Kiến Ninh sửng sốt, lại nghe thái y tiến lại gần, hỏi: “Công chúa, Vi đô thống sao rồi, ngài ấy không chịu uống thuốc sao?”

Nàng nghĩ nghĩ một lát, nói: “Hấn sợ thuốc đắng, người...các người về thái y viện, lấy một ít cam thảo hay cái gì ngọt tới đây, ừm, nhớ để ý dược tính, đừng để khắc với vị thuốc nào trong đơn.”

Thái y nói: “Tất cả chúng thần sao? Vậy nơi này...”

Kiến Ninh nói: “Nơi này đã có bản cung, các người còn sợ cái gì? Đi mau.”

Đám thái y buộc phải nghe lệnh, đồng loạt rút hết.

Kiến Ninh lại nhìn đám cung nữ, thái giám, nói: “Các người cũng ra ngoài đi, có việc ta sẽ cho truyền.”

Kiến Ninh thấy mọi người đi hết rồi, lúc này mới nói với Tứ gia: “Được rồi, giờ chỉ còn ta và ngươi, ngươi muốn nói cái gì? Hay tạm thời đừng nói vội, uống chút thuốc trước đã.”

Tứ gia nói: “Đắng.”

Kiến Ninh nói: “Ta biết thuốc đắng rồi.”

Tứ gia lại nói: “Ngọt.”

Kiến Ninh ngẩn ngơ: “Cái gì ngọt?” Rồi đột nhiên nàng để ý thấy ánh mắt Tứ gia vẫn nhìn chăm chăm môi mình.

Nàng không phải đồ ngốc, rất nhanh hiểu ra ý hẩn, hai má đỏ bừng, nói: “Sắc lang, ngươi đang nghĩ cái gì? Tại sao lại có thể không đứng đắn như vậy chứ?”

Tứ gia đầu tiên nói “đắng”, ý chính là thuốc đắng, mà sau đó nhìn chăm chăm một nàng, nói “ngọt”, đương nhiên ám chỉ môi nàng ngọt. Hẩn lại không chịu uống thuốc, ý tứ thế nào không cần nói cũng hiểu.

Nghe nàng mắng mình là “sắc lang”, Tứ gia ảm đạm cười. Mà Kiến Ninh cùng hẩn vào sinh ra tử nhiều lần, đối với cảm xúc của Tứ gia có thể nói là tương đối thấu hiểu, tự nhiên nhìn ra nụ cười này mang theo hai ý tứ. Thứ nhất là khen nàng “thông minh”, mà thứ hai, chính là oan uổng kêu bản thân không phải là “sắc lang”.

Nếu như không phải nể tình hẩn bị thương nặng, Kiến Ninh thực muốn đập người này một trận, vì vậy nàng ho khan một tiếng, nói: “Được rồi, ngoan, đừng có nghĩ ngợi lung tung, người bệnh phải biết phối hợp điều trị. Nào, uống thuốc.”

Nói xong, nàng lại múc một thìa thuốc định bón cho Tứ gia, nào ngờ Tứ gia kiên quyết ngậm miệng. Nàng càng cố nhét thìa vào thì Tứ gia càng cắn chặt hàm hơn. Kiến Ninh cả giận, quát: “Ngươi có tin là ta bẻ hết răng của ngươi không hả?”

Tứ gia nhìn nàng tức giận xen chút xấu hổ thì ánh mắt lại càng chờ mong. Thấy hẩn giở bộ dạng vô lại như vậy, Kiến Ninh rốt cục thở dài, nói: “Quên đi, quên đi, ta thua ngươi rồi.”

Nói xong, nàng bưng bát thuốc lên, uống một ngụm, sau đó cúi đầu xuống, đặt môi lên môi Tứ gia. Tứ gia mở miệng, mút mát đôi môi của Kiến Ninh, khiến nàng ngẩn ra, miệng không tự chủ cũng hơi hé một chút, nước thuốc liền nhanh chóng chảy xuống.

Thuốc chảy đến đâu, Tứ gia uống đến đó, lại còn cảm thấy không thỏa mãn mà liếm môi nàng rất lâu, dường như ngay cả chút thuốc còn sót lại cũng muốn uống cho kì hết.

Kiến Ninh trợn mắt, đứng bật dậy, mắng: “Dâm...”

Tứ gia bình tĩnh nhìn nàng, bình tĩnh liếm môi mình, bình tĩnh nói: “Còn muốn.”

Kiến Ninh cảm thấy mặt mình nóng đến phát sốt

Đúng lúc này, bên ngoài có người nói: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Kiến Ninh ngẩn ra, vội vàng lùi ra xa một chút, đứng thẳng nghiêm túc.

Sau đó Khang Hy rảo bước rất nhanh vào, nói: “Trẫm nghe hình như Tiểu Quế Tử đã tỉnh?”

Kiến Ninh hành lễ, cung kính nói: “Đúng vậy, Hoàng đế ca ca, hẩn...vừa mới tỉnh.”

Khang Hy mỉm cười, gật đầu nhìn nàng, thản nhiên nói: “Ngươi tự mình bón thuốc cho Tiểu Quế Tử?”

Kiến Ninh nghe thấy hai chữ “bón thuốc”, nhẹn không được lại đỏ bừng cả mặt, vội vàng cúi gằm xuống, nói: “Đúng vậy, Hoàng đế ca ca.”

May mà Khang Hy có vẻ cũng không để ý tới chuyện này, hẩn đi tới giường Tứ gia đang nằm, nói: “Tiểu Quế Tử...à, Tiểu Bảo, ngươi cảm thấy sao rồi?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, nô tài...không sao.”

Thấy Tứ gia cố gượng ngồi dậy hành lễ, Khang Hy vội đưa tay ngăn lại: “Người vì cứu trăm mà bị trọng thương, ngàn vạn lần đừng cử động, cứ nằm đi.”

Tứ gia nói: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Khang Hy cười: “Đa tạ cái gì, nghỉ ngơi tốt chính là cách cảm ơn tốt nhất với trăm rồi!”

Hai người nhìn nhau, Tứ gia đột nhiên phát hiện tuy rằng Khang Hy cười vô cùng thân thiện, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo không chút tình cảm.

Khang Hy hỏi thăm vài câu, lại nói: “Thái y đi đâu hết rồi?”

Kiến Ninh vội nói: “Hoàng đế ca ca, là ta bảo bọn họ về...lấy cho Tiểu Quế Tử ít cam thảo...thuốc của hần thực sự rất đắng.”

Khang Hy cười: “Thuốc đắng dã tật, không khổ tận sao có ngày cam lai. Khoan, Kiến Ninh, sao người biết thuốc này đắng?”

Kiến Ninh cúi đầu, lí nhí nói: “Lúc này ta thử xem thuốc có nóng quá không...nên uống một ngụm.”

Khang Hy nói: “Người xưa nay đều sợ thuốc đắng, vậy mà lại vì Tiểu Quế Tử mà uống trước một ngụm. Tiểu Quế Tử, người thật có phúc.”

Kiến Ninh cảm thấy trong lời của Khang Hy còn có thâm ý, vì vậy ngẩng đầu lên muốn quan sát sắc mặt của Khang Hy, đã thấy Khang Hy quay đầu đi nhìn Tứ gia, nói: “Tiểu Bảo, người cứu giá có công...cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, sau khi khỏi bệnh, trăm sẽ ban thưởng cho người...”

Tứ gia nói: “Đa tạ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng thứ tội cho thần mạo muội hỏi một câu, nơi này là Càn Thanh cung sao?”

Khang Hy vừa nói “Phải” thì Tứ gia vội đứng dậy: “Nô tài sao có thể ở trong cung của Hoàng Thượng, cầu xin Hoàng Thượng sai người đưa nô tài trở về phủ.”

Khang Hy ngăn hần lại, nói: “Người bị thương nặng như vậy, đừng nên cử động nhiều.”

Tứ gia vẫn kiên trì nài nỉ: “Hoàng Thượng đối với nô tài ơn trọng như núi, nhưng quy củ nghìn năm nay nô tài không dám làm trái. Xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Khang Hy bất đắc dĩ, liền nói: “Thôi được, để chờ Thái y quay lại đã, hiện trăm lệnh người cứ nằm xuống cho trăm.”

Một lát sau, Thái y tới, Khang Hy hỏi han cẩn thận, xác định Tứ gia bây giờ có cử động cũng không sao, liền sai mấy Thái giám đỡ Tứ gia lên kiệu, từ từ ra khỏi cung.

Kiến Ninh tuy rằng nóng ruột nóng gan nhưng cũng không còn cách nào khác, Tứ gia hiện giờ đã là đại thần trong triều, nàng không có lí do nào để giữ hần ở lại trong cung, hơn nữa chính bản thân hần cũng nặng nề đòi đi. Hần là người cực kỳ thông minh, từ bỏ ân sủng của Hoàng Thượng như vậy hần phải có ý đồ của riêng mình, nàng tin hần quyết định đúng.

Tứ gia ra khỏi cung không lâu, lại có người tới báo Thái hậu lâm bệnh. Khang Hy vội kéo Kiến Ninh đi thăm. Nhìn Thái hậu nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, nghe Thái y nói là bị nhiễm phong hàn, Khang Hy liền an ủi bà, lại sai người đi sắc thuốc, nhìn Thái hậu uống xong mới rời đi.

Trên đường ra khỏi Từ Ninh cung, Khang Hy nhìn Kiến Ninh, nói: “Kiến Ninh, trăm có một chuyện muốn hỏi người?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca muốn hỏi gì?”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh...người cảm thấy Tiểu Quế Tử...Tiểu Bảo là người thế nào?”

Kiến Ninh giật nảy người, cố ra vẻ thản nhiên nói: “Hần là người trung thành và tận tụy với Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy gật đầu, cười nói: “Ngoài ra?”

Kiến Ninh ngạc nhiên: “A?”

Khang Hy nhìn nàng, nói: “Ngoài những cái đó ra, Kiến Ninh, ngươi còn cảm thấy hần thể nào nữa?” Hai mắt hần nhìn thẳng vào Kiến Ninh, dáng vẻ nghiêm nghị giống như không cho phép nàng nói dối.

Kiến Ninh tim đập thành thịch, không hiểu Khang Hy hỏi vậy là có ý gì, chẳng lẽ hần biết gì đó rồi sao?...Nhưng mà...Kiến Ninh hoảng sợ, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lúc này trong Càn Thanh cung.

...Nếu thật sự là vậy, Khang Hy lúc đó lại không nói điều gì, có thể thấy tâm tư của hần...thật sự là vô cùng đáng sợ.

Khang Hy vẫn mang theo ý cười vui đùa trên miệng, vẫn là thiếu niên tuấn tú vô song của trước đây, chỉ có đáy mắt...rõ ràng là thiếu đi một cái gì đó...Nếu như trước đây là ánh mặt trời ấm áp, vậy thì hiện giờ chính là mùa đông lạnh giá.

Kiến Ninh trong lòng sợ hãi, từ bao giờ hần trở nên như vậy, liền chần chừ nói: “Trừ cái đó ra...Ngoài ra...”

Khang Hy thấy nàng biến sắc, lại do dự thì cười: “Được rồi, trầm chỉ hỏi ngươi xem ngươi cảm thấy hần thể nào thôi mà ấp a ấp úng như vậy, chẳng lẽ ngươi có bí mật gì không thể nói cho trầm sao?”

Kiến Ninh vội vàng nói: “Kiến Ninh sao dám? Hoàng đế ca ca, ta...”

Khang Hy đột nhiên cắt lời nàng, tóm bả vai Kiến Ninh, nói: “Được rồi, trầm biết ngươi không giấu trầm...Ngươi là muội muội trầm yêu nhất, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng vì trầm. Đối với trầm mà nói, biết như vậy là đủ rồi.”

Kiến Ninh nghe Khang Hy nói tới đâu thì mồ hôi hột đổ ra tới đó. Lúc trước nếu Khang Hy nói như vậy, nàng nhất định vô cùng cảm động, vậy mà giờ phút này chỉ cảm thấy bủn rủn tay chân. Thông minh như nàng cũng không thể biết được những gì từ trước đến nay thiếu niên hoàng đế làm ỉn, rốt cục phần nào là thật, phần nào là giả, hay là tất cả...đều là giả.

Sau khi chia tay Khang Hy, Kiến Ninh quay trở lại Khôn Ninh cung, tắm rửa thay quần áo, cố gắng bình tĩnh nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Rõ ràng chỉ là một ngày ngắn ngủi, vậy mà y như phim mạo hiểm Hollywood. Kiến Ninh xoa xoa thái dương, thầm nghĩ: “Ai ngờ Mộc Mộc lại lộ ra sơ hở để Hoàng đế ca ca nắm được...Là tại ta quá mức sơ suất. Khang Hy trước giờ đều không phải là kẻ dễ lừa, tâm tư hần so với người khác còn cẩn thận tỉ mỉ hơn trầm lẫn. Mộc Kiếm Bình quá ngây thơ, lại ‘thầm mến’ Khang Hy, cho nên nếu Khang Hy cố ý điều tra nàng ta, e rằng nàng ta ngay cả bản mình đi cũng không biết!”

Than thở một hồi, đột nhiên nàng thầm nghĩ: “Đúng rồi...ta đã quên không hỏi là rốt cục bọn họ có chạy thoát hay không...Mặc dù có Cửu Nạn tương trợ, nhưng hoàng cung nhiều thị vệ như vậy...Mộc Mộc tiểu nha đầu đáng yêu thế, nếu bị Hoàng đế ca ca giết...” Nghĩ đến đây, trong lòng Kiến Ninh dấy lên cảm giác bất an.

Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng Kiến Ninh nhớ tới một người, vội vàng nói: “Người đâu!”

Một cung nữ đứng ngoài cửa bước vào, hành lễ nói: “Công chúa có gì sai bảo?”

Kiến Ninh nói: “Tiểu Kỳ Tử đâu? Hần đã quay về chưa?” Lúc đó Tiểu Kỳ Tử cũng bị Mộc Kiếm Thanh điểm huyết ném vào phòng Bồ Khố, không biết là còn sống hay đã chết.

Cung nữ kia nói: “Hồi bẩm công chúa, không thấy Tiểu Kỳ Tử quay lại.”

Kiến Ninh trong lòng âm thầm kêu khổ, phát tay nói: “Các người đến phòng Bồ Khố tìm đi, hần hần đang ở đó.”

Một lát sau, quả nhiên đám thái giám cung nữ mang theo Tiểu Kỳ Tử trở lại. Tiểu Kỳ Tử hai mắt đầy nước, quỳ xuống đất nói: “Công chúa! Ô ô ô...”

Kiến Ninh thấy hần sợ hãi như vậy, liền nói: “Được rồi, đứng lên đi, đừng có khóc nữa. Thích khách đã chạy rồi, bản cung cũng không sao, người cũng bình an.”

Tiểu Kỳ Tử đứng dậy, nói: “Nô tài thực sự rất cảm động, cảm động công chúa còn nhớ tới nô tài.”

Kiến Ninh nhìn hắt nước mắt lưng tròng, bật cười: “Được rồi, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên ta mới quên băng mắt, giờ này mới nhớ ra. Thôi, lui xuống đi.”

Tiểu Kỳ Tử ngoan ngoãn đi ra ngoài. Kiến Ninh lại thở dài, nói: “Các người có nghe trong cung nói hai thích khách hôm nay thế nào rồi không?”

Một cung nữ tiến lên, nói: “Hồi bẩm công chúa, Hoàng Thượng vẫn đang phái người lục soát, đáng tiếc chưa tìm được thích khách.”

Kiến Ninh an tâm, nói: “Ừm, được...bản cung đã biết. Các người cũng lui xuống đi, bản cung muốn nghỉ ngơi.”

Kiến Ninh trèo lên giường, kéo chăn che kín người. Bây giờ trời đang vào tháng tám, đúng độ nóng nhất trong năm, cho nên nàng cảm thấy thật nóng bức, liền tung chăn ra. Cố gắng nhắm mắt lại, Kiến Ninh lại nghĩ tới gương mặt của Tứ gia, nghĩ tới lúc bón thuốc môi-kề-môi, không khỏi đỏ mặt, đưa tay sờ lên môi, xấu hổ kéo chăn lên, vùi đầu vào chăn.

Nghĩ một lát, lại nghĩ về Khang Hy, nhớ tới ánh mắt hắt khi hỏi cảm nhận của mình với Tứ gia, không hiểu sao, nàng cảm thấy ánh mắt ấy lạnh như băng, mang theo sát ý nồng đậm...Trong nháy mắt, Kiến Ninh đang nóng bỗng chuyển lạnh.

Rơi vào đường cùng, nàng cố lắc lắc đầu để đẩy những suy nghĩ hỗn độn này đi.

Loại cảm giác này, giống như cả người đang nằm kẹp giữa băng và lửa.

Kiến Ninh lăn qua lộn lại hồi lâu, kiến cũng đếm tới mấy ngàn con mà vẫn không ngủ được, rốt cục mãi cho tới khi trời gần sáng mới thiếp đi.

Sáng hôm sau, Kiến Ninh dậy, dùng chút điểm tâm rồi chạy tới thỉnh an thái hậu. Thái hậu vẫn đang ốm, cho nên Kiến Ninh chỉ ngồi một lát, sợ quấy nhiễu Thái hậu nghỉ ngơi, nàng ra ngoài hỏi chuyện đám Thái y.

Thái y đều nói không có gì đáng ngại, vì thế Kiến Ninh chạy tới Ngự Thư Phòng định tìm Khang Hy. Ai ngờ khi nàng đến đã thấy Khang Hy với mấy đại thần đang bàn bạc gì đó, bộ dạng vô cùng nghiêm túc nên Kiến Ninh không dám quấy rầy, lại xoay người đi, vừa đúng lúc nhìn thấy Tổng quản thị vệ Đa Long bước tới.

68. Chương 68: Lão Tứ Gặp A Kha

Kiến Ninh nhìn thấy Đa Long, vô cùng vui sướng, chạy lại, gọi: “Đa Long!”

Đa Long vội vàng hành lễ, nói: “Tham kiến công chúa.”

Kiến Ninh nói: “Người vừa từ đâu vào cung à?”

Đa Long đáp: “Hồi bẩm công chúa, nô tài vừa đi thăm Vi đô thống.”

Kiến Ninh vui vẻ nói: “Hắn sao rồi?”

Đa Long trả lời: “Vi đô thống sức khỏe và tinh thần đều tốt, công chúa xin an tâm.”

Kiến Ninh mỉm cười, vênh váo nói: “Ta có lo lắng gì đâu mà phải an tâm. Người không nghe người ta thường nói sao, người tốt thường không thọ, kẻ xấu sống ngàn đời, cho nên loại người như Vi đô thống ấy mà...chậc chậc...sống dai lắm nha.”

Đa Long vội nói: “Cái này...” Hắn cảm thấy Vi đô thống thực sự đâu phải “kẻ xấu”, nhưng cũng không dám cãi lại công chúa.

Kiến Ninh nói tiếp: “Đúng rồi, hai tên thích khách hôm qua thế nào, có tìm thấy không?”

Đa Long nói: “Nô tài bất tài, hiện vẫn chưa tìm được. Nhưng công chúa đừng sợ, nô tài đã tăng thêm binh mã, nhất định sẽ sớm bắt được thích khách.”

Kiến Ninh “a” một tiếng: “Ừ...ta tin người làm được. Thôi, ta không thềm nói chuyện với người nữa, bye!” Nói xong, nàng liền phất tay làm dáng chào với Đa Long.

Đa Long ngẩn ra: “Bạch (bye)...” Đến tận khi Kiến Ninh đã đi xa rồi, hắn mới lầm bà lầm bầm: “Bạch là có ý gì? Hay là công chúa khen ta trông trắng trẻo hơn a?” Đa Long không tự chủ đưa tay sờ lên mặt, trong lòng vô cùng cao hứng.

Lại nói tới Tứ gia ở trong phủ Đô Thống dưỡng bệnh, ngày nào cũng có đại thần trong triều đến thăm. Khang Hy mỗi ngày cũng phái người tới tặng thuốc quý, thỉnh thoảng rảnh rỗi còn tự mình ghé thăm.

Mà cũng lúc này, Tổng đà chủ Trần Cận Nam về kinh, sai người đưa thư cho Tứ gia, nói muốn thương lượng một số chuyện. Tứ gia nhận thư, cảm thấy sức khỏe bản thân cũng đã tốt lên nhiều, liền sai người chuẩn bị kiệu ra ngoài. Đoàn người đi qua rất nhiều phố lớn sầm uất, cuối cùng dừng lại trước một ngõ ngõ yên ắng. Tứ gia sai phu kiệu đứng ngoài chờ, sau đó tự mình đi vào trong.

Đi một đoạn ngắn đã gặp người trong Thanh Mộc Đường ra đón, đưa Tứ gia đi gặp Tổng đà chủ.

Tứ gia thấy Trần Cận Nam, lập tức hành lễ.

Trần Cận Nam quan sát sắc mặt Tứ gia hồi lâu, chậm rãi nói: “Tiểu Bảo, người bị nội thương?” Ông là cao thủ hàng đầu, cho dù Tứ gia đã điều trị tốt nhưng vẫn có thể thấy được.

Tứ gia kể lại chuyện gặp ni cô.

Trần Cận Nam nắm cổ tay Tứ gia, nhíu mày: “May mà người này chưa dùng tới mười phần lực, nếu không, e rằng mạng của người khó giữ rồi.”

Tứ gia nói: “Sư phụ quả là liệu sự như thần.”

Trần Cận Nam nói: “Vi sư thấy nội thương của người đã tốt hơn nửa rồi. Lại đây, vi sư dùng nội thương thay người chữa nốt, nếu không để lại di chứng sau này thì không hay.”

Tứ gia vội vàng hành lễ, nói: “Đa tạ sư phụ!”

Trần Cận Nam đưa Tứ gia vào một gian phòng kín, sau đó vận công thay Tứ gia trị thương. Trị được đến bảy tám phần, đột nhiên Trần Cận Nam nói: “Không tốt!”

Tứ gia hỏi: “Sư phụ, có chuyện gì?”

Trần Cận Nam nói: “Có cao thủ tới đây!” Nói xong, ông liền dồn lực vào người Tứ gia.

Tứ gia cảm thấy cơ thể thoải mái vô cùng, lực phủ ngũ tạng lúc trước còn đau giờ cũng tiêu tan.

Trong giây lát sau, một bóng người nhanh như chớp xông vào, ánh kiếm lóe sáng.

Trần Cận Nam thấy tình thế không ổn, tiện tay cầm chén trà nhỏ trên bàn ném đi. Chỉ nghe “keng” một tiếng, chén trà đập lên thanh kiếm, sau đó bay ra ngoài, vỡ tan từng mảnh.

Nước trà trong chén văng ra, bắn đầy lên áo người kia.

Trần Cận Nam đứng dậy, quát: “Phùng Tích Phạm! Tại sao lại là ngươi! Ngươi điên rồi à, ngay cả ta người cũng muốn giết?”

Tứ gia thấy có người tới, cũng bật dậy, lại nghe Trần Cận Nam nhỏ giọng nói: “Tiểu Bảo, đứng ra sau lưng ta, ngàn vạn lần đừng xông lên.”

Tứ gia gật đầu.

Người đánh lén kia vung kiếm lên, nói: “Trần Cận Nam, ngươi là đồ ăn cây táo, rào cây sung. Hừ, ta phụng mệnh nhị công tử tới bắt ngươi, còn không mau khoanh tay chịu trời?”

Mà lúc này, lại có thêm người nhảy vào. Một kẻ là nam nhân, quần là áo lượt, khuôn mặt sáng láng, cầm một thanh kiếm quý giá trong tay. Người còn lại là một cô gái xinh đẹp như hoa, tuy rằng tuổi còn nhỏ

nhưng mơ hồ có thể thấy tương lai sẽ là tuyệt sắc giai nhân khuynh thành khuynh quốc. Nói có thể dùng một câu để miêu tả hai người này, nhất định đó sẽ là “trai tài gái sắc”.

Trần Cận Nam vốn đang kinh ngạc, nhưng sau khi thấy hai người kia vào thì vội khom lưng, nói: “Thuộc hạ không biết nhị công tử tới, không kịp nghênh đón từ xa.”

Nam nhân trẻ tuổi được gọi là nhị công tử kia quát to: “Trần Cận Nam, người giả dối như thế làm gì. Hừ, ta biết từ trước đến nay người có bao giờ để ta vào mắt đâu. Một điều đại ca ta, hai điều đại ca ta, như vậy chính là bất kính với bản công tử. Vì vậy, ta quyết định bắt người lại, luận tội xử tử.”

Trịnh Khắc Sảng vừa dứt lời, lập tức rút kiếm ra, xông về phía Trần Cận Nam. Với võ công của Trần Cận Nam, đương nhiên không sợ hấn, nhưng cũng không dám trả đòn, cho nên đành lùi lại vài bước, quên bằng đi còn một Phùng Tích Phạm vẫn đang đứng xem như hổ rình mồi.

Phùng Tích Phạm được giang hồ xưng tụng là “Nhất kiếm vô huyết”, ý muốn nói hấn ra tay nhanh như điện, một kiếm giết đối phương mà đối phương còn chưa kịp chảy máu ra ngoài.

Trần Cận Nam đến lúc nghe được Tứ gia kêu lên “Sư phụ cẩn thận” thì tay đã bị trúng một kiếm của Phùng Tích Phạm.

Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng là hai thầy trò, lập tức cùng xuất chiêu giống nhau, liên thủ đối phó Trần Cận Nam.

Trần Cận Nam không dám phạm thượng Trịnh Khắc Sảng nên đành dốc sức chạy trốn.

Tứ gia ở bên cạnh nhìn thấy Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng từng bước áp sát, rõ ràng là muốn giết Trần Cận Nam, vậy mà Trần Cận Nam lại không thể chống trả, nhất thời lo lắng vô cùng. Bởi nếu Trần Cận Nam gặp nạn, e rằng số phận của hấn cũng không khá hơn.

Tứ gia không khỏi âm thầm nhíu mày.

Sau đó, ánh mắt của hấn rơi xuống cô gái vừa nảy đi vào cùng với Trịnh Khắc Sảng, thấy nàng vẻ mặt sốt ruột, trong tay tuy rằng cầm kiếm, nhưng lại không rút ra.

Tứ gia chợt nảy ra một ý, liền chậm rãi tới gần cô gái kia. Nàng lúc này hai mắt chỉ chăm chăm tập trung vào Trịnh Khắc Sảng, miệng không ngừng nói: “Trịnh công tử, cẩn thận!”

Giọng nói của nàng vô cùng êm tai, nhưng Tứ gia không mấy động lòng, vẫn từ từ tiến sát lại. Mãi đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn hơn một lưỡi kiếm, nàng mới phát hiện ra Tứ gia, liền quay đầu liếc mắt lướt qua, nhún mày quát: “Người lại đây làm gì?”

Tứ gia mỉm cười, nói: “Cô nương...”

Hấn còn chưa kịp nói gì thì nàng đã cau mày: “Cút xa một chút cho ta!” Cô gái là người tập võ, cái liếc mắt vừa rồi vốn chỉ để xác định Tứ gia có phải là người trong võ lâm không, đến khi thấy không phải liền không để tâm tới hấn nữa.

Dựa vào sơ hở này, Tứ gia rướn người xông lên, tận lực nắm chặt cổ tay cầm kiếm của cô gái, bẻ ngoặt về sau. Nàng bị đau, kêu lên một tiếng, kiếm trong tay cũng rơi xuống đất.

Tứ gia nhanh chóng túm nốt tay kia của nàng. Lại bởi vì không biết võ công đối phương cao thấp thế nào, hấn bẻ khớp của nàng xong cũng không dám buông ra, sợ nàng sẽ phản công.

Mà hành động này của hấn, hoàn toàn xuất phát từ bản năng muốn bảo vệ bản thân, không hề có chút sắc dục nào nên Tứ gia cũng không để tâm tới vị tiểu mỹ nhân này đang gần như nằm trọn trong lòng mình.

Nhưng hiển nhiên có người không nghĩ được như thế. Cô gái vừa then lại vừa sợ, khuôn mặt đỏ bừng bừng, kêu to: “Sắc lang, dám tặc, người muốn làm gì? Mau buông tay! Trịnh công tử, cứu ta!”

Trịnh Khắc Sảng nghe nàng kêu cứu, vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy Tứ gia túm chặt cô gái thì nói: “A Kha cô nương, cô nương đừng nóng vội! Ta tới cứu nàng ngay đây.”

Sau đó hấn liền quay mũi kiếm hướng về phía Tứ gia, quát: “Đồ dâm tặc, còn không mau buông tay?”

Tứ gia một tay nắm lấy hai tay của A Kha, ngón cái còn cẩn thận đè lên huyết Hổ Khẩu trên cổ tay nàng. Tay còn lại, hần nắm lấy cổ A Kha, nói: “Người dám lại gần, ta sẽ bóp chết nàng!”

A Kha khóc không thành tiếng, cảm thấy kẻ đang uy hiếp mình khôn nạn đến không còn lời để nói. Tạm bỏ qua việc hần nhân cơ hội lợi dụng gần gũi cơ thể nàng, chỉ riêng việc hần bẻ trật khớp tay cũng đủ thấy đối phương là người độc ác.

Trịnh Khắc Sảng thấy A Kha rơi lệ, quả nhiên không dám lại gần, liền nói: “Người muốn thế nào?”

Tứ gia nhìn Phùng Tích Phạm đang hung hăng vung kiếm khiến Trần Cận Nam liên tục lùi lại, mày nhừ càng lúc càng chặt. Theo lý thuyết mà nói, võ công của Trần Cận Nam cao hơn Phùng Tích Phạm không phải là ít, nhưng sở dĩ ông rơi xuống thế hạ phong, thứ nhất là bởi cánh tay khi nãy bị đâm một kiếm, thứ hai là do trong tay không một tác sắt, thứ ba chính là vì Phùng Tích Phạm là sư phụ của Nhị công tử...

Tứ gia quát: “Bảo thủ hạ của ngươi dừng tay!”

Trịnh Khắc Sảng lo lắng nhìn A Kha, thấy nàng ngửa cổ nói không nên lời, khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt, như đoá phù dung trong buổi sớm ướt sương, mỹ lệ vô song thì bất đắc dĩ nói: “Dừng tay đi!”

Phùng Tích Phạm nghe vậy, quả nhiên ngừng lại, chạy tới bên cạnh Trịnh Khắc Sảng, nói: “Nhị công tử, có chuyện gì vậy?”

Trịnh Khắc Sảng hất đầu về phía trước, mà Phùng Tích Phạm lúc này mới để ý tới A Kha, liền hung hãn giương kiếm: “Người là kẻ nào? Còn không mau thả cô nương kia ra?”

Tứ gia thần nhiên nói: “Ta là người nào thì những kẻ chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng như các người không có tư cách hỏi.”

Phùng Tích Phạm giận sôi máu, quay đầu nói với Trịnh Khắc Sảng: “Nhị công tử, để ta giết chết tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này!”

Trịnh Khắc Sảng nói: “Cẩn thận hần chó cùng rút giậu, làm A Kha cô nương bị thương.”

Tứ gia nhìn Trần Cận Nam đứng đằng xa, nói: “Sư phụ, người sao rồi?”

Trịnh Khắc Sảng nghe được lời của Tứ gia, liền quay qua nhìn Trần Cận Nam, hằm hè: “Trần Cận Nam, hóa ra hần là đồ đệ của ngươi. Người thật to gan, dám vô lễ với ta như vậy!”

Trần Cận Nam khom lưng lại gần, nói: “Nhị công tử, người vì sao muốn dồn thuộc hạ vào chỗ chết đến như vậy?”

Trịnh Khắc Sảng nói: “Ta vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Người mau bảo hần thả A Kha cô nương ra cho ta!”

Trần Cận Nam nói: “Nhị công tử, ta tự nhận trước giờ chưa làm chuyện gì có lỗi với Vương gia và hai vị công tử, hơn nữa đối với hai vị đều cư xử công bằng, tại sao Nhị công tử vẫn không vừa mắt với ta? Hiện giờ thiên hạ này là của người Mãn Châu, chúng ta cần đồng tâm hiệp lực chống giặc ngoài, đừng để thù trong gây hại cho an nguy xã tắc. Ta hy vọng Nhị công tử có thể nghĩ lại.”

Dứt lời, ông liền quay sang nói với Tứ gia: “Tiểu Bảo, người thả cô nương đó ra đi.”

Tứ gia nói: “Sư phụ, những kẻ này vô tình vô nghĩa, người đối với bọn họ như thế, bọn họ nhất định sẽ đâm sau lưng người một đao.”

Tuy rằng hần và Trần Cận Nam không phải sớm chiều kẻ cạ, nhưng Tứ gia là kẻ trải đời, đương nhiên hiểu rõ tính cách của vị Tổng đà chủ này. Vì vậy, hần không thèm để ý tới lời của Trần Cận Nam mà hất hàm hỏi Trịnh Khắc Sảng: “Huynh đệ Thiên Địa hội của chúng ta ở bên ngoài như thế nào?”

Trịnh Khắc Sảng quát: “Trần Cận Nam, đồ đệ của ngươi muốn tạo phản sao, ngay cả lời của người hần cũng không nghe kia!”

Trần Cận Nam vốn cũng muốn bảo Tứ gia như vậy, nhưng nghe đồ đệ mình hỏi tình hình huynh đệ trong hội thì lại ngẩn ra.

Phùng Tích Phạm nói: “Bọn họ không sao, chỉ là bị ta điểm huyết thôi.”

Tứ gia sợ bị Phùng Tích Phạm lừa, nên khư khư không buông tay, nói: “Người cùng chúng ta ra ngoài, mắt thấy tai nghe ta mới tin được!”

Trịnh Khắc Sảng, Phùng Tích Phạm nhìn nhau, thấy Trần Cận Nam không lên tiếng, rốt cục phần nộ bước ra ngoài. Trần Cận Nam theo sau, mà Tứ gia đi cuối cùng, tay một khắc cũng không rời cổ A Kha.

A Kha nước mắt ngấn nước mắt dài, cắn giận nói: “Tiểu tử thối, người tên là gì? A Kha ta thề, nếu không giết người, ta không làm người!”

Tứ gia lạnh lùng cười: “Hay ột cô gái tự ình là thanh cao. Lúc người ở chung với tên tiểu nhân ti tiện kia, người có nghĩ hân cũng là tiểu tử thối không?”

A Kha tức vô cùng: “Khốn nạn, người dám hủy hoại trong sạch của ta, A Kha ta tuyệt đối không buông tha người!”

Tứ gia nói: “Người nếu nghĩ rằng sẽ dọa được ta sợ thì sai rồi. Ta khuyên người một câu, đã là cá nằm trên thớt thì nên ăn nói cẩn thận một chút, đừng có chọc giận ta. Ta không phải loại người biết thương hoa tiếc ngọc đâu.”

A Kha nói: “Tiểu tử thối, quỷ dâm dục, nếu người dám động một đầu ngón tay vào người của ta thì Trịnh công tử sẽ không bỏ qua cho người đâu.”

Tứ gia cười nhạt: “Há mồm quỷ dâm dục, ngậm miệng thì sắc lang. Người cho là bản thân rất đẹp sao? Ta vì sao phải động vào người? Cùng lắm ta chỉ dùng ngón tay rạch nát mặt người thôi – người nếu cảm thấy ta làm không được thì cứ thử nói tiếp một chữ nữa xem!”

A Kha sợ run người, tuy rằng trong lòng tức giận nhưng cũng không dám hé răng thêm lời nào nữa.

69. Chương 69: Sóng Sóng Gió Gió

Năm người đi ra ngoài, quả nhiên thấy đám người Thiên Địa hội, hoặc đang đứng hoặc đang nằm. Trần Cận Nam vội vàng lại gần kiểm tra một người, quả thực là bị điểm huyết.

Ông tuy rằng bị thương, nhưng võ công cũng không giảm sút nhiều, nhanh tay giải hết huyết đạo cho các huynh đệ trong hội. Mọi người có thể nói có thể cử động, đều cảm tức trợn mắt nhìn Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm.

Tiền lão bản khó chịu nói: “Rốt cục là muốn làm cái gì, vừa vào cửa đã đánh chủ nhà sao?”

Quan An Cơ cũng nói: “Đúng vậy, đạo lí nào có như vậy, quả thực không khác gì phường trộm cướp tới khiêu khích.”

Trịnh Khắc Sảng xấu hổ nhìn Phùng Tích Phạm, hắng giọng nói: “Chúng ta cũng không giết các người, các người còn muốn gì nữa?”

Nghe hân ngang nhiên nói vậy, quần hùng Thiên Địa hội đồng loạt nhú mày, vạn phần không phục. Phong Tế Trung liền nói: “Nhị công tử quả thực không giết chúng ta, nhưng lại điểm huyết của các anh em đây, hơn nữa còn đánh Tổng đà chủ bị thương. Hừ, nếu hai người lấy được mạng của Tổng đà chủ rồi, chúng ta còn có thể sống sao?”

Trịnh Khắc Sảng quát: “Hiện giờ các người muốn gì? Muốn tạo phản sao! Hừ, Tổng đà chủ của các người chẳng qua cũng chỉ là con chó trong nhà chúng ta, ta muốn thì hân phải theo.”

Mọi người nghe thì giận sôi lên, nhất thời bốn phía rộ lên tiếng la ó. Phải đến khi Trần Cận Nam giơ tay lên trấn an thì mọi người mới im lặng.

Trịnh Khắc Sảng thấy vậy, định truy cứu tội “bất kính” của Trần Cận Nam và Thiên địa hội, lại nghe Phùng Tích Phạm nói bên tai: “Nhị công tử, bọn họ bây giờ người đông thế mạnh, A Kha cô nương cũng đang bị bắt, không bằng chúng ta tạm thời nhẫn nại một chút.”

Trịnh Khắc Sảng biết cục diện đã xoay chuyển, buồn rầu nói: “Được...Trần Cận Nam, người cũng thấy rồi, người của Thiên địa hội không làm sao cả, mau bảo đồ đệ người thả A Kha cô nương ra đi.”

Phùng Tích Phạm đột nhiên nói: “Ta thường nghe có câu thầy nào trò nấy. Đồ đệ của Trần tổng đà chủ lấy mạnh hiếp yếu, bắt nạt một cô nương nhu nhược, lại có hành vi vô lễ với trong sạch của cô nương nhà người ta, thực khiến ta phải hoài nghi nhân cách của Tổng đà chủ.”

Phong Tế Trung quát: “Người nói cái gì?”

Phùng Tích Phạm vung vẩy kiếm trong tay, nói: “Các người muốn động thủ?”

Trần Cận Nam nói: “Mọi người đợi chút, đừng sốt ruột.”

Dứt lời, ông nhìn về phía Phùng Tích Phạm, gần từng chữ: “Phùng tiên sinh, ta nể mặt Nhị công tử ở đây mới nhẫn nhịn ông, nhưng ông cũng không nên quá đáng quá. Trên giang hồ mọi người đều biết Trần Cận Nam ta là loại người gì, ta há lại sợ những lời vu cáo của ông. Ông phải hiểu ta là nhịn ông, chứ không phải sợ ông, hôm nay ông xui khiến để Nhị công tử lầm đường lạc lối, ngày sau chúng ta nhất định sẽ đòi lại công bằng!”

Phùng Tích Phạm nói: “Người nghĩ ta sợ người sao!”

Trần Cận Nam một chút cũng không tức giận, ông không để ý tới Phùng Tích Phạm nữa, quay sang nói với Trịnh Khắc Sảng: “Nhị công tử, chúng ta bắt đắc dĩ mà mạo phạm, xin công tử thứ tội.”

Dứt lời, ông nói: “Tiểu Bảo, thả A Kha cô nương.”

Tứ gia đứng một bên nhìn Phùng Tích Phạm già mồm át lễ phải, lại có ý đồ nói xấu Trần Cận Nam, hơn nữa đáng ghét nhất là đem hấn làm đá kê chân, liền vạn phần khó chịu. Nhưng nhìn Trần Cận Nam bị người ta dội cả chậu nước bẩn lên người vẫn bình tĩnh thong dong, quả thực khiến hấn phải khâm phục, chỉ là ý tốt của Trần Cận Nam, chưa chắc Phùng Tích Phạm đã nhận.

Vì vậy, tính toán hồi lâu, Tứ gia liền nói: “Sư phụ ra lệnh, ta không dám không nghe. Chẳng qua, có một chuyện phải nói rõ ràng, ta tuy rằng trên danh nghĩa là đồ đệ của sư phụ, nhưng thực tế chưa từng luyện võ công, sư phụ cũng không dạy ta nửa chiêu. Cho nên vị cô nương này biết võ công so với ta mới lả kẻ mạnh, danh xưng lấy mạnh hiếp yếu thật không dám nhận. Hơn nữa, hôm nay ba vị đến đây dùng thủ đoạn dè tiện ám hại Tổng đà chủ, lại gây bất lợi cho huynh đệ chúng ta, chẳng lẽ ta phải khoanh tay chịu trói? Mà nói tới trong sạch, hừ, một cô gái xinh đẹp trẻ trung lúc nào cũng kẻ kẻ đi với hai vị như vậy, trong sạch hay không, chẳng cần nói cũng biết.”

Các huynh đệ trong Thanh Mộc đường nghe vậy, phá lên cười sảng sặc, không ngừng nói “Hương chủ nói quá đúng”, “quá chí lý”.

Trịnh Khắc Sảng cả giận nói: “Thằng khốn, mi nói cái gì?”

A Kha lại kêu lên: “Trịnh công tử, công tử phải thay ta giết chết tên sắc lang này!”

Tứ gia nói: “Ta chẳng qua chỉ trần thuật sự thực mà thôi. Trịnh công tử việc gì phải thẹn quá hóa giận như vậy, chẳng lẽ bị ta nói đúng rồi nên mới không nhịn được mà phản bác?”

Trịnh Khắc Sảng mặt chuyển hồng, A Kha lại tiếp tục khóc lóc không ngừng. Trần Cận Nam nhìn không nổi nữa, ho khan một tiếng, nói: “Tiểu Bảo, làm người nên khoan dung độ lượng.”

Tứ gia lắc đầu: “Ta tuy rằng bái Tổng đà chủ làm sư phụ, nhưng lòng dạ bác ái của người ta không học được chút gì. Ta xưa nay là kẻ có thù tất báo, ai dám hại ta nửa phần, ta nhất định sẽ khiến hấn chịu khổ trăm ngàn phần. Trịnh công tử, người nếu muốn cứu vị cô nương này, vậy bảo Phùng Tích Phạm rút lại lời vừa rồi đi! Hừ, mau xin lỗi sư phụ ta.”

Phùng Tích Phạm sao có thể đồng ý cúi mình trước Trần Cận Nam, vì vậy cả giận nói: “Nhị công tử, tiểu tử này quá mức vô lễ rồi!”

Trần Cận Nam cũng không muốn làm khó Phùng Tích Phạm, bởi dù sao đánh chó cũng phải ngó mặt chủ.

Tứ gia vẫn nhìn chằm chằm Trịnh Khắc Sảng, nói tiếp: “Ta thấy Nhị công tử vô cùng quan tâm đến cô nương này, xem ra là tình chàng ý thiếp. Công tử sẽ không vì một con chó săn dưới tay mà khiến mỹ nhân hương tiêu ngọc vẫn chứ? Tay của ta không có mắt đâu, nói không chừng sẽ khiến A Kha cô nương bị thương.”

* Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan đá nát – đại khái là nói bị thương nặng hoặc chết.

A Kha cả người phát run, Trịnh Khắc Sảng vội nói: “Người cẩn thận!”

Trần Cận Nam thấy Tứ gia làm vậy không được, định quát bảo hắn dừng lại, nhưng đột nhiên nghe hắn nói “chó săn dưới tay”, nhớ tới vừa rồi mình bị Trịnh Khắc Sảng làm nhục, liền im lặng không nói nữa.

Phùng Tích Phạm nói: “Ta giết người!”

Tứ gia càng túm chặt cổ A Kha hơn, nói: “Tốt, để xem kiếm của của người nhanh hay là tay của ta nhanh. Ta tuy không có võ công, nhưng giết người cũng dễ lắm!”

Thấy Phùng Tích Phạm định xông lên, Trần Cận Nam âm thầm đề phòng, lại nghe Trịnh Khắc Sảng kêu to: “Dừng tay!”

Phùng Tích Phạm vội dừng lại. Trịnh Khắc Sảng nói: “Sư phụ, người làm theo lời tiểu tử này đi.”

Phùng Tích Phạm kinh hãi: “Nhị công tử?”

Trịnh Khắc Sảng nhú mày, nói: “Sư phụ, chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ ấy người cũng không làm được sao? Người nở trơ mắt nhìn A Kha cô nương...”

Phùng Tích Phạm trừng mắt nhìn Trịnh Khắc Sảng, nhưng trước mặt bao nhiêu người ở đây, hắn cũng không biết phải nói gì.

Tứ gia cười: “Nhị công tử, ta cảm thấy thuộc hạ của ngài cũng không nghe lời lắm nhỉ?”

Quan hệ giữa Phùng Tích Phạm và Trịnh Khắc Sảng đầu tiên là quan hệ thầy trò, sau đó, Phùng Tích Phạm còn là quân sư của hắn. Bình thường Trịnh Khắc Sảng đối với người thầy này vô cùng tôn trọng, bảo đầu đánh đó, nhưng đứng trước an nguy của A Kha, hắn đành phải đắc tội.

Phùng Tích Phạm nghiêng răng nghiêng lợi, một lát sau, rốt cục cúi đầu nói: “Được! Ta xin lỗi! Như vậy là được rồi chứ?”

Tứ gia nói: “Người thừa nhận lời khi này người nói là lời bịa đặt, nói hươu nói vượn?”

Phùng Tích Phạm nói: “Phải.”

Tứ gia nói: “Người thừa nhận người vừa rồi dùng thủ đoạn dè tiện ám hại Tổng đà chủ, khiến ông ấy bị thương?”

Phùng Tích Phạm cắn răng, nói: “Phải.”

Tứ gia nói: “Người thừa nhận người là chó săn?”

Phùng Tích Phạm theo quán tính nói: “Phải” sau đó mới nhận ra Tứ gia vừa nói gì, cả giận quát: “Người! Tên khốn...”

Lần này không chỉ là huynh đệ trong Thanh Mộc Đường, mà tất cả huynh đệ Thiên Địa hội đều cười nghiêng cười ngả.

Phùng Tích Phạm mặt lúc xanh lúc hồng. Tứ gia mỉm cười gật đầu, lại nhìn Trần Cận Nam, nói: “Sư phụ, như vậy được chưa?”

Trần Cận Nam thấy hắn giáo hoạt như vậy, mỉm cười, gật đầu nói: “Được rồi. Tiểu Bảo, thả người đi.”

Tứ gia lúc này mới nói: “Đồ nhi tuân mệnh.” Nói xong, hắn buông tay ra, đẩy A Kha về phía trước. Trịnh Khắc Sảng vội vàng chạy lại đỡ nàng. A Kha xoa nắn cổ tay một hồi, sau khi đỡ đau liền nói: “Tiểu tử thôi, ta giết người!”

Nói xong, nàng định đâm Tứ gia một kiếm, lại bị Trịnh Khắc Sảng giữ chặt lại.

Tứ gia cười nói: “Ngay giữa thanh thiên bạch nhật, trước mắt bàn dân thiên hạ mà hai người các người ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì nữa.”

A Kha sững sốt, tức giận khóc rống: “Trịnh công tử!”

Trịnh Khắc Sảng vỗ về bả vai nàng an ủi, nói: “Người tên gì họ gì? Bản công tử nhất định sẽ nhớ kỹ người!”

Tứ gia nói: “Còn không biết tên ta là gì mà đòi nhớ kỹ. Người nhớ kỹ cái gì? Ăn không nên đợi, nói không nên lời, đi ra ngoài đừng có nói là có quen biết Thiên Địa hội chúng ta. Thật là mất mặt mà!” Hắn khinh thường nói, bộ dạng hoàn toàn không coi Trịnh Khắc Sảng ra gì.

Trần Cận Nam ho khan: “Tiểu Bảo, không được vô lễ.”

Trịnh Khắc Sảng cũng giống A Kha, giận sôi người mà không làm gì được. Hắn từ nhỏ sống trong nhung lụa, quen thói mặt sát người khác, lại không chịu nổi có người mắng mình, nhất là ở ngay trước mặt mỹ nhân. Vì thế, Trịnh Khắc Sảng chỉ tay vào Tứ gia, nói: “Người nhớ kỹ cho ta, Trịnh Khắc Sảng này nhất định sẽ sớm khiến người phải hối hận vì những gì đã nói!”

Tứ gia hừ một tiếng, không trả lời. Mà Trần Cận Nam lại nói: “Nhị công tử, đồ đệ này của ta xưa nay nói năng tùy tiện, xin công tử bao dung tha tội.”

Trịnh Khắc Sảng một giây cũng không muốn ở lại đây nữa, liền nói; “Trần Cận Nam, người không cần giả vờ giả vịt. Hừ, thời gian còn nhiều, chúng ta sẽ còn gặp lại!” Nói xong, hắn liền ôm A Kha: “A Kha, chúng ta đi thôi!”

Cổ A Kha vẫn còn đau nhức, vừa thẹn vừa giận, nàng giả bộ bước ra ngoài, đến lúc cách Tứ gia không xa, liền rút bội kiếm của Trịnh Khắc Sảng, kêu lên: “Ta giết chết người, đồ khốn kiếp!”

Trần Cận Nam lúc này đang đứng phía đối diện, nhất thời không kịp cứu, Tứ gia lại không biết võ công. Huỳnh đệ Thiên Địa hội đứng bên cạnh muốn xông lên lại bị Phùng Tích Phạm cố ý ngăn cản. Trong phút nguy cấp ấy, đột nhiên mọi người thấy một bóng vàng lướt qua, sau đó kiếm trong tay A Kha bị đánh bay đi, văng sang một bên.

Sau đó, một thanh âm trong trẻo vang lên: “Tiểu Bảo!” rồi Song Nhi bước vào.

A Kha giật mình nhìn kiếm trên mặt đất, lại nhìn ra ngoài cửa, sắc mặt lập tức thay đổi, lúng túng nói: “Sư phụ.”

Cửu Nạn lững thững bước vào, nàng chính là người lần trước tiễn cung hành thích Khang Hy, mà cũng chính là sư phụ của A Kha.

Cửu Nạn lạnh lùng nhìn A Kha.

Trần Cận Nam và Song Nhi vội vàng chạy tới bên cạnh Tứ gia, Trần Cận Nam hỏi: “Tiểu Bảo, người không sao chứ?”

Song Nhi cũng nói: “Tiểu Bảo, người không bị thương chứ?”

Tứ gia gật đầu ý nói không sao.

Cửu Nạn nhìn hắn, nói: “Người là người của Thiên Địa hội?”

Tứ gia vừa thấy nàng, trong lòng lo sợ, nhưng ngoài mặt bình tĩnh như không, nói: “Tiền bối.”

Cửu Nạn hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Song Nhi. Song Nhi buông tay Tứ gia ra, tiến lên hành lễ, nói: “Song Nhi tham kiến tiền bối.”

Cửu Nạn không để ý tới nàng, chuyển mắt tiếp tục nhìn Tứ gia, nói: “Thật kỳ quái, người nếu là người của Thiên Địa hội, tại sao lại ở trong cung làm việc cho cầu hoàng đế, hơn nữa còn quên mình cứu hắn?”

Cửu Nạn nói xong câu này, quần hùng ở đây ai nấy đều ngẩn người. Mà Trần Cận Nam suy nghĩ rất nhanh liền đoán ra vị nî cô này chính là kẻ đã đánh đồ đệ của ông trọng thương.

Song Nhi nói: “Không phải, tiền bối, Tiểu Bảo, hẳn là vì...”

Cửu Nạn nói: “Không cần người lắm mồm, ta muốn tự tai nghe hẳn nói.”

Mà A Kha lúc này bước ra sau lưng Cửu Nạn, đặc ý nói: “Sư phụ, hẳn nhất định là chó săn của bọn Thất Đát, không bằng chúng ta giết hẳn luôn đi!”

Tứ gia nhìn lướt qua A Kha, thầm nghĩ: “Sao trên đời lại có con đàn bà thâm độc như vậy? Quả nhiên mỹ nhân như rắn độc, câu này không sai.”

Cửu Nạn dường như không nghe thấy A Kha nói gì, chỉ lại gần Tứ gia: “Người vì sao không trả lời?”

Tứ gia nói: “Nơi này lắm người nhiều miệng, nếu ta trả lời bà, chỉ sợ tương lai sẽ có người dùng nó gây bất lợi với Thiên Địa hội”

Cửu Nạn ngẩn ra, nhìn về phía Trần Cận Nam. Thấy Trần Cận Nam gật gật đầu, Cửu Nạn liền ngoảnh lại, hờ hững nói: “Các người đi đi!”

Lời này của bà ý tứ chính là chỉ hai người Trịnh Khắc Sảng và Phùng Tích Phạm. A Kha vội nói: “Sư phụ, Trịnh công tử là người tốt mà.”

Cửu Nạn nói: “Làm càn! Người càng ngày càng không ra thể thống gì, ai cho phép người đi cùng với đàn ông? Lại còn dám cãi lại sư phụ. Hay là người cũng muốn đi theo bọn chúng luôn.”

A Kha cả kinh, ầm ỨC không thôi, liền nhìn Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng do dự liếc mắt qua Phùng Tích Phạm, nghe Phùng Tích Phạm nói: “Cao thủ” thì ngẫm hiểu ra, lập tức cúi đầu: “Nếu đã như vậy, tại hạ xin cáo từ trước.” Lại nhìn A Kha nói: “A Kha cô nương, nếu chúng ta có duyên...như vậy sẽ có ngày gặp lại.”

A Kha nước mắt lưng tròng gật đầu, nói: “Trịnh công tử bảo trọng.”

Đuổi đám người kia đi rồi, Cửu Nạn nói: “Hiện giờ nơi này đã không còn người ngoài rồi? Còn không mau nói?”

Tứ gia không chút hoang mang, từ tốn trả lời: “Chuyện ta ở trong cung hầu hạ Hoàng đế, Tổng đà chủ và các anh em trong Thanh Mộc Đường đều biết. Ta chẳng qua là nhần nhục vì việc lớn mà cam nguyện khom lưng uốn gối cúi đầu.”

Cửu Nạn sắc mặt hơi thay đổi, rồi lại hỏi: “Nhần nhục vì việc lớn? Nếu như người muốn phản Thanh phục Minh, vậy tại sao hôm qua lại cản đường ta?”

Vấn đề này vừa rồi Tứ gia đã nghĩ ra cách lấp liếm, cho nên lúc này liền cười: “Ta nghĩ sư thái cũng biết...trong Từ Ninh cung có cao thủ chứ?”

Cửu Nạn giật mình, nói: “Người...cũng biết?”

Tứ gia nói: “Ta đương nhiên biết, hơn nữa cao thủ không chỉ có một, mà là vài người, cho nên sư thái không có khả năng giết Hoàng đế. Nếu đã biết như vậy, ta tội gì phải rước lấy nghi ngờ cho bản thân, mà không nhân cơ hội chịu một chút thương tích để đổi lấy tín nhiệm của bọn Thất Đát...Hoàng đế?”

Tứ gia nói dối so với Vi Tiểu Bảo chân chính không biết phải nói là cao thâm hơn mấy phần. Vi Tiểu Bảo chẳng qua là kẻ lấu cá lắm miệng, mà Tứ gia cho dù ba hoa chích chòe cũng khiến người ta phải hoàn toàn tin tưởng.

Đám người Thiên Địa hội nghe xong, vô cùng tán thưởng hành động cao cả vì đại nghiệp của Tứ gia.

Tiền lão bản là người đầu tiên giơ ngón cái lên, nói: “Vi hương chủ, người thật có chí khí!”

Trần Cận Nam cũng thở dài: “Tiểu Bảo, vì sư đã nói rồi, người ẩn nấp trong cung nguy hiểm trùng trùng. Về sau ngàn vạn lần đừng làm như vậy, giữ mạng mình mới là quan trọng nhất.”

Tứ gia bịa chuyện bịa đến tài tình. Cửu Nạn nghe đám người Thiên Địa hội nói thế, tự nhiên nghi ngờ trong lòng cũng tan biến, thậm chí còn có chút hổ thẹn: “May mà hẳn không chết, nếu không chẳng phải ta đã giết một anh hùng của Thiên Địa hội sao?”

Nghĩ đến đây, sắc mặt bà liền trở nên hòa nhã, ánh mắt nhìn Tứ gia cũng quý mến hơn. Chỉ có A Kha vẫn đứng một bên lải nhải: “Sư phụ, người đừng tin lời hần...Kẻ này rất giả dối!”

Tứ gia nói: “Sư thái, ta cảm thấy người nên dạy dỗ tốt vị cô nương này. Có lẽ cô nương đã ở chung với bọn tiểu nhân thủ đoạn đê tiện quá lâu, cho nên mới nhìn nhầm người tốt, đổi trắng thay đen.”

Cửu Nạn trừng mắt nhìn A Kha, khiến A Kha giận mà không dám nói gì, chỉ biết trừng mắt nhìn Tứ gia. Tứ gia không quan tâm đến nàng, mỉm cười nói tiếp: “Sư thái nếu còn nghi ngờ, như vậy...không biết sư thái còn nhớ rõ hai huynh muội Mộc tiểu công gia không?”

Cửu Nạn ngẩn ra, nói: “Đương nhiên ta nhớ, bọn họ từ trong cung chạy tới đây sao?”

Tứ gia nói: “Lúc đó sư thái gây náo loạn lớn như vậy, Hoàng đế liền sai thị vệ canh phòng nghiêm cẩn, ngay cả một con muỗi cũng không cho chạy thoát, nếu không có người giúp đỡ bọn họ sao có thể ra khỏi cung được?”

Cửu Nạn nói: “Chẳng lẽ người...?”

Tứ gia nói: “Đều là những người cùng chung chí lớn, sao đang tâm thấy chết mà không cứu được? Hiện giờ hai huynh muội họ đang ở trong ngõ nhỏ Dương Liễu.”

Cửu Nạn nghe thì vạn phần vui mừng. Lúc ấy nàng vội vã đuổi theo cao thủ của Thần Long giáo kia, không kịp chiếu cố hai huynh muội Mộc Kiếm Thanh, trong lòng vô cùng áy náy. Thấy bọn họ không sao, Cửu Nạn mỉm cười: “Thì ra là vậy, là ta trách nhầm người rồi, nhưng mà...ta tới đây, còn có một chuyện nữa.”

Trần Cận Nam hỏi: “Không biết sư thái còn có chuyện gì?”

Cửu Nạn nói: “Ta chỉ muốn hỏi, lúc ấy bỗng nhiên một cô gái xuất hiện. Nàng ta rốt cục là ai?”

Tứ gia giật mình biến sắc, mà Cửu Nạn thấy lại tưởng là do hần không biết mình ám chỉ cô gái nói, liền nói tiếp: “Chính là người...mà kêu to ‘A Cửu’ ấy.”

Tứ gia trầm nghĩ: “Bà ta tại sao lại hỏi tới công chúa?”

Việc này cũng không thể trách Tứ gia, lúc ấy hần gần như đã hôn mê, chỉ có thể nghe chứ không thể nhìn, sau đó ngất đi cũng không biết diễn biến kế tiếp thế nào, đành phải nói: “Người đó...là công chúa Kiến Ninh.”

Cửu Nạn có chút kinh ngạc: “Nàng là công chúa?”

Tứ gia gật đầu.

Cửu Nạn nói: “Rất kỳ lạ.”

Tứ gia nói: “Sư thái, tại sao người lại nói vậy?”

Cửu Nạn nói: “Nếu như là công chúa, vậy hần phải ở trong chốn thâm cung...sao có thể biết...” nói tới đây, bà đột nhiên dừng lại, trầm ngâm hồi lâu, “Thôi, việc này để ta tự mình hỏi.”

Tứ gia tim đập thình thịch, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ bà ta muốn bắt Kiến Ninh?” vì thế liền nhíu mày, nói: “Sư thái muốn gặp công chúa sao?”

Cửu Nạn gật đầu. Tứ gia lo lắng, vội vã khuyên can: “Sư thái, người trăm triệu lần đừng nên vào cung nữa. Bây giờ canh phòng nghiêm ngặt, chỉ sợ...”

Cửu Nạn ngạo nghễ cười: “Một chút bọn tép riu đó, làm sao có thể gây khó cho ta được.”

Tứ gia thấy Cửu Nạn dáng vẻ cao ngạo, trên mặt mang theo cao quý không thể khinh nhờn thì bản khoản không thôi, tự hỏi rốt cục ni cô này là thần thánh phương nào.

Tứ gia và Song Nhi sóng đôi đi ra ngoài ngõ nhỏ, tới một góc đường, Tứ gia liền bảo Song Nhi về phủ trước, còn bản thân lại vội chạy tới Hoàng cung. Vào cung, nghĩ tới nghĩ lui, hần vẫn quyết định đi bái kiến Khang Hy trước, không ngờ người kia cũng đang ở Ngự Thư Phòng. Tứ gia thấy Kiến Ninh đứng bên cạnh Khang Hy, mắt đỏ như thỏ, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

70. Chương 70: Củi Khô Lửa Bốc

Tứ gia khom lưng hành lễ. Khang Hy nói: “Tiểu Bảo, người đến rồi à, mau mau đứng dậy.”

Tứ gia đứng lên, đi tới bên cạnh Khang Hy. Mà Khang Hy thì quay đầu nhìn Kiến Ninh, ôn hòa nói: “Kiến Ninh, người cũng mệt rồi, về cung nghỉ ngơi đi. Bên chỗ thái hậu không cần qua nữa, trầm đã sai người chăm sóc Thái hậu rồi.”

Kiến Ninh gật đầu, lấy tay áo lau nước mắt, nói: “Hoàng đế ca ca, Kiến Ninh xin phép đi trước.” Nói xong, nàng hành lễ xoay người đi, lúc ngang qua chỗ Tứ gia, liền liếc mắt nhìn hẩn một cái.

Tứ gia trong lòng muôn lời muốn nói lại không thể nói gì, chỉ biết nhìn Kiến Ninh, hai hàng lông mày cau lại.

Khang Hy thấy Kiến Ninh ra ngoài rồi, mới nói: “Tiểu Bảo, sức khỏe sao rồi?”

Tứ gia nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã không còn gì đáng ngại.”

Khang Hy nói: “Loại nội thương này, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, người không nên khinh thường, trầm thực sự không muốn thấy người có mệnh hệ gì.”

Tứ gia cười nói: “Hoàng Thượng nói vậy thì nô tài sao dám xảy ra chuyện gì.”

Khang Hy liền cười, sau đó, đột nhiên thở dài.

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng có chuyện gì sao?”

Khang Hy nhíu mày: “Trầm trong lòng có một chuyện nan giải.”

Tứ gia nói: “Không biết nô tài có thể phân ưu cùng Hoàng Thượng được chăng?”

Khang Hy chậm rãi lắc đầu, nói: “Người gần đây ở nhà trị bệnh nên không biết tình hình đang ngày càng căng thẳng. Hiện giờ Tam phiên rục rịch, Ngô Tam Quế còn gửi tấu chương lên triều nói quân lương không đủ, muốn trầm chỉ thêm bạc.”

Tứ gia nói: “Sao có thể như vậy? Cho dù quốc khố dư bạc cũng không thể cho lão.”

Khang Hy cười, nói: “Người cũng biết là không thể cho sao?”

Tứ gia nói: “Ngô Tam Quế lòng dạ Tư Mã Chiêu, người đi đường đều rõ. Lão sớm mưu đồ phản nghịch, còn muốn Hoàng Thượng phát quân lương sao? Chỉ sợ sau khi đủ ăn đủ xài sẽ quay lại cắn ngược, như vậy thì không tốt.”

* Lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều rõ: đọc tham khảo tại menchuayeungui.org/index.php?option_content&view=article&id=3591:cau-chuyn-trong-tun-qlong-t-ma-chieu-ngi-qua-ng-u-bitq&catid=76:hot-topic&Itemid=380 . Ý muốn nói tâm làm phản đã lộ rõ ra, không ai không biết

Khang Hy mỉm cười gật đầu, rồi lại tiếp tục thở dài thườn thượt, nói: “Tiểu Bảo, người quả nhiên thông minh. Không tồi, người nói rất đúng, trầm cũng nghĩ như vậy, nếu giờ phát quân lương, e rằng phát bao nhiêu cũng không đủ...Chỉ là...giang sơn Đại Thanh chúng ta mới dựng lên, nếu không tìm cách trấn an Ngô Tam Quế, e rằng lão sẽ thực sự phát cờ tạo phản, đến lúc đó thiên hạ loạn lạc, dân chúng lầm than, khổ không kể xiết.”

Tứ gia nghe tới đây, loáng thoáng nghĩ thấy mùi vị không ổn. Vì vậy hẩn liền nói: “Hoàng Thượng yên tâm, Ngô Tam Quế trước đây là phản thần nhà Minh. Chính lão đã tự tay giết chết Quế Vương, cho nên người Hẩn hận hẩn thấu xương, cứ cho là lão có ý dấy binh làm phản, e cũng không có người ủng hộ.”

Khang Hy nói: “Người nói cũng có đạo lý, nhưng chiến sự nổ ra, dù chính nghĩa hay phi nghĩa thì dân chúng vẫn phải chịu khổ. Người cũng biết đấy, đại thần trong triều thấy trầm còn trẻ, thường xuyên không thèm để trầm vào mắt, lúc nào cũng nói tốt cho Ngô Tam Quế. Trầm sợ nếu thực sự có ngày kia...bọn họ không biết sẽ lựa chọn thế nào...trầm sợ bọn họ sẽ chọn Ngô Tam Quế mà bỏ trầm.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, ngài là vua một nước, sao lại có thể bị những tên loạn thần tặc tử cản tay được? Hoàng Thượng quyết định đương nhiên là đúng, thần vạn phần ủng hộ.”

Khang Hy nhướn mày, quay đầu mỉm cười nhìn Tứ gia: “Cản tay? Xem ra gần đây người đọc không ít sách đâu, ngay cả từ này cũng biết.”

Tứ gia ho khan: “Bên cạnh nô tài có mấy vị quân sự, bọn họ thường xuyên bàn luận chuyện thiên hạ, cho nên cũng học lỏm được vài phần. Nếu thần nói có gì không phải, mong Hoàng Thượng đừng trách.”

Khang Hy cười: “Thảo nào, ta còn đang băn khoăn không hiểu sao người đột nhiên văn hoa như vậy... Trẫm cũng biết quan hệ giữa người và Khang Thân Vương, Sách Ngạch Đồ, thậm chí ngay cả Minh Châu, Đa Long không tệ, cho nên, nếu lúc đó có người ra mặt phê phán quyết định của trẫm, người biết phải làm gì rồi chứ?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng yên tâm, Hoàng Thượng chỉ cần hô một tiếng, thần nguyện ý hưởng ứng, dốc sức đứng bên cạnh Hoàng Thượng.”

Khang Hy cười ha ha, nói: “Vô cùng tốt, người quả nhiên tiến bộ thần tốc a.”

Hai người vui mừng hàn huyên một lát. Khang Hy lại nói: “Thật ra, gần đây trẫm còn có một chuyện khiến trẫm vô cùng do dự.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng đang lo lắng chuyện gì ạ?”

Khang Hy chậm rãi nói: “Việc này, liên quan đến Kiến Ninh.”

Trong nháy mắt, Tứ gia cảm giác như lồng ngực bị đè nặng đến không thở nổi. Hắn cứng ngắc nói: “Công chúa Kiến Ninh?”

Khang Hy nói: “Đúng vậy, khi nãy ta nói rồi đó, đám người Ngô Tam Quế không an phận, nhưng trẫm không muốn đánh rần động cỏ... tuy rằng tương lai nhất định phải tiêu diệt, chỉ là tạm thời cũng không thể khiến lão đề phòng... cho nên phải đối tốt với lão... quân lương không thể cấp... Trẫm nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có thể dùng cách hòa thân, chính là đem Kiến Ninh gả cho con trai của Ngô Tam Quế, Ngô Ứng Hùng.”

Trong Ngự thư phòng, nhất thời tĩnh mịch không một tiếng động.

Mới vừa rồi khi Khang Hy nhắc tới Ngô Tam Quế, Tứ gia đã cảm thấy không ổn, sau đó lại nói tới chuyện có liên quan đến Kiến Ninh thì hắn đã đoán ra bảy tám phần, nhưng giờ phút này nghe Khang Hy nói thẳng, vẫn như cũ chần động không biết làm sao.

Khang Hy thấy Tứ gia không nói, liền hỏi: “Tiểu Bảo, sao vậy? Sao người không nói gì?”

Tứ gia liền nói: “Nô tài đang suy nghĩ...”

Khang Hy gật đầu, nói: “Vậy người nghĩ ra chưa, cảm thấy thế nào?”

Tứ gia nhíu mày, nói: “Biện pháp Hoàng Thượng nghĩ ra đương nhiên là vô cùng tốt... chỉ là... Hoàng Thượng hiện chỉ có mình công chúa là muội muội, Hoàng Thượng có thể hy sinh nàng được sao? Hơn nữa, Thái hậu... chỉ sợ...”

Khang Hy nói: “Trẫm đúng là vì như vậy mà do dự không ngừng. Còn thái hậu... thực ra sẽ không đâu, việc này chính là do Thái hậu chủ động nói với trẫm.”

Tứ gia kinh hãi, nói: “Là ý của Thái hậu?”

Khang Hy nói: “Đúng vậy, người cũng không ngờ phải không. Thái hậu nhiều ngày nay bị bệnh, trẫm cũng không muốn quấy rầy nàng. Chẳng qua, đây là chuyện trọng đại, vì vậy trẫm mới thử dò hỏi Thái hậu nên dùng cách nào để trấn an Ngô Tam Quế. Thái hậu nghe xong liền lập tức nói vậy để Kiến Ninh đi hòa thân đi, thậm chí còn đề nghị trẫm nên gả Kiến Ninh cho Ngô Ứng Hùng.”

Tứ gia cứng họng không biết nói gì, Thái hậu trong mắt người ngoài chính là mẹ đẻ của Kiến Ninh, nếu ngay cả bà ta cũng đồng ý, hắn làm gì có tư cách phản đối?

Khang Hy lại nói: “Nhưng mà trăm thực sự yêu thương Kiến Ninh, không nỡ đưa nàng tới Vân Nam xa xôi, lại còn là gả cho Ngô Ứng Hùng...Aizz, bởi vậy Thái hậu tuy rằng đồng ý, nhưng trăm vẫn do dự không quyết...muốn hỏi ý kiến người một chút.”

Khang Hy dứt lời, liền nhìn Tứ gia, trong mắt lộ ra ý dò xét.

Tứ gia hơi cúi đầu tránh tầm mắt của Khang Hy, suy nghĩ một lát, liền nói: “Tiểu Bảo...chỉ là một đô thống nhỏ nhoi, sao có thể quyết định thay Hoàng Thượng, huống hồ đây lại là chuyện chung thân đại sự của công chúa...Thần chỉ cảm thấy...Hoàng Thượng nên thận trọng một chút, ví dụ như có thể sắc phong con gái của đại thần nào đó làm công chúa, rồi đưa đi Vân Nam...”

Khang Hy chậm rãi nói: “Đây cũng là một biện pháp, chỉ là...trăm sợ Ngô Tam Quế không hài lòng. Bởi tuy cùng là công chúa, nhưng thân phận của Kiến Ninh thực sự rất khác biệt.”

Tứ gia thấy Khang Hy trầm ngâm, cũng không lên tiếng.

Khang Hy lại hỏi: “Tiểu Bảo, người đa mưu túc trí, còn có cách nào khác không?”

Tứ gia cảm thấy Khang Hy đang cố ý thử mình, trong lòng nghi hoặc không thôi, liền nói: “Nô tài chẳng qua chỉ là hơi thông minh một chút, làm sao có thể nghĩ ra điều gì được. Mọi việc xin Hoàng Thượng làm chủ.”

Khang Hy thở dài: “Được rồi, cho dù trăm có muốn cũng không thể làm gì được, chỉ khổ cho Kiến Ninh.”

Tứ gia nghe được “khổ cho Kiến Ninh”, trong lòng phi thường khó chịu.

Khang Hy dứt lời, lại nói: “Đúng rồi, Tiểu Bảo, người vội vàng vào cung là vì chuyện gì?”

Tứ gia lấy lại tinh thần, nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài nhận được tin báo, hiện Đài Loan Diên Bình quận vương Nhị công tử Trịnh Khắc Sảng đang ở trong kinh thành.”

Khang Hy ngẩn ra, nói: “Trịnh Khắc Sảng?”

Tứ gia nói: “Đúng vậy, Hoàng Thượng, người xem có cần bắt hấn lại hay không?”

Khang Hy nghĩ một lát, cười nhạt: “Trịnh gia chỉ có hai người con, tư chất trăm thấy thấp kém vô cùng, xem ra Trịnh Kinh không có người nối nghiệp rồi. Hiện giờ ở Đài Loan, tai họa lớn nhất e chính là Trần Vĩnh Hoa.”

Tứ gia nhú mày nói: “Hoàng Thượng, Trần Vĩnh Hoa là ai?”

Khang Hy nói: “Người không biết cũng khó trách, Trần Vĩnh Hoa là một viên tướng vô cùng nổi danh đa mưu túc trí dưới trướng Trịnh Kinh. Nhưng, ngoài thân phận này ra, người này còn là cao thủ võ lâm, nói ra chắc cũng không quá xa lạ với Tiểu Bảo người.”

Tứ gia nói: “Không biết người này trên giang hồ là ai?”

Khang Hy nói: “Tiểu Bảo, người lăn lộn bên ngoài lâu như vậy, chắc đã từng nghe qua câu: “‘Làm người mà không quen biết Trần Cận Nam thì dù có gọi là anh hùng cũng uống phí!’ rồi chứ.”

Tứ gia cả kinh, thốt lên: “Thì ra Trần Vĩnh Hoa chính là Trần Cận Nam sao?”

Ở thế giới trước kia của Tứ gia, khi hấn còn là Ung Chính đế, đã từng rất nhiều lần nghe tới cái tên Trần Vĩnh Hoa, cũng biết người nọ là trợ thủ đắc lực của Trịnh Kinh, lại không ngờ rằng người này kiếp này lại chính là sư phụ Trần Cận Nam của mình.

Khang Hy cười nhìn hấn, nói: “Người không biết sao?”

Tứ gia gật đầu, nói: “Thì ra là Trần Cận Nam...” hấn thở dài, từ đáy lòng thâm nghĩ: “Trách không được ông ấy thoát nhìn đã biết không phải là phường chém giết tầm thường mà là bậc anh hùng cái thế. Aizz, đáng tiếc nhân tài lại không được trọng dụng...”

Khang Hy nói: “Trịnh Khắc Sảng chẳng qua chỉ là một con hổ giấy thôi, không cần bắt làm gì. Cứ để hấn lén lút trở lại Đài Loan đi, chỉ cần hấn trở về, e rằng Trịnh Kinh sẽ phải đau đầu với hai vị quý tử đấy.”

Tứ gia nghĩ một lát, liền hiểu được nguyên nhân Khang Hy nói vậy.

Kiếp trước từng gian gian khổ khổ trải qua cuộc chiến “cửu long tranh bá”, Tứ gia sao có thể không hiểu ý tứ của Khang Hy? Tuy rằng mới gặp một lần, nhưng Tứ gia cũng biết, Trịnh Khắc Sảng là kẻ tầm nhìn hạn hẹp, không có đầu óc, lại xúc động hiếu thắng, luôn căm ghét đại ca được Trịnh Kinh sủng ái, vì thế mới tâm tâm niệm niệm liên thủ với Phùng Tích Phạm muốn giết Trần Cận Nam.

Nếu giữ lại Trịnh Khắc Sảng, tương lai hẳn trở lại Đài Loan nhất định sẽ tranh vương vị với người đại ca kia, đấu nhau đến người chết ta sống. Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đạo lý này không bao giờ sai, chỉ là...

Tứ gia nhíu mày trầm nghĩ: “Trịnh Khắc Sảng nếu muốn đoạt quyền, Trần Cận Nam nhất định sẽ không đồng ý. Nhưng người này hành xử quang minh chính đại, không giống như Phùng Tích Phạm. Đến lúc đó, sợ là...khó thể sống được.”

Tứ gia tiếc ột anh hùng, nhưng cũng không thể vì một người mà bỏ qua đại cục.

Khang Hy nói: “Tiểu Bảo, ngươi đoán xem, vì sao trẫm nói thả Trịnh Khắc Sảng sẽ có lợi cho chúng ta?”

Tứ gia trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không muốn nói thẳng ra, cúi đầu trầm nghĩ: “Nếu Hoàng A Mã biết tương lai sau này những đứa con của hắn cũng vì ngôi hoàng đế kia mà đấu đá sinh tử như vậy, không biết giờ phút này còn có thể tự đắc được nữa không...Hoàng tộc tình mỏng...Thôi thôi, con vua thì nhiều mà ngôi hoàng đế chỉ có một.” Nghĩ đến đây, Tứ gia cảm thấy chua xót vô cùng.

Nhưng hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, nói: “Ta sao có thể biết được tâm tư của Hoàng Thượng? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cảm thấy Trịnh Khắc Sảng là kẻ hữu dụng vô mưu, không đủ uy hiếp chúng ta sao?”

Khang Hy nói: “Cái này chỉ là một phần nhỏ thôi. Nguyên nhân chính khiến trẫm thả hắn đi, chính là muốn hắn quay về Đài Loan, tranh đoạt ngôi vị với đại ca hắn. Đến lúc đó Đài Loan nội loạn, trẫm sai người tấn công sẽ dễ như trở bàn tay.”

Tứ gia liền nói: “Hoàng Thượng thánh minh! Quả là kế sách tuyệt diệu, để đám người Đài Loan đó trước tiên bị xâu xé lẫn nhau, chờ đến lúc bọn chúng đều kiệt sức rồi, Hoàng Thượng chỉ cần nhấc tay là đã thu được Đài Loan về.”

Khang Hy cười nói: “Được rồi, không cần nịnh trẫm. Chuyện này cũng còn là tương lai dài lâu, trước mắt việc Tam phiên cấp bách hơn, ngươi cứ để đám Trịnh gia Đài Loan đó thành thoi một thời gian đi, trẫm hiện chưa muốn cùng lúc giáp mặt hai kẻ địch.”

Hai người nói một lát, Tứ gia liền cáo lui. Vốn định xuất cung, nhưng không hiểu sao, đôi chân dường như không nghe lệnh hắn, vòng vòng vèo vèo mà chạy tới Khôn Ninh cung.

Tứ gia hai kiếp đều sống trong Hoàng cung, đối với đường ngang ngõ tắt nắm rõ như lòng bàn tay, nhanh chóng tới Khôn Ninh cung. Thấy nơi này trống không một bóng người, không biết đám thái giám cung nữ đã đi đâu, Tứ gia hoảng sợ, tim đập loạn nhịp, trầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta đã tới chậm một bước, Cửu Nạn ni cô kia hành động rồi sao?”

Nghĩ vậy, hắn vội vàng chạy vào, lại cẩn thận không dám để lộ tiếng bước chân.

Lúc chạy tới tẩm cung của Kiến Ninh, vẫn như cũ không thấy một ai. Tứ gia vừa mới hô hoán một tiếng, đột nhiên lại thấy trong góc phòng một người vai để trần đang chậm rãi kéo áo lên. Nàng không quay đầu lại, chỉ nói: “Bản cung không phải đã nói các người lui xuống sao? Lại chạy vào đây làm gì?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, lúc này nàng mới quay đầu lại xem, quần áo còn chưa mặc xong, bỗng dưng trông thấy Tứ gia liền sợ hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng.

Kiến Ninh vội xoay người lại, kéo chăn lên trùm kín người, sau đó nhanh chóng mặc quần áo cho tử tế. Lại nghe Tứ gia nói: “Là tại ta không lên tiếng, đã mạo phạm công chúa. Xin công chúa thứ tội.”

Kiến Ninh cố trấn tĩnh lại, nói: “Không liên quan đến ngươi, là tại ta trong lòng phiền muộn, cho nên mới để thái giám cung nữ lui xuống.”

Tứ gia nhất thời không nói gì, trong lòng nghĩ tới bờ vai trắng nõn kia...thực sự tuyệt vời.

Kiến Ninh thấy hấn không trả lời, liền hất chân bước xuống giường, trên mặt vẫn còn hơi ửng hồng, nói: “Người, người tại sao đột nhiên tới đây? Mà sao không lên tiếng?”

Tứ gia nói: “Ta thấy Khôn Ninh cung vắng lặng, sợ công chúa xảy ra chuyện không hay nên mới vội vàng xông vào...Thật có lỗi.”

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Thì ra hấn có lo lắng cho ta.” Vì thế, nàng mỉm cười ngọt ngào, nói: “Không có gì, không cần phải lo, mà khoan, người sợ ta sẽ xảy ra chuyện gì chứ?”

Nàng nói xong, liền ngồi xuống bên cạnh bàn.

Tứ gia nhìn về phía Kiến Ninh, ánh mắt đảo qua khuôn mặt hây hây như quả bồ quân của nàng, cuối cùng dừng ở chỗ cổ áo của Kiến Ninh.

Kiến Ninh không hề phát hiện ra, chỉ hỏi: “Người lo...” Từ “cái gì” còn chưa kịp nói ra, đã thấy Tứ gia đi tới gần, vẻ mặt vô cùng không...bình thường. Kiến Ninh ngẩn ra, nhìn hấn kề sát vào nàng, hơi hơi cúi người xuống, ngón tay chạm vào cổ áo mỏng tang của Kiến Ninh.

Kiến Ninh cả kinh, theo bản năng liền ngửa người về phía sau tránh đi, lại bị Tứ gia giữ chặt. Hấn nói: “Đừng nhúc nhích.”

Kiến Ninh vô cùng khó hiểu, đành phải ngồi bất động, nhìn Tứ gia từ từ cởi từng nút áo của nàng.

Ngón tay lạnh lạnh chạm vào da thịt, lại gửi được hô hấp của hấn gần trong gang tấc, Kiến Ninh cảm thấy tim như ngừng đập, hô hấp càng lúc càng dồn dập, bộ ngực phập phồng liên hồi.

Khi này bởi vì trời quá nóng, cho nên nàng mới muốn thay bộ quần áo khác, không ngờ giờ phút này còn cảm thấy nóng hơn cả khi này, tựa như cả người đang chìm trong biển lửa. Nàng cảm thấy khát khô cổ, miệng cũng khô khốc, vì thế rất tự nhiên liếm môi vài cái.

Tứ gia vốn chỉ là thấy nàng cài nhầm nút áo nên muốn cởi ra cài lại, không ngờ tay hấn gây họa, nút áo rơi xuống liền thoáng lộ ra một chút da thịt trắng ngần của Kiến Ninh, ần ần có thể hai nụ hoa nho nhỏ trên bộ ngực. Hấn không dám nhìn lâu, mới cố ý dời mắt đi, ai ngờ lại thấy nàng đang liếm đôi môi mềm mại cực kỳ mê người.

Ngón tay Tứ gia run lên, cọ qua cọ lại nơi da thịt lộ ra. Hấn cảm thấy trong người nóng như lửa đốt, sau đó lan rất nhanh, bùng cháy.

71. Chương 71: Ái Gì Nặng Cái Gì Nhẹ

Kiến Ninh nhất thời không thể hô hấp, chỉ ngơ ngác nhìn Tứ gia, cảm thấy tay hấn như mang theo ma thuật, khiến nàng không thể cử động.

Người trước mắt, có thân thể của Vi Tiểu Bảo, khuôn mặt còn vài phần non nớt, nhưng đôi mắt sáng trong rõ ràng, có thâm trầm, có tang thương không hợp với tuổi, không những không khiến người khác cảm thấy kì lạ mà ngược lại còn mang theo một sức quyến rũ không nói rõ được.

Vi Tiểu Bảo nguyên bản không phải thuộc loại “anh tuấn”, mà hấn giống như tiểu ngoan đồng lang thang, cho nên lúc đối mặt với Trịnh Khắc Sảng toàn thân toát ra khí thế công tử hào hoa, Vi Tiểu Bảo không khỏi cảm thấy tự ti, lâu dần trở thành chán ghét. Mà hiện giờ thay bằng linh hồn Tứ gia, rõ ràng cùng là một người, nhưng một bên đi theo hướng “phô trương thanh thế”, bên kia lại đi theo hướng “thực lực quyết định tất cả”.

Vi Tiểu Bảo lúc theo đuổi A Kha, hoàn toàn là dựa vào da mặt dày hơn người thường, lời ngon tiếng ngọt, quần lấy không buông...tóm lại là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào., Còn Tứ gia thì lại không chút coi trọng A Kha.

Thứ nhất là bởi hần kiếp trước hậu cung ba ngàn giai nhân, loại người như A Kha đã thấy không ít. Cho nên, đến khi tới kiếp này, Tứ gia cảm thấy bề ngoài thế nào cũng không quá quan trọng, quan trọng là phẩm chất bên trong.

Thứ hai là Tứ gia cũng không quá câu nệ chuyện tình ái, nữ nhân đối với hần mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao. Kiếp trước làm đế vương, hần phong phi lập hậu chẳng qua chỉ vì mục đích duy nhất là nối dõi tông đường, cân bằng các thế lực trong triều đình.

Chính vì hai lí do này, nên khi gặp A Kha, sau phút kinh ngạc ban đầu vì vẻ đẹp sắc nước hương trời của nàng, Tứ gia chỉ còn cảm giác “nữ nhân này vừa chua ngoa vừa thâm độc, một chút tính tốt cũng nhìn không thấy”.

Có lẽ, với bản tính của Tứ gia, kiếp này hần hần sẽ độc thân nếu Kiến Ninh không xuất hiện.

Tứ gia tuy rằng “qua vạn bụi hoa”, nhưng kiếp trước thân là đế vương, tâm tư của hần hoàn toàn đặt vào giang sơn xã tắc, đối với tình yêu nam nữ hoàn toàn không có chút ấn tượng gì.

Từ khi gặp Kiến Ninh, trải qua rất nhiều nút thắt, giải lại buộc, buộc lại giải, trong lúc đó, bất tri bất giác rễ tình đâm sâu tự lúc nào không hay, chờ đến lúc hần phát hiện ra không ổn thì đã không thể thu tay lại rồi.

Trong chớp mắt này, Kiến Ninh trong lòng hơi bất an, tựa hồ cảm thấy Tứ gia có vẻ định hôn nàng... Hơn nữa, trước đây hần cũng chưa phải chưa từng làm thế. Mà nàng lại không thể rõ trong lòng mình rốt cục là chờ mong hay sợ hãi.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu sau, Tứ gia mới rút tay về, nói: “Đã mạo phạm công chúa rồi...”

Kiến Ninh nuốt nước miếng, nói: “Không...Không có gì...”

Sau đó hai người không ai mở miệng, không khí bỗng chốc vô cùng xấu hổ.

Kiến Ninh lên tiếng phá vỡ im lặng trước: “Người...Người bỗng nhiên chạy tới đây làm gì, lúc này không phải đã nói chuyện với Hoàng đế ca ca của ta rồi sao?”

Tứ gia nói: “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với người...với công chúa”

Kiến Ninh nói: “Chuyện gì?”

Tứ gia nói: “Công chúa gần đây phải cẩn thận, ta sợ có người sẽ gây bất lợi cho công chúa.”

Kiến Ninh kinh ngạc, hỏi: “Là ai?”

Tứ gia nói: “Ta nghe giang hồ nói, hình như là lão ni cô lần trước xông vào cung...”

Kiến Ninh có chút dăm chiêu: “Thì ra là bà ta.”

Tứ gia nói: “Công chúa, người nhất định phải cẩn thận, muốn đi ra ngoài Khôn Ninh cung nên mang theo nhiều thị vệ, cũng đừng đi tới nơi hẻo lánh.”

Kiến Ninh nói: “Lão Tứ...”

Tứ gia nghe giọng nàng có chút kỳ quái, liền nói: “Ta ở đây.”

Kiến Ninh nhìn hần, lời muốn nói lại không nói được, liền thở dài: “Mới vừa rồi người đi gặp Hoàng đế ca ca, Hoàng đế ca ca đã nói những gì với người?”

Người hỏi vô tình, người nghe lại hữu ý. Tứ gia nghĩ đến lời khi này Khang Hy nói, trong lòng nguội lạnh: “Công chúa hần cũng biết rồi? Nếu Thái hậu đồng ý, công chúa có phải cũng sẽ nguyện ý không?” Câu sau Tứ gia nhin không được mà nói ra, cảm giác mát mát trong lòng đột nhiên biến thành một chút ghen tuông.

Kiến Ninh ngẩn ngơ, nói: “Nguyện ý làm gì?”

Tứ gia mờ mịt nói: “Đi tới Vân Nam xa xôi, hòa thân...” Ma xui quỷ khiến Tứ gia nói ra lời này, đến lúc kịp phản ứng lại thì cả người chấn động, trong lòng thâm nghĩ: “Chết rồi, nghe nàng nói thì hình như nàng còn chưa biết chuyện này...Ta sao lại nói ra cơ chứ?”

Kiến Ninh trợn mắt nhìn Tứ gia, vẻ kinh hoàng không giấu được: “Người, người nói cái gì? Ta đi hòa thân? Đi Vân Nam, gả cho Ngô Ứng Hùng sao? Cái này...là ý của Hoàng đế ca ca? Hay là...”

Kiến Ninh bắn như liên thanh một hồi, khiến Tứ gia không che miệng vào nỗi, bất đắc dĩ nói: “Việc này thật ra cũng chưa chính thức, Hoàng Thượng còn đang cân nhắc...Công chúa chờ sợ.”

Kiến Ninh nhìn Tứ gia trong chốc lát, dần dần trấn tĩnh lại, thầm nghĩ: “Kiến Ninh nguyên bản phải đi Vân Nam...Ta cứ nghĩ đó là bởi Khang Hy phát hiện ra cô ta không phải em gái ruột của mình...Hóa ra, huynh muội tình thâm cái gì, đứng trước giang sơn cũng chỉ đến thế mà thôi...”

Tứ gia thấy nàng lộ ra vẻ sầu thảm, liền gọi: “Công chúa...”

Kiến Ninh lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn hắn, nói: “Ừ? Làm sao vậy?”

Tứ gia do dự một lát, nói: “Công chúa yên tâm, việc này, việc này...” Trong lòng hắn vốn muốn cam đoan sẽ không để nàng gả cho Ngô Ứng Hùng, nhưng nói không chắc chắn không phải là phong cách xưa nay của Tứ gia.

Tứ gia là người kín kẽ, không phải kẻ phôi bò dễ xúc động lộ ra kế hoạch của bản thân. Hắn thường thường sẽ lảng lạng sau lưng người khác mà làm điều cần thiết, mang lại kinh hãi cho đối phương.

Kiến Ninh thấy Tứ gia ấp a ấp úng, liền nói: “Sao vậy? Người...Người cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Nàng tất nhiên biết rõ Tứ gia cũng “tùng” là hoàng đế, lại là con trai của Khang Hy, cho nên...chẳng phải người ta vẫn hay nói “cha nào con nấy” sao? Vì thế, Kiến Ninh lập tức lạnh nhạt nói: “À phải rồi, người nhất định sẽ nói...Hoàng đế...Hoàng Thượng vô cùng anh minh.”

Vốn theo thói quen định nói “Hoàng đế ca ca” nhưng nói được một nửa liền đổi thành “Hoàng Thượng”, đủ để thấy Kiến Ninh đã hoàn toàn chết tâm với Khang Hy. Tuy rằng cũng biết hiện giờ tỷ lệ mình phải đi hòa thân chỉ là 50%, nhưng nghĩ tới Khang Hy lại có thể làm như vậy với nàng, Kiến Ninh thực sự bị đả kích không nhỏ.

Tứ gia nói: “Ta sao lại...”

Hắn còn chưa nói xong, Kiến Ninh đã cắt ngang: “Không phải sao? Đứng trước giang sơn và quyền bính, có một số chuyện quả thực không thể làm theo ý mình. Hoàng Thượng quyết định như vậy, thực ra chính là biện pháp tốt nhất, hy sinh một nữ nhân, ổn định cả giang sơn, giành lấy thời gian trì hoãn để củng cố lực lượng. Từ xưa đến nay, kế này dùng đâu phải là ít, phải không?”

Đối với việc “hy sinh một nữ nhân để ổn định đại cục”, Tứ gia thực ra cũng không cảm thấy có gì không đúng, một nữ nhân thôi mà, có đáng là gì đâu? Đừng nói là một, cho dù là nhiều hơn nữa, dù là người hay vật cũng đều có thể hy sinh hoặc vứt bỏ, vì giang sơn như họa kia.

Nhưng giờ phút này, nghe Kiến Ninh tự mình nói ra, không hiểu sao hắn một chút cũng không vui mừng vì nàng hiểu chuyện mà chỉ cảm thấy vạn phần bi thương.

Giang sơn như họa, thực sự cần mỹ nhân như hoa ra mặt mới giữ được sao?

Hay là nói, cầm lên được bỏ xuống được, không tiếc hy sinh mọi thứ vì nhân dân trăm họ thì mới là bậc đế vương anh minh hoàn mỹ?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Tứ gia hoài nghi chính mình và nguyên tắc làm việc của đế vương.

Kiến Ninh xả giận xong, buông tiếng thở dài, nói: “Người lên tới đây?”

Tứ gia gật gật đầu: “Ừ...”

Kiến Ninh nói: “Người tới gặp ta, là vì muốn bảo ta phải cẩn thận đề phòng?”

Tứ gia vẫn như cũ nói: “Ừ.”

Kiến Ninh trầm ngâm một lát: “Cảm ơn người, ta đã biết rồi.”

Nhìn nàng thản nhiên như vậy, Tứ gia càng cảm thấy trong lòng nặng nề, vô cùng khổ sở.

Mà Kiến Ninh thấy Tứ gia chưa ra ngoài, liền nói: “Người nói xong rồi thì đi đi, nếu để người khác thấy...báo lại với Hoàng Thượng thì sẽ không tốt cho người đâu.”

Tứ gia liếc nhìn nàng, thấy Kiến Ninh bình tĩnh như thế, không biết vì sao trong lòng lại không yên. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, tiến lên mấy bước, gọi: “Công chúa...”

Kiến Ninh nói: “Người đi đi.” Dứt lời, nàng liền xoay người đi, tránh ánh mắt của Tứ gia.

Tứ gia thấy nàng quay đi, rất muốn ôm lấy nàng, nhưng rốt cục cái gì cũng không làm, chỉ nói: “Người yên tâm...ta sẽ không...để người phải tới Vân Nam.”

Lời này tuy ngập ngừng, nhưng lại có khí thế chém đĩnh chặt sắt, thuyết phục lòng người.

* Chém đĩnh chặt sắt: dứt khoát, quyết liệt

Kiến Ninh ngẩn ra, đến lúc bình tĩnh lại, định quay đầu nhìn Tứ gia hỏi vài câu, lại phát hiện sau lưng không còn ai.

Kiến Ninh lẳng lặng ngồi một lát, rốt cục đứng dậy, gọi cung nữ bước vào, sai bọn họ thay quần áo ỉnh, sau đó đi tới Càn Thanh cung.

Lúc này, đại thần trong triều bàn bạc xong đã rời khỏi, chỉ còn mình Khang Hy ngồi trong phòng. Thái giám canh cửa thấy Kiến Ninh tới, định lớn tiếng thông báo, lại bị Kiến Ninh ngăn lại.

Khang Hy đang chăm chú phê duyệt tấu chương, không hề để ý Kiến Ninh đã bước vào. Kiến Ninh lẳng lặng nhìn Khang Hy, thấy hắn ngồi trên ngai vàng, cúi đầu nhíu mày, cẩn thận đọc từng bản tấu chương, khuôn mặt thản nhiên lạnh lẽo, không giống như những lúc nói chuyện với nàng, có lúc lo lắng, có lúc vui vẻ.

Thật ra, đây hẳn mới là bộ mặt thật của hắn, bộ mặt thật của một đế vương...Hắn trước giờ quan tâm nàng, dung túng sủng ái nàng, khiến nàng chỉ nhớ tới hắn là “ca ca” của mình, lại quên mất thật ra hắn còn là một “Hoàng đế”.

Nghĩ đến đây, bao oán hận trong lòng Kiến Ninh đột nhiên tiêu tan. Từ khi xuyên qua tới giờ, trải qua bao nguy hiểm, ngay cả loài rắn nàng sợ nhất cũng đã đối mặt rồi, còn có chuyện gì có thể làm khó nàng nữa đây?

Khoảng cách từ cửa phòng tới chỗ Khang Hy ngồi thật ra không dài, nhưng lại đủ để Kiến Ninh bình tâm lại, giống như cảm giác yên lặng trước lúc tử vong.

Kiến Ninh đi tới tận trước mặt Khang Hy thì Khang Hy mới phát hiện ra, lập tức hẩn buông bút xuống, cười: “Kiến Ninh, sao người lại tới đây, không phải trăm đã bảo người về nghỉ ngơi sao? Sao vậy? Có chuyện gì?”

Kiến Ninh hành lễ, gọi: “Hoàng...Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy thấy Kiến Ninh sắc mặt khác thường, cũng không giống mọi ngày chạy tới bám lấy hắn, liền từ từ bước tới bên cạnh Kiến Ninh, nói: “Sao vậy? Trăm thấy người có vẻ không vui, là kẻ nào chọc giận người?”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Không ai chọc giận Kiến Ninh cả.”

Khang Hy xoa đầu nàng, cười dài: “Thật sự không có ai chứ?”

Kiến Ninh gật đầu: “Thật sự không có. Hoàng đế ca ca, người không cần phải lo lắng.”

Khang Hy cũng gật đầu: “Vậy thì trăm an tâm rồi. À, mà người sao lại tới đây?”

Kiến Ninh nhìn hắn tươi cười, trong lòng đột nhiên thầm nghĩ: “Trước đây ta diễn trò, chỉ vì hắn là người nắm quyền sinh quyền sát cao nhất trong thiên hạ, cho nên hy vọng nếu nịnh bợ hắn, hắn sẽ che chở cho ta sống bình an một đời...Mà hiện giờ, thực ra ta vẫn sống tốt, cho dù có bị gả tới Vân Nam, dựa theo nguyên tác Lộc Đĩnh Ký thì cũng không phải mất mạng...ta còn cảm thấy không đủ hay sao? Chỉ là, tại sao khi nghe nói hắn muốn ta đi hòa thân, trong lòng lại khó chịu đến vậy? Chẳng lẽ, bất tri bất giác ta đã...”

Khang Hy thấy Kiến Ninh ngây ngốc nhìn mình liền nói: “Kiến Ninh, ngươi làm sao vậy? Cảm thấy cơ thể không thoải mái ở đâu?”

Kiến Ninh nhìn sâu vào đáy mắt Khang Hy, chỉ thấy quan tâm lo lắng, liền thầm nghĩ: “Ta cứ tưởng tất cả chỉ là diễn, không ngờ có đôi khi, diễn giả thành thực, bất tri bất giác lại giao ra chân tình...Đối với hần như vậy...đối với...người kia cũng thế.”

Đáy lòng rất nhanh xẹt qua gương mặt của Tứ gia, Kiến Ninh thở dài, lại miên man nghĩ: “Ta là thật lòng, nhưng Khang Hy, sự quan tâm này, là thật hay cũng chỉ là...diễn trò?”

Khang Hy thấy Kiến Ninh vẫn ngơ ngác, liền nắm bả vai nàng, lo lắng hỏi: “Kiến Ninh, ngươi rốt cục làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu?”

Kiến Ninh lấy lại tinh thần, nói: “Hoàng đế ca ca, ta không sao.”

Khang Hy nhú mày, nói: “Ta vẫn thấy ngươi không giống bình thường, hay để ta truyền Thái y.”

Kiến Ninh nắm tay hần, nhỏ giọng kêu: “Hoàng đế ca ca, ngươi đừng truyền Ngự y, ta chỉ là...chỉ là...”

Khang Hy nói: “Chỉ là làm sao?”

Kiến Ninh nhìn Khang Hy, nói: “Ta chỉ là...có chút nhớ nhung Hoàng đế ca ca, cho nên mới quay lại tìm người.”

Khang Hy giật mình, vốn muốn bật cười, lại đột nhiên cười không nổi.

72. Chương 72: Tam Phiên

Khang Hy chần chừ nói: “Kiến Ninh, tại sao bỗng nhiên...lại nói như vậy? Ngươi thật sự không sao chứ? Trầm thực sự rất lo.”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Không sao mà, hoàng đế ca ca đừng lo lắng.”

Nàng cúi đầu, bỗng nhiên không kìm nổi cảm xúc, thì thào nói: “Hoàng đế ca ca đừng quá lo cho Kiến Ninh...chuyện người phải lo rất nhiều...Kiến Ninh từng nói rồi, Hoàng đế ca ca nhất định sẽ là Hoàng đế tốt, cho nên không thể vì chuyện nữ nhi thường tình mà chậm trễ chính sự. Hoàng đế ca ca, người nói có phải hay không?” Dứt lời, nước mắt nhịn không được rơi xuống, Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn Khang Hy, cố gượng cười.

Khang Hy thấy nàng như vậy, nói: “Kiến Ninh, ngươi...”

Kiến Ninh cười tươi như hoa, nói: “Không sao, hoàng đế ca ca đừng nghĩ lung tung...Kiến Ninh chỉ là thấy Hoàng đế ca ca ngày ngày...bận rộn việc giang sơn xã tắc, rất vất vả, cho nên thương Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy nghe nàng giải thích xong thì nhẹ cả người, thoải mái cười, nói: “Ta còn đang bận khoản người làm sao, hóa ra là người đang oán trách cả ngày bận rộn việc triều chính mà không chơi với người...Được rồi, hôm nay trầm rất vui, cùng người chơi đùa có được không?...Ừm...” hần ra vẻ suy nghĩ một lát rồi bật cười, “Có rồi, mấy hôm trước người đòi trầm dạy võ mà trầm còn chưa có thời gian, hiện giờ sẽ dạy người mấy chiêu. Nào, chúng ta tới phòng Bố Khố đi.” Nói xong, hần khoát tay, khoác qua vai Kiến Ninh.

Kiến Ninh cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, nói: “Hoàng đế ca ca, không cần đâu, người bận như vậy...”

Khang Hy nói: “Ta có vội cũng sẽ có thời gian dành cho Kiến Ninh. Mau đi thôi.”

Hần kéo tay Kiến Ninh ra ngoài, vừa đi vừa nói tiếp: “Nhưng người mặc thể này thì không được, phải thay quần áo luyện công.”

Kiến Ninh đành phải theo Khang Hy đi, sau đó mặc quần áo luyện công vào. Khang Hy nhìn nàng, cười nói: “Nhìn bộ dạng người như vậy, xem ra cũng có khả năng bồi dưỡng thành tài a.”

Kiến Ninh cười, tỏ vẻ khiêm tốn nói: “Đâu có đâu có, nhìn ngài cũng không tầm thường, phải chăng là cao thủ võ lâm?”

Khang Hy cố nén cười: “Tại hạ danh xưng Tiểu Huyền Tử, không biết phải xưng hô với các hạ thế nào?”

Kiến Ninh nói: “Tại hạ là đồ đệ của thần quyền vô địch Tiểu Huyền Tử vang danh thiên hạ, gọi là thần quyền có địch Tiểu Ninh Tử.”

Khang Hy cười ha ha, chỉ vào Kiến Ninh, nói: “Không nói nhảm nữa, thử hai chiêu xem nào.”

Kiến Ninh nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đứng trung bình tấn, kêu lên: “Tiếp chiêu!”

Khang Hy thấy nàng làm động tác đúng thế võ, hứng thú nhú mào, túm tay Kiến Ninh kéo, nói: “Chiêu thứ nhất gọi là ‘biết thời biết thế’!”

Kiến Ninh bị hất kéo đi, nói: “Chiêu này thật hay, ‘biết thời biết thế’ a, ta không cự quấy được rồi!”

Khang Hy sợ nàng đau, vội buông tay ra.

Kiến Ninh liền nói: “Xem đây, biết thời biết thế!” Hô xong, nàng vung tay, cổ sức kéo tay Khang Hy. Khang Hy cười khúc khích, vững vàng đứng bất động.

Hắn nói: “Kiến Ninh, muốn luyện đấu vật, quan trọng nhất đứng phải vững.”

Kiến Ninh cắn răng, túm thắt lưng Khang Hy, dùng sức nâng nâng kéo kéo, kêu to: “Ta xem người đứng vững được bao lâu.”

Khang Hy đứng tấn rất vững, một chút trò trẻ con của Kiến Ninh sao có thể làm khó hắn. Quả thực là giống như châu chấu đá xe.

Khang Hy thấy nàng hưng phấn, khuôn mặt bởi vì dùng quá nhiều sức mà đỏ bừng thì cười nhẹ, cố ý nâng chân lên một chút, để lộ ra sơ hở.

Kiến Ninh đang mồm môi mồm lợi dùng hết sức, đột nhiên cảm thấy Khang Hy đứng không vững thì mừng rỡ hét lên một tiếng lấy tinh thần, đẩy mạnh về phía trước, quả nhiên khiến Khang Hy gục hẳn trên mặt đất.

Kiến Ninh thấy vậy, có chút ngoài ý muốn, nhưng thời cơ tới mà không nắm lấy chỉ có thằng ngu, vì vậy, Kiến Ninh vội vàng nhảy lên, không cho Khang Hy cơ hội xoay người. Nghĩ đến bản thân có thể đánh bại thiên cổ minh quân Khang Hy, Kiến Ninh bật cười ha hả, vỗ vỗ lưng Khang Hy, nói: “Thần quyền vô địch Tiểu Huyền Tử đánh không lại thần quyền có địch Tiểu Ninh Tử rồi. Thế nào, nhận thua chưa?”

Khang Hy nằm bẹp trên mặt đất, khoe miệng nhếch lên tươi cười, nói: “Cái này là trò giỏi hơn thầy. Ta nhận thua...Nhưng mà...”

Hắn vòng tay nắm bả vai Kiến Ninh, lắc thắt lưng một cái, dễ dàng lật người đè ngược Kiến Ninh lại.

Kiến Ninh cũng không tỏ ra bất ngờ, bình thản hỏi: “Nhưng mà sao?”

Khang Hy cười cười, nói: “Nhưng mà, đối phó với ta thì được, đối với kẻ khác không được như thế.”

Kiến Ninh nói: “Tại sao?”

Khang Hy cười: “Nha đầu ngốc, người đường đường là công chúa, hơn nữa cũng không còn nhỏ, nếu đối phương là nam nhân lại bị người hạ gục như vậy thì còn ra thể thống gì?”

Kiến Ninh vốn không nghĩ được nhiều như vậy, nghe Khang Hy giải thích mới giật mình hiểu ra, vội vàng nói: “Ta, ta không để ý. Hoàng đế ca ca đừng trách ta.”

Khang Hy đứng lên, sau đó ngồi bệt xuống đất, duỗi tay kéo Kiến Ninh dậy, rồi ôm nàng vào lòng, nói: “Trẫm sao có thể trách người.” Trong thanh âm thản nhiên lại mang theo một chút ôn nhu.

Hai người sau đó lại luyện thêm một lát, Khang Hy cũng truyền thêm mấy chiêu cho Kiến Ninh.

Chờ đến lúc Kiến Ninh học được tám chín phần cách đấu vật, hai người mới từ phòng Bó Khố đi ra. Khang Hy theo lệ thường tự mình đưa Kiến Ninh tới Khôn Ninh cung, dặn dò nàng nghỉ ngơi rồi mới quay về Càn Thanh cung.

Ngày hôm sau, Tứ gia tiến cung. Khang Hy vừa chỉnh sửa lại sổ sách của ngân khố, vừa nói: “Đúng rồi, Tiểu Bảo, chúng ta hình như đã lâu chưa luyện võ rồi?”

Tứ gia nói: “Đúng vậy thưa Hoàng Thượng.”

Khang Hy cười: “Hôm khác rảnh trăm với người lại luyện.”

Tứ gia cũng cười theo: “Hoàng Thượng tại sao lại nổi hứng luyện võ với nô tài?”

Khang Hy nói: “Hôm qua dạy Kiến Ninh mấy chiêu, tự nhiên cảm thấy có hứng.”

Tứ gia giương mắt nhìn Khang Hy. Mà Khang Hy cũng ngừng bút, thản nhiên liếc mắt nhìn Tứ gia một cái mới nói tiếp: “Việc này người đừng nói với kẻ khác, nếu để đến tai Thái hậu, nhất định trăm sẽ bị quở trách. Thật ra người cũng biết mà, trăm cũng là bất đắc dĩ thôi, tại Kiến Ninh cứ quần lấy trăm, đòi trăm dạy võ công cho...”

Tứ gia mỉm cười: “Hoàng Thượng và công chúa huynh muội tình thâm, quả thực khiến kẻ đứng ngoài như nô tài cũng phải ghen tị.”

Khang Hy cười hài lòng: “Tiểu tử này, càng ngày càng tiến bộ nha...nói năng nghe rất nho nhã, không giống người trước kia chút nào.”

Khang Hy tươi cười như vậy, giọng nói ôn hòa tình cảm như vậy, lại khiến Tứ gia cảm thấy hết hồn, vội vàng ho khan một tiếng, nói: “Hoàng Thượng, thật ra thần có một chuyện muốn bẩm báo.”

Khang Hy nói: “Chuyện gì? Rất quan trọng sao?”

Tứ gia nói: “Là chuyện rất quan trọng. Nô tài gần đây nghe một vị bằng hữu trên giang hồ nói, vị đại tướng ở phía Tây Nam kia hình như đang định gây rối.”

Khang Hy cả kinh, nụ cười chợt tắt, nói: “Đại tướng ở phía Tây Nam định gây rối? Ý người là Ngô Tam Quế ư?”

Tứ gia nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, mới đầu nô tài cũng nghĩ là Ngô Tam Quế, nhưng sau khi dò hỏi một hồi thì hình như lại không phải. Tin tức kia nói đại tướng này gần đây mới nắm quyền, hơn nữa còn là người có tiếng nói rất lớn trong chốn giang hồ.”

Khang Hy ánh mắt lập tức lộ ra vẻ sắc bén, nhìn Tứ gia nói: “Trên giang hồ uy tín lớn, chẳng lẽ là hần...”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng nghĩ người này là ai?”

Khang Hy nhíu mày, nói: “Nếu trăm đoán không sai, người này chính là ‘Tuyệt Trung Thần Cái’ Ngô Lục Kỳ. Hiện giờ hần là tổng binh của triều đình, cai quản binh lính ở phía Tây Nam. Chẳng lẽ Ngô Lục Kỳ định làm phản? Hay là hần...cùng Ngô Tam Quế...”

Tứ gia nói: “Thì ra là hần. Tình hình cụ thể thế nào thì nô tài vẫn chưa thám thính được, nhưng Hoàng Thượng, nếu Ngô Lục Kỳ thực sự có lòng mưu phản, hoặc là đã ngã theo phe Ngô Tam Quế thì đều sẽ là mối uy hiếp lớn cho triều đình.”

Khang Hy đập mạnh bút lông trong tay xuống nghiên mực, nói: “Đáng giận, trăm thật không ngờ Ngô Lục Kỳ dám...”

Tứ gia thấy Khang Hy nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo, tay xiết chặt, hiển nhiên là vô cùng tức giận thì thầm nghĩ: “Đến lúc rồi.”

Hần vội vàng bước lên mấy bước, quỳ rạp trước mặt Khang Hy, nói: “Hoàng Thượng bớt giận, người không nên vì mấy tên tiểu nhân đó mà lo lắng ưu phiền. Tiểu Bảo nguyện ý vì Hoàng Thượng gánh vác mọi chuyện.”

Khang Hy ngẩn ra, cúi đầu nhìn Tứ gia: “Tiểu Bảo, người vừa nói gì?”

Tứ gia nói: “Nô tài nguyện ý vì Hoàng Thượng giải quyết mối họa này. Hoàng Thượng, người lo lắng Ngô Lục Kỳ mưu phản hoặc là cấu kết với Ngô Tam Quế như vậy, chi bằng hãy để nô tài đến Tây Nam một chuyến thay Hoàng Thượng đi. Nô tài nhất định sẽ tận lực thăm dò thái độ của Ngô Lục Kỳ, nhất định không để hấn hợp tác với Bình Tây Vương.”

Khang Hy vươn tay đặt lên bả vai Tứ gia, nói: “Tiểu Bảo, người đứng lên đi.”

Tứ gia đứng dậy. Khang Hy nhìn hấn, mỉm cười: “Tiểu Bảo, trước giờ trẫm sai người làm gì người cũng từ chối, vậy mà lần này lại chủ động xin trẫm cho đi diệt giặc, người chắc chứ? Để ta nhắc cho người nhớ, Ngô Lục Kỳ vô công cao cường, nếu hấn muốn hại người, cho dù có một trăm Vi Tiểu Bảo cũng đánh không lại đâu.”

Tứ gia nói: “Nô tài trung thành với Hoàng Thượng, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không sợ...nô tài chỉ sợ Hoàng Thượng lo buồn. Hoàng Thượng, nếu người cảm thấy có thể tin nô tài, vậy xin hãy phái nô tài đi đi...”

Tứ gia nói tới đây, thăm nghĩ: “Nếu tỏ ra sốt sắng dùng mãnh quá cũng không được, cái tên Vi Tiểu Bảo kia căn bản chính là một kẻ nhát gan sợ chết...”

Vì thế, Tứ gia liền tỏ ra lo lắng, ấp a ấp úng nói: “Nhưng mà nô tài cũng chỉ là nói vậy thôi, nếu làm không được việc, Hoàng Thượng đừng phạt nô tài...Hoàng Thượng cũng nói, chuyến này đi vô cùng nguy hiểm, nếu nô tài không may mất mạng...Hoàng Thượng nhớ phải sai người thấp hươu làm gối cho nô tài...”

Khang Hy cười nói: “Mụ nội người, nói ba bốn câu đã lộ ra bản tính rồi. Khi này trẫm còn tưởng người bị ma nhập trở thành anh hùng cứu quốc, ai ngờ hóa ra vẫn chỉ là lời chót lưỡi đầu môi thế thôi.”

Tứ gia nói: “Ta thực sự rất muốn thay Hoàng Thượng gánh vác một phần công việc mà. Hoàng Thượng, người chẳng phải nói ta là phúc tinh của Hoàng Thượng sao...không chừng ông trời phù hộ, để nô tài giết được Ngô Tam Quế cũng không chừng?”

Khang Hy gật gật đầu, nói: “Lời này nói nghe rất hay, nhưng mà trẫm phải nghĩ kĩ đã. Lần này người đi, nếu chẳng may bị bại lộ mục đích, đánh rắn động cỏ thì không tốt lắm.”

Tứ gia vỗ ngực, hào hứng nói: “Nô tài mà làm việc thì Hoàng Thượng cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi.”

Khang Hy cười ha ha, nói: “Được, khó có được dịp người tự giác đương đầu nguy hiểm như thế, nếu trẫm không đồng ý, há chẳng phải để lỡ cơ hội trời ban sao!”

Tứ gia quỳ gối nhận lệnh, thở phào nhẹ nhõm. Hấn vốn muốn báo trước với Kiến Ninh một tiếng, nhưng ngại nổi hiện giờ ban ngày không tiện, hơn nữa Khang Hy đã nói binh quý ở chỗ thần tốc, bảo hấn lập tức lên đường. Lại nghĩ tới lời hứa hôm qua với Kiến Ninh, Tứ gia thăm nghĩ không bằng đi sớm về sớm, mau chóng giải quyết cho xong chuyện ở phía Tây Nam làm quà bất ngờ cho nàng.

Vì thế, hấn mau chóng xuất cung quay trở lại phủ, chuẩn bị qua loa một chút rồi mang theo Song Nhi và mấy người của Thiên Địa hội đi về phía Tây Nam.

Lại nói tới Kiến Ninh, nàng vẫn như mọi ngày, tiếp tục học tập cùng Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân, xem đủ loại sách nước ngoài. Giữa trưa cũng chỉ kịp ăn vội vàng một bữa cơm rồi lại vùi đầu nghiên cứu, cho nên mãi cho tới chiều, khi hồi cung nàng gặp được Đa Long, mới biết Tứ gia đã ra khỏi kinh.

Kiến Ninh cảm thấy khó hiểu, lại nghĩ tới việc hấn ra khỏi cung mà không nói với nàng câu nào thì trong lòng vô cùng lạnh lẽo. Chỉ là...đó là phong cách làm việc của người kia, nàng sao có thể hi vọng hấn sẽ đến gặp nàng, lưu luyến diễn màn chia tay đây? – aizz, nếu thực sự như vậy mới là không bình thường a.

Kiến Ninh nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu thật sự Tứ gia đến chào tạm biệt nàng, không chừng nàng sẽ nghi ngờ hấn định giở trò, vì thế đau khổ lắc đầu, cười trừ một cái.

Kiến Ninh về cung, tắm rửa thay quần áo xong, muốn ngủ một lát thì thấy cung nữ đang trải giường cho nàng bỗng nhiên bất động.

Kiến Ninh giật nảy mình, vừa muốn gọi một tiếng, đột nhiên thấy một bóng người vọt tới trước mặt: “Công chúa, mấy ngày không gặp, còn nhận ra ta không?”

Kiến Ninh kinh hãi, theo bản năng muốn chạy trốn. Người nọ cười nhạt nhìn nàng, vung tay một cái khiến Kiến Ninh cảm thấy cả người cứng ngắc, hai chân không thể cử động được, đành trở mắt nhìn người kia mỉm cười: “Người rõ ràng không biết võ công, làm sao có thể biết nơi hắc ta sống?”

Mà đúng lúc này, Khang Hy giải quyết xong tấu chương, định tới Khôn Ninh cung thăm Kiến Ninh một lát thì đã thấy có người vội vàng xông vào.

Người này chính là Tổng quản thị vệ Đa Long. Hắc quỳ xuống, vội vàng nói: “Hoàng Thượng, không hay rồi, công chúa Kiến Ninh bị bắt cóc!”

73. Chương 73: Ai Là Người Cứu Giá

Khang Hy vô cùng tức giận, lập tức sai Đa Long mang theo quân Tiền Phong doanh vào cung, lại truyền Binh Bộ thượng thư Nạp Lan Minh Châu, Cửu Môn Đề Đốc đóng chặt cửa thành, nhất định phải tìm cho bằng được Kiến Ninh.

Khang Hy ngồi chờ ở Càn Thanh cung cho tới tận khi bình minh lên, cả đêm không ngủ. Mỗi khi nghe có tiếng bước chân, hắc đều không tự chủ được mà đứng dậy nhìn, hi vọng nghe được tin tức của Kiến Ninh, nhưng cuối cùng chờ đợi hắc vẫn chỉ là màn đêm dày đặc.

Về phần Tứ gia, giờ phút này đang đi tới Vân Nam cũng nhận được tin Kiến Ninh biến mất, trong lòng vô cùng khiếp sợ, ngay lập tức đoán được hung thủ chính là Cửu Nạn.

Nhưng tuy là lo lắng, hắc vẫn biết rõ Kiến Ninh sẽ không sao. Trừ phi nàng không muốn sống, còn không, với sự giảo hoạt của nàng, ai cũng không thể hại được Kiến Ninh. Cho nên, Tứ gia quyết định kìm lòng muốn quay lại kinh thành, lặng lẽ truyền lệnh xuống, bảo đám người Thiên Địa hội và mật thám của Thần Long đảo chú ý nghe ngóng tin tức xung quanh, nếu tìm được Kiến Ninh, nhất định phải báo cho hắc.

Cứ như thế, bất tri bất giác qua hai tháng, cho dù là Tứ gia hay Khang Hy, đều không thu được chút tin tức nào của Kiến Ninh.

Sang tới tháng ba, ở Đông Bắc Trung Quốc xảy ra một trận bão tuyết lớn.

Trong gió tuyết, thấp thoáng mấy bóng người đang tập tễnh bước đi, sau đó một thanh âm trong trẻo kêu lên: “Sư muội, người chắc là đi đường này chứ? Tại sao càng đi tuyết càng lớn, người định hại chết chúng ta sao?”

Đằng trước, một bóng dáng nhỏ xinh trườn vãi bỏ che hơn nửa mặt bật cười: “Sư tỷ, hại chết người có lợi gì cho ta, đừng quên ta cũng đang đi cùng mọi người.”

Nàng phía sau lại nói: “Như vậy...nhỡ nhầm đường thì sao? Chẳng phải sẽ khiến sư phụ chịu khổ cùng người?”

Người đằng trước đáp lời: “Sư phụ võ công cao cường, nhất định sẽ không sao. Hơn nữa, hiện giờ chúng ta là đi làm chuyện đại sự, nếu thực xảy ra chuyện không may, cũng là chết vì lí tưởng, chết vì vinh quang mà...Sư phụ, người thấy ta nói có phải không?”

Nàng phía sau cả giận nói: “Sư phụ, người đừng nghe miệng quạ đen của nàng ta, chẳng khác nào rửa chúng ta chết cả!”

Người đi sau cùng của đoàn, một bóng dáng cao gầy lúc này mới lên tiếng: “A Kha, Kiến Ninh nói rất đúng, người đừng than phiền nữa, chú ý dưới chân.” Đang nói, lại nghe A Kha hét lên một tiếng “A”. Hóa ra là nàng ta bị trượt chân ngã xuống đất.

Người đi đằng trước quay đầu lại, tuy rằng vải đã che gần hết mặt nàng, nhưng lại không che được đôi mắt đen lúng liếng linh hoạt. Phải, người này chính là công chúa Kiến Ninh được cho là bị bắt cóc.

Giờ phút này, Kiến Ninh nhìn bộ dạng lồi thối của A Kha, bật cười khanh khách, nói: “Sư tỷ, người xem kìa, ai bảo không nghe lời sư phụ, hiện tại bị ngã đau rồi.”

A Kha ngã sâu vào trong tuyết, nhất thời không đứng dậy được, cả giận quát: “Cười cười cái gì, còn không mau lại đỡ ta dậy?”

Kiến Ninh đang muốn đỡ A Kha, thì đã có người so với nàng còn nhanh hơn, kéo A Kha dậy, nói: “A Kha cô nương, người không sao chứ?”

A Kha liếc mắt nhìn hẩn một cái, nói: “Không sao, cảm ơn người, Mộc công tử.”

Kiến Ninh thấy thế, lại cười: “Chắc chắc, Mộc Tiểu công gia thật là người biết thương hoa tiếc ngọc. Sư tỷ, mặt người đỏ hết lên rồi kìa...”

A Kha dùng sức dậm chân một cái, cau kinh: “Người, người nói cái gì, ai thèm đỏ mặt chứ! Đồ không giáo dục...”

Kiến Ninh nhướn mày, nói: “Này, ta chỉ bảo là sư tỷ không chịu dùng vải bố che mặt nên khuôn mặt xinh đẹp bị gió tuyết làm lạnh đến đỏ hết lên. Người ta rõ ràng quan tâm sư tỷ, vậy mà sư tỷ lại mắng người ta như vậy?”

A Kha ngẩn ngơ, không cãi lại được, kêu lên: “Sư phụ...”

Bóng dáng cao gầy kia, cũng chính là ni cô Cửu Nạn liền nói: “A Kha, sao người cứ suốt ngày cãi nhau với Kiến Ninh vậy.”

Mộc Kiếm Thanh nói: “A Kha cô nương, cô nương nghe lời sư phụ đi, đừng cãi nhau với nàng ta. Nơi này gió thổi rất lớn, nếu để khuôn mặt bị tuyết cào xước sẽ không tốt, A Kha cô nương, cô nương nên che mặt lại.”

Kiến Ninh chen vào: “Che mặt rồi thì sao người có thể nhìn lên người ta được nữa chứ!”

A Kha kêu lên: “Đồ vô giáo dục, người còn dám nói!” Dứt lời, nàng giật tay ra khỏi tay Mộc Kiếm Thanh, định xông về phía Kiến Ninh.

Kiến Ninh một chút cũng không sợ, tiếp tục cười: “Ai nha, bị nói toạc tâm tình liền thẹn quá hóa giận rồi kìa...Ta trốn ta trốn a...” Nói xong, chân Kiến Ninh hơi đảo một chút, lập tức cách xa chỗ cũ hơn mấy trượng.

A Kha chụp vào khoảng không, âm ức quay đầu lại tố cáo: “Sư phụ, người tại sao lại dạy võ công cho tiểu nha đầu kia, khiến ta muốn đuổi cũng không đuổi kịp nó.”

Cửu Nạn trong mắt lộ ra vài phần ý cười, chỉ nói: “Người còn chưa đuổi, sao biết đuổi không kịp?”

Giờ phút này, Kiến Ninh đã xoay người lại, ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Sư tỷ, đến a đến a, đến bắt ta đi...”

Đột nhiên, nàng nhỏ giọng thì thầm: “Này, sao câu ta vừa nói lại quen như vậy...giống như đã từng nghe qua ở đâu đó...”. Mãi hồi lâu sau, nghĩ tới đây chẳng phải là tình tiết kinh điển quen thuộc của phim truyền hình 8 giờ tình chị em gì đó sao, khiến Kiến Ninh rùng cả mình.

A Kha kêu lên: “Người đừng có kiêu ngạo, chẳng qua ta không thèm bắt người thôi!”

Đoàn người tiếp tục đi trong mưa tuyết, A Kha và Kiến Ninh vẫn đấu võ mồm, quên cả thời gian đã trôi qua nửa canh giờ.

Cuối cùng thì trận bão cũng ngừng. A Kha vội vàng bỏ khăn che mặt xuống, mà Kiến Ninh vẫn như cũ bịt kín mặt mày, giễu cợt: “Sư tỷ, người phải cẩn thận nha, nơi này rất nhiều quỷ La Sát, đám quỷ này háo sắc vô cùng, nhìn thấy sư tỷ xinh đẹp như vậy, nhất định sẽ nhào tới làm chuyện...”

* La Sát: cách người Trung Quốc gọi người Nga (Russia = La Sát)

A Kha nổi xung lên: “Người nói bậy bạ gì đó!” rồi quay đầu mách Cửu Nạn: “Sư phụ, người nghe kìa, rõ ràng là một cô nương, sao lại ăn nói khó nghe vậy chứ.”

Cửu Nạn liền nói: “Kiến Ninh, đừng đùa sư tử người nữa.”

Kiến Ninh cười ha ha: “Ai bảo đùa sư tử vui như vậy a. Ta mới nói một câu thì nàng đã cáu um lên rồi, ha ha...”

A Kha cắn răng, nói: “Đồ xấu xa!”

Kiến Ninh nói: “Sư tử, thật ra lúc nào ta cũng quan tâm người mà, nếu không phải lúc trước ta có lòng tốt khích người, người sao có thể chịu che mặt lại chứ? Aizz, nếu thực sự khuôn mặt xinh đẹp bị băng tuyết làm hỏng, e rằng Mộc Tiểu công gia sẽ khóc mất.”

A Kha nghe đoạn đầu vô cùng xúc động, mà nghe đến cuối, sắc mặt liền thay đổi, nói: “Người...tại sao lại nhắc tới Mộc công tử chứ?”

Kiến Ninh chạy lại gần, thì thầm bên tai A Kha: “Sư tử là tuyệt sắc giai nhân, ngay cả ta nhìn cũng còn động lòng nữa là đám nam nhân đói khát kia. Nếu Mộc Tiểu công gia không có chút ý đồ gì với sư tử, e là nam nhân trong thiên hạ sẽ vô cùng thất vọng, nghi ngờ Mộc Tiểu công gia có phải là nam nhân hay không đó.”

A Kha tức giận kêu to: “Người còn nói bậy!”

Định tiếp tục mách Cửu Nạn, A Kha mới sức nhớ ra lời vừa rồi Kiến Ninh là ghé sát vào tai nàng mà nói, Cửu Nạn hoàn toàn không nghe được lời nào, vì vậy căm giận trừng mắt nhìn Kiến Ninh, định cãi lại thì đột nhiên nghe Mộc Kiếm Thanh nói: “Hình như có người đang tới đây, ta nghe thấy rất nhiều tiếng vó ngựa.”

Cùng lúc đó, Cửu Nạn cũng nói: “Tới thật nhanh.”

Kiến Ninh vội ngừng cười, nói: “Khi này ta vừa mới dọa sư tử là gặp quỷ La Sát, chẳng lẽ giờ ứng nghiệm rồi sao?”

A Kha hoảng sợ, giật ống tay áo Kiến Ninh, nói: “Sư muội, người La Sát rất giống quỷ sao?”

Kiến Ninh liếc mắt khinh thường: “Quỷ là để chỉ tính cách hung tàn của họ, không phải chỉ ngoại hình.”

A Kha gật gật đầu.

Mộc Kiếm Thanh nói: “Quân địch rất đông, không bằng chúng ta tạm thời lẩn trốn đã.”

Cửu Nạn gật đầu, sau đó bốn người liền chui vào trong rừng. Vừa trốn xong xuôi, đã thấy xa xa một đội người ngựa chạy tới. Kiến Ninh lên quan sát, thấy bọn chúng mặc quần áo kỵ sĩ màu xám, trên đầu đội mũ cao theo kiểu binh lính châu Âu ngày xưa, bên hông cài bội kiếm, tay lại cầm súng kíp.

A Kha thì thào: “Sư muội, bộ dạng đám quỷ La Sát này thật xấu, trách không được gọi là quỷ.”

Kiến Ninh nhú mày, nói: “Ta thấy bọn chúng đi rất vội, có lẽ là đang thực hiện nhiệm vụ. Không biết...”

Trong khoảnh khắc, ước chừng hai mươi mấy con ngựa vọt qua trước mặt họ.

Chờ đám người kia đi hết, bốn người mới chui ra.

Cửu Nạn nói: “Kiến Ninh, vừa rồi người muốn nói cái gì?”

Kiến Ninh nói: “Sư phụ, không biết bọn quỷ La Sát này muốn đi đâu?”

Mộc Kiếm Thanh nói: “Chúng ta lên theo bọn họ chẳng phải sẽ biết sao? Nhưng mọi người nhớ phải cẩn thận, trong tay đám người đó có súng kíp.”

Bốn người chạy về phía trước, đi được một quãng thì Cửu Nạn mở miệng: “Sao lại thế này, có tiếng vang rất lớn, hình như đã xảy ra chuyện gì đó.”

Mộc Kiếm Thanh nắm chặt kiếm đi lên trước quan sát, đột ngột thất thanh kêu: “Mọi người, mau lại đây!”

Kiến Ninh và A Kha vội vàng chạy tới, theo hướng chỉ của Mộc Kiếm Thanh, nhìn thấy cách đó không xa, đại khái khoảng một dặm, một thôn nhỏ chìm trong biển lửa, xung quanh rất nhiều quỷ La Sát chạy ra chạy vào. Tiếng khóc, tiếng gào, cùng tiếng chém giết nổi lên bốn phía.

Mộc Kiếm Thanh nói: “Đám quỷ La Sát cướp bóc trong thôn!”

A Kha trợn tròn mắt, vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ, nói: “Bọn chúng giết người!”

Cửu Nạn nhăn mày: “Đám quỷ La Sát kia dám xông vào lãnh thổ của chúng ta, thật là coi thường luật vua phép nước.” Bà nhìn về phía Kiến Ninh, nói tiếp: “Kiến Ninh, võ công của ngươi và A Kha còn kém, nên đừng lao ra.”

Mộc Kiếm Thanh nghe ni cô Cửu Nạn nói vậy thì hiểu ý: “Ta và sư thái ra ngoài thôi, gặp một tên giết một tên! Không thể để đám quỷ La Sát kia làm càn trên đất Đại Minh chúng ta được.”

Cửu Nạn nhún mày, tinh thần phấn chấn nói: “Ngươi nói rất đúng! Đi!”

Hai người dứt lời, lập tức dùng khinh công lao đi. Cửu Nạn võ công rất giỏi, trong khoảnh khắc đã tới thôn, theo sát đằng sau là Mộc Kiếm Thanh tay cầm trường kiếm. Hai người chạy vào trong thôn, lập tức bị khói lửa cuộn cuộn bao phủ, không còn thấy rõ người.

A Kha kéo tay áo Kiến Ninh, nói: “Sư muội, sư muội, chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Kiến Ninh nói: “Đừng nóng vội.” Nàng một mặt nhìn chăm chăm thôn xóm, thầm nghĩ: “Đám quỷ La Sát chỉ có súng kíp là lợi hại, nếu Cửu Nạn và Mộc Kiếm Thanh đề phòng thì sẽ không sao. Hai người họ võ công cao cường, muốn giết đám người kia thực dễ như trở bàn tay.”

Nghĩ một lát, Kiến Ninh quay đầu lại nhìn A Kha, thấy nàng ta lo lắng nhìn mình liên thổ dài, nói: “Sư tỷ, võ công của đám quỷ La Sát kia thua xa sư phụ và Mộc Kiếm Thanh, không cần lo lắng cho họ. Cái người cần lo bây giờ là, nếu có tên La Sát nào lại gần chúng ta, phải lập tức giết chúng.”

A Kha gật gù đầu, nói: “Được được, ta nghe lời người.”

Kiến Ninh nói: “Trốn kĩ đi, đừng để bị phát hiện, súng kíp của người La Sát vô cùng lợi hại, cho nên nhất định không được để chúng có cơ hội dùng nó.”

A Kha có chút khần trương, nói: “Sư muội, người biết thật nhiều...” Bất tri bất giác, nàng có chút ý lại vào Kiến Ninh.

Kiến Ninh kéo A Kha tới mai phục ở rừng cây bên cạnh, lẳng lặng ngồi chờ.

Nghe bên tai tiếng súng ừng oàng vang lên không ngớt, cùng với tiếng khóc bi thảm náo nê, trong lòng Kiến Ninh không khỏi sâu thẳm, nghĩ: “Hoàng đế ca ca nếu biết đám quỷ La Sát này hoành hành ngang ngược như thế, nhất định sẽ lo lắng. Aizz, riêng Ngô Tam Quế và Đài Loan cũng đủ làm hấn đau đầu rồi...Thế mới nói, hoàng đế cũng không phải là dễ làm a.”

Nghĩ đến Khang Hy, rồi lại nghĩ tới Tứ gia, thầm nghĩ: “Lão Tứ nhất định biết ta bị Cửu Nạn bắt cóc, chỉ là...không biết hấn nghĩ thế nào, là lo lắng, hay vẫn là...kiếp này e cũng không thể gặp lại hấn và Hoàng đế ca ca nữa...bọn họ có tài thánh cổ nào cũng không đoán được ta đang ở đây...Thực ra như vậy cũng tốt, tìm không thấy người, Hoàng đế ca ca sao có thể đem Kiến Ninh công chúa gả đi Vân Nam xa xôi đây.”

Đang miên man suy nghĩ, lại nghe A Kha kêu: “Sư muội, sư muội, quả nhiên quỷ La Sát chạy tới đây!”

Kiến Ninh khần trương, vội vàng ngược mắt nhìn, quả nhiên thấy hai con ngựa từ trong thôn vọt ra, mang theo ba bốn người.

Kiến Ninh kinh hãi, nói: “Sao nhiều người như vậy? Không được, chúng ta không được tập kích lúc này.”

Đến lúc đám người La Sát lại gần hơn, A Kha và Kiến Ninh nghe rất rõ tiếng khóc của một cô gái. A Kha cả kinh nói: “Sư muội, bọn chúng bắt một cô nương!”

Kiến Ninh hoảng sợ, hai mắt chăm chăm nhìn một tên lính La Sát đang ôm một bé gái tầm mười một mười hai tuổi trên lưng ngựa, bé gái kia liều mạng gào khóc, mà gã thì không ngừng chửi mắng, sắc mặt hung

tợn. Cuối cùng, có lẽ là đã hết kiên nhẫn, gã liền ném đứa bé từ trên ngựa xuống đất, rút súng kíp ra định bắn chết.

A Kha gấp gáp nói: “Sư muội, phải làm sao bây giờ?”

Kiến Ninh nghiêng rằng: “Tên khốn kia, mày bị điên rồi à...” rồi lập tức nói: “Sư tỷ, người dùng ám khí tấn công tên kia đi, ta sẽ đối phó với những kẻ khác.”

Nhìn phía sau, cách một quãng khá xa, ba bốn con ngựa cũng đang phi tới đây, Kiến Ninh nghĩ chỉ còn cách đánh nhanh thắng nhanh, cứu bé gái rồi bỏ chạy mới là thượng sách.

A Kha nghe lời nàng, nhặt lên một hòn đá, sau đó bắn nó về phía khuôn mặt của tên La Sát đang cầm súng kíp. Tên lính bị đau, quát to một tiếng, xoay người xuống ngựa dáo dác nhìn quanh. Mà các tên lính khác thấy bạn mình bị đánh lén thì hoảng sợ, miệng không ngừng nói gì đó.

A Kha rút trường kiếm lao ra, mà theo sau, Kiến Ninh cũng rút chủy thủ trong giày ra, vọt tới bên người tên quỷ La Sát kia, đâm một nhát vào tim hắn. Một dòng máu nóng bỗng ào ào phun ra.

Kiến Ninh cố nén cảm giác nôn nao khó chịu trong lòng, cúi đầu nhìn súng kíp trong tay hắn, quả nhiên so với bức tranh Thang Nhược Vọng vẽ thì không khác biệt lắm.

Đến khi Kiến Ninh ngẩng đầu lên, đã thấy A Kha vung kiếm bức một tên lính La Sát lùi lại mấy bước. Tên lính kia định rút bội kiếm bên hông ra phản kích, Kiến Ninh liền hô to: “Sư tỷ, mau giết hắn!”

A Kha lập tức ra tay nhanh hơn và mạnh hơn, từng kiếm đều mang theo sát ý. Tuy rằng A Kha võ công không cao, nhưng người La Sát không biết võ công của người Trung Hoa, vì vậy rất nhanh bị A Kha đâm trúng ngực. Đáng tiếc A Kha đòn lực không đủ, mà quần áo của tên kia lại dày nên một kiếm này không đủ khiến hắn mất mạng.

Giờ phút này, ba bốn con ngựa sắp đuổi tới nơi. Kiến Ninh vội kêu: “Sư tỷ, đâm vào yết hầu của hắn!”

A Kha đang hoảng hốt vì không hiểu sao tên quỷ kia không chết, theo bản năng liền nghe theo Kiến Ninh, đâm vào yết hầu đối phương. Người La Sát không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã lăn quay, chết ngay trên mặt đất.

Kiến Ninh nói: “Sư tỷ, mau mang bé gái kia đi thôi!”

A Kha khom người, bế thốc bé gái lên, nói: “Sư muội, người đâu rồi?”

Kiến Ninh quỳ một gối xuống bên cạnh thi thể tên quỷ La Sát bị nàng giết khi nãy, nhặt súng kíp lên, nhắm ngay về phía đám binh lính La Sát đang chạy tới, “pằng pằng” bắn liên mất phát.

Súng kíp bắn không trúng vào đám binh lính, nhưng lại trúng vào ngựa. Con ngựa hí dài một tiếng, hất tung tên lính La Sát đang ngồi trên người nó xuống đất.

Kiến Ninh lại bắn một loạt nữa, lần này thì bắn trúng mấy tên lính.

Chỉ còn hai tên La Sát không bị thương vẫn còn ngựa, lập tức rút súng ra định bắn trả.

Súng của Kiến Ninh hết đạn, nàng liền tìm quanh, lấy một khẩu súng kíp khác bắn tiếp.

Đáng tiếc lần này vì quá vội vàng nên bắn không chính xác. Trong khoảnh khắc, hai kẻ kia phóng ngựa như bay lại gần. A Kha buông bé gái kia ra, hô lên: “Sư muội, cẩn thận!” sau đó liền rút kiếm lao ra.

Kiến Ninh ngoảnh đầu nhìn thấy, vội nói: “Đừng xuất hiện, mau quay lại đi!”

Tên lính La Sát khi nãy bị ngựa hất xuống đất thấy A Kha từ trong rừng đi ra, vội vàng lấy súng kíp ra bắn. Kiến Ninh không nghĩ nhiều, lập tức xoay mũi súng hướng về phía tên kia bắn một phát. Đối phương trúng đạn, ngã xuống đất bỏ mạng.

Mà đồng thời, hai tên lính La Sát trên ngựa cũng rút súng bắn ầm ầm về phía Kiến Ninh. Tuy rằng không có viên nào trúng nhưng bùm bùm bắn lên người Kiến Ninh đau rất.

Kiến Ninh đang muốn bắn chúng thì lại phát hiện ra súng hết đạn. Nàng hoảng sợ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hôm nay ta phải để mạng lại đây? Mụ nội người, sớm biết vậy ta đã chẳng nổi máu anh hùng!”

Hai tên La Sát giương súng nhắm thẳng về phía Kiến Ninh. Bên tai, nghe được tiếng kêu thê lương của A Kha, Kiến Ninh hít sâu một hơi, phảng phất như lời già từ trần gian, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, không để ý có hai tia sáng rất nhanh lướt qua, cuối cùng lặng yên không tiếng động mà trúng đích.

Trúng ngực của hai tên La Sát kia.

Súng bị giật bắn thẳng lên trời.

Kiến Ninh kinh hãi, hồi lâu sau mới kịp phản ứng. Tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng đang định quay đầu lại xem ai cứu mình, lại nghe thấy phía sau có người kêu lên: “Này...”

Một tiếng đơn giản, nhưng lại khiến tim Kiến Ninh đập mạnh, đôi mắt chợt đỏ lên.

74. Chương 74: Ngàn Dặm Gặp Lại

Thanh âm kia vô cùng quen thuộc, khiến cho Kiến Ninh ngỡ mình bị ảo giác. Bởi vì đáy lòng nàng không ngừng nhắc nhở: rõ ràng người kia không có khả năng xuất hiện ở đây.

Kiến Ninh vội vàng quay đầu lại nhìn.

Bóng người kia lao nhanh tới, không nói hai lời giang tay ôm Kiến Ninh vào lòng. Kiến Ninh ngạc nhiên mở to mắt, ngỡ ngàng không phản ứng gì.

Người nọ ôm xiết nàng, nói: “Người không sao chứ?”

Kiến Ninh nghe hắn nói, lại ngửi được hương vị lạnh lạnh trong hơi thở của đối phương, nhất thời nước mắt tràn mi!

Mà A Kha lúc này lại gần, vung kiếm nói: “Buông sư muội của ta ra!” vô cùng hùng hổ. Đến khi nhìn rõ người tới là ai, nàng liền lui lại mấy bước: “Sao lại là người?”

Kiến Ninh đang ở trong vòng tay ấm áp của người kia, ngay cả cử động một ngón tay cũng không muốn, nhưng vì lời nói của A Kha mà đành phải nói: “Buông...”

Lúc này, người nọ mới chậm rãi buông Kiến Ninh ra.

Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn người trước mặt, khuôn mặt rõ ràng vô cùng quen thuộc, giờ phút này lại có chút xa lạ. So với lúc trước, hắn đen hơn một chút, hình như người cũng cao hơn...không còn vẻ thanh tú của thiếu niên, hần của bây giờ mang theo vẻ thâm trầm trải đời, hai tròng mắt sáng hơn, thoạt nhìn như một nam nhân đã trưởng thành, thành thực vững vàng, khiến người khác càng thêm tin cậy.

Đúng lúc cứu giá, không phải Tứ gia thì còn ai khác?

Tứ gia thấy Kiến Ninh ngây ngốc nhìn mình thì nói: “Sao vậy?” rồi đưa tay sờ lên mặt “Mặt ta dính cái gì sao?”

Kiến Ninh thấy hắn “cửu biệt trùng phùng” mà còn “không hiểu phong tình”, thản nhiên cười, nói: “Người, người sao lại tới đây?”

* Cửu biệt trùng phùng: xa cách lâu ngày mới gặp lại

Đúng lúc này, đột nhiên có hai người xuất hiện sau lưng Tứ gia, đồng thanh nói: “Ninh cô nương!”

Kiến Ninh liếc mắt nhìn, rất nhanh nhận ra đó chính là Huyền Trinh đạo trưởng và Từ Thiên Xuyên của Thiên Địa hội.

Kiến Ninh vui vẻ nói: “Thì ra là hai vị đại ca!”

Dứt lời, nàng ngoảnh đầu nhìn về hai tên quỷ La Sát vừa ngã xuống đất, tấm tắc: “Đây nhất định là tuyệt tác của hai vị rồi!” Sau đó, Kiến Ninh khoanh tay hành lễ với hai người kia.

Huyền Trinh đạo trưởng và Từ Thiên Xuyên trải giang hồ bao phen, tình chàng ý thiếp đã chứng kiến nhiều, vừa rồi thấy Tứ gia đối với Kiến Ninh như vậy, bọn họ sao lại không hiểu? Vì thế, cả hai lập tức cười ha hả: “Hai tên La Sát kia thật đáng chết, lại dám lại tổn thương đến thân thể yếu đuối của Ninh cô nương.”

Nhìn Kiến Ninh vui vẻ nói chuyện với mấy người kia, A Kha rốt cục không nhịn nổi, vung kiếm lên, oán hận trừng mắt nhìn ba người Tứ gia vài lần, sau đó mới quay đi, nhỏ giọng nói với Kiến Ninh: “Sư muội, người quen biết đám người này? Bọn họ không phải người tốt đâu!”

Kiến Ninh không ngờ A Kha lại biết Tứ gia, liền hỏi: “Sư tỷ, người quen bọn họ sao?”

A Kha không định nhắc tới Trịnh Khắc Sảng, chỉ mơ mơ hồ hồ kể một chút chuyện lặt vặt. Nhưng Kiến Ninh là ai, nàng rất nhanh liên hệ với nguyên tác, cũng có thể tưởng tượng ra được khung cảnh khi A Kha và Tứ gia gặp nhau. Vì thế, Kiến Ninh liền cười: “Sư tỷ đừng nóng, có lẽ có chút hiểu lầm thôi.”

Ngay lúc này, đột nhiên nghe Từ Thiên Xuyên nói: “Có một tên quỷ La Sát đang cười ngựa tới! Mọi người cẩn thận!”

Tứ gia nghe vậy, liền lùi lại mấy bước, nắm chặt cổ tay Kiến Ninh, che chở nàng trong lòng.

Kiến Ninh sửng sốt, mà A Kha đứng bên cạnh thì tức giận nói: “Này, người buông sư muội ta ra!”

Kiến Ninh sợ A Kha tức giận sẽ cầm kiếm đâm Tứ gia, liền cuống quýt nói: “Sư tỷ, hiện giờ chúng ta cần hợp lực đối với đám quỷ La Sát trước đã.”

A Kha nghe vậy mới oán hận dừng tay, cắn cắn môi, nói: “Người đừng có vô lễ với sư muội ta. Đợi lát nữa sư phụ ta quay lại, nhất định sẽ không tha cho người.”

Tứ gia cười, cúi đầu nhìn Kiến Ninh, mà Kiến Ninh cũng ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt hai người chạm nhau, Kiến Ninh nhất thời đỏ mặt, định đẩy tay Tứ gia ra lại không đẩy được, liền nhỏ giọng nói: “Người còn chưa trả lời làm sao lại tới đây?”

Tứ gia nói: “Ta cũng muốn hỏi, tại sao người lại thành sư muội của nữ nhân chanh chua kia?”

Kiến Ninh nghe hắn gọi A Kha là “nữ nhân chanh chua” thì cười trộm, nói: “Việc này nói ra rất dài, đợi lát nữa ta sẽ kể cho người nghe.”

Đột nhiên, Huyền Trinh đạo trưởng ngạc nhiên hô một tiếng, nói: “Mọi người mau nhìn!”

Mọi người lập tức cùng nhìn về phía trước, đã thấy không chỉ một, mà là bảy con ngựa đang phóng rất nhanh lại đây, đằng sau là một người bước ra từ trong khói lửa, tay áo cà sa xẹt qua không trung như tia chớp, mỗi một lần vung tới là một tên quỷ La Sát ngã quỵ trên mặt đất.

Từ Thiên Xuyên nói: “Ngăn bảy con ngựa kia lại.”

Huyền Trinh đạo trưởng liền làm theo, kéo ngựa về phía bọn họ.

Cửu Nạn rất nhanh đã trở lại, nhìn thấy Tứ gia và hai người Từ Huyền cũng không kịp chào hỏi, chỉ nói: “Mau cứu người!”

Dứt lời, bà lại xoay người vội vàng quay về trong thôn. Thì ra, Cửu Nạn là bởi lo lắng mấy tên quỷ La Sát bỏ trốn khỏi thôn sẽ gây bất lợi cho Kiến Ninh và A Kha nên mới chạy ra xem, không ngờ lại thấy Tứ gia và đám Thiên Địa hội.

Tứ gia lập tức chỉ huy: “Quỷ La Sát giết người phóng hỏa tàn nhẫn, người trong thôn nhất định bị thương không ít, chúng ta mau hành động thôi!”

Nói xong, hắn liền buông Kiến Ninh ra, nhưng vẫn như cũ nắm chặt cổ tay nàng.

Từ Thiên Xuyên nói: “Không bằng chúng ta cười ngựa đi!”

Tứ gia gật đầu. Kiến Ninh nói: “Trước tiên nhất hết súng kíp của bọn La Sát lên đã.”

Từ Thiên Xuyên và Huyền Trinh đạo trưởng nghe lệnh nàng, tìm xung quanh một lát liền lấy được sáu khẩu.

Sau đó, Từ Thiên Xuyên và Huyền Trinh đạo trưởng mỗi người một ngựa, A Kha một con, Tứ gia kéo Kiến Ninh cưỡi ngựa chung, một con dành cho bé gái khi nãy Kiến Ninh và A Kha cứu, một con đem giết, còn con còn lại thì dẫn theo.

Rất nhanh bọn họ đã đuổi tới thôn. Thấy khói lửa càng lúc càng mù mịt, Tứ gia liền xoay người xuống ngựa. Thấy thế, Kiến Ninh cũng xuống theo, mà không đợi nàng đặt chân xuống đất, Tứ gia đã ôm lấy nàng, cẩn thận đỡ Kiến Ninh đứng thẳng.

Tứ gia sợ lạc mất Kiến Ninh, liền nói: “Người đi theo ta.”

Kiến Ninh nói: “Ta không sao.” Nàng có chút vui mừng nhìn hắn, nhưng đến khi nhìn thăm trạng trong thôn, tất cả niềm vui hóa thành nỗi khiếp sợ.

Mọi người vọt vào, đã thấy Mộc Kiếm Thanh đỡ một người trong thôn ra, mới vừa rồi còn là bộ dạng quý công tử, mà nay toàn thân đầy máu, bím tóc cũng có chỗ bị cháy sém.

Hắn kéo người thợ săn ra, nhẹ nhàng đặt lên mặt đất. Xa xa, lẫn trong đông thi thể, có vài người bị thương nặng, đang không ngừng rên rỉ.

Kiến Ninh xiết tay thành nắm đấm, trong lòng lửa giận bốc cao, ánh mắt cũng đỏ lên. Mà Mộc Kiếm Thanh thấy có người vào, vội nói: “Mọi người vào trong đi, thấy ai có thể cứu thì cứu.”

A Kha bước nhanh về phía trước, một lát sau liền kêu lên: “Sư muội, mau tới đây!”

Kiến Ninh gạt tay Tứ gia ra, chạy về phía A Kha. Lại nghe A Kha nói: “Bên trong hình như có tiếng khóc. Sư muội, bây giờ làm sao đây?”

Kiến Ninh thấy ngoài cửa phòng có hai cái xác, một người là thợ săn, người còn lại là một tên quý La Sát. Nàng nghiêng đầu lắng nghe, hồi lâu quả nhiên nghe thấy trong đám lửa ngùn ngụt văng vẳng tiếng trẻ con khóc ngằn ngặt.

Kiến Ninh trong lòng kinh hãi, nói: “Có một đứa nhỏ bên trong!”

Nhìn ngọn lửa bao trùm cả căn phòng, chực chờ chuẩn bị thiêu trụi cả chỗ này, Kiến Ninh cắn chặt răng, nói: “Không chần chừ được!”

Dứt lời, nàng định cất bước chạy vào thì phía sau lại có người giữ chặt lấy, lớn tiếng quát: “Không được đi!”

Trong nháy mắt ấy, căn phòng đang lung lay trong lửa liền sập xuống, lưỡi lửa liếm lên rất nhanh, mà tiếng khóc của đứa trẻ cũng tắt ngấm.

Sinh tử chỉ trong một cái chớp mắt, nàng may mắn được giữ lại trước cửa địa ngục, mà đứa bé kia thì không được may như vậy, một sinh mệnh nhỏ nhoi liền từ già cõi đời.

Kiến Ninh mắt mở trừng trừng, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Tứ gia ôm nàng vào lòng rồi vội vàng lùi về phía sau, tránh xa ngọn lửa.

Bận rộn hơn nửa canh giờ, cuối cùng bọn họ cũng đem được tất cả những người bị thương và may mắn sống sót của thôn ra ngoài bãi đất trống.

Thôn này người cũng không nhiều, chỉ có năm sáu mươi hộ, tính ra khoảng trăm người sinh sống. Giờ phút này chỉ còn hơn hai mươi người, tất cả tụ lại một chỗ, nghĩ đến thân nhân đã mất cùng tài sản không còn gì thì nhịn không được mà khóc rống lên.

Cửu Nạn, Mộc Kiếm Thanh, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo trưởng, Tứ gia, Kiến Ninh và A Kha đứng một bên nhìn cảnh này cũng không cầm lòng nổi. Cửu Nạn khóc, Tứ gia xưa nay mặt lạnh, lúc này đôi mắt cũng đỏ hoe. Cổ tay Kiến Ninh bị hắn xiết càng lúc càng chặt, mới đầu nàng còn cố nhẫn nhịn, nhưng sau cũng không chịu nổi mà kêu: “Lão Tứ.”

Tứ gia giật mình choàng tỉnh, vội vàng thả lỏng tay ra, nói: “Đau sao? Thật có lỗi, ta nhất thời...”

Kiến Ninh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Người không cần quá đau buồn, việc này...muốn tránh cũng không được.”

Sở dĩ Kiến Ninh nói như thế, là bởi nàng biết Tứ gia khác xa với những người kia.

Thân là đế vương, nhìn thấy đất của mình bị kẻ khác giày xéo, con dân của mình bị giết hại, trong lòng làm sao có thể bình tĩnh nổi. Nếu nói có ai cũng đau như Tứ gia thì may ra chỉ có Cửu Nạn.

Tứ gia rút ngân phiếu ra, đưa cho Từ Thiên Xuyên, để hần tặng lại cho người dân trong thôn, lại chỉ cho họ di dời đến nơi khác lập nghiệp lại từ đầu.

Đêm đó, bọn họ nghỉ tạm ở một căn nhà trong thôn chưa bị thiêu rụi hoàn toàn.

Cửu Nạn thấy Tứ gia nắm tay Kiến Ninh, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng suy nghĩ một chút thì cảm thấy cũng không phải là không lí giải được.

Mà A Kha vốn định tố cáo với Cửu Nạn, nhưng thấy Cửu Nạn yên lặng không nói gì, nàng cũng hiểu chuyện xảy ra sáng nay quá mức thâm trầm, mọi người đã đủ đau buồn rồi.

Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo trưởng và Tứ gia được phân một gian nhỏ, nhưng khi thấy Tứ gia kéo Kiến Ninh vào phòng, hai người kia liền lấy cớ đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, Tứ gia nhìn trong phòng bày biện đơn sơ, liền để Kiến Ninh ngồi xuống bên cạnh bàn giữa phòng, sau đó mới chậm rãi buông tay nàng ra.

Kiến Ninh xoa xoa bàn tay mình, nói: “Người không phải đã đi Vân Nam rồi sao? Mọi chuyện giải quyết đến đâu rồi?”

Tứ gia nhìn nàng, có chút dăm chiêu nói: “Ta đã muốn làm gì thì tất nhiên chỉ có thể thành công, không có khả năng thất bại.”

Kiến Ninh mỉm cười, nói: “Ta biết người giỏi, không cần khoe khoang.”

Tứ gia nhin không được, nắm lấy hai tay Kiến Ninh, nói: “Ta là nói thật...Ta đã thuyết phục được Ngô Lục Kỳ rồi, có hần trấn thủ phía Vân Nam, cho dù Ngô Tam Quế muốn ra tay cũng khó. Hơn nữa, Cảnh Tinh Trung và Thượng Khả Hỷ đã bắt đầu rút quân về.” Hần nói tới đây, liền hạ giọng nói: “Hoàng Thượng sẽ không để người đi hòa thân nữa...”

Kiến Ninh run rẩy, nói: “Thì ra chuyến này người đi, là vì ta?”

Tứ gia không trả lời, chỉ hỏi: “Người còn chưa nói với ta, tại sao lại đi cùng Cửu Nạn...và Mộc Kiếm Thanh?”

Kiến Ninh thấy hần hỏi, liền kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Khi đó, Cửu Nạn bắt cóc Kiến Ninh ra khỏi cung xong, liền lập tức ép hỏi nàng chuyện của Viên Thừa Chí.

Kiến Ninh tất nhiên không biết chỗ ở của họ Viên kia, nhưng may mắn là nàng lại nhớ được mang máng nội dung của “Bích Huyết Kiếm”, vì thế liền nói: “Bà muốn hỏi vị tiền bối họ Viên kia sao, đó là một vị cao nhân lánh đời mà ta ngẫu nhiên gặp được trong một lần giả trai ra ngoài cung chơi. À, đi cùng với ông ta còn có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, hẳn là phu nhân của ông ấy, vì ta nghe ông ấy gọi nàng là ‘Thanh’.”

Cửu Nạn thời điểm nghe nàng nhắc tới “người phụ nữ xinh đẹp” đã gần như chắc chắn kẻ đó là Hạ Thanh Thanh, mà câu cuối cùng của Kiến Ninh đã hoàn toàn khẳng định suy đoán đó của bà. Nghĩ tới mười mấy năm nay không có tin tức gì của hai người họ, Cửu Nạn nhin không được vội hỏi: “Người nói...là thật sao? Vậy hiện tại bọn họ đang ở đâu?”

Kiến Ninh nói: “Bọn họ là cao nhân lánh đời, tất nhiên nơi ở không cố định rồi. Nhưng lần đó ta nghe nói bọn họ chuẩn bị vượt biển...”

Cửu Nạn nghe Kiến Ninh nói vậy, khuôn mặt đang vui liền trở nên ảm đạm, nói: “Vượt biển...Quả nhiên là vậy, ta cũng nghe nhiều người nói bọn họ đang ẩn cư ở hải ngoại...” Lại nghĩ một lát, Cửu Nạn liền giết mình: “Nhưng sao người nhận ra ta? Chẳng lẽ...”

Kiến Ninh nghĩ rất nhanh, lập tức nói: “Ta đương nhiên nhận ra bà, bởi vì vị cao nhân kia đã nói với ta.”

Cửu Nạn nói: “Hắn, hắn kể với người về ta sao? Không thể nào, người với hắn không thân cũng không quen, sao hắn có thể nói với người về ta chứ?”

Kiến Ninh thấy Cửu Nạn sốt sắng, muốn tin lại không dám tin, trong lòng thở dài, thầm nghĩ: “Chữ tình thật nặng. Bà ta đã lớn tuổi rồi, lại là người xuất gia, vậy mà vẫn vương vấn không quên Viên Thừa Chí...Aizz!”

Kiến Ninh liền nói: “Đương nhiên là không, là phu nhân của ông ấy, bà ấy rất thích ta...Nói rằng vừa gặp đã vừa mắt, còn muốn dạy võ công cho ta nữa chứ. Chẳng qua là vì ta không thích tập võ nên bà ấy đành thôi. Viên phu nhân tính tình hòa nhã, ‘yêu ai yêu cả đường đi’, đối với ta tốt vô cùng.”

Cửu Nạn vẻ mặt càng thêm buồn thảm, nhin không được nhớ tới chuyện ngày trẻ, Hạ Thanh Thanh lúc đó không phải cũng rất thích giả trai như “công chúa Thất Đát” trước mặt này sao? Cho nên nếu nói nàng ta thích đứa nhỏ này, cũng không phải không có lí.

Kiến Ninh nói tiếp: “Đêm đó khi chúng ta từ biệt, ta nghe Viên phu nhân nói lần này trở về là vì muốn gặp bạn cũ...Ta liền hỏi bọn họ có tìm được người đó không thì Viên phu nhân liền nói bọn họ không tiện gặp trực tiếp, chỉ âm thầm lên nhìn người kia thôi.”

Cửu Nạn kinh hãi, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hắn lần này về là muốn xem ta có sống tốt không ư?” Nàng trong lòng bất an, nghiêm túc suy nghĩ, cảm thấy Viên Thừa Chí võ công cao như vậy, nếu hắn thực sự chỉ muốn lên quan sát nàng thì nàng quả cũng không phát hiện ra được.

Lập tức Cửu Nạn liền tin sái cổ, hỏi ngay: “Sau đó thì sao?”

Kiến Ninh nói: “Ta liền hỏi họ người kia rốt cục là ai thì Viên cao nhân chỉ nói đó là một nữ nhân thân phận tôn quý võ công cao cường, đáng tiếc tuổi còn trẻ đã xuất gia...Lúc ấy ta cũng không biết là chỉ bà, nhưng bởi Viên phu nhân có vẻ ghen tị nên đã nói thẳng tên thật của bà ra, còn dặn ta sau này nếu thấy một ni cô dung mạo xinh đẹp thì đó nhất định là A Cửu!”

Cửu Nạn cười khổ: “Không ngờ đã nhiều năm vậy rồi mà tính nàng vẫn như thế.”

75. Chương 75: Tình Ý Đã Tỏ

Cửu Nạn buồn bã không vui.

Kiến Ninh nói: “Ta lúc ấy thấy tình thế nguy cấp, không khỏi nhớ tới lời của Viên phu nhân, cho nên mới muốn thử xem có chữa lợn què thành lợn lành được không. Quả nhiên sư thái chính là A Cửu.”

Cửu Nạn lấy lại tinh thần, hai mắt sáng quắc nhìn Kiến Ninh, nói: “Khoan đã, còn một chuyện nữa, bọn họ có biết người là công chúa Thất Đát không?”

Kiến Ninh nói: “Hai vị cao nhân mắt sáng như sao, thông tuệ mọi chuyện, sao có thể không biết chứ. Thực ra mới đầu ta cải trang bọn họ cũng không phát hiện ra, nhưng một thời gian sau, họ liền nói hành vi cử chỉ của ta không giống người bình thường cho nên ta liền thẳng thắn thừa nhận thân phận.”

Cửu Nạn nghi hoặc: “Biết rồi mà vẫn buông tha cho người? Theo ta được biết...Hắn, Viên đại hiệp cả đời này hận nhất chính là bọn chó Mãn Thanh!” Phụ thân của Viên Thừa Chí là Viên Sùng Hoán chính là vì kẻ li gián của người Mãn mới bị giết, cho nên đối với Viên Thừa Chí, giết người Mãn không những là đòi nợ nước mà còn là trả thù nhà.

Kiến Ninh nói: “Aizz, sư thái, người có điều không biết rồi...Ta đương nhiên biết Viên đại hiệp hận người Mãn...bởi vì Viên phu nhân từng kể với ta, phụ thân của Viên đại hiệp chính là bị...chắc sư thái người cũng biết chuyện này rồi. Lúc ta thẳng thắn thừa nhận mình là công chúa Thất Đát cũng vô cùng sợ hãi, còn định bỏ chạy, không ngờ Viên đại hiệp và Viên phu nhân lại không định giết ta. Bọn họ nói, tuy rằng ta là người Mãn, nhưng ta chưa từng giết người, hơn nữa quốc gia đại sự và nợ nước thù nhà thì có can hệ gì với nữ nhân? Huống hồ bọn họ ẩn cư đã nhiều năm, những thứ như danh lợi, thù hận...đã sớm như mây trôi rồi.”

Cửu Nạn sợ run, lẩm bẩm nói: “Quốc gia đại sự, nợ nước thù nhà, có can hệ gì với nữ nhân?” Hai tròng mắt bà đỏ lên, suýt không cầm nổi nước mắt.

Khi Đại Minh sụp đổ, Sùng Trinh trước lúc chết đã cầm kiếm trong tay, định giết Trường Bình công chúa, rốt cục không nhẫn tâm nổi, chỉ chặt bỏ một cánh tay của nàng...Trường Bình nếu sinh ra trong gia đình thường dân, có lẽ kết cục đã không như thế. Đáng tiếc, nàng nào có thể lựa chọn nơi mình sinh ra?

Kiến Ninh trộm nhìn sắc mặt Cửu Nạn, lại bồi thêm một cú: “Ta vô cùng bội phục Viên đại hiệp và Viên phu nhân, họ thực sự là những người có tầm nhìn xa rộng. Không giấu gì sư thái, thật ra khi ta cải trang xuất cung đã từng gặp gỡ nhiều người, trong đó có cả những người của Thiên Địa hội, bọn họ đều lấy ‘phản Thanh phục Minh’ làm tôn chỉ của mình, hận thấu xương người Mãn Thanh cho nên ta một câu cũng không dám hé răng về thân phận công chúa của mình...Ta cũng hiểu cho tâm tình của họ...chỉ là...một nữ nhi yếu đuối như ta nào có tiếng nói gì? Ta từ lúc sinh ra đã là người Mãn, ta cũng không lựa chọn...Aizz.”

Nàng nói xong, liền lắc đầu, tỏ vẻ buồn bã...lời này nói thật thì không phải thật, mà nói giả cũng không phải giả – dù sao thì kiếp trước Kiến Ninh cũng không phải là người Mãn Châu.

Cửu Nạn đối với Kiến Ninh vốn đầy chán ghét, nhưng giờ phút này tất cả những chán ghét đó đều tan thành mây khói, thầm nghĩ: “Nàng tuy là công chúa Thát Đát nhưng chẳng qua cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi. Lúc trước ta còn trẻ không hiểu chuyện, chẳng lẽ không phải cũng như nàng sao? Ngây thơ không biết gì, vậy mà sau này không hiểu sao lại trở nên như vậy...Thôi, mọi thứ đều có số mệnh của nó, cùng là đàn bà con gái với nhau, ta tội gì phải khó xử nàng?”

Nghĩ vậy, Cửu Nạn liền bỏ đi ý nghĩ muốn giết Kiến Ninh. Bà đang định thả nàng về cung thì lại nghe Kiến Ninh nói: “Sư thái, ta nghe nói người biết một loại võ công gọi là ‘Thần hành bách biến’, có phải không?”

Cửu Nạn kinh ngạc hồi lâu, mãi sau mới bình tĩnh lại, nói: “Ngay cả chuyện này người cũng biết? Chẳng lẽ...cũng là bọn họ kể cho người?”

Kiến Ninh gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, Viên phu nhân rất thương ta, vốn định dạy ta võ công, đáng tiếc ta không có nền tảng từ đầu nên không thể học võ được. Lúc thấy Viên phu nhân thở dài, Viên đại hiệp có nói, nói có một loại võ công của Mộc...cái gì đó đạo nhân là phù hợp. Ông ấy nói sư thái biết rất rõ môn võ công này, ông ấy cũng biết một chút...Vốn là định truyền cho ta luôn, nhưng đúng lúc đó người trong cung tới tìm ta nên bọn họ phải vội vàng rời đi...”

Cửu Nạn nghe tới đây thì động lòng, nói: “Hắn muốn dạy người?”

Kiến Ninh nói: “Đúng vậy, nhưng thực sự ta không biết chút võ công nào, sợ rằng học sẽ không vào. Như vậy thả không học còn hơn.”

Cửu Nạn cau mày: “Người chưa học sao biết không vào? Không có chí tiến thủ chút nào cả!”

Kiến Ninh vò đầu ra vẻ sợ hãi, trong lòng lại tươi như hoa.

Kiến Ninh thầm nghĩ: “Hiện giờ ta không muốn về cung, Hoàng đế ca ca định gả ta đi Vân Nam xa xôi...Hừ, hắn chưa biết thân phận thực sự của ta đã như thế, đợi đến khi biết rồi chẳng phải sẽ giết ta sao? Chơi với vua như chơi với hổ, ta lại không mua bảo hiểm...Aizz, thôi tạm thời vẫn không nên quay về, bước chân vào giang hồ du ngoạn một thời gian đi. Ngặt nổi nếu không có võ công phòng thân thì rất nguy hiểm, nếu học được chiêu ‘Thần hành bách biến’ kia, chẳng phải nếu có ai truy bắt ta, ta chạy là được rồi sao?”

Nhưng Kiến Ninh hiểu rất rõ, Cửu Nạn tuy sẽ không giết nàng, nhưng nổi hận người Mãn còn đó, nếu nàng cầu xin bà dạy võ cho, nhất định sẽ không có hy vọng gì. Bởi vậy Kiến Ninh mới dùng tới tấm bia Viên Thừa Chí.

Cửu Nạn đối với Viên Thừa Chí mang một tình cảm rất đặc biệt, cho nên khi bà nghe Kiến Ninh nói Viên Thừa Chí vội vàng ra đi mà chưa kịp truyền dạy “Thần hành bách biến” thì trong lòng liền nảy ra ý nghĩ muốn thay hắn hoàn thành tâm nguyện này.

Để Cửu Nạn dạy võ công cho nàng không khó, cái khó là phải tỏ ra mình không muốn học...mà là bị ép học.

Tuy Kiến Ninh thông minh lanh lợi, nhưng Cửu Nạn ban đầu vốn không thích nàng – bởi bà e ngại thân phận công chúa Thát Đát. Nhưng sau khi nghe nàng kể chuyện Viên Thừa Chí, lại than khổ than sở mình

không muốn làm công chúa thế nào, còn nói Hoàng đế định hy sinh nàng, mang nàng đi hòa thân, gả đến chỗ của Ngô Tam Quế...nàng hận không thể cả đời không trở về cung, cả đời không làm công chúa...Cứ như thế, Cửu Nạn nghe lâu, như bị Kiến Ninh tẩy não, cũng dần quên đi thân phận của nàng. Kiến Ninh lại ăn nói ngọt ngào dễ nghe, cuối cùng Cửu Nạn đồng ý nhận nàng làm đệ tử.

Cửu Nạn tuy đã có A Kha làm đệ tử, nhưng bà đối với A Kha vô cùng chán ghét, đương nhiên sẽ không dốc lòng dạy dỗ. Mà A Kha lại là người thẳng như ruột ngựa, tính cách hấp tấp nóng vội, không biết lấy lòng Cửu Nạn, cho nên A Kha làm cái gì Cửu Nạn cũng không vừa mắt.

Nhưng Kiến Ninh không phải A Kha, khả năng quan sát sắc mặt của nàng là hạng nhất, lại bởi biết rõ Cửu Nạn chính là Trường Bình công chúa, cho nên dọc đường đi chăm sóc bà cẩn thận vô cùng, khiến Cửu Nạn rất vừa lòng. Mà A Kha, đối với vị sư muội không biết từ đâu chui ra này, vừa ghen tị lại vừa không biết làm thế nào.

Kiến Ninh tất nhiên sẽ không thẳng thắn kể hết chân tướng sự tình cho Tứ gia nghe. Nàng chỉ nói mình khéo ăn khéo nói, ngoan ngoãn dễ bảo, cho nên Cửu Nạn mới mang theo. Tứ gia thấy nàng nói mơ mơ hồ hồ, cũng hiểu Kiến Ninh đang giấu diếm, nhưng cũng không vạch trần, chỉ nói: “Thì ra là vậy. Tóm lại người không sao là tốt rồi.”

Kiến Ninh vốn cũng hơi áy náy vì mình không kể thật cho Tứ gia nghe, nhưng thấy hắc cũng không hỏi thì nói: “Vậy người làm sao mà tìm được ta?”

Tứ gia liền nói: “Ta sai người của Thiên Địa hội và Thần Long giáo điều tra nơi Cửu Nạn đang ở. Muốn tìm người thì rất khó, chứ muốn tìm một nữ cô võ công cao cường dung mạo xinh đẹp lại bị cụt tay thì dễ hơn nhiều. Vừa tháng trước ta nhận được tin các người đang đi về phía Đông Bắc, cho nên vội vã từ Vân Nam chạy tới.”

Kiến Ninh nói: “Người không trở về kinh thành bẩm báo mọi việc thì có sao không?”

Tứ gia nói: “Không sao, Hoàng Thượng biết ta tìm được người, nhất định sẽ không trách tội. Huống hồ, chuyện ở Vân Nam ta đã giải quyết xong xuôi rồi.”

Kiến Ninh im lặng một lát, đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: “Đúng rồi, người khi nãy nhắc tới tên của Ngô Lục Kỳ ư?”

Tứ gia nói: “Đúng vậy? Người này có vấn đề gì sao?”

Kiến Ninh nhíu mày, nói: “Không ổn!”

Tứ gia vội hỏi: “Có chuyện gì?”

Kiến Ninh nói: “Cái này...Lúc ta lưu lạc giang hồ nghe được tin nói Ngô Tam Quế kiêng dè người này, đang tìm người đối phó hắn.”

Tứ gia nói: “Thì ra là vậy. Nhưng mà người cứ an tâm, Ngô Lục Kỳ võ công cao cường, người bình thường tuyệt đối không thể ám hại hắn được.”

Kiến Ninh vô cùng lo lắng, cầm cánh tay Tứ gia lắc qua lắc lại, nói: “Nhỡ kẻ ra tay không phải là bọn đầu đường thì sao? Nhỡ...là người võ công còn cao hơn cả Ngô Lục Kỳ?”

Tứ gia rũ mắt nhìn nơi bàn tay nàng nắm lấy tay hắc, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng rất nhanh nghiêm trang nói: “Lo lắng của người cũng không phải không có căn cứ. Ngô Lục Kỳ là chưởng ngại lớn đối với Ngô Tam Quế, nếu Ngô Tam Quế vì thế mà không tiếc vùng tiền mồi cao thủ thì thật không tốt...Được, ta lập tức sai người tới nhắc Ngô Lục Kỳ đề phòng cẩn thận.”

Kiến Ninh gật gật đầu, nói: “Tốt nhất phái mấy cao thủ đi đi, bảo Ngô Lục Kỳ là nếu gặp cao nhân thì đừng lấy cứng đầu cứng, ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách.”

Tứ gia nói: “Được, chờ một lát rồi ta sai người đi truyền tin...” Dứt lời, Tứ gia có chút dăm chiêu nhìn Kiến Ninh, nói: “Nhưng mà, nghe người nói vậy...thật giống như người biết chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.”

Kiến Ninh giật mình, liền cười nói: “Nếu ta nói ta đoán được trước thiên cơ, người có tin không?”

Tứ gia cười nói: “Được, nếu người nói là có thì ta tin người.”

Kiến Ninh ngẩn ngơ, nói: “Một chuyến đi Vân Nam về, người lại đột nhiên trở nên...ngoan hơn nhiều...”

Tứ gia ánh mắt chợt tối, thanh âm trầm thấp động lòng người, nói: “Vậy người có thích không?”

Kiến Ninh , đáy lòng lại mơ hồ cảm thấy ngọt ngào như ăn mật. Nàng ho khan một tiếng, giả bộ nói: “Liên quan gì tới ta? Hừ.”

Tứ gia không đáp, lấy tay kéo nàng vào lòng, nói: “Thật sự không liên quan tới người sao?” Câu này hoàn toàn không giống một câu hỏi thông thường, mà mang theo một chút ép buộc.

Kiến Ninh tim đập loạn, nói: “Người...Muốn làm gì?”

Tứ gia cười hai tiếng, chậm rãi mà kiên định nói: “Ta định phạm thượng.”

Mặt Kiến Ninh liền đỏ bừng lên.

Lúc trở lại phòng của Cửu Nạn và A Kha, màu đỏ trên mặt Kiến Ninh vẫn không nhạt bớt chút nào. Lúc này, Cửu Nạn đã đi ngủ, chỉ còn mình A Kha đang ngồi cạnh bàn. Dưới ngọn đèn mờ mờ trong phòng, A Kha nhìn thấy Kiến Ninh trở về thì nhảy dựng lên, nhỏ giọng hỏi: “Sư muội, sao bây giờ người mới về?” Lại đột nhiên để ý tới khuôn mặt của Kiến Ninh, A Kha nói tiếp: “Này, mặt của người sao vậy, bị gió tuyết thổi lạnh quá sao?”

Kiến Ninh sờ sờ mặt, nghĩ tới bên ngoài mưa tuyết lạnh lẽo mà mặt mình lại nóng bừng bừng...thật là, mới vừa rời khỏi phòng hắt về đây, người nọ cứ quần lấy nàng mãi, bị nàng đá ầy ầy mới chịu trở về...bảo nàng làm sao mà giả vờ bị lạnh được bây giờ?

Nhưng Kiến Ninh mặt dày, cứ tỏ ra như không có chuyện gì, nói: “Đúng vậy, bên ngoài lạnh đến muốn còng người luôn. Sư tỷ, buổi đêm người ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài nhé, nhờ bị đông chết thì sao.”

A Kha hoảng sợ, vội nói: “Mau lại gần ngọn đèn cho ấm đi.” Sau đó liền kéo tay Kiến Ninh, ấn nàng ngồi xuống chỗ mình vừa ngồi.

Kiến Ninh nói: “Sư tỷ, sao người còn chưa ngủ?”

A Kha thở dài, nói: “Ta ngủ không được.”

Kiến Ninh giật mình hỏi: “Vì sao?”

A Kha nói: “Ta là...lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy...cứ bị ám ảnh bởi tiếng khóc của đứa bé kia, nó thật sự rất đáng thương.”

Kiến Ninh vốn đã bị Tứ gia làm cho quên hết mọi chuyện, nghe A Kha nói mới buồn rầu tiếp lời: “Sư tỷ, người đừng buồn quá. Cũng may mà chúng ta kịp thời giết mấy tên quỷ La Sát kia, coi như là báo thù cho đứa bé cùng người dân trong thôn.”

A Kha nói: “Cho dù như vậy, người chết cũng không thể sống lại a.”

Kiến Ninh suy nghĩ một lát, nói tiếp: “Sư tỷ, thật ra tỷ đã bao giờ nghĩ, ngoài thôn này ra có thể còn nhiều thôn khác bị quỷ La Sát cướp bóc thiêu rụi không?”

A Kha mắt mở to kinh hãi, thất thanh nói: “Vậy...vậy phải làm sao đây?”

Kiến Ninh nhíu mày: “Sư tỷ, tỷ còn nhớ nguyên nhân mà lúc đầu ta khuyên sư phụ tới đây chứ?”

A Kha nói: “Cái này, ta nhớ mang máng người nói ở đây có báu vật...dùng để làm chuyện lớn...chẳng lẽ...sư muội, người đã sớm biết đám...đám quỷ La Sát tàn phá nơi này?”

Kiến Ninh không trả lời, lại hỏi tiếp: “Sư tỷ, ta muốn hỏi một câu, người học võ là để làm gì?”

A Kha nói: “Ta...đương nhiên là để phòng thân. Còn có...nếu phải chuyện bất bình, rút đao tương trợ.”

Kiến Ninh gật gù: “Quả thực rất nhiều chuyện bất bình xảy ra trong giang hồ, nhưng nếu tỷ không rút đao tương trợ, tất cũng sẽ có quan phủ trấn áp. Nhưng ở nơi này, triều đình với tay không tới, mà quan binh

cho dù có lòng cũng đâu không lại dám thổ phỉ ngoại tộc kia...cho nên, dân chúng mới rơi vào cảnh lầm than li tán này.”

A Kha nghe Kiến Ninh nói, nhiệt huyết dâng trào: “Sư muội, ta nhất định sẽ giết thật nhiều quỷ La Sát để báo thù cho những thôn dân chết dưới tay chúng.”

Kiến Ninh gật đầu: “Ta ban đầu muốn đưa sư phụ tới đây tìm báu vật, nhưng hiện giờ xem ra, đối phó với người La Sát mới là chuyện cấp bách. Mà nói cho cùng, nếu diệt được quỷ La Sát, mang lại yên bình cho dân chúng, chẳng phải chính là chúng ta đã tìm thấy ‘báu vật’ lớn nhất sao? Sư tỷ, người nói có phải hay không?”

A Kha kích động nắm chặt tay Kiến Ninh: “Sư muội, người thật lợi hại. Phải, rất đúng, nhưng mà chúng ta phải làm thế nào đây?”

Kiến Ninh nói: “Hiện giờ bên cạnh chúng ta có Mộc Tiểu công gia, có vài người của Thiên Địa hội...sư phụ võ công lại cao cường như vậy, ta nghĩ đám La Sát kia tuy hung tàn cũng nhất định không đấu lại được với chúng ta. Sư tỷ, yên tâm đi, bọn chúng sớm muộn cũng phải cút khỏi Trung Nguyên.”

A Kha trên mặt thoáng lộ vẻ vui mừng: “Sư muội...nghe người nói những lời này thì ta yên tâm rồi. Người thông minh như vậy, ta tin người sẽ tìm ra cách giết hết đám quỷ kia.”

Kiến Ninh và A Kha thì thầm to nhỏ, không ai để ý Cửu Nạn đang nằm trên giường đột nhiên lặng lẽ xoay người vào trong, hai mắt khép hờ nhìn vách tường. Một lúc sau, bà chấp tay trước ngực, không tiếng động nói “A Di Đà Phật”. Dứt lời, Cửu Nạn mỉm cười, nhắm mắt lại.

76. Chương 76: Cùng Nhau Trở Về Cung

Vào đông, gió lạnh thổi vù vù, bầu trời không một chút nắng, trên đường người đi lại thưa thớt khiến không gian vô cùng hiu quạnh. Mà chính lúc này, bên ngoài kinh thành xuất hiện một cỗ xe ngựa đang từ từ đi vào.

Trong Tử Cấm Thành, ở Ngự Thư Phòng, Khang Hy ưu sầu nhìn đồng tấu chương trên bàn, lại nhìn đám người Khang Thân Vương, Sách Ngạch Đồ, Nạp Lan Minh Châu, Đa Long đang đứng phía dưới. Trải qua thời gian dài như vậy, Tam phiên đã bình định xong, phía Đài Loan tuy còn chút rối loạn nhưng cũng không có gì nguy hiểm. Mắt thấy khắp nơi thái bình, nhân dân yên ổn làm ăn, tại sao Hoàng đế lại còn buồn bã không vui?

Không chỉ Hoàng đế, ngay cả các vị trọng thần trong triều cũng vậy khiến cho những kẻ không biết chuyện không hiểu ra sao. Mà nguyên nhân chính là bởi công chúa Kiến Ninh mất tích đã lâu, lại thêm một người sau khi giải quyết xong chuyện Vân Nam liền mai danh ẩn tích – Vi Tiểu Bảo.

Khang Hy lật lật mấy cuốn tấu chương, một chút cũng không tập trung, đột nhiên nghe bên ngoài có người kêu to: “Tuyệt rồi!”

Khang Hy cả kinh, hoảng hốt nói: “Kiến Ninh? Kiến Ninh!”

Các đại thần đứng phía dưới kinh ngạc. Khang Thân Vương nói: “Hoàng Thượng, ngài nghe nhầm rồi. Là tuyết rơi, không phải là Kiến Ninh.”

Khang Hy nói: “Trẫm rõ ràng nghe...mới vừa rồi, là ai nói?”

Sách Ngạch Đồ vội vàng đáp: “Bẩm Hoàng Thượng, có lẽ là một tiểu thái giám nào đó thấy tuyết rơi thì làm náo loạn lên thôi. Thật là không ra thể thống gì cả.”

Đa Long nói: “Để nô tài ra ngoài kêu bọn chúng ngậm miệng lại.”

Khang Hy khoát tay, có chút không yên lòng nói: “Không cần, trẫm thấy thanh âm kia rất quen tai, còn tưởng là...” Nhịn không được thở dài một hơi, Khang Hy nhắc bút lên định tiếp tục phê duyệt tấu chương. Nhưng làm thế nào hần cũng không tĩnh tâm được, vì thế lại đặt bút xuống, đứng lên, đi ra cửa Ngự Thư Phòng nhìn ra ngoài.

Ngoài trời, tuyết mịn phủ trắng xóa, những bông tuyết không ngừng bay bay tràn ngập không gian. Khang Hy khoanh tay đứng đó, hai hàng lông mày nhíu lại, ngẩng đầu nhìn chân trời xa xa, bất tri bất giác thì thào: “Trời càng lúc càng lạnh, tuyết cũng đã rơi rồi. Kiến Ninh, người rốt cuộc đang ở đâu, có biết phải mặc thêm áo cho ấm không? Trẫm rõ ràng nắm giữ cả thiên hạ, vậy mà lại vẫn không tìm thấy người, không thể bảo vệ an toàn cho người. Trẫm thực sự là...”

Đám đại thần đứng phía sau nghe thấy, liếc mắt nhìn nhau, khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, muốn tiến lên an ủi lại không biết phải an ủi thế nào. Từ sau khi công chúa Kiến Ninh mất tích, một chút tin tức cũng không nghe ngóng được, bảo sao Hoàng Thượng không lo lắng muộn phiền? Hơn nữa, lúc công chúa không ở đây, trong cung xảy ra chuyện lớn, cho nên tâm tình của Hoàng Thượng...Aizz, thân là nô tài vẫn nên giữ đúng bổn phận thôi, chuyện nhà của Hoàng đế ai dám xen vào, nhờ chẳng may nói sai thì mạng giữ sao nổi. Bởi vậy các vị đại thần mặc dù có lòng tốt, nhưng kẻ nào cũng “bo bo giữ trong lòng”, một lời cũng không nói ra.

Khang Hy nghĩ đến ác mộng mấy ngày nay vẫn quần lấy hần. Trong mộng, Kiến Ninh quần áo lam lũ, gầy gò ốm yếu, run run rẩy rẩy đáng thương mở to mắt nhìn, không ngừng kêu “Hoàng đế ca ca”. Khang Hy đau lòng cực kỳ, muốn ôm lấy nàng lại không ôm được, giật mình bừng tỉnh.

Giấc mộng này, Khang Hy tất nhiên sẽ không kể cho người khác. Làm Hoàng đế thực ra áp lực rất lớn, nếu chuyện này để lộ ra ngoài, như vậy sẽ khiến các đại thần trong triều nghĩ rằng Hoàng đế vô cùng ngây thơ.

Vì lẽ đó, cho nên lo lắng tới đâu thì Khang Hy vẫn chôn chặt trong lòng. Chẳng qua giờ phút này nhìn trời đầy tuyết, lại nhớ tới bộ dạng đáng thương trong mộng kia, hần mới có chút không nhịn được mà lỡ lời.

Mà đúng lúc này, một thanh âm lại vang lên: “Tuyết rơi rồi, Hoàng đế ca ca sao lại đứng đây ngần người?”

Khang Hy giật mình, còn tưởng là bị ảo giác, không khỏi mỉm cười, lẩm bẩm: “Kiến Ninh, người rốt cuộc đang ở đâu? Có biết trẫm trong lòng...”

Đang lúc lẩm bẩm, lại nghe được tiếng nói: “Sao Hoàng đế ca ca lại mặc ít như vậy, nhờ cảm lạnh thì sao? Đám cầu nô tài các người không có mắt sao, còn không mau mang áo choàng tới!”

Khang Hy giật mình, mà đúng lúc này, Sách Ngạch Đồ, Khang Thân Vương đột nhiên reo lên: “Kiến Ninh công chúa!”

Khang Hy xiết chặt bàn tay đặt bên hông, quay đầu nhìn lại, đã thấy một người đang hoa tay múa chân sai bảo đám thái giám. Nhưng đám thái giám Càn Thanh cung không những không sợ, ngược lại vừa cười vừa khóc nói: “Kiến Ninh công chúa...Công chúa điện hạ, ngài đã về rồi, ngài đã về rồi...Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...”

Vốn bọn chúng định báo cho Khang Hy, nhưng liếc thấy Khang Hy đã quay đầu lại thì sợ hãi kêu to: “Nô tài đáng chết, nô tài tuân mệnh, nô tài lập tức theo lệnh công chúa đi lấy áo choàng.”

Thái giám Lương Cửu đi theo Khang Hy nâng tay áo lau nước mắt, vội vội vàng vàng lui xuống. Mà Khang Hy thì cứ ngần người nhìn Kiến Ninh, mãi sau mới kêu lên: “Kiến Ninh...Người thực, thực sự...” có chút muốn tin mà lại không dám tin.

Kiến Ninh mỉm cười: “Hoàng đế ca ca...A, Kiến Ninh xin thỉnh an Hoàng đế ca ca...” Nhìn thấy các đại thần, Kiến Ninh liền sức nhớ phải thỉnh an theo quy củ trong cung.

Khang Hy cất bước tiến lên, một tay ôm nàng vào lòng, xiết lấy không buông: “Kiến Ninh, thực sự là người sao. Trẫm không phải đang mơ chứ?”

Mấy lão cáo già Sách Ngạch Đồ, Khang Thân Vương, Nạp Lan Minh Châu thấy vậy thì không nói một lời, lặng lẽ đi ra tận bên ngoài Ngự Thư Phòng mới dừng bước.

Sách Ngạch Đồ nói: “Kiến Ninh công chúa thật là xuất quỷ nhập thần, rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy?”

Khang Thân Vương nói: “Quả thế, quả thế. Aizz, ông trời có mắt, có mắt phù hộ cho Hoàng Thượng. Từ ngày công chúa và Vi đô thống mất tăm mất tích, Hoàng Thượng không còn cười nữa, càng ngày càng gầy đi. Hiện giờ Kiến Ninh công chúa đã về, thật tốt lắm, tốt quá rồi...”

Nạp Lan Minh Châu cũng nói: “Cũng không phải hoàn toàn là thế...Là từ khi xảy ra chuyện của Thái hậu...Hoàng Thượng mới lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Nhưng giờ công chúa về, coi như cũng bớt đi một nỗi lo...không biết Vi đô thống...”

Đa Long vỗ vỗ ngực, nói: “Mọi người không cần phải sốt ruột, ta lập tức sẽ xin Hoàng Thượng cho ra ngoài cung, đi tìm Vi đô thống! Cho dù có phải quật ba tác đất lên ta cũng quyết tìm cho kì được!”

Sách Ngạch Đồ nói: “Phỉ phui, quật ba tác đất, chẳng phải người đi tìm người chết sao? Vi huynh đệ thông minh cơ trí, quyết đoán thông minh như vậy, người tốt ắt được hưởng phúc, làm sao có thể xảy ra chuyện không hay được cơ chứ!”

Mọi người liên thanh phụ họa “phải, phải”. Đa Long nói: “Ta nói sai rồi, tóm lại là ta lập tức sẽ đi tìm ngay.”

Đang nói tới đây, đột nhiên nghe thấy sau lưng một giọng nói mang theo ý cười vang lên: “Ta đã ở đây rồi, các người còn muốn đi đâu tìm vậy?”

Bốn người hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, đã thấy một người đứng đó, dáng dấp có thay đổi, cao hơn trước, khuôn mặt cũng già dặn hơn, nhưng tuyệt đối có thể nhận ra đó chính là “Vi Tiểu Bảo”.

Sách Ngạch Đồ sực tỉnh đầu tiên, giang hai tay chạy qua, ôm lấy Tứ gia, vừa khóc vừa nói: “Vi huynh đệ, người từ đâu đi ra vậy, thật là dọa ca ca sợ muốn chết!”

Khang Thân Vương sau đó cũng lại gần, vỗ tay nói: “Vi đô thống, người trở lại rồi. Thật tốt, công chúa cũng đã về, người có biết không?”

Nạp Lan Minh Châu cười đến rung cả chòm râu: “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, trở về là tốt rồi, lần này quả là song hỷ lâm môn.”

Đa Long thì ngẩn ngơ, giơ tay sờ lên mặt Tứ gia, lại túm vai hắn. Tứ gia nhướn mày: “Phó tổng quản, người đang làm cái gì vậy?”

Đa Long vội vàng hành lễ, nói: “Là ta nhất thời to gan, xin bỏ qua cho. Aizz, Vi đô thống, người trở nên anh tuấn hơn xưa nhiều a! Nhưng mà xác thực là người.”

Sách Ngạch Đồ đem nước mắt nước mũi lau hết lên người Tứ gia, nghe vậy thì nói: “Đa Long, đồ miệng quạ đen này, sao lại ăn nói lung tung như vậy? Cút sang một bên đi!”

Khang Thân Vương và Nạp Lan Minh Châu cười to.

Tứ gia thấy bốn người bộc lộ chân tình với mình, nhịn không được cũng có chút vui mừng, nói: “Đã khiến các vị huynh đệ lo lắng rồi.”

Khang Thân Vương nói: “Vi đô thống, người rốt cục đã đi đâu vậy? Mau kể cho chúng ta đi. Người không biết đâu, sau khi không nhận được tin tức của người, chúng ta rất lo lắng, mà Hoàng Thượng thì ngày quên ăn, đêm quên ngủ luôn...”

Tứ gia hướng mắt nhìn vào trong Ngự Thư Phòng, ánh mắt hơi đỏ lên, nói: “Hoàng Thượng vẫn khỏe chứ?”

Sách Ngạch Đồ nói: “Không sao không sao...may mắn là công chúa đã về, nay người cũng không sao, Hoàng Thượng nhất định sẽ vui mừng không thôi.”

Tứ gia cười cười, đột nhiên hỏi: “Bây giờ ta vào trong gặp Hoàng Thượng được không?”

Bốn người kia im bất một lúc, cuối cùng Sách Ngạch Đồ vẫn là người lên tiếng: “Được thì cũng được, nếu thấy người, Hoàng Thượng nhất định sẽ cao hứng, chỉ là...Hoàng Thượng và công chúa vừa mới gặp lại, người để cho bọn họ một chút thời gian đi.”

Khang Thân Vương, Nạp Lan Minh Châu cũng phụ họa theo.

Tứ gia trong lòng thật ra cũng sớm nghĩ như vậy, nếu không hẳn đã cùng Kiến Ninh đi vào từ nãy. Vì thế, Tứ gia liền nói: “Nói vậy cũng phải, không bằng chúng ta đi uống một chén trước, sau đó cùng đi gặp Hoàng Thượng?”

Mấy người kia nghe đến uống rượu, đồng thanh hô đồng ý.

Trước không nói tới đám người Tứ gia, mà quay về với khung cảnh bên trong Ngự Thư Phòng.

Khang Hy ôm Kiến Ninh, một khắc cũng không chịu buông tay, sợ rằng chỉ còn lơ lửng một chút là nàng lại biến mất.

Lương Cửu mang theo áo choàng quay lại, nhìn thấy cảnh đó cũng không dám tiến lại gần, chỉ đứng xa xa chờ nghe lệnh.

Qua hồi lâu, Kiến Ninh mới nói: “Hoàng đế ca ca...Người...Người không sao chứ?”

Khang Hy chậm rãi buông tay, chuyển sang nắm lấy bả vai Kiến Ninh, cẩn thận nhìn kỹ khuôn mặt nàng. Tuy rằng Kiến Ninh có gầy đi, nhưng có vẻ càng thêm trưởng thành, hai tròng mắt sáng lấp lánh.

Khang Hy nói: “Kiến Ninh, người rốt cục đã đi đâu vậy? Có biết Hoàng đế ca ca rất lo không?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người đừng gấp, ta sẽ kể hết cho người. Nhưng mà trước hết chúng ta vào trong điện đi, bên ngoài gió lạnh.”

Khang Hy cười, ôm bả vai nàng đi vào.

Kiến Ninh vốn chỉ định vào trong Ngự Thư Phòng thôi, nào ngờ Khang Hy lại túm nàng kéo lên chỗ ngại vàng. Hắn ngồi xuống trước, vẫy tay với Kiến Ninh: “Nào, đến đây ngồi cùng trầm cho ấm.”

Kiến Ninh đành phải nghe lời, ngồi xuống. Lúc này Khang Hy mới nói: “Trước tiên người nói cho trầm, trên người có bị thương không? Có phải chịu khổ không? Người bắt cóc người có đánh đập người không?”

Kiến Ninh thấy hắn liên tiếp hỏi, trong lòng tràn ngập ảm áp, liền nói: “Hoàng đế ca ca, ta thông minh như vậy, làm sao có thể bị thương được. Ta cũng không bị ốm, mà người kia cũng không đánh đập gì.”

Khang Hy nói: “Nhưng ta thấy người có vẻ gầy đi.”

Kiến Ninh nói: “Chắc là bởi ở Nga, ta không quen ăn đồ ăn của họ, mà trời cũng rất lạnh.”

Khang Hy nhíu mày, nói: “Nga?”

Kiến Ninh cười: “Chính là nước La Sát đó.”

Khang Hy vô cùng ngạc nhiên, nói: “Nước La Sát? Chẳng lẽ ta tìm không được tung tích của người, là bởi người bị bắt sang nước khác? Nghe nói người La Sát vô cùng hung dữ, thường xuyên xâm phạm biên giới phía Đông Bắc của chúng ta, trầm sớm đã định tiêu diệt bọn chúng. À, để trầm kể cho người, trong thời gian người không ở đây, Ngô Tam Quế đã khởi binh, nhưng bị Ngô Lục Kỳ liều chết ngăn cản...hiện giờ Tam phiên đã hoàn toàn ổn định rồi.” Lúc nói tới đây, trên mặt Khang Hy hơi hơi lộ ra nụ cười đắc ý.

Kiến Ninh cười to: “Chúc mừng Hoàng đế ca ca, chúc mừng Hoàng đế ca ca! Thật ra lúc ta đi trên đường cũng đã nghe mọi người bàn tán rồi, ai nấy đều nói Ngô Tam Quế khởi binh chính là đi vào đường chết, lại ca tụng Hoàng đế ca ca là bậc thánh quân!”

Khang Hy vui vẻ nói: “Có thật không?”

Đây là nụ cười đầu tiên của hắn trong suốt mấy tháng qua, vô cùng vui vẻ, cũng vô cùng chân thành.

Kiến Ninh nhìn Khang Hy cười, lại nghĩ tới khi này hắn u sầu ngẩng đầu nhìn tuyết rơi, trong lòng khổ sở vô cùng, lại cố gượng cười nói: “Đương nhiên là thật rồi. Không chỉ một người nói vậy, mà dọc đường ta đi đến đâu cũng nghe thấy. Bọn họ còn nói lão rùa già họ Ngô kia sượng mà không biết đường sượng, bảo Hoàng Thượng chém đầu hắn là xứng đáng!”

Khang Hy nghe đến đó, liền nói: “Đúng rồi, Kiến Ninh, trầm có một chuyện, vẫn muốn nói với người...từ khi người bị bắt cóc, trầm luôn cảm thấy bất an trong lòng, sợ rằng đời này kiếp này không còn cơ hội...”

Kiến Ninh nói: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Khang Hy nói: “Lúc trước trầm nói muốn đưa người tới Vân Nam hòa thân, thật ra...”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Hoàng đế ca ca, không sao, ta biết Hoàng đế ca ca là nghĩ cho giang sơn.”

Khang Hy ngẩn ra, hần vốn không phải muốn nói cái này, nhưng nghĩ một lát liền chậm chậm nói: “Đúng rồi, Kiến Ninh, rốt cục người bắt cóc ngươi là ai? Mà lần này ngươi về là đi một mình...hay là...”

Kiến Ninh nói: “Mới đầu ta bị một cao thủ võ lâm bắt đi...sau đó, ta nghĩ cách khuyên nhủ đối phương...rồi sau đó...”

Nàng hơi do dự một chút: “Hoàng đế ca ca, ta nói nhưng người không được tức giận, ta là cùng Vi, Vi Tiểu Bảo trở về.”

Khang Hy sắc mặt hơi thay đổi, nhưng rất nhanh trở lại trạng thái ôn hòa: “Là đi cùng Tiểu Bảo sao? Nếu vậy thì Tiểu Bảo đâu rồi?”

Kiến Ninh không nhận ra Khang Hy thay đổi sắc mặt, liền nói: “Ta chờ không được nên chạy vào trước...hắn...có lẽ đã đứng ngoài chờ rồi cũng nên...”

Khang Hy gật gật đầu, nói: “Thì ra là thế...Vậy các ngươi làm sao gặp được nhau? Tại sao lại tới nước La Sát? Mau mau kể cho trẫm nghe đi?” Khóe miệng mặc dù mang theo nét cười hiền hòa, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng.

77. Chương 77: Diệu Kế Bình Thiên Hạ

Ngoài điện, tuyết càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ là từng bông bay bay, mà bây giờ thì như cuồng phong bão vũ.

Trong điện, Khang Hy ngồi cùng Kiến Ninh, lắng tai nghe nàng nói: “Hoàng đế ca ca, chuyện này phải kể bắt đầu từ chỗ người bắt cóc ta. Người có muốn biết kẻ đó là ai không?”

Khang Hy nói: “Người đó rốt cục là ai nào?”

Kiến Ninh kể tiếp: “Ta mà nói ra người sẽ sợ đến giật nảy mình à xem. Đó chính là ni cô lần trước định ám sát người đó. Ở trên giang hồ võ công của bà ấy rất cao cường, được tôn là Thần ni cụt tay. Nhưng mà cái đó không quan trọng, quan trọng là thân phận thực tế của bà ấy chính là Trường Bình công chúa của nhà Minh.”

Khang Hy cả kinh, nói: “Bà ta chính là Trường Bình công chúa, con vua Sùng Trinh ư? Tại sao lại làm ni cô?”

Kiến Ninh nói: “Đại để là mất nước mất tình yêu, đau lòng nghĩ quẩn...có lẽ là vậy a...” Nói tới đây, nàng quét mắt nhìn Khang Hy một cái.

Bốn mắt nhìn nhau, Khang Hy nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, nhìn Kiến Ninh mỉm cười: “Được rồi, tuổi còn nhỏ, người sao hiểu được chữ tình...Ừm, nói tiếp đi, tại sao bà ấy lại chỉ bắt người? Chiều theo suy nghĩ của người Hán, nếu gặp người Mãn chúng ta, không lập tức rút dao giết chết thì thật lạ.”

Kiến Ninh cười: “Hoàng đế ca ca, không phải ta đã không sao đó thôi? Người còn nhớ rõ lần trước ta xin người ra khỏi cung không? Lần đó lên Thanh Lương Tự, ta vô tình nghe được một chuyện bí mật có liên quan đến nàng công chúa này, cho nên bà ta đương nhiên không thể giết ta rồi.”

Khang Hy thấy nàng đắc ý thì bật cười: “Người a...như vậy thì tốt rồi. Thế còn...người sao lại gặp Tiểu Bảo, rồi sao lại tới nước La Sát?”

Kiến Ninh nói: “Hoàn toàn là trùng hợp thôi. Khi đó Thần ni cụt tay giam ta lại, muốn ép ta nói ra nơi ở của một người quen. Bà đâu biết ta nói lung tung lừa bà, thế nên quyết vượt biển tìm người. Ngờ đâu, đi trên biển sóng to gió lớn, lại trùng hợp gặp một người quen, chính là Mộc Kiếm Thanh đó...Cuối cùng, thuyền dạt vào vùng Liêu Đông, chúng ta liền thấy đám quý La Sát cướp bóc trong thôn. Thần ni cụt tay nổi giận, xông lên giết chết quý La Sát...”

Khang Hy nói: “Bà ta xông lên đại chiến với quý La Sát, còn Kiến Ninh thì sao? Có xông lên không?”

Kiến Ninh ngẩng đầu cười ngây thơ: “Hoàng đế ca ca, người nhìn ta bộ dạng này mà dám xông lên sao?” Nói tới đây, sắc mặt đột nhiên chuyển sang âm trầm, “Hoàng đế ca ca lúc đó không có mặt nên không thấy

được cảnh tượng kinh hoàng lúc ấy, người trong thôn đang sống yên bình bỗng nhiên chết sạch. Đám quỷ La Sát còn bắt một bé gái đi, thật là đáng giận... Vì thế, ta vốn đang trốn rất kĩ liền không kiềm chế được, thừa lúc hỗn loạn lấy được một khẩu súng kíp, giương súng bắn chết hai tên quỷ La Sát!”

Khang Hy chấn động, nắm bả vai Kiến Ninh, vẻ mặt không tin được mà nói: “Người nói thật sao?”

Kiến Ninh nói: “Ta nào dám nói dối Hoàng đế ca ca, chỉ là...ta tuy rằng giết chết được hai tên, nhưng sau đó đánh động đám quỷ La Sát, bọn chúng liền ồa về phía ta.”

Khang Hy cả kinh, lạnh run người, tuy rằng biết Kiến Ninh không sao, nhưng nghĩ đến tình cảnh ấy, hắn không nói nổi nên lời, chỉ chăm chăm nhìn Kiến Ninh chờ nàng nói tiếp.

Kiến Ninh liền nói: “Lúc ấy ta còn định bắn tiếp, ngờ đầu súng đã hết đạn. Mắt thấy đám quỷ La Sát càng lúc càng lại gần...”

Khang Hy sốt ruột quá, vội vàng nói: “Rốt cục sau đó thế nào. Kiến Ninh, mau nói cho ta, người rốt cục có bị bắn trúng không?” Vừa nói, hắn vừa nắm chặt cánh tay của Kiến Ninh, thân mình hơi hơi run rẩy.

Kiến Ninh giơ tay kia nắm lấy cánh tay Khang Hy, vỗ nhẹ hai cái, nói: “Ta sao có thể xảy ra chuyện gì? Nếu như thật sự xảy ra chuyện thì sao có khả năng quay về đây gặp Hoàng đế ca ca chứ? Là nhờ hồng phúc của Hoàng đế ca ca, trong lúc nguy cấp có quý nhân trợ giúp!”

Khang Hy trong lòng chưa xót, lẩm bẩm: “Ta biết người không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là sợ người bị thương. Quý nhân trợ giúp, là ai vậy? Chẳng lẽ...” Hắn nhún mồm, nói: “Chẳng lẽ là Tiểu Bảo?”

Kiến Ninh cười: “Hoàng đế ca ca thật thông minh, đoán cái liền trúng luôn. Đúng là Vi Tiểu Bảo đó.”

Khang Hy thở hắt ra, nhưng mồm vẫn cau chặt như cũ, nói: “Trẫm không ngờ hắn lại tìm được người. Aizz...”

Kiến Ninh nói: “Hắn ở trên giang hồ quen biết đủ loại người. Biết hoàng đế ca ca lo lắng cho ta, đương nhiên nóng lòng muốn giúp đỡ, liền sốt ruột đi tìm ta a. Cũng may là nhờ có hắn, nếu không ta đã chết dưới súng kíp của người La Sát rồi.” Dứt lời, nàng nhin không được nhào vào lòng Khang Hy.

Khang Hy ôm nàng, khẽ gạt đầu, trong mắt cũng hơi ươn ướt, nhẹ giọng nói: “Kiến Ninh, khổ thân người rồi.”

Kiến Ninh nói: “Không sao mà. Kiến Ninh nếu cứ ở mãi trong cung sẽ không biết được dân chúng bên ngoài phải chịu khổ chịu sở biết bao. Hơn nữa, lần này ta đi đã lập công lớn cho Hoàng đế ca ca rồi...ừm, đương nhiên không phải là tự thân một mình ta.”

Khang Hy nói: “Công lao gì? Chẳng lẽ liên quan tới nước La Sát? Chỉ là...Kiến Ninh, người tại sao lại tới nơi đó, các người giết quỷ La Sát, sao bọn chúng có thể tha cho người được?”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, người nghe ta nói đã, chuyện này kể ra thì rất dài, cũng có rất nhiều uẩn khúc, người phải chuẩn bị tâm lí thật tốt.”

Khang Hy thấy nàng nghiêm trang như vậy, nhin không được lại cười, nói: “Được rồi, thật ra trong lòng Hoàng đế ca ca vốn không cần người lập công giúp nước. Chuyện quốc gia đại sự là chuyện của Hoàng đế ca ca, nếu ngay cả chuyện này trẫm cũng phải để muội muội giúp đỡ, khiến người phải chịu khổ thì chẳng phải trẫm là kẻ khốn nạn vô dụng nhất thế gian rồi sao...Hoàng đế ca ca tình nguyện để người được sống vô ưu vô lo trong cung, bình bình an an mới là tốt nhất...”

Mấy câu nói của Khang Hy, câu nào câu nấy đều thấm đẫm tình cảm. Kiến Ninh nhỏ giọng nói: “Hoàng đế ca ca, người đối với ta thật tốt.”

Khang Hy nói: “Trẫm chỉ có một mình người là muội muội, không tốt với người thì tốt với ai?”

Kiến Ninh cười, nói: “Vâng...” rồi vui đầu vào lòng Khang Hy, thì thầm: “Để ta kể tiếp chuyện cho Hoàng đế ca ca nghe.”

Khang Hy nói: “Người đi đường xa chắc cũng đã mệt rồi, có cần về Khôn Ninh cung nghỉ ngơi một lát trước không?”

Kiến Ninh nói: “Vốn là có mệt mỗi, nhưng nhìn thấy Hoàng đế ca ca thì mệt mỗi liền bay mất hết!”

Khang Hy nhìn Kiến Ninh cười tươi như hoa, “tỏa nắng” trong ngày đông giá buốt thì cũng không nhin được mà mỉm cười.

Kiến Ninh chậm chậm kể lại cho Khang Hy nghe. Ngày ấy, sau khi diệt đám quỷ La Sát xong, Kiến Ninh liền dẫn Cửu Nạn và Tứ gia chạy tới thành Nhã Tát Khắc (Nertohinsk), nói là để bắt công chúa Tô Phi Á (Sophia) của nước La Sát. Tứ gia xưa nay “thân mật khăng khít” với Kiến Ninh, tự nhiên biết rõ nàng có chút bí hiểm, một chút cũng không hoài nghi, lập tức lên vào Nhã Tát Khắc, quả nhiên bắt được công chúa Tô Phi Á.

Cửu Nạn, Mộc Kiếm Thanh đều là cao thủ võ lâm, tập kích bất ngờ khiến đám quỷ La Sát không kịp trở tay. “Nắm thằng có tóc chứ không ai nắm kẻ trọc đầu”, đạo lý này không cần nói cũng biết, cho nên bọn họ bắt công chúa Tô Phi Á xong thì tất cả quỷ La Sát lập tức buông vũ khí đầu hàng.

Chuyện sau đó một chút cũng không khác với nguyên tác, chưa đầy ba ngày sau, tin tức truyền từ thủ đô Mạc Tư Khoa (Matxcova) đến, nói rằng muốn phế công chúa, lập nên Sa Hoàng mới. Thấy công chúa Tô Phi Á tức giận mà không biết phải làm sao, Kiến Ninh liền theo đúng kịch bản, thay “Vi Tiểu Bảo” dùng “lưỡi không xương” thuyết phục nàng.

Công chúa Tô Phi Á là người nông cạn, chỉ thấy đám người Trung Quốc bắt cóc mà không làm hại mình, hơn nữa còn bày mưu giúp nàng duy trì ngôi vị, liền răm rắp nghe theo. Huống chi mặc kệ là Tứ gia hay Mộc Kiếm Thanh, đều là mỹ nam tử hiếm có, tuấn tú lịch sự, khiến công chúa Tô Phi Á nổi xuân tình, không ngừng “phát sóng trái tim” khiến hai kẻ kia đau đầu không thôi.

Mộc Kiếm Thanh thì còn đỡ, chỉ cần lo đối phó với một mình Tô Phi Á. Còn Tứ gia, không những phải lo trốn tránh người con gái La Sát kia, mà thỉnh thoảng Kiến Ninh còn đem chuyện này trêu hấn. Tứ gia ngoài mặt im lặng không nói một lời, mặc cho Kiến Ninh đùa giỡn, nhưng trong bụng thầm đem những chuyện này ghi lòng tạc dạ, chờ đợi sau này tìm cơ hội rửa hận.

Một đường như thế về tới Mạc Tư Khoa, thuận lợi khiến công chúa Tô Phi Á lên làm nhiếp chính vương, “buông rèm” phò tá hai vị đại tiểu Sa Hoàng.

Nhưng đúng vào lúc này thì vấn đề mới liền nảy sinh.

Vốn dĩ trong nguyên tác Lộc Đỉnh Ký, Vi Tiểu Bảo làm xong chuyện này liền rời khỏi La Sát quay về Trung Nguyên. Nhưng Kiến Ninh lại không phải là kẻ lưu manh thiện cận kia, nàng biết rõ chuyện của mấy trăm năm sau, liền minh tám nước xâu xé Trung Quốc, tạo nên cảnh nồi da nấu thịt thảm không kể xiết, vì thế liền thay đổi tính toán.

Khang Hy cả kinh nói: “Người...người nói cái gì? Người dạy quỷ La Sát lên làm nhiếp chính vương ta không nói làm gì, nhưng sao có thể để Mộc Kiếm Thanh...ở lại nước La Sát? Còn làm đại thần?” Hắn trợn mắt, cảm thấy vô cùng hoang đường.

Kiến Ninh bật cười: “Đúng vậy, Hoàng đế ca ca, đúng là như thế.”

Khang Hy há hốc mồm: “Nhưng mà...Mộc Kiếm Thanh đồng ý sao?”

Kiến Ninh cười tủm tỉm: “Hắn đương nhiên không muốn rồi, nhưng ta là ai chứ, Kiến Ninh công chúa thông minh hơn người, nói nói một chút hắn liền nghe.”

Khang Hy dở khóc dở cười: “Kiến Ninh, người nói thật sao? Người...Người không phải đang lừa trẫm chứ?”

Kiến Ninh ngáp dài một hơi, cảm thấy nói liên tục một hồi cũng có chút mệt: “Ta vì sao phải lừa Hoàng đế ca ca? Ta lúc trước chẳng phải nói là đã giúp Hoàng đế ca ca một việc sao, chính là việc này đó...Hiện giờ nước La Sát hứa sẽ không xâm phạm bờ cõi của chúng ta, chỉ cần Mộc Kiếm Thanh làm theo những gì ta nói, với năng lực của hắn, ta có thể đảm bảo trong vòng ít nhất trăm năm, chúng ta không phải lo họa La Sát.”

Khang Hy ánh mắt lóe sáng, trong lòng cố gắng nén xuống sự kích động, nói: “Kiến Ninh, người...rất...” Khang Hy không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả.

Kiến Ninh liền vỗ vỗ bả vai Khang Hy, nói: “Hoàng đế ca ca, ta biết người hiện giờ cảm thấy khó tin, nhưng mà...người nhìn xem, đám người Thang Nhược Vọng không phải cũng là người ngoại quốc sao? Bọn họ có

thể làm đại thần nhà Thanh, thì Mộc Kiếm Thanh cũng có thể làm đại thần nước La Sát. Người kia tính tình có chút cố chấp, nhưng cũng không phải kẻ ngu, lại xuất thân là con cháu quý tộc, nhất định không nỡ đẩy nhân dân mình vào cảnh lầm than. Có hẳn ở nước La Sát kết hôn với công chúa Tô Phi Á, tự nhiên sẽ không chế được cục diện nơi đó...Tương lai nếu bọn họ sinh con, đứa nhỏ đó ít nhất cũng mang một nửa dòng máu của chúng ta...tuy rằng không thể cam đoan sau này sẽ ra sao, nhưng ít nhất cũng có cơ hội...Hoàng đế ca ca, người thấy ta sắp xếp như vậy có tốt không?”

Khang Hy gật đầu, nói: “Quả thực là biện pháp vô cùng tốt.” Hắn ôm Kiến Ninh hồi lâu, chờ ổn định tâm tình vui sướng mới nói: “Nhưng mà, Kiến Ninh, rốt cục người làm thế nào thuyết phục hẳn?”

Kiến Ninh nói: “Ta bảo hẳn suy nghĩ một chút, xem giữa vinh nhục của một cá nhân với sống chết của muôn ngàn dân chúng, bên nào nặng bên nào nhẹ. Hẳn cũng từng thấy cảnh quỷ La Sát tàn sát thôn dân...hơn nữa lại có nhiều người khuyên nhủ nên hẳn liền đồng ý.”

Thật ra, Mộc Kiếm Thanh tuy là người trượng nghĩa, nhưng nghĩ tới cảnh “hoàng thân quốc thích” phải lưu lạc tha hương, đời nào hẳn chịu đồng ý. Chỉ là Kiến Ninh không nói với Khang Hy, cũng không nói với Tứ gia, nằng nằng “đòn sát thủ” gì khuyên Mộc Kiếm Thanh.

Khang Hy nói: “Người nói có nhiều người...Là chỉ người và Tiểu Bảo sao?”

Kiến Ninh nói: “Còn có Thần ni cụt tay kia nữa?”

Khang Hy nói: “Đúng rồi, vị Thần ni này đâu?”

Kiến Ninh đáp: “Cũng ở lại Mạc Tư Khoa. Nhưng mà, bà ấy ở lại chỉ để giúp Mộc Kiếm Thanh xây dựng thế lực, củng cố địa vị tại La Sát thôi, về sau nhất định sẽ quay lại Trung Nguyên.” Cửu Nạn và A Kha thực sự lưu lại Mạc Tư Khoa, Cửu Nạn là vì nước, A Kha là vì Mộc Kiếm Thanh. Đương nhiên, có được kết cục này là nhờ công không nhỏ những lời nói bóng gió của Kiến Ninh, mà A Kha lưu lại cũng là một nguyên nhân khiến Mộc Kiếm Thanh an tâm làm rể nước La Sát.

Khang Hy lại gật đầu, nói: “Kiến Ninh, aizz...Trẫm thực sự không ngờ, người lại tài năng nhường ấy. Bớt đi một nỗi lo cho trẫm...”

Kiến Ninh cười hì hì: “Hoàng đế ca ca rất vui có phải không? Như vậy sẽ không phải xuất binh tấn công lên phía Bắc nữa, tiết kiệm được sức người sức của. À, công chúa Tô Phi Á còn phái sứ giả tới cầu hòa...Hừ, ta giỏi như vậy mà Hoàng đế ca ca lúc đầu còn định bán ta tới Vân Nam.”

Khang Hy nghe vậy cười không nổi nữa, nghĩ tới một chuyện liền nhú mày.

Kiến Ninh thấy hẳn không vui, vội vàng nói: “Ta chỉ đùa thôi, Hoàng đế ca ca, người giận thật sao?”

Khang Hy nói: “Ta sao có thể giận người? Thật ra ta vốn cũng không muốn gả người tới Vân Nam, chẳng qua...”

Kiến Ninh ngẩn ngơ, nói: “Chẳng qua? Chẳng qua cái gì ạ?”

Khang Hy muốn nói lại thôi, chuyển sang chuyện khác: “Kiến Ninh, ta có chuyện muốn nói với người, người...Người nghe xong cũng đừng buồn quá.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, chuyện gì?”

Khang Hy sắc mặt âm trầm, mắt khẽ khép, nói: “Kiến Ninh...Thái hậu, thái hậu...”

Kiến Ninh đột nhiên cảm thấy một điều gì đó, vội vàng túm tay Khang Hy, nói: “Hoàng đế ca ca, Thái hậu làm sao? Người mau nói a.”

Khang Hy nói: “Thái hậu nằng...Hai tháng trước đã băng hà rồi.”

78. Chương 78: Ban Thưởng

Khang Hy dứt lời, Kiến Ninh tưởng mình nghe lầm, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn Khang Hy. Ngoài cửa tuyết vẫn rơi, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tuyết tan vào lòng đất.

Cảnh còn người mất, không gì hơn điều này.

Đối với Kiến Ninh mà nói, thời gian ở chung cùng Thái hậu không dài, nhưng con người đâu phải cây cỏ mà vô tình. Huống hồ từ khi Kiến Ninh xuyên qua tới giờ, Thái hậu luôn yêu thương chiều chuộng che chở nằng hết mực.

Khang Hy nói: “Kiến Ninh, muốn khóc cứ khóc đi, không cần cố nhịn.”

Nhìn muội muội bảo bối lệ tuôn như mưa, Khang Hy hơi ngửa đầu thở dài, càng ôm chặt Kiến Ninh hơn, nhẹ nhàng vỗ về: “Kiến Ninh, đừng sợ. Thái hậu tuy đã đi rồi, nhưng trầm vẫn còn. Về sau trầm sẽ thay Thái hậu thương người, chăm sóc người.”

Kiến Ninh khóc ròng, thút thít: “Hoàng đế ca ca, tại sao lại như vậy?”

Khang Hy nói: “Trước khi người mất tích thì Thái hậu đã bị bệnh rồi, nhưng bà sợ chúng ta lo lắng, cho nên ép Thái y chỉ được nói là bệnh nhẹ. Mãi cho đến khi người bị bắt đi thì bệnh của Thái hậu càng nặng hơn, sau đó...” Nói tới đây, Khang Hy thở dài: “Kiến Ninh, đừng quá đau buồn. Thái hậu trước lúc ra đi luôn không ngừng dặn ta, bảo ta phải chăm sóc người thật tốt... Hơn nữa, Thái hậu còn nói, trước khi người trở về, tuyệt đối không được ban bố thiên hạ là Thái hậu đã băng hà, sợ người lo lắng – bởi vậy trầm vẫn chưa dám phát tang, mọi chuyện đều chờ người trở về mới tính tiếp.”

Kiến Ninh nghe Khang Hy kể Thái hậu đã lo lắng chu toàn thể nào thì càng cảm động hơn, nghĩ tới sau này ngay cả một người thật lòng thật dạ toàn tâm toàn ý với mình cũng không có, trong lòng không khỏi vạn phần chua xót.

Dưới sự an ủi không ngừng của Khang Hy, hồi lâu Kiến Ninh cũng bình tĩnh lại, trầm nghĩ: “Thái hậu, tại sao có thể băng hà nhanh như vậy? Mà theo nguyên tác, trong Từ Ninh cung còn giấu Thái hậu thực, vậy bây giờ bà ta thế nào? Rốt cục là chuyện gì đã xảy ra? Đúng rồi... Ta nhớ rõ khi ấy Thái hậu nói với ta... Ta sẽ không sao... rất kì lạ, chẳng lẽ khi đó Mao Đông Châu đã biết trước kết cục hôm nay rồi? Chuyện này là tự nhiên... hay có bàn tay sắp xếp?”

Kiến Ninh ngơ ngác nghĩ miên man, cảm thấy trước mắt mơ hồ mờ mịt, định tìm khăn tay mà không thấy, liền đưa tay lên dụi mắt.

Khang Hy thấy thế, liền rút khăn tay của mình ra, lau sạch nước mắt trên tay nàng, lại lau sạch nước mắt của mình, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Kiến Ninh, đừng buồn. Nhẽ ra người vừa về, trầm không nên kể chuyện này.”

Kiến Ninh khịt khịt mũi: “Hoàng đế ca ca, ta không sao, người cứ yên tâm. Đúng rồi, mẫu hậu, mẫu hậu...” Nàng vốn định hỏi xác Thái hậu để ở đâu, nhưng lại cảm thấy nếu đột ngột hỏi thế cũng không ổn, đành giương mắt trông mong nhìn Khang Hy.

Khang Hy thấy nàng hai mắt hồng hồng, khóe mắt còn ướt nước, cái mũi nho nhỏ cùng đôi môi hồng nhuận, cả người toát lên vẻ đáng thương, muốn hỏi lại không dám. Hắn là người thông minh, tự nhiên hiểu được nàng muốn biết điều gì, liền nói: “Tạm thời đang để ở Hoàng lăng, chờ tuyết ngừng, trầm sẽ đưa người đi thấp hương cho bà.”

Kiến Ninh gật gật đầu, nói: “Hoàng đế ca ca, ta, ta muốn tới Từ Ninh cung.”

Khang Hy nói: “Tới đó làm gì?”

Kiến Ninh nói: “Ta chỉ là, chỉ là muốn nhìn lại nơi mẫu hậu ở lần cuối.”

Khang Hy ôn hòa nhìn nàng, trong mắt đầy thương xót: “Để hoàng đế ca ca đi cùng người.”

Kiến Ninh lắc đầu, nói: “Không cần đâu. Hoàng đế ca ca bận rộn nhiều việc, ta sao dám quấy rầy.”

Khang Hy nói: “Ngốc nào, chẳng lẽ có chuyện gì có thể quan trọng hơn người sao? Nhưng mà, người mới trở về, không bằng nghỉ ngơi một lát rồi hẵng đi, được chứ?”

Nói xong, Khang Hy liền cầm bàn tay nhỏ bé của Kiến Ninh. Mấy tháng qua đi, cũng không biết là do hấn phát triển quá nhanh hay nàng gầy đi nhiều, chỉ cảm thấy bàn tay nắm tay nàng to lớn hơn trước.

Kiến Ninh nói: “Một khi đã như vậy, vậy...được rồi. Ta, ta trước hết sẽ quay về Khôn Ninh cung.”

Khang Hy nói: “Để trẫm đưa người về.”

Kiến Ninh thấy hấn như thế, cũng không từ chối. Khang Hy liền sai Lương Cửu mang áo choàng tới cho Kiến Ninh, một đường che chở nàng về tới tận Khôn Ninh cung.

Khôn Ninh cung đã được thông báo từ sớm, cho nên âm lô đã chuẩn bị sẵn, thấy bóng Kiến Ninh thì cả đám cung nữ thái giám đều tiến lên hành lễ.

* âm lô: lò đốt lửa trong phòng để sưởi ấm

Kiến Ninh giờ phút này có chút mệt mỏi nên Khang Hy liền sai bọn chúng đi pha trà, lại đỡ Kiến Ninh nằm lên giường, cẩn thận đắp chăn cho nàng. Chờ đến khi Kiến Ninh ngủ rồi hấn mới rời đi.

Khang Hy trở về Càn Thanh cung, khuôn mặt vô cùng trầm ngâm. Lúc sắp tới Ngự Thư Phòng, hấn đột nhiên thấy xa xa, lấp ló đứng trước điện là một bóng dáng vừa quen vừa lạ, đang nghiêng người khoanh tay ngắm tuyết.

Hai người lúc ấy cách nhau khoảng mấy chục trượng. Khang Hy giật mình khựng lại, sau đó lập tức bước nhanh hơn, cuối cùng gần như là chạy tới, nhìn thật kĩ người kia.

Người này tự nhiên không phải ai khác, mà chính là Tứ gia.

Lúc đầu Tứ gia ở bên ngoài cùng Sách Ngạch Đồ, Khang Thân Vương, Nạp Lan Minh Châu, Đa Long ăn qua loa một chút, uống rượu vui tới ngất trời. Nhưng trong lòng hấn luôn ngóng trông người ở Càn Thanh cung kia, vì thế chỉ ngồi một lát liền xin phép về trước.

Bốn người kia tất nhiên đều hiểu rõ lí do, liền không ép Tứ gia ở lại nữa.

Tứ gia chạy tới Ngự Thư Phòng, nghe thái giám nói Khang Hy vừa tiễn Kiến Ninh về Khôn Ninh cung, cho nên đứng đây chờ.

Đứng một lát, nhìn bầu trời mưa tuyết bay bay, trong lòng Tứ gia có chút đắm chiêu, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó mà quay đầu lại, liền nhìn thấy người nọ một thân hoàng bào đang chạy tới, khoe môi mang theo tươi cười.

Tứ gia thấy thế, vội vàng định hành lễ, trong miệng cũng nói: “Nô tài Vi Tiểu Bảo...” Không ngờ mấy chữ còn lại chưa kịp nói ra, đã bị Khang Hy túm lấy bả vai.

Tứ gia ngẩng đầu, nhìn đế vương trước mắt cười sáng lạn, nói: “Tiểu Quế Tử, người rốt cục cũng chịu về rồi cơ đấy?” Vừa nói, hấn vừa vỗ thật mạnh lên đầu vai của Tứ gia.

Có lẽ là do tác dụng của rượu, cho nên Tứ gia trở nên dễ xúc động hơi, kêu to: “Hoàng Thượng!”

Khang Hy ghé sát vào tai Tứ gia, cười dài thì thầm: “Lăn mụ nội người vào trong cho trẫm!”

Sau đó, Khang Hy cất bước đi trước, Tứ gia theo sau, mà Lương Cửu cùng các thái giám khác thì đứng canh cửa.

Tứ gia vào xong thì quay lại đóng cửa, định tiến lên hành lễ lần nữa, nhưng Khang Hy nhất quyết không cho, nói: “Thằng khốn, người rốt cục mê đắm cái gì ở bên ngoài hả? Hại trẫm còn tưởng rằng...người đã chết rồi!”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, nô tài đáng chết, đã để Hoàng Thượng lo lắng.”

Khang Hy hừ một tiếng: “Hừ, biết trẫm lo lắng, sao người ngay cả một tin tức cũng không bẩm báo về? Muốn đi chơi thì tự mình đi, lại còn mang Kiến Ninh theo! Trẫm thật muốn phạt nặng người!”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng phạt thế nào cũng được, ta một câu cũng không oán hận.”

Khang Hy thấy hắn ngoan ngoãn như thế, không khỏi cười nói: “Mụ nội ngươi, biết rõ trẫm không nỡ trách phạt, liền tỏ ra khăng khải chịu tội thế này! Được rồi, mọi chuyện Kiến Ninh đã kể hết với ta, các người làm tốt lắm!”

Tứ gia nói: “Công chúa kể cho Hoàng Thượng chuyện về nước La Sát rồi ạ?”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh nói trẫm cũng không tin lắm, người...kể lại cho trẫm nghe lần nữa đi.”

Tứ gia nói: “Nô tài tuân mệnh!”

Dứt lời, Tứ gia liền kể lại chuyện về nước La Sát một lần nữa. So sánh với lời kể của Kiến Ninh thì không biết rõ ràng hơn bao nhiêu lần. Đối với Khang Hy mà nói, Kiến Ninh chỉ nhìn thấy Mạc Tư Khoa đông đúc ra sao, công chúa Tô Phi Á mê trai thế nào, mà qua lời kể của Tứ gia, thì đó là căn cơ bố trí sắp xếp hành quân của người La Sát, là nội bộ đấu đá lẫn nhau...Qua lời kể của Tứ gia, ngay cả những chỗ Khang Hy cảm thấy Kiến Ninh nói không thuyết phục cũng trở nên dễ dàng thấu hiểu.

Khang Hy nghe xong, trong nháy mắt “vui vẻ thoải mái”, gật đầu nói: “Các người thật giỏi, có thể đem nước La Sát náo loạn thành như vậy, trẫm nằm mơ cũng không thể ngờ.”

Tứ gia nói: “Nô tài chẳng qua chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi. Vốn chỉ muốn thử vận may một chút, không ngờ lại gặp được công chúa. Sau đó, mọi chuyện xảy ra thực sự quá nhanh, không tìm đâu ra thời gian để dừng chân, mà nơi biên giới hẻo lánh thưa người, cũng không tìm được người để gửi tin. Đã để Hoàng Thượng lo lắng rồi.”

Khang Hy cười nói: “Trẫm lo lắng cũng là đáng giá. Tiểu Bảo, lúc trước ngươi tới Vân Nam, khiến cho Ngô Lục Kỳ thay trẫm trấn thủ cửa lớn, quả nhiên đã bình định được loạn Tam phiên. Chuyện này công của ngươi là lớn nhất, mà đối với nước La Sát, ngươi cũng có công lao, quả thực chính là đại công thần của trẫm. Tiểu Bảo, ngươi nói xem, trẫm nên thưởng gì cho ngươi mới tốt đây?”

Tứ gia nói: “Thay Hoàng Thượng chia sẻ nỗi lo, vốn là bổn phận của nô tài. Huống chi chuyện nước La Sát, chủ yếu là nhờ công chúa trí tuệ hơn người, ta nào dám xin ban thưởng...” Nói xong, liền “ngại ngần” cười.

Khang Hy nhướn mày: “Ngươi quả nhiên ngày càng thông minh, hiểu được đạo lý lấy lùi làm tiến...ừm, thật không muốn cái gì sao?”

Tứ gia nhìn Khang Hy, một ý niệm chìm sâu trong lòng chậm chậm nổi lên, mạnh mẽ không thể ngăn cản nổi. Khang Hy nhìn sắc mặt Tứ gia, liền cười: “Tiểu Quê Tử, ngươi muốn gì cứ nói.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng...Ta...”

Khang Hy cười: “Ha ha, nghĩ xong rồi sao? Mau nói, ngươi rốt cục muốn cái gì?”

Tứ gia há mồm: “Thứ nô tài muốn vô cùng quý giá, chỉ sợ Hoàng Thượng không chịu cho.”

Khang Hy mỉm cười, nói: “Mụ nội ngươi, định thừa nước đục thả câu sao! Mau nói đi, rốt cục là vật quý giá gì?”

79. Chương 79: Lửa Nóng Ngày Băng Tuyết

Khang Hy nhìn Tứ gia, mà Tứ gia cũng nhìn Khang Hy.

Bốn mắt nhìn nhau, một người cười đến vui vẻ, người kia thì lại chần chờ.

Một lát sau, Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, ta nghĩ muốn...”

Đúng lúc này, một trận gió to thổi tới, đẩy bật tung hai cánh cửa trong điện ra, theo sau là bông tuyết cuộn cuộn tràn vào.

Lương Cửu cùng hai thái giám vội vàng cố gắng khép cửa vào.

Khang Hy nhíu nhíu mày, nói: “Gió thật là lớn.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng thân thể quý giá, thời tiết thế này xin mặc thêm nhiều quần áo.”

Khang Hy nói: “Lúc trước trẫm đã sai người mang áo choàng tới, nhưng đã mang cho Kiến Ninh lúc đưa nàng về cung rồi.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng thật sự là vô cùng yêu thương công chúa. Chỉ là, ta vừa nghe nói, Thái hậu hình như...”

Khang Hy gật đầu, nói: “Thái hậu...đã băng hà...Người nghe...được tin từ đám người Sách Ngạch Đồ sao?”

Tứ gia nói: “Đúng vậy, chuyện này, thực là không ai ngờ tới.”

Khang Hy nói: “Cái này gọi ‘Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều’...”

Tứ gia gật đầu.

Hai người hàn huyên một lát, Khang Hy nói: “Mới vừa rồi người còn chưa nói xong. Nói mau, người rốt cục muốn cái gì?”

Tứ gia khom người nói: “Nô tài muốn một vật vô cùng quý giá, còn khẩn xin Hoàng Thượng khuôn vàng thước ngọc.”

Đáp án này khiến Khang Hy vô cùng ngoài ý muốn. Đế vương liền nhướn mày: “Khuôn vàng thước ngọc? Ý người là...”

Tứ gia chấp tay nói: “Nô tài xin như vậy, là bởi vì...Thật ra khi nãy chuyện của nước La Sát, thần còn có một việc chưa bẩm báo.”

Khang Hy cau mày, hỏi: “Chuyện gì?”

Tứ gia chậm rãi nói: “Chính là...Thật ra sau khi ta và công chúa đưa được Tô Phi Á lên ngôi nhiếp chính, thì công chúa ngoại quốc này vô cùng mừng rỡ, đã phong cho ta và Mộc Kiếm Thanh của Mộc vương phủ làm bá tước...”

Khang Hy bật cười: “Người a...thì ra là chuyện này, ừm, là chuyện tốt mà...đúng không?”

Tứ gia nghiêm túc nói: “Hoàng Thượng, thần vốn làm quan cho nhà Thanh, là nô tài của Hoàng Thượng, bỗng nhiên lại nhận chức quan ở nước La Sát mà không có sự đồng ý của người, trong lòng cảm thấy bất rứt không yên. Lúc nô tài ở Mạc Tư Khoa, luôn lo lắng không biết làm như vậy Hoàng Thượng biết được có giận không...”

Khang Hy thấy Tứ gia buồn rầu lo âu, liền gật đầu nói: “Người làm chuyện này rất hợp ý trẫm, yên tâm. Còn nữa, mục nội người, đừng có giả vờ đáng thương, được lợi mà còn khoe mẽ!”

Tứ gia nhìn Khang Hy bộ dạng nửa cười nửa không, liền thở dài thườn thượt: “Nô tài đâu có được đầu óc như Hoàng Thượng, chỉ cầu đi theo Hoàng Thượng có đủ cơm ăn áo mặc là đủ rồi...”

Khang Hy hơi cười cười: “Được rồi, người vẫn còn chưa nói tới vấn đề chính. Tiếp tục đi!”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng thánh minh, Hoàng Thượng là đế vương muôn đời, đương nhiên biết rõ lòng trung thành của thần, chỉ là...chỉ là thần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn muốn xin Hoàng Thượng mở miệng vàng, cho thần một lời cam đoan.”

Khang Hy tò mò hỏi: “Người muốn trẫm cam đoan điều gì?”

Tứ gia nói: “Thần muốn Hoàng Thượng cam đoan...Sau này mặc kệ thần làm sai chuyện gì, hoặc là làm trái ý Hoàng Thượng, thì Hoàng Thượng đều phải tha cho thần...ít nhất, cũng không được lấy đầu thần.”

Khang Hy cười to: “Trẫm còn tưởng người muốn cái gì, chỉ vậy sao? Trẫm sùng ái người như vậy, sao có thể xảy ra chuyện này? Hay là...Người đã làm sai chuyện gì?”

Tứ gia vội vàng quỳ xuống đất, nói: “Hoàng Thượng minh giám, nô tài trước giờ luôn trung thành và tận tâm, làm chuyện gì cũng lấy Hoàng Thượng làm đầu, sao có thể...Chỉ là Hoàng Thượng hỏi nô tài muốn gì, nô tài...chỉ nghĩ được vậy.”

Khang Hy nói: “Người không cần giải thích, trăm chẳng lẽ không biết người là người thế nào? Đứng lên.” Nói xong liền túm Tứ gia dậy.

Tứ gia đứng lên, liếc mắt nhìn Khang Hy, cúi đầu nói: “Vậy Hoàng Thượng có hay không đồng ý với nô tài?”

Khang Hy nhìn Tứ gia, im lặng một lát, rồi cục cười nói: “Trăm sao lại không đồng ý. Người vì trăm lập công lớn, là người trăm tin cậy nhất cơ mà. Được rồi, khẩu dụ của trăm người phải nhớ cho kỹ: về sau Vi Tiểu Bảo làm sai chuyện gì, chỉ cần không nguy hại tới giang sơn xã tắc, trăm có thể tha thứ sẽ tha thứ, tuyệt đối không làm khó dễ, cũng không lấy đầu. Lời trăm khôn vàng thước ngọc, người tin rồi chứ?”

Tứ gia mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thần tuân mệnh!” Dứt lời, hắn liền cười to, nháy mắt với Khang Hy nói, “Hoàng Thượng, người đối với nô tài thật tốt.”

Khang Hy cũng cười, nói: “Tóm lại là người an tâm rồi chứ gì. Cứ trung thành với trăm là được, tuy nói rằng lời trăm nói ra sẽ không thu lại, nhưng người cũng phải nhớ rõ, ngàn vạn lần đừng làm chuyện có lỗi với trăm. Nếu nguy hại tới giang sơn xã tắc, trăm có súng ai người tới đâu cũng không tha được!”

Tứ gia gật đầu: “Nô tài hiểu được. Có cho nô tài ăn gan hùm mật gấu nô tài cũng không dám làm chuyện có lỗi với Hoàng Thượng. Xin Hoàng Thượng yên tâm.”

Khang Hy quay lại ngai vàng, chậm rãi ngồi xuống, nói: “Đúng rồi, người ngàn dặm xa xôi trở về, hẳn đã mệt muốn chết, có cần về phủ nghỉ ngơi không?”

Tứ gia nói: “Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm. Hoàng Thượng, thật ra ta còn một việc gặt Hoàng Thượng.”

Khang Hy ngẩng đầu, nụ cười chợt tắt: “Còn một chuyện? Rồi cục người có bao nhiêu chuyện giấu trăm hả, mau nói hết toàn bộ ra đi.”

Tứ gia ho khan một tiếng: “Chỉ còn một chuyện thôi. Chỉ là nói ra rồi, chỉ sợ Hoàng Thượng không vui nên nô tài không dám nói.”

Khang Hy nói: “Người nói mau!”

Tứ gia nói: “Chuyện này...ừm, bởi vì lúc ở Mạc Tư Khoa tình hình có chút hỗn loạn, cho nên đám phản loạn La Sát đã xông vào phòng công chúa...”

Khang Hy cả kinh, đứng bật dậy: “Người nói cái gì?”

Tứ gia đáp: “Có mấy binh lính La Sát xông vào phòng của công chúa...Hoàng Thượng đừng lo lắng, công chúa không sao.”

Khang Hy nhíu mày, cắn răng nói: “Tại sao Kiến Ninh không nói chuyện này với trăm? Đúng rồi, hẳn là nàng không muốn để trăm lo lắng. Tiểu Bảo, nói mau, rồi cục chuyện gì đã xảy ra.”

Tứ gia nói: “Đám La Sát đó thật đáng chết, bọn chúng thấy công chúa, liền kêu to mỹ nhân...Khụ, đám cầm thú đó định làm nhục công chúa.”

Khang Hy biến sắc, nói: “Khốn nạn, đám La Sát quỷ đáng chết vạn lần!” Nói xong, hắn nắm rất mạnh xuống bàn.

Tứ gia nói: “Cũng may là nô tài có đề phòng trước, nghe nói phản binh xông vào phòng công chúa thì lập tức chạy tới. Thấy công chúa gặp nạn, nô tài liền xông thẳng vào phòng...”

Khang Hy nói: “Tiểu Bảo, người một mình đơn thương độc mã, sao đánh lại được cả đám La Sát kia?”

Tứ gia nói: “Không phải Hoàng Thượng đã dạy võ công cho nô tài sao? Đám quỷ La Sát đó, tuy rằng cao to nhưng không biết chút quyền cước nào, bị nô tài dùng phương pháp đấu vật của người Mãn đánh cho khóc kêu cha gọi mẹ. Hoàng Thượng, bọn La Sát chẳng qua chỉ cậy có súng kíp, nếu không có vật đó trong

tay thì chúng là một lũ vô dụng mà thôi. Cuối cùng ta còn bảo công chúa Tô Phi Á kéo bọn chúng ra ngoài bắn chết!”

Khang Hy nghe đến đó, vỗ bàn mừng rỡ nói: “Giết rất tốt! Quả nhiên đáng chết, dám có ý đồ xấu với Kiến Ninh! Nếu như ở Đại Thanh, trăm nhất định sẽ ngũ mã phanh thây, lăng trì xử tử bọn chúng cho hả giận!”

Tứ gia nói: “Đương nhiên là phải vậy...Chỉ là, cũng là bởi chuyện này, cho nên nô tài đã sai lầm rồi.”

Khang Hy ngẩn ra, hỏi: “Người sai cái gì?”

Tứ gia nói: “Bởi vì lúc ấy công chúa chuẩn bị đi ngủ, cho nên quần áo mỏng manh, lại bị đám La Sát giết đứt mấy chỗ, không khỏi để lộ chút ít da thịt. Công chúa phần uất quá mức, định nhảy lầu tự tử để bảo toàn trong sạch, nô tài thấy thế thì sợ quá, vội vàng ôm công chúa lại...” Nói tới đây, hần liền quỳ rạp xuống đất, “Xin Hoàng Thượng thứ tội, nô tài thực sự chỉ là vì muốn cứu người thôi, không có mục đích gì khác, nhưng mà công chúa cứ nói như vậy đã ‘thân thiết’ với nô tài, khóc lóc không thôi, đôi khi hồi cung sẽ bẩm báo Hoàng Thượng...để Hoàng Thượng trừng trị nô tài. Nô tài nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên thú tội trước có khi sẽ được hưởng lượng khoan hồng.”

Khang Hy trợn mắt há mồm, nói: “Có chuyện này?”

Tứ gia tỏ ra sợ hãi vô cùng, lắp bắp nói: “Hoàng Thượng, kỳ thực khi này nô tài xin lời cam đoan của Hoàng Thượng, một phần cũng là vì chuyện này.”

Khang Hy nói: “Kiến Ninh chưa nói gì với trăm.”

Tứ gia nghĩ nghĩ một lát, ngập ngừng nói: “Cái này...có lẽ là bởi công chúa nhìn thấy Hoàng Thượng thì vô cùng cao hứng, đã quên khuấy mất chuyện kia...hoặc là công chúa da mặt mỏng, ngưỡng ngừng không dám mở lời...”

Khang Hy hoài nghi nhìn Tứ gia: “...Hừ, người nghĩ trăm tin sao? Kiến Ninh vừa rồi còn nói không ít điều tốt về người đâu! Cho nên có lẽ nàng cũng chỉ là dọa người một chút thôi. Người...Người trước đứng lên cho trăm đi!”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, người sẽ không phạt nô tài chứ?”

Khang Hy nói: “Chuyện này...quá mức phức tạp, hơn nữa khi đó người cũng không có lựa chọn khác, nếu người không ra tay, Kiến Ninh nhất định sẽ...Aizz, trăm sao có thể trách người. Trừ phi là người cố ý làm vậy, hừ, nếu là cố ý...”

Tứ gia nói: “Nô tài thực sự không phải là cố ý, thật sự là vô tình mà. Nô tài chỉ là không thể trở mặt nhìn công chúa nhảy lầu nên mới...”

Khang Hy nói: “Mụ nội người, định nói là mình xả thân vì nghĩa lớn sao! Được rồi, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi, huống chi ở Đại Thanh không có người nào biết, người không nói ta không nói sẽ không sao.”

Tứ gia vẫn tỏ ra lo lắng không yên, nói: “Hoàng Thượng, người thực sự không trách nô tài thật chứ?”

Khang Hy lừ mắt một cái: “Trăm không trách người. Ngược lại người lập được công lớn, chỉ là công này không thể ban bố khắp nơi mà chỉ có thể giữ trong lòng.”

Tứ gia gật đầu, nói: “Nô tài tuân mệnh!” Dứt lời, hần liền cúi đầu xuống, không rõ đang nghĩ gì.

Ngày hôm sau, Khang Hy triệu kiến sứ giả của nước La Sát, lại cố ý ở trước mặt sứ giả bày ra đại pháo của Đại Thanh. Buổi hòa ước này Kiến Ninh vì vẫn còn mệt nên không có mặt, chỉ có Khang Hy và Tứ gia tiếp đãi sứ thần. Sứ thần nhìn thấy đại pháo bày trong triều, vô cùng khiếp sợ, vốn ban đầu có chút coi thường Hoàng đế Trung Hoa thì bây giờ vô cùng kính cẩn.

Hàn huyền với sứ thần La Sát vài câu, sau đó Khang Hy liền chạy tới Khôn Ninh cung tìm Kiến Ninh. Nào ngờ không thấy người đâu, hỏi đám cung nữ mới biết Kiến Ninh vừa rồi đã chạy về hướng Từ Ninh cung.

Khang Hy nghe xong, liền khởi giá đến Từ Ninh cung.

Vừa tới Từ Ninh cung, đã thấy đám cung nữ thân cận của Kiến Ninh đứng bên ngoài. Bọn chúng thấy Khang Hy thì vội vàng định hành lễ nhưng nhìn Khang Hy khoát tay thì hiểu ý, im lặng không lên tiếng. Khang Hy nói với đám thị vệ tùy thân: “Đứng chờ bên ngoài” sau đó cất bước vào trong.

Bên trong lặng ngắt như tờ. Từ sau khi Thái hậu qua đời, những cung nữ thái giám phục vụ trong Từ Ninh cung đều bị chuyển tới nơi khác, chỉ để lại vài người làm nhiệm vụ quét dọn. Mà lúc này trong phòng không có bóng người, có lẽ là bởi Kiến Ninh đã cho bọn họ lui xuống.

Khang Hy kêu: “Kiến Ninh?”

Không nghe thấy tiếng trả lời, Khang Hy lại đi tiếp vào trong. Đi đến tẩm cung, đã thấy bóng dáng quen thuộc đứng đằng trước.

Kiến Ninh lặng lẽ đứng chôn chân một chỗ, mắt nhìn đi xa xăm.

Khang Hy sợ nàng tâm tình không vui, liền tiến lên vài bước: “Kiến Ninh, người sao vậy?”

Kiến Ninh bấy giờ mới nghe thấy tiếng gọi, liền quay đầu lại.

Khang Hy cả kinh, nhìn nàng đôi mắt đầm lệ, khuôn mặt đầm đìa nước mắt: “Kiến Ninh, sao người... lại khóc đến mức này?”

Kiến Ninh thấy hần ôn nhu hỏi, có chút xấu hổ, vội đưa tay lên định lau nước mắt nhưng lại bị Khang Hy túm tay lại, sau đó hần tự mình lấy khăn tay ra lau nước mắt cho nàng.

Kiến Ninh không dám ngẩng đầu, ảm đạm nói: “Hoàng đế ca ca, đừng lo lắng, ta chỉ là... có chút, có chút... nhớ mẫu hậu.” Nói tới đây, nước mắt nàng lại không ngừng rơi xuống.

Con người không phải cỏ cây, há có thể vô tình, huống chi người kia đối với mình vô cùng tốt... Kiến Ninh từ khi xuyên qua tới nay, thân phận như lá bèo trôi, tuy bề ngoài thay đổi được rất nhiều chuyện, nhưng thực tế nàng lại không quyết định được cái gì... Người khác nhìn vào chỉ thấy nàng rong chơi vui vẻ, nhưng thực ra trong lòng Kiến Ninh luôn mang máng một nỗi buồn cô độc, chỉ có khi được “mẹ ruột” quan tâm, “Hoàng đế ca ca” chăm sóc mới vơi bớt quạnh quẽ.

Hiện giờ, người “thân” thứ nhất đã đi xa, Kiến Ninh nhìn vật nhớ người, hồi tưởng lại thái hậu đối với nàng tốt biết nhường nào. Tuy rằng trong nguyên tác Mao Đông Châu là nhân vật phản diện, nhưng bà chưa từng bạc đãi nàng, ngược lại vô cùng quan tâm cưng chiều.

Khang Hy nhẹ nhàng vỗ vai Kiến Ninh, nói: “Không sao, trầm hiểu, trầm hiểu mà.” Hần thở dài một hơi, nói tiếp, “Trầm về sau sẽ tốt với người gấp bội.”

Kiến Ninh vô cùng cảm động, rốt cục nhịn không được, òa khóc nức nở: “Hoàng đế ca ca, ta chỉ còn mỗi người mà thôi.”

Khang Hy đau lòng: “Người vĩnh viễn là muội muội trầm yêu thương nhất.”

Kiến Ninh nói: “Thật ra ta... ta...” Nàng ngẩng đầu nhìn Khang Hy, để Khang Hy ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt, nghe hần hỏi: “Thật ra cái gì?”

Kiến Ninh nhìn hần một lát, nói: “Không có gì... Ta chỉ là tự dưng buồn quá.”

Khang Hy mỉm cười, nói: “Người vẫn ghi hận việc trầm định đưa người tới Vân Nam sao?”

Kiến Ninh rụt rụt cổ: “Người nói người cũng không định làm thế, ta tin người.”

Khang Hy gật đầu, nói: “Trầm lúc ấy tuy nảy ra ý này, nhưng trong lòng lại không nỡ, nói ra chẳng qua chỉ là muốn thử Vi Tiểu Bảo.”

Kiến Ninh lúc này mới hỏi: “Hoàng đế ca ca, vì sao người phải thử hần?”

Khang Hy nhướn mày, nghĩ một lát liền nói: “Trầm... Trầm nghi ngờ Tiểu Bảo... đối với người...”

Kiến Ninh trong lòng căng thẳng, mắt không chớp nhìn Khang Hy. Nhưng Khang Hy lại chỉ cười, nói: “Được rồi, hiện giờ biết hai người các người không có gì thì trầm cũng an tâm.”

Kiến Ninh nuốt một ngụm nước miếng, thử hỏi: “Hoàng đế ca ca, người an tâm cái gì?”

Khang Hy nói: “Ừm...người nghĩ mà xem...Người là công chúa, Tiểu Bảo lại...hai người các người tiếp xúc nhiều, nếu thực sự xảy ra chuyện, chẳng phải làm ô nhục uy danh hoàng gia sao?”

Kiến Ninh húng hắng ho khan: “Này, ta có thể hỏi một chút được không...nếu ta và hần thực sự có chuyện...”

Khang Hy giật nảy mình, quắc mắt nhìn Kiến Ninh, khiến Kiến Ninh sợ tới mức vội giơ hai tay đầu hàng, nói: “Ta chỉ nói là nếu thôi, là nếu, là nếu...không phải là thật!”

Khang Hy lúc này mới dịu đi, chậm rãi nói: “Kiến Ninh, đừng có giả thiết lung tung.”

Kiến Ninh thề lưỡi, nói: “A, ta đã biết, Hoàng đế ca ca người cũng biết tính ta thích nói đùa mà...”

Khang Hy cười: “Nói đùa thì được.”

Khang Hy đưa Kiến Ninh trở về Khôn Ninh cung. Kiến Ninh tắm rửa thay quần áo xong, liền trèo lên giường nghỉ tạm một lát. Giờ phút này bên ngoài mưa tuyết rất lớn, nhưng trong phòng có ấm lò nên Kiến Ninh một chút cũng không thấy lạnh.

Nằm trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, mặc dù mệt muốn chết nhưng Kiến Ninh vẫn không tài nào ngủ được. Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Nàng đưa tay đặt lên trán, lẩm bẩm: “Thật nóng, chẳng lẽ ta bị cảm?”

Trong lúc đó, một chuyện khác lại xen vào đầu nàng. Kiến Ninh thì thầm: “Hình như Hoàng đế ca ca đề phòng hần...không thích ta và hần thân cận...Aizz...phải làm sao bây giờ?” Nghĩ một lát, Kiến Ninh lắc đầu, phiền não nói: “Quên đi, ta nghĩ nhiều làm gì. Hừ, trong lúc ta trái lo phải lo cho hần, không chừng hần...Nam nhân đều là bọn lãng nhăng...Hơn nữa hần đào hoa như vậy, nói không chừng giờ này đang vui vẻ với một em tóc vàng tóc bạc gì rồi cũng nên...Xì...” Nói tới cuối cùng, trên mặt Kiến Ninh lộ ra vẻ khinh bỉ.

Không ngờ vừa nói xong, liền nghe thấy một giọng mang theo ý cười, nói: “Lãng nhăng? Người đang nói ta sao?”

Kiến Ninh nghe thấy thanh âm này, kêu “A” một tiếng, vừa muốn đứng dậy thì đã có người rất nhanh bước tới, ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: “Đừng lên tiếng, ta đã rất vất vả mới tránh được tầm mắt của bọn cung nữ thái giám. Nếu người mà kêu lên, e là tướng công khó giữ được tính mạng.”

Kiến Ninh run rẩy một chút vì hơi lạnh trên người Tứ gia, khuôn mặt đỏ bừng bừng, hạ giọng nói: “Người là tướng công của ai? Cút đi...” Lời nói ra mặc dù mạnh mẽ dứt khoát, nhưng hai chữ “cút đi” bất giác lại mềm mại như có như không, khiến người nghe cảm thấy tình ý miên man, ngọt tới tận xương tủy.

80. Chương 80: Thẳng Thắn Thành Khẩn

Tuy rằng Tứ gia đã rất nhanh bịt mồm Kiến Ninh lại, nhưng tiếng “a” kia cũng đủ khiến bên ngoài nghe thấy động tĩnh.

Một lát sau, có cung nữ bước vào, đứng trước giường hành lễ nói: “Công chúa vừa rồi gọi gì nô tỳ ạ?”

Kiến Ninh còn chưa mở miệng thì Tứ gia đã thổi nhẹ một hơi lên vành tai nàng, cười nói: “Mau gọi người vào bắt giam ta đi...”

Kiến Ninh liếc hần một cái, nửa cười nửa không, tay hung hăng véo mạnh tay Tứ gia...Tứ gia bị nhéo đau, không khỏi nhíu mày, nhưng vẫn phải nín nhịn không kêu thành tiếng.

Kiến Ninh thấy vậy thì đắc ý, cao giọng nói: “Không có gì, ta chỉ là buồn bực nên la hét thôi. Các người ra ngoài đi.”

Bọn cung nữ thái giám nghe lệnh, đồng loạt lui xuống.

Người vừa đi khỏi, Tứ gia mới cười nói: “Người thật là ác, định mưu sát vi phu sao?”

Kiến Ninh nói: “Người còn dám nói hươu nói vượn nữa, ta lập tức sai người kéo người ra ngoài thiên!”

Tứ gia cười đều: “Người bỏ được nó sao?”

Kiến Ninh ngẩn ra một lát mới hiểu, mặt đỏ như son, nói: “Ta sao không bỏ được? Hừ, hôm nay Hoàng đế ca ca nói với ta, sẽ chọn một người thiên hạ vô song làm phò mã.” Nói xong, nàng liền nhìn chằm chằm sắc mặt Tứ gia.

Tứ gia không cười nổi nữa, nói: “Hoàng Thượng thật sự làm vậy?”

Kiến Ninh nói: “Ta chính tai nghe, sao có thể không đúng?”

Tứ gia nhìn nàng, hừ một tiếng, bá đạo nói: “Người phải gả cho ta, kẻ khác có nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Kiến Ninh nói: “Vớ vẩn! Ta nhớ rõ ta chưa từng bái thiên địa với người.”

Tứ gia kẻ sát tai nàng, cười cười: “Cái đấy không quan trọng...quan trọng là, người nhớ được ai động phòng hoa chúc với người là được rồi.”

Kiến Ninh mặt càng đỏ hơn, cố gắng nhướn mày nâng cao khí thế, nói: “Người càng ngày càng không đứng đắn. Ta cảnh cáo người, không được xằng bậy...mau mau đi ra, ta muốn ngủ rồi.”

Tứ gia nói: “Người thật sự định đi ngủ? Vậy kẻ nào vừa nãy cứ lặn qua lộn lại, miệng không ngừng lẩm bẩm hả?”

Kiến Ninh nói: “Á, người đến đây từ lúc nào vậy?”

Tứ gia cười dài nhìn nàng, nói: “Cái gì nên nghe đều nghe được.”

Kiến Ninh nghĩ nghĩ, nghiêm mặt nói: “Người thực sự nghe được?”

Tứ gia gật đầu.

Kiến Ninh do dự một chút, hỏi: “Như vậy, người tính làm thế nào đây?”

Tứ gia hỏi: “Cái gì làm thế nào?”

Kiến Ninh cả giận: “Ta...Nói với người thật là vô dụng! Cút đi!”

Tứ gia thấy nàng tức giận như vậy mới cười nói: “Sao nào, nói không đúng ý liền bảo ta cút? Ta chỉ là trêu người thôi, người nghĩ ta không hiểu thật sao? Đương nhiên ta hiểu rõ – người chỉ là lo lắng Hoàng Thượng không đồng ý cho ta lấy người.”

Kiến Ninh thấy hấn quả nhiên hiểu được, tim không ngừng đập loạn, xấu hổ không nói nên lời.

Tứ gia thừa dịp này ôm chặt lấy Kiến Ninh, nói: “Người yên tâm, không cần lo lắng...chỉ cần theo lời ta là được.”

Kiến Ninh lấy hết dũng khí, nói: “Người đã có kế sách rồi sao?”

Tứ gia nói: “Yên tâm, tóm lại sẽ không để nam nhân khác cướp người của ta.”

Kiến Ninh quay đầu đi, đỏ mặt nói: “Cái gì là người của người, ta đồng ý bán mình cho người hồi nào?”

Tứ gia không đáp, chỉ một mực ôm lấy nàng.

Trong màn, hô hấp có chút dồn dập. Tứ gia nhìn người trong lòng, khuôn mặt đỏ như quả bồ quân, xinh đẹp không bút nào tả xiết thì không khỏi nuốt nước miếng, khàn giọng nói: “Người mặc dù chưa từng bán cho ta, nhưng...hừ, nếu không là của ta...thì là của ai?”

Kiến Ninh nói: “Tương lai gả cho ai thì là của người đó...mặc kệ người.”

Tứ gia gằn giọng: “Không cho phép nói vậy, ta không thích.”

Kiến Ninh cãi bướng: “Vì sao không được, dù sao ta cũng chưa gả cho người.”

Tứ gia nói: “Vậy người cùng ai động phòng hoa chúc rồi? Nói ra ta nghe thử?”

Kiến Ninh quay đầu đi chỗ khác, nhắm mắt lại, nói: “Không nhớ nữa! Người nói xong chưa, xong rồi thì mau đi đi. Còn không đi ta sẽ gọi người tới đấy.”

Tứ gia hừ một tiếng, nói: “Người đúng là đồ vẹt chết còn mạnh miệng...xem ra ta cần nhắc người nhớ một số chuyện rồi.” Dứt lời, hần liền xiết chặt lấy Kiến Ninh, áp nàng nằm xuống.

Kiến Ninh cả kinh, vội vàng chân dẫm tay đá, nhưng lại bị Tứ gia dễ dàng đè lại. Aizz, võ công tốt hóa ra dùng để bắt nạt người!

Kiến Ninh la lên: “Đây là trong cung, người đừng có xằng bậy...còn, còn không mau dừng tay, ta...ta sẽ kêu lên...”

Tứ gia nói: “Vậy người kêu đi! Cầu còn không được...” Vừa nói, hần vừa dùng miệng dán chặt lên môi nàng, một chút cơ hội cho Kiến Ninh lên tiếng cũng không có.

Màn lay động, ban đầu còn nghe được tiếng trách mắng, dần dần hóa thành tiếng rên rỉ ưm ưm. Bên ngoài mưa tuyết vẫn như cũ không có dấu hiệu ngừng, mà sau màn, một mảnh xuân sắc kiều diễm, khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Ngày hôm sau, Kiến Ninh ngủ đến tận khi mặt trời lên tới đỉnh đầu mới lười biếng ngồi dậy. Nhìn những dấu vết để lại trên cơ thể, nàng hoảng sợ vội vàng túm quần áo che kín toàn thân, sau đó sai người chuẩn bị nước tắm.

Nước tắm vừa được đưa vào phòng, Kiến Ninh liền đuổi đám cung nữ ra, chính mình tự tay tắm rửa thay quần áo. Xong xuôi hết mọi việc, nàng ngồi thừ trên giường, nghĩ tới chuyện hoang đường đêm qua, mặt đỏ bừng xấu hổ, lại có chút hối hận thầm nghĩ: “Không ngờ hần...quả thực là gian trá đáng giận mà!”

Từ đó tới tận mấy hôm sau, Kiến Ninh đều ở lì trong tắm cung nghỉ ngơi dưỡng sức, mà Tứ gia cũng không tiến cung gặp nàng.

Kiến Ninh vốn có chút nhớ nhung, nhưng nghĩ tới đêm đó hần làm càn như vậy thì giận dữ, cố gắng tự thuyết phục bản thân quên tên khốn đó đi. Dù sao thổ lộ thì cũng thổ lộ rồi, làm thì cũng làm rồi, hơn nữa đêm đó hần đã nói mọi chuyện cứ để hần lo, nàng chỉ cần an tâm chờ ngày lên kiệu hoa là được. Chỉ là, Kiến Ninh vẫn có chút lo lắng không nói rõ được.

Tạm không nói tới Kiến Ninh ở trong cung “sống an nhàn sung sướng”.

Trời đổ mưa tuyết suốt ba ngày, đến lúc ngừng mưa thì Khang Hy liền cho truyền Tứ gia vào cung. Tứ gia phụng chỉ tiến cung, đi thẳng tới Dưỡng Tâm điện.

Đại thái giám Lương Cửu hầu hạ bên người Khang Hy thấy Tứ gia tới, liền tự động thay hần cởi áo choàng ra.

Tứ gia nói: “Đa tạ Lương công công.”

Lương Cửu đáp: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Người nào có mắt mà không biết “Vi Tiểu Bảo” chính là tâm phúc của Khang Hy, tiền đồ rộng mở chứ? Hơn nữa, vị Vi Tước gia này không kiêu căng ngạo mạn mà lại rất “gần gũi”, tuổi còn nhỏ đã có sự trầm ổn bình tĩnh khác thường.

Mà càng làm cho Lương Cửu cảm thấy ngoài ý muốn chính là khí thế tỏa ra từ trên người vị này. Vốn dĩ người ta nói “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời” nhưng đối với Vi Tước gia, sự biến hóa từ một tiểu thái giám lên một đại thần quả thực chỉ có thể dùng bốn chữ “khiến người kinh ngạc”.

Tứ gia mỉm cười, nói: “Hoàng Thượng đang ở bên trong sao?”

Lương Cửu khom người, nói: “Hoàng Thượng đang chờ Tước gia.”

Tứ gia gật gù đầu, nhìn Lương Cửu đẩy cửa ra rồi bước vào.

Tứ gia ngẩng đầu, nhìn thấy trong điện, Khang Hy đang ngồi ngay ngắn trước án, chăm chú viết một cái gì đó.

Tứ gia liền nhẹ nhàng lại gần, không nói câu nào, chờ Khang Hy dừng bút mới chấp tay hành lễ.

Khang Hy mỉm cười, đặt bút xuống, nói: “Đến đây từ lúc nào mà không lên tiếng?”

Tứ gia nói: “Nô tài cũng vừa tới thôi. Thấy Hoàng Thượng tập trung thì không dám quấy rầy.”

Khang Hy cười nói: “Từ khi nào lại khách sáo với trẫm như vậy?”

Tứ gia nói: “Đây không phải là khách sáo, mà là thấu hiểu Hoàng Thượng.”

Khang Hy nhú mày, liếc mắt nhìn Tứ gia, nói: “Tiểu Quế Tử, ngươi thực sự đã trưởng thành rồi, aizz.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, tại sao người đột nhiên thở dài?”

Khang Hy nói: “Không có gì, trẫm chỉ là đột nhiên nhớ tới, cũng là ngày này trước đây...”

Tứ gia trầm mặc, mà Khang Hy cũng im lặng một lát mới lên tiếng: “Đúng rồi, sao hôm qua ngươi không tiến cung?”

Tứ gia nói: “Bên trong phủ của nô tài có chút việc vặt cần giải quyết. Xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Khang Hy gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “Ừm, nói cũng đúng, hiện giờ ngươi đã có phủ riêng, tất nhiên phải bận rộn hơn lúc ở trong cung...Mà, ngươi cũng đến tuổi nên kết hôn rồi. Thế nào, đã ưng ý ai chưa, có muốn trẫm ban hôn không?” Nói tới đây, trong mắt Khang Hy lộ ra một chút ý cười.

Tứ gia nhìn Khang Hy rất nhanh, sau đó rũ mắt nhìn xuống đất, chậm rãi nói: “Trong lòng thần đích thực đã có người thương.”

Khang Hy cười nói: “Mụ nội ngươi, quả nhiên có bản lĩnh, chưa chi đã tìm được cô nương vừa ý rồi? Là tiểu thư nhà nào? Mặc kệ là nữ nhi thường dân hay con cái quan lại, chỉ cần ngươi thích trẫm liền đứng ra làm chủ cho.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng đồng ý làm chủ sao?”

Khang Hy nói: “Đương nhiên, ngươi là người trẫm thích nhất, cho nên hôn nhân của ngươi trẫm cũng muốn nó phải thật hoàn hảo. Cũng may là ngươi đã tìm được người, cũng miễn cho trẫm phải suy nghĩ.”

Tứ gia bỗng dưng quỳ xuống, nói: “Vậy xin Hoàng Thượng thứ cho vi thần to gan thì thần mới dám nói.”

Khang Hy nheo mắt, lại nói: “Trẫm thứ tội cho ngươi, cứ nói đi.”

Tứ gia nói: “Cầu Hoàng Thượng đem Kiến Ninh công chúa ban cho thần!”

Bàn tay Khang Hy đang đặt bên hông đột nhiên xiết chặt, hắn không nói một lời. Tứ gia vẫn quỳ như cũ, trong phút chốc, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở mỏng manh lại dồn dập.

Mãi lâu sau, Khang Hy mới mở miệng: “Người trong lòng ngươi, là Kiến Ninh?”

Tứ gia đầu không ngẩng lên, kiên định nói: “Đúng vậy!”

Khang Hy nói: “Ngươi từ lúc nào đã mơ tưởng Kiến Ninh?”

Tứ gia cau mày, nhìn ngọc lưu ly lát sàn lơ lửng phản chiếu bóng hoàng bào, nói: “Hoàng Thượng sao lại hỏi vậy?”

Khang Hy nói: “Làm càn! Trẫm hỏi ngươi mà ngươi dám hỏi lại trẫm sao?”

Tứ gia nói: “Thần hỏi Hoàng Thượng bởi thần biết, Hoàng Thượng đã sớm mang lòng ngờ vực vô căn cứ với thần – sợ là từ lúc nhắc tới chuyện đem công chúa đi hòa thân ở Vân Nam đã bắt đầu hoài nghi rồi.”

Một câu liền bóc trần mọi chuyện.

Khang Hy nhất thời kinh ngạc không biết nói gì, nhưng rất nhanh đã lấy lại được khí thế, quát: “Ý ngươi là, từ lúc đó ngươi đã bắt đầu...”

Tứ gia nhìn Khang Hy, nói: “Thần hiểu Hoàng Thượng, cho nên ngay từ đầu đã gạt người...Kỳ thực, từ lúc trên núi Ngũ Đài về, sau đó gặp nạn, sau nữa là chuyện nước La Sát, thần và công chúa...”

Lời còn chưa dứt, Khang Hy đã cả giận nói: “Đủ rồi, câm miệng!” Chỉ hận không thể một cước đá chết người này, hấn trừng mắt nhìn Tứ gia, nói: “Người, người làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà còn có kiêu ngạo thừa nhận sao. Kiến Ninh là công chúa, chuyện này nếu lan truyền ra ngoài...thì mặt mũi của hoàng tộc phải để vào đâu. Người, người muốn mất đầu sao?”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng. Hoàng Thượng hẳn còn nhớ rõ lúc thần từ La Sát về, người đã hứa với thần điều gì chứ?”

Khang Hy ngẫm lại, nhớ ra thì giận sôi lên: “Được! Thì ra người sớm đã tính kế đưa trẫm vào tròng, muốn trẫm tha chết cho người là vì rắp tâm nhor bản này đây! Người, người thật sự đáng chết vạn lần!”

Tứ gia nói: “Xin Hoàng Thượng bớt giận. Thần biết Hoàng Thượng xưa nay đối với thần vô cùng tốt. Thần cũng tự biết lỗi của mình, chỉ là, có một số việc thần cũng không thể tự quyết được – hôm nay thần nói ra lời này, là bởi không muốn tiếp tục giấu diếm nữa...lúc trước thần xin Hoàng Thượng khai ân tha mạng, chẳng qua chỉ là muốn biết sủng ái của người đối với thần, tuyệt đối không có ý tính kế gì.”

Khang Hy nói: “Người nói cho trẫm, Kiến Ninh...” Nghĩ tới đây, trong lòng hẳn có chút ảo não, hỏi, “Người...Những lời hôm nay người nói, Kiến Ninh cũng biết?”

Tứ gia nói: “Công chúa với thần ân trọng như núi. Thần không muốn phụ lòng công chúa, cũng không muốn lừa dối Hoàng Thượng.”

Khang Hy nói: “Ý người nói, Kiến Ninh là tự nguyện...”

Nghĩ vậy, đáy lòng Khang Hy như kết băng, nhớ tới những điều Kiến Ninh đã nói, lại nhìn Tứ gia đang quỳ: “Người còn muốn lừa trẫm nữa sao. Nói không gạt trẫm, e rằng điều người che giấu còn không ít đâu!”

Tứ gia nói: “Theo như lời Hoàng Thượng, chẳng lẽ muốn chỉ chuyện với Thiên Địa hội.”

Lời Tứ gia như sét đánh ngang tai, khiến Khang Hy ngẩn ra, lùi lại mấy bước. Nhưng hẳn rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn Tứ gia, nói: “Người, người...Nói cái gì?” Trong giọng nói của Khang Hy mang theo chút kinh ngạc, lại có chút tức giận, hai tròng mắt không ngừng nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tứ gia.

Tứ gia vẫn quỳ, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn Khang Hy rồi lại cúi đầu xuống, rành mạch nói: “Thần nói, Hoàng Thượng, người muốn chỉ việc của Thiên Địa Hội? Là chuyện thần gia nhập Thiên Địa hội, làm Hương chủ Thanh Mộc đường? Là vì như vậy nên mới không bao giờ tin tưởng thần, luôn cảm thấy thần nói lời nào cũng là giả dối, đúng không?”

Khang Hy liếc mắt ra ngoài cửa điện Dưỡng Tâm, thấy cửa sau khi Tứ gia vào vẫn đóng chặt như cũ thì an tâm hơn, nói: “Vi Tiểu Bảo, người đây là chủ động nhận tội sao? To gan, người không sợ trẫm giết người sao?”

Tứ gia lắc đầu, vẻ mặt thành khẩn, lại mang theo một chút bất đắc dĩ, nói: “Chuyện này, thần cũng giống như công chúa, lừa dối Hoàng Thượng là việc vạn bất đắc dĩ mà thôi. Nói cũng chết mà không nói cũng chết, cho nên, có đôi khi nói ra...có lẽ còn được chết tử tế một chút.” Nói tới đây, bên môi lộ ra nụ cười khổ.

Ngoại trừ chuyện với Kiến Ninh và Thiên Địa hội, còn có chuyện Thần Long đảo. Nhưng tất cả những bí mật này đều có thể nói ra. Điều duy nhất đến tận chết cũng không thể nói, e là việc mình chính là Tứ hoàng tử của Khang Hy.

Khang Hy có chút khiếp sợ, nhưng thần là đế vương, hẳn lấy lại bình tĩnh cực nhanh, nói: “Người đừng có tỏ ra đáng thương, cho dù là có người bức ép người gia nhập Thiên Địa hội đi chăng nữa, người hoàn toàn có thể báo với trẫm, chẳng lẽ trẫm lại vì như vậy mà giết người sao? Người chỉ cần trung thành tận tâm phục vụ cho trẫm, trẫm nhất định sẽ không trách người, mà ngược lại ban thưởng thật hậu hĩnh.”

Tứ gia nói: “Chỉ có thể nói là trước đây thần không có mắt, vào Thiên Địa hội xong luôn nơm nớp lo sợ nếu để Hoàng Thượng biết thì chỉ có nước chết...đến lúc nghĩ thông suốt rồi thì hối hận cũng đã muộn.”

Khang Hy ánh mắt biến đổi, nói: “Không, bây giờ cũng không muộn.”

Tứ gia nhìn về phía Khang Hy, hỏi: “Ý Hoàng Thượng là?”

Khang Hy nói: “Nếu người đã thắng thần thừa nhận thân phận với trẫm thì trẫm cũng sẽ thắng thần với người. Ngay cả trong Thiên Địa hội cũng có người của trẫm, nhất cử nhất động của người trẫm đều nắm trong lòng bàn tay...Người muốn lừa trẫm cũng lừa không được! Còn nữa, trẫm cũng biết, hiện nay mấy thủ lĩnh của Thiên Địa hội như Trần Cận Nam, Huyền Trinh đạo trưởng đều đang ở trong phủ Bá tước của người, mưu đồ bất chính! Có phải hay không?”

Tứ gia lộ vẻ giật mình, lại gật gật đầu, nói: “Hoàng Thượng anh minh, mọi chuyện đều không thoát khỏi tầm mắt của người” thở dài một hơi, hần lại nói tiếp, “Thần biết mọi chuyện không thể gạt được Hoàng Thượng, cho nên vừa rồi mới quyết định thắng thần thừa nhận...nói ra rồi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.”

Khang Hy cười lạnh: “Khoan. Trẫm biết người có ý giúp phản tặc, cho nên trẫm đã đem đại pháo tới, bao vây toàn phủ Bá tước rồi.”

Tứ gia càng giật mình hơn, thất thanh: “Hoàng Thượng!”

Khang Hy nói: “Người nên cảm thấy may mắn là trẫm cho truyền người, nếu không...Người sẽ cùng đám phản tặc kia tan thành tro bụi...”

Tứ gia mắt đỏ ngầu: “Hoàng Thượng, đa tạ Hoàng Thượng khai ân...”

Khang Hy nhìn hần, quyết tâm phải ép Tứ gia lựa chọn, nói: “...Hiện giờ, trẫm ra lệnh cho người, Vì tổng thống lĩnh, tự mình dẫn binh tới phủ Bá tước, khai nổ đại pháo, tiêu diệt phản tặc, người có bằng lòng không?”

Tứ gia trầm mặc một lát, thở dài: “Thần cũng biết bắt cả hai tay không phải là kế lâu dài, cho nên mặc dù ở cùng đám phản tặc đó, cũng chỉ là mượn sức bọn họ làm việc cho Hoàng Thượng mà thôi. Trước nay thần tự thấy mình chưa làm gì giúp bọn họ đối phó Đại Thanh...Thần luôn trung thành với Đại Thanh và Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng muốn thử lòng thần, muốn xem thần đối với Hoàng Thượng...đối với Tiểu Huyền Tử...thì thần xin cam đoan, tuyệt đối không ăn ở hai lòng.” Nói tới cuối, gương mặt trở nên cực kì kiên định.

Khang Hy nghe xong lời của Tứ gia, có chút chấn động, nói: “Tiểu Bảo...” Thanh âm trở về ôn hòa như ngày thường.

Ai ngờ, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào. Có người hô to: “Người đâu, có thích khách!”

Khang Hy cả kinh, không khỏi lùi lại mấy bước, vẻ mặt không thể tin nhìn Tứ gia.

Mà Tứ gia thì nhảy dựng lên, vội vàng quay người đưa lưng về phía Khang Hy, giang hai tay chắn trước ngực Khang Hy, nói: “Hoàng Thượng không cần sợ! Có thần ở đây rồi!”

Khang Hy nhìn người thấp hơn mình nửa cái đầu giờ phút này anh dũng phi thường thì trong lòng rung động.

Ngay sau đó, cửa điện Dưỡng Tâm mở ra, hai bóng người mặc áo xám xông thẳng tới, thế tiến công mãnh liệt!

81. Chương 81: Vì Vua Chịu Hai Đao

Tứ gia chắn trước mặt Khang Hy, nhìn cửa bị đẩy tung ra, hai thích khách như làn gió bay vào phòng. Người tới một nam một nữ, tuổi đã qua độ trung niên, nam thì mạnh mẽ, nữ thì hung hãn, vừa vào đã kêu lên: “Cầu hoàng đế, nạp mạng đi!”

Mà người nữ sau khi nhìn rõ người đang đứng chắn trước mặt Khang Hy là ai thì nói: “Thì ra thằng nhãi này chính là tay sai của cầu Hoàng đế, ta đã nói ngay từ đầu mà! Hừ, hôm nay chúng ta sẽ thay trời hành đạo, tiễn người và cầu Hoàng đế cùng về Tây Thiên, thay Thiên Địa hội diệt trừ nội gián!”

Người nam cũng kêu lên: “Khốn kiếp, không ngờ người chính là kẻ phản bội. Uống công Trần Tổng đà chủ tín nhiệm người như vậy! Hôm nay ta nhất định phải thay Trần Tổng đà chủ thanh lý môn hộ!”

* Thanh lý môn hộ có thể nói ngắn gọn là xử lý đồ đệ đã phản bội sư môn hoặc làm những việc sai trái độc ác (từ này thường xuyên xuất hiện trong mấy chuyện chương Kim Dung đó).

Khang Hy nhìn Tứ gia, mà Tứ gia thì không mấy may biểu lộ chút cảm xúc nào, nói cũng lười nói. Giờ phút này, thị vệ canh phòng vọt vào, lại bị đôi nam nữ như trâu như hổ đánh bay ra.

Rốt cục là loại người nào mới có thể ra vào chốn cung cấm như chỗ không người thế này?

Nói tới lai lịch của hai người kia, thì phải nhắc tới Viên Thừa Chí mà Cửu Nạn nhớ mãi không quên. Một trong số họ là sư huynh của của vị họ Viên này, đúng là cặp vợ chồng đại danh鼎鼎 Thần quyền vô địch Quy Tân Thụ và Quy Nhị nương!

Khang Hy không ngờ thích khách tới lại lợi hại như thế, kinh hãi vô cùng. Mà Tứ gia thì một chút cũng không chần chừ, thò tay rút chủy thủ giấu dưới giày ra, quát to: “Các người muốn giết Hoàng Thượng, trước hết phải bước qua xác ta!”

Khang Hy nghe vậy, không khỏi cảm thấy an tâm hơn, trong mắt lộ ra một tia cảm động.

Quy Tân Thụ và Quy nhị nương một bên đối phó thị vệ, một bên liếc nhau, về mặt Nhị nương hiện lên nét tàn nhẫn: “Phu quân, tên cầu tặc kia thật đáng chết! Hắn đã nóng lòng muốn xuống âm phủ như vậy, phu phụ chúng ta tiễn hắn một đoạn thôi!”

Quy Tân Thụ quát: “Được! Dám lừa chúng ta, thật sự đáng phan thất trăm mảnh! Trước giết hắn, sau đó mới giết Hoàng đế!”

Khang Hy thấy hai vợ chồng kia bị thị vệ bao vây tầng tầng lớp lớp mà vẫn còn có thể bình tĩnh thương lượng giết ai trước thì kinh hãi kêu lên: “Tiểu Bảo!”

Tứ gia xoay đầu lại nhìn một cái, nói: “Hoàng Thượng đừng sợ! Vì thần có chết cũng sẽ bảo vệ Hoàng Thượng!” Từng câu từng chữ, vô cùng khí phách, khiến người ta không tự chủ mà tuyệt đối tin tưởng.

Khang Hy trong lòng ấm áp.

Đột nhiên Quy Tân Thụ hét lớn một tiếng, ra đòn Thần quyền vô địch. Một tên thị vệ không kịp tránh, bị hắn tóm được đánh nát đầu, ném thẳng về phía Khang Hy!

Khang Hy biến sắc, mà Tứ gia thì lập tức vươn hai tay ra trước, nỗ lực tóm lấy cái xác. Đợi tới lúc tên thị vệ kia rơi xuống đất, Tứ gia chỉ cảm thấy hai cổ tay như bị chặt đứt, đau đến chết lặng, không thể động đậy. Máu từ trên đầu tên thị vệ nhuộm ướt đầm nửa người hắn.

Quyền pháp của Quy Tân Thụ quả thực quá mức kinh khủng. Nếu như ngày hôm nay đứng ở đây là Vi Tiểu Bảo chân chính không hiểu võ công thì e rằng đã lỗ mãng giang tay ưỡn ngực đỡ cái xác, để rồi cuối cùng bị lực va đập khiến cho không chết cũng mất nửa cái mạng rồi!

Mà trong lúc nguy ngập ấy, Quy Nhị nương tung người lại gần, nói: “Tốt lắm! Kế tiếp chính là người – cầu Hoàng đế, chịu chết đi!”

Khang Hy kinh hãi cực kỳ, thấy Nhị nương như quỷ như ma xông tới, không chút nghĩ ngợi, lớn tiếng kêu lên: “Tiểu Bảo!”

Tứ gia phấn đấu quên mình cố gắng đẩy Khang Hy ra, đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc thì kịp thời đè lên người Khang Hy.

Khang Hy thấy Tứ gia đầm máu nhưng vẫn trung thành che ình, không màng sống chết thì đau lòng thâm nghĩ: “Trẫm không thể để hắn chết được!”

Tứ gia bị Nhị nương đánh một chưởng thẳng vào sống lưng, miệng lập tức hộc máu, phun đầy trước ngực Khang Hy.

Khang Hy hoảng muốn chết, kêu lên: “Tiểu Bảo!”

Bọn thị vệ anh dũng lao lên, cộng thêm thị vệ trong Tử Cấm Thành nhận được lệnh vừa chạy tới đây, đông như bầy kiến, cuộn cuộn dũng mãnh lao vào điện Dưỡng Tâm.

Quy Tân Thụ và Quy Nhị nương có mệnh đến cỡ nào cũng không thể chống lại nhiều người, dần dần bị thương mấy chỗ, rốt cục chết dưới đao.

Nhị nương trước lúc nhắm mắt nhìn về phía Tứ gia, cười khẩy, sau đó ngã lên người Quy Tân Thụ mới ngừng thở.

Khang Hy thấy thích khách đã chết, vội vàng dìu Tứ gia dậy, hỏi: “Tiểu Bảo, người sao rồi?”

Tứ gia đứt quãng nói: “Hoàng Thượng yên tâm, ta không sao...” Lời còn chưa dứt, một ngụm máu lại phun ra, mặt trắng bệch như tờ giấy, mềm nhũn ngã vào lòng Khang Hy.

Khang Hy chấn động, kêu lên: “Tiểu Bảo, Tiểu Bảo!”

Lại nghe người trong lòng há miệng muốn nói gì đó, Khang Hy vội vàng cúi đầu lắng tai nghe: “Ta thật sự...trung thành...với Tiểu Huyền Tử...”

Khang Hy ngẩn ngơ, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống: “Trẫm, trẫm biết...” Sau đó ngẩng đầu lên, gọi: “Người đâu, truyền thái y! Truyền Thái y!”

Kiến Ninh nghe nói Khang Hy bị tập kích, giật bắn mình, vội vàng vàng chạy tới Càn Thanh cung.

Trên đường đi, nàng thầm nghĩ: “Ta sao có thể quên bằng mất chuyện lớn như vậy. Thật là hồ đồ, để vợ chồng Quy Tân Thụ ám sát Khang Hy không thành, tất nhiên cái giá phải trả không nhỏ. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa tới cung Càn Thanh, đã thấy Khang Hy từ bên trong chạy ra, nhìn thấy nàng thì nói: “Kiến Ninh, người đã đến rồi.”

Nhìn sắc mặt Khang Hy ảm đạm, Kiến Ninh vội ôm lấy hắn, tay không ngừng kiểm tra xem hắn có bị thương chỗ nào không, miệng nói: “Hoàng đế ca ca, người không sao chứ? Ta nghe nói có thích khách...”

Khang Hy nói: “Trẫm không sao, ít nhiều nhờ có Tiểu Bảo...”

Nghe tới đây, Kiến Ninh bỗng nhiên cảm thấy có điềm xấu: “Tiểu Bảo...Hắn...Hắn làm sao? Hắn đâu? Sao ta không thấy?”

Khang Hy có chút khổ sở không dám nhìn thẳng Kiến Ninh, nói: “Hắn vì cứu trẫm đã chặn một chưởng của thích khách, bị thương không nhẹ, Ngự y nói...”

Kiến Ninh ngơ ngác: “Nói...nói gì?” Nàng không còn cảm thấy gì khác ngoài hoảng hốt, tim bỗng nhói đau.

Khang Hy nhỏ giọng nói: “Kiến Ninh, người đừng đau lòng...”

Kiến Ninh hai chân mềm nhũn, suýt ngã ra sau. Khang Hy cuống quýt đỡ lấy nàng. Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Tiểu Bảo rốt cục làm sao?”

Khang Hy nói: “Thái y nói hắn bị thương rất nặng...sợ, sợ không qua được...” Xưa nay Khang Hy nói năng khúc chiết rõ ràng, bình tĩnh thản nhiên, vậy mà giờ phút này thanh âm lại đứt quãng, nói không thành tiếng, nước mắt trào dâng.

Kiến Ninh mặt cắt không còn giọt máu, liều mạng lắc đầu: “Không, không, không phải như vậy! Người nói dối!” Nói xong, nàng đẩy mạnh Khang Hy ra, lao đảo chạy vào bên trong.

Khang Hy kêu lên: “Kiến Ninh!” Hắn giơ tay định giữ nàng lại, nhưng nàng bước quá nhanh, cuối cùng chỉ chụp được không khí lạnh lẽo.

Kiến Ninh vọt tới bên trong, thấy Tứ gia nằm trên long sàng, mặt trắng bệch không một chút máu, từ xa nhìn tới giống như một xác chết bất động.

Nàng không thể tin vào mắt mình, chỉ cảm thấy mọi chuyện như một giấc mộng, liền đưa tay gạt đám Thái y ra.

Phía sau, Khang Hy chậm rãi tiến vào, nhìn Kiến Ninh nước mắt nhạt nhòa thì ngừng bước.

Kiến Ninh ngơ ngác nhìn Tứ gia, lắp bắp: “Người là đồ chết tiệt! Sao lại nằm ở đây. Đây là long sàng của Hoàng đế đó, loại cầu nô tài như ngươi, ai cho ngươi nằm ở đây hả?!”

Khang Hy nghe nàng nói vậy, vốn kinh ngạc nhưng rất nhanh hiểu ra, trong lòng lại đau đớn.

Kiến Ninh cầm khăn tay lau nước mắt, nói tiếp: “Cầu nô tài, mau đứng dậy cho ta! Người muốn Hoàng đế ca ca lấy đầu ngươi sao?”

Tứ gia đương nhiên vẫn nằm không nhúc nhích. Kiến Ninh đẩy nhẹ hấn một cái, dịu giọng nói: “Nào, ngươi mau dậy đi, ngươi dậy rồi ta sẽ xin Hoàng đế ca ca, để người không lấy đầu ngươi. Là ta dọa ngươi thôi, ngươi mau mở mắt ra đi, ta đưa ngươi đi, đi thật xa để Hoàng đế ca ca không phạt ngươi được...”

Vừa nói, nàng vừa rơi nước mắt, từng giọt từng giọt chảy xuống gò má Tứ gia.

Kiến Ninh không ngừng nói: “Người đừng dọa ta nữa, lúc này không phải lúc đùa đâu, người đừng làm ta sợ mà, này...người đứng lên đi, nhìn ta một cái được không, ta hứa, ta sẽ xin Hoàng đế ca ca, để Hoàng đế ca ca gả ta cho ngươi...Khốn kiếp, cơ hội này qua rồi không có lại lần nữa đâu, ngươi tỉnh dậy đi!”

Khang Hy nghe tới đó, mím chặt môi không inh khóc thành tiếng.

Kiến Ninh dỗ ngon dỗ ngọt thế nào thì người trên giường vẫn không một chút phản ứng, khiến nàng không khỏi nổi giận, đá mạnh lên đầu giường, kêu to: “Vô liêm sỉ! Ta lời ngon tiếng ngọt dỗ dành ngươi mà ngươi không nghe sao! Đứng lên cho ta, đừng có giả chết trước mắt lão nương! Người dám chết, ta liền...ta liền...ngươi có biết ta sẽ thế nào không, ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi phải hối hận...Ta...Ta...”

Quát đến mệt, nàng gục đầu lên người Tứ gia, gờ nắm tay nho nhỏ dấm nhẹ lên người hấn, nói: “Đừng đối xử với ta như vậy...ngươi rõ ràng đã nói sẽ lấy ta, tại sao bây giờ lại như vậy? Đừng đối xử với ta như vậy mà...”

Khang Hy từ phía sau tiến lên, ôm Kiến Ninh vào lòng, nói: “Kiến Ninh...Đừng khóc nữa!”

Kiến Ninh ngơ ngác nhìn hấn, nói: “Hoàng đế ca ca...Người cứu hấn, người mau cứu hấn đi...”

Khang Hy nói: “Trẫm...Để trẫm bảo Thái y, có lẽ vẫn có thể cứu được.”

Kiến Ninh nói: “Hoàng đế ca ca, là hấn cứu mạng người mà...người nhất định phải cứu hấn, hấn là, hấn là...hấn...” nước mắt lại rơi, nàng rốt cục không nhịn nổi mà nói, “hấn là người thân của ngươi a!”

Khang Hy hiểu ý nàng nói theo cách khác, liền gật gật đầu, nói: “Trẫm hiểu được, trẫm hôm nay mới hiểu được...” Trong mắt hấn mờ nước, cố nhìn không tiếp tục rơi lệ, lại nói, “Trẫm nhất định sẽ tìm ra cách, sẽ không để Tiểu Bảo chết.”

Kiến Ninh khóc ròng nói: “Hoàng đế ca ca...”

Khang Hy nhẹ nhàng vỗ về bả vai của nàng, nói: “Đừng khóc, đừng khóc...Tiểu Bảo hấn trời sinh phúc lớn mạng lớn, tuyệt đối sẽ không sao.”

Vừa nói tới đó, lại nghe Thái y bên cạnh kêu lên: “Vi đại nhân tắt thở rồi!”

82. Chương 82: Bốn Bể Thần Phục

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nháy mắt đã ba năm sau. Bấy giờ đang độ vào xuân, tại nơi là cảng Thiên Tân bây giờ, hải âu bay thành đám rợp trời. Trên bờ biển, một đội quân chừng trăm người, ai nấy đều mặc áo giáp chỉnh tề, nghiêm nghị đứng thẳng. Đi đầu là một nam nhân tầm ba bốn mươi tuổi đang dõm mắt trông xa.

Người này nhìn một lát, sau đó phó tướng cũng kiễng chân lên, nhìn theo hướng đó mà không thấy gì, liền hỏi: “Đa Long đại nhân, người đang nhìn gì vậy?”

Thì ra người kia chính là Ngự tiền thị vệ Phó tổng quản Đa Long – bằng hữu thân thiết của Tứ gia, hiện giờ đã được thăng chức làm Tổng quản.

Đa Long nghe có người hỏi, liền nhú mày, lo lắng không yên nói: “Đợi ba ngày rồi mà vẫn không thấy người, nếu trở về nhất định sẽ bị Hoàng Thượng xử chết thôi. Cứ đứng đây mà chờ.”

Phó tướng thấy hắn không trả lời vào câu hỏi của mình, lại tò mò hỏi tiếp: “Rốt cục là chúng ta phải nghênh đón người nào vậy? Là bậc quyền quý nào mà có thể khiến Tổng quản đại nhân phải tự dẫn binh đi đón?”

Đa Long nói: “Là một người cực kỳ cao quý.” Vừa nói, gã vừa mỉm cười, cũng không chịu tiết lộ thêm điều gì khác. Phó tướng kia cũng là loại biết điều, thấy vậy thì không hỏi nữa.

Đa Long chờ lâu mệt quá, liền ngồi xuống một cái bàn nhỏ uống trà, sai thủ hạ quan sát thuyền bè trên biển. Khoảng một canh giờ sau, đột nhiên nghe phó tướng kêu lên: “Đại nhân, có có!”

Đa Long ném tách trà đi, đứng bật dậy, chạy tới đài quan sát, nhận lấy kính viễn vọng trong tay thủ hạ giao lên. Quả nhiên thấy phía xa xa trên mặt biển, một chiếc thuyền lớn đang từ từ tiến lại gần.

Đa Long thấy thế, vui mừng cười to, nói: “Đến rồi, đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi!” Hắn lại xoay kính viễn vọng một chút, lơ mơ nhìn thấy có vài người đứng trên mũi thuyền, chỉ là khoảng cách quá xa không nhìn được đó là ai.

Thuyền lớn dần dần vào sâu hơn, Đa Long liếc mắt nhìn thấy bóng dáng hiên ngang đứng đón gió, lớn tiếng kêu: “Mau lên, mau trở về bẩm báo Hoàng Thượng, người đã trở về!”

Bọn lính đã sớm có chuẩn bị, vừa nghe lệnh liền lập tức xoay người lên ngựa, hỏa tốc chạy về kinh thành.

Đa Long đứng trên bến, giương mắt nhìn thuyền cập bờ. Mũi thuyền vừa chạm mé nước, gã kim lòng không được muốn chạy ra, lại bị phó tướng giữ chặt.

Giờ phút này, một đứa nhỏ từ trong khoang chập chững bước ra. Đứa nhỏ đi còn chưa vững, nhưng ghé con mới sinh không sợ hổ, thấy nhiều binh lính mũ giáp chỉnh tề đứng trước mặt thì bật cười ha ha, chạy như bay về phía trước.

Đa Long thấy đứa nhỏ béo lùn mập mạp, bộ dạng vô cùng đáng yêu, lại tươi cười như vậy thì thích vô cùng, chẳng qua đang lúc “thi hành công vụ” không tiện hỏi chuyện, chỉ khen: “Đứa bé này thật thông minh khéo khỉnh!”. Sau đó, gã đi tới, bế đứa bé xuống thuyền.

Đứa nhỏ quay đầu nhìn Đa Long, mắt to chớp chớp, không chút sợ sệt. Mà binh lính đứng quanh thấy cảnh này thì há hốc mồm lấy làm kì lạ, lại ngại mặt mũi Đa Long nên không dám hỏi gì.

Lúc này, hai người đứng trên mũi thuyền chậm chậm bước xuống, một nam một nữ. Nam thì cao lớn tuấn tú, nữ thì xinh đẹp động lòng người, đúng là Tứ gia và Kiến Ninh!

Đa Long nhìn thấy hai người, mắt đỏ bừng lên, nói: “Nô tài thỉnh an công chúa!”

Kiến Ninh cười nói: “Đa Long đại nhân, không cần đa lễ!”

Đa Long lại nhìn Tứ gia, nói: “Vi đại nhân!”

Tứ gia mỉm cười ôn hòa, khẽ gật đầu. Đa Long nói: “Công chúa điện hạ cùng Vi đại nhân sao giờ mới quay về? Thần đã đứng đây chờ rất lâu rồi. Hai người vẫn khỏe chứ?”

Tứ gia nói: “Chúng ta rất khỏe, cảm tạ Đa ca!”

Đa Long thấy hấn thân thiết gọi mình là “Đa ca”, cảm động vô cùng. Gã đang định mở miệng nói thì đứa bé khi nãy vùng tay ra khỏi tay hấn, sau đó chạy tới bên Kiến Ninh, ôm chặt chân nàng.

Đa Long nhú mồm, sợ Kiến Ninh không vui, liền nói: “Đứa nhỏ, mau đi đi, chỗ này không phải là chỗ cho trẻ con chơi.”

Kiến Ninh che miệng cười, mà Tứ gia cũng cười, chỉ có riêng Đa Long không hiểu chuyện gì, thấy đứa nhỏ không buông công chúa ra, đang định bảo binh lính kéo bé đi, thì lại nghe bé nói: “Mụ mụ, người đầy râu kia là ai?”

Đa Long cả kinh, ngơ ngác nhìn đứa nhỏ: “Người gọi công chúa là gì?”

Đứa nhỏ khinh thường nhìn hấn, cao ngạo lặp lại: “Mụ mụ.”

Thanh âm bập bẹ lại khiến Đa Long trợn mắt há mồm: “Mụ mụ? Chẳng lẽ công chúa là...” Nói tới đây, gã nhìn Kiến Ninh.

Kiến Ninh cười nói: “Đa Long, đây là con ta.”

Tứ gia cũng nói: “Đa ca, con trai ta còn nhỏ, huynh đừng chấp nó.” Nói xong, Tứ gia lại nhìn đứa nhỏ, nói: “Đầu Hổ, đây là thúc thúc Đa Long của người, là uncle Đa Long.”

Đa Long nghệt mặt ra, vội vàng nói: “Vi đại nhân, người có con rồi? Chúc mừng chúc mừng!”

Dứt lời, gã hơi chần chừ một chút, hỏi: “Nhưng mà an khẩu (uncle) là cái gì?”

Kiến Ninh cười mỉm, mà Đầu Hổ thì kêu lên: “Uncle Đa Long.”

Tứ gia thấy hai mẹ con kia bắt nạt Đa Long không biết tiếng anh thì giải thích: “Ý chính là muốn gọi người Đa Long thúc thúc thôi.”

Đa Long hiểu ra, nói: “Vi đại nhân, người cũng biết nói tiếng nước ngoài sao? Thật giỏi, thật giỏi!”

Trong Tử Cẩm Thành, Khang Hy đứng ngồi không yên. Từ khi nhận được tin của Đa Long là hai người kia đã về, hấn không còn lòng dạ nào ngồi phê tấu chương, cứ chốc chốc lại xem mấy giờ rồi, chốc chốc lại sai Lương Cửu ra ngoài xem người đã về chưa.

Không biết bao nhiêu lâu sau, rốt cục Lương Cửu cũng quay về, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, vang dội nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng! Kiến Ninh công chúa và Vi đại nhân vừa vào cung! Họ đang tới Càn Thanh cung rồi!”

Khang Hy bỗng nhiên đứng dậy, vung vạt áo bước ra ngoài. Ra cửa, quẹo trái quẹo phải một hồi, quả nhiên nhìn thấy đằng trước, hai người kia đang đi về phía mình. Khang Hy nhất thời ngừng bước chân, chăm chăm nhìn. Trong nháy mắt, những kí ức năm xưa ùa về.

Một người từng một thời là thiếu niên hư hỏng, chỉ biết nịnh hót, vậy mà hôm nay tư thế oai hùng, bước đi vững chắc. Còn người kia, ngày xưa luôn kề cận mình, một điều “Hoàng đế ca ca”, hai điều “Hoàng đế ca ca”, khuôn mặt tuy không thay đổi, nhưng khí thế lại bớt đi một chút tùy hứng, mà thêm vào vài phần “hiền lương thực đức”.

Tứ gia và Kiến Ninh liếc nhìn nhau, đồng thời bước nhanh hơn. Kiến Ninh kêu to: “Hoàng đế ca ca!”

Nàng còn chưa kịp hành lễ, đã bị Khang Hy kéo tới bên người: “Lâu lắm không gặp, bỏ qua mấy lễ nghi phiền phức đó đi!”

Kiến Ninh ngẩng đầu nhìn hấn. Khang Hy ôm nàng vào lòng, thở dài: “Kiến Ninh!”

Kiến Ninh chui vào lòng Khang Hy, không hề để ý tới ánh mắt tức giận sau lưng, ngọt ngào nói: “Hoàng đế ca ca, Kiến Ninh thật sự rất nhớ người!”

Khang Hy nghe câu này, trong lòng vui mừng vô cùng, nhưng cũng hiểu Kiến Ninh là gái đã có chồng, vì vậy luyến tiếc buông nàng ra, lại nhìn Tứ gia. Mà lúc này Tứ gia cũng tiến lên, cúi đầu hành lễ nói: “Nô tài Vi Tiểu Bảo...”

Lời còn chưa dứt, Khang Hy đã vươn tay nắm lấy cổ tay hấn.

Tứ gia không quỳ được, liền ngẩng đầu nhìn Khang Hy.

Bốn mắt chạm nhau, Khang Hy mắng: “Ta bảo người đi sứ phương Tây, chứ có bảo người đem muối muối của ta đi lưu lạc suốt ba năm không hả? Mụ nội người, định làm phản phải không?” mắng xong, hắt lại điệu giọng nói, “nói đi là đi biệt, không thêm trở về nhìn trẫm một chút! Người đúng là...”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng...”

Khang Hy một tay kéo tay Tứ gia, tay kia đặt lên hông hắt. Tứ gia cũng đặt một tay lên hông Khang Hy, nhỏ giọng nói: “Thật ra Tiểu Quế Tử rất nhớ Tiểu Huyền Tử...nhớ không ít hơn công chúa đâu.”

Khang Hy nghe được lời muốn nghe, chút buồn bã còn sót lại cũng biến mất.

Tứ gia lùi ra phía sau, đứng cùng với Kiến Ninh. Mà Khang Hy đang định khoác vai kéo hai người vào trong điện Dưỡng Tâm nói chuyện, thì đột nhiên lại nghe được một thanh âm trẻ con có chút tức giận nói: “Hắt là ai vậy?”

Khang Hy ngạc nhiên nhìn xuống, liền thấy một cái đầu nho nhỏ thò ra giữa hai chân Tứ gia và Kiến Ninh, khuôn mặt trắng trẻo bụ bẫm vô cùng đáng yêu. Khang Hy tròn tròn mắt, tay chỉ thẳng vào đứa nhỏ, cả kinh nói: “Đây là...” Ánh mắt hoài nghi nhìn Tứ gia và Kiến Ninh.

Tứ gia liền cười, nói: “Đã quên nói với Hoàng Thượng, đây là con trai thần...”

Khang Hy vốn đang ngạc nhiên bỗng bật cười, nói: “Người...Các người...Thật to gan, ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh rồi!”

Kiến Ninh đứng một bên thấy Khang Hy thay đổi sắc mặt như vậy thì cảm thấy thú vị, nhin không được cười ha ha, mà Tứ gia thì cố nén cười, tỏ vẻ hối lỗi nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, đứa nhỏ này quá mức nghịch ngợm, không chịu đứng chờ mà chạy tới rồi...”

Kiến Ninh nghe vậy, liền hung hăng đá Tứ gia một cước. Tứ gia cười nhìn nàng, nháy mắt với Kiến Ninh rồi nói với Đầu Hồ: “Đầu Hồ, mau tham kiến Hoàng Thượng!”

Đầu Hồ bị cha đẩy ra, theo đúng quy củ chấp tay hành lễ. Đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm Khang Hy, rốt cục không nhin được mà kêu lên: “Hóa ra người chính là chức quan to nhất ở Tổ quốc của ta sao? Hoàng đế bệ hạ đại nhân, Đầu Hồ tham kiến Hoàng đế...” Nói tới đây, nó quay đầu nhìn Kiến Ninh, hai cánh tay nhỏ bé ôm đầu, đáng thương nói: “Mụ mụ, Hoàng đế bệ hạ cái gì nữa! Con quên mất rồi!”

Kiến Ninh còn chưa kịp trả lời thì Khang Hy đã bước lại gần, bế thốc Đầu Hồ lên, nói: “Tổ quốc? Người tên là Đầu Hồ sao? Được...Tên rất hay, Đầu Hồ, người phải gọi trẫm là bác.”

Đầu Hồ vỗ tay, vui mừng nói: “Đúng rồi, là bác, Hoàng đế bác bệ hạ đại nhân!”

Khang Hy nhin không được cười, liếc mắt nhìn Tứ gia, nói: “Người dạy hắt phải không? Đúng là dạy hư trẻ nhỏ mà, cái gì là Hoàng đế bác bệ hạ đại nhân chứ, linh ta linh tinh...”

Tứ gia nói: “Ta chỉ dạy nó nói tham kiến Hoàng đế bệ hạ thôi. Những cái khác đều là Kiến Ninh dạy...có lẽ nó sợ gọi thiếu, nên tự tổng hợp lại thành như vậy.”

Khang Hy ôm Đầu Hồ, nhìn trái nhìn phải một lát, liền nói: “Trẫm cũng không kém hai người đâu. Hoàng hậu sinh cho trẫm một hoàng tử, Huệ phi cũng sinh một Hoàng Tử, xem ra so với người trẫm còn giỏi hơn.” Nói xong hắt liền khoanh tay, đắc ý nhìn Tứ gia.

Tứ gia cười nói: “Điều này là đương nhiên rồi ạ, Hoàng Thượng chỗ nào cũng lợi hại hơn thần.”

Khang Hy cười mắng: “Ít nịnh nọt đi, trẫm chẳng qua chỉ đùa vậy thôi, chứ chẳng lẽ sinh con để cái cũng muốn so sao?”

Kiến Ninh thấy thế, liền lại gần ôm lấy Đầu Hồ. Khang Hy chăm chú nhìn nàng một lát, gật gật đầu, vỗ vai Tứ gia, nói: “Ba năm không gặp, trẫm trong lòng mong nhớ khôn nguôi...Cũng may các người bình an vô sự. Aizz, ba năm nay, trẫm lúc nào cũng nhớ tới ngày đó Tiểu Bảo gặp nạn...”

Kiến Ninh và Tứ gia liếc nhau. Tứ gia nói: “Hoàng Thượng, chuyện của quá khứ xin đừng giữ trong lòng. Huống hồ Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên phù hộ cho thần, sao thần có thể chết được? Diêm Vương có muốn mang ta đi cũng phải nể mặt Hoàng Thượng vài phần, ngoan ngoãn đem ta trả lại chốn dương gian.”

Khang Hy đang đau lòng nghĩ chuyện xưa lại bị Tứ gia chọc cho cười, nói: “Ngươi a...Cái gì cũng thay đổi, chỉ có bản lĩnh nịnh hót này là vẫn như xưa...thậm chí còn giỏi hơn xưa.”

Tứ gia nói: “Bình thường thần đâu có vậy, chẳng qua vừa nhìn thấy Hoàng Thượng, cái miệng này mới thao thao bất tuyệt, liên miên không dứt...”

Kiến Ninh bật cười, mà Tứ gia thì nói: “Câu này là Kiến Ninh dạy thần nói.”

Khang Hy lắc đầu, than thở: “Hai người các người...Aizz, coi như trời sinh một đôi.”

Hàn huyền một lát, sợ hai người mệt nên Khang Hy liền bảo về nghỉ trước, có chuyện gì thì chậm rãi nói sau.

Kiến Ninh vốn tưởng rằng sau khi lập hậu, tất nhiên hoàng hậu sẽ ở trong Khôn Ninh cung. Không ngờ Khôn Ninh cung không có ai ở, đám cung nữ thái giám vẫn là những người cũ ngày xưa từng phục vụ Kiến Ninh.

Đầu Hồ thấy Khôn Ninh cung rộng lớn, nơi nơi chốn chốn đều là hoa cỏ thì vui mừng chạy đi chơi.

Kiến Ninh kinh ngạc vô cùng. Tứ gia nói: “Hoàng Thượng đối với ngươi thật tốt vô cùng.”

Kiến Ninh cười: “Ngươi ghen tị sao, ai bảo đó không phải là anh trai ngươi.”

Tứ gia nói: “Hoàng Thượng đối tốt với ngươi cũng giống như là đối tốt với ta, ta việc gì phải ghen tị với chính mình?”

Kiến Ninh “xì” một tiếng, nói: “Đừng có tự đa tình.” Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nàng liền giơ tay lên đánh yêu Tứ gia, nói: “Lời Hoàng Thượng vừa nói, ngươi nghe rõ chưa? Đồ chết tiệt, năm đó dọa ta sợ quá trời!”

Tứ gia nắm tay nàng, nói: “Được rồi, chuyện đã qua lâu như vậy, sao lần nào nhắc tới nàng cũng muốn đánh ta chứ...vẫn còn chưa hết giận sao?”

Kiến Ninh cả giận nói: “Vĩnh viễn không hết, vừa nhắc tới đã tức chết rồi!”

Tứ gia cúi đầu, nhẹ nhàng hôn bàn tay bé nhỏ của Kiến Ninh, nói: “Được rồi...ta không phải vẫn không có mệnh hệ gì sao? Mọi chuyện ta đều tính toán chu đáo, chỉ là không ngờ nàng lại thương tâm như vậy...Aizz...”

Kiến Ninh nghĩ tới tình hình lúc đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Ngươi còn nói, hận ngươi chết đi được!”

Tứ gia nói: “Ta nói ta sẽ lấy nàng, ta đương nhiên không nuốt lời. Nương tử, ngươi cũng nên tin tưởng phu quân một chút mới phải.”

Kiến Ninh hồi tưởng chuyện cũ, nhin không được rơi lệ, nói: “Lúc ấy suýt nữa hù chết ta, tin tưởng cái đầu nhà ngươi.”

Tứ gia nói: “Được rồi, là ta không đúng, ta xin lỗi nàng lần nữa, được không? Nàng muốn phạt ta thế nào cũng được...”

Đúng lúc này, Đầu Hồ không hiểu từ đâu chạy tới, thấy thế liền vỗ tay, nói: “Vui rồi, cha lại mắc lỗi, lại làm ngựa cho nương cười.”

Kiến Ninh đỏ bừng mặt, vội vàng quát con im miệng. Tứ gia nói: “Đầu Hồ ngoan, con đi ra ngoài tìm các cung nữ tỷ tỷ chơi đi.”

Đầu Hồ thè lưỡi, sau đó chạy ra ngoài. Tứ gia ngoảnh đầu nhìn Kiến Ninh, nói: “Đứa nhỏ chê cười ta rồi kìa...Nàng nể mặt đứa nhỏ, đừng tức giận nữa...”

Năm đó, Tứ gia biết Khang Hy nghi ngờ bản thân, vì vậy liền dựng nên kế hiểm kia. Đối với vợ chồng Quy Tân Thụ, Tứ gia sớm đã nhìn thấu đó là hai kẻ hữu dũng vô mưu. Lúc trước họ bị Ngô Tam Quế lừa bịp,

thiếu chút nữa đã ra tay sát hại Ngô Lục Kỳ, may có Kiến Ninh nhắc nhở nên mới ngăn được thảm kịch, mà cũng vì thế Ngô Lục Kỳ mới chịu nghe lệnh Tứ gia, dốc sức ngăn cản Ngô Tam Quế.

Sau đó vợ chồng Quy Tân Thụ vào kinh, muốn ám sát Hoàng đế, liền ép Tứ gia trợ giúp. Tứ gia không muốn Khang Hy xảy ra chuyện, nghĩ tới nghĩ lui, liền không chế đứa con ngốc Quy Chung của hai vợ chồng này, ép họ theo kế hoạch của mình.

Vợ chồng họ Quy yêu con như mạng, mới đầu còn cao giọng đòi chém đòi giết nếu Tứ gia không thả người, nhưng sau khi thấy đứa con bị dùng hình thì liền ngoan ngoãn nghe lời. Bọn họ hỏi Tứ gia muốn họ làm gì, không ngờ Tứ gia lại nói: “Các người muốn ám sát Hoàng Thượng, ta cho các người một cơ hội...Chẳng qua...” Hắn ghé lại gần hai người, nói nhỏ mấy câu.

Vợ chồng họ Quy nghi ngờ không thôi, nhưng thấy đứa con trong tay hắn, không dám không nghe theo, liền cùng Tứ gia diễn một vở kịch rất hay trước mặt Khang Hy.

Tứ gia đơn giản yêu cầu bọn họ thi triển võ công ám sát Khang Hy, hắn sẽ đứng giữa chặn lại. Hai người họ có nhiệm vụ làm thế nào mà khiến hắn nhìn như bị trọng thương sắp chết, nhưng lại không chết.

Hai vợ chồng họ Quy từng hỏi hắn tại sao phải mạo hiểm như vậy thì Tứ gia nói: “Các người muốn ám sát Hoàng đế, ta cũng muốn, nhưng ta muốn đích thân ra tay. Chỉ là hiện giờ Hoàng đế mang lòng nghi ngờ rất nặng với ta, cho nên ta cần phải lấy lại sự tín nhiệm của hắn, như vậy trong tương lai mới có thể thần không biết quỷ không hay, một đao cho hắn về châu âm phủ...Ta biết hai người các người không đủ sức giết Hoàng đế, cho nên ta muốn các người phối hợp.”

Tứ gia hứa với bọn họ, chỉ cần hắn không chết, nhất định sẽ tha mạng cho Quy Chung. Nhưng nếu hắn chết, đảm bảo đứa con ngốc nghếch của vợ chồng họ Quy sẽ khổ không nói nổi. Nghĩ tới đứa con, lại nghĩ tới Tứ gia cũng cùng mục đích với mình, hai vợ chồng liền gật đầu đồng ý.

Một chương kia của Nhị nương, đánh cho Tứ gia học máu, nhưng lại không tổn thương đến kinh mạch, chỉ khiến Tứ gia ngất đi. Ngày hôm sau Tứ gia tỉnh lại, biết được Kiến Ninh quá đau thương nên đã hôn mê một lát thì vô cùng hối hận. Mà sau chuyện này, Khang Hy liền đồng ý tổ chức hôn sự cho hai người bọn họ. Còn chuyện tới phương Tây, hoàn toàn là theo đề xuất của Kiến Ninh.

Kiến Ninh bởi vì biết trăm năm sau, nhà Thanh bế quan tỏa cảng, triều đình lụi bại, bị tám nước liên minh xâm xé thì thầm nghĩ: “Hiện giờ cơ hội tốt mở ra trước mắt, có thể học tập được chút nào của phương Tây thì tốt một phần.”

Kiến Ninh chưa từng kể chuyện tương lai cho Tứ gia, chỉ nói bóng nói gió, nhưng Tứ gia là người kiến thức phi phàm, lại thấy Kiến Ninh nhiều lần “biết trước” tương lai, liền nghe theo nài, đi tìm Thang Nhược Vọng, Nam Hoài Nhân bàn bạc. Hắn chăm chỉ học tập kiến thức của phương Tây, lại xin Khang Hy cho phép nước ngoài đặt sứ quán tại Trung Nguyên, thúc đẩy giao thương hàng hải giữa các nước, thậm chí còn bắt đầu cho xây dựng những nơi luyện võ để đầu quân cho triều đình – chính là hình thức của trường quân đội trong thời hiện đại.

Khang Hy mới đầu cảm thấy ý kiến này rất mới mẻ, suy nghĩ ba ngày thì đồng ý. Tuy mới chỉ được phép làm thử nghiệm trong diện hẹp, nhưng đối với Kiến Ninh mà nói, đó là một bước đi rất lớn.

Kiến Ninh biết, nếu thi hành rộng khắp, Khang Hy sẽ cảm thấy ngôi vị hoàng đế của mình bị đe dọa bởi văn hóa phương Tây du nhập vào. Nhưng hiện giờ được như vậy, cũng đảm bảo cho dân chúng có thêm kiến thức, không giống như ếch ngồi đáy giếng, bảo thủ không chịu đổi mới, tương lai cũng không nhanh chóng xuống dốc đến mức lãnh thổ bị chia năm xẻ bảy.

Nửa năm sau đó, Khang Hy liền tước phái thuyền “rời bến cảng” đi tới thăm thú các nước phương Tây. Kiến Ninh không muốn cả ngày ở trong cung, nóng lòng muốn đi. Tứ gia hiểu lòng nài, liền chủ động thuyết phục Khang Hy, xin được đi sứ, lại lên lút mang theo Kiến Ninh...

Ba năm đó, Kiến Ninh cùng Tứ gia đi khắp Mỹ, Anh, Nga, Pháp, Đức tiến hành ngoại giao. Tiếng anh của Kiến Ninh vô cùng tốt, xuất thân lại cao quý, hơn nữa vẻ ngoài xinh đẹp, khiến cho đám quý phương Tây vô cùng yêu thích, xưng tụng là “mỹ nhân phương Đông”. Thủ lĩnh các nước đều lấy việc kết bạn với hai người làm vinh dự, không ngừng ban phong tước vị cho Kiến Ninh và Tứ gia.

Lần này bọn họ về nước, là vì muốn mừng sinh nhật Khang Hy. Để chuẩn bị cho chuyện này, thời điểm họ ở phương Tây, đã gửi thiệp mời tới tất cả các nước họ đặt chân tới. Vì vậy, thuyền của Kiến Ninh và Tứ gia cập bờ không lâu thì thuyền của sứ thần các nước Mĩ, Anh, Nhật, Pháp, Đức, Nga, Ý cũng tới.

Mà Khang Hy sớm nhận được thư báo, liền tuyên triệu sứ thần vào cung, mặt ngoài là vì tổ chức sinh nhật, nhưng ngầm ngụ ý muốn khoe khoang đại pháo, ra oai với thiên hạ.

Chờ đám sứ thần tới đông đủ, Khang Hy liền ời bọn họ đi thăm thú thao trường luyện tập của binh lính Mãn Thanh. Sứ thần các nước nhìn thấy quân đội tinh nhuệ, trang bị súng kíp đầy đủ thì trợn mắt há mồm, trong lòng run sợ, âm thầm từ bỏ ước mơ mở rộng lãnh thổ quốc gia về phía Trung Nguyên.

Kiến Ninh ngồi bên cạnh Khang Hy, mắt thấy tương lai tương sáng thì mỉm cười. Mà Tứ gia ngồi bên cạnh nàng thì cảm tạy Kiến Ninh, nói: “Yên tâm rồi chứ?”

Kiến Ninh nói: “Cũng không hoàn toàn yên tâm, dù sao tương lai...”

Tứ gia nói: “Đã cố hết sức, không oán không hận.”

Kiến Ninh mỉm cười, nói: “Phải!”

Hai người quay đầu lại, đã thấy Khang Hy bước lên đài cao, thẳng lưng ngồi xuống, ngạo nghễ nhìn xuống chúng sinh.

Sứ thần Anh quốc tiến lên trước, tay bưng chén rượu, quỳ xuống đất chúc tụng. Sau đó sứ thần các nước khác lần lượt theo sau, tuy nói tiếng Hán không rõ nhưng cũng khiến Khang Hy mừng rỡ.

Sau khi tổ chức duyệt binh thì khai tiệc.

Lúc này, Kiến Ninh tiến lên, nói: “Kiến Ninh có một lễ vật muốn tặng cho Hoàng đế ca ca.”

Khang Hy cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, nói: “Kiến Ninh?”

Kiến Ninh mỉm cười, nói: “Chỉ là trò trẻ con thôi, Hoàng đế ca ca xin đừng cười.”

Khang Hy ánh mắt ôn hòa, nói: “Mọi chuyện người làm đều ngoài dự đoán của trẫm. Mặc kệ là cái gì, trẫm nhất định sẽ rất thích.”

Kiến Ninh cười: “Tạ ơn Hoàng đế ca ca đã tín nhiệm Kiến Ninh đến vậy!”

Dứt lời, nàng liền giơ tay lên, vỗ nhẹ một cái. Sau đó, không biết từ đâu, hơn trăm nhạc công chậm rãi bước ra, rồi tự sắp xếp, có người vẫn đứng, có người lại ngồi xuống.

Mọi người không hiểu gì, ngơ ngác nhìn đám nhạc công lên dây, sau đó dạo nhạc lên, âm thanh vô cùng hùng hồn.

Khang Hy nhướn mày, nghe trăm người cùng hát: “Dọc theo hình dáng non sông nhấp nhô hiền hoà, ngựa dọc Trung Nguyên, xuôi xuống vùng phía bắc và Giang Nam, đối mặt với gió tuyết bão bùng, bầu bạn cùng đao kiếm, càng thêm quý trọng những năm tháng huy hoàng mà ông trời ban tặng, làm người phải can đảm, làm người sao lại phải sợ khó khăn nguy hiểm, lòng hăng hái nhiệt huyết mãi theo cùng năm tháng, làm người có cay đắng có ngọt ngào, thiện và ác phân rõ ranh giới hai bên, tất cả đều vì giấc mơ mai sau, nhìn gót sắt hùng dũng bước đi khắp cả non sông vạn lý, nắm vững sự xoay chuyển của càn khôn trước mọi sóng gió, máu chím ngập trong nhân gian, cuộc sống thái bình tươi đẹp, phù hộ cho bậc đế vương sống thêm năm trăm năm nữa”.

* Cãi biên từ bài hát “Mượn trời xanh thêm 500 năm”. Link nghe: mp3.zing/ bai-hat/ muon-troi-xanh-them-500-nam-Phan-Thien-Thien/IW9O7IZ7.html

Âm thanh hùng hồn vang dội bốn phía, dư âm vang mãi không tan.

Ca khúc này vốn là ca khúc mở đầu của phim truyền hình “Khang Hy đại đế” được Kiến Ninh nhớ lại viết ra, lại sửa sửa một chút ca từ, biến thành khúc hát mừng sinh nhật Khang Hy.

Đám nhạc sĩ hát xong, Kiến Ninh liền chậm rãi bước ra chính giữa, sau đó Tứ gia cũng đứng dậy, đi tới bên cạnh nàng. Sứ thần các quốc gia khác thấy thế thì cũng lục tục đứng lên.

Kiến Ninh cầm một bầu rượu, nhìn Khang Hy, chậm rãi quỳ xuống, cao giọng nói: “Thái bình thịnh trị, giang sơn vững bền! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Sau đó, Tứ gia và sứ thần các nước, cộng thêm năm trăm nhạc công, thị vệ diễn võ, thái giám cung nữ cũng nhất loạt quỳ xuống, thanh âm vang đến tận trời: “Thái bình thịnh trị, giang sơn vững bền! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Khang Hy ngồi trên ngai cao nhìn xuống, bên môi mang theo nét cười, thoáng vuốt cằm. Mà trên đỉnh đầu hắn, hùng ưng giương cánh xoay quanh hồi lâu, bỗng dừng bay lên cao tí tắp, thét dài một tiếng tựa như rồng ngâm.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-sinh-ton-o-the-gioi-loc-dinh-ky>